PATRICK HUTIN
CĂLĂII DIN UMBRĂ
Roman în româneşte de
LIVIU IOVĂNESCU
ISBN 973 – 9054 – 06 – 4
Les jurés de l'ombre
– Roman
ZB™ 7-SA Paris 1985

Culegere şi paginare computerizată
Secţia Fotoculegere – JŢIA.l.
— Imprimeria Coresi

Tipărit sub comanda nr. 30607 Regia Autonomă a Imprimeriilor Imprimeria CORESI Bucureşti Piaţa Presei Libere Nr. 1 ROMÂNIA

Paşii se auziră din nou, apropiindu-se.

Erau pe punctul de a se opri din nou în faţa uşii celulei. O dată în plus.

Alex Linas o ştia. Nu putea fi altfel. „Gardian imbecil!"

Linas se vârî sub cuverturi şi întors către perete, rămase nemişcat. „Mai ales, să nu schimb nimic. Să-l agasez pe acest fiu de curvă…"

La prima trecere a supraveghetorului, Linas, ascuns sub cuverturi, nu s-a mişcat. El acţiona astfel de fiecare dată când Mathias îşi făcea rondul de noapte. Îl obliga în acest fel să revină după ce a verificat celelalte patruzeci şi nouă de celule „ale sectorului A_3". Era consemnul: într-un asemenea caz, cel care făcea rondul de noapte, trebuia să

se asigure că forma observată prin vizor, în patul deţinutului, nu era un manechin. Regulamentul era categoric. Ol trebuia să-l vadă pe deţinut. Ol trebuia să-l vadă mişcându-se.

Iar Mathias era de părere că regulamentul, ca orice regulament, trebuia respectat. Lucrul acesta i i-a spus lui Linas de la început. Era motivul pentru care acesta din urmă îl detesta pe Mathias.

Mathias şi-a dat repede seama că, dintre toţi supraveghetojii, el era singurul şicanat, sistematic, noaptea, de către Linas. Mai întâi a vrut să se plângă, dar a renunţat. Linas i-a vorbit. De obicei nu-i era teamă de deţinuţi. Dar Linas, era deosebit.

Îi era frică de Linas.

Atunci, micul lor joc şi-a urmat cursul: el aplica regulamentul iar Linas îl şicana pentru a-l obliga să aplice regulamentul până la sfârşit.

„Nu schimba nimic. Enervează-l pe imbecil, ca de obicei…”

Deodată, lumina a ţâşnit din plafonul celulei. Linas auzi scârţâind patul suprapus: Mario Assante se întorcea în pat mornăind. Linas surâse şi rămase nemişcat.

Lumina se stinse, se reaprinse.

„Hai, fiu de căţea! enervează-te!”… lumina se stinse şi se reaprinse.

Vocea înăbuşită şi neliniştită a lui Assante rupse tăcerea.

— Linas, la dracu-l Ce dracu’ faci? Mişcă!

„Nu, nu acum. Nu încă”.

Lumina plafonierei se aprindea şi se stingea într-un ritm frenetic în timp ce lovituri de picioare izbeau uşa.

„Acum!”

Linas se întoarse, scoase un braţ de sub cuverturi şi ridică degetul mijlociu în direcţia uşii.

Imediat se făcu întuneric.

„Sodomist!” răsună în spatele uşii.

După aceea paşii se îndepărtară.

Linas sări din pat. Era gata îmbrăcat. Luă perna şi o lipi de uşa celulei, la nivelul broaştei.

— Linas?

— Termină!

Linas îl auzi pe supraveghetor deschizând grilajul care separa culoarul pe care erau celulele deţinuţilor de sasul rotund care ducea la alte „sectoare” ale etajului trei. Linas se apăsă pe pernă. Exact în momentul în care grilajul se închidea cu un zgomot metalic, un clac sec răsună în uşa celulei.

Uşa era deschisă!

Linas rămase nemişcat, pentru moment, la pândă. Totul se petrecea cum prevăzuse. Dar trebuia să se grăbească pentru a profita de faptul că grilajul al doilea era deschis.

— Mergem! i-a şoptit lui Assante.

Acesta sări din pat şi ajunse pe coridor. Linas se strecură şi el afară din celulă şi aşteptă zgomotul celui de al doilea grilaj, pentru a închide uşa celulei. Aruncă o privire la ceas. Ora zero şi un sfert. Următorul rond nu se va face mai devreme de ora două. Era mai mult timp decât aveau nevoie.

Cu un gest îi arătă lui Assante camerele plasate la fiecare extremitate a „sectorului” îşi ridică din nou gulerul roii pentru a-şi acoperi faţa.

Assante făcu la fel. Pe urmă au început să înainteze, supli şi silenţioşi, spre fundalul coridorului; în afara gulerelor roii, fiecare purta’ pantaloni blue jeans şi pantofi de sport. Le-a trebuit mai puţin de un minut pentru a ajunge la ultima celulă de pe partea lor dreaptă. O etichetă cartonată, indica pe uşă: A3-G-25. YAMANI Salim.

Linas scoase o pereche de mănuşi agăţate de cureaua pantalonilor şi le puse în mâini; Assante îl imită.

După aceea îşi lipi ochiul de vizor, apăsând pe butonul electric înfipt în perete, lângă uşă. O clipă lumina se răspândi din plafon inundând interiorul celulei.

Totul era în regulă.

Linas scoase cheia din buzunar şi o introduse cu grijă în broască. Assante se lipi de uşă. Sistemul de închidere a uşii era dublu: mecanic şi electric.

Închiderea şi deschiderea electrică a uşilor se comanda de la punctul de control PC, situat în afara zonei de detenţie. Deschiderea mecanică se efectua cu ajutorul unei chei. bin motive de securitate, aceeaşi cheie permitea deblocarea sistemului electric de închidere.

Linas învârti o dată cheia în broască.

Un declic îl avertiză că pana mecanică s-a degajat din zăvor şi s-a înfipt în perete – la Saint-Louis, mecanismul blocării uşii era inversat, cablul electric de comandă de la distanţă a închiderii şi deschiderii uşii fiind integrat în pereţii despărţitori.

Un mic brânci în uşă, învârti încă o dată cheia în broască. Un alt declic. Zăvorul electric era la rândul său retras în perete.

Acum trebuia acţionat repede!

Un bec roşu s-a aprins pe unul din pupitrele de control ale P.C.-ului. Linas ştia acest lucru.

Deschise uşor uşa. Assante se precipită înăuntru. După aceea Linas scoase un stilou din buzunar cu care dădu o mică lovitură într-un orificiu plasat sub zăvor – când se închidea uşa, un pinten metalic intra în acel orificiu, declanşând automat închiderea electrică. Zăvorul ţâşni din perete cu un pocnet surd, înăbuşit de mâna lui Linas.

La punctul.de control P.C. becul roşu s-a stins. Un alt bec, verde, s-a aprins.

Linas a intrat, la rândul său în celulă, trăgând cu toate puterile de uşă pentru a o închide.

Rămase nemişcat în întuneric. La dreapta sa, ghici prezenta lui Assante care se mişca fără zgomot. Îl simţea mai mult decât se aşteptase. La stânga sa, pe pat, omul dormea. Respira zgomotos, cu dificultate.

— Gata? a murmurat el.

— Aproape, răspunse Assante dintr-o suflare.

Linas privi prin dreptunghiul tăiat de fereastră, în peretele din faţa sa. Se observa o slabă licărire în vârful postului de observaţie, plasat la înălţime, în partea de nord.

— Sunt gata. sae/

Postul de observaţie! Din postul de observaţie s-ar putea vedea lumina!

— Aşteaptă! ordonă Linas.

Luă cuvertura care acoperea patul, se sui pe masă şi acoperi fereastra.

— Poţi să începi.

Un chibrit scăpără, se aprinse şi se stinse imediat căzând la pământ.

— Târfei la dracu', agasante sunt aceste mănuşi! bombăni Assante.

O altă scăpărare. Faţa lui Assante se lumină în întuneric.

„Satan", gândi Linas.

Se aştepta s-o vadă dispărând în întuneric, dar ea supravieţuia. Raza de lumină mai întâi slabă şi tremurătoare, se stabiliză şi crescu în amploare.

„Lanterna" funcţiona! Era făcută dintr-o ceaşcă cu un pic de ulei pe fund, un fiţi) făcut din hârtie igienică trecut printr-un tub de pastă de dinţi golit şi având extremităţile tăiate. O mică gaură practicată pe centrul tubului permitea să se poată ridica fitilul cu o agrafă, pe măsură ce ardea.

Linas luă „lanterna" şi o puse pe masă, lângă capul patului. Privi omul care dormea. Lumina dansa uşor pe faţa sa, imobilă şi netedă, ca a unei măşti. Gura sa era larg

deschisă. Ai fi spus că este un hău pe unde scăpa, la intervale regulate, un horcăit puternic şi monstruos.

Linas îi făcu un semn lui Assante.

— Ajută-mă.

Cei doi îl ridicară pe adormit.

În timp ce Linas îl menţinea în poziţie verticală, Assante trase salteaua şi o lipi de chiuveta. Chiuveta ca şi WC-ul erau situate în colţul din stânga, imediat ce intrai în celulă. Un unghi mort: Dacă un det mut folosea chiuveta în momentul în care se făcea rondul, trebuia să întindă braţul pentru a permite supraveghetorului să se asigure de prezenţa sa, atunci când acesta privea prin vizor.

Linas îl depuse, cât putu mai uşor, pe adormit, pe somieră. Omul sforăia nemulţumit. Ochii săi se întredeschiseră.

Spuse printre dinţi:

— Ce se… Eu… vreau să dorm… Lăsaţi-mă… la dracu', ce…

Linas se întoarse pe jumătate către Assante.

— Şosetele sale, repede! (pe urmă şopti la urechea omului): Nu te nelinişti, micul meu Salim. Totul este în regulă. S-a terminat… S-a terminat. Culcă-te Să) im, culcă-te.

Î f 10

O clipă Salim s-a holbat, fixându-l pe Linas. Acesta din urmă surâdea. Un surâs pe – jumătate: obrazul său drept era inert, săpat de o cicatrice profundă, de la bărbie până la pomete. Ochii lui Salim se clătinară. Pe urmă se dădură peste cap şi adormi din nou.

Linas se întoarse. Assante era pe punctul de a lega şosetele una de alta; ridică capul. Era excitat.

— În curând am terminat, şuşoti el. Este prima oară când voi vedea-o! De adevărat, vreau să spun…

Linas îl observa. Cu pletele sale negre şi grase lipite pe frunte, cu ochii de pisică, aproape ieşiţi din orbite şi cu

faţa sa slabă şi osoasă, Assante avea alura unui posedat. Un nebun. „Nebunul!”, era porecla sa. I se potrivea. Se bucura vizibil gândindu-se la ceea ce urma să se întâmple. „Ce figură spurcată”, îşi spuse Linas. Avusese de multe ori dorinţa să-i zdrobească gura sa murdară. S-o zdrobească cu dezgust, ca pe un gândac de bucătărie. Dar Assante îi era preţios. Un instrument preţios. Un instrument pentru a omorî.

Linas verifică poziţia saltelei faţă de chiuvetă. Fu satisfăcut. Va merge. Nu se va face zgomot.

Apropie un taburet, se urcă pe el şi se asigură că belciugele pentru uscat rufe, prinse în perete, deasupra chiuvetei, la circa doi metri şi douăzeci de centimetri de sol, erau solide.

Într-adevăr erau.

Totul era în regulă. Nu era motiv de eşec.

Totul se va întâmpla cum a prevăzut.

Assante „nebunul” şuşoti din nou:

— Gata! Am terminat!

Linas încercă rezistenta frânghiei făcute din şosete şi funcţionarea nodului alunecător.

— O.K., în regulă. Dar ataşeaz-o din scurt la belciug, altfel va fi prea lungă şi se va întinde.

Assante s-a executat.

Pe urmă, cei doi oameni s-au apropiat de omul care dormea. L-au prins fiecare de câte un braţ şi l-au transportat lângă chiuvetă. Linas îl lipi de perete.

— Ţine-l în picioare, i-a şoptit lui Assante.

S-a suit pe taburet, a trecut braţele pe sub umerii lui Salim şi, cu ajutorul lui Assante, l-a ridicat pe taburet. Îl ţinea strâns lipit de corpul său.

— Curva! Ce doză i-au dat? Cântăreşte o tonă imbecilul ăsta. Grăbeşte-te!

Salim gemu. Îşi agită capul.

— Lăsaţi-mă… pace… ajunge. Ce… faceţi…

— Totul este în regulă, Salim. Nu-ţi face griji, bătrâne. Se termină în curând… Vei putea dormi, murmură Linas. În curând, Salim. Să dormi… Rămâi liniştit, fiul meu.

Assante s-a suit pe lavabou.

L-a înşfăcat pe Salim de păr.

Linas îl prinse strâns de sub centură şi-l ridică. Capul trecu fără dificultate prin ochiul făcut de nodul alunecător.

— Poţi să-l laşi, spuse Assante sărind la pământ.

Linas îşi ţinu respiraţia. Muşchii braţelor şi ai spatelui deveniseră dureroşi. Îl auzi pe Salim gemând uşor şi murmurând cuvinte de neînţeles.

— Îmbrăţişea zăl pe Alah pentru mine, spuse încetişor. Apoi, slăbi încet, strânsoarea.

Cele şaizeci şi cinci de kilograme ale lui Salim au basculat încet în vid. Un geamăt crescu în semiobscuritate şi se transformă într-un horcăit hidos şi gâlgâit.

Un zgomot de os rupt.

Laringele i-a cedat sub greutate.

Salim a murit fără să-şi dea seama. A simţit mai întâi un val de căldură învăluindu-i capul. Bătăile inimii sale s-au accelerat nebuneşte. Un zumzet se amplifica în capul său. Pe urmă fluierături furioase. Capul său se umfla. Se umfla peste măsură. Era gata să plesnească. Zumzetele şi fluierăturile şi-au dublat intensitatea… Stele străluceau în noaptea caldă, de-a lungul căreia o forţă uriaşă le mişca… Pe urmă se făcu linişte. Ultima sa viziune a fost aceea a unei explozii uluitoare de scântei multicolore, şi îşi pierdu cunoştinţa.

Assante se apropie cu lanterna.

Lăsă să-i scape o exclamaţie înăbuşită:

— La dracul făcu cu o nuanţă de admiraţie în voce. Imbecilul ăsta este în erecţie!

Linas înjură.

— Încetează cu tâmpeniile! Termină!

— Dar îţi jur că este adevărat! E nebunie!... Priveşte! ...

Îi întinse „lanterna”.

Sexul spânzuratului se ridica ţeapăn, în afara şliţului de la pantalonul de pijama.

— Vezi bine, şuşoti Assante, uimit şi încântat. E în erecţie tipul!... (scoase un mic ţipăt). La dracu’! Ce l-a apucat?

Spânzuratul tresărea şi se agita frenetic, ca o marionetă nebună.

— Ţine-ţi gura şi ai grijă de saltea, spuse Linas.

Convulsii violente zguduiau spânzuratul de la cap până la picioare.

Braţele sale se răsuceau şi loveau flancurile; picioarele sale tresăreau în gol şi se loveau de saltea. Picioarele, chiar şi degetele de la picioare, tremurau şi se mişcau în toate sensurile. Unda de şoc neîntreruptă se propagă de-a lungul corpului, până la faţă, pe care o deformă cu grimase sacadate şi hidoase. Limba, groasă şi întunecată, care se distingea lângă buza inferioară, alunecă în interiorul gurii şi dinţii începură să clănţăne uşor. Sub efectul asfixiei, organismul înnebunea, muşchii se întăreau unul după altul, iar legăturile nervoase, perturbate, luau fiinţă la întâmplare, anarhic. Totul tresărea şi se convulsiona oribil, ca sub loviturile unei forţe lăuntrice furioase şi nebune, ca şi cum viaţa, prizonieră încă, se zbătea cu furie pentru a scăpa din pielea spânzuratului.

Convulsiile se liniştiră. Un ultim spasm. Salim Yamani se încordă pentru ultima oară. Nu mai respira. Ochii săi, uşor scoşi din orbite, fără viaţă, fixară Un punct în întuneric.

Assante fluiera admirativ. Cu un gest, Linas îi ordonă să tacă.

Nimic. Niciun zgomot particular. Totul părea normal.

Calm, Linas dădu drumul la saltea şi luă pulsul spânzuratului.

Mai bătea încă!

Era normal. Linas o ştia. Nu era vorba de o spânzurare adevărată. Nu în sensul propriu al cuvântului. Era vorba mai degrabă de o strangulare. Logic, de la această înălţime vertebrele nu se puteau rupe sub şoc. La ostrangulare, creierul se deteriorează primul şi la urmă inima. Întotdeauna inima este ultima.

Trebuia să mai aştepte.

Linas respiră profund, după care se apropie de „lanternă". pentru a vedea cât este ceasul. Ora o şi 35. Numai. Avusese impresia că a trecut o eternitate. Începu să se gândească dacă nu cumva era nevoie să pună salteaua la loc. Se gândise deja la asta, dar acum, nu mai ştia prea bine. Se hotărî să o lase acolo. Indivizii care vor să se spânzure – cei care vor cu adevărat să o facă, nu simulanţii – ştiu că problema cea mai grea de rezolvat este aceea a zgomotului. Un deţinut dintr-o celulă alăturată aude zgomote suspecte şi dă alarmă. Gardienii te scot din spânzurătoare şi, drept urmare, te bagă la carceră. Da, era mai bine să lase salteaua pe loc. Mai ales, ar putea să fie miraţi că spânzuratul nu prezintă vânătăi pe picioare. Fără saltea ar fi trebuit să se izbească cu şoldurile de chiuvetă. Da, asta era şmecheria la care se gândise pregătind lovitura. Vânătăile! Trebuia neapărat ca salteaua să rămână acolo unde era. Zgomotul era un accesoriu pentru galerie. S-au mai găsit ţipi „spânzuraţi", lipiţi de saltelele lor. Cu imbecilul ăsta arab n-ar fi decât unul în plus. Iar faptul că, cele două sau trei celule, cele mai apropiate, erau goale, nu schimba cu nimic datele problemei. Se va zice că arabul era un perfecţionist, care a vrut să aibă toate şansele de partea sa, pentru a nu rata marea călătorie.

Assante râse gâlgâit.

— Nu mai este în erecţie, imbecilul! (se întoarse către Linas): Este rău, la dracu', nu pot să-l scotocesc. Sunt sigur că are. Toţi homosexualii au. L-aş fi scotocit bine pe nemernic! îţi jur că…

Se întrerupse întâlnind privirea lui Linas. Acesta din urmă îl fixa cu un aer rău prevestitor.

— Dacă mai pui în discuţie treaba asta, îţi rup un braţ, a murmurat Linas printre dinţi.

Assante aprobă din cap.

— Da, ştiu. iartă-mă. Era numai să zic, aşa…

— Nu mai spune nimic.

— De acord. (Aprobă frenetic din cap.) De acord.

Linas îi aruncă o privire plină de dispreţ şi dezgust. Mai ales de dezgust.

Ştia că n-ar fi trebuit să spună decât un cuvânt pentru ca Assante să-l scotocească pe spânzurat. Ştia că atunci Assante ar fi fost în al nouălea cer. Dar mai ştia şi ce înseamnă a-l „scotoci", pentru Assante. Iar acest lucru îl dezgusta.

Luă încheietura mâinii spânzuratului şi căută cu degetul mare pulsul. O dată, pe urmă a doua oră. Nu îl mai simţea. Şi-a scos mănuşa de la mâna dreaptă şi a încercat din nou. Nu mai bătea. Spânzuratul era mort.

Linas privi ceasul. Nouă minute pentru a crăpa. Îşi puse din nou mănuşa.

— Fereastra, îi spuse lui Assante.

Acesta se urcă pe masă. În momentul în care trase cuvertura, Linas stinse „lanterna". Cei doi au rămas nemişcaţi un timp pentru ca ochii lor să se acomodeze cu întunericul. Nu se auzea nimic în afară de respiraţia celor doi. Încet, încet, mase întunecate se detaşau; conturul celulei se desena mai net. Assante sări pe pământ şi făcu să dispară „lanterna". O lumină slabă se strecura prin fereastră, insuficientă însă pentru a permite să-l distingi cu precizie pe spânzurat. Nu era decât o umbră grea şi

neagră, cu excepţia picioarelor, care păreau să absoarbă puţina lumină filtrată de-fereastră. Picioarele atârnau livide, aproape luminoase, ieşite din pantalonul de pijama.

„Picioare de statuie”, îşi spuse Linas.

— Gata, am terminat.

— O.K., mergem?

Cei doi au sărit pe coridor. Gulerele roii erau rulate peste feţele lor.

Linas vârî cu mâna zăvorul electric în perete şi închise uşa cu grijă. Un zgomot sec răsună. Linas înjură în sinea lui. După aceea se servi de cheia sa pentru a închide uşa mecanic. Un declic uşor. Iată! S-a făcut!

Linas îşi simţi inima bătând mai iute. Totul mergea bine. Era aproape gata. Aruncă o privire pe coridor. I s-a părut interminabil. Respiră profund, fără zgomot, pe urmă îi făcu semn lui Assante.

Cei doi oameni s-au avântat, cu Linas în faţă. El fixa grilajul din capătul coridorului, aşteptându-se să vadă apărând un supraveghetor. Ştia că este improbabil, ba chiar imposibil. Dar nu se putea împiedica să nu se teamă. Dacă aceasta s-ar fi întâmplat, ştia prea bine ce ar fi însemnat pentru el. Sfârşitul! într-un fel sau altul.

Dar nu se întâmplă nimic. Au ajuns la extremitatea culoarului fără piedici. Linas utiliză cheia pentru a deschide uşa de la celula lor, îl lăsă să treacă primul pe Assante şi se precipită la rândul său în celulă, trăgând uşa după el.

Zgomotul broaştei a fost acoperit de tuşea sonoră a lui Assante şi de bufnitura unui taburet pe care l-a răsturnat.

Linas îşi goli plămânii expirând cu putere.

Până aici totul a funcţionat perfect.

Restul acum, depindea în întregime de Keller. Uşa celulei lor era închisă numai pe jumătate! Nici vorbă că putea să rămână aşa. Trebuia neapărat să se debaraseze

de cheie înainte de ivirea zorilor. Trebuia neapărat.

Totul depindea de Keller. Totul depindea de chior!

Semnalul roşu de la consolă se stinse şi se aprinse cel verde. Primul supraveghetor, Martin Keller, de serviciu în acea noapte lapunctul de control P.C., se lăsă pe spătarul fotoliului şi suspină. Îşi privi ceasul. Ora zero şi patruzeci şi şapte. Operaţiunea a durat puţin mai mult de o jumătate de oră. Cea mai delicată parte a fost îndeplinită. Urmarea nu trebuia să prezinte dificultate. Nu era neliniştit. Mai întâi, în mai puţin de 10 minute de acum, caseta. Cel mai uşor. După aceea, cheia. Va fi un pic mai complicat, dar era sigur că va merge. Se învârti cu fotoliul şi mătură din priviri locurile.

Noaptea, punctul de control P.C. era centrul nervos, creierul închisorii. De acolo, se putea vedea totul, supraveghea totul sau aproape, se puteau deschide grilajele, porţile, se puteau lansa ordine, se putea da alarma; toate acestea apăsând pe butoane şi răcnind în microfoane, stricându-ţi ochii pe o baterie de ecrane de televizor. Trei linii directe legau P.C.-ul de postul de jandarmi, de cel mai apropiat post de poliţie cât şi de cazarma pompierilor. Un mare panou sinoptic, pe care figura planul clădirii cu locurile sensibile, permitea să se vizualizeze instantaneu, cu ajutorul punctelor luminoase, buna funcţionare sau defectarea ansamblelor funcţionale: de la încălzire până la sistemul de detectare a incendiilor, trecând prin linia electrificată de două mii de volţi, întinsă peste vârfurile pereţilor de incintă, şi radarele încrucişate, instalate în unghiurile traseului folosit pentru rond. Două grupe de semnale luminoase, unul în centrul panoului sinoptic, celălalt în extremitatea dreaptă indicau că ceva funcţionează anormal; primul, de culoare oranj, clipea regulat; celălalt roşu, era fix. Martin Keller nu avea de ce să se neliniştească. Unul îi semnala că „bariera infraroşie” ce declanşa alarma în cazul deschiderii unei uşi de la vreo

celulă era scoasă din funcţiune – era scoasă de mult din funcţiune, acest lucru necomplicând prea mult sarcina supraveghetorilor, când bariera infraroşie nu era pur şi simplu, defectă. În ceea ce priveşte semnalele/oşii, paradoxal, arătau că totul era normal la poarta de intrare. Într-adevăr, ar fi trebuit să fie verzi, dar un viciu de fabricaţie a intervenit şi a inversat sistemul de vizualizare! Keller şi mai mulţi colegi au recurs la reclamaţii în legătură cu acest subiect. În zadar. Închisoarea Saint-Louis dispunea, desigur, de echipamentele şi de sistemele de supraveghere cele mai moderne; era ultima născută dintre închisorile franceze, cu cele mai bune realizări, atât din punct de vedere al securităţii cât şi al condiţiilor de viaţă ale personalului şi deţinuţilor – mândria administraţiei penitenciarelor. Dar administraţia penitenciarelor era ca toate administraţiile: administra cu viteză… administrativă. Creditele de funcţionare, între altele, erau cu notorietate insuficiente. Întreţinerea întregii „maşinării” de la închisoarea Saint-Louis era redusă la cea mai simplă expresie, adică la nimic, sau aproape nimic.

Cu o lovitură de călcâi, Keller făcu să se învârtească din nou scaunul său. Cursa barelor care încercuiau punctul de control, se accelera vertiginos. Acest loc avea mai multe porecle. Unii vorbeau de „nucleu”; alţii – şi Keller era printre aceştia – de „cuşcă”.

A dracului „cuşcă!” Keller detesta această cuşcă. Îi dădea impresia că este deţinut. Cu toate că el nu făcuse nimic pentru a merita să fie închis. Dar aşa eră să fie; aceasta făcea parte din munca sa. O dată pe săptămână, trebuia „să facă pe fiara”, cum se spunea la Saint-Louis. Cu atât mai bine dacă era noaptea. Nu mai trebuia să se ferească de privirile maliţioase ale deţinuţilor, care se plimbau toată ziua bună ziua, în jurul „cuştii”.

Locul punctului de control era, într-adevăr, o încrucişare de drumuri, strategică, în interiorul închisorii;

în fond, o rotondă din care se ramificau şase coridoare: patru înspre clădirile de detenţie; al cincilea înspre infirmerie şi ateliere şi al şaselea înspre clădirea administraţiei şi ieşire.

„Cuşcă împuţită!”

Fotoliul s-a oprit. Keller suspină şi închise ochiul stâng; ochiul drept nu-l mai avea. Ei ascundea aceasta cu ajutorul unei bucăţi de piele maro. Încă una din bucuriile datorate meseriei. La începutul carierei a aplicat o pedeapsă de treizeci de zile de carceră unui deţinut care teroriza şi maltrata camarazii de celulă. Omul a luat-o în nume de rău şi s-a jurat să se răzbune. La întoarcerea în celulă, l-a aşteptat cu răbdare pe Keller să facă rondul de noapte. Şi atunci când acesta din urmă şi-a lipit ochiul de vizor – fără geam la acea dată – celălalt a înfipt în gaură un os de pui ascuţit. Chior! S-a trezit chior, la douăzeci şi cinci de ani! A vrut să abandoneze, dar nu a găsit nimic altceva pentru a-şi câştiga existenţa. Fără diplomă, fără calificare profesională particulară… şi chior peste toate cele. Atunci a revenit la „penitenciar”. La capătul celor cinci ani, strânsese cele două galoane albe de supraveghetor principal. Nu era rău deloc.

Nu ştia ce se mai întâmplase cu prizonierul care l-a chiorât. Nu au vrut să-i spună locul unde a fost transferat. A sfârşit totuşi prin a descoperi. Ani în şir s-a întrebat cum să se răzbune. Se trezea câteodată noaptea, transpirat, cu respiraţia tăiată, convins că strânge în pumnii săi ochii vâscoşi ai duşmanului său. În timp, coşmarurile s-au rărit; ranchiuna sa a scăzut câte puţin. Astăzi, nu se mai gândeşte aproape deloc.

Se uită la ceas. Ora o şi 59. Numai un minut lipsea.

Îşi întoarse scaunul pentru a se plasa în centrul pupitrului în formă de potcoavă, plin de semnale luminoase şi comutatoare, îşi ridică capul înspre ecranele de televiziune. Unele îi permiteau să supravegheze în

permanenţă exteriorul, zidurile de incintă şi poarta principală, de exemplu. Altele primeau imagini de la o mulţime de locuri din interiorul zonei de detenţie. Printre acestea erau unele care făceau obiectul unui tratament special: ceea ce camerele transmiteau era înregistrat pe bandă magnetică. O jumătate de duzină de locuri erau luate în seamă. „Sectorul A3” era printre acestea. El adăpostea unii dintre clienţii cei mai serioşi de la Saint-Louis.

Acest sistem a fost instalat pentru a permite o siguranţă în plus în paza de noapte. La origine, în definitiv, P.C.-ul a fost conceput pentru a se putea reduce la minimum personalul de pază pe timpul nopţii. În ideea celor care l-au conceput, o singură persoană trebuia să poată deţine comanda. Rolul său consta în a urmări diferitele sisteme… de supraveghere. Rondurile de noapte au devenit inutile; ochiul camerei de luat vederi – cu memorie pentru anumite locuri sensibile – a înlocuit cu succes pe cel ce făcea „rondul” de noapte. O economie apreciabilă şi o securitate sporită. Nimic nu scapă camerei de luat vederi; o cameră de luat vederi nu oboseşte niciodată şi nu adoarme niciodată. Acest raţionament s-a dovedit a fi în bună măsură adevărat. Cu o singură excepţie. În afara faptului că o cameră de luat vederi, chiar dacă nu adormea, putea în anumite cazuri să se defecteze, ori, s-a uitat că munca celui ce asigura „rondul” nu consta numai în a măsura coridoarele deşarte, ci în a se asigura în primul rând că celulele nu erau teatrul unor incidente oarecare. Pe şleau, pentru ca raţionamentul iniţial să meargă, ar fi trebuit câte o cameră în fiecare celulă, tir, la Saint-Louis erau şase sute patruzeci de celule! Două tentative de sinucidere – din care una reuşită –, mai multe încăierări în primele săptămâni de funcţionare ale închisorii, au convins responsabilii acesteia că nu posedă panaceul în ceea ce priveşte supravegherea. Au fost

obligaţi să revină la vechile şi bunele metode: s-a instituit rondul de noapte.

Martin Keller nu se gândea la asta în acest moment – chiar dacă, la vremea respectivă, afacerea l-a făcut mult să râdă. Nu, gândurile sale se concentrau la cu totul altceva. El scruta unul din ecranele de control: acela al „sectorului A_3”. Era o tâmpenie, ştia, dar nu putea să nu se gândească. A zdrăngănit pe o claviatură şi imaginea „sectorului A_3” a apărut, mărită, pe monitorul de control plasat la dreapta sa. Inscripţia „A_3” a apărut în partea de jos din dreapta, a ecranului. Erau de fapt, două imagini care-şi împărţeau ecranul, pe înălţime. Se putea vedea astfel culoarul din cele două capete. Calitatea imaginii nu era excelentă, dar suficientă totuşi, compensată fiind de un lent efect de apropiere făcut de camera de luat vederi. Totul părea normal. Totul era normal! Ca o noapte obişnuită la Saint-Louis. Ca toate nopţile!

Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic!

Trebuia să-şi bage bine în cap acest lucru.

Zdrăngăni din nou pe clape. Imaginea a dispărut.

Un semnal sonor răsună în dreapta sa. Se uită la ceas. Ora unu. Trebuia schimbată caseta. Două casete erau necesare pentru înregistrarea de noapte: o casetă „acoperea” perioada ce se scurgea între ora 19 – închiderea celulelor – şi ora 1 noaptea; cealaltă casetă „acoperea” intervalul următor până la 7 dimineaţa – ora deşteptării. Şase ore fiecare. În realitate, înregistrarea obţinută era de numai o oră pe fiecare casetă, înregistratorul viâeo folosit la punctul de control P.C. era de un tip special: un aparat cu eşantioane „reţinând” o imagine din şase din cele douăzeci şi cinci de imagini/secundă transmise de cameră. Un astfel de sistem făcea, într-un fel, să câştigi loc pe banda magnetică eliminând imaginile inutile. Astfel, cu o oră de înregistrare se puteau „memora” şase ore în timp.

Fiecare casetă avea o etichetă indicând data şi locul din noapte, căruia îi corespundea.

Keller repuse videoul în funcţiune şi puse caseta pe care a scos-o din aparat într-un coş din plastic verde, plasat pe o masă vecină cu pupitrul. Se va ocupa în curând. Nu era momentul.

Aruncă o privire împrejur, se aplecă pe pupitru şi acţionă un întrerupător. Interfonul, ce permitea să se facă legătură cu fiecare celulă a clădirii, târâi.

— Da?

Un nou ţârâit.

Keller îşi simţi inima bătând. Înghiţi cu dificultate.

— Linas?

— Da.

— Keller.

Un alt ţârâit, mai lung decât celălalt.

— …E rândul tău, Keller.

— Keller întrerupse legătura şi se ridică în picioare. Respiră profund pentru a scăpa de crampele care-i convulsionau stomacul. Nu reuşi decât pe jumătate.

Luă telefonul şi formă un număr din patru cifre. Acela al sălii de aşteptare a supraveghetorilor.

O voce îi răspunse înăbuşind un căscat.

— Ei drace?…

Keller recunoscu vocea.

— Dragan, Keller la telefon… Pe cine ai lângă tine?

— Eh… Anselme, Jarry şi…

— Bine. Mi-i trimiţi pe cei doi şi tu te întorci cu ei. Trebuie să mă înlocuieşti.

— La dracul încă unu’ care are nevoie să fie dispus? Cine este?

— Nebunul din A_3.

— Ce mai are?

— S-a tăiat. Prietenul său Linas tocmai m-a chemat.

— Ce dracu’, tipul ăsta nu ştie ce să mai inventeze ca

să ne supere! De data asta, tâmpitul, merge direct la carceră, nu ratează ocazia.

— Nu-ţi face griji. Grăbeşte-te, te aştept.

Martin Keller, flancat de doi supraveghetori, a trecut peste grilajul „sectorului A3”.

După ce a fost înlocuit la P.C., s-a dus în biroul său situat la etajul doi al clădirii „A”, pentru a lua o trusă medicală de prim ajutor. Pe urmă, a urcat la etajul de deasupra, în compania celor doi supraveghetori, Jarry şi Anselme. Aşa era regula: în cazul unei intervenţii de noapte în zona de detenţie, gradatul trebuia să fie însoţit de doi supraveghetori.

Celula nebunului era a doua pe stânga.

Keller scoase şperaclul din buzunar; cu această cheie putea să deschidă oricare uşă de celulă. Noaptea, era singurul care dispunea de o astfel de cheie. Şperaclul îl luase din dulapul metalic, a cărui cheie o avea numai el, aflat în interiorul „cuştii”.

Făcu semn unui supraveghetor să fie gata să apese pe întrerupătorul electric plasat în stânga uşii, pentru a avea lumină în celulă din momentul intrării.

Pe urmă introduse cu putere cheia în broască, se făcu că învârte o dată cheia în broască pentru a desface zăvorul mecanic, tuşi, răsuci din nou cheia în broască… Deschise uşa cu brutalitate. Cei trei oameni s-au precipitat în interiorul celulei.

Linas era aşezat pe un taburet; clipea din ochi din cauza luminii. Cât despre Assante, el era întins în patul de deasupra; gemea.

— Coboară! lătră Keller.

Cum Assante întârzia în a executa comanda, Keller îl prinse de păr şi îl trase violent jos din pat. Assante căzu cu toată greutatea lăsând să-i scape un strigăt de durere.

— Aţi mers cam departe, şefu’, comentă Linas pe un ton rece.

— Tu, ţine-ţi gura! Altfel te dezmorţim la fel! spuse Keller.

Îl ameninţa pe Linas, cu pumnul.

Trebuia să joace comedia. Publicul erau cei doi supraveghetori. Atunci, chiar dacă juca comedia, măcar să o joace bine. Şi n-o să-l împiedice imbecilul de Linas, să o joace.

Linas nu a mai insistat.

Assante stătea chircit pe pământ.

Keller îi trase un picior în coaste.

Assante scoase un strigăt plângăreţ.

— În picioare!

Assante se ridică.

— Arată!

„Nebunul” întinse spre primul supraveghetor încheietura mâinii. Rana era superficială în ciuda sângelui care murdărea antebraţul său. Nicio venă principală nu era tăiată.

Keller îl pălmui. „Nebunul” lăsă ochii în jos, cu un aer încăpăţânat.

— Cu ce ţi-ai făcut asta?

Assante dădu puternic din cap; strânse dinţii; lacrimi umezeau ochii săi mari. Se întoarse spre Linas ca pentru a cere ajutor. Acesta din urmă l-a gratificat cu surâsul său straniu.

— Dezbrăcarea, ordonă Keller.

„Nebunul” privi pe primul supraveghetor cu surprindere, scuturându-şi capul. Văzu că acesta nu glumea. Execută ordinul. Keller, cu un pocnet din degete, făcu semn unui supraveghetor să examineze veşmintele.

— Scotoceşte-l bine, ordonă celuilalt supraveghetor.

Nicio părticică din corpul descărnat al lui Assante nu a fost scutită: de la anus – cu ajutorul unui prezervativ pus pe degetul arătător – până la păr, trecând prin spatele urechilor şi interiorul gurii.

— Ce l-a apucat? întrebă Keller.

Linas ridică din umeri.

— Nu mai vrea să se întoarcă vizitatoarea sa.

Keller râânji.

— A trebuit să-i dezlipim pleoapele cu apă caldă, ultima dată când săraca bătrână a venit să-l vadă! (i se adresă lui Assante):

Eşti stătut, amice! Trebuie să ai în vedere picioarele în acest caz!

Cei doi supraveghetori izbucniră în hohote de râs.

Percheziţia terminată, Keller îi ordonă „nebunului" să se îmbrace.

— Numai chiloţii, şosetele şi maioul, a precizat el.

După aceea, îi pansă încheietura lui Assante şi-l făcu să înghită un calmant, îi spuse că-şi asigurase un loc la carceră şi că poate să-şi ia ţigări şi ceva de citit. „Nebunul" protestă. Primul supraveghetor îl asigură că pentru depresivi ca el, carcera era un tratament potrivit. L-au mai sfătuit între altele să nu facă caz, altfel vor avea grijă de el în raport.

„Nebunul" încadrat de cei trei supraveghetori fu condus la etajul superior, unde se găsea carcera.

Celula în care a fost închis, era un pic diferită de celelalte celule ale închisorii; fereastra era mai mică, iar mobilierul se reducea la un pat din ciment fixat în zid. Nu avea lavabou, iar latrina ocupa şase metri pătraţi din suprafaţa celulei. Un grilaj în interiorul celulei dubla, la drept vorbind, uşa de la intrare; în grilaj era practicată o deschizătură pentru a se putea da hrana deţinutului.

Înăuntru era cald. Totuşi, în afară de o saltea şi de o pernă, Assante mai dispunea de o cuvertură kaki, de lână groasă.

Când se închise uşa, Assante îşi spuse că nu-i rămâne nimic altceva de făcut decât să doarmă. Şi-a instalat salteaua şi s-a culcat. Nu era impresionat. Cunoştea deja

carcera. Îl băgau în ea din timp în timp. Nu era aşa de rău. Lui nu-i păsa. Singurul lucru care-i displăcea în perioada de carceră era curtea de plimbare. Fiecare deţinut de la carceră avea curtea sa; ea era situată la etaj, în faţa fiecărei celule. Câţiva zeci de metri pătraţi de aer liber, dominaţi de un acoperiş zăbrelit. Era greu să alergi în astfel de condiţii, iar lui Assante îi plăcea să alerge. Nu ştia de ce, dar adora acest lucru. În mod obişnuit, momentul pliţnbării îi era preferat. Fie că ploua sau era vânt, el alerga. Singur. Unii dintre deţinuţi fugeau şi ei, în grupuri mici. El nu. El alerga de unul singur. Nu ştia de ce. Aşa prefera el.

Când să adoarmă, un gând ciudat îi trecu prin creierul toropit: de ce oare numai el se găsea încarcerat şi ceilalţi niciodată?

Adormi înainte să găsească răspuns.

Liftul se opri la etajul doi al clădirii „A”. Keller ieşi, lăsându-i pe cei doi supraveghetori să se întoarcă în sala de odihnă de la parter.

Trebuia să aducă trusa medicală în biroul său. Acesta se găsea pe coridorul de detenţie, imediat pe stânga, după gratii.

Keller închise gratiile fără menajamente. Zgomotul răsună până la scări.

Nu se poate ca el să nu-l fi auzit!

Intră în birou. Camera era un pic mai mare ca o celulă. O masă de lemn, un fotoliu acoperit cu plastic negru şi două dulapuri metalice alcătuiau mobilierul. Un tablou de serviciu, cu fişe cartonate, roz şi bleu, ocupa un perete; pe peretele celălalt, o placă murdară de plută, cu note de serviciu prinse în ace şi foi din regulamentul de ordine interioară prinse cu grijă cu bandă adezivă roşie. Pe uşă, un aviz turistic făcea reclamă insulelor Baleare – „soare neţărmurit”.

Supraveghetorul principal aranjă trusa medicală în

dulap, deschise fereastra şi scoase braţul în afară.

Nimic.

Ce dracu' făcea? Dumnezeule!

„Yo-Yo”[1] funcţionase bine cu câteva minute mai înainte; nu exista niciun motiv pentru ca aceasta să nu funcţioneze acum.

În continuare, nimic.

A simţit din nou crampe în stomac. Nu putea să aştepte la nesfârşit, în biroul său. Trebuia să se reîntoarcă la postul său de la P.C., de urgenţă. Altfel, întârzierea sa ar părea suspectă.

Dragan ar pune întrebări.

Dar ce dracu' făcea!

Deodată, ceva din afară îi atinse braţul.

„Yo-Yo”-ul!

O uşurare imensă l-a cuprins. O vibrare metalică, de afară, îl împiedica să se destindă definitiv. Imbecilul! Va trezi toată puşcăria!

O nouă atingere. Îndoi repede braţul şi mâna sa prinse o sforicică. A prins-o! Aşteptă ca mişcarea de balansare să înceteze, după care trase sfoara. Prinsă de capătul sforii, apăru cheia. Detaşă cheia şi scutură sfoara. Aceasta se scurse lin, răsucindu-se, prin fereastră. Avea cheia. Totul mergea bine. A avut dreptate. Linas şi-a jucat bine rolul. O idee bună „Yo-Yo”-ul! O idee de-a lui. Mult mai bună decât aceea de a recupera cheia scotocindu-l pe Linas în celula sa. Unul dintre supraveghetori ar fi putut surprinde ceva; era prea riscant. Cu „Yo-Yo” era fără probleme. Celula lui Linas era practic situată deasupra biroului său! Aceasta nu se putea rata. Puse cheia în buzunar, închise fereastra şi părăsi biroul.

La punctul de control P.C., Dragan îl aştepta frunzărind un ziar fotbalistic. Keller îşi pregătise o

---

1 Yo-Yo, jucărie constând dintr-un disc care urcă şi coboară de a lungul unei sfori.

povestioară pentru a-şi justifica mica întârziere. Nu a mai fost nevoie s-o folosească. Dragan nu a remarcat nimic. Cei doi au schimbat câteva cuvinte în legătură cu „nebunul” şi virtuţile carcerei. Keller a profitat pentru a aranja cu ostentaţie legătura de chei în dulapul metalic.

A aşteptat plecarea lui Dragan pentru a redeschide dulapul şi a pune la loc cheia recuperată cu ajutorul „Yo-Yo”-ului.

După aceea, cum mai făcuse cu câteva minute mai devreme în caietul de consemne al etajului trei al clădirii „A”, notă scrupulos incidentul privindu-l pe deţinutul Mario Assante, în registrul de noapte al punctului de confrol P.C.

Odată sarcina îndeplinită, s-a aşezat comod în fotoliu, şi-a pus o ţigară Gauloise în colţul stâng al buzelor şi fixă, o clipă, cu unicul său ochi, flacăra brichetei.

Totul era în regulă.

O noapte ca toate celelalte. O noapte la Saint-Louis.

Cursa nebună a barelor cuştii a încetinit; mai întâi una, pe urmă alta şi deodată toate împreună au rămas în linişte la locul lor.

În acel moment Keller a remarcat caseta video în coşul din plastic verde.

LE MONDE

Vineri 4 septembrie 199...

Închisori

SINUCIDERE LA SAINT-LOUIS

Un deţinut s-a spânzurat miercuri 2 septembrie, la închisoarea Saint-Louis, la Poissy (Yvelines). În vârstă de 25 de ani, Salim Yamani, de naţionalitate algeriană, a fost condamnat la patru ani de închisoare de un tribunal din Versailles pentru diverse acte criminale, printre care furt cu mână armată. Un paznic l-a descoperit în noaptea de marţi spre miercuri, spânzurat în celula sa de un belciug pentru uscat rufe, cu ajutorul unei sfori făcute din şosete

legate unele de altele. O anchetă a fost deschisă.

Acest mort ridică la treizeci şi doi, numărul deţinuţilor care s-au sinucis în închisoare, de la începutul anului. O'ricât ar fi de mare această cifră, se situează totuşi sub cea a anului trecut

(treizeci şi opt, pentru aceeaşi perioadă) şi a mediei anuale de sinucideri în închisoare (circa patruzeci) începând cu 1973. Anii „negri" în ceea ce priveşte sinuciderile au fost 1975, 1982 şi 1983 cu respectiv 47, 54 şi 57 deţinuţi sinucigaşi.

Într-un text colectiv, publicat de confratele „Liberation", deţinuţii din Saint-Louis se iau de ministrul justiţiei, acuzându-l că „întârzie reformele promise, reforme indispensabile, pentru că niciun om nu poate aştepta, în închisoare, sfârşitul disperării (...). Vacanţele s-au sfârşit, au adăugat ei. În curând vine Crăciunul... dar vă închipuiţi dumneavoastră că în frumoasele voastre închisori indivizii crapă în mijlocul unei indiferenţe totale. Aveţi câteva scuze, închisorile se aglomerează, ele sufocă drama umană".

La sfârşitul lunii septembrie timpul s-a răcit brusc.

Alex Linas părăsi umbra clădirii ce adăpostea sala de gimnastică pentru a se încălzi la soare.

Trei săptămâni s-au scurs de la sinuciderea lui Salim Yamani. Căci a fost vorba de o sinucidere. Toată lumea era convinsă de aceasta. Fără nicio dificultate.

Pe terenul de fotbal ce se întindea în faţa lui, deţinuţi în ţinută de sport îşi disputau balonul; alţii, întinşi pe iarbă, pe tuşă, îi urmăreau.

Odgoane de oţel erau întinse deasupra terenului, pe lungimea sa, la o înălţime de câţiva zeci de metri. Aceasta pentru a evita o eventuală tentativă de evadare cu ajutorul elicopterului.

Vederea odgoanelor de oţel îl făceau întotdeauna să zâmbească pe Linas. Ca şi cum un elicopter ar avea nevoie

să aterizeze! O simplă scară de frânghie şi gata! pasărea îşi ia zborul. Fără probleme. Fără riscul să primească un glonte în aripă: posturile de pază de la înălţime aveau consemn, strict, să nu deschidă focul atâta vreme cât aparatul se găsea în interiorul perimetrului clătirii. Aceasta pentru a evita ca elicopterul, în cădere, să provoace pagube importante; fără să mai vorbim de victime inocente, în număr foarte mare, cu siguranţă. Desigur, după aceea trebuie să te îndepărtezi. Linas s-a gândit totuşi şi la aceasta; i-ar fi de ajuns pilotului să se îndrepte înspre unul din punctele de pază de la înălţime şi să-l depăşească cu toată viteza. Doar dacă nu are fire de kami-kaze; gardianul n-ar trage spre o masă de sticlă şi oţel ce se îndreaptă în direcţia sa. Şi după aceea i-ar avea de duşmani, literalmente. Dacă elicopterul şi-ar păstra axa bine, prin nicio deschidere a postului de observare de la înălţime nu s-ar putea ajusta tirul convenabil.

O evadare cu ajutorul elicopterului. Linas s-a gândit de multe ori. Eiaborase planul până în cele mai mici detalii. S-a gândit chiar să utilizeze fumigene şi grenade ofensive pentru a face ecrane de fum şi a semăna panică. Da, se gândise adesea la această evadare cu ajutorul elicopterului, dar numai aşa, de plăcere. Elicopterul nu era trucul său. El avea o metodă mult mai simplă pentru a se cărăbăni. Pe uşă! pur şi simplu. Ar fi mult mai puţin spectaculos, dar cu mult mai sigur. Şi cu asta eviţi să-i ai pe toţi poliţiştii din ţară pe urmele tale, în momentul în care ai evadat!”

Da, pe uşă!

Ei i-au promis.

Aceasta făcea parte din contract. Din contracte! Şi ei îşi vor ţine cuvântul.

Linas o ştia. Era sigur.

Privirea sa trecu de grilajul ce înconjura terenul de fotbal din trei părţi şi întârzie pe iarba îngălbenită, unde,

ici şi colo, corbi graşi şi-murdari, săreau cu greutate. Mai departe de ei, un nou grilaj; iar apoi, în sfârşit, orizontul net, de neschimbat, pe care se decupează pereţii de incintă, înalţi de şapte metri. Nori mari şi gri se făceau nevăzuţi pe deasupra, spre pământuri mai primitoare. Linas ridică capul pentru a observa migrarea lentă a norilor. Aceasta era închisoarea. Viaţa era acolo sus, în cer. Pe pământ nu era decât un simulacru; totul era mort, pietrificat.

Asta era închisoarea, îşi spuse, printre altele.

„Pe uşă!”

Strigăte de protest ieşiră din sala de gimnastică, căreia Linas îi întorsese spatele. Îşi privi ceasul. Ora cincisprezece şi douăzeci şi cinci. Semifinala turneului de baschet va începe. Ocazie pentru el de a onora încă o dată – ultima! – partea sa din contract.

De data aceasta nu era vorba să acţioneze cu menajamente. Nu se putea dispune întotdeauna de condiţii ideale pentru a face asta. Era evident. Trebuia s-o facă să se descurce. Linas se gândise bine. Şi pe urmă i-ar fi fost imposibil să-l prindă pe tip în celula sa, pentru o groază de motive. Începând prin faptul că tipul în chestiune era o târâtură de homosexual, iar homosexualii – cel puţin „cei oficiali” – la Saint-Louis ca şi în alta părţi aveau în puşcărie, cartierele lor.

Linas nu iubea homosexualii. Avusese totuşi raporturi sexuale cu un deţinut. Continua să le aibă, chiar. Dar era de-a dreptul diferit! N-avea nimic de-a face. Era diferit! El nu era un homosexual!

Linas încerca să îndepărteze gândurile acestea din minte. Şi, încet, încet, greaţa scăzu şi îl părăsi subit.

Fluierături răsunară în interiorul sălii de gimnastică.

Trebuia să se ducă acolo. Era momentul.

Meciul începuse cam de vreun sfert de oră.

Sala de gimnastică răsuna de fluierături şi de

strigătele de încurajare, ale zecilor de deţinuţi, aşezaţi sau în picioare, de jur-împrejurul terenului, împărţite cu dărnicie celor două echipe. Doi supraveghetori, de nerecunoscut la prima vedere, ca atâţia alţii – erau, ca o bună parte dintre deţinuţi, în ţinută sport –, asigurau arbitrajul.

Erau singurii membri prezenţi din personalul de supraveghere. Aşa era întotdeauna în sala de gimnastică. Şi nimic, până în prezent, n-ar fi justificat să fie altfel.

Linas îl reîntâlni pe Assante „nebunul”, aşezat pe una din mesele de ping-pong lipite de perete, la vreo zece metri de intrarea la toaletă.

Era indiferent la peripeţiile meciului şi la vacarmul ambiant.

El observa cu atenţie o scenă ce se desfăşura într-un colţ al sălii de gimnastică, în stânga sa.

Acolo, în mijlocul unei grămezi de aparate de gimnastică, doi oameni conversau şi râdeau, fără să se preocupe deloc de ceea ce se întâmpla în jurul lor. Linas nu putea să-şi dezlipească ochii de la spectacolul oferit de cei doi. Unul era un mustăcios, de origine nord-africană. Pe acesta nu-l cunoştea. Celălalt era un om tânăr. Avea un trening roşu; avea, mai ales, plete ondulate, blonde.

— Linas!

Se simţi bătut pe umăr. Se întoarse pe jumătate. Assante îl privea rostogolindu-şi ochii mari de dement.

— Ce?

— Ce dracu’ facem? Tipii aşteaptă.

Linas dădu uşor din cap. Privirea sa se fixă pe un mic grup de deţinuţi aşezaţi nu departe, în faţa lui; se opri asupra unuia dintre ei. On vietnamez. „Ţinta!”

— Poţi să te duci, îi spuse Linas.

Din cauza strigătelor de protest cu care a fost salutat un „coş”, a trebuit aproape să strige pentru a se face auzit.

Assante sări în picioare şi se îndreptă spre

vietnamez. Se aşează pe vine lângă el şi-i vorbi la ureche. Celălalt îl observă cu atenţie şi sfârşi prin a face semn afirmativ cu capul.

Assante se ridică şi se îndreptă spre toaletă, unde dispăru. După câteva secunde, vietnamezul făcu la fel, aruncând priviri neliniştite în urma sa.

Linas făcu un semn unui deţinut ce se găsea la marginea terenului de baschet. Acesta spuse ceva deţinuţilor din imediata lui apropiere, care începură subit să se manifeste mai zgomotos decât o cerea meciul. Pe urmă îl întâlni pe Linas la intrarea în toaletă.

— Cred că ţi-ai pregătit lovitura, făcu omul. (I se adresa lui Linas, fără să-l privească, lăsând impresia că nu vrea să piardă nimic din desfăşurarea meciului). Acest homo este foarte bun la karate. A pocit deja cinci ţipi deodată. În plus, se pare că are şi un cuţit.

Linas se întoarse cu spatele la sală şi era pe cale să-şi pună mănuşile. Avu un surâs. O jumătate de surâs.

— Nu-ţi fă griji. (Se apropie de un extinctor agăţat de perete şi-l luă.) Supraveghează intrarea.

Intră în toaletă.

— Salut, poponarule.

O expresie de uimire şi de neînţelegere se citi pe faţa vietnamezului, când Assante îl părăsi fără niciun cuvânt, pentru a se alătura siluetei masive care se încadra în intrarea toaletei şi cu care vorbise. Trăsăturile sale se contractară când îl recunoscu pe Linas.

— Ce v-a apucat? Sunteţi ţicniţi sau ce? izbucni vietnamezul retrăgându-se uşurel.

— Mi-ai supărat prietenii, spuse cu răceală Linas, este sfârşitul călătoriei tale, prietene.

— Ce!? cine?

Vietnamezul nu înţelesese ultimele cuvinte ale lui Linas; în exterior, strigătele „suporterilor” şi-au dublat intensitatea; strigătele se prăvăleau în mica sală într-un

vuiet asurzitor. A vrut să sânge să cheme ajutor, dar şi-a dat seama imediat că era inutil. În acel vacarm, nimeni nu l-ar fi auzit. Se trase cu spatele la perete şi cu o mişcare bruscă îşi scoase un pantof.

Luciul unui obiect metalic ascuţit străluci în pumnul său drept.

Afară, tumultul „suporterilor” se dezlănţuise, Linas făcu un pas înainte; buzele sale se mişcară.

Numai atunci, vietnamezul remarcă extinctorul. Ridică instinctiv mâna pentru a se proteja. Ceea ce văzu după aceea, îl descumpăni: mâna lui Assante se apropie de gura extinctorului cu o brichetă. Atunci a înţeles, uimirea paralizându-l pe loc.

Un vuiet.

O flacără enormă ţâşni, cuprinzându-l pe vietnamez, strivindu-se de peretele din spatele său. Flăcările arzătoare s-au lipit de om câteva secunde, pe urmă, liniştindu-se, păreau că se întorc de unde au venit. Vietnamezul, flacără vie, făcu o piruetă, se clătină, se izbi de un perete şi se prăbuşi fără un strigăt.

La un semn al lui Linas, Assante luă o găleată cu apă ce se găsea sub chiuvetă şi o vărsă peste flăcările ce cuprinseseră trunchiul şi capul vietnamezului.

Două fluierături stridente ale arbitrului răsunară în sala de gimnastică, urmate imediat de o grămadă de înjurături, fluierături şi strigăte de protest; un scurt moment de linişte, câteva încurajări izolate şi valul de strigăte crescu din nou – jocul reîncepuse. Assante s-a aşezat pe vine lângă vietnamez şi l-a examinat cu interes. Numai capul şi mâinile au fost atinse de flăcări. restul corpului fiind protejat de treningul gros pe care-l purta – înnegrit acum şi zdrenţuit. Nu mai avea păr deloc, nici sprâncene; în vârful capului avea împrăştiate plăci de cărbune. Faţa era brăzdată de pete maro şi de umflături de un galben deschis. Ochii erau închişi. Omul era culcat pe o

parte, chircit, într-o poziţie asemănătoare cu cea a unui fetus.

Assante se întoarse cu vioiciune către Linas.

— E o nebunie! ţipă el, cred că este deja mort!

Se apropie fără un cuvânt. Luă capul vietnamezului în mâini şi făcând pârghie pe bărbie îl suci brusc jumătate de rotaţie.

Un zgomot sinistru de os frânt.

— Aşa eşti sigur, spuse Linas ridicându-se.

Privi peretele din faţa sa; avea o pată neagră de cel puţin un metru în diametru Ar trebui spart becul de deasupra.

— Pot să-l scotocesc?

Assante îl privea: ochii săi mari se rostogoleau. În orbite, aproape rugători. Linas îşi reprimă o strângere de inimă. În ciuda dezgustului pe care-l inspira treaba aceasta, îi spuse da, de data aceasta. Ar putea să-l ajute, să încurce pistele, procedând astfel.

Linas aprobă din cap, tăcut. „Nebunul” râse gâlgâit. Întoarse corpul vietnamezului pe spate şi ridică sus treningul înnegrit pe piept. Luă lama, ce zăcea pe pământ, o înfipse gemând în buricul cadavrului şi cu mişcări sacadate violente îi deschise burta. Sângele se prelingea. „Nebunul”, excitat, pronunţa cuvinte de neînţeles. Pe urmă îşi băgă mâinile goale în interiorul cadavrului pentru a scormoni viscerele, pipăindu-le şi amestecându-le cu frenezie.

Deodată, un strigăt.

„Un animal”, îşi spuse Linas, frisonând.

Îl văzu scoţând ceva din burta cadavrului – ceva ce semăna cu o bucată de intestin – pentru a-l tăia chiar acolo pe pământ.

Din nou, un strigăt. Assante se ridică. Între degetele sale însângerate, ţinea un mic tub metalic.

— Acest nemernic! îl avea aproape în fund! (cântări

tubul în mână, şi avu o exclamaţie de bucurie). Trebuie să fie bani acolo, tu nu crezi?

Omul cu cicatricea nu răspunse.

Fixa tubul metalic fără să-l vadă.

Pe uşă…

Ei, i-au promis!

Pe uşă… în curând!

Avu un surâs straniu. O jumătate de surâs, straniu.

AGENŢIA FRANCE PRESSE

Scrisoare

Marţi 28 septembrie 199…

FRA 065546 O 184 FRA/AFP-BP 38

Mort la Saint-Louis

DEŢINUTUL ASASINAT IERI ÎN ÎNCHISOAREA SAINT-LOUIS A FOST ARS CU „ARUNCĂTORUL DE FLĂCĂRI" ŞI TĂIAT PE BURTĂ CU SĂLBĂTICIE.

Versailles/28 – 09 – 9… /AFP

Deţinutul NGUYEN VAN DONG, găsit mort ieri spre sfârşitul după-amiezii în toaleta închisorii Saint-Louis din Poissy (Yvelines), a fost ars cu un „lansator de flăcări", pus la punct dintr-un stingător de incendiu, al cărui conţinut a fost înlocuit cu acetonă, utilizată în atelierul de întreţinere al închisorii; s-a aflat aceasta, azi dimineaţă, din surse concordante, provenite de la personalul închisorii.

Victima, ale cărei vertebre cervicale au fost rupte, a fost printre altele şi tăiată pe burtă.

După opinia unui membru din personalul de supraveghere, eventrarea se explică datorită faptului că agresorii au vrut neapărat să recupereze drogul pe care deţinutul îl păstra în propriul corp. În consecinţă, deţinuţii nu ezita să înghită sau să introducă prin anus obiecte diverse, şi în special droguri în săculeţi de plastic sau capsule metalice, pentru a scăpa controlului şi a nu fi furaţi. Anul trecut, unul dintre ei a murit la spitalul central al închisorilor din Fresnes, datorită unei supradoze care i-a

adus moartea fulgerător: sucul gastric i-a perforat în stomac două prezervative conţinând fiecare circa douăsprezece grame de heroină.

Ancheta judiciară încredinţată SRPJ-ului din Versailles, sub directa îndrumare a procurorului republicii, domnul Gerald Landry, va fi dificilă. Niciun martor nu a asistat la crima care a fost înfăptuită după cum se pare, în timpul semifinalei de baschet la care asistau mai mult de o sută de deţinuţi. Poliţiştii nu-şi fac iluzii asupra ajutorului pe care l-ar putea obţine de la puşcăriaşii din Saint-Louis. Mai ales că Nguyen Van Dong, originar din Vietnamul de Sud, era homosexual, un „poponar" în argoul închisorii, condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru mai multe violuri cu violenţă şi uciderea unui tânăr minor, cât şi pentru trafic de stupefiante.

Inspectoratul general al administraţiei penitenciare a deschis o anchetă pentru a determina dacă nu cumva o neglijenţă din partea personalului de supraveghere de la Saint-Louis, a concurat la derularea dramei.

J. – P.C./A.B.

— ATP 28 1105 MAR 9…

LE MONDE

Miercuri 29 septembrie

SAINT-LOUIS

POLIŢIŞTII SCEPTICI ÎN ŞANSELE LOR DE IDENTIFICARE A UCIGAŞULUI LUI NGUYEN VAN DONG

UN NOU AVERTISMENT

Uciderea lui Nguyen Van Dong, pe cât de oribilă este – şi într-adevăr este – are cel puţin „meritul" să aducă la cunoştinţa opiniei publice creşterea violentei, pe care o constatăm astăzi, în închisori. Nu avem dreptul să gândim că acest fenomen se limitează numai la închisoarea Saint-Louis. Este un fenomen general, datorat în mare parte suprapopulatei din închisori. Trebuie să ne reamintim că sunt de abia treizeci şi trei de mii de locuri în închisori, iar

numărul actual de deţinuţi 50.180 – un record, a fost depăşit numai în anul 1945, în timpul epurării, când a ajuns la 60.051 persoane încarcerate.

Directorul administraţiei penitenciare era frământat recent de această situaţie, declarând: „Închisoarea din Baumettes a depăşit pragul de saturare; aceea din Montpellier este ocupată la 332% din capacitate; Fleury-Mérogis la 287%, Bois-d'Arcy la 266%, La Santé la 252%". S-ar mai putea adăuga la acest trist palmares Saint-Louis cu cei 225% ai săi; prevăzută să primească 700 de deţinuţi, ea numără astăzi 1.577! Pentru acest motiv şi pentru altele – începând cu sistemele ultramoderne de pază cu care a fost dotată şi care o transformă într-un stabiliment de „înaltă securitate" –, Saint-Louis figurează pe loc fruntaş în lista închisorilor unde nu prea e de trăit.

Întârzierea acumulată în aplicarea unor anumite reforme

— Când nu este vorba de întoarceri în urmă, pe faţă – contribuie la înveninarea situaţiei.

Nimeni nu are interes să facă să crească această tensiune în cadrul închisorilor. Nici deţinuţii, bineînţeles; nici personalul penitenciarului – recenta agresiune asupra unui supraveghetor de la închisoarea Moulins este o demonstraţie dezolantă –, nici măcar guvernul pe care-l facem responsabil, cu sau fără vină, de sentimentul de insecuritate care avertizează din nou – ciclic

— Opinia publică.

Când ajunse acasă, David Lucas nu văzu decât un lucru; pe fiul său, Michael, aşezat pe iarbă, în faţa casei. Îşi simţi inima sărindu-i în piept de bucurie.

Parcă maşina cu deosebită grijă, chiar în faţă – nu existau probleme de parcare în „domeniul" rezidenţial de la Louveciennes; nu au fost niciodată – şi îşi observă fiul. Se jjca cu o jucărie, ferindu-şi capul de botul lui Tommy, bătrânul câine labrador, care-l gâdila pe gât. Era îmbrăcat,

gata de plecare cu tatăl său. Era sâmbătă. Pentru nimic în lume n-ar fi întârziat sâmbăta. În timpul săptămânii cu greu îl făceai să mănânce, să-şi facă toaleta şi să se îmbrace. Dar nu sâmbăta. David o ştia. Olivia i-a spus de nenumărate ori. Ea nu i-a ascuns nici faptul că fiul lor plângea câteodată în pat după plecarea sa şi după ce şi-au dat întâlnire pentru săptămâna viitoare. „Nu înţelege, i-a spus ea, pur şi simplu nu înţelege de ce nu poate rămâne tot timpul cu tine”.

În clipa aceea, nici Lucas nu mai înţelegea, de ce nu se poate. Căutase mult, dar nu găsise. Poate un singur lucru justifica faptul că lucrurile erau aşa. Simţi un nod în gât şi îşi spuse că nimic nu mergea cum trebuie în viaţa sa.

Primul care-i simţi prezenţa, fu câinele; acesta se apropie lătrând şi dând din coadă. După aceea l-a simţit şi fiul său: s-a întrerupt din examinarea robotului său transfo rmabil, a ridicat capul cu un aer preocupat, pentru ca imediat să se lumineze la faţă. S-a repezit în braţele lui David.

În această îmbrăţişare atât de dulce şi tandră au dispărut ca prin farmec gândurile negre ale lui Lucas.

— Ce frumos miroşi tu! fiul meu, făcu el mimând un extaz prea puţin exagerat.

Michaël avu un surâs, încântat.

— Miros a ce?

— Nu ştiu. Miroşi frumos

Deodată, fiul său se uită la el cu un aer de reproş.

— Ai întârziat.

— Cum aşa, am întârziat?

— Ai promis, la începutul după-amiezii.

— Şi ce este acum, după tine?

— Nu este începutul după-amiezii.

— Ei bine, şi ce este atunci? Este abia ora două!

— Când am terminat de mâncat, atunci a fost începutul după-amiezii.

— Fie! Ai terminat să mănânci?

— Da! De o groază de vreme!

— Asta înseamnă deja…

— Ce?

— Nimic. (îl privi fix pe fiul său şi scoase un răcnet.) Am să te mănânc pe tot, crud!

Hohotele de râs ale copilului fură acoperite de schelălăiturile câinelui, care sărea, greoi, în jurul lor.

— Ce facem astăzi? întrebă Michaël.

— Nu ştiu, răspunse Lucas, lăsându-l din braţe jos, pe fiul său. Ce vrei tu, să facem?

— Nu! Este rândul tău să spui ce facem!

— Nu ştiu… O să vedem, aşteaptă. Mama ta este aici?

Olivia îşi făcu apariţia pe verandă.

Surâse, zărindu-l pe David. David o privea apropiindu-se. Îi zâmbi, la rândul său.

Era neschimbată. Era la fel de frumoasă. Părul său delicat, cafeniu închis, îi înconjura faţa fină cu trăsături regulate, scoţând în evidenţă strălucirea marilor săi ochi verzi. Ce privire! Tandră şi sălbatică la un loc; tulbura întotdeauna, cum l-a tulburat şi pe David. De ce a părăsit-o?

S-au scurs deja doi ani. Lucas nu-şi mai aducea bine aminte dacă el a fost acela care s-a hotărât să plece, sau ea a fost aceea care i-a cerut-o. Astăzi era din ce în ce mai sigur că responsabilitatea rupturii îi revenea aproape în exclusivitate.

La vremea respectivă nu a ştiut – nu a putut? – să ţină familia la adăpost de dificultăţile întâlnite în meseria sa. tera jurnalist la canalul întâi de televiziune. Carierei sale i-a sacrificat totul, crezând că dificultăţile nu vor putea dura prea mult timp. S-a înşelat. Ele erau acolo, mereu altele, dar mereu prezente. Cu ce semăna totul? Cu nimic. S-a găsit în acelaşi punct de unde plecase, cu diferenţa că meseria sa nu-l mai interesa deloc şi că acum

era singur, mai singur ca niciodată, separat de cele două fiinţe la care ţinea cel mai mult în lumea asta!

Olivia îl privi în ochi şi-l îmbrăţişă cu tandreţe.

— Ceva nu e în regulă.

Făcu o figură pentru a o linişti.

— Merge.

Ea îl privi o clipă în faţă, puţin neliniştită. Pe urmă, deodată, exclamă cu antren;

— Bine! Atunci? Ce faceţi astăzi?

— Nu ştie încă! se plânse Michael.

— Cum aşa, nu ştie, repetă Olivia, aruncând o privire către David.

— Am putea merge să patinăm, riscă David.

— Oh, nu! Nu iarăşi!

— Sau să mergem în grădina botanică…

— Nu!

— Credeam că-ţi face plăcere aceasta!

— Astăzi, nu!

— Ei, bine… Domnul nu are dispoziţia să…

Olivia începu să râdă.

— De ce nu daţi o raită prin pădure? Să vedeţi dacă, nu cumva, daţi de indieni de data aceasta…

Michael consideră propunerea cu un oarecare interes.

— Vă puteţi întoarce, după aceea, pentru gustarea de după-amiază, adăugă ea, făcând, complice, cu ochiul fiului. Am împrumutat şi o casetă de desene animate extra, s-ar părea.

Michael strigă de bucurie şi aşteptă cu nerăbdare reacţia lui David.

Acesta o privea pe Olivia, ca şi cum ar fi aşteptat de la ea un răspuns sau mai degrabă o confirmare. Ea îi surâse delicat. Acesta fu răspunsul aşteptat.

Ochii mari verzi… spuneau „rămâi”.

— O.K., a murmurat David.

Michael, urlând de bucurie, fugi în căutarea carabinei, a cizmelor şi a pălăriei, fără de care nu putea fi vorba de o „expediţie” în pădure.

— Şi la televiziune, tot la fel?

Lucas stătea la masa mare din bucătărie, în faţa unei ceşti de cafea. Olivia îl invitase în salon, dar el preferase să stea acolo, ca altă dată. Îi plăcea acest colţişor. Îşi amintea de dimineţile reci, de iarnă, când Olivia era obligată să dea drumul la cuptor pentru a încălzi un pic încăperea înainte de sosirea „oamenilor” săi pentru a lua micul dejun; semnele făcute de Michaël, cu tot elanul, înainte de a se duce la şcoală şi cărpra le răspundea prin intermediul ferestrei; a doua ceaşcă de cafea pe care o lua atunci împreună cu prima ţigară, aşteptând întoarcerea soţiei sale; de discuţiile lor despre una, despre alta, care se terminau cel mai adesea în camera lor, făcând dragoste.

Era fericit, la acea vreme.

Dar, dumnezeule! De ce trebuia să-şi amintească de aşa ceva? Avea treizeci şi cinci de ani! Olivia de abia avea treizeci şi patru, iar fiul lor tocmai împlinise şase! De ce nu puteau să mai fie fericiţi, acum?

— La televiziune! Da… Nu, nimic schimbat, răspunse el.

Observa prin fereastră, jocurile de copil ale lui Michaël împreună cu două prietene care veniseră să-l întâlnească la sfârşitul după-amiezii. În depărtare, pe deasupra arborilor, soarele se grăbea să apună. Gălbenuş de ou! nu se putu abţine să gândească David, aruncând o privire înduioşată fiului său. Faptul de vedea astfel apusul soarelui, i-l datora lui Michaël şi pentru aceasta îi era recunoscător; acesta era unul din multele lucruri pe care Michaël le-a înviorat în existenţa sa.

— Este vesel, spuse Olivia, întorcându-se. (Ea se ocupa de pregătirea mesei de seară pentru fiul său.)

— Nu are nimic caraghios, spuse David, cu un mic

surâs.

Olivia îl privi plină de compasiune. Ea ştia ce înseamnă acel

„Nimic schimbat”.

Un nou director a fost numit în fruntea canalului întâi. Un om în graţii la Matignon. Şi, de fiecare dată când intervenea o schimbare de genul acesta la vârful ierarhiei, câţiva jurnalişti erau îndepărtaţi. Nu demobilizaţi, ci pur şi simplu îndepărtaţi din mijlocul acţiunii. „Puşi pe linie moartă” cum se spune, david scăpase de câteva ori de la astfel de epurări: mai întâi, după alegerea noului preşedinte al republicii, după aceea la o primă schimbare de guvern. Sosirea unui nou prim-ministru la hotelul Matignon l-a pus pe „linie moartă” pe Lucas fără a putea reacţiona într-un fel – şi aceasta cu atât mai repede cu cât noul director îl detesta pe David. Aceasta ţinea mai mult de o ranchiună personală mai veche, decât de motive politice. Dar aceasta nu mai schimba cu nimic aspectul afacerii. Era pus pe linie moartă şi gata. I se încredinţa un reportaj pe treizeci şi şase ale lunii, pentru a-şi justifica salariul. Se profita atunci pentru a-l trimite cât mai departe posibil, la „loviturile” cele mai riscante. Se execută – obligat fiind –, conştient însă că e dus cu zăhărelul, dar era în acelaşi timp fericit să se poată „mişca” din nou şi să-şi dea iluzia că „totul se va lua de la capăt”, ca mai înainte.

La început, Lucas a suferit din cauza acestei situaţii. Cu timpul a sfârşit prin a se obişnui. Acum nu-i mai pasă deloc. Cel puţin, aşa îşi spunea, în momentul în care se gândea la tot ce a fost. În clipa aceea, contrar la ceea ce se gândea Olivia, era foarte departe de acele gânduri. Ea se aşează lângă el şi sorbi o gură de cafea din ceaşca sa. Plescăi din limbă cu un aer fals dojenitor.

— Vezi, nu m-am schimbat! zise ea, râzând.

David surâse. Olivia nu bea cafea sau vin, sau orice

altceva. Dar nu pierdea niciodată ocazia să-l „fure pe duşman”, cum se exprima ea, fără ruşine. Acest comportament nu-l mai supăra pe David. Nu-l mai agasa acum, ci dimpotrivă, îl înduioşa.

O privi râzând şi revăzu deodată, tânăra femeie, frumoasă şi dorită, care râdea din toată inima, pe o mică plajă din Corse, la jumătatea drumului dintre Cargese şi Sagone. Acolo s-au întâlnit, într-o frumoasă zi de primăvară, cu câţiva ani în urmă.

Olivia Fiama. Ea era, ca şi acum, fericită că trăieşte. El a invitat-o la masa de seară. Ea l-a condus în munţi pentru a-i arăta frumuseţile secrete ale „ţării” sale. S-au căsătorit după cincisprezece zile, pur şi simplu! râzând de fericire ca nişte copii.

David a avut subit, dorinţa violentă de a o îmbrăţişa şi de a se iubi. Ea a sesizat dorinţa-sa. Ea fu mai întâi tulburată, după care îşi reveni. Se ridică.

— Dacă tu tot mă întrebi, spuse ea pe un ton cam hazliu, pot să-ţi spun că, în ceea ce mă priveşte, totul este în regulă! (Se întoarse pentru a-i arunca un surâs complice.) Din punct de vedere profesional, bineînţeles! N-am fost încă dată afară din barou. (Schimbă locul unei cratiţi pe maşina de gătit.) Iar clientela mea creşte de la o zi la alta.

Lucas se forţă să-i surâdă.

— După toate cele, tu ar trebui să devii o avocată respectabilă.

— Aceasta este şi intenţia mea.

Se lăsă o clipă de tăcere. Olivia se întoarse deodată.

— Vrei să rămâi la masa de seară?

— Nu pot.

De ce spusese asta?

Olivia dădu din cap muşcându-şi buzele. Părea decepţionată, rănită chiar. Un val de tristeţe îl cuprinse când îi întâlni privirea.

De ce nu-i spui? De ce nu-i spui că mori de poftă să rămâi?

— Pe mâine, atunci?

— Da!... De acord. (El se ridică.)

— Ai putea să vii la prânz...

— Da!

Nu mai putu, se apropie de ea şi o îmbrăţişă. Îi murmura:

— Olivia...

Ea i-a pus un deget pe buze mângâindu-i delicat faţa. Mâna sa era caldă şi dulce. Dar mai dulce era mângâierea din privirea ei.

Ochii ei. Ca o rugăciune. Ce spuneau ei?

El a înţeles de ce l-a făcut să tacă. A înţeles ce voia să audă de la el. Dar nu aşa. Nu acum. Ea voia ca el să fie convins. Ea îl iubea. L-a iubit şi-l va iubi întotdeauna, l-o spuneau ochii ei. Acei ochi, o dumnezeule! îi mai spuneau că o să-l aştepte cât timp va fi necesar pentru a se convinge. Pentru totdeauna.

O atrase încetişor către el. Îi simţi corpul suplu lipindu-se de al său. Respiraţiile lor s-au amestecat şi el a închis ochii.

Înainte să plece, Lucas s-a urcat în camera copilului pentru a-l îmbrăţişa aşa cum i-a promis.

Michaël era nebun de bucurie aflând că David se va întoarce a doua zi, pentru a-şi petrece ziua împreună cu el.

A fost şi mai încântat când a surprins o mângâiere tandră schimbată între tatăl şi mama sa. Dar nu a spus nimic; simţea, confuz, că această dulce regăsire a celor doi, era aşa de fragilă, ca şi prezenţa unei păsări în cadrul ferestrei; îi era frică să nu dispară dacă s-ar bucura prea tare.

David intră în cameră încercând să nu calce în picioare cariocile, maimuţele, piesele de la jocul Lego, bilele şi indienii din plastic care erau răvăşite pe jos.

— Tu nu crezi că ai putea face un pic de ordine? (înjură în gând, călcând în picioare o minge de ping-pong.)

Michaël abandonă imaginile desenate din cartea pe care se uita. Privi la tatăl său după care parcurse cu o privire distrată, dezordinea din cameră.

— Nu eu am făcut asta, ci iubiţica, spuse el uitându-se din nou în cartea cu desene.

— Cine?

— Iubiţica. (Michaël suspină fără să-şi dezlipească ochii din carte.)

— Ah, bine, de acord… şi cine este această iubiţică?

— Este prietena mea, Stéphanie, pe care ai văzut-o la… (ridică brusc capul şi surâse). Tu ştii ce spune Stéphanie?

David se aşeză pe marginea patului pentru a fi mai aproape de fiul său care ardea de dorinţa de a-i povesti.

— Nu…

— Ei bine, spune că ea şi Nathalie Caron sunt iubitele mele. (Avu un surâs jepat, observându-şi tatăl.)

— Ah, bine…

— Ei drace, dar în realitate, nu se poate aşa, nu!

— Care din ele este? Cea blondă?

Michaël afirmă din cap surâzând, uşurat şi încântat totodată de atitudinea complice a lui David.

— Nu este rea deloc, conveni David. Este cea mai bine dintre ele, în orice caz.

— Adevărat? (Nu ştia dacă David glumea sau nu.)

— În sfârşit, eu, eu găsesc…

Michaël chibzui o clipă, după care păru că se liniştește subit.

Olivia apăru în pragul uşii.

— Acum trebuie să stingem lumina, Michaël, spuse ea.

— Oh, nu! Nu imediat! protestă Michaël. Încă cinci minute.

— Nu, Micky, mama ta are dreptate, spuse David. Este timpul să stingă lumina. Trebuie să te refaci pentru mâine.

— Ce vom face mâine?

— Vom vedea. Surpriză. (Stinse lampa de la capul patului.) Să ai grijă de casă, până mă întorc eu, O.K?

Michaël se aplecă brusc în afara patului, întinse braţul pentru a lua carabina sa din plastic, şi o puse lângă noptieră.

— O.K., şefule! strigă el extaziat.

David se aplecă asupra lui şi-l îmbrăţişă cu tandreţe.

— Ne culcăm acum, de acord?

— Da.

Olivia s-a apropiat.

— Mă voi întoarce să-ţi dau un pupic, după ce pleacă tata, de acord?

— De acord… (Michaël suspină.) … Tata?

— Ce?

— Tu crezi că King-Kong este mai puternic ca Judo Boy? şi ca Musclor?

David nu se putu abţine să nu surâdă. De când l-a dus pe fiul său să vadă „King-Kong” la cinematograf, cu cincisprezece zile mai înainte, dintr-odată o bună parte a universului copilului s-a întors pe dos.

Michaël nu mai putea să găsească locul pe care trebuiau să-l ocupe gorilele gigant în ierarhia supermanilor şi a altor roboti din spaţiu, ale căror aventuri erau urmărite cu aviditate pe micul ecran.

— Mai vorbim şi mâine, spuse David.

— Nu, acum! protestă Michaël.

— După părerea mea este Kinej-Kong, zise David.

— Mamadou spune că nu.

— Mamadou nu ştie nimic. A văzut deja King-Kong? Ei bine, atunci! Dacă l-a văzut, va înţelege. Nu?

— Ba da.

— Bine, acum hai la culcare, ai înţeles?

— Da…

David mai îmbrăţişă o dată copilul şi o urmă pe Olivia în drum spre uşă. Se întoarse.

— Micky?

— …Da?

— Te iubesc, fiul meu.

— Şi eu te iubesc, tată.

Lucas nu plecă imediat cu maşina. A fumat o ţigară aşteptând să se stingă lumina celor două ferestre de la etaj. Ferestrele de pe coridorul din faţa camerei lui Michael.

Aerul proaspăt şi parfumat al pădurii din apropiere îl simţea prin geamul coborât al portierei. Inspiră profund. Simţi născându-se în el o dulce euforie! O imensă mulţumire îl pătrunse, până în străfundul sufletului.

Da, le era recunoscător. Le era recunoscător extrem de mult. Prin simplul fapt de a exista, de a fi ceea ce sunt amândoi… Şi de a-l iubi. Oh da, de a-l iubi. Dar îi iubea şi el. Acum era sigur. Îi va face să uite toate durerile pe care le-a pricinuit. Da! O va face, cu toată dragostea! Şi din toate puterile.

Încerca să ghicească momentul exact în care lumina de la ferestrele de la etaj se va stinge. A renunţat însă aproape imediat: lumina nu se va stinge. Lui Michael îi era frică de întuneric. Olivia luase obiceiul, pentru a-l linişti, să aprindă lumina pe coridor şi să-i lase uşa de la cameră întredeschisă.

Cum putuse să uite aceasta?! Cum putuse să uite un lucru ca acesta? bunule dumnezeu! Niciodată nu trebuia să mai uite. Niciodată!

Făcu contact şi demară lent.

Nu dădu nicio atenţie unei maşini BMW mari, negre, care staţiona în apropiere. Nici măcar nu o remarcă.

Doi oameni stăteau în interiorul maşinii. S-au adâncit

în scaune atunci când maşina lui Lucas i-a depăşit. Precauţie inutilă. Ochii lui David erau ţintuiţi în oglinda retrovizoare în care imaginea casei – casei salese îndepărta în noapte.

Dumnezeul meu, de ce n-ai vrut să-i văd?

Atâta doar! dacă i-aş fi văzut! Atâta doar!…

Când Olivia s-a întors să-şi îmbrăţişeze fiul, acesta adormise deja. L-a acoperit cu cuvertura, l-a sărutat pe frunte şi a pus un pic de ordine în lucruri, înainte de a coborî în salon.

Ea s-a oprit în faţa unui birou de scris unde erau depuse dosarele pe care le-a adus de la serviciu şi, alegând unul, fără convingere, se duse să se instaleze pe canapea, în faţa televizorului deschis, dat în surdină. Pe ecran, o tânără cântăreaţă strângea cu toată puterea microfonul; grimase unele mai dureroase ca altele se succedau pe faţa ei. Cuvintele ţâşneau din figura siropoasă: „plecat… te vei întoarce… împreună…

Olivia încerca să se concentreze asupra dosarului. Îl deschise la „Procedură”: AVIZ DE AUDIERE… Audierea era prevăzută pentru vinerea următoare. În definitiv nu era nicio grabă. Deschise dosarul la „Note şi proiecte”, unde nu văzu nimic deosebit şi se întrebă, de ce a crezut că trebuie să aducă dosarul acasă. Ah, da… îşi prevăzuse să treacă pe la Fleury, luni dimineaţă, pentru a se întâlni cu un client înainte de a se duce la birou. Închise dosarul şi încercă să se convingă să studieze alt dosar. Fără succes, însă. Nu-i mai stătea gândul la aşa ceva.

Inima nu-i stătea la aşa ceva. Acesta era cuvântul…

Îşi plimbă o clipă privirea prin cameră, după care se uită distrată, la televizor: un animator, cu un surâs atât de mare şi strălucitor, ca un calandru de Cadillac, zdrobea umărul unui tânăr cântăreţ, numai zâmbet şi el.

Inima nu-i…

De ce o fi plecat? De ce nu a rămas? Idiotul! Ea ştia

că nimic nu-l împiedica pe David să rămână în seara aceasta, absolut nimic. Putea să bage mâna în foc. El murea de dorinţă. Aceasta se vedea bine. Ea a văzut bine! Dacă el i-ar fi cerut să rămână, ea nu l-ar fi refuzat. Ea aştepta clipa aceasta de atâta vreme. De atâta vreme! Ea îl iubea. Totul părea din nou, posibil. Ea nu-i mai pretindea acum. Nu, acum nu. În realitate nu a încetat niciodată să-l iubească. Şi el la fel, o iubea, a văzut ea bine. Era sigură. Ea nu putea să se înşele asupra acestui lucru. Dragoste, a citit în ochii lui... Putea ea oare să se înşele într-atât? Şi dacă ea s-a înşelat? Dacă ea s-a înşelat de la început până la sfârşit? Dacă confuzia care l-a cuprins se datora altui lucru? Ce ştia ea, în definitiv?... Nu! Nu era dragoste ceea ce a văzut ea, dragoste... atât de caldă şi de tandră. Şi. i-a fost poftă de ea. Aceasta nu avea nimic de-a face cu dragostea, dar acolo, da. Era diferit. Atât de dulce, atât de tandru, atât de...

Idiotul! De ce nu a rămas! De ce nu i-a spus pur şi simplu că o iubeşte din nou, ca mai înainte, că o doreşte şi că vrea să facă dragoste cu ea?

De ce trebuia să complice totul, mereu?

Loviturile, bătăile în uşa de la intrare, le-a auzit deodată.

Primul lucru care o puse pe gânduri fu faptul că nu a auzit lătratul câinelui.

S-a ridicat dintr-un salt, cu inima bătând. Loviturile răsunară din nou.

Idiotul!

Şi ea alergă spre intrare.

În momentul în care deschise uşa fu decepţionată. Doi bărbaţi se aflau în pragul uşii; avură o mişcare de recul abia sesizabilă.

— ...da?

Numai atunci zări puşca de vânătoare cu ţeava retezată, pe care unul din ei o ţintea asupra ei. Într-o

fracţiune de secundă, uimirea pe care o încerca lăsă locul unei frici puternice. A vrut să închidă uşa, dar era prea târziu.

O mână înmănuşată i s-a pus pe gură, o alta a luat-o violent de păr şi ea simţi o forţă irezistibilă împingând-o din urmă.

Primul urlet îl sculă pe micul Michaël fără ca el să-şi dea seama.

S-a întors în pat, neînţelegând de ce s-a trezit. Nu era dimineaţă. Era întuneric, iar razele de lumină provenind de pe coridor se dispersau pe podeaua camerei. Şi nu-i venea nici să facă pipi. Se întoarse din nou, repede şi închizând ochii pentru a nu risca să zărească masa închisă la culoare a perdelelor duble de la fereastra sa. Îi era frică noaptea, de această masă întunecată. Foarte frică.

Un al doilea urlet rupse liniştea.

Michaël tresări în patul său şi se scula speriat. Ce era asta? Un urlet. Un urlet de ce? Venea de jos. Mama sa! A vrut s-o strige pe mama sa! îi era frică, voia să vină mama lui.

Voci de bărbaţi se auzeau de la parter.

Voci de oameni supăraţi ce spuneau cuvinte grele. Voci care l-au umplut de frică.

Voci rele!

Se auziră zgomote şi lovituri date într-un corp omenesc.

Michaël auzi un strigăt înăbuşit de durere, urmat imediat de o implorare:

— Nu, vă rog! Opriţi-vă!

Lui Michaël i-a venit să plângă. Era mama lui! Era mama lui care gemea şi plângea acum. Îi făceau rău! îi făceau rău!

Una din vocile rele înjură. Michaël auzi în curând o busculadă, zgomotul unui obiect care s-a spart în cădere. Pe urmă, din nou, zgomotul oribil al loviturilor şi un plâns

slab, sfâşietor.

Michaël s-a sculat cu ochii în lacrimi. Era profund tulburat şi îngrozit în acelaşi timp. Mama sa nu a făcut niciun rău. Vocile rele nu aveau dreptul să o facă să sufere pe mama sa. Ea nu a făcut nimic. Nu voia să-i facă rău mamei sale! Nu voia ca mama lui să plângă!

Olivia zăcea culcată, jos, în salon.

Respira cu dificultate, înghiţind sângele ce i se scurgea din gură. Zgomotul o asurzi pe jumătate. O durea tot corpul. Mai ales faţa; i se părea că şi-a mărit volumul de două ori. În interiorul craniului, o durere ascuţită se zbătea între cele două tâmple.

Olivia încerca să nu se mai gândească la această durere. Nu voia să se gândească decât la un singur lucru: să nu strige; mai ales să nu mai strige, orice i-ar mai face… Michaël… Nu trebuia ca ea să-l trezească pe Michaël. Nu trebuia!

Dar ei nu o mai lovesc deloc. Ce fac ei? Dumnezeul meu! Unde sunt ei?

Îi auzi. Erau lângă ea, aproape de tot.

Încercă să se scoale pentru a-i vedea. O durere fulgerătoare îi traversă braţul stâng. Se prăvăli gemând, l-au rupt braţul! Tipul cel corpolent, cu lovituri cu patul pistolului! Dumnezeule! Această durere! Dar trebuia să-i vadă. Categoric. De ce nu putea să-i vadă? A mişcat capul şi a înţeles că ochiul stâng era prea tumefiat pentru a-i permite să distingă ceva. Încercă să-şi schimbe poziţia, sprijinindu-se pe braţul valid. În ciuda precauţiilor, o nouă durere violentă o străbătu de la braţul stâng până la umăr. Îşi înăbuşi un vaiet. Acum îi putea vedea.

Celălalt – cel cu puşca de vânătoare cu ţeava tăiată – scotocea sertarele unei comode plasate lângă intrarea în salon. Scoase un mic strigăt de bucurie fluturând un teanc mare de bani.

— Am chef să caut acolo, sus, spuse el omului

corpolent. S-ar putea să mai fie şi alţii!

Auzindu-l pronunţând aceste cuvinte, Olivia a crezut că înnebuneşte. Cu o vigoare pe care n-o bănuia, s-a ridicat în picioare şi s-a repezit spre intrarea în salon. Piciorul omului cu puşca se destinse şi o lovi din plin, în stomac. Ea se prăbuşi fără un strigăt. Omul îndreptă ţeava puştii înspre capul Oliviei şi spuse de-a dreptul:

— Mai bine să te omorâm acum, nu?

Un declic metalic. Se arma puşca! Dar nimic!

Ce aşteaptă el? De ce nu trage? Ea a deschis ochii. Din locul unde se găsea, putea să vadă printre picioarele omului din faţa sa, partea de jos a scării ce ducea la etaj. Ceea ce văzut atunci, pe ultimele trepte ale scării, i-a îngheţat sângele în vine.

A vrut să strige. Prea târziu.

Michaël a fost cel care a strigat din toate puterile sale, cramponându-se de carabina sa din plastic:

— Mâinile sus!

Omul cu puşcă a pivotat pe picioare şi o detunătură asurzitoare a răsunat. Ca într-un coşmar, Olivia a văzut pieptul lui Michaël umplându-se de sânge; micul corp se ridică, aspirat de o forţă furioasă, se zdrobi de perete şi recăzu, la fel de inconştient şi moale, precum pijamaua cu care era îmbrăcat.

Olivia se sculă urlând şi se repezi spre scări.

O a doua detonare, mai seacă.

Şocul, din spatele Oliviei, a fost de o violentă neaşteptată. Ea şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit ia începutul scărilor.

Omul cu puşca aruncă o privire speriată complicelui. Acesta din urmă, cu pistoletul în mână, se aplecase pentru a aduna tubul cartuşului pe care-l trăsese.

— Sfânta Marial… Ştefan eu nu… schelălăi omul cu puşca.

— Gura! lătră omul corpolent, ducându-se spre o

fereastră unde ridică cu prudenţă perdeaua.

În noapte, la circa cincizeci de metri, două ferestre ale unei case vecine s-au luminat.

— O ştergem! ordonă omul cel corpolent.

Din câţiva paşi a ajuns la intrare. Acolo, s-a oprit şi a examinat cele două corpuri întinse pe ultimele trepte ale scării. O clipă, păru că ezită, încercând să-şi regleze respiraţia. Pe urmă ridică pistolul şi ochi capul Oliviei.

În acel moment, soneria telefonului îi răsună în urechi. El aruncă o privire îngrijorată în jurul său, ochi din nou şi trase. Părul cafeniu închis al Oliviei se ridică brusc; o meşă lungă şi murdară căzu încet în josul unei trepte.

Omul cel corpolent culese tubul cartuşului şi ieşi în grabă afară.

Această sonerie…

Olivia auzea soneria dar nu înţelegea că este vorba de telefon. O auzea şi atâta tot. S-a lăsat noaptea. O noapte goală şi glaciajă în care ea se simţea plutind uşoară, din ce în ce mai uşoară. Îşi spuse că va muri. Acest gând strarriu, se îndepărta de ea, încet, evaporându-se în noapte, ca pentru a o lăsa în pace. Ea nu mai suferea. Era numai un frig intens care se insinua în ea comprimându-i plămânii. Acest frig… Acest frig oribil… Ea nu mai mişca! Ea refuza să se lase dusă. E o prostie, trebuie să mă mişc…

Într-o ultimă clipă de luciditate, Olivia îşi dădu seama că mâna sa strângea cu putere piciorul inert al copilului său. Îşi spuse atunci că vrea să moară, repede… Mai repede!

Comisarului Hubert Vargas nu i-a fost greu să găsească casa. În mai puţin de cinci minute după ce a intrat pe „domeniu”, a reperat girofarurile care se învârteau în noapte. În afară de asta, el cunoştea „domeniul”; nu era prima dată când venea aici.

Spectacolul descoperit în interiorul casei nu-i provocă nicio emoţie specială. De mai bine de douăzeci de

ani era chemat zi şi noapte în apartamente alandala, vile devastate, de mai bine de douăzeci de ani se apleca asupra corpurilor neînsufleţite de bărbaţi sau de femei, mai mult sau mai puţin pline de sânge, mai mult sau mai puţin mutilate. Mai mult de douăzeci de ani. A sfârşit prin a se obişnui. S-a obişnuit bine. Era singura cale, altfel trebuia să-şi schimbe meseria.

Era un du-te-vino de poliţişti în toată casa.

Le răspunse la saluturi şi se apropie de cele două corpuri ce zăceau în josul scărilor. Privirea sa de abia s-a oprit asupra femeii, s-a fixat, ca atrasă de un magnet, asupra corpului copilului. Avu o strângere de inimă. Nu se făcea aşa ceva cu copiii. Niciodată nu se făcea aşa ceva! Nu cu copiii! O husă din plastic alb era desfăcută pe jos – prea mare, remarcă Vargas.

Doi infirmieri s-au apropiat scuzându-se, şi cu precauţie au pus corpul femeii pe targă.

— Ea mai trăieşte…

Comisarul Vargas ridică capul şi-l recunoscu pe unul din subordonaţii săi, inspectorul Luce.

— …copilul, în schimb, e mort.

Inspectorul îl puse rapid la curent.

— Armă de vânătoare pentru copil. Calibrul doisprezece, foarte de aproape. Nu a avut timpul să înţeleagă. (Inspectorul clătină din cap.) Este dezgustător…

— Şi ea?

— Un glonţ în spate. Calibrul de nouă milimetri, a priori. Dar nu am găsit tuburile de la gloanţe…

— Ce?

— Glonţul care a rănit-o este în perete, acolo… Am găsit altul într-o treaptă a scării. Au vrut să o termine dar au ratat-o…

— De ce să o „termine”, puteau foarte bine să nu o nimerească de prima dată, nu?

Inspectorul dădu din cap.

— Nu. S-a găsit păr smuls şi înfipt în orificiul glonţului. În definitiv, ştiţi cine este?... Lucas.

Vargas încruntă din sprâncene şi-l privi cu o mişcare uşoară a capului. Avocata Olivia Lucas.

Ochii lui Vargas s-au îngustat. Cum se face că nu a recunoscut-o? Revăzu faţa tumefiată, de nerecunoscut şi îşi dădu seama că nu era de mirare. Este adevărat, ea locuia pe „domeniu”. Dar cum putea să-şi imagineze că era vorba de ea? De abia a ascultat ceea ce i-au spus la telefon. S-a mulţumit să reţină adresa şi să vină. Olivia Lucas. Aceasta trebuia să se întâmple, de la o zi la alta, gândi fără să ştie de ce. Pe urmă, îşi spuse că aceasta era o idee idioată. Nu exista niciun motiv. Fie că se chema Olivia Lucas sau nu, aceasta nu schimba nimic. Era hazardul, la mijloc. Ea se putea la fel de bine chema şi altfel. Şi totuşi, era ea.

Se surprinse gândind că nu era nemulţumit că ea a fost victima, în definitiv. Viziunea copilului cu pieptul însângerat, îi aduse alte sentimente.

Întâmplarea... Şi dacă nu era rolul întâmplării?

— Ea a spus câte ceva?

Inspectorul a ezitat, gândindu-se.

— Michaël, de mai multe ori. Este numele... copilului. (Maxilarele sale s-au contractat.) Şi de asemenea „soare negru”.

— Ce?

— „Soare negru”.

— Cum aşa, soare negru...

— Bine, „soare negru”, asta este tot. Ea a repetat Michaël, Michaël şi... şi „soare negru”... Ah, da! Şi „italian” de asemenea.

— Italian?

— Da. Ei bine, soţul ei a auzit-o...

Vargas făcu ochii mari.

— Este aici? (Comisarul aruncă o privire de jur,

împrejur.)

— Este afară.

— Îi credeam despărţiţi.

— Şi-a petrecut după-amiaza împreună cu ei. Trebuia să revină. Spune că a telefonat soţiei pe la nouă şi jumătate şi nu i-a răspuns, lucru care l-a neliniştit. În plus, dacă nu mă înşel, el voia să-i vorbească… Este profund zdruncinat.

— El a…

— Nu, vecinii. A avut noroc. Sunt singurii care nu au plecat în weekend. (Inspectorul avu o mişcare din bărbie înspre afară.) A sosit un pic în urma noastră…

— De unde?

— Dintr-un bar de la Versailles, „Trandafirul înmugurit”. A spus că n-a vrut să se întoarcă imediat la Paris. (Inspectorul rânji.) Eu am mai degrabă impresia că…

— Că ce? întrebă Vargas, zărind carabina din plastic pe una din treptele scării. (Se apropie de ea.)

— Că ar fi avut chef să facă dragoste, răspunse inspectorul, imitând paşii superiorului său. Cu nevasta sa, vreau să zic…

— Ah, bine, spuse Vargas, aruncându-i o privire plină de dispreţ.

— Bine, da ce?… Este clasic.

Vargas se aplecă să ia carabina, forţându-se să nu-şi încrucişeze privirea cu ochii ficşi ai copilului; o privire încremenită, ca îngheţată de o viziune căreia-i păstra la nesfârşit amintirea.

Vargas examina jucăria întrebându-se dacă şi nepoţelul său avea una la fel.

Nu-i venea greu să-şi imagineze ceea ce s-a întâmplat. S-a simţit deodată foarte bătrân şi obosit. Ce viaţă mizerabilă!

— Trebuie că a vrut să o folosească, pentru a-şi ajuta mama…

Vargas îşi ridică încet privirea spre tânărul inspector şi spuse cu răceală;

— Credeţi?

Inspectorul ridică jenat din umeri şi-şi privi vârfurile pantofilor. Vargas suspină şi puse jos carabina. O voce îl făcu să se întoarcă pe jumătate.

— Putem să-l luăm?

Se uită la infirmierul care era de faţă şi arăta spre corpul copilului. Ezită o clipă şi-l întrebă din priviri pe inspector. Acesta din urmă dădu aprobator din cap.

— Luaţi-l, spuse Vargas.

Infirmierul ridică cu grijă copilul mort, îl puse în husa de plastic şi cu un gest prompt închise fermoarul. Ce zgomot! gândi Vargas, ca alunecarea unui fulg... Dacă viaţa avea o limită, atunci, aceasta era. Înainte, totul părea posibil. După aceea totul s-a terminat. Iremediabil. Acest zgomot era la limita dintre lumea celor morţi şi cea a celor vii.

lin poliţist în uniformă se apropie.

Îl saluta pe Vargas şi se adresă inspectorului:

— S-a găsit câinele...

— Cum aşa, câinele? Care câine? întrebă Vargas pe un ton sec.

— Vecinii ne-au spus că ar fi avut un câine, a explicat inspectorul. Nu l-au auzit lătrând deloc. (S-a întors spre poliţistul în uniformă.) Atunci?

— Este mort. A fost găsit într-un tufiş în fundul grădinii.

— Otravă? întrebă inspectorul.

— În aparenţă, da... îl ducem la laborator?

— Da, da, bineînţeles...

Poliţistul se făcu nevăzut. Vargas, gânditor, îl urmărea îndepărtându-se.

— Luce?

— Da?...

— La oamenii disponibili şi căutaţi în grădină, peste tot.

— Acum?

— Acum.

— Foarte bine.

— Şi, Luce…

— Da? (Inspectorul s-a întors pe jumătate.)

— Vreau să scotocească, nu să se plimbe.

Inspectorul îşi reţinu un suspin, vădit agasat.

— De acord, spuse pe un ton resemnat.

Rămas singur, Vargas inspectă locul.

Nu descoperi nimic în plus. Mai aruncă o privire sângelui care murdărise scara şi ieşi pe verandă pentru a fuma o ţigară. Aerul rece îl făcu să tremure. „Sunt viu, îşi spuse, am o viaţă de rahat, în fine nu chiar de rahat… Dar cel puţin sunt viu1”. Îşi înfrânse veselia care începea să-l cuprindă. Întotdeauna era la fel; nu putea face nimic. Moartea altora, a unor necunoscuţi, avea asupra lui acest efect. Nu era un insensibil, departe de aşa ceva. I se întâmpla să fie de-a dreptul dezgustat şi câteodată chiar revoltat în faţa ororilor şi a mizeriei pe care meseria sa îl punea să le urmărească. Dar după aceea – şi întotdeauna! – o bucurie violentă, scurtă, îl asalta şi era fericit că există.

După telefonul primit de la Luce, în seara aceea, acasă, Vargas şi-a zis că weekend-ul era pe jumătate pierdut. Când a aflat identitatea victimelor, „jumătatea” s-a transformat în „trei sferturi” bune. Dar când zări Renaultul mare, cenuşiu, frânând în faţa casei şi pe procurorul Landry ieşind din el, a ştiut că weekend-ul i-a fost complet ratat. Nu, pentru că prezenţa sa, era excepţională în astfel de situaţii – Vargas încă nu ştia dacă procurorul s-ar fi deranjat la această oră târzie dacă una dintre victime n-ar fi fost avocat –, prezenţa lui sublinia aspectul delicat al problemei – Vargas fiind destul de înţelept pentru a înţelege şi singur aceasta.

Sosirea procurorului Landry în persoană i-a displăcut lui Vargas; nu-l putea suporta; nici pe el, nici înfumurarea sa, nici modul de a-i hărţui fără încetare pe poliţişti pentru a-şi „betona” dosarele pe care trebuia să le rezolve.

Vargas îl privea înaintând în direcţia sa. A remarcat că nu purta cravată.

— Atunci? spuse procurorul pe un ton din care răzbea iritarea.

— Atunci ce? replică Vargas fără să clipească.

Procurorul îi aruncă o privire uşor iritată, dar tonul său se mai îndulci.

— Ei bine, unde ai rămas? Pune-mă la curent, spuse el uitându-se prin jur.

Vargas l-a pus la curent. Procurorul l-a ascultat atent, întrerupându-l uneori pentru a-i pune întrebări – unele mai imbecile ca altele, gândea Vargas.

— Bine! făcu procurorul atunci când expunerea luă sfârşit. Care este opinia dumneavoastră?

— Este cam devreme… începu Vargas.

— Va trebui, totuşi, să vă grăbiţi! i-o tăie magistratul.

— Desigur, domnule procuror, evident.

Magistratul se făcu că nu observă ironia lui Vargas.

Şi-a dres glasul, pe urmă a dat din cap făcând o grimasă, având un aer plictisit.

El spuse:

— Va trebui să-l sun pe decan. (S-a uitat în ochii lui Vargas.) Ce să-i spun?

— Crima unor hoţi. Copilul a fost omorât din greşeală. S-au speriat şi au tras asupra mamei pentru a nu lăsa martori.

— Şi au intrat la ea în casă, în loc să spargă una din vilele celelalte, goale, cum sunt majoritatea vilelor de pe acest „domeniu” în weekend?

— Se întâmplă şi aşa. S-a întâmplat deja, chiar şi aici pe „domeniu”, cu mai puţin de şase luni în urmă. Sunt

tineri. Spun că găsesc aceasta mult mai uşor.

Procurorul dădu din cap, suspinând.

— Mai uşor… (Dădu din nou din cap.)

— Acestea fiind spuse, eu nu dau la o parte restul…

— Adică?

— O crimă deghizată… (Vargas făcu un gest vag din mână.)

Răzbunarea unui vechi client, nu ştiu. Poate chiar un furt, s-ar putea să fi fost numai un furt la început, şi nimic nu vine, a priori, să dezmintă acest fapt. Poate că acest furt a fost făcut de unul sau mai mulţi vechi clienţi de-ai ei.

Se făcu un moment de linişte.

— Măi, măi… zise procurorul.

Imbecil! gândi Vargas.

— Spui că au mai fost chestii de genul acesta, reluă procurorul. Ai vreo ideea cine ar putea fi tipii care…

— N-am spus eu treaba asta, o tăie Vargas. Am spus că s-au mai văzut oameni agresaţi chiar la ei acasă. Dar până acum, nu au fost morţi.

— De acord, dar dumneavoastră cunoaşteţi pe cineva?

— Pe câte unul… nu pe toţi. Apare câte unul la fiecare cinci minute!

— Să aşteptăm, este cel mai bun lucru, nu?

Vargas aprobă uşor din cap, lăsându-şi privirea să se piardă în noapte. Repetă ca pentru sine:

— Cel mai bun lucru, în sfârşit…

Magistratul se impacientă:

— Armele utilizate… Asta, v-a ajutat, nu?

Imbecil!

— O armă de vânătoare printre câteva milioane de alte arme de vânătoare, spuse Vargas, pe care nici măcar nu putem să o identificăm pentru că avea ţeava retezată.

— N-am vorbit de puşca de vânătoare, Vargas, spuse procurorul, enervându-se.

— Mă miram eu. Era numai o reflecţie proprie, aşa… (Avu un mic zâmbet conciliant.) Cât despre gloanţe, cred că laboratorul ne va da datele despre care să vorbim. Dar…

— Dar vă îndoiţi, nu-i aşa?

— Într-adevăr!

Magistratul îl observă pe Vargas gânditor, încreţindu-şi ochii, după care se întoarse şi păru că se interesează de fasciculele luminoase ale lanternelor poliţiştilor care căutau în întuneric, acolo, în fundul grădinii.

— Această afacere nu trebuie să vă întristeze cu adevărat, nu-i aşa? (Nu îl privea pe Vargas.)

— Nu înţeleg.

Vargas, dimpotrivă, înţelegea prea bine.

Avocata Olive Lucas i-a făcut necazurile cele mai mari, cu doi ani în urmă, ca urmare a unui interogatoriu, un pic cam „tare” al unuia dintre clienţii săi. A scăpat în final, datorită în mare parte, legăturilor de stânga ale avocatei precum şi a reputaţiei sale de element de dezordine, de element antipoliţist, ce era cunoscută în cercul judiciar.

El a ştiut să se folosească de toate acestea în favoarea lui. Dar era cât pe aci! într-adevăr, cât pe aci! ca această femeie, fără valoare, să-i vină de hac. O femeie de ni – da! care îşi petrecea tot timpul denunţând „sistemul: şi „metodele poliţieneşti”, societatea „inumană1” şi alte prosiii de acest fel. Un fel pe care Vargas nu putea să-l suporte.

— Mărinimia dumneavoastră mă umple de admiraţie, spuse procurorul cu un zâmbet acru.

Vargas nu răspunse.

Inspectorul Luce înaintă în faţa lor.

— Atunci? întrebă Vargas.

— Nimic, răspunse inspectorul. Nu am găsit nimic. Continuă în partea din faţă.

Vargas a aprobat dând din cap.

Procurorul Landry desemnă cu degetul ceva, un pic mai departe, şi întrebă:

— Cine este ăsta?

— Lucas, răspunse inspectorul întorcându-se. David Lucas, soţul.

Comisarul Vargas observa omul al cărui nume fusese pronunţat: el era aşezat pe o băncuţă din piatră, lângă locul unde staţionau maşinile; fata sa se lumina şi întuneca în sclipirea alburie a unui girofar. Vargas nu-l cunoştea. Ghicea totuşi ceva familiar în ţinuta sa. Nimic personal, ceva comun umbrelor care-i populau memoria; ceva – dar în ce? în apăsarea umerilor? în fixitatea capului? – în cei douăzeci de ani de poliţie l-au învăţat să recunoască fără greş.

David Lucas, soţul.

Şi tatăl, adăugă Vargas în gând.

Lucas îi văzu apropiindu-se, lent.

Din momentul în care au fost lângă el, i-au trebuit mai multe secunde până să înţeleagă că vorbeau cu el şi mult mai multe secunde încă, pentru a înţelege ceea ce spuneau. El nu a deschis gura: nu a fost capabil s-o deschidă. Se mulţumea să dea din cap. A înţeles vag că unul dintre ei era comisar de poliţie, iar celălalt, magistrat. Îi asculta!… încerca să-i asculte încă! Doar şirul vorbelor, fără să-şi dea seama. Cuvintele îi veneau ca într-un vis…

Suntem dezolaţi… atroce… dumneavoastră… nimic remarcat?… detaliu?… soţia dumneavoastră v-a spus câte ceva… domnule Lucas?… noi am avea nevoie de dumneavoastră… aţi face bine să intraţi… nu rămâneţi aici… domnule Lucas… domnule Lucas?…

Să plece!

Să se ducă dracului! La dracu’! Ce aşteaptă de nu pleacă!

Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace!

Cei doi au terminat prin a-l părăsi. A rămas singur, deprimat.

Privirea sa se plimbă o clipă, după care se fixă, din nou, în noapte.

Şi viziunea îi reveni, provocându-i dureri vii!

David a crezut că va leşina. Durerea se acumula în el înecându-l.

Michael…

A vrut să închidă ochii pentru a scăpa de această suferinţă care-l răvăşea. Dar a fost şi mai rău. Viziunea se accentua, de nesuportat.

Michael…

El nu vedea, nu, nu putea să vadă micuţul piept străpuns de plumbi. Nu vedea decât un singur lucru: faţa fiului său, cu privirea fixă. Faţa sa atât de dulce, faţa sa atât de tandră, intactă, cu excepţia unei găuri cafeniu-înc his, mică şi netedă, în obrazul stâng. Ca o pată hidoasă… Şi fiul său care nu mai plângea.

Această pată hidoasă!

Şi fiul său care nu mai plângea, indiferent la pata mică de culoare cafeniu-închis din obrazul său! Indiferent, pentru totdeauna!

Pătrunzând pe autostrada A 13, urlând din toate sirenele, ambulanţa ce o transporta pe Olivia Lucas în stare de inconştienţă, a ajuns în mai puţin de zece minute la spitalul Ambroisepare din Boulogne – cel din Garches, mai apropiat, fiind supraaglomerat în acest mijloc de weekend şi nefiind în stare să le asigure asistenţa necesară.

Un examen medical rapid, împreună cu o radioscopie pulmonară au permis medicilor să evalueze gravitatea rănii tinerei femei.

Glonţul a traversat bustul dintr-o parte în alta, fără să atingă însă niciun organ vital. Glonţul a pătruns în braţ, în partea dreaptă, în partea de jos a spatelui, a ricoşat din

vertebra a patra sfărâmând-o şi i-a perforat plămânul; după care şi-a continuat cursa, fracturându-i a şasea coastă, pentru a ieşi în sfârşit, făcând o gaură sub sânul drept.

Orificiul de intrare era mic şi curat; cel de ieşire forma un crater, brun şi violaceu, de mărimea unei monede de cinci franci.

La 22 h 35, intervenţia chirurgicală începuse, cu scopul de a opri hemoragia de la nivelul plămânului. Operaţia s-a terminat fără complicaţii la 1 h 22, dimineaţa.

Când David Lucas sosi la spital, cu două ore mai târziu, Olivia nu-şi recăpătase cunoştinţă. I s-a spus că intervenţia s-a desfăşurat fără dificultăţi şi că viaţa ei nu era în pericol. I s-a permis să o vadă şi să rămână lângă ea. L-au întrebat dacă pot face ceva pentru el. Le-a răspuns că nu doreşte nimic altceva decât să rămână singur, cu soţia sa. Nu a mai fost deranjat; personalul şi-a făcut atât de discret datoria, încât nici nu a mai fost remarcat de el.

S-a instalat lângă pat şi i-a luat delicat mâna… Ea părea că doarme un somn profund şi liniştit.

Faţa tumefiată şi vânătă, tubul de drenaj, ascuns sub cearşaf, mergând la un borcan plin pe fund cu un lichid cafeniu închis, erau singurele elemente care puteau să-l ducă pe David cu gândul că s-a întâmplat ceva.

A stins lumina.

Nu au mai rămas decât respiraţia puternică şi regulată a Oliviei şi fereastra care încadra luna, în noaptea clară.

O clipă s-a întrebat dacă nu cumva l-au minţit; dacă nu cumva Olivia va muri. Dar şi-a spus că nu se poate, ar fi nebun să creadă un asemenea lucru. Sigur că nu, ea nu va muri! Sigur că nu! El o ascultă respirând… I s-a părut dintr-odată îndepărtată, indiferentă.

Indiferentă…

Nu, nu gândi aşa… Nu te gândi la asta!

Strânse mâna Oliviei din toate puterile, unindu-şi respiraţia cu a ei, ca pentru a o implora să-l tragă şi pe el, în adâncul în care s-a scufundat ea.

Dar rugămintea sa nu a fost îndeplinită. Rămase singur.

Michael…

Revăzu faţa copilului său mort. Această viziune se trezi în el, crudă, necruţându-l cu nimic, încăpăţânându-se să-l facă să simtă ceea ce nu se mai putea repara.

A încercat să-şi înăbuşe lacrimile, dar un val imens de supărare l-a făcut să izbucnească în hohote de plâns.

Olivia ieşea încetul cu încetul din starea de inconştienţă.

Prima dată l-a zărit pe David, ca într-un vis. Este aici, este bine, şi-a zis ea. Are un aer atât de obosit… Bineînţeles că totul este în regulă. Este idiot să spui asta. Cât de obosit este! Trebuie să-i spun că… Dar de ce nu mă ascultă deloc? Ce spune el?

În cele din urmă, ea se întrebă ce făcea acolo. Pe urmă adormi din nou.

Când şi-a revenit a doua oară, David nu mai era acolo, dar ea nu remarcă absenţa lui. Feţe necunoscute se plimbau în jurul ei. Ele îi vorbeau! Aveau toate un aer atât de binevoitor.

Mai ales femeia. Ea a mai văzut-o, era sigură, dar unde? Boneţica aceea albă… Dumnezeul meu! Ce durere… De unde venea această durere?! Gândul că se găseşte la spital, ce-i trecu o clipă prin cap, o linişti. Era normal. Totul era în regulă, îşi spuse ea, totul este în regulă, acum.

Dar nu ştia ce voiau!… Cum vor să ştie? Micky… Dumnezeul meu! Nu trebuie să uite să-i cumpere robotul! El ar fi în stare să se îmbolnăvească dacă ea ar uita să-i cumpere acel robot. Îi promisese. Nu trebuie să uite cu niciun preţ. Lucru promis, lucru făcut!… Cum aşa, soare negru? Ce spune el?… Da! El are dreptate. Un soare

negru… în pumn. Braţul meu! Mi-a fracturat braţul! Dar eu nu ştiu… Nu ştiu de ce… Dar s-a terminat, acum, din fericire, s-a terminat… Ai dracului copil! Trebuie să-i spun, în legătură cu carabina aceea. Trebuie să renunţe la obiceiul de a o flutura pe sub nasul tuturor. Este idiot!… Este ridicol! într-una din zile, va sfârşi prin a ne face necazuri. Eu am să-i spun… am să-i spun că eu nu mai vreau ca el să mai facă aşa ceva. Nu! Eu nu, David… Al dracului copil! Cel puţin pe tatăl său îl va asculta. Asta este, voi vorbi mai întâi cu David şi David îi va vorbi după aceea. Aşa este mai bine. Altfel, pe mine nu mă ascultă… Micky… Al dracului copil! Care n-o ascultă niciodată pe maică-sa… Ce durere!… Robotul său, ah da! De n-aş uita de robotul său! Va trebui să vorbesc cu David pentru robotul său… Dar el nu va şti niciodată pe care să-l aleagă. Nu are importanţă pe care-i ia. Pe celelalte le are, deja. David nu va şti niciodată… hJu are importanţă pe care-l ia. Eu ştiu pe care-l vrea… Dumnezeul meu, această durere… Această durere… întotdeauna! Dar de ce nu mă lasă ei în pace?!… De ce nu se duc ei?!… Eu nu ştiu! Eu nu ştiu deloc cum arătau ei! Nu mai ştiu! Nu mai ştiu! Nu mai ştiu!

Faţa femeii s-a arătat deasupra ei. Ea a simţit cum o mână i se pune pe frunte, pe urmă o durere, vie, ca o arsură, undeva, în braţ. Feţele, toate feţele i se perindau prin faţa ochilor, din ce în ce mai lent. S-a abandonat unei moleşeli binefăcătoare, care a copleşit-o. Pe urmă a căzut din nou într-un somn profund.

Când s-a trezit era deja noapte. Ea era singură.

Au uitat să tragă perdelele, şi-a spus ea, zărind luna suspendată într-un colţ al ferestrei. Se întreba de ce s-a trezit. Îi era sete…

…Unde dfete el?

De ce s-a trezit? Şi de ce plângea? Durerea, da, îşi amintea de durere. A făcut-o să sufere, ţine minte.

Durerea… Dar nu era asta! Ea suferea, dar nu din cauza durerii. Era altceva? Nu durerea! De ce plângea?

…Unde este el?

De ce plâng? se întreba ea mereu, scrutând noaptea de afară.

…Unde este el?

Privirea sa deveni halucinantă, scormoni vidul.

Micky…

Unde este el?… Micky, copilaşul meu… Unde este el? De ajuns! Nu, nu ştiu unde este el!

Eu nu ştiu! Dar el…

Dumnezeul meu! nu ştiu… Micky, copilaşul meu, unde eşti tu?… Mama…

Ea îşi simţi pieptul sfâşiat de o durere imensă, insuportabilă, ce se răspândea în ea, arzându-i până şi sufletul. Michael! Un fulger o orbi. Detonatia!… Şi ea revăzu micul corp sărind şi prăbuşindu-se, ca o păpuşă de cârpă… Oh nu! nu! nu!

…Unde este el?

Ochii ei, scăldaţi în lacrimi, sondau tenebrele cerului.

Micky, copilaşuf meu, unde eşti?… Mama…

Mama este acolo… Dumnezeule, te implor, este aşa de mic!… Oh, dumnezeul meu! Dar, de ce?… De ce, el?!… El era aşa de mic! El era… aşa de mic!

Suferinţa o sufoca. A gemut uşor, apoi a izbucnit în hohote de plâns. şi, cu fiecare hohot de plâns, se simţea sfâşiată, lent, de o disperare fără margini, căreia nu-i va putea scăpa niciodată, de acum încolo.

Pentru a doua oară, îşi dorea să moară.

— Te simţi mai bine aici, nu?

— Da…

David evită privirea Oliviei, încercând să-şi facă o impresie faţă de noua cameră, în care a fost instalată.

O săptămână… A trecut o săptămână.

— Are un aer mai măre, nu?

— Mai luminoasă, în special.

— Da, e adevărat. Asta trebuie să fie…

El făcu un gest larg cu mâna, ca pentru a termina fraza, îi surâse un pic şi se duse la fereastră.

— Este calm?”

— Oh! Da.

— Cu atât mai bine, este… Este bine. El merită mult mai bine.

— Da.

— Este adevărat, ştii tu. (S-a întors pe jumătate, dar privirea sa o evita pe cea a tinerei femei.) Este important.

— Ştiu.

Lucas aprobă lent din cap.

Trebuie să o priveşti, îşi spuse el. De ce nu o priveşti?

— Fără să spui prostii, făcu el fără a-şi putea lua privirea de la fereastră. Trebuie să te odihneşti. Mi-au spus adineauri.

— Eu ştiu, David

Urmă un moment de linişte.

Lucas se lăsa captivat de ceea ce descoperea prin fereastră. Străbătu cu privirea imobilele de sticlă şi oţel ce se aglomerau în flancul colinei Saint-Cloud. Soarele asfinţea. Gălbenuş de ou, îşi aminti fără voia lui. Durerea a fost instantanee, intolerabilă, ca şi cum un pumn de fier i-ar fi zdrobit inima.

El se întoarse.

— Ce este? întrebă Olivia, neliniştită.

— Nimic, răspunse el, simţind durerea sa scăzând încetişor. Nu este nimic.

— Eşti sigur?

— Nimic, te asigur.

Să nu-i arăt! în special, ca ea să nu înţeleagă! Ea l-a privit, apoi s-a întors spre fereastră. Un scurt moment nu s-a întâmplat nimic; ea părea că se uită pur şi simplu pe fereastră, gânditoare. Deodată, privirea i s-a înceţoşat şi

buzele i s-au strâns, tremurând uşor. El ştiu că ea'a înţeles. Rămase ca împietrit, incapabil să facă ceva sau să spună vreun cuvânt. Ea singură şi-a revenit, încercând un surâs crispat, ca pentru a se scuza.

— Tu ai un aer de om epuizat, a murmurat ea.

El ridică din umeri şi-i zâmbi la rândul său.

Ea s-a ridicat cu greutate în pat, ridicându-şi braţul stâng, pus în ghips până la cot.

Lui David i se părea că vede ghipsul pentru prima dată. Ea era palidă. Urmele loviturilor de pe faţa sa, care începuseră să se estompeze, îi accentuau şi mai mult paloarea. Dumnezeule, cât era de palidă… şi atât de calmă din nou. Ciudat de calmă.

A trecut deja o săptămână.

S-a scurs o săptămână. O săptămână pe care Olivia a suportat-o datorită calmantelor şi tranchilizantelor administrate. O săptămână în care s-a retras în el, cu telefonul scos din funcţiune, deranjat fiind de unul sau doi prieteni apropiaţi şi de poliţia care a venit să-i ia declaraţia. O săptămână la al cărei sfârşit şi-a îngropat copilul într-un cimitir micuţ, de pe coasta normandă, în apropiere de Utah Beach. O săptămână de coşmar.

Agitaţia presei, radioului şi a televiziunii în jurul „omorului din Louvecie nnes" a scăzut rapid din momentul în care poliţia a pledat pentru ipoteza unui furt cu deznodământ tragic.

Aceasta era teza cea mai plauzibilă, mai ales datorită faptului că ucigaşii au furat opt mii de franci.

Unii comentatori s-au legat de insecuritatea crescândă datorată noii generaţii de răufăcători, care nu ezită să omoare pentru „câţiva bănuţi".

Dar, o creştere *a* tensiunii în Orientul apropiat, un atentat cu bombe care a făcut cinci morţi şi mai mulţi răniţi pe aeroportul Marseille-Marignane şi pentru a sfârşi, o alegere legislativă parţială în Var câştigată de un

candidat de extremă dreapta, au făcut ca „drama din Louveciennes” să fie uitată repede.

Două sau trei periodice, aceleaşi mereu, au fost tentate să exploateze din plin, vina cuplului de a fi despărţit, precum şi frecventarea „dubioasă” a unor cercuri de stânga de către „ciudata avocată”.

Cum aceste insinuări nu au avut succes, David Lucas nefiind vedetă de televiziune, nici soţia sa o membră importantă a baroului, nimeni nu a mai vorbit de ele, nicăieri.

O săptămână…

Lucas şi-a simţit gâtul uscat.

— David?

— Da…

El o privi. I se păru şi mai palidă; buzele i s-au întredeschis şi el remarcă faptul că tremurau din nou. Ea îl privi cu intensitate, părând că-şi adună toate forţele. Apoi, murmură:

— …Se vede marea?

De ce trebuia să vorbim? De ce trebuia să se tortureze vorbind?

Şi el revăzu micul sicriu, ireal, ca o jucărie, îngropându-se în pământ; şi cimitirul din Utah Beach, sub vântul şi vuietul mării – singurul loc din lume la care s-a gândit Lucas, poate pentru că părinţii săi se odihneau acolo; părea un loc bun, provizoriu, în aşteptarea lumii noi, pe care marea o promitea fără încetare.

— Da, se vede, răspunse el, încet.

— …Eşti sigur? întrebă ea cu un mic geamăt.

— Ţi-o jur, abia răspunse el, închizând ochii. (O auzi smiorcăindu-se încetişor.) Opreşte-te, te rog. Te rog Olivia, opreşte-te!

— Ne vom duce acolo, nu-i aşa?

— Ne vom duce.

Se priviră în tăcere. Lui David i s-a pus un nod în gât

văzând-o cum încerca să-şi înăbuşe lacrimile, topită de durere. Ea avu o grimasă de scuză şi se întoarse. Prin fereastră, ea vedea la orizont soarele la asfinţit, îmbrăţişând pământul. Dădu încet din cap şi făcu din nou o grimasă de-durere.

— Îmi lipseşte, David, îi scăpă, ca un suspin.

— Ştiu, a murmurat el.

— Îmi lipseşte atât de mult… (Ea a izbucnit în hohote de plâns.) Atât de mult! Atât de mult!

— Şi mie îmi lipseşte la fel de mult.

— Îmi lipseşte atât de mult! Atât de mult! David…

El se apropie de ea. Se îmbrăţişară abandonându-se durerii care-i răvăşea pe amândoi.

— Nu a fost întâmplător, David.

Lucas, în picioare în faţa ferestrei, fixa gânditor luminile care străluceau în noapte. Suspină, închizând ochii.

Era trecut de ora şapte. Olivia i-a cerut să rămână cu ea şi el a acceptat. Ar fi rămas chiar şi dacă ea nu i-ar fi cerut-o. Ce altceva avea de făcut? Amândoi simţeau la fel, iar ei era sigur că împreună şi-ar aduce alinare unul celuilalt. Nu a părăsit-o decât o clipă pentru a-şi lua ţigări, timp în care i-au fost îngrijite rănile. Era din nou cu ea în momentul în care s-a adus masa de seară. Au discutat. Au discutat şi iar au discutat. Tocmai îşi aminteau de vizita făcută de poliţie Oliviei, în ajun.

Ea se întoarse. A respins platoul cu mâncare după ce a luat o gură din mâncarea călduţă şi fadă. Era din nou calmă, ciudat de calmă.

— Nu a fost o întâmplare, repetă ea.

— Cum aşa, nu a fost o întâmplare?

— Vreau să spun că nu erau nişte hoţi. Nu au venit pur şi simplu să fure. Este vorba de altceva. (A dat din cap, gânditoare.)

David aşteptă o clipă şi suspină.

— Olivia, te rog…

— Este vorba de altceva, David. Eu i-am văzut, l-am văzut căutând peste tot… Ei căutau cu siguranţă ceva!

Banii, gândi Lucas. Dar n-avu inima să-i spună. Ea era pradă unei confuzii profunde. I se făcu milă de ea. De ce trebuia să se chinuiască astfel? Ce nebunie o făcea să caute raţiuni, unde, cu certitudine, nu existau. Copilul lor era mort şi nimic în lume nu putea justifica acest lucru. A fost o fatalitate crudă, absurdă şi revoltătoare. Dar a fost o fatalitate. Trebuia să se obişnuiască cu ea sau să moară. Nu exista altă cale.

„— Ceva, repetă Olivia ca pentru sine însăşi. Nu a fost o întâmplare… Nu aveau aer de hoţi. Ei ştiau foarte bine unde se aflau, sunt sigură de asta.

— Tu chiar crezi că răufăcătorii de acest gen au un aer cu totul special? replică Lucas pe un ton un pic enervat.

Ea îl privi deodată, surprinsă şi jignită în acelaşi timp.

— Iartă-mă, spuse el după ce suspină. (Se frecă pe frunte, cu mâna.) Dar asta, ce ar schimba, în fond?

— Nu ştiu. (Lăsă ochii în jos.)

Se făcu un moment linişte.

— Ei, doamne, dumnezeule! tu vrei să-mi spui că ei ar fi putut veni să caute, pentru a justifica această… (O fixă cu privirea, fără să termine fraza.)

— Nu ştiu, spuse. Olivia după o scurtă pauză. Eu nu ştiu, David. (Ezită.) Dar ştiu că am dreptate, David! Simt acest lucru. (Aproape că striga.) Tu înţelegi!

— De acord, suspină Lucas. (Ridică capul.) De acord… După cum spui, poliţia nu a exclus nici ipoteza răzbunării unui client de-al tău, nu?

— Nu este vorba de aşa ceva. Este o tâmpenie…

— Cum aşa, o tâmpenie! Tu însuţi le-ai spus că…

— Nu eu, ci Paul.

— Aronfeld?

— Da. El a spus astfel de poveşti poliţiştilor. Eu nu am făcut decât să le confirm. Şi eu am crezut la un moment dat, dar nu ţine. M-am gândit toată noaptea trecută. Chestia aceea nu ţine, t) avid.

Paul Aronfeld era un prieten de-al Oliviei, avocat el însuşi – împărţeau acelaşi local ce dădea spre esplanada Invalizilor.

Aronfeld, la cererea poliţiştilor a triat dosarele Oliviei. Le-a pus de o parte pe cele mai periculoase după părerea sa, în alta pe cele mai puţin. Din acestea apăreau personaje care ar fi avut motive chiar să se răzbune pe tânăra femeie. Dintre acestea, el a izolat trei personaje. Olivia a fost şi ea de părere că alegerea lui a fost cea bună.

Primul caz, o afacere mai veche, privea un traficant de droguri a cărui apărare o luase Olivia, după ce alţi doi colegi de-ai ei, avocaţi, se ocupaseră succesiv de caz. Ea nu ştia faptul că ultimul dintre ei promisese traficantului închis o eliberare provizorie, pe care nu ar fi putut să i-o obţină în realitate. Într-o seară, doi oameni au forţat uşa cabinetului şi au ameninţat-o pe Olivia cu cele mai rele necazuri dacă nu înapoiază comisionul gras pe care i-a luat pentru a-i obţine eliberarea promisă. Olivia s-a lămurit cu clientul său, explicându-i buna sa credinţă. Acesta a crezut-o; cel puţin aşa credea Olivia, la momentul respectiv. Ea nu a mai auzit vorbindu-se de această afacere de atunci.

Celelalte două cazuri erau mai recente. Unul din ele era din sfera prostituţiei: Olivia s-a ocupat de două prostituate, tinere; care şi-au reclamat „protectorul”, acuzându-l că le bate şi le închide zile în şir fără să le dea mâncare şi băutură, în pivniţe din periferie. Acolo, la orice oră din zi şi din noapte sunt aduşi cu camioanele emigranţi, adunaţi de pe la diverse şantiere de construcţii de la periferia Parisului. Olivia a „obţinut” pedeapsa

maximă pentru peşte: cinci ani de închisoare. El era încă în puşcărie, dar avea prieteni.

Ultimul dosar, considerat de Paul Aronfeld ca delicat, făcea referiri la o bandă de tăinuitori de obiecte furate, care se implantase în partea de vest a regiunii pariziene. Oameni tineri, fără experienţă, dar încăpăţânaţi. Olivia făcuse cunoştinţă cu unul dintre ei, dacă se poate spune aşa, asigurându-i apărarea, într-un proces referitor la un furt de maşină. Tânărul a fost scos basma curată. El i-a promis tinerei avocate că nu o va uita. Lucru care s-a şi întâmplat într-o zi când banda, temându-se de iminenţa unei vizite a poliţiei, i-au cerut să păstreze pentru moment marfa furată. Olivia a refuzat. Şeful bandei a fost condamnat la opt ani de puşcărie. Nici el nu a terminat pedeapsa. Nici lui nu-i lipseau prietenii din afară.

— Acestea sunt cazuri foarte vechi, David, urmă Olivia. Cel mai recent, cel al bandei de tăinuitori are mai mult de un an! în niciun caz nu au putut să aştepte atâta! Este neverosimil.

— Ce este neverosimil? Tu poţi să-mi spui? întrebă Lucas pe un ton obosit.

— Şi mai apoi, au tot scotocit, continuă Olivia fără să-i răspundă. Dacă ar fi vrut să se răzbune, m-ar fi omorât imediat. Nu au făcut-o, ca şi cum mă ţineau de… rezervă. Da, aşa trebuie să fie! De rezervă, în cazul în care… (Scutură capul, chinuită fiind de neputinţa de a înţelege oroarea pe care o trăise.) Ei trebuie să fi căutat ceva! Altfel ce nevoie ar fi avut să tot scotocească?

— Olivia, te rog…

Lucas se aşează lângă ea şi-i luă mâna.

Se uită în ochii ei şi, după o scurtă ezitare, suspinând, îi spuse:

— Ei căutau bani, Olivia, nimic altceva decât bani.

— Nu!

— Ba da, Olivia. Bani, numai bani, tu nu înţelegi?

— Dar au continuat să caute şi după! protestă ea, cu lacrimi în ochi.

— După ce? întrebă încetişor David.

— După ce italianul acela a găsit banii…

Italian. Era unul dintre puţinele elemente pe care Olivia le-a putut furniza poliţiei, în ceea ce priveau semnalmentele celor doi criminali. Unul – cel care era înarmat cu arma de vânătoare cu ţeava tăiată – era mustăcios şi vorbea cu un foarte pronunţat accent italian. Celuilalt, nu-i reţinuse decât faptul că era corpolent, cu o privire rece şi un tatuaj pe încheietura mâinii drepte. Un tatuaj reprezentând un soare negru.

Lucas suspină din nou.

— Puteau foarte bine să creadă că mai existau bani în casă şi în alte locuri. (Făcu o pauză.) Olivia… Olivia, ascultă-mă! Singurul lucru pe care-l căutau tipii aceia, erau banii, mă înţelegi! Aceasta, fie că veniseră pentru a fura, fie că voiau să amestece urmele, în eventualitatea răzbunării, vreau să zic. Asta e tot! Tu înţelegi? Bani! Şi nimic altceva! (El ezită.) Nu serveşte la nimic să te torturezi de această manieră.

Olivia îl fixă cu privirea, fără să-i răspundă. Lacrimi îi străluceau în ochi. Dar ea nu întoarse privirea.

— Tu crezi că eu sunt nebună, nu este aşa?

— O, nu!

De data aceasta ea s-a întors, ca pentru a putea depăşi descurajarea, care a cuprins-o dintr-odată.

Un nou moment de linişte se lăsă între ei. Olivia rupse prima tăcerea, cu o voce calmă şi sigură.

— Nu este la întâmplare, David. (îl privi.) Iar eu nu sunt nebună. Nu eu am inventat toată această poveste. Trebuie să mă crezi. Tu ai datoria să mă crezi.

Bunule dumnezeu! Olivia!

Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac? Iar el citi în privirea ei o rugăminte mută, pe care ea i-o adresa,

implorându-l.

— Sunt de acord, murmură el, regretându-şi imediat spusele.

Dar ce putea spune altceva?

S-a sculat, a întredeschis fereastra şi şi-a aprins o ţigară.

— Tu ai vorbit la poliţie despre asta? a întrebat el, fără să o mai privească.

— Da.

— Cu ce rezultat?

— Lor nu le pasă deloc. (Avu un suspin.) Nu au luat-o în serios. Eu cred că ei gândesc că le spun poveşti.

— Şi tu ce vrei să fac eu? (Se întoarse.) Ei?

— Eu vreau să le vorbeşti, să le spui… Cu tine nu este la fel. Pe tine te vor crede. Pe tine te vor asculta!

Lucas o privi o clipă în linişte, după care aprobă dând din cap.

— De acord, spuse el încet. Le voi vorbi.

Olivia aştepta, cu ochii mari deschişi în penumbra camerei sale. Aştepta ca somniferul să-şi facă efectul. Ea nu a vrut să fie lăsate storurile de la fereastra sa. Scruta noaptea de afară. Se gândea încă o dată, la cele spuse lui David. Se gândea o dată în plus şi-şi dădu seama că avusese dreptate. Nu ştia de ce, dar era sigură că avea dreptate. Cu încăpăţânare, trecea în revistă toate cazurile din ultima lună, neuită nd nici cel mai puţin semnificativ detaliu, care i se părea suspect. Cum rezultatul era nesatisfăcător, ea lua lucrurile de la capăt, însă dintr-un unghi diferit.

Această modalitate de a-şi ocupa gândurile îi era necesară pentru a nu se mai gândi la restul. Să nu se mai gândească deloc, la restul. Cu predilecţie la coşmarul acela monstruos care putea să răbufnească în ea şi să o arunce într-o suferinţă inimaginabilă.

Mai cu seamă să nu se gândească!

Gândeşte! Gândeşte!

Într-o străfulgerare înţelese primejdia la care se expunea adoptând o astfel de atitudine: căutând cu atâta ardoare motivaţia dramei sale va sfârşi prin a o găsi; bună sau rea, dar o va găsi. Dar oare, ea căuta în definitiv o motivaţie?

Nu! Este fals!

Eu nu vreau decât adevărul. Eu vreau să ştiu de ce ai meu… Atenţie! Nu aşa. Nu. Gândeşte-te!

Gândeşte. Ei căutau. Oare ce căutau? Au căutat peste tot!… Dosarele şi restul. Dosarele?… Dar nu era nirpic în acele dosare? Absolut nimic! Dumnezeul meu, te rog ajută-mă! Ce căutau ei?

În acel moment, în care somniferul începuse să-şi facă efectul asupra ei, toropind-o, auzi o voce. Mai întâi slabă, pe urmă din ce în ce mai puternică. O voce! O voce ale cărei ecouri se repercutau în străfundul spiritului său. Nu, nu este posibil aşa ceva, gândi Olivia. Nu poate să fie aceasta. Înnebunesc. Eu înnebunesc.

Dar vocea insista.

Ea nu spunea decât un lucru. Un nume: „RASHID… RASHID… RASHID… RASHID… RASHID…

Zgomotul îl făcu să tresară pe David. Venea de jos. Ce-o fi fost? Ciuli urechea.

Nimic.

A crezut că imaginaţia sa îi joacă feste. Şi oboseala de asemenea: nu apucase să doarmă din noapte decât foarte puţin. De multă vreme nu-şi mai găsea somnul. S-a uitat la ceas. Ora cinci şi un sfert. În curând se făceau deja două ore de când se găsea în casa din Louveciennes. Două ore! Şi nu venise decât pentru a lua câteva lucruri strict necesare Oliviei, îşi propusese să termine mult mai repede. Sosise la începutul după-amiezii. Nimeni nu l-a văzut intrând în casă şi a mulţumit cerului pentru aceasta: nu era în stare să vadă pe nimeni. A parcat maşina în spatele

casei, lângă intrarea ce duce la garaj: nu a putut intra prin intrarea principală. S-a dus după aceea în bucătărie, deoarece uşa ce dădea în grădină nu era închisă niciodată şi a urcat pe cea de a doua scară, ce ducea la etaj. Camera Oliviei era chiar în faţă. S-a închis în cameră, nevăzând din cameră decât strictul necesar.

Se făcea seară. S-a decis să abandoneze patul în care se aşezase, a luat sacul de piele în care îndesase lucrurile Oliviei şi se întreba dacă nu cumva a uitat ceva.

Zgomotul reveni.

De data aceasta era sigur: nu visa! Zgomotul venea de jos. Jos era cineva!

Rămase la pândă. Zgomotul se repetă. Sertare, se gândi Lucas, sertare pe care le deschid şi pe care le închid apoi!

A ezitat, simţindu-şi inima bătând, pe urmă s-a apropiat de o fereastră: o maşină staţiona în faţa casei; o maşină închisă la culoare şi de marcă străină.

Cum oare de nu i-a auzit pe ei intrând? Dar de ce pe ei?! Era caraghios! Era cineva jos, atâta tot!

Îşi spuse că trebuia să fie femeia de serviciu. Dar maşina aceea… şi ea nu venea după-amiaza, ci dimineaţa!

Cine putea să fie jos?

S-a dus la uşa camerei, a deschis-o, şi se pregătea să întrebe cine este acolo, cu voce tare. Dar nu făcu nimic. Singurul gând care i-a venit a fost acela că mocheta i-ar acoperi zgomotul paşilor, iar treptele din ciment nu ar putea scârţâi să-l dea de gol.

Lucas coborî scara, cu inima bătând şi îl zări pe intrus. Omul îi arăta spatele, aplecat fiind peste biroul din salon. Dosarele erau etalate pe jos, în spatele lui. David îşi ţinu respiraţia întrebându-se ce să facă acum; privirea îi fu atrasa de reteveiul pe care Olivia îl lăsa lângă uşa de la intrare. În acel moment, omul s-a întors cu bruscheţe. El a scăpat un strigăt, zărindu-l pe Lucas.

— Doamne! Paul! Ce dracu’ cauţi? strigă David recunoscându-l pe avocatul Paul Aronfeld.

Acesta se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Dumnezeule mare! Mi-a fost aşa de frică, suspină Aronfeld.

Avocatul îi explică lui David că a venit să recupereze dosarele la care lucra Olivia; fusese desemnat de decanul avocaţilor să asigure interimatul.

Olivia i-a spus că există o a doua cheie a casei la paznicul „domeniului”. Ea i-a mai spus că s-ar putea să-l întâlnească şi pe David în casă. Cum el nu-i văzuse maşina, iar în casă era linişte, nu a bănuit că ar mai fi cineva…

După ce s-a mai liniştit, Aronfeld i-a spus lui Lucas cât de mult a fost tulburat de drama atroce ce i-a lovit pe amândoi, pe Olivia şi pe el. Nu a îndrăznit să-l mai deranjeze pe David, crezând că acesta ar prefera să rămână singur. L-a asigurat pe David de ajutorul său necondiţionat, oricând David va face apel la el.

David observa omuleţul rotofei şi pe jumătate chel. Tristeţea din privirea sa nu era prefăcută: el şi Michael s-au adorat.

David îi mulţumi. Au mai vorbit de Olivia şi de neîncrederea ei în ipoteza formulată de poliţie.

— Nici eu nu cred în ea, spuse Aronfeld.

— Şi de ce nu? se miră David.

— Nu ştiu. Este într-adevăr prea simplistă. Furtul, vreau să spun. (Făcu un moment pauză.) Şi restul, de altfel. Este exagerat. Niciunul din cazurile Oliviei nu poate justifica ceea ce s-a întâmplat.

— Totuşi, dumneata ai indicat poliţiei cele două, trei cazuri despre care ea mi-a vorbit, nu?

— Ei mi-au cerut şi eu le-am spus. Dar, vorbind cu sinceritate, m-am gândit după aceea şi mi s-a părut absurd. Nu există nimic extraordinar în acele cazuri.

Lucas se gândi o clipă. Aronfeld, contrariat, adăugă

imediat:

— Se prea poate să mă fi înşelat. Mi se pare dubios, dar…

David îl întrerupse:

— Ai vorbit despre aceasta la poliţie?

Avocatul avu un suspin, resemnat.

— Eu sunt prietenul Oliviei… şi muncim împreună, pe deasupra! Ei sunt convinşi că m-a influenţat şi pe mine. (Surâse.) Fără să mai punem la socoteală faptul ca poliţia nu ia în serios orice ar spune Olivia. Nici poliţiştii şi nici judecătorul de instrucţie.

— Ea mi-a cerut să mă duc să le vorbesc, spuse David după o scurtă ezitare.

Avocatul ridică din umeri.

— Nu va servi la nimic. (El scutură din cap.) Ştii doar ce fel de reputaţie şi-a făcut… A reuşit să se pună rău cu aproape toată lumea… (El scutură din nou, din cap.)

Lucas ştia foarte bine la ce făcea aluzie Aronfeld. Olivia considerase dintotdeauna că justiţia este o luptă, un fel de război chiar. Şi în acest război, cei buni erau de partea apărării, cei răi, adică ceilalţi, adică toţi ceilalţi trebuiau combătuţi fără scrupule, cu înflăcărare, folosindu-se de toate armele şi toate ocaziile ivite. Aceasta v-ar putea duce şi în situaţia să ieşiţi din limitele definite de lege. Încă din start o astfel de lupta era inegală. De aceea, avocatul, după părerea Oliviei, nu trebuia să ezite în a echilibra balanţa, prin toate mijloacele, chiar deplasând lupta pe terenuri mai puţin ortodoxe. Acest fel de a vedea lucrurile au făcut-o să adune multe incidente de audiere. Foarte rari au fost magistraţii de care s-a apropiat – una din specialităţile ei fiind aceea de a scoate în evidentă marile lipsuri ale reprezentantului acuzării, procuror sau substiâut de procuror, cărora poliţia le-a încredinţat dosarele spre rezolvare; atunci când nu lăsa să se înţeleagă faptul că poliţia a contrafăcut toate piesele de la

dosar, sau a obţinut mărturia clientului său prin ameninţare ori prin forţă. Un astfel de comportament nu i-a permis să aibă mulţi prieteni în cadrul lumii judiciare şi mai ales în poliţie. O femeie care aducea necazuri – cum i se spunea – şi aceasta când se vorbea cel mai frumos despre ea – şi care nici măcar nu avea scuza de a fi mânată de vreo ambiţie politică; ea enerva lumea numai din plăcere.

Oliviei nu i-a păsat niciodată de câtă agitaţie provoca. Ea a continuat, în ciuda a toţi şi a toate să-şi pract ice meseria, aşa cum o înţelegea ea, necruţând pe nimeni şi nimic. Până şi cu administraţia judiciară a avut altercaţii: un anumit director de închisoare îi reproşa faptul că se amestecă în treburile lui; un altul se vedea obligat să-i amintească faptul că îi este interzis cu desăvârşire să ofere pachete de ţigări deţinuţilor pe care-i vizita. O astfel de neînţelegere cu administraţia penitenciarelor, i-a adus onorurile presei: aceasta se întâmpla în momentul în care, ca măsură de securitate, se instalau portaluri specializate pentru detecţie la intrarea în închisoare – similare cu cele ce se găsesc la aeroporturi, ce emit un semnal sonor în prezenţa unui obiect metalic. Toţi vizitatorii erau obligaţi să treacă pe sub portal, inclusiv avocaţii. Olivia, împreună cu un mare număr de confraţi au protestat considerând faptul ca pe „o lezare intolerabilă *a* dreptului la apărare”. Şi într-o zi, la Fresnes, exasperată de soneria porticului care suna cu exasperare chiar şi după ce-şi golise conţinutul buzunarelor şi pe cel al genţii, a început un striptease în regulă, în faţa paznicilor uluiţi. După aceea, ea a acuzat public personalul de a fi dereglat aparatul pentru a-şi putea „clăti ochii”. Drept urmare acestui incident, cancelaria a cerut ca aparatele să fie reglate cu mai mult discernământ – într-adevăr, aparatele erau construite pentru a detecta prezenţa eventuală a unei arme, dar ele semnalau, cel mai adesea, la cea mai mică

cartelă magnetică sau chiar la ambalajul de hârtie metalizată al unui pachet de ţigări! Ele înnebuneau de-a dreptul la sesizarea unei tablete de ciocolată învelită în staniol, dar tăceau liniştite în momentul trecerii unui pacheţel cu heroină!

David s-a neliniştit câteodată, dar cel mai adesea s-a amuzat de trăsnăile Oliviei. – 1 se părea că le cunoaşte pe toate. Dar Aronfeld tocmai îi povestea pe scurt unele pe care nu le ştia.

Dar ceva din tonul lui Aronfeld îl făcea să, înţeleagă pe Lucas, că şi acest prieten al Oliviei, cel mai fidel dintre toţi, se gândea şi el, într-un anumit fel, dacă nu cumva ea, a depăşit limitele.

— Ea a cam exagerat, sfârşi prin a mărturisi Aronfeld. A exagerat cu adevărat. A nesocotit, cu puţin timp în urmă, un apel la ordine al decanului avocaţilor.

— Făcând ce? întrebă David.

— O tâmpenie, suspină Aronfeid. A apărat o tipă care comanda un mic grup legat de mişcarea „Acţiune directă”. Pentru a-şi asigura apărarea, a telefonat unui membru al grupului pentru a-i cere să facă să dispară documentele compromiţătoare pentru clienta sa. Ceea ce nu ştia Olivia, era faptul că telefonul era pus sub observaţie. În final poliţiştii au trebuit să-i dea drumul tipei. Dar au păstrat în schimb, banda. (El dădu din cap suspinând.) Ea s-a descurcat de altfel bine, atunci. O astfel de poveste, este la limita complicităţii.

Au mai discutat o clipă.

Se făcuse deja noapte şi au fost nevoiţi să aprindă lumina în salon. Lumina a accentuat şi mai mult deşertăciunea locului şi lui David îi venea din ce în ce mai greu să-l suporte. Aronfeld îşi dădu seama. El propuse să meargă el însuşi să caute lucrurile personale ale Oliviei din camera sa – lucru pentru care Lucas îi fu recunoscător.

Apoi, după ce au verificat şi unul şi celălalt că nu au

uitat nimic, au părăsit casa.

— Gândeşte-te, a spus Aronfeld instalându-se la volanul maşinii sale albastre-Audi. Dacă vrei să intervii, lasă-i în pace pe poliţişti, vorbeşte mai degrabă cu judecătorul. Eu îl cunosc un pic. Voi încerca să aranjez aceasta. Dar nu vă garantez deloc rezultatul.

— Eu ştiu, Paul! Mulţumesc, spuse David.

Aronfeld zâmbi, trist.

— Eşti sigur că nu pot să te ajut cu nimic altceva?

David păru că ezită. Aruncă o privire înapoi, în direcţia casei învăluite în întuneric.

— Ba da… făcu el cu o voce slabă. Să vinzi această casă… (se întoarse şi-l fixă pe avocat): Vinde casa… Repede!

Paul Aronfeld s-a lăsat pe spătarul de piele al fotoliului său şi s-a întins cu voluptate. Era opt şi jumătate. Şi-a desfăcut nodul de la cravată privind distrat pe fereastra biroului său: circulaţia se desfăşura în linişte pe esplanada Invalizilor.

Tocmai terminase de examinat dosarele Oliviei. Nimic special în ele, nimic de maximă urgenţă. Îşi merita paharul de băutură.

Şi-a părăsit fotoliul îndreptându-se spre frigiderul îmbrăcat în acaju. A luat un pahar şi a scos o sticlă de J & B. Şi-a pus doza obişnuită şi s-a aşezat din nou în fotoliu.

Privea gânditor dosarele de pe birou.

Era totuşi ceva ciudat.

Ce-ar fi să verifice imediat, îşi spuse el. S-a aplecat înspre interfon şi a apăsat o tastă. O notă muzicală se auzi.

— Da?

— Esther, dosarul Rashid, avea în el corespondenţă sau nu?

— Vreţi să spuneţi Yamani.

Aronfeld s-a impacientat.

— Ştiţi bine că este vorba despre acelaşi tip! Atunci?

— Mai degrabă da! El era un pic îndrăgostit de ea.

— Ce s-a întâmplat cu ea, atunci?

— Cu cine?

— Cu corespondenţa! în dosar nu este decât scrisoarea desemnând acest punct critic.

— Imposibil! Totul se află în dosar.

Aronfeld s-a enervat.

— Dumnezeule! Esther! îţi spun că nu este nimic în dosar! Atunci, fiţi amabilă, ridicaţi-vă fundul de pe scaun şi duceţi-vă să verificaţi în biroul Oliviei dacă nu găsiţi corespondenţa acolo.

— …feine, domnule, bombăni secretara.

Zece minute mai târziu, o tânără femeie, purtând un pantalon blue jeans înfrumuseţat cu o cămaşă elegantă, intră în biroul lui Aronfeld fără să bată la uşă. Avocatul se irită, dar se abţinu de la orice remarcă.

— Am căutat peste tot, dar nu am găsit nimic – anunţă tânăra secretară legănându-se.

— Te-ai uitat bine, peste tot? a întrebat Aronfeld cu insistenţă.

— Am căutat peste tot, vă spun eu! S-ar putea să o fi lăsat acasă?

— Nu, nu. Nu mai este nimic acasă la ea. Am verificat împreună cu soţul ei… (făcu o pauză): Bine, mulţumesc Esther, poţi să pleci acum.

Tânăra secretară dispăru. Aronfeld rămase pe gânduri. Apoi luă telefonul şi o sună pe Olivia la spital.

Doamne dumnezeule! îşi spuse ascultând soneria răsunând în receptor.

Olivia a înţeles că ceva este în neregulă.

— De ce-mi vorbeşti despre asta? a întrebat ea.

Ea şi-a dat seama că Aronfeld ezită fa capătul celălalt al firului.

— De ce îţi vorbesc, despre ce?

— Nu face pe prostul, despre acea corespondenţă…

— Aşa… tocmai voiam…

— Paul, te rog.

— Paul!

— Ei, ia dracul… A dispărut.

Olivia fu uimită. Ea asculta explicaţiile lui Aronfeld fără să scoată un cuvânt. O linişte apăsătoare se lăsă după ultimele cuvinte ale avocatului.

— Olivia?… Olivia?!…

Tânăra femeie închise ochii. Murmură:

— Spune aceasta judecătorului, Paul… (vocea sa era sugrumată). Sună-l pe David şi povesteşte-i. Cheamă-l repede!

Ea puse telefonul în furcă.

Ideile i se amestecau cu furie în cap; cuvinte, fraze se băteau cap în cap; o voce îndepărtată urla ceva de neînţeles. Fu cuprinsă de o ameţeală puternică.

Avea dreptate! Dumnezeule, ea avea dreptate! Ei veniseră pentru ceva şi au găsit ceea ce au căutat. Dar de ce au vrut să o omoare? De ce a murit copilul ei? De ce? Dacă recuperaseră ceea ce au venit să caute? Dar de ce aceste scrisori?… RASHID… RASHID… RASHID… RASHID… RASHID… De ce tocmai aceste scrisori?!

Ea scutura căpui pentru a alunga vocea ce-i răsuna în urechi… RASHID!… RASHID!… RASHID!… RASHID!… De-o dată se făcu linişte. Olivia a înţeles că a găsit unul din răspunsurile căutate. Iar acest răspuns o îngrozea.

Eu m-am înşelat, îşi spuse ea. Ei l-au omorât… Nu poate fi altceva… Ei i-au omorât pe Salim Rashid!

David parcă maşina lângă aerogară Invalizilor. Ceasul de deasupra clădirii arăta ora 21 şi 43 de minute.

Aerul jece şi umed al acestui sfârşit de octombrie îl făcu să tremure. Îşi ridică gulerul impermeabilului şi se grăbi în direcţia cabinetului lui Aronfeld. Nu luă în seamă jandarmii care asigurau paza clădirii greoaie a ministerului afacerilor externe; nici ceaţa ce învăluia luminile

esplanadei. Mergând, fixa cele două ferestre având lumina aprinsă, de la primul etaj al unui imobil luxos, la câţiva zeci de metri de faţa sa.

Aronfeld îl aştepta. Avocatul a fost cât se poate de scurt la telefon, i-a spus numai că are noutăţi şi că trebuie să se vadă imediat. El a mai adăugat:

— Olivia a avut dreptate. Au furat ceva.

Ajuns la intrarea în imobil, David a formulat codul numeric indicat de avocat anterior şi a intrat în interiorul clădirii.

— Sunteţi sigur că aceste scrisori nu s-au putut rătăci pe undeva? a întrebat David, prăbuşindu-se într-un fotoliu, în faţa biroului avocatului.

Aronfeld stătea în picioare, în cămaşă, fără haină. Şi-a muşcat buza inferioară dând din cap.

— Eu am răscolit biroul ei dintr-un capăt la celălalt, aşteptându-vă, spuse avocatul. Scrisorile nu sunt acolo şi nici la Louveciennes. M-am uitat peste tot şi am verificat totul împreună.

— Olivia ar fi putut foarte bine să le piardă, nu?

— În cazul acesta, ar fi pierdut totul. Tot conţinutul corespondenţei, vreau să spun. Or, a rămas scrisoarea de desemnare. (Aronfeld remarcă o grimasă de întrebare la David.) Scrisoarea prin care tipul o desemna pentru a-i asigura apărarea, a precizat el.

Aronfeld luă sticla de J & B din frigider, i-o arătă lui Lucas, acesta îl refuză cu un gest, şi se servi cu un pic de whisky, pe fundul paharului.

— Oare de ce au vrut să recupereze aceste scrisori? întrebă Lucas. Ce era scris în ele?

— Nimic… Nimic special, răspunse Aronfeld, ezitând. Numai faptul că tonul scrisorilor nu era în concordanţă cu ceea ce s-a întâmplat.

— Dumneavoastră aţi citit aceste scrisori?

Avocatul şi-a încrucişat privirea cu cea a lui Lucas şi

a ghicit adevăratul sens al întrebării. Suspină.

— Nu… Dar am vorbit adesea cu Olivia. Ea nu ar fi putut inventa lucrurile acelea.

David îl observă pe avocat o clipă.

Să i se fi urcat şi lui la cap? Totuşi, nu era genul. Sub un aer bonom, Aronfeld ascundea o inteligenţă redutabilă în ceea ce priveşte logica şi luciditatea.

David a putut să-şi dea seama de aceasta în mai multe ocazii. Dar mai ştia de asemenea că Aronfeld a fost în ascuns îndrăgostit de Olivia, într-o perioadă. Poate că mai era. Dacă aşa stau lucrurile, se putea oare crede că s-a lăsat orbit de sentimentele personale? într-atât? Nu, nu până într-atât, este imposibil, îşi spuse David.

Şi-a dat jos de pe el impermeabilul.

— Ei bine, tipul acela… a început el aprinzându-şi o ţigară.

— Salim Rashid, a precizat Aronfeld.

— Da. Ce era? Un om politic?

— Nu – nu, nu avem nimic de-a face cu politica. Un mic distribuitor de droguri. A mai fost închis pentru trafic de stupefiante înainte ca Olivia să se ocupe de el. Cred că este vorba cam de un an… (deschise un dosar de pe biroul său): Da, aşa este, a fost închis un an şi jumătate… eliberat condiţionai după zece luni.

— Algerian?

— Da. Şi cu o mamă de origine libiană. (Avocatul tăcu un moment.) Şi totuşi, după eliberarea condiţionată, în loc să se ţină de o parte el a început să fure prin efracţie noaptea, o farmacie, după care, în mai puţin de patruzeci şi opt de ore a ameninţat cu arma trei indivizi. Nu s-a găsit niciodată arma de care s-a servit. El a pretins întotdeauna că era o înscenare. Poliţiştii nu au putut niciodată să demonstreze contrariul.

— Aceasta ce poate schimba? întrebă David.

— Nimic, ţi-am spus pentru a şti că nu era un tip

important... (făcu un gest vag cu mâna).

Lucas aprobă din cap.

— Bănuiesc că în acest stadiu a intervenit Olivia? a presupus el.

— Da. Era unul din primele ei cazuri importante. Şi nici nu s-a descurcat rău. Ea a obţinut destul de repede corectarea procesului Tipul a luat patru ani... la care s-au adăugat opt luni restante de la prima condamnare. (Aronfeld îşi ridică nasul dintre dosare.) Acesta este principiul eliberării condiţionate. Se eliberează indivizii mult prea devreme. Dacă. fac din nou tâmpenii sau dacă-i arestează din nou, la noua condamnare se adaugă vechea condamnare neefectuată.

Aronfeld a remarcat nerăbdarea lui Lucas. Urmă imediat:

— Pe scurt, Rashid s-a regăsit la Saint-Louis. Olivia a încercat să-i obţină o nouă eliberare condiţionată. Eu i-am spus că era timp pierdut: tipul fusese obiectul unei eliberări condiţionate şi pe deasupra el n-avea nici domiciliu fix, nici pregătire profesională, nici măcar ceea ce spunea el, familie în Franţa... Ea totuşi a încercat. (Aronfeld avu un surâs indulgent.) Şi ea s-a înfipt bine, evident... (Rămase un timp pe gânduri.) Ea îl iubea mult, într-adevăr...

Avocatul îi întâlni privirea lui David şi, pentru a împrăştia orice neînţelegere, adaugă:

— Partea materială a Oliviei, dumneavoastră înţelegeţi... Rashid avea, nu mai ştiu prea bine, douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Ea repeta tot timpul că el este atât de tânăr şi atât de sigur pe lume... Iar pentru cine dorea să apere văduva şi orfanul, aceasta trebuia să fie cheia! (El surâse.) Măcar pe jumătate, în orice caz. (El redeveni serios, imediat.)

De fiecare dată când se ducea la Saint-Louis, ea se ducea să-l vadă. Îi mai şi trimitea, din când în când, un

mandat poştal, cu două sute de franci… îl iubea mult, cred eu… Fără să mai punem la socoteală faptul că el nu a fost ingrat cu ea. El i-a făcut atât de multă publicitate, cât a putut. Ea a avut câţiva clienţi buni de la Saint-Louis, datorită lui.

— El era un pic îndrăgostit, nu? întrebă David.

— Olivia a negat întotdeauna, dar eu cred că da, răspunse Aronfeld cu un surâs complice.

— Şi ea i-a scris?

— Nu, el i-a scris. Cel puţin una sau două scrisori pe săptămână.

— Ca să-i spună ce? s-a mirat David.

— Ceea ce-i trecea prin cap… Nu prea au ce face acolo, ştii tu. În una din ultimele scrisori, Olivia mi-a spus că i-a povestit că se simţea bine, că în sfârşit se simţea bine în pielea sa, că se bucura că va fi eliberat în curând etc. Ah, da, şi i-a mai spus că-i va putea restitui banii pe care ea îi împrumutase – aceasta, Olivia a ţinut morţiş să mi-o citească, pentru că eu i-am spus de sute de-ori că nu-şi va mai vedea banii înapoi. (Aronfeld a zâmbit la acest gând după care a băut o gură de scotch, strâmbându-se.) Prostii de felul acesta, ce, nimic special, de fapt… (Deodată păru că se gândeşte.) Şi imediat după aceasta s-a spânzurat… sau mai exact spus, a fost găsit spânzurat în celula sa, în plină noapte.

David încruntă din sprâncene.

— Această distincţie, îţi aparţine sau este a Oliviei?

— Provine de la ea, dar…

— Pe ce se poate fonda? o scurtă David.

Aronfeld ezită.

— Nu prea, sfârşi el prin a mărturisi. Individul era singur în celula sa. În altă ordine de idei, la autopsie nu s-a găsit nimic suspect. Numai o doză bună de somnifere, dar nimic anormal de fapt. Nici ancheta nu a scos nimic la iveală.

— Cât îi mai rămăsese de stat în puşcărie?

— Mai puţin de trei luni.

— Aceasta a determinat-o să nu creadă în sinucidere?

— Nu numai aceasta. Ea era sigură că Salim Rashid nu era tipul sinucigaşului. Ea este convinsă de aceasta. În plus, sinuciderea sa este în totală contradicţie cu cele scrise de el, sau spuse în momentul în care ea fi vedea în penitenciar. Acestea fiind spuse, mai există o contradicţie şi mai mare şi mai curând stranie, aş putea spune…

— Cum aşa?

— Portretul acestui tip, aşa cum reiese din concluziile anchetei, este total opus portretului pe care l-am putea reconstitui din tot ce povestea Olivia.

— Păi el ar fi putut foarte bine să-i spună tot felul de tâmpenii, nu?

— Ce interes ar fi avut el s-o facă? Niciunul! Pe de altă parte, eu nu cred că administraţia penitenciarului minte în acest caz. Şi acesta este lucrul cel mai ciudat. Versiunea oficială: Salim Rashid era un drogat, deci un caracter slab. El suferea puternic de lipsa drogului la intrarea în Saint-Louis. A fost urmărit special de doctor şi de psihiatru. Frecventa cu asiduitate infirmeria. Lua foarte multe tranchilizante şi somnifere. Toate acestea stau scrise negru pe alb în dosarul său medical. Cu menţiunea în ceea ce priveşte o angoasă, o nervozitate şi o iritabilitate excesive. Mai clar, tipul nu prea o ducea bine deloc. Se părea chiar că suportă foarte greu detenţia. Din rapoartele administraţiei, el ar fi fost la originea unor incidente mai mult sau mai put în grave, mergând până la agresiunea asupra mai multor definuti, cu puţin timp înainte să moară. De fapt, se pare că ar fi vrut să-şi ajute tovarăşul de celulă. Rezultatul este că el a fost izolat într-o altă celulă, iar tovarăşul de celulă a fost băgat la carceră. Acesta a povestit că nu a înţeles nimic din respectiva încăierare. Olivia a aflat aceasta de la avocatul său – o încăierare

bizară, după spusele lui, în întregime provocată de unul din durii de la Saint-Louis, un tip cu o cicatrice, al cărui nume l-am uitat… De altfel nici nu are importanţă numele său.

Aronfeld s-a întrerupt, pândind vreo reacţie din partea lui David.

Acesta rămase liniştit, gândindu-se. Pe urmă, întreabă:

— Bănuiesc că ea a vorbit despre aceasta cu toată lumea?

— Sigur că da. Ea nu a încetat să-i piseze pe procuror şi pe judecător cu afacerea asta.

— Şi atunci?

Aronfeld avu un surâs drept răspuns. David închise ochii.

— Ei nu au crezut-o, spuse el cu blândeţe.

— Ea era atât de furioasă, spuse Aronfeld după ce dădu din cap. Nu a încetat să-i hărţuiască. A avut o altercaţie chiar cu inspectorul general al administraţiei penitenciarelor. Le-a spus-o – ah, da, eu am uitat să vă povestesc şi este unul din motivele care au făcut-o să creadă că moartea acelui tip este suspectă – faptul că Rashid menţiona în ultimele sale scrisori o supraveghere bizară a cărei ţinta era, la puţină vreme de la încăierarea în chestiune.

— Cum aşa, bizară? O supraveghere de către cine?

— Nimic precis, după ceea ce mi-a spus Olivia. Un mediu suspect, asta e tot.

— Lucrul acesta nu este prea convingător.

— Acelaşi lucru i l-au spus şi magistraţii, Oliviei. Asta a înfuriat-o peste măsură. Ea i-a acuzat că nu le pasă deloc, sub pretextul că era un arab. l-a anunţat că va expertiza scrisorile şi că expertiza va dovedi absenţa angoasei la Salim Rashid. (Avocatul stătu un timp pe gânduri…) După părerea mea, dacă nu ar fi fost Olivia, ei

ar fi ascultat-o mai mult. Dar cu reputaţia pe care o are… Şi în maniera în care s-a luat de (clătină din cap). Ei au crezut poate că era una din elucrubraţiile sale. Una în plus. Şi că ea nu voia cu siguranţă decât un singur lucru: să le facă greutăţi, o dată în plus! Pană la sfârşit au lăsat-o în pace. Mai ales că aveau alte cazuri mai importante de rezolvat: cazul vietnamezului de acolo, pe care l-au găsit cu maţele scoase, aţi auzit vorbindu-se de aceasta?

David a făcut un semn afirmativ.

— Aceasta le-a venit ca din cer cu puţin timp înaintea acelui moment, adăugă Aronfeld. În momentul în care Olivia şi-a dat seama că vorbele sale nu erau luate în considerare, ea a scos cartea sa. câştigătoare.

Aronfeld avu un zâmbet amuzant văzând încruntarea sprâncenelor lui Lucas.

— Mama lui Salim Rashid, preciză el. Şi a împins-o să facă o plângere împotriva lui „X”.

— Eu credeam că el nu avea familie în Franţa! a exclamat David. A adus-o din Libia?

— Nu, rânji Aronfeld. De ia Apărare, unde făcea curat în clădiri. (Avocatul surâse din nou.) Mai este ceva, ce am uitat să vă spun, faptul că acest tip s-a lăsat condamnat sub un nume fals. Salim Rashid este numele adevărat. Dar poliţiştii, justiţia, nu-l cunoşteau decât sub identitatea Salim Yamani. Iar aceasta se întâmplă, încă de la început.

— Nimeni nu şi-a dat seama? se miră David.

— Nu există motiv, a răspuns Aronfeld. Cu atât mai puţin după ce Olivia a obţinut reanalizarea dosarului – în ceea ce priveşte a doua condamnare, efracţia farmaciei. Dacă ar fi putut ajunge la tribunal, asta ar fi schimbat totul. S-ar fi făcut o anchetă asupra stării civile etc. Aceasta este regula. Dar ea nu este valabilă în faţa tribunalului corecţional. Şi pe deasupra, când a fost arestat de către poliţişti, aceştia şi-au dat repede seama că a mai fost condamnat, tocmai sub numele de Salim

Yamani. Ei nu aveau niciun motiv să se îndoiască de identitatea sa.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse David. De obicei, tipii se lasă condamnaţi sub nume false pentru a nu apărea ca recidivişti, nu? Pentru a nu-şi agrava cazul, mai ales dacă au beneficiat de o eliberare condiţionată, înainte de termen.

— În sfârşit, a aprobat Aronfeld. (El părea că se gândeşte.) Şi toate acestea denotă, în paranteză fie vorba, că la Rashid, acest fel de comportament nu atât de inocent, contrazice tot ceea ce credea Olivia despre el. După părerea mea, el şi-a spus că cele opt luni nenorocite care-i mai rămâneau de făcut de la prima condamnare nu meritau să-şi desconsidere identitatea falsă; acesta era un atu pe care-l păstra pentru mai târziu, dacă ar fi fost prins într-un alt caz. Or, poliţiştii l-au prins imediat şi el nu a avut timp să reacţioneze.

— Olivia a ştiut? De la început?

— Practic, eu aşa cred.

— Şi ea nu a spus nimic?

— Secret profesional. Tipul ar fi luat şase luni în plus, altfel. (Aronfeld înalţă din umeri.) După moartea sa, asta nu mai are nicio importanţă. Ea nu a ezitat şi a anunţat aceasta procurorului care voia să claseze cazul. Acesta a luat-o în nume de rău. (El avu un mic surâs resemnat.) Asta nu i-a ameliorat imaginea de marcă. Dar ei nici că-i păsa. Ea îi cam prinsese la înghesuială şi se bucura extrem de mult, neobservând nimic altceva. Este adevărat că i-a cam înghesuit: de voie de nevoie au fost obligaţi să redeschidă dosarul. Şi imediat după aceea…

Aronfeld nu a mai terminat fraza. Lucas îl privea fix, pe urmă dintr-o mişcare cu capul îi făcu semn că a înţeles.

Se lăsa un lung moment de tăcere.

Lucas îşi aprinse o ţigară şi dădu afară primul fum cu zgomot. Fumul îi lăsă în gură un gust acru. Stinse ţigara

abia aprinsă, se ridică şi se îndreptă spre fereastra rotundă căreia Aronfeld îi întorcea spatele.

David nu prea mai ştia ce să creadă.

— Opinia dumneavoastră? a întrebat el cu o voce înceată.

Aronfeld îşi muşcă buzele, ezitând.

— Ascultaţi, nu este atât de…

— Paul!… (Lucas se întoarse înspre avocat.) Eu vreau să ştiu ce gândeşti despre toate acestea. (Vocea sa deveni aproape ameninţătoare.) Eu vreau să ştiu ce gândeşti cu adevărat!

— De acord, încheie Aronfeld cu un mic suspin. Mărturisesc că şi eu, la rândul meu, nu am crezut în sinuciderea lui Salim

Rashid. Astfel fiind spus, nu văd cum se poate altfel explica moartea sa. Este foarte greu de imaginat cum s-a putut comite crima. Când spun greu de imaginat… (el tăcu o clipă). Şi poziţia administraţiei este beton, nu alta! dacă acceptăm afirmaţiile Oliviei şi existenta acestei corespondenţe, versiunea sinuciderii ţine… Chiar foarfe bine… (el adăugă ca pentru sine): Şi atunci pentru care motiv s-a vrut uciderea acelui individ?…

Aronfeld a spus ultimele cuvinte ca într-un fel de plângere. Simţea că este sfâşiat: bunul simţ şi logica îl duceau la nişte concluzii care erau spulberate de prietenia sa pentru Olivia, încrederea pe care o avea în ea, lăsându-l singur, dezarmat şi neputincios, pradă unor îndoieli de nesuportat.

Chipul lui David se lumină: a înţeles, că avocatul însuşi, nu ştie ce să creadă.

— A rămas faptul că această corespondenţă a dispărut! a reluat Aronfeld, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Şi Olivia a afirmat că indivizii aceia au scotocit! Ea nu a putut să inventeze o chestie ca aceasta, pentru numele lui dumnezeu!

— Paul, corespondenţa asta, dumneata ai văzut-o? a întrebat cu răceală David.

— Nu. (Aronfeld l-a privit pe Lucas, drept în ochi.) Dar Olivia nu putea să mintă într-o chestiune aşa de importantă. Este imposibil, David… (privirea sa avu o licărire). În orice caz, Esther le-a văzut!

— Secretara?

— Da! Chiar ea mi-a spus că era un pachet voluminos.

David îl privi pe omuleţul pe jumătate chel şi îi surâse uşor.

El avea dreptate: Olivia nu ar fi putut minţi într-o asemenea situaţie. Ea era, într-adevăr, imprevizibilă, fantastică chiar, uneori. Ea se putea comporta de maniera cea mai neaşteptată; era capabilă să aibă reacţii derutante, de necrezut – şi în viaţă precum şi în meseria sa. Ea putea fi de o rea credinţă de neînchipuit, încăpăţânându-se, ca din capriciu, să afirme că are dreptate asupra unui anumit lucru, ştiind de la bun început că nu are dreptate; şi când la sfârşit trebuia să se supună evidenţei, ieşea printr-o piruetă, râzând ca un copil. Aşa era, ea. Dar ea mai era, de asemenea, dreaptă şi cinstită, incapabilă de cea mai mică minciună. Fizic incapabilă. David o ştia prea bine.

Nu. Ea nu a minţit!

Dar putea foarte bine să se înşele! Toată această poveste pare atât de neverosimilă…

Şi dacă ea ar avea dreptate? Şi dacă numai ea ar avea dreptate?

Ce ar însemna aceasta?

— Paul…

— Da?

— Telefonează judecătorului… Eu vreau să-l văd, mâine.

Ploaia a încetat, în sfârşit, când, a doua zi în mijlocul

după-amiezii, David Lucas a sosit pe „domeniul” Louveciennes.

Ploaia căzuse în continuu, de la primele ore ale dimineţii. David a auzit-o bătând în ferestrele apartamentului închiriat, din Montmartre. Ea nu l-a trezit însă: practic nici nu a dormit. L-a părăsit pe Aronfeld înspre miezul nopţii, şi o dată ajuns la el în apartament, s-a aruncat pe pat, sperând să îndepărteze pentru totdeauna dezgustul şi tristeţea care-l cuprinseseră. Nu-şi găsise somnul decât pe la orele trei ale dimineţii pentru a se scula cu puţin înaintea zorilor cu impresia ciudată că abia se despărţise de Aronfeld. S-a simţit ciudat de proaspăt şi de vioi, Pe urma, încet, încet, atunci când ploaia a început să cadă, a simţit oboseala cuprinzându-i corpul, făcându-l să-l doară. Şi nu a găsit puterea să alunge viziunile şi gândurile care-l torturau.

Ca mai întotdeauna la acel moment al după-amiezii, „domeniul” era liniştit şi gol – în curând copii se vor întoarce de la şcoală şi vor anima aleile cu râsul şi joaca lor; David tocmai avea timpul să evite toate acestea. A scos maşina şi s-a aşezat cu spatele pe portiera închisă.

Norii, la înălţime mică, grei, formau pe cer un peisaj ireal, în care-soarele, razant, făcea să strălucească reliefurile vătoase, gri. În jurul lui David, liniştea nu era întreruptă decât de picăturile de apă ce se scurgeau de pe arbori, după ploaie.

A privit casa. Acesta părea că-l aşteaptă.

Un câine lătra prin împrejurimi. După aceea, un zgomot de motor îl făcu pe Lucas să se întoarcă. El a recunoscut maşina paznicului „domeniului”. Îi ceruse să se întâlnească; nu voia să fie singur în casă.

Când a părăsit „domeniul”, patruzeci de minute mai târziu, era sigur, măcar de un lucru: scrisorile lui Salim Rashid nu se găseau în casă. Şi dacă ele nu se găseau nici în cabinetul Oliviei, unde se găseau oare?

Unde erau scrisorile?

Ploaia a reînceput să cadă în momentul în care a luat drumul spre podul care traversa autostrada de est. Nu a luat-o pe calea de acces ce ducea spre Paris. A mers drept înainte spre Versailles. Avea fixată o întâlnire.

La ora 17 şi 25 fix, David a părăsit maşina şi a intrat pe porţile mari, cu vitralii, ale palatului de justiţie de la Versailles.

Interiorul fusese parţial renovat. Holul de la intrare, spaţios şi luminos, avea mai degrabă alura unui aeroport decât a unui palat de justiţie. Bărbaţi şi femei aşteptau, aşezaţi ici şi colo, pe banchete confortabile. Avocaţi, cu tocă, aşteptau mult şi bine sau discutau în mici grupuleţe.

Lucas nu dădu atenţie personalului de la intrare ce era postat pe partea sa dreaptă şi se îndreptă spre ascensor. Ştia unde merge.

— Este vorba de judecătorul Moran, i-a spus Aronfeld, cu câteva ore mai devreme, ia telefon. El te aşteaptă la ora 17 şi 30. Biroul său este la etajul trei. Nu mi-a fost deloc uşor, a mai adăugat el. A trebuit să insist, l-am vorbit despre dispariţia corespondenţei. Aceasta nu a avut darul să-l impresioneze. Eu cred că procurorul cunoaşte deja, pe scurt, despre Olivia şi cazul Rashid…

Judecătorul Louis Moran – primul judecător de instrucţie, după cum indica plăcuţa de la intrarea în biroul său – l-a primit imediat. Biroul său era uriaş, mobilierul era modern şi funcţional; lumina asfinţitului de soare pătrundea printr-un vitraliu mare – neavând nimic în comun cu cele ale confraţilor, judecători de instrucţie din Paris.

Era un om la vreo cincizeci de ani, mai degrabă amabil. Purta haine elegante dar confortabile. O mustaţă abundentă, rusească, îi dădea în final o alură foarte britanică.

El l-a ascultat pe David cu atenţie. A manifestat,

totuşi, o oarecare iritare atunci când David i-a evocat dispariţia corespondenţei.

— Avocatul Aronfeld mi-a vorbit despre aceasta, eu sunt la curent, a spus el cu o nerăbdare pe care se străduia să o atenueze cu un surâs politicos.

— Şi atunci, ce credeţi dumneavoastră? a întrebat David în apărare.

— Eu am însărcinat, bineînţeles, o parte din poliţiştii care se ocupau de caz să urmărească şi aceasta, dar…

— Dar ce?

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, eu cred că aceasta nu poate schimba natura acestui caz. (Ezită.) Vedeţi dumneavoastră, dumneavoastră aţi avut, şi soţia dumneavoastră mai ales, un traumatism teribil şi eu înţeleg perfect că…

— Problema nu este aici, o tăie David.

Judecătorul îl privi fix pe Lucas şi avu un surâs compătimitor.

— Bineînţeles, spuse el. (Făcu o pauză.) Domnule Lucas, eu m-am informat de la procuror, în legătură cu acest caz Rashid. Trebuie să vă mărturisesc că eu n-am văzut nimic care să justifice alarmele date de soţia dumneavoastră. De altfel… (Ezită din nou.)

— Continuaţi, spuse David, închizând ochii.

— Nimeni nu a văzut această corespondenţă. (Judecătorul zâmbi dezolat.) Numai soţia dumneavoastră.

— Şi secretara sa.

— Secretara sa, în fine. Aceasta, însă, nu a ştiut niciodată adevăratul conţinut al acelor scrisori. Avocatul Aronfeld mi-a confirmat. (Judecătorul s-a întrerupt şi a coborât ochii.) Şi chiar dacă acea corespondenţă ar fi existat, rămâne de stabilit că ea avea într-adevăr conţinutul pe care-l pretinde soţia dumneavoastră. Şi chiar în acest caz, ce ar demonstra în definitiv aceasta?

— Cum aşa, ce ar demonstra aceasta! şi-a ieşit din

fire David.

— Domnule Lucas, suspină judecătorul, eu sunt dezolat să vă pun la punct atât de brutal. Ceea ce vreau să apun este că şi în cazul în care admitem că această corespondenţă există, aşa cum o descrie soţia dumneavoastră, aceasta nu este de natură să modifice concluziile anchetei efectuate în urma sinuciderii lui Salim Rashid. Dumneavoastră poate nu cunoaşteţi că, în puşcărie, sunt mai întotdeauna deţinuţii cei mai dezechilibraţi, cei care au cele mai multe probleme, cei care scriu. (Făcu un gest vag cu mâna.) … Nevoia de a-şi descărca sufletul, de a-şi crea o lume diferită – care nu corespunde întotdeauna cu lumea reală, în care ei caută tocmai să evadeze, dacă pot să spun aşa. Credeţi-mă, cu cât au mai multe probleme, cu atât scriu mai mult. Şi scriu orice.

— Dumneavoastră vreţi să-mi spuneţi că individul era nebun, nu este aşa?

— Nu tocmai…

— Cum puteţi spune un asemenea lucru dumneavoastră, care nici măcar nu l-aţi cunoscut! a izbucnit David.

Era furios; şi cu atât mai mult cu cât judecătorului nu i-a fost ruşine-el a constatat de nenumărate ori că acei oameni ce fără încetare şi reţinere bombardau televiziunea cu discursurile lor, erau departe de a fi şi cei cu mai mult bun simţ.

Judecătorul remarcă frământarea lui David şi adăugă:

— Chiar dacă acel deţinut nu era nebun, cum spuneţi dumneavoastră, era un pic perturbat. Vi s-a povestit de dosarul său medical, bănuiesc. Este mai degrabă… încărcat, vă daţi seama.

— Mi-a povestit, în sfârşit, a suspinat David, simţindu-se deodată foarte obosit. (Tonul său s-a liniştit.)

Nebun sau nu, dumneavoastră găsiţi normal ca acest individ să se spânzure, când mai avea trei luni până la eliberarea din închisoare?

— Acesta nu este un lucru extraordinar!

— Nu este un lucru extraordinar!

— Vreau să spun că acest lucru se mai întâmplă uneori. Ştiu foarte bine că în majoritatea cazurilor, sinuciderile din închisoare sunt făcute de deţinuţii care nu suportă şocul încarcerării. Dar mai sunt şi alţii, domnule Lucas. Şi printre aceştia, se găsesc la polul opus, cei care au fost îngrijiţi pe toată perioada detenţiei şi iau la cunoştinţă că trebuie să iasă din închisoare. Frica de necunoscut, în mare parte… Dumneavoastră înţelegeţi?

David dădu din cap, încet; maxilarele i s-au încleştat.

Ce putea să răspundă. Judecătorul avea dreptate şi o ştia şi el, de asemenea.

Judecătorul Moran a vorbit din nou; tonul vocii sale devenise mai amical:

— Domnule Lucas… Dacă acel om nu s-ar fi sinucis, aceasta ar fi însemnat că a fost omorât, nu este aşa?… Ar fi trebuit să se intre în celula sa (el arătă degetul său) în plină noapte! Este imposibil! Şi pe urmă autopsia nu a arătat urme de violenţă. Dacă l-ar fi strangulat sau ucis şi abia după aceea spânzurat, s-ar fi ştiut la autopsie, o ştiţi foarte bine şi dumneavoastră…

Judecătorul făcu o scurtă pauză, pândind reacţia lui David. Pe urmă, ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine însuşi, adăugă:

— Şi chiar dacă admitem aceasta… Există un sistem de supraveghere video la închisoarea de la Saint-Louise; dacă cineva ar fi pătruns în celula sa, l-ar fi văzut, ba chiar şi înregistrat! Or – chiar magistratul care instrumentează cazul mi-a confirmat – nu există absolut nimic anormal pe înregistrările respective, nimic!

David a rămas liniştit. Era dezorientat.

Video camere! De ce Aronfeld nu i-a vorbit de video camere? Lucrul acela nu mai stă în picioare, în sfârşit…

Dar atunci, de ce a dispărut acea corespondenţă? Aceasta nu a fost inventată de Olivia!

De ce?

— Ascultati-mă, spuse David, recunosc că ceea ce mi-aţi spus este tulburător…

— Eu aş spyne contrariul.

— Dacă vreţi dumneavoastră. Nu e mai puţin adevărat că acea corespondenţă de care v-am vorbit, a dispărut în urma agresiunii, în urma căreia… fiul meu şi soţia mea au fost victime… Atunci, aceasta nu are nimic de-a face cu moartea lui Rashid, dar există totuşi o explicaţie. Trebuie să existe o explicaţie!

Judecătorul îşi reţinu un suspin compătimindu-l pe David; privirea sa părea să-l fi scuzat anticipat. După o scurtă ezitare, spuse:

— Soţia dumneavoastră se înşelă şi dumneavoastră vă e frică să…

— Să o cred? Din cauza reputaţiei, bineînţeles.

— Eu nu ţineam în mod special să abordez acest aspect al problemei, dar dacă dumneavoastră îmi vorbiţi, în fine, recunosc că trecutul ei profesional, pentru cel mai puţin „agitat” să-i spunem nu-i permite să se bucure de o încredere… perfectă.

— Sper că nu vreţi să-mi spuneţi că vă lăsaţi influenţat de zvonuri, insinuă Lucas cu o ironie rece.

— Absolut deloc! replică judecătorul pe un ton sec. Eu cred că soţia dumneavoastră a suferit un şoc teribil. Desigur, eu nu vreau să spun, înţelegeţi-mă bine, că ea deliregază şi că face părtaş pământul întreg pentru nenorocirea care s-a abătut asupra ei – începând cu administraţia penitenciarelor.

— Cine spune aceasta?

— Nu are importanţă.

— Cine? repetă Lucas cu o voce ameninţătoare.

Judecătorul Moran s-a întors, vizibil stânjenit de întorsătura pe care a luat-o discuţia. El se răzgândi deodată şi îl privi fix pe Lucas mângâindu-şi mustaţa.

— Sunteţi despărţit de soţia dumneavoastră, nu este aşa?

— Da.

— Pot atunci, să vă vorbesc deschis?

— Nu văd legătură. (Judecătorul ezită.) Paznicii, la Saint-Louis, afirmă că au surprins gesturi... de tandreţe între soţia dumneavoastră şi tânărul Rashid.

David primi lovitura nemişcat. Judecătorul continuă:

— Nu ştiu cât credit să acord acestor afirmaţii – nu este treaba mea, în niciun caz – dar trebuie să admitefi că explică într-un fel comportarea soţiei dumneavoastră în acest caz.

Lucas a înţeles că-şi pierdea timpul.

S-a ridicat brusc în picioare. Judecătorul Moran a dat să facă o mişcare de retragere.

— Dumneavoastră sunteţi liber să credeţi ceea ce doriţi, spuse David pe un ton extrem de calm. (A ezitat; vocea sa a devenit mai fermă, ca pentru a-şi camufla neputinţa şi confuzia.) Dar eu vă rog să ţineţi seama de ceea ce v-am spus. Vă rog din suflet să ţineţi seama!

Astfel s-a despărţit de judecător.

În holul palatului de justiţie, văzând un telefon public, l-a chemat pe Aronfeld. l-a povestit cu exactitate întrevederea avută cu judecătorul Moran. A sesizat descurajarea care-l cuprindea pe avocat pe măsură ce-i spunea argumentele avansate de către magistrat.

Atunci când i-a vorbit de insinuările privind raporturile întreţinute de Olivia cu Salim Rashid, Aronfeld i s-a părut mai întâi surprins.

— Tâmpenii! a strigat către sfârşit avocatul.

— Eşti sigur de aceasta?

Sunt tâmpenii! David… Ce bandă de nemernici…

Aronfeld l-a asigurat pe Lucas că nu trebuie să interpreteze decât că sunt unii care vor să-l facă să o desconsidere şi mai mult pe Olivia. Ea şi-a făcut duşmani şi aceştia profită într-o manieră josnică pentru a-şi încheia conturile cu ea.

Pe urmă, ca şi cum şi-ar fi dorit să schimbe discuţia – cel puţin David aşa a avut impresia – l-a întrebat:

Mai vrei să-l vezi pe Braunştein?

— Da.

— Braunştein, doctorul închisorii. Mi-ai spus ieri seară, la plecare, că ai fi dorit să-l vezi, îţi mai aduci aminte?

— …Da.

David s-a surprins gândindu-se dacă toate acestea mai aveau sens, acum.

— Eu nu am putut să dau de el, spuse Aronfeld. Dar am adresa lui. Ai cu ce să notezi?

— Da, dă-i drumul.

— Bulevardul Saxe, Paris, nr. 16. Vrei totuşi să-l sun înainte?

— Nu, este inutil. (Şi-a privit ceasul: oral8 şi 35.) Am să te ţin la curent.

A pus receptorul în furcă şi a ieşit pe poarta palatului de justiţie.

S-a oprit pe trotuar pentru a-şi pune impermeabilul.

Era noapte iar ploaia începuse din nou, mai puternic. Trecătorii se grăbeau pe trotuare, lipindu-se de pereţi; câte unii riscau traversând şoseaua, ferindu-se de maşinile care-i ştergeau, şifonându-i, fără să-i vadă.

El a fugit până la maşină şi a demarat imediat în direcţia autostrăzii.

Doctorul Guy Braunştein era cu mult mai tânăr decât şi-a imaginat David.

I-a părut plictisit atunci când Lucas i-a spus scopul

vizitei sale. Dar s-a limitat în a-l primi şi a-i răspunde la întrebări – de altfel, David nici nu i-a dat posibilitatea să aleagă.

El a confirmat că Salim Rashid se număra printre deţinuţii pe care-i ţinea cel mai mult sub supraveghere, la Saint-Loiiis; şi că într-adevăr, i-a prescris până la moartea sa tranchilizante şi îndeosebi somnifere. Rashid, după cum a putut să-şi dea el seama, suporta destul de greu detenţia şi suferea de insomnie. Cum David s-a mirat că Rashid nu a fost în evidenta psihiatrului din Saint-Louis, tânărul doctor a fost un pic jenat. l i-a explicat că aşa au stat lucrurile la început, dar că Rashid însuşi, a pus o limită în a fi pus sub observaţia medicului psihiatru, pretinzând că nu este nebun şi că psihiatrul nu i-ar înţelege problemele. Asupra acestui din urmă punct, el nu avea dreptate în întregime: medicul psihiatru despre care este vorba era mai degrabă genul care distrugea chimic angoasele şi nevrozele deţinuţilor, în loc să se străduiască să-i vindece. Orice ar fi fost, totuşi, Rashid a venit şi a acceptat să se ocupe de el. Tânărul doctor a sfârşit prin a-şi recăpăta siguranţa de sine. Arăta acum chiar o morgă dezgustată.

David l-a întrebat cu răceală, dacă, mai era sigur asupra faptului că o chimioterapie, chiar un pic exagerată ca doze, nu ar fi fost de preferat, în cazul lui Salim Rashid.

Tânărul doctor a ezitat. A vrut să protesteze dar nu făcu nimic. A avut un gest vag de descurajare.

De ce nu protestează? Ce anume îl reţine? Ce?

— Nu înţeleg, suspină tânărul doctor. Angoasele sale se diminuaseră. El tot mai dormea prost, dar acest lucru, în închisoare, toată lumea o să vi-l spună, este… clasic.

David îl observă cu atenţie. Avea un aer dezolat: el îşi palpa şireturile de la pantofii de tenis – fiind îmbrăcat cu un pantalon blue jeans şi cu un tricou albastru deschis.

Alura sportivă şi tinerească a doctorului Braunştein nu corespundea cu ideea pe care Lucas şi-o făcuse până

atunci despre medicii din penitenciare. Este o prostie să crezi că ei nu ar fi la fel ca toată lumea.

— După dumneavoastră, a întrebat David, Rashid era tipul sinucigaşului?

— Nu. Ei bine, nu ştiu nimic, este greu de spus.

— El v-a vorbit despre posibilitatea sinuciderii?

— …Nu. Dar aceasta nu dovedeşte nimic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Calea ce duce spre sinucidere este cel mai adesea subterană. La suprafaţă nu se vede nimic. Aceasta surprinde pe toată lumea, în cea mai mare parte din cazuri. Chiar şi pe cei apropiaţi şi mai ales pe cei mai apropiaţi.

David dădu încet din cap.

— Eu ştiu lucrul acesta… (tăcu un moment). Dar dumneavoastră găsiţi normal să-i fi ascuns avocatului, până şi faptul că el continua să ia medicamente şi tot restul?

Doctorul Braunştein a tresărit. O tresărire aproape imperceptibilă, dar care nu-i scapă lui David.

Ce se întâmplă? Ce are?

— O fi avut vreun motiv? insistă David.

— Ce vreţi să spuneţi dumneavoastră? a întrebat tânărul doctor cu o voce pierdută.

— Să fi avut un motiv pentru care nu i-a spus?

— …Nul… în sfârşit, nu ştiu nimic! Cum vreţi dumneavoastră ca eu să fi ştiut? (Tânărul doctor ridică nervos din umeri.) Cum să ştiu eu ce le trece prin cap? Poate voia să-i facă plăcere, eu nu ştiu nimic, eu… Poate el nu voia să o decepţioneze.

David a tăcut o clipă încercând să pună ordine în ideile ce i se amestecau în cap.

— Un alt lucru, spuse el. Dumneavoastră găsiţi normal ca un individ să înghită somniferele şi după aceea să se spânzure?

— Nu mi se pare de neimaginat. Aceasta ar uşura înfăptuirea actului.

— Dumneavoastră personal îi administraţi somniferele?

— Eu îi prescriam somniferele, îl corectă tânărul doctor. Un gardian i le dădea. Aceasta este regula în închisoare. Medicamentele sunt diluate şi înghiţite de către deţinuţi în prezenţa unui gardian care i le aduce.

— De ce?

— Pentru a fi siguri că ei le iau şi nu le stochează. Numai aşa pentru a se afla în treabă.

— Doza de somnifere detectată la autopsie, corespundea cu cea prescrisă de dumneavoastră?

— Nu.

David nu-şi putu ascunde surpriza. El s-ar fi aşteptat la un răspuns evaziv. În locul acestuia un „nu” căzuse cu brutalitate. Doctorul Braunstein nici măcar nu a clipit.

— Şi cum vă explicaţi dumneavoastră aceasta? a întrebat David, agasat de licărirea din privirea doctorului.

— El stoca medicamentul.

— Dar tocmai mi-aţi spus că…

— Eu v-am spus ca aceasta este regula. În realitate, gardienii nu sunt întotdeauna atât de scrupuloşi. Şi chiar dacă ar fi… este de ajuns ca individul să simuleze că înghite medicamentul, după care să-l scuipe într-un pahar de plastic. Toţi fac aşa ceva… în sfârşit, unii.

— Nu s-a găsit niciun fel de recipient cu somnifer în celula lui Rashid.

— Nici nu este de mirare. Se poate să se fi făcut curat… O astfel de faptă ar fi putut dovedi o greşeală de supraveghere. Şi la Saint-Louis, aceasta nu este bine interpretată.

Se făcu o clipă linişte.

Lucas păru că se gândeşte. Pe urmă se uită ţintă la Braunstein şi spuse pe un ton neutru:

— De ce faceţi dumneavoastră, aceasta?

— Ce?! făcu tânărul tresărind din nou.

— Această meserie, vreau să spun, în închisoare.

— Ce vă pasă dumneavoastră? (Ridică din umeri suspinând.) Imaginaţi-vă că nu am avut de ales.

Un vânt rece a succedat ploaia. David respiră cu putere îndreptându-se încet spre Breteuil, locul unde parcase maşina.

Găsi prinsă pe parbriz hârtia care consemna amenda. Golful său era parcat nereglementar. Rupse hârtia, spunându-şi şi de această dată că era o tâmpenie şi împrăştie bucăţile pe jos.

S – a instalat în maşină şi şi-a aprins o ţigară. Era obosit şi deprimat.

Se întreba ce căuta acolo. Oare ce însemnau toate acestea? Oare nu s-au înşelat Olivia şi Aronfeld? Nimic din ceea ce a spus judecătorul Moran şi nici din cele spuse de tânărul doctor nu-ţi dădeau voie să pui la îndoială versiunea oficială a morţii lui Salim Rashid. Din contră, totul acredita această versiune. Totul!

Totul, era poate prea mult?... Nu! Nu raţiona astfel! Este un mod prostesc de a raţiona astfel.

Totuşi, era ceva. Această jenă a tânărului doctor. Această jenă... Nu, frică. Îi era frică de ceva.

De ce îi era frică?

David se uită la ceas şi decise că mai avea timp să treacă pe la spital.

A pus contactul şi a demarat imediat.

Nu a văzut BMW-ul negru care a ieşit dintr-un şir de maşini care staţionau şi s-a lansat în urmărirea lui.

Izbucnirile vocilor l-au făcut să tresară pe David, atunci când uşaascensorului s-a oprit la etajul camerei Oliviei.

În fundul coridorului, un mic grup de bărbaţi şi femei înconjurau un intern şi-l apostrofau; din mijlocul lor,

izbucneau exclamaţii în arabă.

Infirmiera şefă i-a explicat lui Lucas, ţidicând ochii înspre cer, că în timpul serviciului s-au pricopsit cu un obscur membru al ambasadei Egiptului – el a avut un accident de maşină. O nimica toată!

— Treabă de familie, spuse ea, oamenii aceştia sunt mai răi ca italienii!

Olivia l-a primit pe David cu un surâs slab. Părea să-l fi aşteptat.

El a început prin a afla noutăţile din partea ei, după care i-a povestit despre întrevederile sale cu judecătorul Moran şi cu doctorul Braunstein. Când a terminat, a constatat cu surpriză că nimic din ceea ce i-a povestit nu părea să o fi tulburat. Convingerea sa a rămas întreagă, nezdruncinată; ea se găsea chiar întărită: Salim Rashid nu s-a sinucis, iar moartea sa era legată de drama pe care o trăia.

I-a afirmat lui David că nu este. mirată că toată lumea ţine la versiunea oficială şi că nimeni nu riscă să facă o legătură între cele două cazuri – dacă lumea ar fi susţinut versiunea oficială, ar fi fost contrariată, i-a mai spus.

Astfel, este mult mai simplu pentru toată lumea şi, în plus, atât de evident! De ce să complice totul?… Totuşi, acest mod de a vedea lucrurile, i-a atras ea atenţia, nu se bazează în final decât pe idei preconcepute şi pe supoziţii. Supoziţii pline de bun simţ, poate, şi de o logică orbitoare, fără îndoială… dar supoziţii.

Or, agresiunea, moartea copilului lor! dispariţia corespondentei, toate acestea sunt fapte, David! Fapte! nu supoziţii.

fapte!

Lucas este tulburat.

El a avut la un moment dat impresia că se găseşte pe malul unei prăpăstii: din străfundurile ei răzbăteau

chemările Oliviei, incitându-l să i se alăture. Era ca o rugăciune al cărei ecou îl înnebunea făcându-l să şovăie.

El nu i-a vorbi de insinuările judecătorului Moran în legătură cu intimitatea relaţiilor ei cu Salim Rashid. A ales totuşi un moment pentru a face aluzie la ac ea discuţie.

— Ei mint, a strigat Olivia.

— Ascultă, tu nu eşti obligată…

— Ei mint, David! Tu nu-i crezi, nu este aşa?

— Eu îţi jur că ei mint, David. Nu este adevărat, îţi jur! Pe capul lui… (vocea sa fu sugrumată).

Ea îl privea fix, cu intensitate; pe urmă privirea ei se desprinse de el şi se umplu de-o tristeţe de nemăsurat.

David o crezu; i-o şi spuse. Dar şi-a dat seama că aceasta nu era de ajuns să o liniştească. Ea aştepta altceva de la el. Ea nu-i spunea nimic, dar ochii săi – acei ochi! Dumnezeul meu – îl rugau să i se alăture pe fundul acestei prăpăstii unde se zbătea, de una singură. El i-a auzit din nou chemările; ca nişte plânsete palpitând fără forţă în întuneric. I s-a făcut milă de ea şi nu s-a mai opus, de data aceasta, forţei care-l atrăgea către ea. El a sărit în gol pentru a i se alătura, simţind o ciudată uşurare cuprinzându-l.

Au raţionat împreună.

Uşurarea simţită de Lucas a fost de scurtă durată. El a înţeles calvarul îndurat de Olivia. Întrebările plouau din toate părţile şi îi răneau ca nişte cuţite. Întrebări fără răspunsuri sau ale căror răspunsuri dădeau naştere la alte întrebări.

Dacă Salim Rashid a fost asasinat, ar trebui să te întrebi, cine l-a asasinat? Şi pentru ce? Şi dacă admiteai, cum Olivia era convinsă, că moartea lui Salim Rashid era legată de tentativa de omor a cărei victimă era ea, rămânea, încă, de ştiut de ce au vrut să o omoare. Pentru ce motiv? Pentru că ea nu credea în ipoteza sinuciderii? Sau poate că ea deţinea corespondenţa care putea infirma

teza sinuciderii? Dar acestea nu erau singurele întrebări – erau ele cele bune? Şi mai întâi, cum au putut să-l ucidă pe Salim Rashid în celula sa, în mijlocul nopţii, chiar la închisoarea Saint-Louis? Şi de ce, în plus, să camufleze asasinatul într-o sinucidere? Şi de ce au vrut să o ucidă pe Olivia în definitiv? De ce nu s-au mulţumit să recupereze acele scrisori?

Totul se încurca în mintea lui Lucas.

— Tu nu crezi David, spuse Olivia descurajată. Tu nu vrei să crezi!

— Nu este aşa! a protestat el. Încerc, pur şi simplu, să înţeleg. Mi se pare o chestie exagerată! Vreau să spun, dacă este vorba de deţinuţi care se omoară unul pe altul, care ascund crima în sinucidere şi când îşi dau seama că planul lor a eşuat, merg până acolo încât să omoare o avocată (el a pocnit din degete). Chiar aşa!

— De ce nu?

— Dar, în sfârşit, asta nu ţine! Ar fi însemnat să-şi asume riscuri, din contră, să atragă atenţia asupra acestei poveşti. Şi cu reputaţia ta, era… un risc inutil!

David ar fi vrut să nu fi spus aceasta. Dar ăsta era adevărul!

— Atunci înseamnă că există altceva la mijloc, a spus Olivia, imperturbabilă.

— Cum aşa, altceva?

— Nu ştiu. Rashid poate o fi descoperit ceva? Poate era amestecat în ceva? Nu ştiu… Şi s-a dorit să fie suprimat fără a face valuri pentru a muşamaliza treaba. Pentru a proteja un trafic…

— Un trafic? făcu David neîncrezător. La Saint-Louis?

— Da.

— Trafic de ce? poţi să-mi spui?

— Eu nu ştiu nimic, David.

Lucas şi-a amintit de deţinutul vietnamez despre care i-a vorbit Aronfeld, că a fost găsit eventrat. El ştia că

drogurile – toate drogurile – intrau în închisoare; fie cu complicitatea unor membri ai personalului de supraveghere, fie cu ocazia „vorbitorului”. Supraveghetorii nu aveau întotdeauna timpul necesar pentru a căuta cu de-amănuntul hainele ce se aduceau deţinuţilor; şi drogul era transportat în nasturii pantalonilor blue jeans, în gulerele cămăşilor, în şnururile slipurilor, în şosete ale căror vârfuri erau cusute etc. Deţinuţii care aveau mijloace puteau să fumeze marihuana sau să aspire heroină şi cocaină – pentru a o folosi injectabil era mai complicat dar nu şi exclus dacă se ştia să se fabrice o seringă cu ajutorul acelor recuperate din coşul de gunoi al infirmeriei. Cei care nu aveau bani, dar care voiau totuşi să se drogheze, se îndreptau spre medicamente sau îşi confecţionau „ţigarete” din banane uscate sau din aspirină bine pisată.

David a evocat posibilitatea unui trafic de droguri în interiorul închisorii.

— Este o posibilitate, s-a mulţumit să răspundă Olivia, gânditoare.

— Tu vezi alte posibilităţi? a întrebat David, enervat.

Oţivia negă din cap. Părea cu gândul în altă parte.

— În orice caz, reluă David, după o ezitare, nu văd unde ne duce aceasta. (El a reflectat.) Nu este logic. De ce şi-au asumat riscul de a-l omorî? De ce?

Olivia îl privi ciudat şi îi spuse:

— Poate din cauza morţii.

David a crezut pentru 6 clipă că ea a înnebunit. Ea continuă:

— El a fost ucis pentru a ascunde ceva, poate un trafic, nu ştiu. Dar s-ar putea ascunde ceva şi mai grav, motiv pentru care a fost omorât; de aceea a fost simulată sinuciderea: camuflată! Poate aceasta trebuia ascunsă cu orice preţ. Iar din acest punct de vedere, singurul pericol eram eu. (Privirea sa se pierdu o clipă fixându-se în gol.) Despre mine este vorba, adăugă ea ca pentru sine.

— Şi de ce ar fi atât de gravă descoperirea camuflajului? a întrebat David cu bruscheţe, iritat fiind de neliniştea pe care o simţea crescând în el. Aceasta ar demonstra ce? Ai? Că ar fi existat complicitatea unui gardian, adevărat?

— De exemplu.

— Şi atunci?... Ce ar avea atât de extraordinar faptul acesta?

Olivia nu răspunse.

— Şi pe urmă, aceasta nu ţine, făcu David întorcându-se. Când este omorât un individ, tam nesam, pentru a proteja ceva, aşa cum pretinzi tu, se aranjează lucrurile în aşa fel încât să nu se afle. Iar vina să cadă pe alţii, nu?

— Cine îţi spune că nu este cazul şi aici?

— Ascultă, ar trebui să ştii...

— David, dacă moartea lui Rashid trebuia să servească drept avertisment, nu te nelinişti, dar a fost primită perfect.

David a păstrat un moment de tăcere. Olivia avea dreptate.

Dumnezeule! Ce i se întâmpla? De ce era atât de puţin convins de argumentele ce i se arătau? Şi de ce aştepta un alt răspuns la toate? Cum putea în acelaşi timp să se îndoiască şi să spere acele răspunsuri?

Trebuie să fie de vină oboseala, şi-a spus el. Dar ştia că oboseala nu avea nimic de-a face cu toate aceste frământări.

Olivia a rupt tăcerea.

— Tu ai dreptate dintr-un singur punct de vedere, David, spuse ea, gânditoare. Este un lucru care ne scapă la amândoi. Dar există ceva în această închisoare. Ceva pentru care a fost omorât un om şi s-a încercat să mă omoare şi pe mine. (Ea încetă să mai vorbească; lacrimi străluceau în ochii săi, fără să reuşească să îndepărteze

duritatea din privirile ei.) Ceva pentru care... Michaël a murit.

Era în jurul orei 21 şi 30 atunci când David s-a întors în Montmartre. Asaltul colinelor de către turişti se făcea în permanenţă; pierzându-şi, încet, încet suflul şi buna dispoziţie, ei gravitau în grupuri succesive străzile abrupte, pentru a ajunge la piaţa Tertre şi la bazilica Sacré-Cœur.

Lucas a depus maşina într-o parcare subterană, pe care o închiria foarte scump, dar nu era departe de unde locuia.

Strada pe care locuia era aproape de piaţa Tertre, dar nu se ştie pentru ce motiv, turiştii o ocoleau; ea rămânea în permanenţă calmă şi goală. Era o stradă mare şi pavată, mărginită de trotuare înguste; două sau trei maşini erau parcate jumătate în stradă şi jumătate pe trotuar. David le-a indicat drumul la trei turişti germani rătăciţi – fără să bage în seamă zâmbetele şi fandoselile lor –, pe urmă a început să coboare pe stradă, având grijă să nu calce greşit pe pavaj. Studioul său se găsea imediat după colţ la circa o sută de metri mai jos.

Era epuizat şi i se părea că se prăbuşeşte la fiecare pas.

Era la jumătatea pantei când privirea i-a fost atrasă de o licărire la circa cincizeci de metri mai jos: cineva, în umbră, se chinuia să aprindă o ţigară. David se aştepta să vadă ţigara aprinzându-se, dar nu văzu nimic.

Totul se petrecu după aceea cu o viteză fulgerătoare.

S-a auzit deodată un scrâşnet de pneuri în partea invizibilă a cotului pe care-l făcea strada, în partea dinspre vale.

Pe urmă o maşină mare a ţâşnit din curbă, cu toate farurile stinse, cu pneurile scrâşnind şi lovindu-se cu furie de pavaj. Masa întunecată, metalică, mergea în zigzag huruind şi accelerând din toate puterile în direcţia lui

David.

Lucas, din reflex, a sărit pe trotuar, blestemându-l pe şoferul imprudent. Dar ceea ce văzu îl îngrozi: maşina făcu o deviere bruscă şi urcă pe jumătate pe trotuar. O jerbă de scântei a sărit dintr-o răzuială de fiare. Maşina s-a dezlipit cu furie de peretele pe care de abia l-a atins, a lovit o serie de coşuri de gunoi şi a pornit înspre el.

Poarta cu două canaturi pentru autovehicule! Acolo! Pe dreapta!

Într-o fracţiune de secundă David a înţeles că ea nu-i era de niciun ajutor; era închisă şi ranforsarea ei insuficientă. Nu se găsea nimic în spatele căruia să se adăpostească.

Nimic!

O clipă a fost tentat să fugă în susul străzii pentru a căuta un adăpost. Dar nu făcu nimic – monstrul de oţel l-ar fi prins şi strivit mai înainte.

El a făcut-atunci un lucru fără sens; singurul lucru la care şoferul maşinii nu se putea aştepta: a început să fugă în întâmpinarea maşinii şi, în momentul în care urma să-l izbească în plin, el a sărit pe deasupra aripii din faţă, dreapta. O durere violentă l-a săgetat la un picior. A căzut cu toată greutatea pe pavaj şi a încercat să se ridice imediat; avea impresia că piciorul său drept era zdrobit.

Maşina se oprise la câţiva zeci de metri; părea că ezită, motorul gâfâia surd Deodată, luminile de mers înapoi se aprinseră şi pneurile sale urlară din nou.

De frică, David simţi că i se întoarce stomacul pe dosvA văzut un pridvor deschis în stânga sa. S-a grăbit într-acolo, şchiopătând uşor. S-a aruncat în întuneric şi s-a lipit de unul din pereţi, forţându-se să-şi regleze respiraţia.

Un zgomot de frâne!

Dumnezeule! Ce se întâmplă?

Bătăile inimii sale îl asurzesc.

Trebuie să aud!

Un zgomot metalic răsună în stradă.

O portieră? Oare a fost un zgomot de portieră?

O voce de om zbieră deodată, undeva:

— Dar când aveţi de gând să terminaţi, panarama asta! Nu puteţi să faceţi tâmpenii în altă parte!

lin urlet de motor. Zgomotul s-a îndepărtat rapid. David a zărit lucirea farurilor în stradă: O altă maşină – s-a apropiat. Ea a trecut prin faţa pridvorului fără să încetinească şi şi-a continuat drumul. Vocea bărbătească zbieră din nou:

— La dracu'! Ei au stricat coşurile de gunoi şi ar trebui să le plătească! Bandă de imbecili! Dar ce bandă de imbecili!

David auzi o voce de femeie plângându-se de frig, pe urmă auzi zgomotul unei ferestre care se închidea. Şi după aceea, nimic.

Linişte.

Şi-a ţinut răsuflarea o clipă. Pe urmă s-a aşezat în întuneric, cu spatele la perete. A rămas în aşteptare. Dar nu a sesizat nimic anormal. Şi-a aprins o ţigară – a trebuit să încerce de mai multe ori, atât de tare îi tremurau mâinile. Încet, încet, a simţit frica părăsindu-l. O clipă a fost tentat să rămână acolo toată noaptea la adăpost în umbra pridvorului. Gândurile i se încurcau în cap. Revedea maşina înaintând cu toată viteza înspre el, şi frica crescând în el, secându-i puterile.

Nemernicii! Nu a fost întâmplător! Nu a fost vorba despre un şofer neîndemânatec. Voiau să-l omoare! Să-l omoare! Trebuie să anunţe poliţia. Da, asta este, trebuie să anunţe poliţia.

Şi ce le voi spune? Dumnezeule! Ce aş putea să le spun? Nu am nici măcar numărul maşinii. Nu am nimic. Nu ştiu nici măcar marca maşinii. Ba da! marca o ştiu o maşină BMW. Sunt sigur! Sunt absolut sigur. O maşină BMW, da, desigur… Şi atunci, o maşină BMW, la ce-ţi

foloseşte asta?

Un zgomot l-a făcut să tresară. Şi-a spus că nu putea să rămână acolo. S-a sculat, a aruncat o privire în stradă: totul părea liniştit. Deodată şi-a amintit de licărirea brichetei care s-a aprins în umbră, în josul străzii.

Un semnal!

Nu putea să însemne altceva: un semnal.

Maşina BMW a ţâşnit imediat după aceea. Îl aşteptau. Îl pândeau! Poate că erau încă acolo?

Scrută în josul străzii. Nu distingea nimic.

S-a aprins lumina în pridvor, în spatele lui: o femeie tânără a apărut; ea a avut o mişcare de ezitare zărindu-l pe David, după care s-a grăbit să păşească în stradă.

Câteva secunde mai târziu Lucas s-a îndepărtat şchiopătând uşor. Nu se îndrepta spre casa lui. Nu direct. S-a hotărât să înconjoare clădirea mică în care locuia şi să intre în imobil prin intrarea de serviciu ce dădea într-un parc interior.

Îi era frică. Dar nu numai frica îi dicta conduita sa şi nici cine ştie ce instinct de conservare. Era altceva la mijloc. Ceva pe care el era incapabil să-l identifice, dar pe care-l simţea născându-se în el cu o forţă ciudată, irezistibilă… Ceva i-a comandat să rămână în viaţă.

Mai întâi să rămână în viaţă…

A stins luminile şi s-a instalat într-un fotoliu lângă fereastră.

Luminile oraşului scânteiau în noapte.

Se putea spune că un imens incendiu termina de pustiit capitala; turnuri incandescente se ridicau ca pentru a fi martore.

David a intrat în apartamentul său fără alte dificultăţi. Rana de la picior era superficială; a scăpat doar cu un hematom imens.

Alcoolul pe care l-a băut nu a fost în stare să-l liniştească; nu a făcut altceva decât să-l izoleze de restul

lumii, lăsându-l pradă singurelor gânduri care i se învârteau în cap.

Nu a fost întâmplător, David…

Au căutat… Au venit pentru ceva…

Au venit să mă ucidă… Şi pe tine au vrut să te ucidă, David…

Se întâmplă ceva cu această închisoare, David…

Michaël… Din cauza aceea.

Michaël!…

Nu!

David încerca în zadar să înlăture viziunile ce-i creştea în faţa ochilor, tremurând uşor. Ele sestabilizaseră unele după altele, prezentându-se într-o lumină orbitoare şi crudă.

Îl cuprinse un val de tristeţe. Revăzu faţa lui Michaël care-i surpdea, plină de viaţă; auzi strigătele sale şi râsul său; se abandonă dulceţii sărutărilor sale precum şi parfumului tandru al obrajilor lui de copil. Aceste viziuni de fericire pierdută îl făceau să sufere. Dar el suferea şi mai tare datorită faptului că nu le putea reţine mai mult, oricât se chinuia. Dispăreau unele după altele, iremediabile. Una singură persista. David o cunoştea foarte bine, dar el nu voia să o vadă. Una singură – şi deodată ea i-a apărut şi l-a torturat. El a revăzut chipul copilului său, fără viaţă, privirea stinsă şi acea pată, acea pată hidoasă, de pe obrazul său.

S-a întâmplat atunci un lucru straniu.

Lucas şi-a dat seama că în loc să alunge această viziune de groază, el se lăsa impregnat de ea. Ea îl tortura dar el nu făcea nici cel mai mic efort pentru a o alunga; căci ea îi provoca altceva în afara suferinţei. Ceva. Ceva ce a resimţit mai devreme şi pe care-l recunoştea acum. Ceva ce creştea în străfundul fiinţei sale cu o forţă infernală.

Ura.

Ura violentă şi zgomotoasă, căreia i se abandona cu

trup şi suflet.

Eu îi v. oi regăsi.

Pe toţi!

Îi voi căuta, peste tot! Şi îi voi omorî. Şi îţi jur, Michael… Eu îi voi omorî!

David se întreba cine l-a trezit.

O sonerie îi răsuna în urechi. Pe urmă o alta… Telefonul! De câtă vreme dormea el în fotoliu? îşi privi ceasul: acele fosforescente indicau ora o şi 15.

Soneria persista. S-a sculat pentru a ridica receptorul, spunându-şi că abia dacă a dormit o jumătate de oră.

Vocea Oliviei avu asupra lui efectul unei descărcări electrice. Ea părea terorizată.

— David! Oh, David!…

— Ce se întâmplă?… Olivia, răspunde-mi! Ce ai?

La celălalt capăt al liniei se auzi un suspin profund. Pe urmă Olivia vorbi din nou, foarte repede, abia stăpânindu-şi emoţia care o agita.

— David… Un bărbat a sunat cu câteva clipe în urmă la spital. El s-a prezentat ca un prieten de-al meu. A cerut numărul camerei mele pentru a-mi trimite flori.

— Tu i-ai vorbit?

— Ce?

— Cu acel individ! Tu i-ai vorbit?

— Nu! Infirmiera, cea care-mi face injecţiile noapea, mi-a spus. Ea a remarcat numai faptul că nu vorbea prea bine franţuzeşte, că el trebuia să fie… italian!

bavid a simţit inima ţâşnindu-i din piept.

Soare negru! un tatuaj în formă de soare negru la unul dintre ei.

Celălalt, avea un accent italienesc!

Un italian!

David a strigat:

— Pleacă din camera aceea, imediat! Repede!

— Nu pot, David, eu nu voi putea…

— Infirmiera! Cheam-o!

— Am chemat-o. Nu răspunde!

Lucas fu cuprins de panică.

— Urlă! Cheam-o!… Nu! Nu striga! mai ales nu striga! Mă auzi? Nu trebuie să strigi.

— David… Oh David!

Olivia îşi reţinu un geamăt. Lucas crezu că înnebuneşte. Trebuia găsită imediat o soluţie. Acum! Detectoarele de fum! Da! Focul… Focul!

— Olivia, ascultă-mă, poţi să ieşi pe culuar?

— …Da.

— În geanta pe care ţi-am adus-o, se află şi o brichetă. Dă foc la ceva, indiferent ce, ziare, şi aruncă-le pe culuar! Ai înţeles?

— Da.

— Du-te! Repede! Vin şi eu…

El a închis telefonul.

Un sfert de oră! i-ar trebui cel puţin un sfert de oră pentru a ajunge la spital. S-ar putea să fie totuşi prea târziu. Ar trebui întreprins ceva mai repede! Dar ce?

Egipteanul!

Da!

Formă numărul de telefon al spitalului. O voce bărbătească îi răspunse:

— Spitalul Ambroise-Pară, ascult… Alo… A-110?

David a ezitat o secundă, după care a spus cu o voce gravă:

— Comandoul Sabra al armatei de eliberare a Palestinei. O bombă va exploda în spitalul dumneavoastră. Dumneavoastră adăpostiţi un egiptean, trădător al cauzei arabe. Veţi fi pedepsiţi.

— O bombă! Eşti nebun! Unde?

— Aveţi zece minute Atlan Akbar!”

Lucas a închis. S-a străduit să numere până la 30,

după care a sunat din nou la spital.

— Da? a strigat o voce de femeie la celălalt capăt al firului.

David a simţit neliniştea din vocea femeii. El a auzit exclamaţiile unui om din apropierea femeii. Omul telefona pe o altă linie.

Mulţumesc lui Dumnezeu! Trucul i-a reuşit!

David a vorbit foarte repede, schimbându-şi vocea:

— Domnişoară, am impresia că la dumneavoastră a izbucnit un incendiu. Eu locuiesc în faţă…

— Dumnezeul meu!… (femeia se adresa cuiva). Se pare că avem un incendiu! Cheamă pompierii, da! Imediat!

— Domnişoară?

— Da… Ce? (femeia părea de-a dreptul isterică).

— Cred că este pe la etajul cinci. Pe stânga, în faţă.

— La etajul cinci? Sunteţi sigur?

— Eu cred că da…

— Mulţumesc, domnule!

Legătura a fost întreruptă.

David a închis telefonul. Inima sa bătea să se rupă. Mai puţin de trei minute s-au scurs de la terminarea convorbirii telefonice cu Olivia. O eternitate!

S-a repezit afară din casă.

Douăzeci de minute mai târziu, David sosea cu maşina la intrarea principală a spitalului: ghereta portarului era goală şi barierele ridicate.

David ezită, uitându-se la harababura care domnea în faţa peronului.

Camioanele pompierilor şi maşinile poliţiei staţionau în dezordine: strălucitoarele girofaruri se multiplicau în geamurile faţadei clădirii. Pompierii, cu căşti strălucitoare, se agitau în jurul maşinilor lor. Poliţiştii fugeau în toate părţile; alţii discutau cu pacienţii în pijamafe şi cu infirmiere.

David s-a gândit că riscă să nu-l primească. A reperat

un panou: URGENŢE. A demarat imediat în direcţia acestuia.

A ocolit clădirea pe la stânga şi a ajuns într-o parcare descoperită.

A parcat maşina lângă uşa de serviciu de la „urgenţe”.

Era gata să intre, când un scrâşnit de pneuri a răsunat departe, în urma lui. S-a întors. Mai întâi, nu a remarcat nimic; a auzit numai o maşină îndepărtându-se, disimulată printre rândurile de vehicule care staţionau.

După aceea, un reflex luminos a strălucit pe un parbriz.

David a simţit îngheţându-i sângele în vine.

BMW-ul!

Maşina se îndepărta încet, alunecând în linişte spre cealaltă ieşire a spitalului care dădea spre pădurea din Boulogne.

Oh nu! Nu!

Lucas s-a năpustit în interiorul spitalului. A pierdut secunde preţioase încercând să se orienteze singur, dar a trebuit în final să renunţe, mulţumindu-se să întrebe o infirmieră.

Atunci când a ajuns la etajul unde se găsea camera Oliviei, a fost izbit de mirosul de ars, tăindu-i răsuflarea. Prima persoană pe care a zărit-o a fost un tip oriental, în pijama, aşezat pe un fotoliu la intrarea pe coridor; avea un aer năucit; două infirmiere îl înconjurau. Pacienţii se adunau în grupuri mici discutând cu voce tare. Mai departe, pe coridor, pompierii strângeau un robinet de incendiu; alţii, bălăcindu-se în apa împrăştiată pe jos, măturau rămăşiţele calcinate. O scrumieră cu picior era răsturnată lângă un cărucior plin de lenjerie carbonizată şi de flacoane arse.

În confuzia generală, nimeni nu l-a observat pe David dând buzna, îndreptându-se spre camera Oliviei. Şi-a dat

seama că nicio lumină nu se zărea din spatele geamului decupat de la uşa Oliviei, neliniştindu-se.

A intrat în cameră. Era goală!… şi rece!

A aprins o lumină. El a îngăimat:

— Olivia? Eşti aici?

Niciun răspuns. Aerul rece i-a dat fiori. În acel moment a remarcat fereastra: era deschisă.

Oh nu! Asta nu! rămase înţepenit, fără să-şi poată desprinde privirea de la fereastra larg deschisă.

— David…

Prea târziu… a venit prea târziu…

— David!…

S-a întors. A crezut că va leşina. Olivia, susţinută de o infirmieră, era în pragul uşii. Ea îl privea cu nelinişte; după ce văzu fereastra deschisă, înţelese la ce s-a gândit David.

— Totul este în regulă, David, spuse ea cu un surâs slab.

— Trebuie că i-a fost mai frică decât dumneavoastră, a spus infirmiera instalânc Po pe Olivia în patul său. (Ea s-a întors către David.) Ştiţi unde am găsit-o? Pe scara de incendiu! Da, chiar aşa! Doamna a plecat la plimbare!… Brrr! Trebuie să închidem această fereastră. (Ea agita degetul arătător, sub nasul Oliviei, într-un gest de reproş.) Vă veţi îmbolnăvi mortal!

David nu a fost în stare să scoată niciun cuvânt. Infirmiera s-a înfipt în faţa lui, încruntând din sprâncene.

— Sunteţi sigur că totul va fi în regulă? a întrebat ea.

David a dat din cap pentru a o convinge.

— Bine! Eu vă las în pace! a spus infirmiera îndepărtându-se. Dacă dumneaei mai vrea să plece, să mă chemaţi. De data asta nu mă mai mişc. Va fi o noapte!

Nu au mai fost deranjaţi. Poliţiştii căutaseră deja etajul fără să găsească vreo urmă de bomba. Ei erau deja convinşi că era probabil vorba de o alarmă falsă; dar îşi

făceau în continuare treaba, căutând şi în celelalte locuri din spital.

Olivia îi povesti lui David că a executat întocmai ce i-a spus el. A pus ziare în scrumieră şi le-a dat foc; a făcut în aşa fel ca flăcările să ajungă şi la un cărucior cu rufe murdare şi flacoane cu eter, din material plastic. Rezultatul a întrecut toate aşteptările. Nu era sigură, dar crede că a zărit siluete, prin fum, la celălalt capăt al coridorului. Două siluete de bărbaţi. Ei i-a fost frică şi s-a refugiat pe scara de incendiu. Imediat s-a auzit şi alarma declanşându-se. După aceea totul s-a întâmplat cu o viteză uimitoare. Şi mai presus de toate, această alarmă în legătură cu o bombă. Era o nebunie! Chiar în acelaşi timp!

Ea a izbucnit în râs când David i-a spus adevărul. Nu s-a mirat prea mult. Ştia că acest mod de a rezolva o chestiune – aceasta sau alta – era propriu lui David. Aşa acţiona el, câteodată, cu o violenţă calculată, părând să nu dea' înapoi în faţa nici unui exces, şi afişând un dispreţ suveran pentru consecinţele actelor sale; ca şi cum, deodată, nimic altceva în lume nu mâi conta în afara voinţei sale. Olivia i-a reproşat adesea acest mod de a se comporta – uneori a şi fost înspăimântată. Ea găsea că acest comportament este iresponsabil, fără sens şi ca să nu mai spună totul până la capăt, infantil.

Acum, în această clipă, nu mai ştia ce să creadă. El era aşa cum era. Şi probacil că i-a salvat viaţa.

Totuşi… Mai era ceva. El a reacţionat atât de repede. Atât de repede!

Ea îl observa. El îi vorbea. Ce-i spunea oare? Despre fereastra deschisă? Nu, ea nu ştia de ce era fereastra deschisă. Cineva a deschis-o din cauza fumului, poate.

Fata sa… frumoasa ei fată… Oare ce avea schimbat? Şi aceasfă lucire din privire… be ce oare i se părea atât de familiară? De ce se simţea ea uşurată recunoscând această lucire din privirea lui?

Din privirea lui… de asemenea!

Ea murmură:

— Tu mă crezi acum… hai?

— Da.

— Tu ai crezut dinainte? Vreau să spun, înainte să te fi sunat?

David fu de acord dând din cap.

— Au încercat să mă ucidă, spuse el cu răceală.

I-a povestit episodul cu BMW-ul din Montmartre. A mai adăugat că a zărit BMW-ul în parcarea spitalului.

Olivia îl asculta fără să spună un cuvânt. După aceea lacrimile i s-au prelins pe obraji. O tristeţe infinită a cuprins-o. Ea a avut impresia că Michael tocmai murea a doua oară.

S-a oprit din plâns şi a spus: – Şi atunci… (îşi muşcă cu putere buzele; vocea sa era sugrumată. Ce… Ce ai de gând să faci?)

Se făcu un moment de linişte.

David s-a întors, şi s-a apropiat de fereastră.

— Eu am de gând să te protejez. Poliţiştii vor fi obligaţi să mă creadă acum. La nevoie, voi înduioşa lumea.

Din nou linişte.

— David?…

El s-a întors şi a privit-o.

— Nu, David… (ea dădea uşor din cap; o licărire dură, aproape crudă, strălucea în privirea sa). Poliţia nu. Eu nu vreau ca poliţia să se amestece.

David a privit-o fix, cu intensitate.

— Eu am să te ajut, David.

El a înţeles atunci că hotărârea Oliviei era tot atât de fermă ca şi a sa.

— De acord, a murmurat el.

— Te voi ajuta, a repetat ea aproape implorându-l.

— De acord, a spus el dând din cap.

— Ei l-au omorât pe copilul nostru. Maladetta!

David a tresărit.

— Maladetta, a repetat el ca pentru sine.

— Da! Să fie blestemaţi! Pentru totdeauna!

Maladetta!

*

Avionul Airbus A-300 al companiei Air Inter a aterizat pe aeroportul Campo dell'Oro, lângă Ajaccio, la ora prevăzută.

David a aruncat o privire întrebătoare spre Olivia; Aceasta l-a liniştit cu un zâmbet.

— Totul este în regulă, spuse ea.

Nu i-a spus de durerea simţită de ea în partea dreaptă. Durerea va trece. Este inutil să se alarmeze pentru o nimica toată.

David i-a surâs la rândul lui, după care a observat prin hublou, clădirea aeroportului care se apropia, zvâcnind.

Era îngrijorat pentru Olivia. Ea s-a străduit să-şi mascheze durerea, dar el a remarcat suferinţa ei încă de la îmbarcarea lor de pe aeroportul Orly.

Doctorii l-au prevenit: ea risca complicaţii pulmonare dacă părăsea spitalul atât de devreme – el a trebuit să semneze că pleacă pe propria răspundere. El a transferat-o într-o clinică particulară, de a doua zi, în urma evenimentelor. Ea a rămas acolo două zile, timp necesar lui David pentru a putea organiza plecarea lor şi pentru a putea aranja două, trei lucruri cu Aronfeld.

Avocatul l-a informat că ancheta poliţiei nu a avansat cu niciun pas; poliţiştii fiind convinşi, între altele, că nu există nicio legătură între agresiunea de la Louvenciennes şi cazul Salim Rashid – plângerea împotriva lui „X" ce se găsea depusă pe numele mamei deţinutului era pe cale de a fi clasată.

— …temperatura este acum de patruzeci de grade Celsius. Vă dorim o şedere plăcută în Corsica şi sperăm să

văregăsim în curând pe una din liniile noastre aeriene Air Inter. „Ladies and gentleman”…

Lucas o privi pe Olivia şi îşi reţinu un suspin.

Nu a avut de ales. A trebuit să o pună pe Olivia la adăpost, în plus, el avea nevoie să se gândească: nu datorită faptului că ultimele patruzeci şi opt de ore i-au ştirbit hotărârea, dimpotrivă, era mai hotărât ca niciodată să înfăptuiască ceea ce şi-a propus – dar resimţea nevoia să se regăsească în sfârşit. Simţea nevoia să-şi domine violenţa şi ura care-l stăpâneau. Nu pentru a lejefula, ci pentru a le controla.

Înainte de toate, trebuia să se pregătească, fizic, mental, chiar şi tehnic pentru a-şi găsi forţa şi mijloacele de a acţiona… şi de a omorî! Forţa, acea forţă, pe care o ştia că este în el – pe care a ştiut-o dintotdeauna. Lui îi era necesar să rupă lanţurile care-l ţineau prizonier şi să se lase stăpânit şi posedat de sufletul său, total. Lucrul era aproape împlinit: îi mai rămânea să-şi domine ura.

În ceea ce priveşte mijloacele, el credea că posedă oarece mijloace – sau, cel puţin, putea să şi le îmbunătăţească foarte repede – ştia de asemenea că un număr destul de mare din ele îi lipseau cu desăvârşire. Din această cauză, mai presus decât toate celelalte, el a hotărât să vină în Corsica.

El avea nevoie de ajutor. Şi un bătrân de pe această insulă i-l putea da.

Orso – Maria Calişti.

„Don Orso”.

O femeie tânără îi aştepta la aeroport. Atunci când ea a văzut-o pe Olivia i-a ieşit repede în întâmpinare. Ele s-au îmbrăţişat. S-au strâns în braţe multă vreme, amestecându-şi lacrimile şi murmurând cuvinte corsicane. Pe urmă tânăra femeie s-a desprins de Olivia şi i-a surâs lui Lucas.

— Bună ziua, Laetiţia, spuse David îmbrăţişând-o la

rândul său.

Laetiţia Magnavacca era o prietenă din copilărie a Oliviei. Ea locuia în împrejurimile lui Vico, o mică proprietate vecină cu a bătrânului Orso – Maria Calişti. Acolo s-au cunoscut, cu câţiva ani mai devreme, atunci când Calişti a primit-o pe Olivia după moartea părinţilor săi. Ele şi-au petrecut adolescenţa împreună, foarte apropiafe una de cealaltă. După căsătoria Oliviei, Laetiţia a continuat să-l vadă pe Don Orso, înveselind astfel singurătatea bătrânului şi făcându-i servicii din când în când.

David – ca atâţia alţii – a găsit extraordinară asemănarea dintre cele două femei. Trăsăturile fine ale feţelor lor erau practic identice: aceeaşi gură, acelaşi nas, pometii înalţi şi pronunţaţi, aproape aceeaşi nuanţă de culoare la par – parul Laetitiei fiind puţin mai închis la culoare. Numai ochii lor erau diferiţi: cei ai Oliviei erau verzi, pe când cei ai prietenei sale erau negri.

Lucas a avut o strângere de inimă când le-a văzut pe cele două femei îmbrăţişându-se cu putere. Ceva se schimbase. Asemănarea… El nu mai observa deloc. Asemănarea dispăruse. Deosebirea dintre cele două femei era vizibilă. Cărui fapt se datora aceasta, oare? Să fi fost numai paloarea Oliviei în contrast cu tenul viu şi uşor arămiu al tinerei sale prietene? Nu, era altceva la mijloc; mai presus de aceasta: una din ele era vie, iar cealaltă părea o moartă vie.

— El m-a pus să viu să vă caut, a anunţat Laetiţia. Mi-a spus să vă conduc la vila din golf… (Ea s-a adresat lui David): Cred că o cunoaşteţi, sper. Ştiţi, este pe coasta Sagone, chiar după, în sfârşit, un pic mai departe de Tiuceia. În această perioadă a anului, nu veţi fi deranjaţi (Ea s-a întors spre Olivia.) M-am gândit înainte să viu aici, şi am umplut frigiderul. Nu vă rămâne nimic altceva decât să vă instalaţi acolo.

Olivia i-a surâs slab. Ea a întrebat:

— Cum se simte el?

— Bine, a răspuns Laetiţia. (Ea a aşteptat o clipă.) A spus că va coborî mâine de pe domeniul Vico. (Ea a ezitat din nou.) A mai spus că vrea să te vadă mai întâi pe tine. Singură…

Fata lui Lucas s-a contractat.

— Nu face nimic, David, a spus Olivia luându-l de braţ. După… După aceea tu ai să-i vorbeşti. Te rog eu…

— De acord.

— Haideţi, veniţi! a spus Laetiţia. (Ea a luat-o pe Olivia de un braţ.) Tu te-ai întors printre ai tai. E bine.

Le-a trebuit aproape o oră pentru a ajunge la vilă; Laetiţia a condus încet din cauza Oliviei. Pe tot parcursul, Davi'd a urmărit-o din timp în timp pe Olivia: în curbele pe care le făcea drumul coborând înspre golful Sagone, el a remarcat picăturile de sudoare de pe fruntea sa; şi-a pus în gând să cheme imediat doctorul.

Vila era agăţată în stânca cafenie, bătută de valurile mării. O plajă lungă, goală, se întindea în partea stângă a vilei; se putea ajunge la ea de la vilă, pe o scară de piatră.

Laetiţia i-a ajutat să se instaleze şi i-a părăsit atunci când s-a făcut noapte.

Au cinat împreună, frugal, mulţumindu-se cu câteva *„frigatelli"* şi pe de altă parte *„brocc/us"* proaspăt. Pe urmă, epuizaţi amândoi, s-au culcat.

David nu îşi găsea somnul. S-a dus să fumeze o ţigară pe terasa vilei, ce dădea înspre golf. Astfel, nemişcat în noapte şi vânt, a ascultat îndelung zgomotul mării; şi de fiecare dată când valurile se retrăgeau cu un scrâşnet aspru, el îşi simţea inima devenind la fel de dură şi insensibilă precum stânca asupra căreia valurile se revărsau necontenit.

Olivia suspină; privirea sa zări silueta lui David, deplasându-se pe plaja strălucind în soare.

— Tu eşti nedrept să spui aceasta, zise ea.

Stătea într-un fotoliu mare, de răchită, pe terasă; înfofolită până la urechi într-un şal gros din lână neagră. Un bătrân stătea în picioare lângă ea, sprijinindu-se pe jumătate într-un baston cu aspect robust. El purta un costum de velur, cafeniu închis, cu un pulover bej, cu guler rol. Era bine făcut, cu umeri largi. În ciuda vârstei, faţa masivă şi osoasă, impunea respect.

Orso – Maria Calişti aborda sfârşitul vieţii sale în aceeaşi manieră cu care a abordat şi celelalte perioade ale vieţii sale: în picioare, cu curaj şi demnitate. Bătrâneţea, ea însăşi, părea să fi renunţat să-l mai atingă, lăsând timpului însuşi, grija să pună capăt zilelor sale.

— El nu a vrut niciodată să te împiedice să-l vezi pe cel mic, a reluat Olivia. Nu este adevărat. Şi chiar dacă ar fi adevărat, eu aş fi la fel de vinovată ca şi el.

Bătrânul a rămas impasibil, cu privirea fixată asupra valurilor ce se spărgeau pe plajă.

El a vorbit, în sfârşit; vocea sa era spartă, dar fermă:

— Nici măcar nu m-a anunţat de moartea copilului. Eu am aflat-o de la nişte străini… străini, Livia. (El a clătinat din cap.) „Piuzutu!” a zis el cu dispreţ.

Olivia a închis ochii şi a suspinat cu plictiseală. Bătrânul nu l-a iubit pe David; nu l-a iubit niciodată. De altfel, nici măcar nu a încercat. Pentru el, David nu a fost decât un „piuzutu” – un om de pe continent şi nu va fi niciodată nimic altceva.

— El era răvăşit! a protestat Olivia. Tu nu poţi să-i porţi pică pentru aşa ceva!

— Nu pentru aceasta nu-l suport, a spus bătrânul corsican. Eu nu-l suport pentru răul pe care ni l-a făcut, pe care ţi l-a făcut! Nu-l suport pentru că te-a dus departe de aici, de ţara ta. De a te fi abandonat.

— Opreşte-te! te rog…

— Aş fi putut să-l ucid pentru aceea, continuă

bătrânul corsican pradă unei mânii reci. (El a făcut o pauză; maxilarele i s-au încleştat iar privirea sa se adumbri.) Nu-l suport mai presus de orice pentru faptul că ţi-a lăsat copilul să moară…

— Nu spune asta, a îngăimat Olivia. Nu spune asta!

— Totul este din vina lui. Tot ce s-a întâmplat este din vina lui.

— Nu! Tu nu ai dreptul să spui asta!

Bătrânul s-a întrerupt şi aruncându-şi privirea scrutătoare asupra Oliviei, a întrebat:

— Eşti sigură de asta? Sigură, într-adevăr?

Olivia părea să ezite. Ea s-a întors.

— Tu te înşeli, a spus ea.

Bătrânul Calişti a realizat emoţia Oliviei. El s-a apropiat de ea şi a strâns-o afectuos de umeri.

— Iartă-mă.

Olivia nu l-a privit. Bătrânul corsican ezita, făcu câţiva paşi şi se sprijini de balustradă, întorcând spatele tinerei femei.

— Ai îmbătrânit, Orso-Maria, îi spuse Olivia cu tristeţe. Inima ţi s-a uscat. (Bătrânul corsican nu mişca.) Cum de nu poţi să-ţi dai seama de ceea ce simte el?… Amintirea de la Monte Croce ţi s-a şters? Ai uitat totul? Chiar şi Monte Croce?

Ea văzu mâinile bătrânului cramponându-se de balustradă.

Monte Croce. El nu a uitat.

Era în anul 1942. El nu împlinise douăzeci de ani. Comanda o mică grupă de partizani ce dădea lovituri puternice trupelor de ocupaţie. Germanii încercaseră de mai multe ori să-l prindă, fără succes. Ei au hotărât într-o zi să-i aresteze familia pentru a-l constrânge să se predea. Fără succes. Calişti şi-a dus toată familia în munţi, la adăpost. Dar, cineva a vorbit. Într-o dimineaţă de aprilie 1942, un detaşament „Waffen SS”, a înconjurat micul sat

Monte Croce, situat pe o înălţime, la cincisprezece kilometri de Corte. Acolo se ascundea logodnica lui Orso-Maria. SS-iştii au torturat-o pentru a o face să mărturisească unde se găsesc membrii familiei Calişti. Ea a murit fără să fi deschis gura. Familia de ţărani bătrâni, care o adăpostea, a fost de asemenea împuşcată. Replica lui Calişti a fost teribilă. El a identificat soldaţii care au participat la masacrul de la Monte Croce. l-a atras într-o capcană şi i-a făcut prizonieri. A ales dintre ei doi oameni, care nu au participat direct la omor şi i-a legat cu lanţuri la volanul a două camioane dezafectate. Ceilalţi, asasinii şi torţionarii logodnicei sale, au fost urcaţi în spatele camioanelor, aşezaţi şi legaţi cu lanţuri şi ei, dar atât de strâns, că le era imposibil să se mişte fără să-şi rănească membrele. Pe urmă au fost stropiţi cu benzină. Calişti s-a apropiat cu câte o torţă aprinsă în fiecare mână. La ordinul său, şoferii au pornit motoarele. Pe urmă, surd la rugăminţile şi urletele de teroare ale SS-iştilor, a aruncat torţele una după alta. Camioanele au luat foc imediat. Ele mai ardeau încă în momentul în care soseau, în apropiere de Corte, unde erau cazaţi „Waffen SS”. Oribilul mesaj, constituit din cei douăzeci şi pafru de ofiţeri şi soldaţi carbonizaţi, a fost bine înţeles de către nemţi. Niciodată, de atunci încolo, până în octombrie 1943, când trupele Wehrmachtului au fost alungate din insulă, familia Calişti nu a mai fost deranjată, nici măcar căutată.

Zgomotul lugubru din noapte al celor două camioane în flăcări, coborând de pe munte ca şi cum se întorceau din infern, i-a răsunat mult timp în memorie şi după ce s-a terminat războiul. Acest marş funebru l-a marcat foarte mult pe Don Orso.

La sfârşitul războiului, Orso-Maria Calişti a refuzat toate onorurile şi toate posturile care i s-au oferit. El s-a întors la Vico şi a luat conducerea micii exploatări agricole a familiei sale. O astfel de detaşare a mărit respectul faţă

de el, arătat de mulţi dintre compatrioţii săi şi îi crescu şi ascendentul moral faţa de ei.

El a devenit în cursul anilor, una din cele trei sau patru autorităţi morale ale insulei, ce erau consultate pentru treburi importante privind onoarea sau dreptatea; un fel de judecător a cărui decizie era mult mai respectată faţă de cea a autorităţilor oficiale. Se putea trece peste un decret al prefecturii sau, după caz, nesocoti o hotărâre judecătorească. Dar nu se punea problema să nu se ţină seama de deciziile lui Don Orso. Şi aceasta numai pentru că aşa trebuia făcut. În Corsica, aceasta era ordinea firească a lucrurilor.

Calişti a luptat în mişcarea autonomistă – câteodată chiar cu arma în mână – animat de o singură dorinţă, aceea de recunoaştere a insulei în sânul comunităţii franceze şi a binelui Corsicii.

El s-a desprins de mişcare întotdeauna atunci când nu era de acord cu tezele sau cu mijloacele de acţiune ale tinerei generaţii de militanţi care proslăveau independenţa şi multiplicau „nopţile albastre”. Dar nu pentru a se alătura mişcării „Francia” – organizaţie clandestină a fostului S.A.C., regrupând bărboşi şi cerşetori, însărcinaţi să contreze prin toate mijloacele acţiunile naţionaliştilor corsicani. El a reuşit chiar să salveze câţiva militanţi ce erau pe cale de a fi eliminaţi. Atitudinea sa a stârnit recunoştinţa şi respectul unor cercuri naţionaliste – de – care era ataşat, de altfel, prin numeroase legături de prietenie, respectiv familiale. El şi-a păstrat prin aceasta o influenţă deloc neglijabilă, în aşa fel că niciun „armistiţiu” cerut de guvernamentali, prin anii şaptezeci şi apoi optzeci, nu era obţinut fără ca vreun emisar venit de la Paris să nu fi făcut, în cercetarea insulei, o deviere pe la Vico.

Monte Croce. Ce drum lung străbătut de atunci…

Monte Croce. Nu, el nu a uitat. Olivia era convinsă.

Ea nici nu s-a îndoit vreodată, de altfel. Ea nu a vrut să-l rănească pe bătrân; îl iubea ca pe tatăl său. Ea a vrut numai să aţâţe flacăra ce ardea în el – aceea pentru care l-a admirat şi respectat cel mai mult în lume.

El nu s-a întors înspre ea. Ea a avut deodată dorinţa să i se arunce în braţe. Ca altă dată. Dar nu făcu nimic. Blestemă anii care s-au scurs şi i-au îndepărtat unul de celălalt, pe nesimţite.

— El nu are nicio şansă dacă tu nu-l ajuţi, a murmurat ea. Şi nici eu, de asemenea. (Ea a simţit cum bătrânul corsican se crispează.)

El s-a întors şi a scrutat faţa Oliviei cu o privire plină de tristeţe şi nelinişte.

— Eu voi fi cu el, spuse Olivia. Eu nu-l voi lăsa.

Bătrânul om dădu din cap, încet.

— Îl voi ajuta, spuse el pe un ton resemnat.

— Mulţumesc, a răsuflat Olivia.

— Îl voi ajuta pentru că tu mi-ai cerut-o: Nu pentru el. Ci pentru tine.

— Pentru mine, a repetat Olivia.

— Da, pentru tine. Pentru că tu eşti fetiţa mea, „zitella” mea.

— Dar tu îl vei ajuta, nu este aşa? Tu îl vei ajuta într-adevăr…

— Îl voi ajuta. (Bătrânul corsican s-a apropiat de ea şi a mângâiat-o tandru pe obraz.) Fii liniştită… „U sangue une acque!”

Sângele apă nu se face.

Olivia a luat mâna bătrânului, a sărutat-o şi şi-a pus obrazul pe ea.

— Vă iubesc. Don Orso, spuse ea cu recunoştinţă.

Orso-Maria Calişti s-a întors. El a privit în direcţia plajei. Păru că ezită şi spuse:

— El va trebui să se înţeleagă cu Santu.

— Santu Mavrone?

— Da.

— Nu poţi să rogi pe altul?

— Este singurul de care sunt sigur. Şi este singurul căruia pot să-i dau ajutorul de care va avea nevoie.

Olivia s-a gândit o clipă.

Santu Mavrone. Ei practic au copilărit împreună, el şi Olivia. Ca şi ea, şi el îşi pierduse părinţii de tânăr şi ca şi ea, a fost crescut şi educat de Orso-Maria fcalişti. Ei s-au iubit, mai întâi ca frate şi soră. Dar cu timpul şi-au dat seama că sentimentele lor s-au schimbat. Ei au devenit amanţi, lucrul părându-li-se foarte normai. Erau aproape logodiţi când Olivia l-a întâlnit pe David.

Astăzi, Santu Mavrone era conducătorul A.R.C.-ului, Armata revoluţionară corsicană, reunind pe unii dintre militanţii cei mai „duri" pentru cauza independenţei.

— El îl urăşte pe David, spuse Olivia. Tu ştii aceasta, nu este aşa?…

— Da, cunosc, spuse bătrânul corsican.

— El nu va accepta niciodată.

— Va accepta dacă i-o cer eu, spuse bătrânul corsican pe un ton calm.

Mergeau cu maşina de mai bine de o oră. După ce au părăsit Vico au luat-o pe un drum de munte.

La un semn al bătrânului Calişti, David a cotit maşina Land Rover pe un drum forestier, prin inima unei păduri de pini. În timp ce conducea, David îl privea din când în când pe bătrân; el stătea cu dinţii strânşi încă de la plecare.

Nici Davicl nu a făcut nimic pentru a deschide o discuţie. Gândul îi era în altă parte. Lângă Olivia. Era neliniştit. Un doctor sosise să o examineze: îi diagnozase o bronho-pneumonie de origine bacteriană. Infecţia se datora probabil unei proaste cicatrizări a rănii de la plămân, urmare a ieşirii sale prea devreme din spital – vindecarea unei astfel de răni-presupunea un tratatament

constant şi mult repaus. Doctorul a preconizat spitalizarea Oliviei. David, în deplin acord cu Olivia, a refuzat; era prea riscant; duşmanii lor ar fi putut să o găsească fără nicio dificultate. Doctorul nu a mai insistat – era un prieten de-al lui Don Orso. Între altele, infecţia a fost depistată din vreme, Olivia putând fi tratată acasă, cu condiţia să respecte un repaus strict şi să urmeze tratamentul cu antibiotice prescris. El l-a sfătuit pe David să o transporte la Vico; aerul era mai uscat, vindecarea Oliviei făcându-se fără dificultate. Dacă totul va fi în regulă, a precizat doctorul, tânăra femeie va fi vindecată într-o lună, sau poate mai devreme.

Land Roverul se hurduca din ce în ce mai tare pe drumul forestier. Panta se mai accentuase. David se temea în permanenţă că se vor prăbuşi în prăpastie.

— Opriţi-vă acolo, a spus în sfârşit Calişti. Restul drumului îl vom face pe jos.

Au abandonat Land Roverul şi au mers pe un drum în pădure circa un sfert de oră. Tăind prin pădure, au ajuns în vârful unei coline sterpe şi pietroase. De jur-împrejur, atât de aproape încât le dădea un sentiment de apăsare, se ridicau piscuri muntoase, ce păreau să oprească accesul spre muntele Trittore, al cărui vârf plin cu zăpadă dispărea în nori. Colina cobora într-o pantă lină înspre o vale verde unde curgea un mic torent.

David a zărit o stână, la circa o sută de metri, în partea stângă, în vale. Era o clădire modestă din lemn, cocoţată pe o moviliţă la intrarea în vale. Pe una din lateralele sale staţiona un Jeep. David observă împrejurimile stânei; nu părea să fie vreun suflet viu prin preajmă.

— Nu te mişca! a ordonat Calişti.

Un om a ieşit în sfârşit din vale. Le-a făcut semn agitând o puşcă deasupra capului.

Santu Mavrone îi aştepta.

David cântări revolverul Smith & Wesson 357 magnum.

Era pentru prima dată când ţinea în mână o astfel de armă; era de altfel şi singura armă pe care a manevrat-o în viaţa sa – reuşise să se sustragă serviciului militar datorită unui prieten doctor, ca fiind de o „nervozitate excesivă”.

Îl privi pe Santu Mavrone care, la vreo cincisprezece metri depărtare, umplea cu pietre o cutie de carton pusă în vârful unei ridicături de pământ. Bătrânul Calişti rămăsese lângă stână. Mavrone s-a întors lângă el.

Lucas a fost foarte mirat, revăzându-l, să constate că se îngrăşase. Îl văzuse o singură dată, cu şapte ani în urmă. Îşi amintea de o faţă suptă, descărnată şi de o privire sălbatică. S-a aşteptat, de data aceasta, să descopere la el o atitudine sălbatică, o expresie de animal hăituit, ceva de genul acesta. David nu putea să-şi dea seama anume ce – în acord cu activităţile sale clandestine. Dar nimic, nimic din toate acestea. Totuşi, David era conştient că mulţi doreau să pună capăt într-un fel sau altul activităţii lui Santu Mavrone; printre ei poliţia, bineînţeles, dar şi mulţi vechi tovarăşi de luptă care nu ¡— au iertat niciodată faptul de a fi părăsit Armata de eliberare naţională a Comicii (A.L.N.C.) luând cu sine un număr foarte mare de militanţi pentru a crea propria mişcare. Mavrone a părăsit A.L.N.C.-ul în ziua în care a avut dovada că mai mulţi conducători ai mişcării, dintre cei mai influenţi, întreţineau raporturi apropiate cu Libia şi cu diverse mişcări europene de extremă dreaptă.

— Nu, Mavrone nu avea aerul neliniştit. El părea, dimpotrivă, decontractat, sigur de el. Numai gesturile – măsurate, sigure, eficace – şi acel gol ciudat din privire îi trădau, în ochii lui David, genul de existenţă pe care-l ducea.

Mavrone s-a proţăpit în faţa lui, cu mâinile în buzunarele îmbrăcămintei sale militare, de-culoare kaki. El

îl privi pe David şi spuse:

— Aş vrea ca lucrurile să fie clare între noi. Nu am vrut să vorbesc despre aceasta cu câteva clipe mai înainte. (El avu o mişcare de cap în direcţia stânei.) Eu te ajut numai pentru că el mi-a cerut. Numai pentru aceasta…

— Ştiu.

— Îţi voi furniza armele de care ai nevoie şi un minimum de sprijin.

— Nu am nevoie de sprijinul tău.

Mavrone rânji.

— Te gândeşti să locuieşti la voi sau la hotel? (El avu un surâs dispreţuitor.) Toate acestea nu vor fi gratuite. Ai bani?

— Îţi voi plăti.

— Nu mie, ci mişcării.

— Mişcării, dacă vrei aşa.

Mavrone clătină din cap, lent.

— Acestea fiind spuse, toată treaba este o tâmpenie. Eu nu-l înţeleg deloc pe bătrân. Tu n-ai fost în stare să-ţi aperi propriul copil (vocea sa era plină de ură) şi acum rişti să-i omori şi pe…

Corsicanul s-a oprit, uitându-se cu ochii mari la pistolul 357 magnum pe care David îl îndrepta în direcţia sa.

— Repetă ce ai spus şi îţi fac să-ţi zboare un picior, a spus David cu o voce surdă crispându-se cu ambele mâini pe patul pistolului.

Mavrone s-a uitat la Lucas şi a văzut că acesta nu glumeşte. Privirea sa se plimba de la stână la David. El murmură printre dinţi:

— „Pregha u signore per che la campi centu anni!”

— Ce înseamnă asta, a întrebat David cu un ton ameninţător.

— Mă rog cerului să trăiască mult bătrânul, a spus Mavrone uitându-se din nou înspre stână. Foarte mult.

Dacă nu, eu te voi lăsa sperând că vei crăpa!

— Vei face ce vei crede de cuviinţă, mie nu-mi pasă. Dar să nu mai repeţi niciodată ceea ce ai spus. (El i-a aruncat revolverul.) Acum arată-mi ceea ce trebuie să fac.

Mavrone a ezitat, după care i-a explicat sec cum trebuia să se folosească de armă. El a ochit cutia de carton şi a tras.

O strălucire portocalie a înconjurat ţeava pistolului şi o detunare asurzitoare a răsunat. David a tresărit fără să vrea, şi rămase împietrit, în timp ce ecoul detunăturii se răspândea în munte. Nu se aşteptase la aşa ceva! Nu la o explozie de o aşa violenţă şi de o asemenea putere. Era… înfricoşător!

— Va fi nevoie să te obişnuieşti, a spus Mavrone cu ironie. (El i-a întins revolverul lui David.) Acum e rândul tău.

Lucas a luat pistolul 357 cu ambele mâini, a ochit cutia de carton. Apăsă pe trăgaci. A avut impresia că arma i-a explodat în mâjni.

— Într-o parte! comentă Mavrone. Din nou. Nu. Nu te crispa. Este inutil să strângi arma cu toată forţa, ea nu va pleca. Ocheşte pe cătare, nu pe ţintă. Haide!

O nouă detonare.

— Prea jos! Şi tu tragi prea jos.

— Eu ce?

— Tu tragi prea jos! Te temi în momentul când tragi. Tu strângi trăgaciul convulsiv. Aceasta imprimă armei o mişcare înspre în jos. Trebuie să exersezi asupra trăgaciului o presiune progresivă. Lovitura. Glonţul trebuie să iasă aproape prin surprindere.

David a încercat din nou.

A tras în ziua aceea aproape două sute de cartuşe. A mai încercat şi alte arme de mână. Două pistoale automate: un Colţ 45 şi un Beretta 92.

La sfârşitul primului antrenament, Lucas a ştiut ceea

ce îl interesa: va fi în stare. Desigur, acum nu era – nu va fi niciodată un trăgător de elită. Dar era de pe acum capabil să nimerească, mai mult sau mai puţin precis, două din trei gloanţe în ţintă, trăgând cu atenţie şi cel puţin un glonţ din trei trăgânci cu viteză sau chiar – şi aceasta nu era de natură să-l descurajeze, după David – trăgând din mişcare. Era desigur insuficient încă dar se putea ameliora. El era convins acum şi ştia la ce să se aştepte. Mai important era faptul că întrezărea câteva soluţii pentru a-şi compensa unele lipsuri ale sale.

— Atunci? a întrebat Calişti, când s-au întâlnit din nou.

— V „e una padella”, răspunse Mavrone. Nu face doi bani.

David auzise adeseori această expresie din gura Oliviei.

Văzu străfulgerarea neliniştitoare din privirea bătrânului Calişti.

— Nici nu-mi pasă de opinia ta, a spus David adresându-se lui Mavrone. Nu este pielea ta în joc, ci a mea.

— Nici nu e vorba de altcineva, decât de tine, a spus bătrânul corsican cerându-i să tacă lui Mavrone cu un gest al mâinii.

Lucas a înţeles ceea ce voia să spună.

— Eu nu m-am gândit niciodată să o amestec pe Olivia în această poveste. Ea va rămâne acolo, cu dumneavoastră.

— Ju i-ai spus aceasta?

— Îi voi spune. Am nevoie de vreo cincisprezece zile de azi înainte (el a desemnat stâna şi armele de foc închise într-un sac de sport), asta este tot. După aceea eu voi pleca de unul singur. Singur. Dumneavoastră să vegheaţi asupra ei.

Lucas i-a susţinut privirea bătrânului corsican.

Acesta nu avea un aer prea convins. De ce oare se îndoia de cuvântul său?

— După toate acestea, ai dreptate, a suspinat Mavrone. Este vorba de pielea ta, iar eu nu am nimic de-a face. (El dădu o lovitură de picior în sacul de sport.) Bine! Presupun că vei păstra pistolul 357?

Lucas îşi întoarse ochii de la Calişti spre Mavrone.

— Nu.

— Dar mi-ai spus că vrei o armă foarte puternică! s-a mirat Mavrone, cu ironie.

Lucas s-a gândit, într-adevăr, că nefiind un trăgător de elită i-ar trebui o armă puternică a cărei putere i-ar permite să facă mult zgomot şi să scoată din luptă un adversar indiferent de locul în care glonţul. l-ar fi atins. Din acest punct de vedere, 357-le magnum, i s-a părut ideal: era o armă de mână care, făcută excepţional din 44 magnum, avea puterea de a „opri", lucrul cel mai important; un glonţ de 357 îţi rupe mâna sau piciorul dând naştere la o undă de şoc care-te omoară pur şi simplu.

Dar lui îi scăpase o altă variabilă, la început. Lucas ştia acum că trebuia să ţină seama de faptul că: pentru a fi sigur că şi-a atins adversarul ei trebuia să tragă de două, chiar de trei ori. Or, încărcătorul pistoletului nu conţinea decât şase gloanţe. Dacă adversarii pe care îi avea de înfruntat erau numeroşi, el nu le putea ţine piept.

Lucas i-a spus toate acestea lui Mavrone, şi a adăugat:

— Eu iau Coltul 45.

— Nu eşti prea logic, rânji Mavrone. În felul în care ai gândit, cu Beretta ai dispune de cincisprezece gloanţe. Cu 45-ul, nu ai decât şapte.

— Opt cu glonţul de pe ţeavă, l-a corectat David. Să nu mai punem la socoteală că ¿eretta trage cu gloanţe de nouă milimetri. Efectul şocului este mult scăzut faţă de calibrul 11, 43, nu este aşa? (Mavrone aprobă dând din cap

privindu-l pe David cu o privire ascuţită.) Şi în plus, antrenându-mă un pic, eu aş putea reîncărca 5-ul în mai puţin de… trei secunde, patru poate.

— Ai putea face acelaşi lucru şi cu 357, a replicat Mavrone.

— Nu va merge niciodată aşa de repede… Fără să mai punem la socoteală faptul că la două încărcări cu Colţul aş avea trei gloanţe în plus.

Se făcu linişte pentru un scurt timp.

Lucas îşi dădu seama că bătrânul Calişti îi observa cu atenţie.

— El are dreptate, Santu, spuse bătrânul corsican.

— Mai este ceva, spuse David adresându-se lui Mavrone.

— Ce?

— Tu mi-ai spus că am avea o eficacitate mai mare cu anumite cartuşe.

— …cu cămaşa pe jumătate, cu vârf crestat. Da.

— Sunt altele şi mai bune, a intervenit bătrânul Calişti. 1

— Cele „Glaser”, este adevărat, fu de acord Mavrone. Cele „Glaser safety siug”.

— Tu le mai ai? a întrebat Calişti.

— Da, răspunse Mavrone.

I-au expliat lui Lucas interesul pentru acest tip de muniţie. Puterea de distrugere a unui glonţ – şi efectul de şoc – este datorat rapidităţii cu care este eliberată energia, în interiorul ţintei. Această acţiune brutală depinde de rezistenţa materialului pe care-l întâlneşte. Se aseamănă un pic cu a introduce degetul în apă sa a trage o palmă pe suprafaţa apei: şi încă ceva: cu cât un glonţ pătrunde mai mult, cu atât efectul de şoc este diminuat. Acesta este cazul gloanţelor de oţel clasice: ele nu sunt oprite de corpul omenesc; ele traversează corpul omenesc dintr-o parte în cealaltă, nelăsând în interiorul corpului decât o

cantitate neînsemnată din energia lor distructivă. În schimb, un calibru similar dar îmbrăcat în plumb, iar acesta crestat, la impact îşi dublează, îşi triplează suprafaţa „înmulţindu-se ca ciupercile”. El nu mai străpunge corpul de la un cap la celălal, ci se zdrobeşte de corp fragmentându-se în interiorul său, provocând răni devastatoare.

— Convenţia de la Geneva a interzis militarilor folosirea unei astfel de muniţii.

— Cu Glaser, este şi mai rău! preciză Mavrone. Este un nou cartuş american. În locul clasicului glonţ de plumb se pun aticele comprimate într-o ogivă siliconică. La impact, aceasta explodează pur şi simplu!

Mavrone a explicat că a comparat efectul de şoc al unui cartuş de nouă milimetri Speer, cu vârf crestat – cel mai eficace dintre cartuşele de acest tip – cu cel „Glaser safety slug” de acelaşi calibru. Pentru aceasta a folosit un calup de plastilină: un fel de pastă de modelat, având densitatea analoagă cu cea a corpului uman, putând păstra amprenta cavităţii de unda de şoc a unui proiectil în momentul impactului – în corpul omenesc această cavitate se formează şi se absoarbe în câteva miimi de secundă.

— Glonţul Glaser a făcut o cavitate de circa doisprezece centimetri în diametru, mai mult decât dublă faţă de glonţul Speer! a precizat Mavrone.

— Cu un Cbit 45 cavitatea ar putea fi şi mai mare, nu? a întrebat David.

— Se prea poate! răspunse Mavrone. Calibrul 45 este calibrul cel mai mare. Cu un astfel de cartuş nu-mi dau seama cât de mare este cavitatea! (El făcu o mică pauză.) Asta ar însemna să tragi mici obuze, într-adevăr!

— Poţi să-mi faci rost? (David l-a văzut pe Mavrone ezitând.) Doar ţi-am spus că-ţi voi plăti.

— Le vei avea.

— Eu mai vreau încă un Colţ cu patru încărcătoare

suplimentare.

— De ce aşa de multe?

— Aceasta este treaba mea, Mavrone. Şi încă ceva: eu mă voi antrena singur aici. Eu am nevoie de muniţie pentru circa zece zile. Să spunem cam o sută cincizeci de cartuşe pe zi.

— Nu vrei toată muniţia Glaser, l-a prevenit Mavrone.

— Puţin îmi pasă. Mă voi putea antrena la fel de bine şi cu alt fel de cartuşe.

Mavrone l-a privit o clipă, pe urmă a clătinat din cap, încet.

— De acord, a spus el.

Casa lui Orso-Maria Calişti era situată în afara satului Vico.

De pe verandă, se vedea satul, în partea de jos şi mai departe, munţii; se mai zărea de asemenea, pe lateralul unui deal, printre magnolii, mănăstirea Saint-François, dominând valea Liamone.

Olivia şi bătrânul Calişti erau singuri pe verandă. David tocmai se dusese în cameră.

— La ce te gândeşti? întrebă Olivia.

— Santu spune că el nu va învăţa niciodată, răspunse bătrânul după o scurtă ezitare.

— Eu vreau să ştiu ce crezi tu.

Bătrânul corsican ezită din nou.

— Tu... (el urmă imediat): Tu trebuie să-l convingi să renunţe.

— Nu! Eu nu pot s-o fac... (ea dădu din cap ca şi cum gândul acesta simplu ar fi făcut-o să sufere). Eu nu pot să fac aşa ceva.

— El riscă să moară, Livia.

Olivia nu a răspuns.

Bătrânul a privit-o: ea se întorsese şi părea că admiră munţii din depărtare. El oftă: – \inşiq 9.

— Şi tu, îl crezi responsabil pentru ceea ce s-a

întâmplat, nu este aşa?

Olivia îi aruncă o privire şovăitoare bătrânului şi se întoarse din nou.

Ea nu a răspuns.

Liniştea devenise apăsătoare. Calişti a văzut faţa tinerei femei crispându-se.

— Eu doresc să moară asasinii copilului meu, a spus ea, murmurând. Şi eu îl voi ajuta, a adăugat ea ca pentru sine.

O tristeţe profundă l-a cuprins pe bătrânul corsican.

El încer çase…

El încercase să o facă să-şi schimbe părerea. În zadar. Ea nu-şi va schimba niciodată părerea. El o ştia acum. Nimic şi nimeni nu putea să-i schimbe părerea.

Şi el o pierdea. Pentru totdeauna.

Lucas va muri. Şi el o va antrena şi pe ea în această moarte. Iar el, Orso-Maria Calişti ştia – ştia chiar prea multe – că nu putea să schimbe nimic. Acum era prea târziu. El era prea bătrân.

A doua zi, David s-a întors la stâna părăsită, de lângă muntele Trittore.

S-a oprit în drum pentru a cumpăra provizii: se decisese, ca în măsura în care timpul îi permitea să stea în permanenţă în mica vale. Se va antrena zi şi noapte, fără răgaz. El l-a prevenit pe Santu Mavrone că s-ar putea să aibă nevoie de mai multă muniţie decât a prevăzut.

La Vico, printre alte provizii, şi-a procurat şi o jumătate de duzjnă de ceasuri deşteptătoare ieftine.

În stână găsi o mică ladă, adusă de Navrone. El găsi şi un bilet pe ea: corsicanul îi spunea că nu a putut să-i găsească două încărcătoare suplimentare, dar că le va avea până la data plecării, împreună cu cel de-al doilea Colţ 45.

David a cercetat vâlceaua: nu era ţipenie de om. Nu erau decât munţi, de jur-împrejur. Reci. Imperturbabili. I

se părea că ei îl aşteptau.

O clipă s-a întrebat dacă toate acestea au vreun sens. A alungat această idee. El nu trebuia să se îndoiască, nu trebuia să se mai gândească. El trebuia să acţioneze şi aceasta a şi hotărât să facă. Aceasta era condiţia ca să supravieţuiască. Să nu se mai gândească, nu, mai ales să nu se mai gândească! Să se încredinţeze total instinctului, altfel: să-şi ascută simţurile; să câştige automatisme, da! în special automatisme.

Trebuia să se lupte. Şi singura modalitate de a fi eficient într-o luptă, era aceea de a se comporta ca un animal. Trebuia să se mişte, să lovească, să tragă fără să se gândească, cât mai repede cu putinţă, nebazându-se decât pe reflexele sale. Se putea gândi înaintea luptei, nu în timpul ei. Aşa era vital. David ştia aceasta, instinctiv – iar sporturile de luptă pe care le-a practicat cu ani în urmă, i-au permis mai mult de o dată să verifice.

Să se pregătească de luptă.

Pentru aceasta se afla acolo. El nu trebuia să se gândească la nimic altceva.

— Tragi prea jos! i-a spus Mavrone.

În primele zile, David a încercat să corecteze această deficienţă aplicând o monedă pe ţeava Colţului 45 şi trăgând fără cartuş. El a exersat ore întregi să încarce arma, mai întâi privindu-şi mâinile, apoi cu ochii închişi.

În ceea ce priveşte tirul s-a străduit în primul rând să-şi amelioreze precizia. După aceea, şi numai după aceea a început să exerseze un tir rapid: pentru aceasta, el dispunea de un cerc de cutii de carton la marginea stânei; se aşeza în mijlocul cercului cu pistolul Colt 45 în toc, fixat în spate pe coapsa dreaptă – cu un glonţ pe ţeavă; era suficient să tragă piedica pentru a putea să ţintească imediat. În buzunarul din stânga al vestei, avea două încărcătoare pline; buzunarul din dreapta era plin cu chei şi cu monezi pentru a putea prinde mai bine arma, în

momentul în care dădea la o parte poala hainei. La un semnal pe care şi-l dădea, el se aşeza pe vine şi deschidea focul, trăgând două sau trei gloanţe asupra fiecărei ţinte, reîncărcând şi trăgând din nou. Pe urmă, verifica rezulfatul, acoperind găurile făcute în carton cu bandă adezivă, după care reîncepea.

Dintr-a cincea zi el a considerat că este cazul să folosească ceasurile deşteptătoare.

Mai întâi, le-a testat; le-a pus să sune pe toate la aceeaşi oră. Aşa cum a prevăzut, cele şase sonerii se declanşau la întâmplare, una după alta. A reglat din nou mecanismele, le-a adăpostit în spatele cutiilor de carton, protejându-le cu ajutorul unor pietre. Pe urmă a tras în ţinte în ordinea în care auzea soneria. A fost nevoit să repete acest exerciţiu de mai multe ori pentru a obţine rezultate mulţumitoare.

El a pus la punct şi o variantă pentru noapte: înainte de a se culca, regla trei deşteptătoare pentru a suna la ore diferite; dispunea după aceea ţintele în interiorul stânei şi se culca lăsând aprinse două lămpi cu petrol pe care le avea cu el, având Colţul 45 la îndemână. În prima noapte nu a mai putut să adoarmă între cele două sonerii; zgomotul strident al soneriilor precum şi detonaţiile pistolului au făcut să-i piară somnul. În nopţile următoare însă a reuşit să adoarmă. Dar tensiunea nervoasă nu s-a micşorat; a doua noapte, când zdrăngănea unul din cele trei ceasuri deşteptătoare, el s-a trezit tresărind, a pus mâna pe Colţul 45 trăgând asupra ţintelor dispuse ici şi colo. După mai multe nopţi supus unui astfel de regim, a obţinut ceea ce dorea: nu mai trăgea asupra ţintelor deliberat, ci din reflex.

Orso-Maria Calişti l-a surprins, în dimineaţa celei de-a noua zi, atunci când termina o tragere rapidă, după zgomotul ceasurilor deşteptătoare.

Bătrânul l-a observat de la înălţimea unei mici coline

înainte de a se apropia.

Atunci când David a auzit zgomot de paşi în spatele său, s-a întors fulgerător şi l-a ochit pe bătrân.

— Eu sunt, a spus bătrânul corsican strângând din ochi. (David şi-a îndreptat arma în jos, încet.) Livia dorea noutăţi de la tine.

Lucas se uita la bătrânul Calişti ca şi cum ar fi văzut o stafie; cel mai mult îl tulbura vocea spartă a bătrânului. O voce… O voce care-l aducea la realitatea unei lumi de care aproape uitase. El şi-a revenit.

— Cum se simte ea?

— Mult mai bine, cred eu…

Calişti îl observa pe David cu o oarecare curiozitate; remarcă privirea rătăcită şi trăsăturile trase ale feţei, pe jumătate ascunse de barbă.

— Şi dumneavoastră?

— Merge.

— Unde ai învăţat să faci toate astea? a întrebat bătrânul corsican după o ezitare. (El privea ţintele duble şi ceasurile deşteptătoare.)

— Nicăieri.

Au intrat în interiorul stânei. Pământul era presărat cu cartuşe trase. Pereţii din lemn aveau găuri de gloanţe prin unele părţi.

Lucas i-a explicat de ce. Bătrânul corsican l-a privit de data aceasta cu o vie curiozitate.

— Când credeţi căr veţi reveni? a întrebat el.

— Nu ştiu… în două, trei zile, de acum încolo.

— Voi pleca cu Land-Roverul – un prieten m-a lăsat pe partea cealaltă a colinei – voi reveni să te caut în trei zile.

Bătrânul corsican adusese câteva provizii. Ei le-au împărţit la ora prânzului. După aceea bătrânul a insistat să asiste la antrenamentul lui David; acesta acceptă.

Timp de o oră, bătrânul Calişti s-a mulţumit să

observe, fără să scoată un singur cuvânt. După aceea l-a sfătuit pe David să nu tragă decât după ce a fugit sau după ce a făcut o serie de exerciţii fizice violente; ele îi vor crea astfel condiţiile unui stres – accelerarea pulsului şi a respiraţiei, tremuratul mâinilor şi al genunchilor, transpiraţie etc. – comparabile cu cele simţite într-o luptă reală.

I-a recomandat lui Lucas să nu se mulţumească numai cu cartuşe Glaser; el se va putea găsi în situaţia să tragă printr-o uşă sau asupra unei maşini. El i-a sugerat afund să umple unul din încărcătoare cu gloanţe de război, cu vârf metalic, alternându-le, şi să-l însemneze cu un semn distinctiv – cruci încrustate pe metalul încărcătorului, vizibile şi lesne de simţit cu degetele.

La sfârşitul după-amiezii s-au despărţit.

— Voi reveni mâine, spuse bătrânul corsican. Tu ai nevoie să te antrenezi cu ţinte mobile. Am să te învăţ cum se face. Şi am să-ţi aduc o armă de-a mea, un pic mai specială, vei vedea.

— De ce faceţi dumneavoastră aceasta? a întrebat David, fără să încerce să-şi ascundă surpriza.

— Poate pentru că s-ar putea să ai o şansă, în definitiv… (Maxilarele bătrânului s-au crispat.) Şi eu nu am de ales.

— V-am spus că ea va fi în afara acestei chestiuni.

— Tu mi-ai spus, într-adevăr…

— Şi dumneavoastră nu mă credeţi?

Bătrânul corsican a ezitat şi a dat încet din cap.

— Te înşeli, a spus ei cu tristeţe.

Mai târziu, atunci când a ajuns în Vico, la volanul Land-Roverului, bătrânul Calişti s-a gândit din nou la Lucas, rămas singur, acolo sus, în vâlceaua de la piciorul muntelui Trittore.

Poate avea o şansă…

El a văzut antrenamentul la care se supunea;

intensitatea aproape obsedantă. El l-a văzut de asemenea – după ce l-a sfătuit – deschizând focul la capătul unei alergări fără măsură, fără ca precizia tirului său să fi suferit; şi l-a surprins exact în momentul când el îşi bloca respiraţia pentru a trage, privirea sa exterioară care parcă se înfigea în cartuşele care se duceau înspre ţintă.

El a văzut, mai ales, în decursul celor câteva ore, acea violenţă ce afecta fiecare din gesturile sale, fiecare din acţiunile sale: o violenţă redutabilă, pe care a eliberat-o în el, a stăpânit-o şi şlefuit-o de-a lungul zilelor, în aşteptarea luptei pe care voia să o dea. „Da mutone e diventatu lupu”, şi-a spus bătrânul corsican. Mielul a devenit lup.

Telefonista de la poşta din Sagone i-a zâmbit lui Lucas.

— Aveţi legătura, domnule. Cabina cinci.

David i-a surâs la rândul său şi s-a închis în cabină.

— Aronfeld?

— Cine îl caută? întrebă o voce de femeie.

— David Lucas.

— Rămâneţi la aparat, domnule, vi-l dau imediat, a spus femeia, deodată mult mai amabilă.

Se auzi un zgomot în telefon, urmat de o notă muzicală. Un nou zgomot. Vocea lui Aronfeld se auzi la capătul celălalt al firului:

— David! Ce dracu’ faci? Eu mi-am făcut sânge rău…

— Totul este în regulă.

— Şi Olivia?

David i-a dat veşti despre tânăra femeie. L-a informat de asemenea că ea a decis să-l urmeze la Paris.

— Ea este complet nebună!

— Eu am încercat tot ce era posibil. Nu vrea să asculte nimic. Ea spune că se va întoarce oricum. Atâta timp cât voi fi de partea ei…

— Doamne dumnezeule!…

— Şi tu, în ce stadiu eşti?

— Eu am tot ce ţi-ai dorit. El se numeşte Joseph Polonski. Un spărgător de bănci. Are un pic peste cincizeci de ani. Este bibliotecar la închisoarea din Saint-Louis. Ideal. El este la curent cu totul. Va avea permis pentru a ieşi vineri. Vei fi acolo?

— Da, voi fi acolo.

— Va trebui desigur să-i avansezi nişte bani.

— De acord. Şi pentru casă?

— S-a vândut totul. (Aronfeld oftă.) Şaisprezece milioane de franci vechi. (Un alt oftat) Eu nu am putut face mai mult.

— Este foarte bine.

— Ea valorează dublu! protestă Aronfeld.

— Mie nu-mi pasă. La ce bancă?

— Harvet, pe numele Oliviei. Eu v-am depus o sută de mii de franci, la voi, cum ne-am înţeles, bani lichizi. Contractul vostru de închiriere este reziliat, eu m-am ocupat de aceasta. Ei se termină la sfârşitul lunii.

— Tu nu ai remarcat nimic?

— Cum adică?

— La Montmartre. Indivizi… Ceva.

— Nu… totuşi am făcut o gafă!

David a simţit neliniştea răzbătând din vocea lui Aronfeld.

— Ce s-a întâmplat?

Aronfeld ezită şi spuse:

— Ei nu au renunţat, David… Ei caută totuşi!

— Ce?

— La cabinet. S-au primit mai multe telefoane pentru Olivia. Clienţi de-ai ei, aşa-zişi. Esther a verificat: trei erau falşi.

— Te le-aţi răspuns? a întrebat David cu o voce surdă.

— Ce ai fi vrut să le spunem? a strigat Aronfeld. Nici măcar eu nu ştiu unde sunteţi!

— Ar fi bine să continuaţi aşa, a spus David după o ezitare. Şi asta în interesul vostru. Dacă vă interoghează, oricine ar fi, spuneţi că am dispărut şi că voi nu ştiţi nimic, mă auzi, nimic! Tu te-ai ocupat numai de afacerile noastre scoţându-ne din viaţa voastră, de acord?

— De acord, a spus Aronfeld, suspinând cu putere. Doamne dumnezeule…

— Paul.

— Da.

— Mulţumesc.

Înainte de a se întoarce la Vico, David s-a dus să cumpere ziare şi fursecuri cu anason pentru Olivia.

S-a oprit, după aceea, lângă o plajă goală, pentru a contempla marea.

Deodată s-a iscat o furtună. Pe un front de mai mulţi kilometri talazurile se înlănţuiau asaltând micul golf, spărgân du-se cu zgomot de prundiş ca o cavalerie barbară.

S-a gândit să ia avionul a doua zi. Va trece prin Roma şi Zürich. Cu avioane diferite, cu companii aeriene diferite. Sub un nume fals, ca la venire, pentru a şterge urmele. Olivia îl va întâlni mai târziu – ea va lua vaporul pentru Gênes, avionul pentru Geneva şi după aceea trenul.

La Paris totul era aranjat. Santu Mavrone i-a dat adresa unei ascunzători sigure: un studio în cartierul Muette. Armele şi muniţia le va găsi la sosire.

La insistenta lui Don Orso, Mavrone i-a dat de asemenea şi un număr de telefon la care putea suna, în caz de extremă urgenţă, pentru a o evacua pe Olivia. David l-a învăţat ps-dinafară.

— Adu-ţi aminte Centu anni!” i-a spus Mavrone părăsindu-l. Roagă-te lui dumnezeu să trăiască o sută de ani!

David s-a gândit din nou la ceea ce i-a spus Aronfeld: apelurile telefonice de la cabinet…

Ei nu au renunţat!

Caută în permanentă!

El a rămas imobif, cu faţa înspre talazurile dezlănţuite, simţind cum se naşte în el o stranie nerăbdare.

Apoi, s-a întors la maşină. Pe drum, i-au venit în minte primele cuvinte dintr-un bocet pe care bătrânul Orso i l-a repetat acolo sus, la piciorul muntelui Trittore:

„Di sangue sentu una sete Di morte sentu una brama”.

Da… Şi lui, de asemenea îi era sete de sânge. Şi el, de asemenea, avea o poftă nebună de moarte!

Omul cu părul alb, ca al unui leu, se plimba încet pe aleile Câmpului lui Marte. Dus şi întors. Avea grijă să nu-şi murdărească de praf pantofii săi negri şi bine lustruiţi.

El s-a dat de-o parte, încă o dată, pentru a face loc unuia ce făcea joging transpirând şi suflând din greu. Scruta cerul care se umbrea în spatele turnului Eiffel. Un cer de noiembrie, la Paris.

Şi-a ridicat gulerul paltonului. Nu era atât de bătrân, aşa cum părul său alb lăsa să se vadă: avea vreo cincizeci de ani, mai mult sau mai puţin. Faţa sa, energică şi austeră nu trăda nicio emoţie particulara.

În realitate, omul era furios: avea întâlnire, iar cel cu care urma să se întâlnească întârzia. În afară de aceasta, el nu-şi putea ierta faptul de a fi acceptat un astfel de loc pentru întâlnire. Nu era prea profesional.

Câteva minute mai târziu, a zărit Mercedesul cafeniu închis, lucios, ţâşnind în piaţa circulară şi oprindu-se lângă trotuar. Doi bărbaţi au coborât imediat, explorând din priviri împrejurimile. Pe urmă, unul dintre ei a deschis portiera din spate dreapta, şi un al treilea bărbat a apărut, având o alură mediteraneană.

El s-a dus fără grabă în întâmpinarea omului cu părul alb. Mergea cu un pas suplu, în ciuda corpolenţei sale.

Bronzul ştergea în parte ridurile de pe faţa sa; fruntea sa era mărginită de sprâncene groase şi brunete.

— Aţi întârziat, a spus omul cu păr alb cu o voce joasă şi înfiptă, observând în acelaşi timp pe unul dintre oamenii de pază care se aşezase la vreo douăzeci de metri, sub arbori.

— Acest oraş este imposibil, a răspuns mediteraneanul, nicidecum impresionat.

— Să mergem.

Au făcut câţiva paşi în direcţia Şcolii militare – doi oameni respectabili, emanând prosperitate. Ei au început să discute, aruncând amândoi priviri distrate şi reci, împrejur.

— Noi avem nevoie de asigurări, a spus omul cu păr alb. Greşeala de la Saint-Louis nu trebuie să se mai repete.

— Ea nu se mai poate repeta, a afirmat mediteraneanul.

— Ea s-a produs, totuşi.

— Ştii bine că nu se putea prevedea. A fost inevitabilă. Nu se putea prevedea povestea cu numele fals. Fără să mai punem în balanţă faptul că celălalt a fost transferat cu o săptămână întârziere! Nu a existat nicio posibilitate de a detecta greşeala.

— Ea nu ar fi existat dacă omul vostru s-ar fi mulţumit să asculte.

Amândoi au tăcut pentru un moment.

— Modificarea trebuie amânată, a reluat omul cu părul alb.

— Evident.

— Dar va trebui făcută.

Mediteraneanul a aprobat dând din cap.

— Lucas şi nevasta lui?

Mediteraneanul a avut o ezitare. Pe urmă, a răspuns:

— Ei au dispărut. Am găsit clinica unde au fost transportaţi la ieşirea din spital. După aceea le-am pierdut

urma. Trebuie că au părăsit ţara.

— Nu.

— Cum de poţi fi sigur?

— Noi o ştim, şi atât. În orice caz, aceasta nu ar schimba nimic.

— După părerea mea, faceţi o greşeală. Ei nu ştiu nimic. Nu pot dovedi nimic.

— Nu este treaba ta, i-a tăiat-o scurt omul cu părul alb. (Vocea sa a devenit ameninţătoare.) Părerea noastră şi numai a noastră este că tu nu iei prea în serios această treabă.

— Ce vreţi să fac în plus? La dracul ţipă mediteraneanul.

— Asta este treaba ta. (Omul cu părul alb tăcu o vreme.) Nu uita – nu uita deloc, noi îl avem pe unul din fiii tăi, Zamourian… Noi putem să-l căsăpim.

— Eu nu uit deloc, murmură mediteraneanul. (El clătină din cap încet.) o să-l găsim din nou… (El ezită.) în ceea ce priveşte Marsilia?

— Marsilia este aranjată.

— Pentru ce dată?

— Este vorba de săptămâni, acum.

— Familia ar dori nişte precizări.

Omul cu părul alb a stat pe loc, uitându-se la un mic grup de câini ce se zbenguiau pe o peluză. El spuse brusc:

— Noi ne ţinem angajamentele. Marsilia nu are legătură cu Lucas. (El a tăcut un timp.) Dar restul are. Tot restul. (S-a oprit din nou.) Găsiţi-l pe el şi pe soţia sa. Şi omorâţi-i. Repede!

Închisoarea Saint-Louis era aşezată la şes întins. De departe aducea cu o fortăreaţă. De aproape, aspectul ciudat al acestei fortăreţe te izbea: era fără vârstă, oarbă, intactă; nu aparţinea nici unei lumi şi nici unei epoci cunoscute – părea să fi picat din cer, aşa cum era. Pereţii înalţi şi tunurile de pază evocau o fortăreaţă din evul

mediu – ceea’ ce te împiedica că o legi de prezent sau să o asimilezi cu vreo construcţie futuristă. Dar, în acelaşi timp, era din beton şi ca la început, timpul şi vegetaţia nu s-au atins de ea: nici cea mai mică gaură în pereţii săi; niciun fir de iarbă, nicăieri.

O fortăreaţă ciudată; şi care ţi se părea şi mai ciudată atunci când îţi dădeai seama că nu a fost construită să se protejeze la exterior ci pentru a se proteja de ceea ce avea în interior.

David a coborât geamul Golf-ului şi aruncă ţigara. Aerul rece şi umed al dimineţii i-a îngheţat faţa.

Din parcarea în care a tras maşina, zărea intrarea închisorii, la circa treizeci de metri, chiar în faţă: o uşă de oţel, brun şi neted, de dimensiuni impresionante, pentru dubele închisorii şi vehicule de orice fel, şi o poartă mică, din acelaşi material, rezervată vizitatorilor şi personalului închisorii; între cele două uşi, o gheretă încastrată în perete având geamurile armate.

O cameră video – cocoţată deasupra porţii, supraveghea împrejurimile intrării – era ceva viu în interiorul monstrului de beton care te spiona.

În stânga lui Lucas, la câţiva paşi, se găsea o cabină telefonică şi un adăpost de oţel şi sticlă unde câţiva indivizi aşteptau cu răbdare ieşirea deţinuţilor.

David nu le-a acordat atenţie. El privea fix, ca hipnotizat, intrarea puşcăriei. Monstrul era de cealaltă parte, ce nu mai putea fi prins; un monstru care a semănat violenţă şi moarte şi care, în cruzimea sa, nu a ezitat să ia viaţa unui copil.

Copilul său.

Cine era acest monstru? Cu cine semăna el? Pentru care motive a acţionat el aşa? Lucas nu ştia răspunsurile dar era hotărât să le afle. El era mai hotărât ca niciodată. Dar simţea ceva nou în el, ceva ce nu prevăzuse şi care se instala pe nesimţite, fără a putea să se împotrivească:

frica. Ea era încă slabă şi discretă. Dar Lucas presimţea că ea îl va cuprinde total, în curând. Nu ar fi servit la nimic să se apere de ea. Trebuia să înveţe să trăiască împreună cu această frică.

¿1 lăsă mâna sa dreaptă sub ziarul pe care-l pusese pe scaunul din faţă, de lângă ei; corpul greu şi rece al Colt-ului 45 îi dădea un sentiment de siguranţă. Cu degetul verifică piedica. Era coborâtă. Se hotărî să pună arma la loc, în toc, în spatele coapsei drepte: dacă totul va fi în regulă, în curând cineva se va aşeza pe locul acela.

Şi urmărirea monstrului va începe.

Lucas sosise la Orly în ajun, după-amiază.

Şi-a luat maşina din parcare şi s-a dus direct la studioul Muette – „ascunzătoarea" procurată de Santu Mavrone. Era situată într-o stradă destinată locuinţelor particulare, mărginită de pomi şi foarte puţin frecventată, la etajul şase al unui imobil modern. Interiorul era simplu, dar confortabil. Lucas a găsit armele şi muniţia într-un sac de sport, pe fundul unui dulap în perete. Totul se găsea acolo: cele două Colţ-uri 45, încărcătoarele suplimentare, cutiile de cartuşe de război şi cele Glaser, de culoare bleu, împachetate câte şase în ambalaj de plastic, transparent, ca supozitoarele. Se găsea acolo şi arma „un pic mai specială" a lui Don Orso: o puşcă Smith & Wesson cu cinci cartuşe a cărei ţeavă şi pat erau retezate. În afara configuraţiei sale, un pic ciudate, mai ales muniţia îi conferea acestei arme caracterul de „un pic specială": în magazia sa alternau cartuşe de calibrul doisprezece cu bile de oţel şi cartuşe cu gaz C.S. – primele puteau să sfărâme orice vestă antiglonţ putând chiar să străpungă blocul motor al unui automobil; celelalte cu gaz explodând în momentul impactului, puteau scoate din luptă mai mulţi adversari dintr-o singură lovitură.

Când se mai găsea încă în vâlceaua de lângă muntele Trittore, David a verificat pe el eficacitatea cartuşelor cu

gaz. El a tras unul în interiorul stânei; acţiunea C.S.-ului, un gaz identic cu cel al grenadelor lacrimogene – într-o incintă închisă a fost fulgerător: David a simţit o arsură răspândindu-i-se în tot corpul şi o forţă incredibilă i-a strivit toracele, sufocându-l; el s-a repezit afară, fără să-şi poată deschide ochii, şi s-a trântit la pământ, pradă unei puternice senzaţii de greaţă.

David a ascuns un Coft cu două încărcătoare în interiorul studioului. Pe urmă, s-a dus pe esplanada Invalizilor, într-un garaj subteran, unde Olivia îşi lăsase maşina pentru o reparaţie. El a achitat nota de plată şi a parcat Lancia într-un parc de parcare subterană, aparţinând de garaj.

Acolo, după ce s-a asigurat că nimeni nu putea să-l vadă, a lăsat puşca specială şi cartuşele speciale în portbagajul Lanciei şi lăsând cheile de contact pe bara din faţă a maşinii, s-a refugiat în umbra zidului. O măsură de prevedere: maşina împreună cu conţinutul ei putea fi folosită, în orice moment, de el însuşi sau de dlivia.

După ce a părăsit parcarea, a găsit o cabină telefonică şi a telefonat la un număr dat de Olivia înainte de plecarea sa: o asociaţie care se ocupa de ajutorarea şi de reclasarea vechilor deţinuţi. El a cerut să vorbească cu responsabila, o anume Rose ăchneider – Olivia şi Aronfeld o cunoşteau; prin ea avocatul a aflat de existenţa deţinutului numit Joseph Polonski, bibliotecar de la Saint-Louis.

David avea nevoie să ştie cum arată el.

Nu putea fi vorba să abordeze fiecare deţinut la ieşirea din închisoare. Acest lucru ar fi putut atrage atenţia asupra lui. Era prea riscant.

Rose Schneider i-a răspuns imediat: el vorbea din partea lui Aronfeld, iar aceasta îi era de ajuns. Aronfeld era un înger! Ea i-a descris deţinutul sub toate aspectele. Dar, la început, David nu ştia prea multe: păr brun, ochi

deschişi la culoare, o talie mijlocie, veşminte simple etc.

— Nu, regret, nu avem nicio fotografie, i-a spus femeia. Dar eu îl ştiu bine, ştiţi. Ah! aşteptaţi, mă gândesc, nu puteţi să-l rataţi! Nu sunt treizeci şi şase care să şchiopăteze!

— El şchiopătează?

— Ei bine, este mult spus, dar să spunem că şchioapătă uşor. Dar se vede totuşi. El a venit de mai multe ori la asociaţie. Se vede bine, credeţi-mă.

Deţinuţii au început să iasă pe mica poartă a închisorii Saint-Louis. Bărbaţi şi femei – una dintre ele ţinea în braţe un copilaş înfofolit într-o pătură roz – au părăsit adăpostul unde aşteptau şi s-au dus în întâmpinarea lor.

Un deţinut, puţin adus de spate, s-a detaşat dintr-un mic grup şi s-a îndreptat spre cabina telefonică. Lucas l-a privit cu intensitate: şchiopăta.

David l-a abordat în momentul în care se pregătea să intre în cabina telefonică.

— Polonski?

Omul a încruntat din sprâncene. El a ezitat o clipă.

— Cine eşti tu?

— Numele meu nu-ţi va spune nimic…

— Nici figura ta nu-mi aminteşte de nimic, prietene. Scuză-mă, eu sunt grăbit.

David l-a prins de braţ. Omul îl privea cu un aer rău.

— Eşti sticlete?

— Nu.

— Atunci ce eşti?

— Nimic. Eu vreau numai să-ţi vorbesc: vreau să-ţi propun o afacere.

— Eu m-am retras din afaceri, prietene. Nu se vede aceasta? (El şi-a degajat braţul cu o mişcare bruscă.)

— Nu, nu este asta! Eu am nevoie de informaţii. Numai de informaţii! Şi ţi le voi plăti.

— Informaţii? Informaţii în legătură cu ce?

— Despre aceasta, a spus David, desemnând închisoarea.

Deţinutul l-a privit din nou. Pe urmă a spus:

— Partea proastă este că eu nu ştiu nimic, prietene…

— Tu eşti bibliotecar, nu?

— Cine ţi-a spus asta?!

— Schneider, Rose Schneider. Ea mi-a vorbit de tine. (Lucas a văzut cum fata deţinutului s-a destins uşor.) Ar fi trebuit să încep de aici, a fost o prostie.

— Ar fi trebuit, într-adevăr…

— Ea mi-a spus că m-ai putea ajuta.

Deţinutul a avut deodată un aer gânditor.

— Eu nu am înţeles prea bine numele tău…

— Eu nu ţi l-am spus. David Lucas.

— Nu îmi spune nimic.

— Asta, ţi-am spus-o.

Omul surâse. Avea efectiv părul brun, tăiat scurt şi ochii albaştri, foarte deschişi. Era un pic mai scund ca David dar mult mai lat în umeri. Faţa sa era palidă şi crăpată. Părea mai în vârstă faţă de anii pe care îi avea. Rose Schneider i-a precizat că avea cincizeci şi cinci de ani.

— Vine cineva să te ia? a întrebat David.

— Voi chema un taxi, a spus omul în loc de răspuns.

— Maşina mea se găseşte acolo, te duc eu! (Lucas a remarcat ezitarea lui Polonski.) Te voi lăsa unde doreşti…

— O clipă, prietene! Schneider, este bine, dar nu este suficient. Ce fel de informaţii doreşti?

— Cu cât vei şti mai puţin cu atât mai bine, crede-mă.

— Trebuie totuşi să ştiu ceva în plus, prietene… Altfel, nici vorbă! (El a tăcut un timp.) Sunt indivizi acolo, care te interesează… ai? Eu asta presupun.

Lucas a rămas tăcut.

— Este bine aşa, a concluzionat Polonski. Şi ce treabă

ai cu ei?

David s-a uitat în ochii omului. Trebuia neapărat să-i câştige simpatia. Simţise începutul unei simpatii reciproce. Dar aceasta nu era de ajuns. Deţinutul se ţinea permanent în expectativă. Viaţa îl învăţase să nu aibă încredere în nimeni: închisoarea nu schimbase nimic. Descoperindu-se şi jucând cinstit, David avea şansa să i se impună şi să-l facă aliatul lui. Exista şi şansa să-l vadă plecând definitiv!

— Să-i omor, dacă sunt vinovaţi, şi să-i omor şi pe cei care se ascund în spatele lor.

Joseph Polonski nu s-a clintit. El s-a mulţumit să strângă din ochi şi să dea încet din cap. Pe urmă a întrebat:

— Responsabili de ce?

— De moartea fiului meu.

Se făcu linişte.

— El avea şase ani, a reînceput David. L-au omorât ca pe un câine… (Vocea i s-a sugrumat.) Ei au tras şi asupra mamei sale, de asemenea…

Din nou se făcu linişte, mult mai mult timp de data aceasta.

— Ai adus vorba de bani… Cam cât? a întrebat Polonski.

— Cât vrei tu…

— Cinci mii, este bine?

— Da. Banii nu au importanţă…

— Nu sunt pentru mine. Eu am o fată. Ea are douăzeci şi şapte de ani… şi probleme, de partea aceea. Aceasta o va ajuta. (El tăcu un timp.) Bine, acum eu nu pot. Trebuie să o văd şi înainte am o întâlnire pentru o slujbă. Eu voi ieşi din puşcărie peste puţin timp. Trebuie să-mi găsesc ceva de făcut pentru a-mi câştiga pâinea.

— Atunci când?

— La sfârşitul zilei, dacă vrei.

Era ora nouă când Lucas l-a lăsat pe Polonski la

intrarea în Paris. Au stabilit să se întâlnească într-o braserie pe Champs-Élysées înspre ora 19.

Braseria era arhiplină şi răsuna de o hărmălaie asurzitoare.

David a rămas lângă intrare aruncând priviri scurte în jurul lui. Era ora 19 şi 20; era în întârziere

După ce s-a despărţit de Polonski, s-a întors la studioul Muette pentru a se odihni – nu dormise practic noaptea trecută, ca şi celelalte nopţi, de altfel. A adormit.

Lucas îşi simţea inima bătând să se spargă. Îi era frică: frică pentru că era prima dată, după atâta vreme, că se găsea în mijlocul unei mulţimi şi fiecare privire pe care o întâlnea i se părea ostilă; frică, de asemenea, ca Polonski să nu-l fi aşteptat – el nemaiavând niciun mijloc de a-l găsi înainte de întoarcerea lui la închisoare.

O mână, în spatele lui, l-a luat de braţ la înălţimea umărului şi l-a împins la o parte. Lucas nu s-a opus. S-a lăsat dus, îndoind genunchii şi întorcându-se. Mâna lui s-a oprit la jumătatea drumului spre tocul Colt-ului 45.

— Îmi pare rău, domnule! ţipă chelnerul cu şorţ alb luându-l de braţ pentru a-l ajuta să se ridice. Nu am vrut să vă dărâm, îmi pare într-adevăr rău!

— Nu face nimic, totul este în regulă.

— Ar fi preferabil să nu rămâneţi în drum, domnule. Scuzaţi-mă încă o dată. (Chelnerul se îndepărtă.)

David a avansat către bar. S-a dat la o parte pentru a face loc la două perechi de turişti cu feţele stacojii şi cu surâsuri prosteşti.

O viziune l-a făcut să tresară: propria imagine ce se reflecta într-o oglindă a sălii; avea o alură rătăcită; nu purta cravată – o greşeală şi-a spus el. Era prea nervos. Trebuia să se controleze mai mult El l-a văzut în sfârşit pe Polonski aşezat singur la o masă lângă bar. Acesta l-a observat şi i-a făcut un semn cu mâna.

Lucas s-a îndreptat spre el, examinând locul şi

oamenii de la mese.

— Nu te deranjează dacă ne aşezăm mai degrabă acolo, jos? spuse David arătând înspre o masă goală lângă o uşă pe care se putea citi; IEŞIRE DE INCENDIU.

— Pentru nimic în lume, prietene, spuse Polonski luându-şi paharul şi sculându-se.

David s-a aşezat în aşa fel încât să poată vedea toată sala. Şi-a depărtat un pic poala dreaptă a hainei.

— Şi ei vă caută, nu este aşa? întrebă Polonski închizând ochii.

— Ce ai spus?

— Indivizii pe care-i urmăreşti… Te urmăresc şi ei la rândul lor. (Privirea lui David se plimbă prin mulţime.) Te-am văzut mai adineauri, când cu chelnerul. Şi acum, acolo… şi asta. (Polonski arătă cu degetul în direcţia hainei lui David.)

Un chelner s-a apropiat, Lucas a comandat o bere. Pe urmă i-a explicat lui Polonski motivul întârzierii sale. El a adăugat imediat că nu a avut timpul necesar să treacă prin Montmartre pentru a lua banii pe care i-a promis.

Polonski i-a spus că are încredere în el şi că se puteau duce după aceea la el oricând.

Chelnerul a venit cu berea pentru Lucas.

Polonski a aşteptat ca acesta să se îndepărteze şi a întrebat:

— Ei bine, ce ai dori să ştii, exact?

— Tocmai aceasta este problema…

— Cum aşa?

— Eu nu ştiu la drept vorbind ceea ce caut.

— Aceasta simplifică totul, ei bine.

Lucas l-a servit cu o ţigară pe Polonski, care l-a refuzat. El şi-a aprins-o.

— De ce am eu nevoie, a reluat David discuţia, gândindu-se, este să am informaţii despre un trafic ce se face la Saint-Louis, o chestie foarte importantă…

— Un trafic?

— Da.

— Trafic de ce?

— Eu nu ştiu nimic, suspină David. Dar este o afacere importantă, atât de mare încât să justifice moartea celor ce i se împotrivesc… Despre deţinuţi, vreau să spun. Morţii din interiorul închisorii!

— Cine de exemplu? a întrebat Polonski fără pic de emoţie.

— Rashid, a răspuns David după o scurtă ezitare.

Polonski a tresărit brusc. El îl considera pe Lucas ca şi cum ar fi fost dracul în persoană.

— Cine eşti tu? a ţipat el speriat.

David a simţit fiinţa sa încordându-se violent. Ochii lui Polonski se dilataseră.

Deţinutului îi era frică?

De ce îi era lui frică?

David s-a aplecat înspre el şi i-a spus foarte repede:

— Eu ţi-am spus deja cine sunt. Şi ceea ce aş dori. Nu s-a schimbat absolut nimic! De ce îţi este frică? Răspunde-mi! De ce îţi este frică?

Polonski îl privea, ezitând. Pe urmă înghiţi cu greutate şi întrebă:

— Cum se face că eşti la curent?

— La curent cu ce?

— Termină să mai faci pe prostul!

— La curent cu ce? Dumnezeule bun!

— Cu Rashid.

David fu surprins.

— Să nu-mi spui că nu eşti la curent, murmură Polonski privindu-l cu neîncredere. Dacă nu, atunci de ce mi-ai vorbit… tocmai de el!

— Dar toată lumea este la curent, a îngăimat David.

— Toată Iu… (Polonski s-a întrerupt; pe urmă trăsăturile feţei sale s-au crispat deodată.) Ascultă,

prietene! Pentru mine este suficient! Tu eşti simpatic, dar… (El a început să dea înapoi.)

Lucas l-a luat de braţ.

— Polonski, eu te rog! Eu îţi jur că nu înţeleg. Eu îţi jur! (El a strâns din dinţi.) Nu mă lăsa, te rog eu… Spune-mi ce se întâmplă!

Polonski păru că ezită, pe urmă suspină:

— Partea proastă este că pari a fi sincer.

— Eu sunt sincer, Polonski.

Bătrânul deţinut clătină din cap, fixându-l pe Lucas cu o privire intrigată.

— Există un contract pentru Rashid, scăpă Polonski.

— Un contract?! a exclamat David cu o voce înăbuşită.

— Da. Nişte indivizi îi voiau pielea.

Lucas a rămas stupefiat.

— Dar… el este mort, a bolborosit el. Rashid este mort!

— La dracu', atunci, era deci adevărat…

— Ce? Ce era adevărat?

David aproape a strigat întrebarea sa, atât de puternic era tumultul din braserie.

Era încă sub impresia celor aflate: erau doi indivizi Rashid în închisoarea de la Saint-Louis. Mai exact, a mai rămas unul. Primul – cel de care s-a ocupat Olivia şi care s-a lăsat condamnat sub falsa identitate de Salim Yamani – a fost găsit mort, spânzurat în celula sa. Al doilea – cel care era obiectul unui contract după spusele lui Polonski – a fost transferat la Saint-Louis la puţin timp după moartea celuilalt. Se numea şi el Rashid – şi acesta era numele său adevărat. Nicio legătură de familie între cei doi oameni; Rashid fiind un nume foarte răspândit în Africa de Nord.

Coincidenţa era incredibilă. Până la prenumele care semănau în mod ciudat: Salim, pentru cel care era mort; Said-Halim, pentru cel care nu va întârzia să-l ajungă,

după spusele lui Polonski.

— Care-i adevărul? repetă David cu voce puternică.

Polonski s-a aplecat înspre el.

— Ţi-am spus, nu cunoşteam adevărata identitate a lui Salim Yamani. Dar am auzit vorbindu-se că el a fost condamnat sub un nume fals.

— De către cine?

— Eu nu ştiu mai mult…

— Eu credeam că era genul care stă deoparte şi-şi ţine gura.

— Cu mine, da, şi cu cea mai mare parte a oamenilor de altfel. Dar el avea un tovarăş de celulă care nu-i semăna. Era opus lui. Un tip mai degrabă simpatic… Ei doi se înţelegeau de minune. El putea foarte bine să-i lase afacerea. Iar celălalt nu s-a putut stăpâni să nu o facă din nou – pe deasupra, el era frizer în puşcărie, atunci! (El a tăcut un moment, gânditor.) Acestea fiind spuse…

— Ce?

— Eu mă întreb dacă acum am aflat… Dacă nu cumva am aflat atunci când cineva din familie a depus o plângere după ce s-a spânzurat… (El făcu o strâmbătură.) Nu îmi mai aduc aminte nimic!

David a rămas tăcut mult timp.

Polonski s-a uitat la el şi a terminat până la urmă pocnindu-i din degete, în faţă.

— Hei… Răm ai cu mine! Am nevoie de tine să-mi plăteşti cina… Ţie nu ţi-e foame?

Lucas a zâmbit.

— O.K., să mergem.

Au trecut în sala de mese a restaurantului şi s-au aşezat la o masă îndepărtată, lângă intrarea de la bucătărie.

Lângă ei, la o masă, nişte germani cinau zgomotos. Ei au sporovăit aşteptându-şi comenzile. David a aflat că Polonski era de origine poloneză după tată, dar că nu

pusese niciodată piciorul în Polonia. „Trebuie să mărturisesc că nu prea am avut timp pentru mine”, precizează bătrânul, deţinut strâmbându-se. El prefera să evite motivul pentru care făcea puşcărie. „Tâmpenii!” spunea el adăugând: „În afara fiicei mele! Este singurul lucru pe care nu l-am ratat! Marion, aşa se cheamă ea. O fată drăguţă – nu pentru că este a mea, dar într-adevăr drăguţă!”

În cursul cinei, David a adus din nou în discuţie închisoarea din Saint-Louis. Un lucru îl intriga din ceea ce i-a spus Polonski.

— Spune-mi o chestie… Este oare posibil ca şi alţi deţinuţi din Saint-Louis să fi ştiut de adevărata identitate a lui Salini Rashid?

— Vrei să vorbeşti de Yamani.

— Da.

— Nu mi se pare un lucru nemaipomenit. Este mai mult ca sigur clacă a scăpat ceva prietenului său frizerul.

— În acest caz, cum de n-ai ştiut tu?

Polonski a surâs.

— Sunt doi indivizi care tund la Saint-Louis. Eu sunt prieten cu celălalt! (El a zâmbit din nou; pe urmă a încruntat subit din sprâncene.) Eu nu prea văd unde vrei să ajungi. Acest individ nu are nicio legătură cu ceea ce vrei să dezgropi. El s-a spânzurat, nu?… Nu? (David nu i-a răspuns.) La drept vorbind, prietene, mi se pare foarte dificil de imaginat altceva! Trebuie să recunoşti că lovitura a fost foarte bine studiată, al dracului de bine studiată! Cu gardieni peste tot! Chiar şi aşa, prietene, mi se pare o tâmpenie!

— Nu poate fi altceva, totuşi…

— După părerea mea, te înşeli. Şi pe urmă, eu nu văd legătura cu restul…

— Cum aşa?

— Nu ţi-am povestit mai înainte. Eu nu ştiu ce se

petrece, dar se întâmplă ceva în puşcăria aceea... Şi trebuie să fie de foarte mare importanţă. Este prima oară când am auzit vorbindu-se clar despre un contract, dar după părerea mea au mai fost şi altele...

— Cum ai aflat tu? Prin cine? întrebă David.

Polonski ezită:

— Printr-un prieten, răspunse el.

— Nu vrei să-mi spui cum îl cheamă?

Polonski făcu o strâmbătură ca pentru a se scuza.

— Este tot ce pot să-ţi spun – asta pot – este numele tipului care este amestecat în toată afacerea asta: Linas, Alex. Linas. De când a sosit, violenţa a crescut simţitor sub acoperişul închisorii... Alex Linas. (Polonski privi în goi parcă văzând omul despre care vorbea.) Are o cicatrice pe obrazul drept... Tot atât de periculos precum un şarpe.

— De unde provine el?

— Se pare că este un tip de-ai lui Zamourian, dar eu nu ştiu nimic despre aceasta.

— Zamourian! Simon Zamourian? strigă David.

— Este ceea ce am auzit discutându-se, în orice caz, spuse Polonski dând din cap.

Simon Zamourian. Lucas îl cunoştea cel puţin, ca toată lumea, din lectura ziarelor: era unul din „naşii" cei mai puternici ai lumii interlope. El domnea singur pe Coasta de Azur, stăpânind jocurile şi cazinourile, o bună parte din prostituţie şi din droguri. El chiar câştigase, de câţiva ani, mai multe poziţii la Paris. Se părea a fi cel ce reorganizase traficul de heroina în Franţa – după destrămarea lui „French connection" de la mijlocul anilor şaptezeci. Unii spuneau că este omul Mafiei. Dar se spuneau atâtea despre Zamourian. Se povestea că ar fi participat la primele eliminări ale „furnicilor" – acei toxicomani traficanţi care prin anii '70 şi '80 făceau călătorii înspre ţările din Triunghiul de aur, în sud-estul Asiei şi reveneau în Europa cu stomacul plin de heroină în

pliculeţe din plastic sau prezervative; presa a povestit de supradozele mortale care au făcut victime în rândul lor; sucurile lor gastrice fiind stimulate la plecarea din Bangkok, distrugeau săculeţii înainte ca ei să poată trece vama la Paris, Amsterdam sau în altă parte.

Astăzi, „furnicile” practic au dispărut: „spărgătorii” lui Zamourian au fost cu mult mai eficienţi faţă de toate supradozele şi toată poliţia din lume.

Lucas s-a gândit: Salim Rashid se droga. Era chiar un mic „distribuitor”, cum i-a precizat Aronfeld. Ace. asta era oare cheia?

L-a întrebat pe Polonski:

— Un trafic de droguri? La Saint-Louis? făcu Polonski. (El a dat din cap.) Nu există. În sfârşit, vreau să spun, nu unul important! Există marfă, droguri, da, dar nu… Ei bine, nimic foarte important. Şi cei care trafichează sunt vietnamezi…

— Chiar aşa! a insistat David. Chiar a fost găsit unul eventrat!

— Van Dong? (Polonski a rămas pe gânduri.) Ei drace… Este adevărat că avea legătură… Dar eu nu sunt sigur să fi existat vreo legătură. (Clătină din cap din ce în ce mai repede.) Nu, într-adevăr! Şi în orice caz, îţi repet: nu era decât o afacere fără importanţă. Aceasta nu deranja pe nimeni.

Se făcuse aproape miezul nopţii când au părăsit braseria. În ciuda orei târzii şi a burniţei care începea să cadă, era multă lume care circula pe Champs-Élysées.

S-au grăbit înspre Golf-ul parcat pe o stradă adiacentă şi au luat direcţia Montmartre. David îi promisese cinci mii de franci lui Polonski şi el profita de acest fapt pentru a recupera banii lichizi pe care Aronfeld i-a lăsat la el acasă.

Instalându-se la volan, Lucas a ascuns Coltul 45 sub scaunul său după ce a coborât piedica.

— Tu nu glumeşti, hai?... s-a mulţumit să remarce Polonski cu un aer gânditor.

Pe drum, Lucas l-a întrebat dacă poate să obţină informaţii mai precise despre contractul pus pe capul deţinutului Said-Halim Rashid.

— Aş vrea să ştiu cine a cerut acest contract şi de ce? a spus David. Şi cine trebuie să-l execute... Aş dori să încerci să afli dacă nu cumva a existat un contract şi pentru celălalt deţinut.

— Care? Cel spânzurat?

— Da.

Polonski dădu din cap suspinând, cu un aer resemnat.

— Tu accepţi? a întrebat David aruncând o privire bătrânului deţinut în timp ce conducea maşina. Eu am să-ţi dau o sumă dublă dacă accepţi.

— Voi încerca, nu-ţi promit nimic.

— Mulţumesc.

— Nu ai pentru ce, prietene. Dacă pot să te ajut, te voi ajuta... (El a ezitat.) Este prea dezgustător să ucizi un copil mic.

Se făcu linişte.

— Nu trebuie decât să o chemi la telefon pe fata mea, sau să te duci să o vezi, a reluat discuţia Polonski. Eu am să-ţi dau adresa ei. Ea vine la puşcărie practic în fiecare săptămâna. Eu am să-i spun ei tot ce aflu.

Montmartre era gol. Nu mai era nimeni în stradă.

Lucas s-a învârtit de mai multe ori înainte să găsească un loc la vreo două sute de metri de casa lui.

El nu remarcă nimic anormal.

Polonski a preferat să-l însoţească decât să-l aştepte în maşină. Au ajuns la uşa imobilului fără probleme şi s-au strecurat înăuntru.

Zece secunde mai târziu, interiorul unui Volvo parcat cu cincizeci de metri mai sus, s-a luminat: un bărbat a ţâşnit şi a început să fugă în direcţia cabinei telefonice din

capul străzii; un altul se rezemă cu coatele pe acoperişul maşinii Volvo şi răcni ordinele într-un aparat de emisie-recepţie, portabil.

Primul lucru pe care-l remarcă Lucas, când au ieşit din nou din casă după vreo zece minute, a fost o maşină de culoare închisă, ce staţiona dublând maşinile parcate lângă trotuar, în josul străzii; un bărbat blond, îmbrăcat cu un bluzon bej şi având în picioare pantofi de tenis, discuta prin geamul coborât al maşinii cu şoferul din interiorul maşinii. Bărbatul blond s-a rezemat cu ambele mâini pe portiera maşinii. Maşina a semnalizat cu frânele de cinci sau şase ori la rând.

David l-a auzit pe Polonski murmurând:

— La dracul Asta este pentru noi, prietene!

Nu a mai avut timpul necesar să se asigure dacă maşina era un BMW negru: trei sunete de claxon scurte, au răsunat undeva în spatele său; şi de asemenea exclamaţii îndepărtate provenind din capătul străzii cotite.

David a văzut un grup de oameni agitându-se lângă cabina telefonică; doi dintre ei s-au desprins şi au început să coboare panta; un altul a dispărut după colţ.

Acolo sus în afara câmpului vizual, se auzea o motocicletă.

David şi-a scos Coltul 45; soneriile ceasurilor deşteptătoare, cele de la muntele Trittore, îi răsunau puternic în cap. Cel mai apropiat: omul în bluzon!

— Atenţie! ţipă Polonski intrând între două maşini staţionate.

David a sărit în lături făcându-se ghem.

O rafală de armă automată pârâi în noapte, spărgând geamurile maşinii din faţa lui Polonski. O rafală nebună. A doua s-a zdrobit de un perete, chiar deasupra lui Lucas făcând să răsune balustrada unei ferestre. Chiar în acelaşi timp David a tras asupra ucigaşului în bluzon. De trei ori consecutiv. Braţul drept al ucigaşului s-a ridicat, ca şi cum

ar fi fost dezarticulat şi omul s-a prăbuşit peste o maşină.

Tot ghemuit, David s-a întors imediat, ţinând Coltul 45 cu ambele braţe întinse, măturând spaţiul din faţa sa.

„Soneriile”! Acesta nu mai era un antrenament. Ucigaşii care coborau panta; el nu-i auzea! Şi claxonul? De unde venea claxonul? Ce linişte, bunule Dumnezeu, ce linişte! Ce făceau ei, oare?

— Polonski!

David s-a apropiat de locul în care bătrânul deţinut s-a ascuns. El l-a chemat cu voce joasă:

— Polonski? Merge?

— Da!

— Ne vom întoarce în clădire. Mai există o ieşire prin spate.

O fereastră din clădire s-a luminat. Pe urmă o alta. Un zgomot de maşină în noapte. Lucas încerca să-l localizeze. În zadar. Trebuia să se mişte. Repede.

— Ta eşti gata?

— Da. (Polonski şi-a oprit un strigăt.) Lucas! Maşina Volvo, în sus, pe stânga.

David s-a întors într-acolo. Avu timp să zărească silueta unui om îmbrăcat într-un impermeabil deschis la culoare, sărind din Volvo şi fugind în direcţia lor, ascunzându-se în umbra unui pridvor, chiar în faţa intrării în imobilul său. Ucigaşul le tăiase orice posibilitate de-retragere. Erau prinşi în capcană!

Lucas a recapitulat totul, cu toată viteza. Trebuia să intre în clădire şi să iasă pe cealaltă ieşire, era singura soluţie. Un singur om supraveghea acum intrarea – Dumnezeu ştie câţi puteau fi la fiecare colţ al străzii! Şi mai avea un avantaj asupra ucigaşului în impermeabil: ei ştiau poziţia lui; el nu o ştia pe a lor – cel puţin aşa spera! Trebuia să acţioneze repede, s-ar putea să aibă o şansă.

— Ce facem? a întrebat Polonski dintr-o suflare.

— O să încercăm totuşi, răspunse David. Vino! Trec

eu primul.

Au înaintat în linişte spre intrarea în clădire ascunzându-se în spatele maşinilor staţionate. La cinci metri de intrare, Lucas i-a făcut semn lui Polonski să se aplece. Pe urmă a sărit, descoperit, s-a ghemuit şi a deschis un foc puternic în direcţia umbrei din pridvor unde se ascunsese ucigaşul în impermeabil.

Un strigăt de durere, pe jumătate acoperit de împuşcături.

O siluetă deschisă la culoare a ieşit din umbră şi s-a prăbuşit pe trotuar.

Lucas şi Polonski s-au repezit în clădire.

În trecere, Lucas a aprins lumina pe scară: aceasta îi va face să câştige câteva minute. Au ieşit într-o curticică, după aceea într-o grădină interioară. Cealaltă ieşire era larg deschisă în faţa lor la circa patruzeci de metri. Polonski datorită faptului că şchiopăta, nu putea fugi atât de repede. David a mai încetinit ritmul. Profită pentru a-şi reîncărca Coltul. Se opri la adăpostul unui perete pentru a-i permite bătrânului deţinut să-l ajungă.

Îşi ciuli urechile. Nimic. Ei nu i-au urmărit, deloc!

Ceva nu era în regulă. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

Deodată un zgomot crescu în obscuritatea grădinii. Un zgomot de motocicletă. Motocicleta! Uitase de ea! Ea bloca ieşirea. Nu! Ea explora grădina! Farul său galben şi puternic scotocea boscheţii şi tufişurile. Se deplasă prin afeoeleraţii bruşte şi zgomotoase. Bărbatul aşezat la spatele motocicletei îndrepta o armă în toate direcţiile.

David a simţit o palmă pe umărul său: Polonski îi făcu semn să nu utilizeze pistolul său; el îi arătă un furtun de stropit care zăcea de-a latul aleii principale. David a înţeles ce voia să facă. Avea dreptate: împuşcăturile le-ar fi semnalat prezenţa celorlalţi. Cei doi oameni s-au repezit de o parte şi de cealaltă a aleii, fiecare la adăpostul

tufişurilor şi au pus mâna pe furtun.

Motocicleta părea că ezită. De unde se găsea David nu putea să vadă nimic. El avea privirea aţintită asupra mâinii ridicate a lui Polonski. Deodată, motocicleta s-a apropiat cu toată viteza făcând un zgomot asurzitor.

Mâna lui Polonski s-a lăsat în jos. David a ridicat furtunul retrăgându-se în viteză.

Furtunul s-a întins sub bărbia conducătorului motocicletei. Lovitura fu atât de puternică, încât David scăpă furtunul din mâini.

Cei doi motociclişti azvârliţi din şa, au căzut la pământ în timp ce motocicleta se culca la pământ alunecând şi scoţând o ploaie de scântei. Polonski a ţâşnit înspre unul dintre ucigaşi. Conducătorul motocicletei zăcea nemişcat. Celălalt, cu faţa în jos, mormăia nemulţumit, ţinându-şi capul în mâini. Polonski nu i-a mai lăsat timp să reacţioneze: el l-a prins de păr şi l-a dat cu capul de pământ. Pe urmă s-a repezit asupra conducătorului motocicletei, s-a asigurat că acesta era ameţit bine şi i-a zdrobit degetele mâinii sale drepte.

S-au auzit paşi răsunând în mica curte ce dădea înspre grădină.

— S-o ştergem de aici! lansă David fugind înspre ieşire.

În spatele lor, în grădină, s-au auzit strigăte, în momentul în care au ajuns în stradă. Au înconjurat un grup de case şi au pătruns pe strada în care David parcase Golf-ul. Drumul părea liber: nimeni, nicio mişcare suspectă.

Cei doi bărbaţi au ajuns la maşină şi s-au instalat în ea. David a demarat imediat, dar era incapabil să-şi stăpânească tremuratul mâinilor. Picioarele îi tremurau de asemenea; ele îi erau moi şi fără putere. Îi venea să urle. El apăsă pedala acceleratorului scoţând maşina din locul de parcare, lovind şi aripa autovehiculului staţionat în faţa sa.

Motorul Golf-ului se ambală. În momentul în care Lucas se angaja într-o stradă transversală, strigătul lui Polonski îl electriză:

— Uite-i! (Vocea i-a devenit plângătoare.) Dar cine sunt indivizii aceştia, la dracul

David s-a întors. Volvo-ul cobora strada cu toată viteza, în spatele lor. O altă pereche de faruri străpunse noaptea, din cealaltă parte şi, într-o fracţiune de secundă, maşina porni în pantă. BMW-ul!

Lucas s-a simţit cuprins de panică. El accelera până la fund. Golf-ul s-a lipit de asfalt şi s-a lansat în noapte. David mergea fără să ştie încotro. El a pornit orbeşte pe străzi urcându-le şi coborându-le cu o viteză nebună, riscând să piardă controlul maşinii la fiecare viraj.

— Ei se apropie! urlă Polonski.

Mâinile lui Lucas s-au crispat pe volan.

Aceasta nu-i servea la nimic, nu-i servea la nimic să continue aşa. El putea să conducă repede – el chiar conducea repede – dar aceasta nu era suficient. Trebuia să găsească altceva. El nu putea menţine acest ritm multă vreme; putea oricând să părăsească drumul sau să dea peste oamenii care se plimbau târziu în noapte, sau să se ciocnească de un alt autovehicul la vreo intersecţie!

Terenul! El avea avantajul terenului! Trebuia să profite. Dar cum?

Într-o străfulgerare a ştiut, ceea ce trebuia să facă. Pasajul! mai sus de strada Lépic. Pasajul, da! Golf-ul putea să se strecoare – el o mai făcuse şi altă dată. Dar Volvo, nu; era prea lată!

— Ţine-te bine! i-a spus lui Polonski.

Golf-ul a făcut o deviere bruscă, a lovit o maşină ce staţiona şi a intrat pe o stradă cu sens interzis cu peste 80 de kilometri la oră. El a intrat într-o stradă mai largă, a coborât circa treizeci de metri şi s-a angajat, pe stânga, din nou pe un sens interzis, rugându-se lui dumnezeu să

nu-i vină niciun autovehicul din faţă.

A intrat într-o stradă prost pavată.

— Ne-am înfundat! urlă Polonski.

— Nu! Este o trecere la capăt! a strigat David.

Strada părea că se termină în faţa unei clădiri, dar făcea un cot şi se continua îngustându-se foarte mult. David a aruncat o privire în oglinda retrovizoare: Volvo-ul ţâşnise în spatele lui în zigzag. BMW-ul! Unde era BMW-ul! A apăsat puternic pedala de frână şi s-a angajat pe străduţă. Prea repede! Golf-ul lovi peretele stâng, se lovi de cel din dreapta şi se opri. Înţepenit între cei doi pereţi atât de apropiaţi unul de celălalt încât nu se

puteau deschide uşile! Pe Lucas l-a cuprins frica. A învârtit cheia în contact. Motorul a pornit imediat. Golf-ul s-a desprins de piatra zidului într-o hârşială oribilă de tablă şi s-a bălăbănit până la sfârşitul străzii. Strălucirea farurilor Volvo-ului au ţâşnit în obscuritatea străzii şi de asemenea un zgomot de tablă şi de geam spart urmat de ţipătul unui claxon, lung şi monocord.

— Ea nu a trecut! Ei s-au înţepenit! se bucură Polonski.

David nu-l asculta. El nu se gândea decât la un singur lucru:

cealaltă maşină. BMW-ul. Unde era ea?

— El a cotit la dreapta şi a urcat încet strada scotocind din priviri drumurile laterale. Nimic.

A zărit-o prea târziu: ea se găsea în vârful dealului din faţa lui, nemişcată, ca o fiară la pândă. Farurile sale s-au aprins şi ea *a* plecat cu toată viteza în faţă în direcţia Golf-ului pentru a-l zdrobi.

Ea îl va pulveriza!

David manevră levierul de viteze cu frenezie, introduse maşina în marşarier apăsând puternic din nou pedala de acceleraţie. Golf-ul a dat înapoi cu o viteză

nebună, clătinânefu-se periculos. Dacă rata manevra, era mort. El a întors violent volanul şi Golf-ul a fost înghiţit de un drum transversal.

Cauciucurile au scrâşnit în faţa lor.

Fiara a ratat prada sa. Dar ea nu va întârzia să revină în atac!

Lucas a urcat o stradă în marşarier până la o încrucişare, după care a plecat în faţă, imediat, fără să mai arunce vreo privire BMW-ului care mergea cu toată viteza pe o stradă laterală.

Treizeci de secunde mai târziu, BMW-ul era din nou în spatele lor. David şi-a asumat nişte riscuri nemăsurate încercând să scape de el. În zadar. Urmăritorii săi păreau să cunoască locurile la fel de bine ca şi ei.

— Ei îţi urmăresc stopurile de frână de pe spate! strigă Polonski.

— Şi ce pot eu să fac?! La dracu'! vociferă David.

— Găseşte o curbă pentru a-i păcăli!

— O curbă?

— Da! Eu voi tăia contactul înainte. Aceasta va stinge luminile de pe frână. Tu îi laşi să se apropie şi frânezi în ultima clipă! O.K?

Asta ar putea funcţiona! Dacă contactul era tăiat, stopurile nu mai funcţionau. Şoferul BMW-ului nu ar avea niciun indiciu. Era destul de riscant şi pentru ei de asemenea, dar ar putea funcţiona şmecheria!

Ar putea funcţiona şmecheria… Dar unde? Care curbă?

La Sacré-Cœur! O stradă largă o înconjura şi se termina la poalele bisericii. Da! Acolo! Este un viraj pe stânga la nouăzeci de grade. Pe dreapta, gol şi o denivelare de circa cincisprezece metri.

David i-a strigat lui Polonski pornind în direcţia pieţei Tertre. El a fost nevoit să încetinească pentru a evita turiştii-şi pe cei care se plimbau, care întârziaseră în zonă,

şi s-a angajat cu toată viteza pe strada ce ducea spre bazilică. A privit o clipă în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că BMW-ul îl urmăreşte în continuare.

— Lasă-i să se apropie! urlă Polonski întinzând mâna înspre cheia de contact. Tai contactul!

David a văzut curba apropiindu-se cu viteză ameţitoare., în ultimul moment a cotit dreapta şi apoi stânga, în interiorul virajului, zdrobind pedala de frână. Golf-ul a efectuat o serie de rostogoliri cap-coadă şi s-a izbit uşor de trotuar.

BMW-ul nu a mai avut această şansă; conducătorul său a frânat prea târziu. Marea maşină a derapat, a sărit peste trotuar ca şi cum ar fi fost o trambulină şi a căzut în gol.

Lucas nu a auzit zgomotul exploziei. Dar o strălucire vie a luminat noaptea.

— Ei, le-am dat cu tifla, murmură Polonski. Să nu rămânem aici, prietene!

— Cred că ne vom mai vedea, prietene.

Lucas urmărea silueta lui Joseph Polonski, îndepărtându-se şchiopătând spre o staţie de taxiuri la încrucişarea bulevardului Madrid cu Charles-de-Gaulle, la Neuilly. Urmări cu privirea taxiul care îl ducea cu sine pe Polonski în noaptea străjuită de turnurile ministerului Armatei.

Bătrânul deţinut îl va ajuta.

El nu şi-a schimbat părerea. El i-a cerut numai să nu-i pună fata în pericol.

— Ei nu i se va întâmpla nimic, îţi promit, l-a asigurat David.

Polonski avea aerul de a fi cântărit această promisiune. Pe urmă a clătinat din cap, liniştit. O clipă l-a privit pe Lucas cu o privire tristă. Un surâs schiţat a îndepărtat ridurile groase ce-l înconjurau ca nişte legături.

— Cred că ne vom mai revedea, prietene, spuse el cu

simplitate înainte de a pleca.

Sper că ne vom revedea…

David demară. Merse circa două sute de metri în direcţia podului de peste Sena. Pe urmă coti brusc pe contrasens şi parcă imediat. Nu ştia unde să meargă. Nu voia să se întoarcă pe strada Muette. Nu acum. De fapt, el nu voia să meargă nicăieri. El ar fi vrut să rămână acolo. Nimic altceva. Să rămână acolo, în scaunul Golf-ului, izolat în noapte, imobil, mulţumindu-se că se simte viu.

Frica nu-l părăsise în întregime: din timp în timp, imagini pline de zgomot şi furie îl asaltau, şi atunci simţea frica, explodând în stomacul său şi radiind până la picioare, lăsându-l fără puteri şi cu inima bătând.

Frica sa l-a dezgustat şi mai ales mulţumirea de a fi în viaţă pe care ea o aţâţa în el. Michael era morţi El nu avea dreptul de a reacţiona astfel.

El nu trebuia să se gândească decât la un singur lucru: el a comis o greşeală! El s-a destins, la Montmartre, în compania lui Polonski. O clipă, uitase de ce era acolo, de ce mai respira: nu a mai fost atent… Şi ei au fost pe punctul de a-l distruge. Mai rău încă: să-l învingă.

În război!…

El era în război. Un război necruţător împotriva unui duşman pe care nu-l cunoştea – pe care nu putea să-l recunoască! – dar care, din partea sa, îl urmărea din umbră, gata în orice clipă să se prăbuşească peste el pentru a-l omorî. Da, el era în război. El nu trebuia să mai uite aceasta. Niciodată! Dacă nu, acest război îl va pierde. Şi nimic nu ar mai fi avut atunci niciun sens.

A aţipit cu puţin înaintea zorilor.

Frigul şi zgomotul circulaţiei l-au trezit o oră mai târziu. Un soare palid aurea turnurile ministerului Apărării. Pescăruşii se ridicau ici şi colo, deasupra fluviului. O clipă a fost tentat să se ducă să bea o cafea undeva. Dar, zărindu-şi faţa în oglinda retrovizoare, a

renunţat. Nu cu faţa aceasta! S-a consolat zicându-şi că în definitiv nu era prudent. Pe loc, nu a căutat să înţeleagă de ce a spus aceasta. El a simţit-o, aceasta era tot. Şi îi era suficient.

Deodată, o descărcare nervoasă i-a străbătut tot corpul: un bărbat în impermeabil stătea la marginea trotuarului la cinci sute de metri în faţa lui. El nu traversa! El ezita aruncând priviri în direcţia Golf-ului.

Lucas a lăsat mâna să-i alunece sub scaunul său şi a luat Coltul 45 verificând cu degetul ca piedica să fie coborâtă. Omul nu se clintea, scrutând alternativ circulaţia şi Golf-ul. Deodată, el s-a repezit în stradă ridicând braţul şi David l-a văzut aruncându-se într-un taxi pe furate.

Uşurarea lui Lucas fu de scurtă durată. O confuzie profundă l-a cuprins la gândul că omul s-ar fi apropiat mai mult de Golf şi ce s-ar fi putut întâmpla. Ar fi aşteptat el pentru a trage? Ar fi aşteptat el numai un gest suspect, ceva, fără importanţă? Bunule dumnezeul… El. era cu nervii la pământ. Trebuia neapărat să se odihnească.

Şi totuşi necunoscutul l-a privit…

De ce l-a privit? Nu! Nu el – îi era imposibil să-l distingă prin geamurile colorate –, maşina! Accidentele din Montmartre! în ce stare era ea? Gânduri nebuneşti şi confuze i se amestecau în cap.

O greşeală!

El mai făcuse o greşeală! Rămăsese în acea maşină şi era singurul lucru pe care nu trebuia să-l fi făcut! Era cel mai bun mijloc de a se face remarcat! Singurul lucru care le-ar fi permis să-l regăsească! El ar fi trebuit să o abandoneze!…

A ieşit cu bruscheţe din Golf şi a făcut un tur pentru a o examina. Nu avea mare lucru, în definitiv: înfundături şi zgârieturi certe, dar nimic în comparaţie cu ce şi-a imaginat el. Totuşi nu putea să o păstreze în starea asta: la

viteza cu care s-a desfăşurat urmărirea, ei poate nu au putut reţine numărul maşinii, dar ei ştiau că are un Golf negru, accidentat. Şi aceasta era prea mult, pentru Lucas.

S-a aşezat din nou la volan şi a demarat imediat: cunoştea un garaj în Montparnasse unde puteau să-i aranjeze maşina repede, dacă făcea el preţul.

S-a uitat la ceas. A dat drumul la aparatul radio al maşinii: un crainic anunţă, pe un ton ridicol de vesel, „temperaturi excepţional de joase pentru acest anotimp" şi recomanda prudenţă pe şosele, „poleiul făcându-şi apariţia cam în toată ţara". Debitul său verbal se acceleră subit şi, la sfârşit el lămuri că era ora 8, timp în care răsuna genericul jurnalului.

Lucas ascultă titlurile, după care apăsă pe clapele radioului pentru a se informa în legătură cu primele subiecte tratate la jurnalele altor posturi. Peste tot, aceleaşi lucruri. Nu se vorbea decât de condamnarea oficială de către Moscova a deschiderii negocierilor dintre Paris şi Bonn, în vederea realizării unei apărări nucleare comune, în plan „tactico-strategic", implicând instalarea de rachete franceze Hadès pe teritoriul Republicii Federale Germania. Venea după aceea anunţul unei reuniuni a conducătorilor principalelor părtide ale majorităţii, o adevărată „punere în mişcare pentru luptă", după cum subliniau comentatorii, în ajunul campaniei alegerilor legislative – un sondaj arăta, ca de obicei, că nimic nu era jucat în avans. Urma în ordine – sau în dezordine, după post – ştirea privind consecinţele unei lovituri de stat ratate în Africa neagră – sau Gabon, sau în Coasta de Fildeş, Lucas nu mai ştia prea bine –, ultimele reacţii faţă de „evenimentele teroriste" care au bulversat opinia publică occidentală la mijlocul săptămânii: s-au descoperit, în aceeaşi zi, în diverse capitale europene – printre care şi Paris – şi la New York, cadavre de copii africani morţi de foame. Micile corpuri descărnate, învelite

în huse de plastic transparent, au fost depuse în locuri publice foarte frecventate, fiecare cu câte un bilet pe care se putea citi: „Voi l-aţi ucis. Atunci îngropaţi-l”. Această acţiune a fost revendicata de o anume „Armată revoluţionară mondială”, care-şi marca astfel „intrarea în război” împotriva „acelora ce înfometează” din occident, „vinovaţi de cea mai mare crimă împotriva umanităţii din toate timpurile”.

David a apăsat o clapă pentru a reveni pe postul de radio iniţial. Deodată, după o serie de mesaje publicitare, cuvintele crainicului radiojurnalului l-au făcut să tresară. El a crescut volumul radioului şi a tras pe dreapta.

„… au fost sculaţi de zgomotul unui schimb de focuri. Gangsterii s-au urmărit după aceea pe străzile din Montmartre într-o cursă demnă de celebrul film „Bullit” în care Steveri McQeen urmărea maşinile răufăcătorilor pe dealurile din San Francisco. O scenă care să vă taie respiraţia, de care dumneavoastră vă amintiţi cu siguranţă. În Montmartre urmărirea s-a terminat la fel de tragic ca şi în film. Una dintre maşini, un BMW, dar care nu se ştie dacă a fost maşina urmărită sau a urmăritorilor, nu a mai putut lua un viraj şi a luat foc după ce s-a zdrobit la piciorul scării din faţa bazilicii Sacré-Cœur. Cei doi ocupanţi ai maşinii au murit carbonizaţi. Poliţia a reuşit totuşi să-i identifice. Erau doi recidivişti foarte pericuâoşi, „mercenari”, lucrând la comandă, implicaţi de mai multe ori în omoruri, fără să fi fost totuşi condamnaţi vreodată. Poliţia îi bănuieşte să fi făcut parte cu certitudine din celebrii „strivitori de furnici” – furnicile fiind acei toxicomani-traficanţi eliminaţi de lumea interlopă în momentul acaparării traficului de droguri din Franţa…

David scăzu sonorul radioului şi-şi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau.

„Strivitorii de furnici”… Aceste cuvinte îi răsunau ca un ecou în cap. Dar nu aceasta îl asurzea. Un alt cuvânt!

Un cuvânt care nu fusese pronunţat de crainicul de la radio…

Un cuvânt care era, în fine, un nume:

Zamourian! Zamourian!

Garajistul din Montparnasse a început prin a-i spune lui Lucas că i-ar trebui mai mult de o săptămână pentru a repara Golf-ul şi pentru a-l vopsi gri. El nu putea să facă mai mult – „cu cea mai multă voinţă din lume!… Şi toată lumea era grăbită, în zilele noastre, el nefiind singurul!”

El a admis după aceea – când David i-a băgat o hârtie de cinci sute de franci – că anumite persoane erau mai grăbite faţă de altele, şi că se putea, în sfârşit, accelera reparaţia înlocuind piesele stricate în loc să le repare. El a convenit în sfârşit – sub presiunea unei alte bancnote – că anumite vopsele se usucă mai repede faţă de altele.

Totul era o chestiune de preţ!

Lucas l-a părăsit dându-i întâlnire miercurea următoare. Apoi a luat un taxi care l-a lăsat în piaţa Muette. A mers pe jos restul drumului până la studio.

Uşa studioului nu era închisă cu cheia – probabil a uitat-o în grabă, seara trecută, pentru a se întâlni cu Polonski.

În momentul în care a închis uşa în urma lui, a înţeles că s-a înşelat. Din ce cauză?… Mirosul? Foşnetul materialului ţesut?… El s-a întors cu inima bătând.

— Bună ziua, David…

Olivia era în picioare în faţa lui. Ea îi surâdea.

— Ascultă, Daniel, eu te rog, opreşte-te! strigă Olivia la telefon. Nici nu este vorba de fugă! Eu îţi cer numai o confirmare.

— Eu nu sunt sigur că superiorii mei vor face vreo distincţie, a răspuns cel de la capătul celălalt al firului „fi

— Dar nu o vor face!

— Eşti sigură?

— Nu ai încredere în mine?

— Bineînţeles că am! Numai că eu…
— Numai că ce?
— Ce o să faci tu acolo?
— Este numai pentru un caz, cum ţi-am spus.
— Un caz…
— Da.
— Ai început să lucrezi?
— Spune-mi, într-adevăr ai devenit un sticlete, hai?…
— (Un Oftat.) … Bine!… Aşteaptă un minut…

Olivia puse o mână pe receptor şi îl privi pe David; ea dădu din cap cu un aer extrem de extenuat.

Omul căruia i-a telefonat era un tânăr comisar de poliţie ce se numea Daniel Valance. Îl cunoscuse la Facultatea de drept El ocupa acum postul de secretar al directorului poliţiei judiciare a Parisului. Un post ingrat, dar o bună trambulină în viitoarea carieră pentru cine ştia să se descurce. Un post care, printre altele, îi permitea să fie la curent cu toate cazurile interesante ale poliţiei judiciare din Paris – acesta era şi motivul pentru care Olivia i-a telefonat.

Tânărul comisar a revenit la telefon.

— Îmi pare rău, fata mea. Eu nu deţin mai multe informaţii decât cele publicate în ziare. Ştiu că cei doi indivizi au lucrat în repetate rânduri pentru Zamourian, dar aceasta este tot. Ce-or fi căutat la Montmartre şi pentru cine, asta… Ce mister!
— Mulţumesc, Daniel.
— Când ne mai vedem?
— Am să te sun. Te îmbrăţişez. (Ea a închis telefonul şi s-a adresat lui David.) Nimic!
— Tu eşti sigură că ţi-a spus tot?
— Sigură.

Lucas ştia că era adevărat. Îl cunoştea pe Valance: el n-ar fi minţit-o niciodată pe Olivia. Nu pe ea.

Olivia s-a aşezat lângă Lucas şi şi-a aprins o ţigară.

— Tu ai început să fumezi din nou? s-a impacientat David.

— Numai câte una, aşa, din timp în timp, i-a răspuns pentru a-l linişti.

El a privit-o: avea un aer perfect restabilit. Tratamentul său cu antibiotice se apropia de sfârşit. Dar Olivia se simţea încă slăbită – ea îi mărturisise: cel mai mic efort îi tăia respiraţia şi o lăsa fără puteri.

Olivia, cu privirea în gol, dădu afară cu zgomot fumul ţigării; David remarcă paloarea obrazului ei: urmele violenţelor trecute nu se mai observau; nu a mai rămas decât această paloare, ca o emanaţie a suferinţei ce o măcina în interiorul fiinţei ei.

Olivia’a clătinat imperceptibil capul.

— Ce este? întrebă David.

Ea a ezitat înainte de a-i răspunde.

— Nu înţeleg deloc. Ceva nu e în regulă.

— Ce nu e în regulă?

— Zamourian.

— Zamourian?

— Da. Nu are nicio legătură. În orice caz nu văd nicio legătură. Eu nu am avut de-a face cu el nici de aproape, nici de departe. Nici Rashid nu a avut, sunt absolut sigură. Nu există nicio legătură, nicio conexiune, între el şi Zamourian. Nimic!

— Ba da, există o legătură. Chiar două! mai întâi drogurile…

— Dar Pojonski ţi-a spus, chiar ei, că nu a existat trafic la Saint-Louis. În sfârşit, nimic de anvergură…

— Eu vorbeam de lucruri petrecute înainte să fi intrat la închisoare. El era un distribuitor de droguri, nu?

— Salim? (Olivia a clătinat din cap oftând.) Aceasta nu a durat decât un timp. Şi nu a jenat pe nimeni.

— Despre aceasta, nu ştim nimic. (El a tăcut un timp.) Cealaltă legătură este Linas.

— Cine?

— Linas. Deţinutul despre care Polonski spune că este însărcinat prin contract să-l execute pe celălalt individ, cel care are acelaşi nume ca Rashid. Polonski, crede că el este mai mult sau mai puţin legat de Zamourian. Şi pe deasupra, acest Linas declanşează scandalul în urma căruia este izolat Salim Rashid. Şi tot el, dacă e să ne luăm după Polonski, este la originea celor mai multe reglări de conturi la Saint-Louis, în ultimul timp.

— Polonski este sigur de toate acestea?

— Practic, da. Este chiar singurul lucru de care este sigur. Restul, este cam în ceaţă. El simte că este ceva, dar nu vede ce.

— De ce nu crede că Salim a fost omorât?

— Pentru aceleaşi motive pentru care nu crede nimeni. Şi în plus el nu-şi imaginează cum ar fi putut s-o facă.

Olivia a rămas tăcută.

— Ei totuşi au reuşit foarte bine s-o facă, murmură ea ca pentru sine. Altfel nimic din toate acelea n-ar fi avut sens! (Ea ezită şi oftă.) Aceasta nu are niciun sens.

— Cum aşa?

— De ce l-au omorât? Eu vreau să spun: de ce l-au omorât ei la Saint-Louis? Să admitem ce spui tu, Zamourian şi restul, de ce şi-au asumat ei un astfel de risc? De ce şi-au complicat sarcina în aşa hal? (Ea remarcă expresia de neînţelegere de pe faţa lui Lucas.) El trebuia să iasă, David! De ce nu au aşteptat să iasă pentru a-l omorî? De ce? Aşa ar fi fost mult mai simplu pentru ei!

Olivia avea dreptate! Treaba aceasta nu sta în picioare.

David încercă să găsească un răspuns.

— El o fi descoperit câte ceva în legătură cu ce se întâmpla în închisoare, spuse el în sfârşit, ultima sa convingere.

— Şi ei nu mai puteau să aştepte trei luni... până să iasă?

— Se pare că nu. (El tăcu un timp.) Le-a fost frică să nu vorbească înainte.

— Nici asta nu ţine, suspină Olivia.

— De ce?

— Pentru că Salim nu mi-a spus nimic.

— S-ar putea să-i fi fost frică să-ţi vorbească.

— El ştia prea bine că putea să aibă încredere în mine. Şi pe urmă, nu era un idiot. Şi dacă ar fi descoperit ceva, ceva care i-ar fi pus viaţa în primejdie, singura lui şansă de scăpare ar fi fost să-mi spună.

— Ba invers, din contră!

— De ce?

— Legea tăcerii. Numai dacă o respecţi, îţi salvezi pielea, în cazuri de felul acesta, nu?

Olivia clătină din cap.

— Nu este logic!

— Ba dimpotrivă, este logica însăşi!

— Nu! (Ea clătină din nou din cap.) El nu mi-ar fi vorbit de scandal şi de restul, de impresia lui că se urzeşte ceva împotriva sa. El nu nu-şi fi spus nimic din toate acestea! Or, acestea nu numai că mi le-a spus, dar mi le-a şi scris!... Nu există nicio logică în toate acestea, David.

Urmă un moment de linişte.

— S-ar putea ca tocmai aici să fie problema, spuse David gânditor.

— Ce vrei să spui?; 91;

— Logic... Totul depinde de punctul de plecare. De la început noi raţionăm ca şi cum s-a vrut să-l ucidă pe Rashid. Şi într-adevăr, nimic nu se leagă!... Totul se modifică dacă schimbăm punctul de plecare!

— Adică?

— Că nici n-a fost vorba să-l omoare pe Rashid! Salim Rashid! Este o greşeală!... Pe celălalt au vrut să-l omoare!

(David s-a ridicat stăpânit de o emoţie crescândă.) Ei se numeau Rashid, amândoi! Acelaşi nume! (El o privi pe Olivia.) Prenumele practic identice! Said-Halim, Salim!... Ei s-au înşelat asupra prăzii!

Olivia şi David s-au privit o clipă unul pe celălalt, în tăcere, fără să poată scoate un cuvânt. Lucas şi-a aprins o ţigară şi a înghiţit fumul cu aviditate.

— Totul devine logic din acest moment, a reluat el. Totul... Absenţa legăturilor cu Zamourian, faptul că a fost omorât sub acoperământul închisorii când mai avea puţin timp să fie eliberat. Şi mai ales, faptul că nu ţi-a spus nimic! El nu avea nimic de-a face cu această poveste!”

David a urmărit trăsăturile fetei Oliviei.

Aceasta era! David avea dreptate. El a rămas imobil ca pentru a fi mai bine pătruns de acest adevăr. Pe urmă, deodată, excitarea sa a scăzut, învăluindu-l un val de descurajare. Această versiune şi ea era incoerentă şi ilogică. A înţeles înainte ca Olivia să fi deschis gura.

— David... De ce ar fi vrut ei să recupereze corespondenţa în aceste condiţii? Dacă el nu era cu nimic implicat în această poveste, cum spui tu, atunci de ce? Şi de ce au vrut ei să mă ucidă şi pe mine? De ce vor ei să ne ucidă pe amândoi?... Mai întâi pe mine... Şi acum pe tine, pe tine de asemenea...

— Pentru că tu... Pentru că noi suntem singurii care ne îndoim în ceea ce priveşte teza sinuciderii, spuse David, fără să creadă cu adevărat nici el în cele spuse.

— Noi suntem singurii, în sfârşit, continuă Olivia cu un glas ostenit. Singurii... Şi în plus cazul este acum clasat. (Ea clătină din cap şi avu un surâs dezamăgit.)

— Este exact cum te-ai gândit tu, la început. (Olivia a ridicat capul adresându-i o privire întrebătoare.) Vreau să-ţi spun, pentru a fi în regulă, că tu susţineai importanta faptului că era o contradicţie totală faţă de versiunea oficiala a sinuciderii lui Rashid.

— Da.

— Şi tu mai crezi în ea?

— Nu. Ei bine, da… Eu nu mai ştiu ce să cred, David. (Ea – şi trecu o mână peste frunte, închizând ochii.)

— Tu nu-ţi mai dai seama ce? întrebă el cu bruscheţe.

— Lucrul acela mi s-a părut suficient la început! răspunse ea foarte repede, privindu-l cu ochii îndureraţi.

David s-a uitat la ea pentru o clipă. El s-a calmat.

— Şi acum nu mai crezi că este de ajuns? Ea făcu semn că nu cu capul, muşcându-şi buzele.

— De ce?

— Nu mai ştiu, îmi spun că… că trebuie să fi fost altceva în scrisorile acelea, ceva care poate mi-a scăpat, şi că din această cauză au vrut să le recupereze. Înţelegi?

— Ceva care s-ar fi putut să-ţi fi scăpat… repetă David, neîncrezător.

— Nu se poate altfel, David.

Lucas tăcu gândindu-se la ceea ce Olivia tocmai i-a spus. Pe urmă clătină din cap surâzând cu tristeţe.

— Nu era nevoie de aşa ceva, spuse el resemnat.

— Ce?

— Eu nu cred să-ţi fi scăpat ceva.

— Dar de ce? Cum poţi să ştii aceasta?

— Eu nu ştiu nimic, este adevărat. Dar ceea ce vreau să-ţi spun este dă aceasta nu ar fi schimbat cu nimic problema, chiar dacă ar fi fost ceva în scrisori, sau chiar dacă nu ar fi fost nimic! (El tăcu o clipă.) Era de ajuns ca ei să fi crezut că era ceva în acele scrisori. Era suficient ca ei să fi crezut asta!

Olivia dădu din cap în semn de negare. Încăpăţânarea ei liniştită, îl exaspera pe Lucas. El exclamă:

— Ce nu?

— Era ceva, David.

— Dar la dracu’! Eu tot îţi spun că aceasta nu are

nicio importanţă!

— Te rog, nu ţipa.

— Eu nu ţip!

— Ba da, tu ţipi! strigă la rândul său Olivia.

David încremeni, străpungând-o cu privirea.

— Eh, la dracu'… aruncă el întorcându-se.

Olivia îl observă o clipă, după care luă pachetul de ţigări care zăcea pe măsuţa joasă din faţa ei.

— Opreşte-te!

Ea ezită. Un surâs imperceptibil îi înflori în colţul gurii. Ea puse la loc pe măsuţă pachetul cu ţigări.

— Te înşeli, David, a spus ea cu o voce dulce. (El stătea nemişcat.) Altfel cum îţi explici dorinţa lor aprigă de a ne omorî… după aceea? Şi chiar acum.

David îşi reţinu un suspin. Olivia avea dreptate! Raţionamentul acesta putea să justifice la drept vorbind acţiunea ucigaşilor din Louveciennes. Dar nu şi urmarea! Ei recuperaseră corespondenţa. Dacă în continuare au vrut să-i omoare înseamnă că şi-au dat seama că această corespondenţă este o ameninţare pentru ei. Aceasta era singura explicaţie logică.

— Trebuie să fi fost ceva în scrisorile acelea, David, urmă Olivia. Ceva în legătură cu ceea ce se întâmplă în acea închisoare, cu acele reglări de conturi de care ţi-a vorbit Polonski. Ceva – un detaliu, o aluzie, un nume, nu ştiu ce –, dar ceva care ne-ar fi permis să înţelegem şi să ajungem la sursa acestei violenţe… (Vocea i s-a sugrumat.)

Lucas se apropie de ea şi o mângâie pe obraz.

— Aceasta nu ajută la nimic, Olivia, a spus el tandru.

— Lucrul acesta mă dezgustă atât de mult! a gemut ea.

— Eu ştiu.

— Atât de mult, David.

David se aşeză lângă ea şi o luă în braţe. Ea s-a lăsat în voia lui. Nu mai plângea. Lucas aproape că ar fi preferat

să o audă plângând.

Se străduia să nu lase să se vadă niciun pic din mânia ce pusese stăpânire pe el. Ei i-au distrus viaţa – a lui şi a Oliviei – şi nu avea niciun mijloc pentru a-i descoperi. Nici măcar nu ştia cine sunt. Singurul mijloc de a-i identifica era acela de a cunoaşte de ce! Şi de ce-ul era în corespondenta lui Salim Rashid – care îi scăpase Oliviei. Ei au reuşit să şfeargă toate urmele. David nu deţinea nicio dovadă. Nimic care să-i permită să-i atragă afară din bârlog, şi să-i oblige să-l înfrunte pe faţă. Nimic! Nu poseda nimic din toate acestea! Acest război… Acest război pe care s-a decis să-l ducă împotriva lor, era obligat să-l facă! Era o chestiune de viaţă şi de moarte. Era obligat să se lupte cu ei. Şi să câştige cu orice preţ. Altfel, vor muri amândoi.

Dar cine erau ei? Cine erau ei?

De ce-ul… Tu trebuie să afli de ce!

Dar cum?… Polonski. Da, poate. Dar închipuie-ţi că el nu găseşte nimic. Sau… Dumnezeule! Dacă îl omoară şi pe el!

Un mort printre morţi!

Ce vei face tu?

Un mort printre morţi…

Morţii…

Deodată l-a cuprins febra. A simţit corpul Oliviei mişcându-se uşor. El a încetat să o mai strângă în braţe şi i-a şoptit cu o voce surdă:

— S-ar putea să existe un mijloc… Ei nu au şters toate urmele!

— Ce? Care urme? Despre ce vorbeşti tu?

— De ce-ul! S-ar putea să existe un mijloc să înţelegem de ce-ul! Morţii, Olivia. Morţii de la Saint-Louis! Dacă ceea ce spune Polonski este adevărat, trebuie să existe o legătură între ei, ceva – nu ştiu ce – care ar putea să ne furnizeze un punct de plecare.

— Dar eu am crezut că Polonski tocmai trebuia…

— Nu ne este de ajuns. (El ezită.) Şi în definitiv, el poate s-o încurce. Sau se poate ca informaţiile sale să fie prea fragmentate. Trebuie să întreprindem şi noi ceva, de partea noastră… din exterior! (El se ridică şi-şi aprinse o ţigară; pe urmă s-a apropiat de o fereastră şi a privit în stradă.)

— Şi ce-ai vrea tu să facem?

— Nu ştiu, ar trebui… să obţinem lista tuturor deţinuţilor care au murit la Saint-Louis: „pentru a putea să deţinem maximum de informaţii în legătură cu aceşti indivizi…

— Şi să încercăm să găsim ceea ce au în comun, asta este?

— Da.

— Vrei să spui „înainte” de încarcerarea lor la Saint-Louis?

— Este o posibilitate. În ceea ce priveşte „după”, nu ne putem baza decât pe Polonski. (El privi din nou pe fereastră, gânditor.) Aceste informaţii, în ce mod ne vor parveni? De la cancelarie? (El s-a întors.)

Olivia îi făcu semn că nu.

— Aşa ar dura prea mult. Şi nici nu sunt sigură că le vom obţine. Există un mijloc mult mai bun. Rose Schneider. Ei bine, nu ea personal, ci de la deţinuţii mai vechi, care lucrează cu ea. Tineri, foarte politicizaţi. Ei-au făcut o organizaţie, o şmecherie care se intitulează C.A. A.D. – Comitetul de acţiune şi apărare al deţinuţilor…

şi nu pot şti câte ceva? o întrerupse David.

— Despre Rashid? Nu. Eu i-am contactat după moartea sa… Felul lor de acţiune este mai degrabă în stradă. Ei coordonează mişcările de protest. Ei încearcă să facă să izbucnească simultan în mai multe închisori mişcările de protest. Ei ştiu nişte şmecherii dar nu la acel nivel. (Ea dădu din cap.) Acestea fiind spuse, interesant

este faptul că au dosare în legătură cu anumite închisori.

— Cum aşa, dosare?

— Despre tot ce s-a întâmplat, incidente şi restul, şi cu atât mai mult despre cei morţi.

— Ce le pasă lor?

Olivia dădu din umeri.

— Ei pregătesc o carte albă, cred eu…

— Au şi un dosar despre Saint-Louis? (Olivia afirmă, dând din cap.) Tu poţi să te întâlneşti cu ei?

— Ar fi mult mai bine dacă s-ar întâlni Paul cu ei. El a mai apărat pe câte unul dintre ei. Pe mine mă cunosc mai puţin.

— Cheamă-l.

— Acum?

— Acum.

Exista, ca/n-ai întotdeauna, o lume nebună, în jurul centrului Beaubourg. În imediata sa vecinătate mişuna o mulţime heteroclită, identică cu aceea pe care o întâlneşti în cele patru colţuri ale pământului, în astfel de locuri: turişti străini în grupuri restrânse, provinciali cu familia, cei ce se plimbă singuri sau în doi, tineri fără ocupaţie, originali împopoţonaţi cu veşminte de neimaginat şi arborând podoabe capilare verzi sau roşii, oameni de cea mai joasă speţă, de toate felurile, vagabonzi în cea mai mare parte sau în devenire; toţi aceşti oameni se încrucişau, treceau unii pe lângă alţii sau se adunau la un loc, ici şi colo, împrejurul unui cântăreţ la chitară.

Clădirea însăşi înghiţea indivizii în grupe mari şi îi scuipa afară pe toţi, fără încetare, ca şi cum nu se sătura de oameni să-i digere, în ciuda porţilor de oţel.

O lume nebună…

Un loc foarte bun pentru o întâlnire.

De acolo unde se găsea, Lucas putea să observe cu uşurinţă intrarea principală a Centrului. Aronfeld trebuia să intre pe acolo. Era imposibil să nu-l vadă.

Se scurseseră trei zile de când Olivia îi telefonase avocatului. Trei zile care i s-au părut lui David o veşnicie.

Deodată, în mulţime, a zărit silueta lui Aronfeld. Micul om, rotofei, făcea slalom printre vizitatori îndreptându-se cu paşi rapizi înspre intrarea Centrului. El avea cu sine o servietă din piele neagră.

Lucas l-a văzut intrând în interiorul clădipi după care privirea sa a fost atrasă de mulţimea care intra şi ieşea din clădire. Dacă trebuia să se întâmple ceva, acesta ar fi fost momentul! El scrută intens vizitatorii care se înghesuiau în faţa clădirii, aşteptând ca din clipă în clipă, un om să se desprindă din mulţime şi să se îndrepte în fugă spre intrare. Dar nu s-a întâmplat nimic de acest fel. În aparenţă… Aceasta nu era însă suficient. El trebuia să se asigure.

S-a îndreptat la rândul său înspre intrarea Centrului. Ştia unde-l poate găsi pe avocat; acesta îi precizase la telefon locul exact unde trebuiau să se întâlnească.

Lucas l-a reperat după cum prevăzuse pe Aronfeld, în fundul sălii bibliotecii de la primul etaj; stătea la o masă mare, înconjurat de tineri ce aveau cu toţii aer de studenţi; frunzărea o carte, aruncându-şi privirile de jur-împrejur.

David s-a ascuns, la vreo douăzeci de metri de el, în spatele unui raft, făcându-se a căuta o carte. În definitiv, el căuta o carte – nu o carte anume, dar ceva care să se înscrie în mod natural în manevra sa. „Erotismul japonez”. David a surâs în sinea sa: aceasta ar merge extraordinar! El mâzgăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie pe care o introduse în interiorul cărţii, între copertă şi prima pagină.

Cine o duce, acum! Avea nevoie de cineva care să-i ducă cartea.

Văzu un tânăr negru, cu o alură sportivă, un pic mai departe, care mesteca chewing-gum răsfoind o carte consacrată picturiihiper realiste. David s-a apropiat de el.

— Scuză-mă, spuse el în şoaptă, aş vrea să ştiu dacă

accepţi să mă ajuţi să fac o glumă unui coleg. Am fost împreună la facultate. Tocmai l-am zărit, acolo.

— Depinde de glumă, omule, răspunse negrul după ce-l privi cu atenţie pe Lucas.

— Tu îi duci numai cărţulia asta şi îi spui că este din partea Oliviei.

Tânărul negru se încruntă privind în direcţia cărţii pe care David i-o întindea. El citi titlul, după care, ridicându-şi capul îl privi pe Lucas cu un aer dezolat.

— Şi treaba aceasta vă va face să vă stricaţi de râs, da?

— La nebunie.

Tânărul dădu din cap în tăcere. Lucas puse o bancnotă de o sută de franci pe coperta cărţii intitulate „Erotismul japonez”. Tânărul negru se încruntă din nou, după care făcu ochii mari.

— La vârsta mea, omule, râsul nu are preţ, îi spuse David zâmbindu-i cu toată gura. Acestea fiind zise, pot să caut şi în altă parte, pe altcineva…

Tânărul negru păru că ezită. El ridică din umeri şi luă cei o sută de franci.

— Unde se găseşte, omul tău?

Treizeci de secunde mai târziu, Aronfeld îl privea pe tânărul negru îndepărtându-se; el avea în mâini cartea pe care acesta din urmă tocmai i-o adusese* Deschise în sfârşit cartea, descoperind în ea mesajul lui Lucas. Îl citi şi îl puse în buzunar îşi privi ceasul. Lucas făcu la fel. În trei minute, îşi spuse el.

Cele trei minute s-au scurs fără a se întâmpla ceva.

După aceea Aronfeld se ridică şi se îndreptă spre scările rulante. A luat-o pe aceea care urca la etajul doi al bibliotecii.

David a rămas nemişcat o bună bucată de timp, cu ochii aţintiţi în direcţia scării rulante. Nimic! Nimeni nu s-a repezit în urma’ lui Aronfeld. El s-a străduit să mai aştepte

câteva secunde, după care s-a decis să-l reîntâlnească pe avocat. – „Etajul superior. În acelaşi loc. În cinci minute” – scrisese el pe bucăţica aceea de hârtie.

Ofelipă mai târziu, Lucas s-a aşezat lângă avocat.

— Îmi pare nespus de rău pentru tot acest circ, spuse el cu un zâmbet de scuză. Tu nu ai remarcat nimic deosebit?

— Nu, i-a răspuns Aronfeld. Eu am făcut cum mi-ai spus. M-am dus mai întâi pe la Palat. Pe o uşă am intrat şi pe altă uşă am ieşit. Imposibil să mă fi filat.

— Perfect. Tu ai chestia?

— Da. (Avocatul scoase o mapă cartonată galbenă din servietă şi i-o întinse lui Lucas.) Mi-am aruncat şi eu un ochi în ea. După părerea mea, aceasta nu vă va ajuta prea mult.

— Vom vedea. Este complet?

— Da. Eu am verificat. Toţi indivizii care au murit îi găseşti acolo. În orice caz, cei morţi după închiderea lui Linas. Am mai adăugat încă trei indivizi, despre care mi-au vorbit ei, şi care au murit subit chiar după eliberarea lor de la Saint-Louis.

— De ce?

— Nu-mi dau seama de ce, aşa… Poate să aibă vreo legătură, eu nu ştiu nimic.

— Bine, zise David după o clipă de gândire, (l-a strâns amical braţul lui Aronfeld.) Ar fi bine să pleci tu mai înainte.

Avocatul ezită.

— Chiar nu vrei să-mi spui unde stai? Numai aşa, la telefon.

— Eu ţi-am spus totuşi de ce.

— Dar dacă aflu ceva, dumnezeule mare!

— Am să te sun eu din când în când.

— Şi atunci?

— Nu ştiu…

— Ai vreo idee sau nu?

— A priori, nu. Dar cine ştie…

Olivia răsfoi din nou, de la început, dosarul întocmit de foştii deţinuţi, organizaţi în C.A.A.D.

— Este inutil, ¿Olivia, suspină David lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Nu este nimic acolo. Absolut nimic.

— Asta nu poate să apară la prima citire, este normal, spuse Olivia pe un ton ce se voia de îmbărbătare. Asta nu poate să apară de prima dată.

Lucas aprobă cu o mişcare din cap. El sperase că ea va găsi ceea ce Aronfeld nu fusese în stare să scoată la lumină. Acum era convins însă că nici ea nu va reuşi vreodată. Pentru simplul şi bunul motiv că nu era nimic de găsit.

Dosarul întocmit de C.A.A.D. era alcătuit din două părţi. În prima parte închisoarea de la Saint-Louis era prezentata şi descrisă sub toate aspectele: mărime, suprafaţă, capacitatea de cazare, numărul deţinuţilor închişi, efectivul personalului de pază, caracteristicile sistemului de securitate, muncile efectuate de deţinuţi, petrecerea timpului liber al deţinuţilor etc. Un scurt istoric era făcut – în mod critic – asupra motivelor care au condus administraţia penitenciarelor la construirea acestei clădiri; se aminteau'din nou cei câţiva ani ai închisorii evidenţiind greşelile de funcţionare „inevitabile şi curente pentru astfel de instituţii". Mai multe capitole erau consacrate creşterii violenţei în mijlocul închisorii – „un fenomen general şi preocupanf, notau autorii. Un loc aparte îl ocupa închisoarea Saint-Louis „o închisoare model", unde violenţa atinsese proporţii „intolerabile": opt morţi în ultimii doi ani. Această „mortalitate suplimentară" – „fie că era rezultatul sinuciderii sau al reglării de conturi nu putea să schimbe cu nimic opinia nereuşitei acţiunii" – care era explicată, după asociaţia C.A.A.D., mai întâi datorită faptului că Saint-Louis era „suprapopulată", viaţa

acolo „era de netrăit”. În afară de aceasta, „împrejurimile inumane” ale clădirii, „un univers betonat şi electronicizat”, astfel că „încălcarea reformelor” şi „imobilismul administraţiei” contribuiau ia creşterea tensiunii din închisoarea din Saint-Louis.

A doua parte a dosarului era consacrată celor opt deţinuţi care-şi găsiseră moartea în interiorul închisorii, precum şi celor trei decedaţi la scurt timp după eliberare. Ea era constituită dintr-o serie de fotocopii, de fişe biografice dactilografiate – stabilite, după cum indicase Aronfeld, după informaţiile obţinute de la avocaţi – şi din fragmente din ziare. Aronfeld a mai adăugat nişte însemnări în ceea ce-l privea pe Said-Halim Rashid şi Alex Linas; ele nedându-i lui Lucas niciun detaliu în plus faţă de cele aflate de la Polonski, atunci când acesta din urmă îi vorbise de „contractul pentru Rashid”.

David citise cu atenţie tot dosarul. În a doua parte a dosarului s-a oprit asupra cazurilor unor deţinuţi. Fără niciun rezultat, însă. Nu a găsit acolo decât un eşantion reprezentativ al celor întemniţaţi într-o închisoare cum era cea de la Saint-Louis. 6 serie de criminali de toate categoriile cu un cortegiu de asasinate, spargeri sângeroase, atacuri de bănci cu luare de ostateci, violuri cu violenţă, proxenetism, escrocherii josnice etc.

Toţi aceşti oameni nu aveau în comun decât faptul de a-şi fi stricat vieţile lor şi câteodată, pe cele ale victimelor lor.

Nimic altceva, nici în trecutul lor, nici în faptele lor criminale, nu îi lega între ei; şi cu atât mai mult în condamnarea lor: unii erau condamnaţi pe viaţă, alţii la douăzeci de ani sau mai puţin, ca de altfel Sali în Rashid alias Yamani, dă exemplu. Erau sau bolnavi, sau rătăciţi, sau criminali inveteraţi, chiar recidivişti. Unii erau cu siguranţa violenţi. Cea mai mare parte erau de naţionalitate franceză; doi sau poate trei, David nu-şi mai

amintea foarte bine erau de origine străină. Cu excepţia unuia dintre ei, care rănise grav un gardian în timpul unei tentative de evadare, toţi s-au comportat exemplar în timpul perioadei de detenţie.

Niciunul dintre ăşi nu a părut să fi suferit din cauza condiţiilor de viaţă din Saint-Louis; nicio plângere nu s-a înregistrat în acest sens. Totuşi, patru din ei s-au sinucis; doi s-au spânzurat, unul şi-a tăiat venele, iar un altul a înghiţit un amestec de somnifere cu bucăţi de pahar spart. Ceilalţi patru au murit fie printr-un accident – unul dintre ei a alunecat în atelierul de tâmplărie unde lucra şi şi-a tăiat gâtul cu un fierăstrău mecanic pe care-l manipula; maistrul şi mai mulţi deţinuţi au depus mărturie că a fost într-adevăr un accident –, fie în urma încăierărilor. Un singur caz a fost elucidat din cele trei, iar autorul său a fost transferat într-o altă închisoare.

Luând în considerare în sfârşit şi celelalte trei decese survenite în afara închisorii, totul părea „întâmplător”: un fost deţinut a murit în urma unui accident de maşină: un altul a fost înjunghiat. În urma unei certe urmate de bătaie într-un bar, de către un bărbat neidentificat; al treilea a fost pescuit din apă în portul Marsilia, având mai mult de trei la mie alcool în sânge.

Nimic…

Nu era nimic de descoperit. Aronfeid avusese dreptate. Nu era nimic comun între toţi aceşti oameni. Niciun fapt. Nicio urmă de complicitate. Nicio legătură.

Nimic!

— Singurul lor punct comun, este că sunt morţi… constată el amărât, cu voce tare. Şi Saint-Louis, bineînţeles.

Olivia abandonă lecturarea dosarului şi îi privi încruntând din sprâncene.

— Tu ce spui?

El a repetat, adăugând:

— Şi chiar aceasta, complică şi mai mult lucrurile. Toţi aceşti morţi nu pot fi rezultatul acelor lucruri care se întâmplă în interiorul închisorii… Sunt cu siguranţă cazuri ce nu au nimic de-a face cu ceea ce căutau!

— Vrei să spui că este vorba de o mortalitate normală, aşa este?

— Da. Or fi fost indivizi care s-au sinucis sau care au fost omorâţi în aceşti doi ani. În orice caz, ei nu au nicio legătură cu povestea noastră. Cine sunt cei care au o legătură cu povestea noastră? Cum să facem să aflăm?

— Nu ştiu, David. (Ea l-a privit gânditoare, pe urmă o lucire i-a luminat privirea.) Ba din contră! Asta ne ajută!

— Ce?

— Noi căutăm un punct comun tuturor acestor indivizi, aceasta este greşeala! Tu ai dreptate! Nu poate să aibă nimic în comun. În schimb, există câte un punct comun numai la câţiva. Pe acesta trebuie să-l găsim. (Ea s-a reîntors la dosar.) Eu tocmai am văzut ceva… Aşteaptă… iată, aceasta este… (Ea a parcurs repede mai multe pagini.) Infirmeria!

— Infirmeria?

— Da, toţi cei care s-au sinucis au frecventat asiduu infirmeria, stă scris…

— Faptul acesta nu este de mirare.

— …chiar şi cei care au fost eliberaţi, cei trei… (Ea frunzări dosarul.) Nu, nu acesta, ea ajunse supărată la sfârşitul dosarului. (Ea examina atunci alte fişe.) Dar ceilalţi doi, da… Ei au fost eliberaţi pe chestiuni medicale! …

David a rămas tăcut. Faţa unui om i-a apărut deodată. O faţă tânără. Braunstein! Tânărul doctor din Saint-Louis.

Lui îi era frică! De ce îi era lui frică, oare?

— Şi în plus, urmă Olivia, marea majoritate a lor nu a fost încarcerată direct la Saint-Louis. Ei au fost transferaţi.

— Pentru chestiuni medicale?

— Nu toţi. Cei doi eliberaţi, da… şi încă unul. Ceilalţi, pentru motive de securitate. (Privirea Oliviei se plimba în gol, fără să se poată fixa pe ceva anume.)

— Tu la ce te gândeşti? întrebă David, ştiind prea bine la ce se gândea ea.

— Aceasta nu ţi se pare evident?

— Nu prea avem pe ce ne baza. (El oftă.) Nu este decât o supoziţie…

— Este o posibilitate! Traficul de graţii medicale nu este o exclusivitate de-a lui Baumettes. (Ea suntrrerupse o clipă.) în orice caz şi dacă este aceasta şi dacă nu, eu cred că aşa trebuie să procedăm. Tu ai spus-o mai înainte, nu există decât fapte disparate în acest dosar, fapte care nu au în aparenţă nicio legătură între ele. Nu serveşte la nimic să aşteptăm să apară ceva. Nu va apărea nimic! Numai dacă dinamizăm toate acestea, dacă avem nişte ipoteze, privind acest talmeş balmeş de fapte incoerente, şi încercăm să vedem care din ele sunt viabile. Atunci avem o şansă să găsim un sens…

— Şi o altă şansă să ne înfundăm.

— Se poate… Dar este singura cale de a avansa.

Lucas s-a gândit.

— Braunstein… lăsă el să-i scape, gânditor.

— Cine?

El nu-i spusese totul despre întâlnirea sa cu doctorul Guy Braunstein – ea era încă la spital pe vremea aceea; el nu voise să o tulbure mai mult în acea perioadă, l-a vorbit de data aceasta de jena care l-a stăpânit pe tânărul doctor în diverse reprize în momentul vizitei sale. Şi mai mult decât jena: frica.

— Tu îţi aduci aminte referitor la ce?

Lucas a clătinat din cap.

— Nu era pentru ceva precis. Avea aerul că-i este frică, şi atâta tot… O fi crezut că o să-i punem în cârcă

sinuciderea lui Rashid. Este posibil ca aceasta să-l fi deranjat.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Sau poate că-i era frică să nu se descopere altceva.

— Ce? Un trafic de favoruri medicale? lansă David. (El oftă zeflemitor.) Aceasta nu are sens, Olivia. Cum explicăm moartea acelora în închisoare? Şi Rashid? Şi contractele despre care mi-a vorbit Polonski?

— Un trafic pe două niveluri… murmură Olivia.

— Pe ce?!

— Pe două niveluri. Unul adevărat şi unul fals. Se promite, se fac transferuri şi se iau banii. Plecând de la aceasta, sunt unii care ies şi alţii care rămân. Acestora din urmă li se spune că s-a încercat şi că trebuie să mai aştepte.

— Ar fi transpirat câte ceva! Cei care ar fi reuşit să iasă, ar fi putut spune câte ceva. (David tăcu un timp.) Este ceea ce s-a petrecut la Baumettes, de altfel, nu? (El scutură capul suspinând.) Ei ar fi ţipat cu siguranţă.

— În afara cazului că sunt omorâţi…

— Şi familiile?

— Le sunt ameninţate.

— Şi nimeni nu s-a mişcat?

— Mai este ceva care nu se leagă.

— Ce?

— Motivul transferărilor.

— Nu te înţeleg.

— Cei care sunt transferaţi pe motive medicale, la limită sunt O.K… Dar ceilalţi? Dacă au fost transferaţi la Saint-Louis, a fost din motive ele securitate. Pentru că erau consideraţi periculoşi. Ei nu aveau nicio şansă – în tot cazul, nu în masă – să li se acorde eliberare condiţionată. Ei nu ar fi intrat niciodată într-o combinaţie de acest gen. Numai în cazul în care ar fi fost complet idioţi!

Ei au tăcut un moment.

— Tu ai fără îndoială dreptate, conveni Olivia, cu regret. Cu siguranţă chiar… Şi pe urmă, aceasta nu explică de ce au fost ucişi cei trei în exteriorul închisorii. Dacă ei erau în afara închisorii, înseamnă că ei plătiseră – în ipoteza unui trafic de favoruri medicale, vreau să spun eu… Nu există motiv să-i omoare.

David aprobă din cap în linişte. Nici el nu credea deloc în caracterul accidental al morţii celor trei deţinuţi care au beneficiat de o eliberare condiţionată. El nu ştia de ce, dar el nu credea. Şi tocmai aceasta era problema: el nu avea pentru aceasta, ca şi pentru restul, nicio probă. Nu avea la îndemână câteva fapte, izolate, inutile şi mute precum pietrele. Nimic altceva. Împrejurul lui nu era decât vid. Ipotezele pe care le formula, construcţiile logice pe care şi le crea pentru a explora acest vid se dărâmau una după alta, făcându-l să dea înapoi de fiecare dată, mai mult. Şi pe măsură ce supoziţiile şi reflecţiile lor se contraziceau şi se distrugeau unele pe celelalte, ei simţeau vidul insinuându-se în ei şi paralizându-i încet, făcându-i să trăiască o surdă disperare.

Monstrul…

Viziunea închisorii din Saint-Louis, fortăreaţa ciudată şi fantastică, i-a revenit lui Lucas în minte, obsedanta.

Monstrul era în interiorul… în afara aşteptării.

Polonskil.

David nu mai putea să conteze acum, decât pe bătrânul deţinut. Polonski era singura şansă în faţa monstrului.

Singura lui şansă!

Fata lui Joseph Polonski s-a arătat rezervată la telefon; ea îl vizitase pe tatăl său dar, din nefericire, el nu obţinuse încă informaţiile de care David avea nevoie.

— Mi-a cerut să viu să-l revăd duminică. El crede că până atunci va afla ceva.

— Bine…

— Mi-a spus să vă transmit să nu vă faceţi griji. El nu vă va lăsa. Numai că lucrurile nu sunt aşa de simple…

— Înţeleg.

— El spune că Saint-Louis poate deveni tot atât de turistică pe cât este Monfmartre… Se pare că dumneavoastră înţelegeţi…

Mesajul era într-adevăr foarte clar.

— Eu locuise în Montmartre, spuse David în loc de explicaţie.

— Ah…

— Spuneţi-i că am înţeles perfect.

Lucas închise şi rămase nemişcat, cu ochii fixaţi asupra telefonului. Olivia intră în încăpere şi-l privi, neliniştită.

— El abandonează?

David a pus-o la punct cu cele discutate.

Şi ea a fost decepţionată. Dar nu la fel de mult ca el, şi-a dat ea seama. Şi fără să –nţeleagă de ce, ea se simţi îngrijorată şi… rănită. Această manieră a lui de a-i vorbi, de a o privi, ca şi cum i-ar fi părut bine de această nouă întârziere… Nu, nu era aceasta. Ce citea ea oare în privirile lui? Frica. Da, frica, dar mai era încă ceva… Dar de ce frică? Era ridicol: trei zile în plus sau în minus tot n-ar fi schimbat nimic; nu îi vor găsi acolo; lor le-ar fi fost de ajuns să se închidă în acel studio şi să aştepte. Să sufere cu răbdare, amândoi.

Amândoi… Aceasta era! ceea ce citea ea în privirea lui; el o dorea – pe ea! – să-i facă, prin prezenţa ei & această aşteptare mai suportabilă! Aceasta era! Nu putea să fie decât aceasta!… Dar cum putea ea să se gândească la un lucru ca acesta? Ce anume, din fiinţa ei, a putut convinge-o de o astfel de treabă? Dumnezeul meu, ajută-mă…

Dă-ne nouă forţa de a rezista… împreună!

Eu te implor, ajută-ne!

Duminică dimineaţa, Olivia s-a trezit prima.

Ea a rămas un moment întinsă, în întuneric. Şi de data aceasta a dormit prost. Dar se simţea uşurată. Era duminică.

De trei zile nu trăiseră amândoi decât în aşteptarea acestei duminici. Aşteptând-o ca pe o eliberare. El – nu încetase să o repete pentru că această inactivitate forţată îi era insuportabilă. Ea, pentru că ghicea existenţa altui lucru'şi pentru că ea suferea din cauza tensiunii şi a răcelii pe care el se chinuia să o menţină în relaţiile dintre ei.

În timpul acestor trei zile, el nu i-a vorbit decât despre acest caz, evitând cu foarte multă grijă orice alt subiect de discuţie. El o părăsise o singură dată pentru a face o aprovizionare dintr-un supermagazin din cartierul vecin. Restul timpului şi l-au petrecut împreună, dar fiind la ani lumină departe de ea; a studiat dosarul întocmit de C.A.A.D.; s-a antrenat în mânuirea Colţului 45 – şi i-a explicat şi ei; şi a dormit. A dormit, ca şi cum ar fi vrut să dispară. În timpul acestor trei zile, David s-a încăpăţânat să nu facă nimic, nimic altceva nelegat de mânuirea armei.

Olivia îl auzea respirând, de cealaltă parte a patului.

Dormea, ca şi cum ar fi vrut să fugă…

În seara din ajun, atunci când Olivia se pregătea să-şi ia somniferele, a încercat să-i vorbească. El s-a făcut că nu înţelege:

— …să continuăm ce? a întrebat-o el eschivându-şi privirile de la ochii ei plini de lacrimi.

— Să trăim astfel, David. Tu şi cu mine. În acest fel…

— Noi nu avem de ales.

— Eu nu îţi vorbesc de aceasta?… Eu îţi vorbesc de tine şi de mine! De noi!

Ea l-a văzut crispându-se şi ezitând.

— Nu pot să fac altfel, a spus el cu o voce monotonă.

— Dar de ce?

— Nu ştiu… Eu nu pot, asta e tot.

— Şi eu sufăr, David…

— Eu ştiu.

Linişte.

— Nu este vina mea, a gemut Olivia oprindu-şi un hohot de plâns.

— Nu… Bineînţeles că nu.

Din nou, linişte.

— Noi trebuie să vorbim, David, l-a implorat Olivia.

— Este mai presus de puterile mele.

— Te rog, David. Te implor! Nu te am decât pe tine care să mă ajute să trec prin aceasta…

— Taci!

— …Şi tu, nu mă ai decât pe mine…

— Opreşte-te! Calmează-te… Mai târziu… Mai târziu, poate. Dar nu acum… Mă auzi? Nu acum, nu încă.

— Dar când, David? Când?

Olivia îşi lipi fruntea de geamul îngheţat şi văzu Golf-ul cenuşiu dispărând la colţul străzii. Avu o strângere de inimă.

S-a întors ezitând. A'părăsit fereasta, a strâns ceştile de cafea de pe masă şi s-a dus la bucătărie pentru a le spăla. S-a dus apoi în baie, întrebându-se ce căuta acolo şi s-a întors în camera de zi. A deschis televizorul şi tăindu-i sonorul s-a aşezat pe canapea. Privirea ei a poposit îndelung pe mapa galbenă, de pe măsuţa din faţa sa. Dosarul întocmit de C.A.A.D. Începu să-l studieze din nou.

O oră mai târziu, a închis dosarul. Nu avansase cu nimic. Totuşi, Olivia ştia – simţea – cheia se găsea acolo. Cheia era în tragedia care i-a distrus viaţa. Cheia era acolo, printre toţi acei morţi, dar nu-şi dădea seama!

On pericol…

Ei reprezentau un pericol pentru cineva, sau în legătură cu un anumit lucru. Pentru aceasta au fost omorâţi… Un pericol… Olivia se gândi la diversele ipoteze

luate în calcul împreună cu David. Zăbovi mai mult asupra acelora privind un trafic de eliberări pe motive medicale. Ea încerca să respingă contraargumentele pe care i le-a adus David. Se întrebă în sfârşit, ce raport ar fi putut exista cu Salim Rashid. Nu exista niciunul. Salim trebuia să iasă în mod cu totul regulamentar; el nu avea nevoie de altceva. În sejiimb, îşi spunea ea, dacă l-au omorât într-adevăr din greşeală, aceasta nu avea sens. Nu! Au vrut cu dinadins să-l omoare, nu era posibil altfel. Ei au vrut să o omoare şi pe ea şi pe David. Acestea erau faptele, şi ele erau legate! Să crezi altceva, aceasta ar însemna să fii nebun!

Un pericol…

Gândurile i se încurcau. S-a gândit deodată la tânărul doctor din Saint-Louis. Lui îi era frică, aşa spusese David. De ce i-o fi fost lui frică? Dacă nu era vorba de un trafic de „favoruri” medicale, de ce altceva putea fi vorba? De ce altceva îi putea fi frică?… Infirmiera… Punctul comun! Infirmeria şi el!

Evidenta i-a luminat ca un fulger spiritul. Experienţe! … Nu! O experimentare, o experimentare a unor medicamentef

Surescitarea sa scăzu imediat. Ea luase cunoştinţă, cu câţiva ani în urmă, de o experimentare de acest tip, într-o închisoare – practică interzisă de lege. Poate se mai experimentau pe ici pe colo. Dar ştia că era vorba de produse curente şi inofensive – somnifere în cea mai mare parte, cărora se voia să li se verifice eficacitatea şi să le aprecieze mai bine efectele secundare; somnifere mai ales, pentru că populaţia închisorilor abuza de ele şi de aceea se puteau trage multe concluzii. Cu siguranţă că un astfel de experiment nu putea să dea naştere la nişte asasinate. Era absurd! De neînchipuit!…

Olivia îşi zise că imaginaţia îi joacă feste.

Trebuie să-mi revin! înnebunesc!

Un pericol. Un pericol!

Dar care?

O cuprinse o disperare cumplită. A crezut că se va sufoca.

Se sculă brusc şi se duse spre fereastră, prinzându-se cu mâinile, parcă pentru a se proteja, de gândurile ce-o asaltau din toate părţile. Revăzu faţa copilului său. Michaël! îşi înăbuşi un vaiet. Alte chipuri au prins a dansa în jurul său. Salim Rashid. Necunoscuţi. Şi David… Şi chipul ei! Toate aceste feţe nu repetau decât un singur cuvânt: PERICOL. Dar – era oribil – buzele lor nu se mişcau. Ei vorbeau ca nişte stafii!

Mai era ceva! Un alt mesaj! Ce spuneau ei? Ba a înţeles deodată că mesajul nu provenea de la acele chipuri. Mesajul era în ele însele! El se amplifica şi se preciza din ce în ce mai puternic… Ciudat, ea nu a resimţit niciun sentiment de revoltă. Numai frică, o frică violentă, inconsolabilă.

Ea va muri… Şi David, de asemenea… Ei vor muri, amândoi!

Marion Polonski ieşi din cadă şi se aşeză, goală, cu corpul picurând de apă, în faţa oglinzii sălii de baie. Muzica se auzea în surdină, din camera de zi.

Îşi aruncă capul pe spate şi îşi scutură uşor părul tuns scurt, închise ochii şi rămase nemişcată simţind picăturile de apă adunându-se plăcut pe vârfurile sânilor săi întăriţi şi picurând de-a lungul picioarelor. Simţi un fior de plăcere. Deschise ochii şi se uită în oglindă: şoldurile sale nu erau poate îndeajuns de lungi; nici sânii îndeajuns de mari, dar corpul său era suplu şi tare şi per ansamblu armonios. Făcut pentru dragoste, îşi spuse ea cu melancolie.

Auzi ultimele acorduri, la radio, de la ora exactă. Ora cinci. Măcar atât: începea duminica.

Mâinile sale s-auanimat, atingându-şi sânii, fesele şi

adâncitura dintre şolduri. Îşi simţi carnea întărindu-se şi sexul său animându-se. Privirea sa căzu asupra sticlei de lac de pe marginea căziif-un val ţie tristeţe şi de dezgust se amestecă cu plăcerea pe care o simţea.

În orice caz, nu mai avea timp; i-a promis că va trece pe la ora şase. Se întreba cu cine putea el să semene. Pe urmă s-a gândit la ce i-a povestit tatăl său în legătură cu acest om şi cu anumite evenimente de la închisoare; cu nelinişte, privirea sa a alunecat pe marginea căzii în timp ce se mângâia din nou. Ba da! avea timp. Închise ochii acceptându-şi soarta şi se abandonă plăcerii ce o învăluise. Pe urmă s-a lungit pe covorul din baie şi a întins mâna spre sticla de lac.

— Un singur contract?

— Da.

— Este sigur?

— Da. Mi-a spus că a scotocit peste tot, şi că a vorbit cu o groază de oameni. Dar nimic. Nici cel mai mic indiciu de vreun contract eventual asupra… lui Salim Rashid – Salim Rashid, este corect aşa?…

Lucas o privi gânditor. Marion Polonski aprobă cu o mişcare a capului.

— Singurul contract, mi-a spus şi mi-a repetat, îl privea pe celălalt…

— Said-Halim…

— Aşa este. În definitiv, vrei să bei ceva? Scotch?

— Un pic, mulţumesc.

Ea dispăru în bucătărie şi reveni cu două pahare şi o sticlă de whisky. u

— Îmi pare rău, eu nu am cuburi de gheaţă, dar sticla a stat în frigider, spuse Marion umplând paharele.

— Nu face nimic.

Ea sorbi o înghiţitură observându-l. Din nou simţi acea tulburare, violentă şi clulce în acelaşi timp, pe care o resimţise după ce i-a deschis uşa. De ce el? se întreba ea.

De ce tocmai, el?

Îşi încrucişă privirea cu a lui; îşi dădu seama că el nu o *vedea* deloc.

— Ţi-a mai spus şi altceva despre Rashid? Despre Yamani Rashid? întrebă el.

— Da… (ea îşi consultă însemnările de pe o foaie de hârtie): El trafica medicamente împreună cu alţi deţinuţi

— Cum aşa?

— Nu ştiu. El mi-a spus că era o mică şmecherie. Nu chiar un trafic, în sfârşit. El strecura aspirină şi somnifere unor indivizi. Mai ales aspirină, dacă am înţeles eu bine.

— Ca să o fumeze?

— Probabil. Dar după părerea tatălui meu, nu era mare lucru. El a insistat ca să ţi-o repet.

— De acord.

— Tot în legătură cu acest om… (Ea citi notiţele cu voce tare.) „Veritabila identitate cunoscută de deţinuţi depindea de raportul cu Linas…”. Da, aşa este. Îţi spune ceva acest lucru?

— Da, spuse David cu un aer sumbru. Aceasta este tot?

— Pentru acela, în orice caz, da.

— Şi contractul asupra celuilalt.

— Aşteaptă… (Ea parcurse notiţele în linişte.) Da… Bine. Mai întâi, confirmă el. Este unul. Mi-a spus că preferă să nu-ţi spună cum a aflat. Nu pentru că nu ar avea încredere în tine, dar… Este printr-un prieten de-al lui şi…

— Înţeleg.

— Spune că dacă ştii numele prietenului lui nu-ţi ajută cu nimic. El este în afara cazului şi deci nu are de ce să te intereseze…

— Cum a aflat prietenul său?

— Ce?

— Contractul.

— Tocmai! Exact ce voiam să-ţi spun. El a aflat chiar

din gura deţinutului cu pricina.

David a încruntat din sprâncene, perplex. Marion Polonski preciză:

— Prietenul tatălui meu… îl cunoaşte pe acest deţinut.

— Said-Halim Rashid?

— Da.

— Dar cum a ştiut acest tip că exista un contract pentru el?

— Pentru că i s-a spus.

— Cine i-a spus? strigă David.

— Cel care-i doreşte moartea, răspunse tânăra femeie muşcându-şi buzele. (Ea îşi aruncă ochii asupra însemnărilor sale.) Un anume Fracci Roberto Fracci. Un italian.

Lucas a încremenit.

— Fracci… murmură el. Nu este cu putinţă…

— Îl cunoşti? întrebă Marion Polonski, neliniştită.

David nu i-a răspuns. A întrebat foarte repede:

— El a venit ia închisoare?

— Nu. Tata mi-a spus că s-au întâlnit într-un spital. L-au adus pe Said-Halim pentru o consultaţie endocrinologică. El are o problemă de hipotiroidie. Se pare că acolo s-ar fi văzut… Se pare că-i este frică.

— De ce s-ar fi…?

— Cum?

— Ai spus, acolo s-ar fi văzut. Nu este o certitudine?

— Ba da!… în sfârşit, eu nu ştiu nimic. Eu am… Se pare că acest tip fabulează bine, aceasta după tatăl meu.

— El nu crede?

— El nu ştie prea multe. Altfel spus, nu ar vedea de ce individul să fi inventat o poveste asemănătoare. Mi-a spus că nu prea a înţeles mare lucru din ceea ce s-a întâmplat cu el. (Şi-a consultat din nou notele.) Da… El a mai adăugat că se pare că individul cu cicatrice (ea a surâs

zeflemitor) era cel care trebuia să execute contractul. Sunt pregătiri, se pare, în acest sens, ce nu dau posibilitatea de îndoială.

— Eşti sigur?

Marion Polonski schiţă un fel de rânjet.

— Tatăl meu este un expert în datinile şi obiceiurile din închisori.

David a simţit amărăciunea din vocea tinerei femei. El a privit-o şi a înţeles deodată de ce avusese impresia ciudată de a o recunoaşte: ea avea aceiaşi ochi deschişi ca cei ai tatălui ei, ochi imenşi şi albaştri, tiviţi cu cearcăne delicate care-i accentuau tenta nostalgică – una dintre acele priviri de femeie, unde viaţa, rănită şi obosită, părea că s-a refugioat.

Lucas ezită. Pe urmă, o întrebă:

— Ce crede tatăl tău despre aceasta?

— Despre ce?

— De relaţia Rashid, omul cu cicatrice şi Fracci?

— El nu înţelege deloc.

— Ce nu înţelege?

— Tocmai relaţia. Cu atât mai puţin aceea dintre cel cu cicatrice şi Fracci. Spune că… da, nu există nicio legătură între Fracci şi faimosul Zamourian. Şi deci, niciun motiv să existe vreo legătură între cel cu cicatricea şi Fracci. (Ea examină notele sale.) Ah da! Eu am uitat să-ţi spun ceva în legătură cu Said-Halim Rashid. Este un fost drogat. El a fost la cură de dezintoxicare.

— Este important?

— Nu ştiu. El mi-a spus să-ţi transmit, cuţi-am transmis.

Ea înălţă un pic din umeri şi îşi muşca buzele, cu un aer resemnat, llucas i-a zâmbit puţin.

— El ţi-a vorbit de mine? Ţi-a povestit ceea ce eu…

— Strictul necesar, a răspuns ea, jenată.

David a ridicat capul şi s-a uitat la ea cu o privire

goală.

Tânăra femeie i s-a uitat în ochi; din nou transportată de acelaşi elan, tandru şi violent totodată. Ea voia să-l ajute! Ea nu ştia cum, dar dorea să-l ajute; din tot sufletul său.

— Lucrurile pe care mi le-ai spus au mare greutate, spuse el. (El se ridică.) Mulţumesc pentru pahar.

Tânăra femeie a rămas înlemnită. El nu putea să plece aşa! Să dispară, instantaneu!

— Există vreun loc unde pot să vă întâlnesc? întrebă ea foarte repede, ajungându-l lângă uşă. (Ea îl văzu ezitând.) Tatăl meu mi-a spus… în sfârşit, eu am avut impresia că el se aştepta să obţină alte informaţii, a minţit ea.

— Am să te caut la telefon, spuse Lucas după o nouă ezitare.

— Eu nu sunt întotdeauna acasă! Orarul meu la spital este…

— Am să te sun, Marion.

Lucas părăsi locuinţa lui Marion Polonski de la periferia de vest, în jurul orei douăzeci. A condus încet maşina până la intrarea în Paris.

Fracci… Roberto Fracci…

Nu s-a angajat pe linia de centură pentru a ajunge la Muette. A intrat prin oraş în direcţia centrului.

Nu o întrebase pe Marion Polonski asupra mobilului care l-ar fi putut determina pe un om ca Roberto Fracci să lanseze un contract asupra lui Said-Halim Rashid. El cunoştea aceste mobiluri.

Ştia de ce unul dintre oamenii cei mai bogaţi din Europa putea dori moartea unui obscur deţinut al închisorii Saint-Louis. Era aproape sigur. Dorea numai să verifice câteva detalii; ştia el cum şi unde le va face: sala de documentare a celui mai mare cotidian din Paris era deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru; îi

cunoştea pe câţiva din funcţionarii de acolo.

Fracci… Era de necrezut! Cum un astfel de om, s-a putut amesteca cu drojdia societăţii? Cu Simon Zamourian? Şi motivul pe care-l presupunea el, era singurul? Nu cumva mai era şi un altul? Un alt motiv, care ar putea explica de ce unul dintre deţinătorii unui grup industrial dintre cei mai puternici din Europa – care se mândreşte cu al treilea laborator farmaceutic din lume – a apărut deodată în dezlănţuirea de violenţă şi moarte care i-a dat peste cap viaţa?

Lacul Léman…

Fracci. Îşi cunoştea el oare duşmanul? Era acesta duşmanul lui?

Lacul Léman!

Acolo îşi va găsi răspunsurile.

Un vânt rece răscolea în toate sensurile fulgii de zăpadă în lumina felinarelor de la poalele turnului Montparnasse; ca în jucăriile copiilor.

La început zăpada şi-a făcut apariţia timid în dimineaţa zilei de miercuri, după care s-a oprit. A reînceput să cadă la sfârşitul după-amiezii, de data aceasta cu intensitate.

Un taxi s-a oprit la poalele turnului. O portieră s-a deschis, o umbrelă s-a desfăcut, ascunzând pe jumătate un bărbat care se grăbi spre intrarea în turn, evitând cu grijă să calce în băltoacele formate de zăpada topită.

În holul de la intrare şi-a strâns umbrela, s-a uitat cu necaz la pantofii săi şi şi-a aranjat părul alb, leonian.

Nu s-a îndreptat înspre lifturi. A intrat în pasajul care ducea spre centrul comercial. Amestecându-se în mulţime, a traversat primul etaj al unui mare magazin şi a ajuns lângă lifturile Centrului Internaţional al Textilelor. A urcat până la etajul doi, a schimbat ascensorul a coborât până la

etajul opt, pe urmă a luat-o pe scara de incendiu până la etajul şase.

Nicio precauţie nu era de prisos.

Omul cu părul alb străbătu coridorul, pe urmă un alt coridor, încrucişându-se pe drum cu bărbaţi şi femei care nu-i acordau nicio atenţie. Părea un om de afaceri ca atâţia alţii din această clădire.

S-a oprit în faţa unei uşi pe care stătea scris: LLOYD LIMITED. Deschide uşa cu cheia şi intră într-un mic birou rece şi anonim: o masă, două fotolii şi o bibliotecă mobilă plină de anuare de tot felul constituiau singurele elemente de mobilier; mai era un telefon debranşat, pus pe masă, precum şi un terminal de Videotext.

Omul cu părul alb s-a uitat la ceasul său: ora 5 şi 20. Era punctual. În mai puţin de cinci minute va fi în legătură cu Centrul.

Cu o altă cheie, a deschis un dulap din bibliotecă şi a scos un cartonaş învelit în plastic, de culoare gri: o cartelă magnetică. Fără această cartelă terminalul era inutilizabil. Şi numai omul cu părul alb se putea folosi de această cartelă magnetică; această cartelă nu-l recunoştea decât pe el şi nu accepta altă persoană. De aceea nu era nevoie să o ascundă. Dar nu era singurul motiv; un alt om putea să o găsească şi să o înlocuiască cu uşurinţă, în aşa fel ca omul cu părul alb să nu-şi dea seama, dar cartela magnetică îl recunoştea fără greşeală şi acţiona în consecinţă.

Omul a închis uşa biroului cu cheia, şi-a scos paltonul şi s-a apropiat de fereastră. Aruncă o privire fulgilor de zăpadă şi lăsă jaluzelele; nişte jaluzele speciale, o ţesătură cu o structură de cupru la interior. O structură de cupru identică era pusă şi sub mochetă şi în spatele tapetului ce acoperea pereţii şi plafonul. Un astfel de dispozitiv era destinat să împiedice radiaţia spre exterior a sistemului de comunicaţii şi să-l menţină astfel la adăpost de o eventuală

ascultare electronică.

Nicio precauţie nu era excesivă…

Omul cu părul alb branşă terminalul la priza telefonului, conectă aparatul la un mic captator care era legat la ceva asemănător unui stilou şi introduse cartela magnetică într-o fantă situată la stânga tastaturii.

Un murmur electronic a răsunat şi cuvintele au prins să se deruleze pe ecran.

IDENTIFICARE FAZA 1: CODUL DUMNEAVOASTRĂ?

Omul a bătut la tastatură un număr format din cinci cifre pe care-l ştia pe dinafară.

CORECT.

FAZA A II-A: SEMNĂTURA DUMNEAVOASTRĂ?

Omul a luat stiloul şi s-a iscălit pe ecranul videoterminalului: nu urma era analizată, ci mişcarea.

CORECT.

Omul indică după aceea că dorea serviciul de „mesagerie” şi preciză indicativul corespondentului său. O întrebare a apărut pe ecran:

CONVERSAŢIE CODIFICATĂ: DA/NU?

„Da”, răspunse omul.

CHEIA PUBLICĂ A CORESPONDENTULUI DUMNEAVOASTRĂ:

…Urmă o serie de cinci sute de cifre; după aceea o alta, de numai treizeci. Omul apăsă pe o clapă pentru a introduce cheia cifrului: cartela sa magnetică era utilizată pentru a codifica tot ce transmitea Centrului. Acesta din urmă traducea în clar cu ajutorul cheii sale de descifrat, fiind singurul care o cunoştea, de altfel.

Un punct roşu strălucea intermitent în colţul din dreapta sus al ecranului: corespondentul său făcea acelaşi lucru la capătul celălalt al liniei de transmisie.

Omul cu părul alb nu-l văzuse niciodată: niciun contact iniţial nu a fost necesar pentru a-şi schimba codurile între ei.

Era unul dintre avantajele cele mai remarcabile ale sistemului de cifrare cu cheie publică: din cele mai vechi timpuri, utilizarea unui cod secret necesita schimbarea în prealabil între cei doi corespondenţi a unei singure şi aceleiaşi chei ce le permitea să descifreze un mesaj. Cu acest nou sistem, fiecare utilizator avea două chei: una pentru a codifica, alta pentru a descifra. El o făcea publică pe prima – într-un fel de anuar – pentru a-i preciza cum să-i vorbeşti. El ţinea secret însă pe cea de a doua, aceea care-i permitea să traducă în clar mesajul care îi era adresat. Exista fără îndoială o legătură matematică între cele două chei. Dar legătura era în sens unic: era practic irealizabilă, cunoscând numai cheia publică de cifrare, să calculezi cheia secretă pentru descifrare. Existau mai multe procedee de cifrare cu cheie publică. Cel impus de centru era cel mai sigur: sistemul R.S.A. El se baza pe descompunerea numerelor în factori primi.

Omul cu părul alb nu cunoştea mare lucru în legătură cu sistemul R.S.A. El ştia numai că pentru a „sparge” codul, trebuia să deducă primii doi factori primi al căror produs îl constituia numărul de cinci sute de cifre care se afişau pe ecranul terminalului; celui mai puternic calculator îi trebuiau mai multe milioane de ani pentru a descifra!

Omul nu avea nicio nelinişte în această privinţă: până când un mic geniu găseşte cheia – şi acest lucru nu *se* va întâmpla până mâine acest tip de cod R.S.A. este inviolabil. Conversaţia lui cu Centrul va rămâne secretă.

Nu aceasta îl neliniştea – căci el era totuşi neliniştit. Ci restul, esenţialul, de fapt.

Ceva se produsese!… Ceva care nu trebuia să se fi produs şi care, în ciuda tuturor măsurilor de prevedere luate, se produsese totuşi! Ceva – şi aceasta era cu atât mai rău! – pe care ei nu reuşea să-l explice. În timp, aceasta putea însemna pierderea controlului operaţiunii.

Un pericol major. Se putea acţiona pentru a împiedica' o trădare sau o infiltrare. Nu se putea face faţă însă semnelor de întrebare. În afară de a găsi răspunsuri. Şi repede!...

Murmuratul electronic răsună din nou:

AUTENTIFICARE 110

Omul apăsă pe o clapă numărul 110 – un număr ales la întâmplare de corespondentul său – trebuia introdus într-o funcţie matematică memorată şi ţinută secret pe cartela sa magnetică precum şi în cea a corespondentului său. Rezultatele obţinute trebuiau să fie ideatice.

CORECT...

Omul cu părul alb alese la rândul său un număr la întâmplare. Câtva secunde mai târziu el putu să compare rezultatul afişat pe ecran de către cartela magnetică cu acela transmis de către cartela corespondentului său: rezultatul era acelaşi. El apăsă pe o clapă: într-un ioc – el nu ştia unde – cuvântul „corect" era afişat pe terminal.

O notă muzicală răsună în surdină şi un punct verde străluci intermitent în partea din dreapta, sus, a ecranului: Centrul îl lăsa să vorbească. Omul se crispă, după care începu să bată pe clape:

— Judecat deţ. S-H.R. În cunoştinţă executat totuşi necunoscuţi... Punct pozitiv: S-H.R. sub control... Dispoziţii luate pentru tăcere în aşteptarea execuţiei... Nicio scurgere de temut... Eu repet: nicio scurgere de temut...

Omul apăsă pe o clapă şi aşteaptă răspunsul cu îngrijorare. Ek întârzia să sosească.

— S-H.R. rămâne o problemă... Tu nu răspunzi la întrebări... Urgent de determinat nivelul scurgerilor... (Au trecut mai multe secunde...) Lucas este amestecat în toate acestea?

— Puţin probabil...

— Ce ştii despre aceasta?... (Un nou timp mort.) Cine SE OCUPA de Lucas?

Omul cu părul alb îşi înăbuşi o înjurătură. El îşi bătu, nervos, răspunsul.

— Nimeni nu-l TRATEAZĂ pe Lucas… Lucas este un INOCENT.

Centrul nu păru să ţină cont de răspunsul său. Cuvintele s-au înscris cu repeziciune pe ecranul terminalului său, într-un zumzet electronic precipitat.

— Acţiune Zamourian asupra lui Lucas neadaptată… De remediat… Repet: UNSPREZECE nu trebuie să iasă… prea devreme… Termen fixat de COMA… COMA este conducător… UNSPREZECE este pentru COMA… TERMINAT… CENTRUL.

Apele lacului dispăreau la circa o sută de metri de ţărm cu un zgomot greu.

Tânărul om îmbrăcat cu o haină marinărească de lână cu glugă, tăie alimentarea motorului papucului zburător, care, începu să plutească în derivă, de-a lungul ţărmului.

— Îmi pare rău domnule Laurence, eu nu pot face mai mult cu această mizerie…

Lucas avu un surâs înţelegător la adresa tânărului.

— Nu este grav, a spus el. Chiar mi-a dat o idee de decor. Eu sper că vom putea lua imagini splendide.

— Sper să fie mai frumos în momentul în care turnaţi!

— Şi eu o doresc.

Papucul zburător a acostat uşor lângă un ponton. David a observat doi paznici înarmaţi cu puşti de vânătoare din apropierea unei mici cabane albe din lemn: paznicii nu se mişcară deloc. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, David nu putea conta că ar putea fugi pe lac. Ar fi trebuit să găsească o altă cale. Dar care?

O sonerie de telefon răsună undeva, în timp ce Lucas punea piciorul pe ponton, Un paznic a intrat în grabă în interiorul cabanei albe de lemn şi a ieşit aproape imediat.

— Domnule Laurence?

— Da.

— Signore Fracci vă aşteaptă.

David se despărţi de tânărul care-l însoţise în papucul zburător şi traversă imensa peluză care urca într-o pantă dulce înspre o clădire impozantă, albă, cu colonade.

Înainte de toate, să-şi recupereze calmul, îşi spuse el.

Lui i-a fost frică să nu fie percheziţionat la sosire; ascunsese arma la fundul unui sac din piele pe care a trebuit să-l abandoneze în holul de la intrare pentru a putea vizita cuşca pentru câini şi proprietatea. O precauţie inutilă. Mai rău! O eroare grosolană: ce motiwar fi avut să se teamă de un realizator de programe de televiziune a cărui vizită a fost pregătită prin mai multe telefoane şi confirmată printr-un telex provenind de la al doilea canal de televiziune? Niciunul! David ar fi trebuit să ştie!

Lucas îşi ridică ochii în direcţia elegantei clădiri în stil colonial. „Numărul trei” se chinuia el să gândească pentru a-şi stăpâni neliniştea.

Roberto Fracci poseda alte două case identice, riguros egale, „Numărul unu” era situat de partea cealaltă a lacului, în Elveţia, în apropiere de Vevey; „numărul doi” în Sardinia de unde era originar; şi aceasta, „numărul trei”, la zece kilometri la este de Evian. Asemănarea lor nu se oprea la aspectul exterior: totul – decoraţia, mobilierul, obiectele de artă şi tablourile maeştrilor – erau la fel – originalele găsindu-se la Vevey.

Din documentarea pe care a făcut-o David, în ceea ce-l. priveşte pe miliardarul italian, a aflat că acesta locuia una sau alta din cele trei locuinţe după bunul său plac, sau după cum îi dictau afacerile. El trecea de la o locuinţă la cealaltă fără cel mai mic bagaj, posedând tot ceea ce avea nevoie în triplu exemplar: de la periuţa, de dinţi, până la Rolls-Royce-ul „Silver Wraith 11” de culoare bordo, inclusiv garderoba sa, cărţile sale şi servitorii. Un iaht îl

transporta de ia „numărul unu” 1 la „numărul trei”; un avion cu reacţie făcea naveta între Lausanne şi Erian sau în cazul în care dorea să zboare spre Sardinia.

Roberto Fracci era un om cu tabieturi şi această trăsătură a caracterului său s-a accentuat cu vârsta ducându-l la obsesii – el avea şaizeci şi patru de ani. Singura schimbare din viaţa sa – singura cu care s-a împăcat şi pe care o gusta, mai ales datorită faptului că totul împrejurul lui rămânea neschimbat – erau priveliştile pe care le putea contempla de la ferestrele celor trei case ale sale. Uniformitatea existenţei sale nu-l apăsa deloc: ceea ce iubea sau admira, după cum declarase într-un interviu despre care David aflase, trebuia să-i fie la îndemână sau în permanenţă sub ochi, şi uniformitatea însăşi a vieţii lui îi permitea să câştige timp preţios pentru a se consacra esenţialutui: familia sa, plăcerile sale şi afacerile sale.

Chiar şi acum, Lucas nu putea să se împiedice să se gândească că toate acestea erau mai degrabă simpatice. Singurele, cu siguranţă, dar simpatice. Şi-a alungat acest gând din cap: nu trbeuia să aibă niciun sentiment faţă de acest bărbat.

Zări pe peron secretarul care-l întâmpinase la sosirea sa, cu două ore mai înainte. Cei doi oameni au intrat împreună în holul uriaş de la intrare.

Lucas a avut un moment de panică: sacul său de piele dispăruse!

— Eu aş avea nevoie de sacul meu, spuse el, încercând să-şi ascundă tulburarea. Toate lucrurile mele sunt acolo, instrumentele mele de lucru, înţelegeţi…

— Ah… făcu secretarul vizibil contrariat de această nepotrivire.

— Eu l-am lăsat aici. (David arătă spre un fotoliu larg şi adânc.)

— Vreun servitor l-o fi dus de aici. Aşteptaţi-mă… mă

întorc imediat. (Secretarul a dispărut în grabă.)

David făcu câţiva paşi pe hol încercând să-şi stăpânească respiraţia. O tapiserie imensă, reprezentând piaţa San Marco din Veneţia, acoperea unul din pereţi; celălalt era decorat cu mici etajere purtând obiecte antice din email şi vase de metal prelucrate artistic. Podeaua era alcătuită din dale de marmură roz şi sticlă transparentă aşezate în formă de tablă de şah; prin dalele de sticlă se observa o piscină interioară înfrumuseţată cu o insulă centrală ce adăpostea bananieri şi ficuşi.

— Iată-l! spuse secretarul întorcându-se gâfâind. (îi întinse sacul lui Lucas.) Oamenii aceştia sunt imposibili, adăugă el cu un gest plictisit. Să ne grăbim, sunteţi aşteptat…

Ca mai toţi oamenii de o astfel de mărime, de Roberto Fracci nu te puteai apropia uşor. În plus, două evenimente l-au făcut practic inaccesibil: scandalul din loja P.2, datorită căruia numele său a fost citat de mai multe ziare italieneşti la momentul potrivit, fără să se fi putut aduce vreo dovadă a apartenenţei sale la loja subversivă „Propaganda duc” a lui Lioio Gelli. Şi o tentativă de răpire a fiicei sale unice, Fiona, de un grup de terorişti ce s-au prezentat drept urmaşii „Brigăzilor roşii”.

— Nu ai să reuşeşti niciodată să ajungi la ei! i-a spus Olivia, casele lui sunt adevărate fortificaţii, are paznici peste tot! Şi mai ales nu se ştie niciodată în care din ele se găseşte!

— Eu ştiu, îi răspunse David. Şi cred că am găsit modalitatea de a mă apropia de el. Fără forţă…

— Care?

— Câinii… dulăii de Neapole, pentru a fi mai precis. El a făcut o pasiune pentru această rasă. El şi-a pus în gând să scape rasa de ameninţarea dispariţiei care o paşte, după părerea sa. El a construit o crescătorie în proprietatea sa din Evian. Fotografia din presă, cea mai

recentă, i-am găsit-o în „People”: el pozează cu doi pui de căţel în braţe. El nu a acordat decât un singur interviu în ultimii doi ani. La un hebdomader elveţian. Subiectul abordat: dulăii din Neapole.

— Şi ce ai de gând să faci, cu exactitate?

— Să fac o filmare falsă. Cu Dennis ar trebui să meargă.

Dennis Denoth era un realizator american, instalat la Paris, care conducea o mică societate de producţie TV particulară. El realiza, în afara videoclipurilor de varietăţi, mici filme diverse, cu animale sau altele, pe care le revindea celui de-al doilea canal de televiziune şi unei reţele prin cablu americane. Denoth a acceptat să-l ajute pe Lucas fără să ezite – ei erau prieteni de multă vreme. Dennis a găsit ideea excelentă şi şi-a promis să încerce s-o realizeze în momentul în care David va fi terminat cu Fracci. Americanul s-a ocupat de toate; contactele sale din lumea ce se ocupă cu animalele, au făcut minuni: în mai puţin de o săptămână, un colaborator de-al lui Roberto Fracci i-a confirmat că acesta din urmă ar fi încântat să-l primească pe realizatorul David Laurence pentru pregătirea unui film despre dulăii din Neapole.

Documentarea din presă pe care a făcut-o Lucas nu i-a furnizat numai mijlocul de a se apropia de Fracci; ea i-a permis, de asemenea, să cunoască îndeaproape drama care a îndoliat bătrâneţea italianului: moartea nepotului său, Fabrizio, de abia împlinind vârsta de douăzeci de ani. Fracci îl adora. Copilul abia avea opt ani când, tatăl său a murit într-un accident de maşină. El îl luase cu sine, îl crescuse şi îl iubise ca pe un fiu pe care nu-l avusese niciodată. Suferise mult când tânărul om hotărâse să-şi trăiască viaţa singur, acuzându-l de a fi provocat moartea tatălui său pentru’ a ridica mai multe pretenţii asupra lui: dar nu s-a supărat. Sperase că, cu timpul, nepotul său va reveni la sentimente mai bune. S-a mulţumit să-l protejeze

de departe, intervenind discret când aceasta era necesar pentru a-l scoate din încurcăturile în care intra fără să se gândească – în marea majoritate, droguri.

Această protecţie nu i-a permis totuşi lui Fabrizio să evite cele douăzeci şi patru de lovituri de cuţit date de ucigaşul său. Cadavrul a fost găsit – în urmă cu doi ani – pe o plajă de pe Coasta de Azur, gol şi legat fedeleş. Autopsia a relevat că tânărul om a fost violat.

Ucigaşul său a fost arestat patruzeci şi opt de ore mai târziu, într-un bar din Cannes, având asupra sa patruzeci de grame de heroină şi un ceas ce aparţinuse tânărului Fabrizio. Era un delincvent sexual recidivist, condamnat şi închis prima dată pentru agresarea unui homosexual şi a doua oară pentru violul asupra unui băiat de zece ani. Prezentând garanţii serioase de reintegrare şi afişând o dorinţă de a se supune unui tratament psihic imposibil de urmat în interiorul închisorii, el a beneficiat de o eliberare condiţionată după nouă ani de detenţie. Atunci l-a ucis pe Fabrizio.

Acest ucigaş avea un nume: el se chema Said-Halim Rashid.

Secretarul a dispărut. David a intrat într-o cameră la fel de mare cât jumătate de teren de tenis ai cărei pereţi erau acoperiţi de cărţi. În spate, în faţa unei ferestre mari decorate cu vitralii, un om s-a ridicat, a ocolit un birou masiv şi a înaintat în direcţia sa.

Lucas a simţit accelerându-i-se bătăile inimii.

— Bună ziua domnule Laurence! Eram nerăbdător să vă întâlnesc.

Roberto Fracci nu avea nimic particular – nimic care să indice că se afla în prezenţa unei dintre cele mai bogate şi influente persoane din Europa. Era un bărbat de talie mijlocie, mai degrabă slab, cu părul rar şi cenuşiu. Avea veşminte elegante dar într-un stil sobru. Privirea sa nu avea nimic nemilos în ea: nu era nimic ostentativ în felul

lui de a fi. Un om ca ceilalţi. Un lucru la el, totuşi, te frapa în mod inevitabil: dezinvolutra sa; ea îşi punea amprenta asupra fiecărui gest al său, asupra cuvintelor sale, a privirilor sale. O dezinvoltură suverană.

— Mulţumesc pentru că m-aţi primit, reuşi să articuleze David.

Fracci l-a fixat cu o privire pătrunzătoare şi surâse sec. El se întoarse înspre secretar.

— Poţi să ne laşi, Marco.

— Sunteţi sigur, domnule, că…

— Nu te îndepărta totuşi… în cazul în care domnul Laurence şi cu mine am avea nevoie de serviciile tale.

— Bine domnule…

Secretarul a dispărut în timp ce Roberto Fracci s-a întors la biroul său.

— Iartă-mă că nu mă aşez lângă dumneata, îi spuse el lui Lucas, dar acest fotoliu este singurul pe care-l suportă rinichii mei. (S-a aşezat, dispărând pe jumătate în spatele mobilei masive ce-i servea drept birou.) Sper să nu vă fie frig?

— Pardon?

David îşi dădu seama subit că temperatura care domnea în încăpere era mai degrabă scăzută. El mai făcuse această remarcă în momentul în care-aştepta în holul de la intrare.

Fracci avu un surâs ciudat.

— Există în această casă un însemnat număr de mobile şi de obiecte la care eu ţin mult. Ele nu ar rezista la căldură. Şaisprezece grade mi se par îndeajuns. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

— Presupun, într-adevăr…

David era pradă unei proaste dispoziţii crescânde: Fracci i se părea că se comportă într-un mod ciudat. Dincolo de aceasta, el a remarcat spaima din ochii secretarului, atunci când italianul i-a cerut să părăsească

camera. De ce spaimă? Şi de ce Fracci i-a ordonat să se îndepărteze. Ceva nu era în regulă!... O durere subită l-a străfulgerat în stomac: el retrăi momentul în care secretarul i-a adus sacul înapoi... Coltul!

— Atunci, domnule Laurence, ce gândiţi despre câinii mei?

— Splendizi! domnule, răspunse David extrăgând din sacul său un carnet de note.

El se linişti. Coltul era acolo, la locul lui!

— Nu este aşa... murmură Fracci închizând ochii.

— Cu mult mai frumoşi decât cei ai contesei Sansivirina.

Fracci lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.

— O cunoaşteţi?

— Nu chiar. Eu... Eu am avut ocazie să-i cunosc animalele la o expoziţie...

— Ah.

Este ridicol! Fracci îl va întreba despre ce expoziţie era vorba!... Şi el va fi descoperit! Nu trebuia. El trebuia să păstreze avantajul surprizei. Aceasta era singura lui şansă!

— Trebuie să fi fost la Londra... spuse gânditor Fracci observându-l pe Lucas. Nu. Nu la Londra... La Geneva mai degrabă!

David avu impresia că tensiunea care era în el îl va face să explodeze. Era insuportabil! Trebuia să se termine... imediat!... Da, dar nu oricum. Trebuia să rămână lucid. Fracci i-a spus secretarului să nu se îndepărteze: cum putea ei să-l recheme? Cu siguranţă nu strigându-l... O sonerie! El trebuia să aibă una în spatele biroului său!... Mâinile sale! Va trebui să-l facă să-şi pună mâinile pe birou! remarcă scrumiera care se găsea la stânga, pe birou, lângă italian. A ştiut ce trebuia. să facă.

— Se poate să fi fost Geneva, într-adevăr. Eu vă mărturisesc că nu-mi mai aduc aminte prea bine. Pot să

fumez? (îşi scoase pachetul de ţigări).

— Te rog, făcu Fracci luând scrumiera cu mâna dreaptă şi rezemându-se cu mâna stângă de birou pentru a i-o împinge spre Lucas.

Într-o clipă, David băgă mâna în sacul său de piele de pe podea şi întinse Coltul 45 în direcţia italianului.

— Un strigăt, un gest şi eşti mont!

O clipă, Fracci l-a privit cu ochii mari. Pe urmă i-a vorbit cu o voce joasă, dar fermă.

— Pot cel puţin să mă aşez? Nu aş putea rămâne aşa.

— O secunda!

Lucas ocoli biroul: era o sonerie, fixată pe o parte a mobilei. Constată că nu mai exista altă sonerie ce s-ar fi putut acţiona cu piciorul. Asigurat din acest punct de vedere, s-a depărtat şi s-a aşezat de cealaltă parte a biroului, cu spatele la perete. În acest fel el avea în câmpul său vizual pe italian şi uşa.

— Vă puteţi aşeza. Dar puneţi-vă mâinile pe birou.

Fracci s-a conformat, docii. Prea docil, gândi Lucas cu nelinişte. Nu, nu era aceasta. Ce era oare, dumnezeule? Frica! Da! Lui Fracci nu-i era frică. El nu avea decât ură şi dispreţ în privire. Dar nici cea mai mică urmă de frică!

— Îţi dai seama că nu vei ieşi viu de aici?

— Aceasta este problema mea. Şi va fi şi a dumneavoastră, de asemenea.

— Nu vei obţine nimic de la mine. Mă auzi? Nimic! Oamenii mei au primit ordine foarte precise pentru o situaţie de acest gen. Nimeni nu va ceda. Nimeni!

— Poate…

— Nu conta pe asta!

— Dumneata, dumneata vei ceda, Fracci… a spus David cu răceală.

Italianul păru că ezită. El îl privi pe Lucas.

— Eşti nebun dacă crezi aşa ceva!…

David l-a privit cu intensitate. Ştia ce trebuia să-i

spună. Îi spuse şi se simţi deodată cuprins de un dezgust profund şi irezistibil

— Fata voastră este la primul etaj, în ultima cameră pe stânga…

— „Stronzo!”

— …Eu o voi nimeri înainte ca vreunul din oamenii tăi să aibă timp să reacţioneze.

Se aşternu tăcerea.

Lucas observă reacţia italianului şi ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vene: un zâmbet plin de ură.

Fracci zâmbea!

— Nu vei face nimic din toate astea domnule… Lucas, este aşa?

David avu impresia unei lovituri de trăsnet spărgându-se în capul său: numele său! Italianul îi cunoştea numele! Realiză cu întârziere că mâna dreaptă a lui Roberto Fracci părăsise suprafaţa biroului.

— Opreşte-te! strigă el îndreptând în faţa lui Coltul 45, pe care-l ţinea cu ambele mâini.

Italianul l-a privit cu un aer grav. Dar el nu-l ascultă. Ca într-un coşmar, David văzu apărând un pistol argintat, cu ţeava scurtă şi groasă îndreptată spre el.

— Acesta este încărcat, domnule Lucas, spuse Fracci cu o voce plată, depunând în faţa sa un mic obiect bleu, strălucitor.

David simţi că nu mai are aer, ca şi cum un elefant ar fi îngenuncheat pe pieptul său. Micul obiect bleu, strălucitor era un cartuş Glaser!

Lucas stătea aşezat într-o imensă canapea de piele. El fixa cu o privire oarbă Coltul 45 ce zăcea jos, acolo unde îl lăsase să cadă, cu câteva clipe mai înainte, la ordinul lui Fracci.

— Eu vreau să ştiu cine eşti… Şi de ce eşti aici.

Roberto Fracci era aşezat în faţa lui într-un fotoliu al cărui confort se părea că nu deranja cu nimic „bătrânii

rinichi”. Tineş revolverul cu o mână fermă. O masă joasă, lucrată în tehnica marchetăriei, îi separa pe cei doi oameni.

— Domnule Lucas?... Ţi-am pus o întrebare.

David a ridicat capul.

— Încetează această comedie, Fracci.

— Ce comedie?

— Ştii foarte bine cine sunt... şi de ce sunt aici.

— Cum?

— Ştiai numele meu. Ştiai perfect că trebuia să viu! Mă aşteptai... (Lucas zâmbi resemnat.) Şi m-ai prins...

Italianul a rămas tăcut. El părea descumpănit. O strălucire de extremă curiozitate îi strălucea în ochi.

— Deci Lucas este cu adevărat numele tău?...

— Nu fiţi ridicol!

— Încerc numai să înţeleg, domnule Lucas.

— Dumneata încerci să înţelegi!... ironiză David.

— Până acum o oră, eu mă pregăteam să întâlnesc un realizator de televiziune, pe nume David Laurence...

— Minţiţi! Cum altfel aţi ştiut numele meu?

— Marco te-a dat în vileag. L-ai subestimat. El a telefonat ieri la Paris, la al doilea canal de televiziune. El a simţit, după propria expresie, că era ceva în neregulă, în ceea ce priveşte acă – astă poveste. El nu a avut încredere. (Italianul a făcut o pauză.) Restul a fost uşor. Maşina ţi-a fost controlată. S-a găsit cartea cenuşie, pe numele unui anumit David Lucas... Şi mai târziu pistolul din sacul tău.

— Eu nu vă cred!... De ce nu m-aţi percheziţionat? Aş fi putut avea încă o armă!

— Aţi fost percheziţionat, domnule Lucas, spuse Fracci imperturbabil. Există un portic de detecţie disimulat în intrarea acestei case.

— De ce nu chemaţi poliţia în aceste condiţii? De ce aţi aranjat această înscenare?

Roberto Fracci a avut un moment de ezitare. Pe urmă

a spus:

— Poliţia… Pentru ca să vă dea drumul imediat. Nu – nu, domnule Lucas, timpurile acelea au apusf… eu aveam nevoie de o dovadă, de un flagrant delict. Întrevederea noastră a fost înregistrată încă de la început. Locul acelor mizerabili „brigadişti” este în închisoare!

— „Brigadişti”! strigă David uimit.

— Este ceea ce gândim că eşti, în sfârşit. Sau cel puţin un „cuţit” gata pentru o altă mişcare teroristă.

— Şi acum nu mai gândiţi aşa?

— Nu corespunzi la ceea ce ne aşteptam noi.

— Ce?! făcu David care nu mai înţelegea acum, nimic.

— Unul din acei tipi de nimic, a fost arestat, cu cincisprezece zile în urmă, la Turin. În posesia a doua lans-rachete sovietice RPG 7. Aceste arme erau destinate unui comando care trebuia să răzbune pe cei doi „brigadişti” pe care oamenii mei i-au omorât în timpul tentativei de răpire a fiicei mele. După informaţiile primite de la UCIGOS, comandoul trebuia să atace dinspre lac…

— De ce-mi povestiţi toate acestea?

Italianul nu răspunse. Se mulţumea să-l observe pe Lucas, cu un aer gânditor.

— De ce nu ai tras mai înainte? întrebă el.

— Arma mea era goală…

— Nu, înainte. Nu puteai să ştii… Nu ai apăsat pe trăgaci. Nu eşti un ucigaş. Cine eşti tu, domnule Lucas? Ce cauţi aici? Ce vrei de la mine?… Cine te-a trimis?

David a înţeles deodată că s-a înşelat pe toată linia. Roberto Fracci era sincer: el ignora de ce era acolo. Şi dacă el nu ştia, lucrul acesta însemna că el nu avea nicio legătură cu ucigaşii care erau pe urmele sale, şi că el nu era la originea morţii copilului său! Roberto Fracci nu avea nicio legătură cu toate acelea! Niciuna!

Ura şi frica l-au făcut să nu mai vadă ceea ce era

evident. S-a lăsat pradă sentimentelor în ciuda raţiunii. Nu a încercat să gândească. Nu. Era cu mult mai grav decât aceasta: el refuzase să ia în consideraţie o astfel de posibilitate. Nu a dorit o astfel de posibilitate. Singurul lucru pe care l-a dorit şi l-a dorit cu atâta ardoare, a fost acela de a pleca cu ura sa şi a se pierde cu ea într-o noapte furtunoasă. Să înceapă acţiunea!... A luat-o pe o cale greşită: Fracci nu era duşmanul! bar ceva nu era în regulă: Fracci ştia acum că el nu făcea parte din „Brigăzile roşii”... Atunci de ce nu se decidea să cheme poliţia?

Şi deodată, David, a înţeles.

— Eu vă voi spune motivul pentru care am venit aici, spuse el. Dar, înainte de aceasta, aş vrea să mă asigur de un lucru...

— Care? întrebă italianul închizând ochii.

— Aţi spus că toată conversaţia a fost înregistrată... Aparatul de înregistrat este în această cameră? Sau este cineva care-l manipulează dintr-un alt colţ al casei?

— Ce...

— Ceea ce vreau să ştiu este dacă poate cineva să audă ceea ce discutăm acum? (David îl văzu pe italian ezitând.) Eu nu vă cer locul exact al aparatului, lucrul acesta nu mă interesează! Eu vreau pur şi simplu să ştiu dacă ascultă şi altcineva discuţia noastră!

Se făcu un scurt moment linişte.

— Marco... şi responsabilul cu paza, spuse în final Fracci. Ei sunt într-o mică încăpere vecină cu această cameră. Aici nu suntdecât microfoane.

— Opriţi totul.

— De ce ţi-e frică, domnule Lucas? întrebă Fracci după o ezitare.

— De multe lucruri... Ascultaţi, eu vă dau cuvântul de onoare că nu mă voi mişca deloc. Eu m-am înşelat în privinţa dumneavoastră. Nu sunteţi omul pe care-l căutam – cel pe care-l bănuiam că sunteţi. Nu aveţi să vă temeţi de

mine, cu nimic.

De ce ar trebui să am încredere în tine, după părerea ta?

— De ce nu chemaţi poliţia? replică David.

Privirea italianului şovăi dar îşi reveni imediat. Lucas nu-i lăsă timp să răspundă.

— Şi pentru mine, oroarea se află la Saint-Louis.

Roberto Fracci avu o exclamare de surpriză. El îl privi cu stupoare pe Lucas. Cuvintele sale i se înţepeneau în gât:

— Cine eşti tu? Cine eşti tu?

— Şi tu ai crezut că eu eram la originea… acelui…?

— M-am înşelat.

Oroarea pe care o citea Lucas în ochii lui Roberto Fracci nu era prefăcută. Italianul era într-adevăr stupefiat de faptele auzite. David nu i-a ascuns nimic, cu excepţia câtorva fapte sau detalii pe care el le aprecia inutile ca să le mai menţioneze. El îi povestise italianului tot ceea ce acesta putea – trebuia – să audă pentru a fi încredinţat de cinstea sa. El a remarcat emoţia stârnită bătrânului în momentul în care i-a pomenit de moartea lui Michaël: privirea sa, atunci, ca şi cum i s-a redeschis, deodată, o rană.

— Este absurd, suspină Fracci dând din cap, cu ochii în gol.

Italianul şi-a pus arma pe birou. El stătea în picioare în faţa ferestrei decorate cu vitralii. S-a întors cu spatele la David.

— Absurd… repetă el ca pentru sine.

— Eu nu cunosc despre dumneavoastră mai mult decât ceea ce am citit în ziare, zise David ca pentru a se scuza. Prostiile obişnuite care se spun şi se repetă din cele mai vechi timpuri apropo de personaje asemenea cu dumneavoastră. Ceea ce nu este fals de altfel. (David făcu

o pauză.) Dintr-un anumit punct de vedere, este îndeajuns de asemănătoare chiar: un miliardar atotputernic vrea să se răzbune pe omul care i-a ucis nepotul… în secret… Afacerea riscă să devină publică… Scandalul nu este de tolerat… Toţi cei care sunt amestecaţi mai mult sau mai puţin trebuie să dispară… etc.

— Ce ţi-ai spus? întrebă Fracci cu o voce obosită. Nu ţi-ai dat seama că mai multe puncte din povestea ta nu coincideau cu această versiune? adăugă el imediat.

— Eu le-am… ignorat, răspunse David. Eu nu am vrut să văd şi nu am văzut decât un singur lucru, pe dumneavoastră. Numele dumneavoastră apărea adesea. Aceasta mi-a ajuns. Eraţi amestecat în lovitură… (David păru că se gândeşte.) Dint'r-un anume fel, sunteţi amestecat, de altfel…

— Eu nu sunt un asasin, domnule Lucas.

— Nu aceasta vreau să spun eu.

— Eu nu am lansat contracte, cum spuneţi, asupra nimănui!

— Nici chiar asupra lui Said-Halim Rashid?… (Italianul s-a întors brusc înspre David şi l-a privit, fără să-i răspundă.) Domnule Fracci… Eu nu vă judec. Eu nu condamn nici ceea ce aţi făcut. În situaţia voastră, aş fi acţionat şi eu cum aţi făcut dumneavoastră… şi dumneavoastră ştiţi, acum, că acestea nu sunt vorbe în vânt… Dumneavoastră nu aveţi de ce să vă îndoiţi de mine. Eu nu voi spune nimic din cele ce am aflat. Dumneavoastră mă credeţi, nu este aşa? (Fracci ezită, după care afirmă dând uşor din cap.) Eu nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. Eu am nevoie să ştiu ceea ce aţi făcut şi cum aţi făcut. Mă înţelegeţi?

Roberto Fracci ofta. El s-a întors cu spatele la Lucas din nou şi părea absorbit de contemplarea vitraliilor de la fereastră.

— Cum ai aflat? întrebă el cu o voce joasă. De la

cine?

— Un deţinut. Eu nu pot să vă Spun cine… Eu pot numai să vă spun că nu aveţi de ce să vă temeţi din partea lui.

— Poţi să-mi garantezi că nimeni altul nu mai ştie de aceasta’? Că nicio persoană nu va vorbi?

— Nu.

Roberto Fracci ridică încet capul. Se aşternu tăcerea; Pe urmă italianul s-a aşezat în faţa lui Lucas.

— Aceasta nu are oricum importanţă, spuse Fracci trecându-şi o mână peste faţă. (Privirea sa rătăci o clipă în gol, se fixă într-un loc, după care se aşează cu fermitate asupra lui Lucas.) Eu ţi-am spus adevărul, domnule Lucas.

— Cum aşa?

— Eu nu am lansat niciun contract asupra ucigaşului nepotului meu. Şi mai spun că eu nu-l cunosc pe acest personaj al drojdiei societăţii de care mi-ai vorbit…

— Zamourian?”

— Da. Eu n-am avut de-a face cu el niciodată.

— Este fals! Este imposibil! strigă David, temându-se deodată că italianul nu-i va mai acorda ajutorul său.

— Este adevărat, domnule Lucas, replică Fracci imperturbabil. Lasă-mă să termin… şi vei înţelege. (El îl privi pe David cu intensitate.) Sunt câteva luni de atunci, pe la începutul verii trecute, credfo femeie a venit să mă vadă. Ea spunea că avea să-mi spună ceva în ceea ce-l priveşte pe Fabrizio. Eu am primit-o. Ea mi-a propus moartea lui Said-Halim Rashid în schimbul banilor…

— Ce idioţenie!

Mai mult decât atât. Pe vremea când a murit nepotul meu, spusesem că vreau să mă răzbun pe asasinul nepotului meu indiferent de mijloc, că la nevoie l-efş fi ucis cu mâinile mele. Eu eram nebun de durere. Asta a fost scris în toate ziarele.

— Eu am citit acestea, într-adevăr.

— Şi această femeie, de asemenea le-a citit, domnule Lucas.

— Şi dumneavoastră i-aţi acceptat propunerea, concluzionă David, tulburat.

— Nu imediat, spuse Fracci. Eu n-am crezut-o… Am pus-o sub urmărire. Credeam că este un bluf. Am descoperit că lucra într-un bar, la Paris. O prostituată. Am aflat de asemenea că avea un prieten – susţinătorul ei de fapt – şi că acesta era închis la Saint-Louis… Aceasta mi-a fost de ajuns… (Fracci a încetat să vorbească o clipă; ridurile feţei sale se deformau adâncindu-se.) Eu nu am iertat niciodată, domnule Lucas, murmură el. (Maxilarele i s-au încleştat.) Niciodată!…

— Cum îi cheamă pe ei?

— …Pardon?…

— Acea femeie şi acel bărbat – acel deţinut de la Saint-Louis – cum se numesc ei?

— Nu mai ştiu, răspunse Fracci, ca şi cum şi-ar fi revenit. Marco o să-ţi spună dacă aceasta îţi este de vreun folos.

Se făcu linişte.

Lucas îl observă din nou pe italian care părea din nou pierdut, pradă gândurilor sale; avea deodată aerul unui bătrân – un bătrân animat numai de amintirile sale.

— Este un lucru pe care nu-l înţeleg, spuse el încet.

— …Da?

— De ce nu ai vrut să-l vezi… înainte?

— Nu ştiu… cu exactitate, răspunse Fracci. Ceea ce ştiu este că nu are legătură cu… scrupulele pe care le-aş fi putut avea. Eu nu aveam niciunul, cel puţin, eu nu credeam. Aşa mi s-a părut necesar, atâta tot. O necesitate de neînlăturat într-un anumit fel. Trebuia să o văd… (El s-a oprit să vorbească, gânditor.) Şi ceea ce am văzut, în orice caz, m-a întărit în decizia mea, este tot ce pot să-ţi spun, adăugă el cu o voce fermă.

— Şi dumneavoastră i-aţi spus?…
— Da.
— De ce?
— …Pentru Fabrizio.
David ridică capul, încet. Pe urmă întrebă:
— Cum aţi ajuns să-l întâlniţi?
— Ar lua prea multă vreme să vă explic…
— Este important pentru mine.
— Nu cred.
— Vă rog!
— …Bine. (Fracci ezită.) Am aflat, fără să-ţi spun cum, că un doctor al închisorii efectua experimentări pentru unul din laboratoarele pe care le controlăm în Franţa. Nu făcea nimic rău, dar, după cum ştiţi fără îndoială, acest lucru este interzis prin lege… Eu nu am întâmpinat nicio greutate cu acest doctor pentru a-mi aranja o întrevedere cu acest Rashid. Sarcina lui a fost de altfel mult uşurată datorită faptului că Rashid trebuia să facă mai multe examene medicale în afara închisorii. El s-a mulţumit să-mi spună unde şi când.
— Braunstein… spuse David sub impulsul unei intuiţii subite.
— Cum ai aflat? murmură Fracci cu nelinişte.
Lucas i-a explicat motivele care l-au condus să-l întâlnească pe doctorul Guy Braunstein şi i-a mărturisit bănuielile avute în legătură cu doctorul, după întrevederea avută împreună.
— El avea de ce să-i fie frică, suspină David, înţelegând deodată că celelalte ipoteze pe care şi le făcuse se năruiau.
— Lucrul acesta pare să te decepţioneze, remarcă Fracci.
— Este fără importanţă.
Italianul îl privi, încruntând din sprâncene.
— Ai crezut că totul se putea trage de acolo, nu este

aşa?

— Era o posibilitate.

— Pot să te asigur că nu a existat nimic de natură să-ţi justifice… necazurile. (Italianul vorbi iute, ca pentru a îndreptă cele spuse.) Nici drama pe care ai trăit-o. (El s-a oprit deodată să vorbească.)

Lucas a ridicat capul încrucişându-şi privirile. Această privire… De ce Fracci îl privea astfel? Ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar pe care o forţă necunoscută îl împiedica.

— Ce este?

— Mai este ceva, domnule Lucas…

— Altceva?… Ce?

— Eu n-am prea dat atenţie. Să spunem, pentru a fi foarte sinceri, că n-am vrut să-i dau'atenţie. Dar acum, şi din cauza ta nu mă mai pot sustrage responsabilităţii ce-mi revine…

— Care responsabilitate? Despre ce vorbiţi?

— Un om a murit din cauza greşelii mele. Şi acest om era nevinovat şi neştiutor în ceea ce priveşte crima.

— Ce?

Italianul respiră profund. Pe urmă a spus:

— Ceea ce am să-ţi spun, nu ştie nimeni – nimeni nu trebuie să afle, niciodată. Cerându-ţi să păstrezi tăcerea asupra a ceea ce-ţi voi spune, nu mă gândesc la mine, crede-mă. Eu nu mă gândesc decât la fata mea. Nu vreau să adaug durerii pe care o îndură şi infamia unui scandal. Ea… Ea n-ar suporta. Înţelegi?

— Înţeleg.

Italianul a ridicat încet capul. El urmă:

— Dacă-ţi vorbesc, este pentru că eu cred că aceasta te poate ajuta… poate… Şi de asemenea pentru că într-o anumită manieră, am impresia că… Oh şi la ce bun!… (El suspină cu zgomot.) Trebuia să plătesc 100.000 franci francezi – pentru moartea lui Rashid. Acelei femei despre

care ţi-am pomenit. Jumătate înainte şi jumătate după. (Tăcu o vreme.) l-am dat 50.000 franci cum convenisem… Şi ea a revenit, în septembrie, pentru a cere a doua jumătate a sumei fixate.

— Pentru dumnezeu!… murmură David.

— Ea mi-a spus că Rashid a murit, i-am spus că era imposibil, deoarece tocmai îl văzusem. Pentru moment am crezut că voia să mă tragă pe sfoară. Atunci am dat-o afară. Ea mi-a telefonat o săptămână mai târziu pentru a-mi spune că s-a înşelat şi că îşi cere scuze. Ea făcuse o confuzie… Nu mai ştiu prea bine ce mi-a spus…

Se făcu tăcere.

— Când aţi înţeles că au greşit persoana? întrebă David pe un ton glacial.

— Aproape imediat, răspunse Fracci muşcându-şi buzele. Un prieten de-al meu mi-a arătat o notiţă extrasă dintr-un ziar franţuzesc în care era descrisă sinuciderea unui anume Salim Rashid în închisoarea Saint-Louis… (Italianul îşi muşcă din nou buzele.) Prietenul meu a fost şi el dezgustat.

Lucas s-a întors la Evian la sfârşitul zilei. La hotel, l-au informat că primise mai multe apeluri telefonice. Toate de la Olivia. El a chemat-o imediat.

— David!… David!

— Totul este în regulă, Livia.

— Oh David!… Mi-a fost atât de frică!

— Totul este în regulă, îţi spun.

Ea a tăcut un moment. fvlu s-a mai auzit decât respiraţia sa pe un fond sonor provenind de la televizorul pe care-l lăsase deschis.

— L-ai văzut?

— Da.

El a pus-o pe scurt la curent cu întrevederea avută cu Roberto Fracci. A fost decepţionată şi uşurată în acelaşi timp. Decepţionată, deoarece – deoarece i-a mărturisit ea –

şi ea crezuse în posibilitatea unei afaceri legate de experimentările medicale; cu atât mai mult cu cât era amestecat numele lui Roberto Fracci – acest nume apărând ca un far în noapte; el o hipnotizase. Era de asemenea uşurată, mai ales uşurată, pentru că crezuse că nu-l va mai revedea niciodată. Suferise mult la ideea de a-l pierde definitiv, l-a spus-o şi emoţia pe care el a simţit-o în voce, l-a tulburat. O clipă a fost tentat să cedeze elanului pe care-l simţea născându-se în el. Dar şi-a înăbuşit pornirea.

El nu o avea decât pe ea! Dar el nu avea dreptul. Nu acum… Nu încă!…

— Nu mai înţeleg nimic, David.

— Nici eu.

— Dacă l-au ucis pe Salim din greşeală… Toate acestea nu au niciun sens!

— Există o modalitate de a înţelege.

— Fata de care a pomenit Fracci?…

— Da

— Şi dacă ea refuză să-ţi vorbească…

— Ea va vorbi.

— David, ea poate nu ştie nimic!

— Ba da.

— De unde ştii tu?

— David?

— Omul ei se numeşte Linas… Alex Linas.

David a revenit (a Paris a doua zi la amiază. S-a dus direct la „Diamond”, un bar din cartierul Champs-Élysées, pe care i l-a indicat secretarul lui Roberto Fracci. Nu se aştepta să o găsească la această oră; dar voia să se asigure.

Ea nu era acolo.

— Nu vine mai înainte de ora 7, i-a spus un chelner, ironic. Nu poate funcţiona înainte! Dacă nu mai poţi aştepta, pot să-ţi dau o adresă, dacă vrei…

— Nu merită osteneala.

— La dracu’… făcu chelnerul privindu-l pe David îndepărtându-se. (Se adresă unui coleg care lustruia barul.) Ce are special, Alice?

— Alice… De ce?

— Este al doilea pe ziua de azi, spuse chelnerul cu o mişcare de cap în direcţia uşii.

David avea o altă adresă: o stradă comercială în Cartierul latin. A ajuns acolo trei sferturi de oră mai târziu.

Circulaţia devenise imposibilă.

A trebuit să ocolească de câteva ori un grup de imobile moderne înainte de a găsi un loc de parcare.

În momentul în care se pregătea să părăsească maşina, câteva lovituri în geamul lateral al maşinii l-au făcut să tresară.

Un agent de poliţie i-a făcut semn să coboare geamul.

— Nu puteţi să rămâneţi pe loc deoarece sunteţi pe o trecere de pietoni.

Lucas nu protestă: semnalizatorul maşinii din faţă era aprins şi maşina ieşi imediat din locul de parcare. El a băgat în viteza întâia şi maşina a ocupat imediat locul lăsat liber.

Nişte muncitori lucrau pe drum, indiferenţi ia zgomotul claxoanelor care creştea spasmodic. O maşină de poliţie era staţionată jumătate pe trotuar, la capătul străzii.

t) avid îşi croi drum printre norii albi ai ţevilor de eşapament, urcă pe trotuarul din fată, parcurse vreo cincizeci de metri şi intră într-un imobil. La intrare a examinat lista cu locatari afişată sub un panou de sticlă. Numele pe care-l căuta era al doilea pe listă, în prima coloană: ALICE BETHEL – etajul al 2-lea, nr. 28.

Lucas ciuli urechile: muzica se auzea din interiorul apartamentului. El a sunat pentru a treia oară.

Niciun răspuns.

A ezitat, întrebându-se ce să facă. Privirea i s-a fixat pe mânerul uşii – nu se putea învârti din exterior decât cu

ajutorul unei chei – gaura cheii era stricată ca şi cum ar fi fost forţată. Dintr-un gest reflex, a întins mâna şi mişcă de clanţa uşii. lişa s-a deschis.

Ezită din nou, aruncă o privire pe coridorul gol, pe urmă se strecură în interiorul apartamentului închizând uşa în urma sa. Rămase nemişcat explorând cu privirea camera în care se găsea. Un radio cânta pe undeva. Un cântec vechi de-al lui Rolling Stones.

„You can’t always get what you want…”

Primul lucru care l-a frapat pe Lucas a fost mirosul unui parfum ieftin care vicia aerul. Pe urmă, plante verzi erau peste tot. O haină de blană gri deschis zăcea pe o canapea în velur maro.

Pe stânga sa, el a zărit o cameră: patul era gol şi desfăcut; reviste erau împrăştiate pe jos. La dreapta sa, un mic culoar ducea la bucătărie iar o altă cameră, ghici că e baia.

„… You can’t always get what you wanant…”

Muzica provenea din baie… David s-a decis să se mişte. A avansat pe coridor.

Privirea Alicei Bethel l-a înţepenit. Ea era întinsă în cadă şi îl fixa cu un aer uluit. O picătură de apă stătea să cadă dintr-o parte a unei meşe de păr ridicat pe fruntea sa. Aceasta-i căzu în ochiul său drept fără să-l facă să se mişte.

Târfa lui Alex Linas era moartă!

David fu cuprins de panică. Dispari de aici, îşi spuse el. Dispari repede! Dar nu a fost în stare să se mişte. Remarcă nişte urme de injecţii pe mâna stângă a femeii, ce-i atârna în afara căzii; şi o seringă zăcând pe covorul din baie. O supradoză, şi-a spus el repede pentru a-şi da curaj. Dar aceasta nu cadra cu restul: cum şi-a făcut ea acea rană pe frunte? Şi de ce uşa de la intrare a fost forţată? De către cine?

Se auzi o sirenă de poliţie în stradă.

David se precipită la fereastra băii. El îndepărtă cu prudenţă perdeaua şi văzu maşinile cedând locul unei maşini de prim ajutor de-a poliţiei ce dispăru la capătul străzii. Era pe punctul de a se întoarce, când privirea-i fu atrasă de doi oameni care discutau pe trotuarul din faţă. Avu impresia unei lovituri puternice în piept. Unul dintre oameni – brunet, strâns într-un trenci kaki – s-a îndepărtat şi a dispărut într-o cafenea. Celălalt a rămas pe loc; şi-a aprins o ţigară şi îşi ridică ochii înspre direcţia ferestrei unde se găsea Lucas. David făcu un pas lateral şi se lipi de perete. Frica îi dădea crampe puternice în stomac. Acest om! îl recunoscuse: era blond, avea acelaşi bluzon deschis şi pantofi de tenis! Era unul dintre ucigaşii care au încercat să-l omoare la Montmartre!

Ei îl regăsiseră!

David s-a simţit cuprins de o frică nebună, irezistibilă. Picioarele-i deveniseră moi şi începuseră să-i tremure. Ei îl regăsiseră! Dumnezeul meu! Cum reuşiseră oare? Ei nu puteau şti că el va veni aici! Era imposibil! Imposibil!…

Înţelese subit motivul prezenţei ucigaşilor. Ei nu erau acolo din cauza lui!

Alice Bethel nu murise datorită unei supradoze!

Ei o omorâseră pe Alice Bethel!

Dumnezeule, dar pentru ce?

Încercă să respire profund de mai multe ori, consecutiv. Frica i s-a mai diminuat fără să-l părăsească complet. Se mai uită o dată pe fereastră, cu grijă: ucigaşul blond era în acelaşi loc. Lucas se gândi foarte repede. Era singura cale. Nu trebuia să-l scape! Ce trebuia să facă? Dacă ieşea acum puteau să-l observe şi ar fi pierdut avantajul surprizei. Din vânător ar fi devenit vânat. Dacă s-ar fi decis să părăsească acum imobilul, ori l-ar fi urmărit, ori ar fi fugit. El nu ar avea timpul necesar pentru a ajunge la maşina sa şi să-i urmărească. Nu în asemenea condiţii

de circulaţie!

Dumnezeule bun, calmea zăte! Gândeşte-te!…

Aici! Da! Să-i facă să revină aici! Cum?

Privirea sa se fixă pe braţul cadaveric care ieşea afară din cadă şi avu revelaţia a ceea ce trebuia să facă. El prinse cadavrul Alicei Bethel de sub umeri, îl trase afară din apă şi îl târî înspre fereastră. Un braţ al cadavrului mătură o etajeră făcând să se spargă de cimentul camerei de baie o serie întreagă de flacoane de toate felurile. Lucas nu dădu nicio atenţie faptului. Era uşurat: corpul femeii nu era atât de greu pe cât îşi imaginase.

L-a aşezat pe jos şi a aruncat o privire înspre fereastră: ucigaşul blond privea în direcţia cafenelei unde intrase celălalt om.

Acum!

David deschise fereastra: numai unul din geamuri. A luat cadavrul de cordon, l-a ridicat şi l-a aşezat de-a lungul ferestrei deschise în aşa fel încât să se poată vedea din stradă vârful capului şi un braţ. Prinse părul moartei pentru a o menţine în poziţie.

Privi în stradă; ucigaşul blond făcea mici sărituri pe loc. Nu remarcase nimic! Trebuia să-i atragă atenţia. Să facă un zgomot. Un zgomot destul de puternic, destul de neobişnuit, pe care zgomotul străzii să nu-l anihileze. Poliţistul! Lucas l-a zărit la câţiva zeci de metri de ucigaş.

Dacă acesta remarca ceva stratagema sa ar fi eşuat. Cu atât mai rău. Era un risc de asumat.

Un zgomot?… Ce zgomot?… Geamul!

David luă o perie mare pentru păr şi o aruncă în geamul deschis al ferestrei. Geamul se sparse cu zgomot puternic. Imediat după aceea, zgâlţâi capul moartei; una din mâini i se agita uşor în gol. Pe urmă trase brusc cadavrul în urmă şi-l puse cu spatele la cadă. Se repezi să se uite afară: tocmai avu timpul să-l zărească pe ucigaşul blond, dispărând în fugă în cafenea. Prinsese! îl zări mai în

stânga pe agentul de circulaţie ocupat să traverseze doi copii. Şmecheria a prins!

Ce va face acum? Dumnezeule! Trebuia să se gândească la ceea ce face!

Îl văzu pe ucigaşul blond şi pe omul în trenci ieşind în grabă din cafenea şi privind în direcţia lui. Au discutat o clipă. Pe urmă ucigaşul blond s-a întors liniştit şi s-a postat pe locul pe care se găsea cu câteva minute înainte, în timp ce omul în trenci traversa strada îndreptându-se spre intrarea imobilului în care se afla Lucas.

S-au despărţit! îi va putea neutraliza unul după altul.

David fugi în sufragerie căutând un loc unde să se ascundă. Vru să-şi scoată Coltul 45. Spaima l-a împietrit pe loc: îl uitase sub scaunul Golf-ului!

— Oh, nu, la dracu'… gemu el.

O armă… îi trebuia o armă!

Fugi ca un nebun în bucătărie, deschise un sertar, pe urmă un altul şi găsi ceea ce căuta: un cuţit de carne cu lamă solidă şi bine ascuţit.

Cât timp s-a scurs? Cât timp îi mai rămăsese?

S-a descălţat, şi-a scos şosetele, şi-a scos haina şi cravata şi a ascuns totul într-un dulap de sub chiuvetă.

Unde să se ascundă? Situaţia se schimbase complet, acum! Nu avea decât un cuţit! Baia' Omul se va duce direct acolo. Cadavrul îi va capta toată atenţia.

Se grăbi în camera de baie. Privirea i-a fost atrasă de un aparat de radio, aşezat pe un taburet. Dădu sonorul mai tare: aceasta va ajuta! Pe urmă s-a aşezat după uşă, verifică să nu scârţâie şi o trase spre el să-l acopere. Prin fanta de la balamale, el putea vedea uşa de la intrare. Dacă nu putea să vadă, înseamnă că putea fi văzut! Trebuia să renunţe! A împins uşa.

Şi a început o aşteptare interminabilă, insuportabilă: nu numai că nu putea să vadă nimic, dar vacarmul străzii amestecându-se cu muzica provenită de la aparatul de

radio îl făcea incapabil să audă vreun zgomot din interiorul apartamentului. Nu avea niciun mijloc de a şti dinainte când va apărea omul! Mâna dreaptă i-a devenit dureroasă: s-a străduit să-şi descleştеze degetele de pe prăselele cuţitului.

Deodată, sângele-i zvâcni în tâmple cu putere, asurzindu-l: uşa se mişca! Ea s-a deschis peste el. S-a lipit de perete, ţinându-şi respiraţia. O clipă nu s-a petrecut nimic. Pe urmă un spate masiv şi larg a apărut în dreptul ferestrei. Omul în trenci s-a oprit. Din nou un pas înainte şi îngenunche lângă cadavrul lui Alice Bethel.

Acum!

David s-a repezit asupra omului. Cu mâna stângă l-a prins de păr şi l-a tras cu violenţă înapoi. Omul căzu pe spate lăsând să-i scape un ţipăt de surpriză. David puse un genunchi în pământ şi ţinân du-l cu o mână de păr i-a pus cuţitul la gât. Sângele a început să picure.

— Dacă te mişti, dacă faci un singur gest, te omor! Ai înţeles?

— Da! scheună omul.

— Ai vreo armă?

— Nu!

— Încă o minciună şi eşti mort, spuse David împingând uşor lama cuţitului în carne.

— Acesta este adevărul! îţi jur!

— Şi tipul de jos?

— Da…

— Trebuie să urce?

— Numai dacă-l chem.

Ce fac acum? Ce fac cu acest individ?… Omoară-l! Repede!

— Ridică-ţi capul!

— Ce?…

— Ridică-ţi capul!

Omul s-a executat. Lucas trase cu bruscheţe de păr:

craniul omului lovi podeaua cu un zgomot sec. Un geamăt de durere. A ratat! David înnebuni. Lăsă cuţitul, prinse cu ambele mâini părul omului, ridică capul omului cât mai sus posibil şi îl lovi cu toată puterea de podea. Un zgomot de os precedă şocul craniului faţă de podea. Capul omului se întoarse într-o parte şi luă o poziţie ciudată.

Îi rupsese vertebrele cervicale! Era mort!

Lucas rămase descumpănit. Amintirea ucigaşului blond din stradă l-a făcut să-şi revină.

— Trebuie să urce?

— Numai dacă-l chem.

Privirea lui David se plimbă de la mort la fereastră şi înapoi, înţelese imediat ceea ce trebuia să facă. Scoase de pe cadavru trendul, băgă mâna dreaptă pe mânecă şi se apropie de fereastră.

Nu! Aşteaptă!… Individul este înarmat!

Imposibil să procedez la fel. Imposibil să-l atac în sala de baie! Omul riscă să fie neîncrezător şi să-şi scoată arma. De ce să fie neîncrezător?… Mai întâi nu ştii dacă nu au convenit înainte asupra unui semnal special… Dar nu aceasta este cel mai important: dacă îi cerea să urce, însemna că se întâmplase ceva. S-ar feri!

Şi în special, intrând în apartament, s-ar aştepta să-şi găsească complicele… Nu ar exista răspunsuri la chemările sale. Nu ar fi fost decât radioul!

Ar trebui să-l vadă!

Lucas scoase impermeabilul, luă cadavrul omului de picioare şi îl târî în camera de zi. L-a instalat pe canapeaua de velur maro, încercând să-l facă să aibă o atitudine cât mai firească. Apoi reveni în sala de baie, îmbrăcă din nou mâneca dreaptă a trenciului şi înaintă cu grijă, la fereastră.

Ucigaşul blond se uita în altă parte.

Lucas fluieră ajutându-se cu degetele. S-a dat înapoi repede, lăsându-şi braţul drept să iasă afară, în gol, şi-şi

agită mâna pentru a-i face semn să urce.

Luă cuţitul, trecu în camera de zi şi se îndreptă spre fereastră să verifice rezultatul manevrei sale.

Tipul nu se mişcase! Se uita la faţada blocului perplex. Ce aştepta? Semnalul! Nu recepţionase semnalul aşteptat! Acesta nu putea fi decât…

Deodată, omul păru că s-a decis şi a pornit-o spre intrarea în clădire.

David a simţit ca o descărcare electrică în corp: avea o senzaţie de înţepături în palmă.

Dispunea de mai puţin de şaizeci de secunde pentru a se decide ce va face! Se uită de jur-împrejur cu o privire pătrunzătoare. Privirile i s-au oprit asupra revistelor ce zăceau pe jos. Da!

— Aldo! Ce dracu’ faci? La dracu’!

Închizând uşa de la intrare, ucigaşul ar fi trebuit să remarce silueta lui Lucas lipită de perete. Dar atenţia sa a fost acaparată de flăcările şi fumul ce se ridicau dintr-un vas ornamental, la cinci metri în faţa lui, pe stânga. El şi-a înăbuşit un strigăt.

— Eşti nebun! Nu-ţi dai seama de foc! spuse el înaintând.

David i-a sărit în spate. L-a prins în cravaşă cu braţul stâng şi l-a dezechilibrat, lovindu-l cu piciorul în spatele genunchiului drept. Au căzut amândoi pe spate. Lucas îl prinse cu picioarele ca într-o menghină, îşi trase braţul pentru a-i degaja gâtul şi îi puse cuţitul la gât.

— Tovarăşul tău este mort, făcu David, gâfâind. Ai o şansă să nu mori dacă faci ceea ce-ţi spun!

— De acord… reuşi să articuleze omul.

— Arma ta unde este?

— În stânga, sub braţ.

— Tu o iei cu două degete şi o arunci pe canapea, acolo. Fii atent, te urmăresc… (Ucigaşul a ascujtat.) Foarte bine. Acum îţi îndepărtezi braţele şi le încrucişezi.

Îndepărtează-ţi picioarele, de asemenea... (Omul ascultă din nou.) Acum relaxează-te... Mai mult... Iată! Ascultă bine, de acum înainte dacă simt cea mai mică tensiune – şi o voi simţi, dacă spui prostii – îţi tai gâtul, ai înţeles?

— Da.

Lucas tăcu un timp. Greutatea omului îl zdrobea. A trebuit să facă un efort pentru a respira. Simţi mirosul omului. Un miros... de fiinţă umană! Nu! Revino-ţi! Fără milă! Gândeşte-te la Montmârtre! Gândeşte-te la ucigaşul de la Montmartre!

— Pe femeie cu ce ai ucis-o?

— Heroină pură.

— De ce?

— Trebuia să pară ca un accident.

¡fi; – UL1091

— De ce? (Braţul lui Lucas s-a strâns din nou în jurul gâtului lui.) Aldo ştia...

Nu-i este frică! îşi spuse Lucas. Remarcă atunci pansamentul ce se vedea depăşind mâneca dreaptă a bluzonului ucigaşului. Montmartre! Acest nemernic a vrut să-l ucidă! Cu un gest brusc, îi crestă nasul. Omul urlă zbătându-se în toate sensurile.

— Ştii cine sunt, mizerabilule? Eu sunt acela ce ţi-am făcut asta. (David lovi antebraţul ucigaşului cu mânerul cuţitului. Un nou urlet.) Data viitoare! ţi tai nasul de tot!... Cine ţi-a cerut să mă ucizi în Montmartre? Cine ţi-a spus să o ucizi pe această fată?

— Lovac, gemu omul.

— Cine?

— Lovac. Patronul „Paris Bluesului".

— Cabaretul?

— Da. Dar eu nu ştiu nimic. Acolo m-a recrutat.

— Atunci de unde ştii tu de Lovac?

— Aldo mi-a spus... Asta-i tot!

— Ce ţi-a mai spus?

— Nimic.

— Minţi! răcni David, proptind lama cuţitului în beregata ucigaşului.

Geamătul omului se transformă într-un gâlgâit oribil.

— Vorbeşte! îi ordonă David printre dinţi.

— Pentru tine, nu ştiu nimic… (Omul respiră cu zgomot pe nas şi Lucas simţi picăturile calde ale unui lichid curgând pe antebraţul său stâng. Sânge.) Ea… Aldo a spus că ea trebuia să fie pedepsită. Ea nu a respectat regula… El a spus că nu era singura. Că mai erau şi alţii care trebuiau să iasă din joc…

— Care joc? Cine sunt ceilalţi?

— Nu ştiu. Îţi jur că nu ştiu!

— Fata îi ştia?

— Ce?

— Pe ceilalţi…

— Nu… (Omul ezită.) Nu ştiu…

— Gândeşte-te la nasul tău! îl ameninţă David strângând braţul în jurul gâtului individului.

— Aldo a recuperat nişte hârtii! a mormăit ucigaşul.

— Ce hârtii?

— Nu ştiu! protestă omul.

Ucigaşul spusese adevărul. Nu a mai aflat nimic în plus de la el.

David se gândi. Braţul şi picioarele începuseră să-i anchilozeze. Trebuia să se mişte… Dar cum? Dintre astfel de poziţie, nu avea decât o singură ieşire: sugrumarea!… sau cuţitul! Omoară acest om… Nu pot… Omoară – IL. Nu pot…

Un gând îi trecu prin cap. Mâna dreaptă i se crispă pe cuţit.

— Louveciennes… spuse cu o voce tremurătoare.

— Ce?

— Louveciennes, cunoşti?

— …Da.

— Domeniul?…

— Ce?

Nicio tensiune. Nici cea mai mică încordare. Întrebarea pusă de ucigaş nu era prefăcută. Dacă ar fi minţit, el ar fi simţit. Era sigur de aceasta. Dar nimic!

Furia ucigaşă care pusese stăpânire pe el se mai domolise un pic.

Revino-ţi. Trebuie să te mişti. Ai nevoie de toată judecată ta. Revino-ţi.

— Ascultă-mă bine, spuse el, simţindu-se din nou stăpân pe el. Ne vom mişca. Dacă faci cea mai mică tâmpenie, îşi tai gâtul. Ai înţeles?

— Da.

— Sprijină-te pe picioare şi întoarce-te pe burtă.

Ucigaşul se execută. În zadar.

— Nu reuşesc, eşti prea greu, spuse el, dintr-o suflare.

— Încearcă din nou, ordonă David cu un ton sec.

Ucigaşul ascultă. Lucas încercă să ajute la mişcarea lui de basculare. În ultimul moment desfăcu picioarele şi se servi de mâna lui dreaptă ca punct de sprijin. S-au întors.

Totul s-a petrecut atunci foarte repede.

David a fost proiectat în aer şi a căzut pe spate. Un scrâşnet metalic răsună în spatele lui înfricoşător. Să nu se scoale. Să mişte! S-a rostogolit pe lateral de mai multe ori la rând. Ucigaşul a scos un strigăt de mânie. Ceva dur jovi capul lui Lucas; durerea explodă în capul său, orbindu-l. Înspăimântat, mătura aerul cu cuţitul. Ca un demon. Simţi lama intrând într-un obstacol moale. Un strigăt de durere, ¿e rostogoli din nou pe lateral şi ajunse pe burtă. A încercat să se ridice, dar a înţeles imediat că nu mai avea timp: ucigaşul se sprijinea pe el, cu o sârmă de oţel întinsă între mâinile lui. Cu un gest reflex, a întins mâna în

întâmpinarea ucigaşului, înfigând cuţitul înaintea lui. Lama se înfipse în burta omului care se prăbuşi cu un geamăt răguşit. Lucas se aruncă în grabă asupra ucigaşului, îi prinse de păr şi de bărbie şi-i suci capul. Vertebrele se rupseră cu zgomot.

David susţinu ferm capul ucigaşului cu ambele mâini încercând să-şi recapete suflul. Dacă i-ar fi dat drumul, individul ar fi sărit din nou la atac. Această idee îl îngrozea. Zări sângele pe mâna sa şi apoi ochii daţi peste cap ai ucigaşului.

I se făcu deodată rău şi vomită lângă cadavru.

Tremura din toate încheieturile; se duse la bucătărie, îşi dădu cu apă pe faţă, îşi şterse sângele de pe mâini şi braţ, pe urmă se îmbrăcă, de duse în sala de baie, închise radioul. şi se întoarse în camera de zi. Se străduí să se uite la corpul ucigaşului blond întins pe podea. Nu avea aerul unui mort! Se putea crede că doarme.

Lucas se sprijini de perete încercând să-şi stăpânească tremuratul picioarelor. Remarcă fumul ce se ridica din vasul ornamental: revistele se făcuseră scrum. Niciun risc de incendiu, îşi spuse el. Pentru mai multă siguranţă a decis să arunce vasul ornamental în cadă. Observă bucăţi ele hârtie arsă plutind la suprafaţa apei.

„Aldo a recuperat hârtiile…”

Lucas frisona. Aruncă o privire pe fereastra deschisă. Ziua era pe sfârşite. Zgomotul străzii i se păru a creşte deodată în intensitate.

Îngenunche şi scotoci buzunarele omului în trenci. Găsi ceea ce căuta: trei scrisori, semnate „Alex”. Le parcurse repede. Câteva rânduri din unele dintre ele i-au reţinut atenţia: era vorba de Roberto Fracci: „… Dacă nu faci tâmpenii, sunt sigur că-l va prelungi. Sunt bani uşor de câştigat. Nu trebuie decât să te apleci pentru a-i culege. Nu greşi! NU VORBI CU NIMENI DESPRE ACEASTA! Ei vor pielea lui R… Dar vor înnebuni dacă află că eu am

profitat de contractul lor şi am luat bani fără probleme…”

R… Rashid.

Jocul! Regula jocului a fost călcată! Aceasta era!

Târfa lui Alex Linas a fost pedepsită pentru că nu a respectat regula jocului. Ea şi codoşul ei au vrut să tragă foloase din contractul asupra lui Rashid! Şi alţii vor ieşi din joc, i-a spus ucigaşul blond.

Şi alţii vor muri! Linas?… Care alţii?

Care joc?

Un zgomot l-a făcut să tresară, întrerupându-l din meditare: acesta provenea de la apartamentul de deasupra. Ciuli urechea şi auzi plânsul unui copii.

Nu mai putea rămâne acolo. Trebuia să dispară. Cineva putea să vină, indiferent cine… Nu trebuia să-l găsească acolo. Nu trebuia stabilită nicio legătură între el şi aceste crime. Era vital.

„Amprentele!”

Luă un şerveţel de hârtie şi încercă să şteargă toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge de la intrarea sa în apartament. Parcurse mai întâi locul în toate sensurile, ştergând ici şi colo o mobilă sau clanţa uşii; după aceea reîncepu într-o manieră mai metodică, bucata cu bucată, stresat de ideea că ar putea uita vreo amprentă pe undeva. Ca un criminal, îşi spuse el; această idee îi provoca spaimă şi mânie în acelaşi timp.

Nu a uitat nimic; nici vasul ornamental din baie, nici cuţitul din burta ucigaşului – pe care l-a scos şi l-a spălat în bucătărie.

În momentul în care era pe punctul de a pleca, privirea i-a fost atrasă de mâinile împreunate ale ucigaşului blond de pe podea. De ce erau ele împreunate? Ele nu erau cu câteva clipe mai înainte!… Sârma de oţel! Lucas a mişcat cadavrul pentru a scoate cuţitul şi firul de oţel s-a agăţat, apropiind mâinile cadavrului! S-a aplecat: unul din capetele sârmei avea legat un inel metalic

petrecut peste degetul mijlociu al mâinii drepte; celălalt capăt dispărea într-un mic cilindru sudat la închizătoarea unui ceas de brăţară de oţel prins la mâna stângă a mortului.

O armă redutabilă care te sufoca strangulându-te. O armă de nedetectat…

Lucas desprinse degetul mortului pentru a lua sârma. Pe urmă părăsi apartamentul cu grijă folosind în continuare şerveţelul pentru a manipula clanţa de la uşă – îl aruncă într-o ghena de gunoi.

S-a întors la maşină fără probleme şi a demarat imediat. A mers la întâmplare, dorind numai să se îndepărteze cât mai repede de Cartierul latin.

Şi alţii vor ieşi din joc. Şi alţii vor muri! Cine?

A ajuns în piaţa Alma, a lu'at-o pe Bulevardul George-V şi a parcat pe o conâra-alee. „Paris Bluesul" era situat în susul bulevardului, pe dreapta. S-a uitat la ceas: nu era încă ora şapte. Era prea devreme încă. Părăsi maşina şi porni în căutarea unei cabine telefonice: voia să vorbească cu Olivia. Toate cabinele pe care le găsi erau scoase din funcţiune, sau înconjurate de o mulţime de persoane care se fufgerau cu privirea unii pe alţii. S-a întors pe jos în direcţia Champs-Élysées, fără să ştie unde se îndrepta, o luă pe prima stradă la dreapta, pe urmă încă una, şi s-a găsit în faţa unui mic bar libanez de pe strada Lincoln pe care îl cunoştea – aici te puteai întrema, până târziu în noapte cu chiftele suculente şi cu pâine din belşug. Barul era plin. David şi-a croit drum printre clienţi. L-a salutat pe patron în trecere şi s-a îndreptat spre cabina telefonică situată în fundul sălii. Un televizor era deschis într-un colţ, la înălţime. Lucas o recunoscu pe prezentatoarea jurnalului TV de pe canalul trei: poza primului ministru apăru în spatele ei în timp ce anunţa un miting prezidat de acesta în cadrul alegerilor legislative.

David trase uşa de sticlă a cabinei telefonice după el

şi-i telefonă Oliviei. Ea răspunse imediat.

— Aşteaptă! Dau televizorul mai încet… spuse ea foarte repede.

Lucas i-a spus unde se găsea şi i-a povestit ce s-a întâmplat la Alice Bethel. l-a vorbit, de asemenea, despre „Paris Blues” şi despre aşa-numitul Lovac. Olivia îl asculta fără să scoată un cuvânt. Atunci când a vorbit în sfârşit, avea o voce strangulată de îngrijorare:

— Vrei să-l vezi în seara aceasta, nu-i aşa?

— Da.

fie té-ducè acolo, David… Nu în seara aceasta.

— De ce?

— Olivia… Pentru prima dată am impresia că am dat de un fir. Acest individ este în centru! afàciërii… (David tăcu un timp.) Poate chiar de la început, înţelegi?”).

— Tocmai de aceea!! „p

— Tocmai ce?

— …Anunţă poliţia, David!

— Olivia!… Eu am omorât doi oameni… Şi admiţând că mă cred, poliţia nu va scoate nimic de la acest individ. El va nega totul. Nu există nicio probă împotriva lui. (Tăcu o clipă.) în afară de aceasta, am spus că era amestecat în afacere, dar nu cred că este în capul acestei afaceric… Aceasta nu né va duce nicăierii (Ezită…) Şi tu îl uiţi pe Michaël…

— Nu! Nu îl uit deloc!

Ea strigase; ca un strigăt de durere, i-a părut rău de ce i-a spus.

— Iartă-mă… Ascultă, vreau să-i telefonezi lui Valapce. Găseşte ceva, indiferent ce. Vreau să ştiu, cine este Lovac? Cu cine seamănă? îmi trebuie un detaliu, ceva care să-mi permită să-l identific… Ce figură are? Ce maşină?

— Adresa lui, nu?

— Da! Dacă o are… (S-a uitat la ceas.) Este fără

douăzeci, te voi chema într-un sfert de oră. De acord?

În loc să-i răspundă, ea lăsă să-i scape un ţipăt. Şi imediat după aceasta spuse ca o rugăminte:

— Oh, dumnezeul meu, nu!…

David simţi inima sărindu-i din piept. Strigă:

— Olivia! Ce s-a întâmplat?!

— Fracci! La televizor!…

Lucas s-a întors instinctiv şi a zărit faţa lui Roberto Fracci pe ecranul televizorului de la bar. A ieşit în grabă din cabină.

— …cercetările se fac cu asiduitate în largul coastelor Sardiniei. În ceea ce priveşte autorităţile, acestea sunt sceptice privind şansele de a găsi aparatul. Niciun element nu permite momentan să se explice circumstanţele dramei. Totuşi, ipoteza unui atentat nu este exclusă. Se ştie că Brigăzile roşii l-au ameninţat în multe rânduri… David nu mai auzi urmarea. Un zgomot puternic în capul lui îl izolă complet de lumea exterioară. Rămase imobil, cu ochii fixaţi asupra ecranului televizorului.

— Ei! bătrâne, ceva nu este în regulă? Unul din clienţii barului se uita la el încruntând din sprâncene. David îl linişti cu un gest şi se repezi în cabină. Telefonul atârna în gol; se auzeau apeluri îngrijorate.

— Sunt aici, spuse David pe un ton ce se vru liniştitor.

— David! ţipă Olivia. (Vocea ei era deformată din cauza panicii.) David, ei l-ai omorât! L-au omorât!

— Nu! Este un accident! Mă auzi? Un accident!

— O coincidentă! strigă el. Atâta tot!

David… Tu ştii foarte bine că nu este un accident, spuse ea cu o voce fără culoare.

— (El ezită.) Fă ceea ce ţi-am spus. Sună-l pe Valance.

Puse receptorul în furcă!

Ieşi din cabină ca un automat; privirea lui fixă mătura

în gol până se fixă asupra ecranului televizorului.

„Şi alţii vor ieşi din joc. Şi alţii vor muri…”

Ei sunt peste tot. Înaintea mea. Ei ucid fără milă! Ei se apropie.

„Şi alţii vor muri…”

De ce ţi-e frică? Ţie nu trebuie să-ţi fie frică. N-ai niciun drept! Oare lui Michaël i-a fost frică? Nu, lui Michaël nu i-a fost frică, lui Michaël nu-i mai este frică… de nimic! Michaël a murit! Ei l-au ucis! Ţi-au ucis copilul! Nu ai dreptul să-ţi fie frică! Nu ai dreptul!

Se abandona urii ce urca în el, cu recunoştinţă.

„Şi alţii vor muri…”

Da. Îţi jur, Michaël.

Omul cu părul alb leonian înainta pe bulevardul Victor-Hugo, nepopulat la acea oră din noapte. Vântul îi ridica poalele paltonului.

S-a oprit în lumina unui felinar de stradă, în dreptul unui mic hotel particular. O lumină era aprinsă la primul etaj. Şi-a privit ceasul. Nu era în întârziere. Celălalt este în avans, şi-a spus.

Fără să mai aştepte, urcă treptele intrândului protejate de o copertină susţinută de coloane.

Pe o placă de cupru stătea scris: A.M.E. SOCIETATE DE STUDII ŞI CERCETĂRI.

Formă un cod din patru cifre care comanda deschiderea uşii de la intrare. Un declic metalic. Omul cu părul alb intră în hotelul particular.

Traversă parterul neluminat, urcă scările şi intră în singura cameră luminată de la etaj – o mică sală de şedinţe, cu o masă ovală de sticlă şi şase fotolii împrejur.

Un bărbat sta în picioare lângă fereastră, cu mâinile în buzunarele paltonului. Se întoarse. Avea vreo şaizeci de ani. O barbă fină, sare şi piper, încadra faţa-i energică; părul de aceeaşi culoare, stufos, forma o scurtă vizieră pe fruntea-i îngustă.

— Nu am prea mult timp, spuse el strângând mâna celui ce abia sosise. Atunci?

— Ai dreptate. Răul este în interior. Omul lui Zamourian a vrut să joace pe două fronturi. El a fost cu iniţiativa. Nu Fracci.

— De abia am scăpat de o catastrofă.

— Dar s-a aranjat acum. Urmele au fost şterse…

— Toate?

— Nu mai rămâne decât omul lui Zamourian…

— Fracci, era necesar? i-o întoarse bărbosul.

— Inevitabil, răspunse omul cu părul alb. Bărbosul îl privi fix cu o privire rece, impenetrabilă.

— Bine, se mulţumi să spună. (Se aplecă încet înspre fereastră. S-a oprit şi a dat încet din cap.) Acumulăm gafe, murmură el.

— Este mai degrabă o neşansă, îl corectă omul cu părul alb.

— Dacă ar fi aşa, ar fi cu atât mai rău, replică bărbosul.

Dar nu este. Am fi putut să prevedem. Zamourian este punctul slab. 11 – Până în prezent…

— Până în prezent, poate!… Dar nu şi de acum încolo.

Omul cu părul alb nu a mai insistat. Bărbosul urmă:

— Omul lui Zamourian…

— Linas.

— Şi el trebuie să dispară.

— S-a prevăzut. Dar mai trebuie să aşteptăm. Trebuie să execute contractul pe care l-am convenit. Această acţiune este prioritară. Este singurul risc ce a mai rămas. După aceea totul va fi acoperit. Omul lui Zamourian nu reprezintă un pericol adevărat.

Bărbosul rămase tăcut, ca şi cum ar fi cântărit fiecare cuvânt auzit. Pe urmă avu o mişcare a capului în semn de aprobare. Suspină şi spuse pe un ton neutru:

— Să vorbim de pericol, atunci.

— Lucas? făcu omul cu părul alb într-o interogare pur formală.

— Unde te găseşti?

— În acelaşi punct. Se ştie că a apărut la suprafaţă dar nu se ştie unde. Se ştie şi mai puţin unde se ascunde în momentul de faţă… Este… de neînţeles.

— Este normal, îl corectă bărbosul.

— Da, conveni omul cu părul alb.

— Acest om este pericolul!… Dumnezeu ştie până unde a putut ajunge acum… Nu era o treabă pentru lichele, ţi-am spus.

— Nu am avut de ales.

— Ba da! Acest om este prea periculos.

— Ar trebui un ordin. Tu nu poţi să intervii!

— Exact.

— Nu înţeleg…

— Ar trebui „treziţi morţii”.

O viziune cu cruci şi morminte avu deodată omul cu părul alb: cei optsprezece mii de morţi ai cimitirului militar din Ba Huyen, la vreo treizeci de kilometri nord-est de Hanoi, Vietnam.

„Ba Huyen”, spuse el. S… Joc.

— Da. Contactează-l. om’s

Farurile au ţâşnit la capătul aleii rezidenţiale. Ele se apropiau rapid măturând şoseaua. S-au oprit în îata porţii unei vile luxoase – o vilă ca atâtea altele din Maisons-Laffitte, izolată şi pe jumătate ascunsă de arbori mari. Un om corpolent coborî din maşina de culoare închisă şi înaintă pentru a deschide poarta.

La vreo treizeci de metri, David închise radioul din maşină şi consultă ceasul brăţară, din oţel, de la mână. Ora 3 şi 20. Stefan Lovac se întorcea în sfârşit acasă!

Văzu maşina dispărând în interiorul proprietăţii şi, după câteva secunde, poarta închizându-se.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte. Încă…

Nu a fost nevoie să-l aştepte pe Lovac la „Paris Blue”: Olivia à reuşit să-l întâlnească pe Valance pe cheiul Orfèvres. Tânărul comisar nu a putut să-i dea adresa exactă a lui Lovac. Numai localitatea. Informaţiile obţinute la telefon au completat restul.

Lucas a plecat imediat la Maisons-Laffitte. A avut suficient timp pentru a repera locul şi a pregăti terenul: el a descoperit un loc pe unde putea escalada gardul fără a risca să fie văzut; s-a asigurat dacă era casa goală; a spart un geam la o fereastră de la pivniţă, verificând faptul că aceasta comunică cu restul vilei. Ar fi putut să se ascundă în casă şi să aştepte întoarcerea lui Lovac. Dar ceva l-a făcut să-şi schimbe hotărârea. Mai exact „absenţa” unui lucru: nu exista câine. Mai întâi a fost liniştit – ce ar fi făcut? – drept urmare, acest fapt l-a intrigat. Capul său nu mai funcţiona ca înainte: el a calculat parametrii din Montmartre şi Cartierul Latin; nu mai reacţiona decât în cazuri de securitate şi de eficienţă. De pericol. Tot ceea ce nu putea să-şi explice, să stăpânească, îl făcea să caute ca o maşină declanşând alarma undeva în interiorul lui; până la rezolvarea problemei. Nimic nu trebuie lăsat la întâmplare. Lucas şi-a adus aminte de cuvintele lui Don Orso:

„Tot ceea ce este anormal este periculos
Tot ceea ce este normal este la fel”.

Fără sistem de pază aparent. Fără câine... Numai dacă Lovac nu are unul cu el! în acest caz animalul l-ar simţi şi ar da alarma imediat. Cu siguranţă! Ar pierde avantajul surprizei. El nu-şi putea permite. Lovac era un membru al drojdiei societăţii: un apropiat al lui Simon Zamourian, un om periculos, i-a spus Valance, Oliviei.

S-a decis deci să-l aştepte pe Lovac în afara proprietăţii. La sosirea acestuia a văzut un câine sărind afară din maşină.

Razele de lumină de la ferestrele vilei au dispărut cu

puţin înaintea orei patru dimineaţa. David se hotărî să mai aştepte încă o jumătate de oră. Pe urmă se descotorosi de impermeabil şi goli buzunarele hainei de monezi şi chei, nepăstrând decât cele două încărcătoare ale Colt-ului 45, fiecare în câte un buzunar. A luat pistolul de sub scaunul din faţă, ieşi din maşină şi băgă arma în tocul ei. Împinse uşa fără să o închidă complet şi se duse la locul unde decisese să sară gardul.

Lucas rămase nemişcat în întunericul pivniţei, la pândă. Până acum, totul mergea bine. Nu auzea decât? bătăile inimii sale care se răreau şi se descălţă.

Uşa interioară a pivniţei a deschis-o fără zgomot. Înaintă cu grijă în penumbra casei, încercând să-şi amintească configuraţia încăperilor şi a mobilelor pe care avusese răgazul să le memoreze cu câteva ore mai înainte. Mâinile sale întinse în întuneric funcţionau ca o antenă. La cel mai mic contact, se oprea pe loc; degetele sale palpau obiectul – tot atât de delicat ca şi cum ar fi fost vorba de o bombă – transmiţând indicaţiile necesare care-i serveau la corectarea traiectoriei sale pentru înaintare.

Mâna dreaptă întâlni în sfârşit ceea ce aştepta: balustrada scării. Camerele erau acolo sus! Urcă scările lipit; de perete de frică să nu le facă să scârţâie.

Când ajuns la etaj, şi-a dat seama instantaneu că nu va avea nicio dificultate să localizeze camera lui Lovac: pe partea sa dreaptă; în fundul culoarului, se zărea lumină de la o uşă întredeschisă, Lovac nu dormea! Cum de n-a remarcat această; lumină din exteriorul vilei? boiul o fi aprins-o Trr momentul în care el sărea gardul? Sau mai târziu? O fi auzit un zgomot suspect? T, i

Lucas s-a chircit în întuneric, scoţând Coltul; i-a tras piedica înăbuşind zgomotul făcut. A rămas aşa, în aşteptare, un lung moment – interminabil –, temându-se în fiecare clipă să vadă o siluetă în cadrul uşii din fundul coridorului. Dar nu se întâmplă nimic.

Ce avea de făcut? Era prins la mijloc! Nu putea nici să înainteze nici să dea înapoi; în ambele cazuri, omul l-ar fi auzit. Ce l-o fi putut trezi? Dumnezeule! Ce?

David studia culoarul. Era lung de vreo zece metri… Să înainteze în direcţia uşii? Dacă omul era pregătit, ar tot timpul necesar pentru a reacţiona. Să încerce să se apropie cât mai mult posibil de uşă, în linişte? Avea puţine şanse de reuşită. Era imposibil să înainteze de-a lungul pereţilor: cel din stânga era ocupat cu o canapea şi o măsuţă rotuda cu trei picioare; pe cel din dreapta era o colecţie de arrpe vechi – săbii, pumnale cu lame scurte şi groase, două coifuri. Nu era altă posibilitate decât să meargă pe centrul culoarului: locul în care podeaua risca să scârţâie cel mai uşor!

de putea să facă?

Deodată i-a venit un gând: dacă omul a auzit ceva, dacă era în aşteptare, de ce nu ieşea să scotocească prin casă? Era de neînchipuit! Numai dacă… Numai dacă nu a adormit la loc! în acest caz, de ce nu a stins lumina? Ar putea să fi adormit fără să-şi fi dat seama… Lumina ar sta aprinsă până dimineaţa. Până se va trezi!

David nu a putut să mai aştepte. S-a ridicat în picioare şi a ascultat liniştea ce-l înconjura. Nimic. A respirat de câteva ori la rând, profund, fără zgomot, pentru a-şi decontracta muşchii. Pe urmă a înaintat pe coridor, pas cu pas, cercetând podeaua cu vârful piciorului, ocolind imediat ce simţea cel mai mic zgomot. La un metru de uşă şi-a luat elan şi a ţâşnit: cu mâna stângă a împins uşa şi s-a chircit în pragul uşii; Coltul 45 mătura aerul oprindu-se, ca atras de un magnet de forma omenească întinsă pe pat.

Lovac dormea!

Nimic nu-l trezise! Nu aprinsese lumina; lumina pe care a văzut-o David pe coridor provenea de la o veioză instalată într-un colţ al camerei!

Lucas înaintă: omul era întins pe spate, dormea

profund. Pe noptieră se găsea un flacon de medicamente. Somnifere. Tensiunea pe care o avea, scăzu imediat. Privirea i s-a îndreptat asupra omului întrebându-se cum să acţioneze: omul adâncit în somn îi părea dificil de manevrat; amintirea violenţei dezlănţuite, a dezordinii din micuţul apartament din Cartierul latin îl speria şi-l dezgusta în acelaşi timp.

Deodată, inima i-a încetat să mai bată. Un frison de oroare l-a străbătut din cap până în picioare. Privirea i s-a tulburat şi ura l-a cuprins sălbatică, irezistibilă: pe dosul mâinii drepte al lui Lovac, se găsea o umbră întunecată. Un tatuaj.

Tatuajul unui „soare negru”!

„Nu, nu-l omorî!… Nu imediat!… Trebuie să vorbească…

Michael!…”

David a simţit că intră într-o noapte fără de sfârşit. Viziunea fiului său mort ţâşni din neant şi palpită în faţa lui precizându-se cu cruzime. Şi revăzu insuportabilul: privirea fiului stinsă pentru totdeauna şi acea pată hidoasă de pe obrazul său…

Michael…

Ştia ce are de făcut.

Ştefan Lovac s-a sculat brusc din somn. Prima reacţie a fost de a întreba ce căuta pumnalul cu lamă scurtă şi latăacolo.

Pe urmă ţipă.

Un urlet de durere şi de oroare: pumnalul era înfipt până în prăsele în şoldul său drept. Sângele i se scurgea. Din reflex, s-a îndreptat întinzând mâna înspre pumnal. În acel moment realiză prezenţa lui Lucas, ţeava de oţel a Colt-ului 45 îl lovi la înălţimea buzelor, zdrobindu-i carnea şi dinţii. Căzu cu capul pe pernă gemând.

David înfipse ţeava Colt-ului în burta mare a omului pe jumătate gol – nu avea decât o bluză.

Vorbi cu o voce ciudat de calmă:

— Vei, muri, târâtură… Şi ştii de ce?

— Nu! Eşti nebun! strigă omul corpolent, îngrozit.

— Îl chema Michaël, murmură David. Era un copilaş… (Vocea i s-a sugrumat.) Era copilul meu…

— Lucas! strigă omul. corpolent înţelegând deodată. Nu am fost eu! Nu l-am ucis eu! îţi jur!

— Fiul meu… Fiul meu, înţelegi?

— Nu am fost eu! A fost Aldof Niciodată nu aş fi făcut un lucru ca acela! Niciodată! A fost Aldo! Nu eu! Aldo”! (Lovac percepu ezitarea lui David, şi urmă): El este cel care a tras, îţi jur că acesta este adevărul!

— De ce?

— A fost un accident! Nu trebuia să-l omorâm pe copil. Trebuia numai să recuperăm scrisorile, atâta tot!

— De ce? De ce scrisorile?

— Nu ştiu. (Omul corpolent fu cuprins de tremurat; transpiraţia îi strălucea pe fată.)

— Cine ţi-a cerut să faci asta?

— Nu ştiu.

Lucas lovi violent pumnalul cu ţeava pistolului. Durerea îl făcu să tresară şi să strige de durere.

— Cine?

— Zamourian… Dar nu este el! Altcineva a comandat acţiunea…

— Cine?

— Nu ştiu, scheună Lovac. Acesta este adevărul! îţi jur!

— Pe Zamourian îl cunoşti?

— Nu ştiu, cred că nu. El tratează printr-un intermediar…

— El nu mai tratează?

— S-a schimbat! Ei vor pielea ta, dar nu mai suntem noi însărcinaţi. Ne-am desprins din afacere!

Se făcu linişte.

— De ce? murmură David, tulburat. Cine?

— Pot să te ajut să afli cine!…

David sesiză ceva bizar în vocea lui Lovac. O inflexiune aproape imperceptibilă: ca şi cum ar fi încercat să-i capteze atenţia… Să i-o distragă! Mâna dreaptă! David nu-i mai vedea mâna dreaptă; ea dispăruse sub pernă.

S-a dat un pas înapoi, prefăcându-se că nu a observat nimic. A îndreptat ţeava pistolului înspre podea.

— Descrie-l pe individul care mi-a ucis fiul, ordonă el cu o voce surdă.

Lovac s-a conformat.

Aldo, concluzionă Lucas pentru sine. Revăzu cadavrul omului în trenci, în sala de baie a micului apartament din Cartierul latin. „O moarte prea uşoară!” Acest gând l-a înfuriat peste măsură. Era ca şi cum ucigaşul copilului său i-a scăpat pentru totdeauna!

— Aldo este mort, spuse ca pentru a se convinge.

— Ce? făcu Lovac tresărind.

— Eu l-am omorât. Şi pe celălalt, de altfel. La Alice Bethel… Iar tu, tu n-ai făcut nimic…

— …Nu!

— Tu n-ai tras asupra copilului…

— Nu! strigă omul corpolent, înfricoşat din nou.

Un fâşâit de pânză. David s-a abţinut să privească în direcţia mâinii de sub pernă.

— Tu n-ai făcut nimic… Nu tu ai tras asupra copilului… nici asupra femeii, nu este aşa… Nimic! Tu n-ai făcut nimic din toate acestea…

Încă un zgomot de ţesătură. Şi deodată, mâna lui Lovac ţâşni. O strălucire metalică.

Două explozii asurzitoare au răsunat.

Primul glonte Glaser a explodat în stomacul omului corpolent ridicându-i picioarele ca şi cum ar fi fost dezarticulate; a doua i-a făcut să-i dispară jumătate din faţă.

Lucas privi sângele care înroşea una din perne, pe urmă revolverul căzut la pământ, din nou sânge. S-a apropiat de cadavru pradă unei furii ucigaşe, puse ţeava Cott-ului 45 în dreptul capului şi vru să deschidă focul din nou. „Încă o dată şi încă o dată şi încă o dată!” O clipă de luciditate îl făcu, în demenţa sa, să ezite. Linişte… împuşcăturile în liniştea nopţii!

S-a dus şi a stins veioza, pe urmă s-a apropiat de fereastră, a îndepărtat transperantul şi a cercetat noaptea de afară cu privirea. Nimic. Nimic altceva decât umbrele tăcute ale copacilor înalţi. Nicio lumină. Nicăieri. Lumea era la fel ca înainte.

David s-a liniştit gândindu-se la faptul că cea mai apropiată casă era la vreo sută de metri şi că arborii au înăbuşit cu siguranţă ecoul detonaţiilor. Părăsi fereastra, aprinse veioza şi examina camera. Vederea corpului însângerat de pe pat nu-i produse nicio remuşcare; numai dezgust. Un porc scârbos, l-a plătit-o! Ceilalţi vor plăti la rândul lor. Toţi ceilalţi! în curând!

S-a întors, şi a remarcat robotul telefonic plasat pe una din noptiere. Cedând unui impuls de moment, s-a repezit la aparat şi l-a manevrat pentru a asculta mesajele înregistrate.

BIP BIP!

— Eu sunt. S-a confirmat, ne-am desprins din afacere. Un tip îţi va telefona. Tu să-i faci un raport precis în punctul în care este vânătoarea… Nu-i spune prostii! Este îndrăzneţ. Ajută-l cât poţi! Avem nevoie de ei. „Ciao”…

BIP BIP!

— Ascultă-mă. Eu spăl puţină. Ştii tu unde… Nu voi fi la Marsilia. Îmbrăţişează-l pentru mine. „Ciao”!

Au mai fost două apeluri „goale”: corespondenţii au închis fără să lase mesaje. După aceea, încă un apel:

BIP BIP!

— Aici Roman. Te sun din partea prietenului nostru pentru afacere. Te-am mai chemat de două ori, nu te mai pot chema şi tu nu mă mai poţi întâlni… în afară de poimâine, la ora douăzeci, la 329 – 12 – 55. Cere-l pe Roman… Telefonează dintr-o cabină telefonică…

Nu mai erau alte mesaje.

Lovac nu minţise: vânătoarea continua; dar vânătorii se vor schimba! Cine erau ei? Cine îi comanda? Ce putea justifica faptul că voiau să-l omoare – să-l omoare pe el şi pe Olivia – cu atâta îndârjire?

Înseamnă că erau o ameninţare. Dar ce fel de ameninţare?

Nu era momentul! Se uită la robotul telefonic. Apăsă pe un buton: caseta ieşi şi el o băgă în buzunar. Şterse butonul cu poala cămăşii. Ar trebui să facă acelaşi lucru cu toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge! Veioza, balustrada scărilor, mobilele, uşile… „Pumnalul!” Da, pumnalul. Era dezgustător, dar inevitabil.

Căutând o cârpă, privirile i-au fost atrase de un mic obiect auriu, de pe podea, lângă pat. Un cartuş! L-a cules de jos-şi l-a pus în buzunar. Unde era celălalt? L-a căutat timp de cinci minute, găsindu-l în sfârşit într-un pliu al cuverturii de pe pat.

După aceea s-a îndreptat spre comodă, luă un prosop de sport dintr-un sertar şi începu să şteargă amprentele pe care le putuse lăsa prin cameră. Făcu acelaşi lucru îndreptându-se spre parter. Pentru mai multă siguranţă – şi în ciuda dorinţei pe care o avea de a părăsi cât mai degrabă casa –, se strădui să facă acelaşi lucru în sens invers, urcând înspre cameră şi încercând să reconstituie fiecare mişcare, fiecare gest pe care l-a făcut iniţial.

Se apropia de ora şase dimineaţa când escaladă zidul vilei pentru a ajunge la maşină.

David închise telefonul şi se întoarse.

— Corespunde unei cafenele, din piaţa Saint-Michel.

Olivia era aşezată pe canapea; ea părea absorbită de gândurile sale.

— Ce? făcu ea ridicând capul.

— Numărul din mesajul înregistrat corespunde unei… (Se întrerupse: ea nu îl asculta.) Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

O observă: era palidă şi părea la sfârşitul puterilor sale. Îl aşteptase toată noaptea. Nu adormise decât în zori. El se culcase lângă ea, fără zgomot. Atunci el s-a sculat, în mijlocul după-amiezii, ea era deja în picioare, l-a povestit totul şi i-a pus caseta să o asculte la un aparat pe care şi-l procurase înainte să se înapoieze la studioul din Muette.

Ea n-a spus practic nimic.

S-a dus să se aşeze lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi.

Ea l-a privit cu tristeţe. Pe urmă, privirea ei s-a pierdut din nou în gol. Îşi degajă părul de pe frunte cu ambele mâini dându-şi capul pe spate. Puritatea şi delicateţea feţei sale l-au impresionat deodată. nin

— Ce s-a întâmplat? repetă el cu blândeţe.

— Nu resimt nimic, David, murmură ea. Nimic… Sunt morţi şi aceasta nu-mi provoacă niciun sentiment!

— Nu trebuie să te gândeşti la asta.

— Ba da! Trebuie! Dimpotrivă… (Ochii săi clipiră ca şi cum era pradă unei frici spontane; pe urmă se fixară din nou în gol.) Credeam… în sfârşit, am crezut că mă va apăsa. Nu ştiu de ce. Credeam, atâta tot. De fapt, speram. (Scutură capul încet.) în loc de aceasta, nu am decât un sentiment de vid… un vid oribil. Ei au murit şi eu nu simt decât neantul… în mine şi în jurul meu!

— Ştiu.

— Nu, nu ştii, David.

— Tu nu trebuie să te simţi vinovată pentru ei.

— Nu mă simt vinovată. Sunt numai… dezgustată. Nu

mai ştiu unde mă aflu... Michaël este mort. Cei care l-au ucis sunt morţi. Alţi indivizi au murit!...

— Opreşte-te!

— Este ca şi cum toate acestea n-au servit la nimic! Ca şi cum nimic din toate acestea n-au avut sens! Tu nu simţi la fel? (Aproape că strigă): Nu-ţi dai seama că dacă tu mori, dacă noi murim, nu va avea sensf Nici înainte, nici după! Nimic. Nu va fi nimic!

Se făcu linişte.

— Ce vrei? întrebă el fără s-o privească.

— Vreau să te opreşti, răspunse ea după o ezitare.

— Să mă opresc...

— Da! Şi să plecăm de aici!

— Unde să mergem?

— Nu ştiu... Oriunde!

— Ne vor găsi, Olivia.

— Nu şi dacă ne-am ascunde! îl voi ruga pe Orso-Maria, el ne va ajuta!

David tăcu o clipă. Pe urmă, faţa i s-a crispat şi scutură capul.

— Nu, spuse el.

— De ce? se plânse Olivia.

— Ei l-au ucis pe Michaël.

Olivia îşi simţi inima strângându-i-se. Se uită în ochii lui şi avu deodată senzaţia înspăimântătoare că el era deja mort. Nu citea în ochii lui nici disperare, nici revoltă; nu era nimic omenesc. Era un amestec de intransigenţă şi ură, un amestec monstruos, care părea să-i fi luat locul propriei vieţi.

Ameţeala ce o cuprinsese a înspăimântat-o. Se întoarse.

— Este un motiv bun pentru a muri, nu este aşa? spuse cu amărăciune. ¡*o* k> –*! s-z*

— De ce spui aceasta?

— Pentru că acesta este adevărul, nu?... Tu ai găsit în

sfârşit unul! Şi ce motiv mai bun ai fi putut găsi?

— Te înşeli.

— Nu, nu mă înşel, David. O ştii şi tu! Ştii perfect, în sinea ta, că am dreptate!

El o privi fără să-i răspundă. Pe urmă se ridică şi se aşeză lângă fereastră. Aprinse o ţigară.

— David, spuse ea cu o voce surdă. Michael a murit… (Se ridică pentru a i se alătura la fereastră.) Şi… Nu ştiu dacă este bine sau rău… dar eu nu vreau să mor, David! (Se lipi de el.) Nu vreau să mori! Vreau ca tu să trăieşti, înţelegi? Eu vreau ca tu să trăieşti!… Te iubesc, David!

Se întoarse şi o strânse lângă el.

— Şi eu te iubesc, de asemenea. (A îmbrăţişat-o cu tandreţe.)

— Atunci… De ce? gemu ea cu lacrimi în ochi.

— Nu ştiu, spuse cu o voce sugrumată. Este mai presus de mine. Mai presus de tot! (Tăcu un timp, după care continuă): Şi chiar dacă aş vrea să mă opresc, nu ar trebui să o fac.

— …De ce?

— Pentru că trebuie să-i găsesc înainte ca ei să ne găsească pe noi. Este singura noastră şansă, Olivia… înţelegi?

Ea nu-i răspunse. Se strânse în el făcându-l să-i simtă sânii zdrobindu-se de pieptul lui. Dorinţa se declanşă în el cu violenţă irezistibilă. „Nu trebuie… Nu ai dreptul”… Ea ridică capul uitându-se în ochii lui. El nu mai asculta vocea ce-l împiedica să fie cu ea. Buzele lor s-au unit. S-au îmbrăţişat încet, cu blândeţe, ca şi cum se temeau să nu se rănească unul pe celălalt. El o simţi plângând. Tresări şi avu un moment de recul. Ea îl reţinu.

— Nu, îl imploră ea. Te rog…

Pe urmă ea se desprinse de el şi îşi scoase puloverul şi pantalonul. L-a privit dezbrăcându-se la rândul său. Atunci când ea i se aruncă, goală, în braţe, el văzu că ea

plânge din nou.

— Nu este nimic, murmură ea. Te iubesc, dragul meu. De aceea plâng. Te iubesc atât!…

Ştia că ea minte. Ştia de ce plângea. Îi spuse, şi el fu deodată incapabil să-şi stăpânească emoţia care-i copleşea. Ea îl strânse cu toată puterea.

— Te gândeşti la el, nu-i aşa?

— Nu.

Ea încercă să-i discearnă trăsăturile feţei din întuneric.

— Eu nu-l uit, ştii.

— Ştiu.

— Mă gândesc la el tot timpul.

— Da.

— Tot timpul!… (Ea simţi un nod în gât.)

Mâinile lor s-au întâlnit în penumbră. Şi un timp lung nu au mai fost capabili să mai scoată un cuvânt.

Olivia rupse prima tăcerea:

— David…

— Ce? făcu David, simţind frica din vocea Oliviei.

Ea ezită.

— Dacă nu este Zamourian, atunci cine alt cineva este; David?…

Cafeneaua din piaţa Saint-Michel era arhiplină. Atmosfera era caldă şi umedă. Mirosul de cârnaţi, de tutun şi de zaţ de cafea era greu şi dezgustător. Fumul ţigărilor se împrăştia pe sus adunându-se în jurul globurilor de neon verzulii ce atârnau ici şi colo.

Lucas stătea singur la o masă, la circa cinci metri de bar, unde trona patronul localului, cu alura rubicondă, îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte. Telefonul era aşezat chiar lângă casa de marcat.

David îşi privi ceasul. Ora 20 şi un minut. Nu va întârzia. Încă o dată privi clienţii din jurul barului; nu se deosebeau cu nimic faţă de cei de la mese – studenţi,

întârziaţi sau nu, stâlpi de cafenele cu priviri sticloase şi obosite, oameni de tot felul aşteptând ora începeri filmului la cinematograful din apropiere.

Era el printre ei? Cu cine se asemănă el?

Mai consultă o dată ceasul de oţel de la mână. Ora 20 şi trei minute. În două minute de acum încolo!

— Da ce vrei să-i telefonez la ora 20 şi cinci minute? l-a întrebat Olivia. De ce nu la ora 20.

— Pentru că întârzierea îl va enerva. Când telefonul va suna, se va simţi uşurat. Neîncrederea îi va fi mai mică.

— Şi de ce Armand?

Pentru că dacă tu vei întreba Roman, va şti că mesajul său a fost interceptat. S-ar feri şi eu nu doresc acest lucru.

Ora 20 şi cinci minute.

Lucas îşi ţinu respiraţia. Cinci-secunde mai târziu, soneria telefonului răsună în zgomotul din ba r.

David deveni rigid: privirea sa matura barul şi sala de mese în căutarea celei mai mici mişcări suspecte, ale vreunei siluete făcându-şi loc printre mese. Nimic! îl văzu pe patron aplecându-se înspre un consumator de la bar care dădu din cap, îl văzu sculându-se, uitându-se lung la bar, cu un aer plictisit şi lansând un apel ce fu imediat acoperit de vacarmul ambiant.

Deodată creierul său înregistra ceva ca o mişcare! Venind dintr-un ungher ascuns dinspre partea lui stângă, o siluetă întunecată ţâşni din câmpul său vizual apropiindu-se vioi de patron.

Omul căruia i se spunea Roman – omul ce trebuia contactat de către Ştefan Lovac – tocmai se deconspira!

Lucas îşi simţi inima bătând să i se spargă; pentru prima dată duşmanul ieşea din umbră! O mască va cădea! O faţă va apărea!

„Va cădea o mască!”

Omul era cu spatele; vorbea cu patronul; luă

telefonul, pe urmă, cu câteva secunde mai târziu îl înapoie patronului dând din cap. Acesta din urmă spuse câteva cuvinte la telefon şi-l puse în furcă.

Omul s-a întors, sprijinindu-se cu şaptele de bar, având un aer perplex. Eleganţa sa nu se asorta deloc cu localul. David îi dădu vreo cincizeci de ani. Fizionomia sa nu avea nimic particular, în afara părului: era de un alb murdar, jumătate lung şi forma în jurul capului o coamă ca de leu.

Omul s-a impacientat. S-a uitat la ceasul său, s-a întors, spuse ceva patronului care dădu din cap, strâmbându-se.

— Domnul?…

Omul se aşează din nou cu spatele la bar şi parcurse sala din priviri.

Ce să fac? Să-l privesc sau nu?

— Domnule, vă rog.

David tresări simţind o mână strângându-i braţul. Se întoarse înspre o tânără fată aşezată la o masă vecină cu a lui; ea i-a surâs.

— Ei nu fumează decât ţigări slabe, spuse ea arătând înspre tinerii de la masa ei. Pot să vă iau o ţigară?

Lucas sfârşi prin a înţelege despre ce-i vorbea fata. Îi împinse pachetul de ţigări trăgând cu ochiul în direcţia barului. Omul nu mai era acolo!

Se sculă brusc şi mai avu timpul să-l vadă ieşind pe uşa cafenelei.

— Domnule! Pachetul dumneavoastră!…

Porni ca un nebun spre ieşire, împingând şi îndepărtând corpurile ce-i stăteau în cale. Lumea mişuna pe afară. Îl reperă pe omul cu părul alb la douăzeci de metri la dreapta sa; cobora de pe trotuar şi ocolea un Rover, mare, alb. Rahat!… Roverul, era maşina lui!

Lucas fugi înspre Golf-ul garat la vreo treizeci de metrei de acolo. Se opri aproape imediat: un ambuteiaj

închidea strada. N-ar fi reuşit niciodată să-şi scoată maşina la timp. Omul har fi scăpat.

S-a întors. Roverul nu se mişcase. Repede! Găseşte ceva! Ochii săi scotociră circulaţia din noapte: niciun taxi! Nimic! Un zgomot brusc i-a atras atenţia: o motocicletă cu motorul turat. Zări un grup de tineri cu cizme şi cămăşi vorbind fericiţi în jurul motocicletelor lor.

Da! S-a grăbit spre ei.

— Am de urmărit o maşină! Am să-i dau cinci sute celui care mă ajută! (Scoase o bancnotă de cinci sute de franci şi o întinse înspre ei, în cerc.)

Tinerii motociclişti s-au uitat la el cu gura căscată; unii dintre ei au râs în hohote. Dintre ei s-a desprins un individ mare, care a înaintat ameninţător.

— Nu ne plac’s ticleţii, prietene. Întinde-o!

— Nu sunt sticlete, îâmpitule! (David văzu Roverul ieşind din parcare şi îndreptându-se spre chei.) o mie pentru cine mă ajută! strigă arătând al doilea bilet.

Un zgomot de motocicletă.

— Urcă! îi strigă un tânăr blond.

David sări în spatele lui şi-i întinse biletele.

— Nu eşti sticlete, este adevărat? strigă el făcând să urle motorul

— Nu!

— O.K. Care maşină?

— Un Rover Alb. Tocmai s-a îndreptat spre chei.

— O.K. Ţine-te bine!

Motocicleta s-a desprins de trotuar cu o forţă nebănuită, traversă piaţa şi porni în lungul cheiului Gran & s-Augustins. Vântul rece îl plesnea peste faţă pe David, înceţoşându-i vederea şi asurzindu-l. Nicio urmă de Rover! Era cu neputinţă! Nu putea să fi luat un avns aşa de mare! Dumnezeule! Şi dacă a luat-o pe o stradă la stânga!

Deodată, o zări: se angaja spre drumul care ducea la mal. Îl bătu pe umăr pe tânăr.

— Am văzut-o! îi strigă tânărul care se întorsese pe jumătate.

— Nu te apropia prea tare!

Roverul urmă drumul spre mal, până la capătul lui. Continuă să meargă de-a lungul Senei, plonjând în subteranele din faţa turnului Eiffel, pe urmă depăşi podul Grenelle. Deodată, maşina urmărită încetini; semnalizatorul de stânga funcţiona şi se angajă pe străzile acoperite ale Front-de-Seine.

Motocicleta s-a îndepărtat, strălucind cu regularitate în lumina felinarelor.

David privea din nou intrarea parkingului subteran în care dispăruse Roverul. Un mic panou indica:

„TURNUL DE JAD – Parcare”.

Lucas cunoştea clădirea: patruzeci de etaje de birouri – unul dintre ele adăpostea un canal de televiziune particular cu care a fost nevoit să colaboreze. Imposibil de ştiut unde se ducea omul cu părul alb. Era, de asemenea, exclus să se informeze de la suraveghetorii din holul de la intrare: nu voia să se facă remarcat: şi în orice caz, „Roman” era cu siguranţă un nume fals.

Ce putem face? Să.se întoarcă să-şi ia maşina şi să aştepte până când omul va ieşi din parcare?... Dar putea să iasă între timp? Nu? putea să-şi asume un astfel de risc! Era mult mai bine să încerce să-localizeze Roverul în parcare, l-ar lua ceva timp, dar nu avea altceva mai bun de făcut: omul îşi va lua maşina până la sfârşit. Şi chiar dacă nu-l va putea urmări, ar putea să-i facă cevaia vreun contact! La această oră, parcarea subterană era cu siguranţă prea puţin frecventată: locul ideal pentru o capcană.ni oi-Se pierdu în umbra rampei de acces a parcării.

Contrar tuturor aşteptărilor „găsi Rover-uj foarte repede. Parcajul subteran era aproape gol. Maşina era parcată la primul nivel, lângă lifturi, înconjurată de vre.o.

şase maşini.

Alte maşini… Exista oare vreo legătură?

Un sunet muzical, scurt şi clar: uşile liftului s-au deschis. Lucas s-a retras în spatele unui stâlp. Silueta unui paznic s-a profilat în lui inina provenită din interiorul liftului; el aruncă o privire în afară împiedicând uşile liftului să se închidă. David se îndepărtăfără să-l privească, rugându-se din tot sufletul să nu fi dat pesta un paznic conştiincios. Auzi zgomotul puternic al uşilor ce încercau să se închidă. O dată… A doua oară… Pe urmă sunetul muzical! O fi ieşit din lift sau a urcat din nou? Lucas ciuli urechile. Nimic. Riscă o ocheadă: paznicul nu era acolo.

S-a apropiat de Rover. Portierele erau închise cu cheia. Un detaliu de pe parbriz i-a atras atenţia. Ceva în spatele geamului – ceva care-i păru familiar: un fel de macaroană roşie şi aurie.

Nu avu timp să verifice despre ce era vorba.

Un scrâşnet de cauciucuri se auzi undeva în parcare; un zgomot de motor se apropia cu repeziciune.

David se ascunse în umbra unui zid chircindu-se între două maşini. Zgomotul motorului crescu şi mai mult, până văzu trecerea unei maşini strălucitoare. Maşina se opri la câţiva zeci de metri mai departe. O portieră se deschise. David se ridică cu prudentă şi văzu un om îndreptându-se cu un pas grăbit înspre lifturi. Omul se uită la ceas şi se îndreptă în direcţia Roverul. Puse o mână pe capotă – pentru a afla cât de cald era motorul!

— Şi plecă imediat înspre lifturi, dând din cap de necaz.

Sunetul muzical răsună. O clipă, lumina din lift făcu să strălucească chipul omului: chipul unui om matur, sever, cu mustaţă neagră.

Din nou sunetul muzical.

David ţâşni în direcţia lifturilor. 3… 4… 5… 6…

Deasupra uşii, cifrele indicau poziţia liftului

aprinzându-se unele după altele.

11… 12… 13… 14… 15… 15… Al cincisprezecelea!

Două minute mai târziu uşile s-au deschis din nou la nivelul parcării. Era gol. Lucas a ieşit din întuneric şi s-a grăbit înăuntru. Un cod!… Mai avu timpul să întindă mâna pentru a bloca închiderea uşilor. Le împinse cu putere pentru a putea ieşi. O secundă în plus şi ar fi fost prins! Prizonier! Exista o calviatură numerică în interiorul liftului – care nu avea nimic în comun cu butoanele clasice ale lifturilor: noaptea sau în zilele de la sfârşitul de săptămână trebuia folosit un cod numeric pentru a putea merge cu liftul; altfel se bloca automat la nivelul parterului, acolo unde paznicii făceau de gardă! Să verifice?… Nu! Dacă a văzut bine: paznicilor li s-ar fi părut suspect să vadă liftul gol, oprindu-se la parter. Ar fi făcut probabil un rond. Nu-i trebuia aşa ceva.

Trebuia să aştepte. Nu-i rămânea altceva de făcut: să aştepte întoarcerea omului cu părul alb „Roman”. Şi celălalt… Şi ceilalţi?

Trei note muzicale răsunară în liniştea din parcare. Lucas înţelese cu întârziere că era din nou ascensorul – inactivitatea şi frigul îl toropiseră. Orientă ceasul de oţel pentru a putea distruge limbile. Ora zero şi patruzeci şi trei ele minute.

Se ridică fără zgomot şi zări un grup de bărbaţi îndreptându-se spre maşini. Numără cinci bărbaţi. Mustăciosul se găsea printre ei. Dar unde era „Roman”?

Trei maşini au demarat îndreptându-se spre ieşire.

Cinci minute mai târziu, sunetul muzical al ascensorului sună din nou. David scoase piedica Colt-ului 45.

Omul cu părul alb îşi făcu apariţia în parcare în compania altor patru bărbaţi.

Imposibil de încercat ceva! Erau prea numeroşi! David înconjură cu grijă stâlpul după care se ascunsese:

bărbaţii îşi luau rămas bun unii de la alţii. Cel care-şi spusese „Roman „fu primul care se duse la maşină. Alţi doi l-au imitat aproape simultan. Motoarele zbârnâiră puternic: farurile s-au aprins. Lucas remarcă doi bărbaţi care întârziau discutând împreună: unul era mic şi corpolent, celălalt – căruia David nu-i vedea decât spatele – era de talie mare şi slab. Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat pentru a lăsa să treacă câteva maşini, după care şi-au strâns mâinile.

Lucas văzu silueta cea înaltă înaintând în direcţia sa, spre o maşină de culoare închisă, parcată la mai puţin de cinci metri de locul în care se ascundea el. O clipă, faţa omului se zări distinct în lumina chioară a unui bec din parcare: David îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză.

Pe acest om îl cunoştea!

Acest bărbat era Georges de Launay. Senatorul Georges de Launay!

Lucas părăsi parcarea înspre ora unu de dimineaţă. Vântul îngheţat de afară îl făcu să dârdâie. Era epuizat, golit. Nu avea nici curajul, nici forţa de a se întoarce în piaţa Saint-Michel pentru a-şi căuta maşina.

Să se întoarcă în Muette? Olivia trebuia să doarmă la ora asta: ea avea nevoie să prindă puteri. Îi lăsă un mesaj prin intermediul robotului telefonic pentru a o linişti. Să-şi capete forţele… Şi el ar trebui!

Olivia găsi mesajul lui David în robotul telefonic. Mesajul spunea: „Totul este în regulă. Verific mâine dimineaţă ceva şi mă întorc. Nu te nelinişti. Totul este în regulă”.

Frica ce-o cuprinsese când s-a trezit, dându-şi seama că locul din pat de lângă ea este gol, se risipi imediat. Dădu drumul la radio şi se duse să-şi facă o cafea.

Cinci minute mai târziu se instala în canapea şi-şi bău cafeaua, urmărind cu un aer visător conţinutul dosarului C.A.A.D., răspândit pe jos. În seara zilei

anterioare, îl studiase, căutând încă o dată să găsească legătura ce ar putea exista între morţii din închisoarea din Saint-Louiş, între aceşti morţi şi Satim Ra shid, între toţi aceşti morţi şi ea. În zadar. Legătura – ea fiind sigură că trebuie să existe – îi scăpase încă o dată.

Bău o gură de cafea lăsându-şi mintea să vagabondeze, ascultând distrată o serie de anunţuri publicitare la radio. Ochii i s-au oprit asupra robotului telefonic şi, deodată, memoria i se puse în funcţiune din nou: s-a întâmplat ceva, ieri seră!…

Aşeză ceaşca de cafea şi se apropie de robotul telefonic. Scoase caseta şi o introduse pe aceea pe care David o luase de la Ştefan Lovac.

S-a întâmplat ceva!

„Roman”. Omul pe care David îl urmărea în cafeneaua din piaţa Saint-Michel, îi vorbise! Câteva secunde. Acestea i-au fost de ajuns: îi auzise vocea. Şi această voce îi era cunoscută!

Era sigură!…

„Aici Roman. Telefonez din partea prietenului nostru pentru afacerea noastră… şi nu mă puteţi întâlni…

…din partea prietenului nostru pentru afacerea noastră…”

Ascultă de mai multe ori mesajul laconic al omului care îşi spunea „Roman”. Dar vocea îi rămase necunoscută. O voce fără chip. Un lucru era sigur totuşi: „Roman” nu era numele său!

Se întoarse la bucătărie şi servi încă o ceaşcă de cafea ascultând buletinul de ştiri de la ora 9 la radio: era vorba despre campania alegerilor legislative, „stricate” datorită negocierilor franco-germane în vederea instalării rachetelor Hades pe teritoriul R.F.G.-ului; din nou o depăşire a numărului de şomeri peste cifra de trei milioane şi jumătate, creându-se un comitet al apărării celor „fără serviciu” ce-şi fixează ca scop să oblige puterea publică să

ţină seama de problemele lor, dezvoltând acţiuni spectaculoase în ţară; o ciocnire violentă între forţele sandiniste din Nicaragua şi armata regulată din Costa Rica efe.

Deodată, după un şir interminabil de reclame publicitare, o informaţie o făcu pe Olivia să tresară:

— …şi, desigur, scandalul favorurilor medicale este prezent în toate ziarele din Marsilia.

Eliberarea lui Edgar Dione nu ar fi provocat atâtea valuri, în Vechiul Port, dacă acest tânăr deţinut nu ar fi fost nepotul lui Simon. Zamourian şi dacă numele său n-ar fi fost citat ca unul dintre conducătorii mişcării revendicative care a perturbat închisoarea din Baumettes la începutul acestui an. Corespondentul nostru a putut să-l întâlnească pe avocatul lui Edgar Dione. Ascultaţi ce crede…

Olivia mări volumul radioului: avocatul declară că eliberarea lui Edgar Dione a fost decisă, în condiţii cu totul normale, de către autorităţile judiciare competente; că justiţia franceză este în materie penală o justiţie „personală" şi că, deci, legăturile familiale ale clientului său cu o persoană care nu a avut nimic de împărţit cu justiţia nu puteau, şi nu trebuiau luate în considerare.

— În sfârşit, adăugă avocatul, vă reamintesc că faptele pentru care clientul meu a fost condamnat sunt de o garvitate îndoielnică, fiind vorba de infracţiuni pe care le putem numi minore pe terenul legislaţiei fiscale.

Cum jurnalistul s-a mirat de faptul că s-a ţinut seama de „buna purtare" a lui Edgar Dione în închisoare pentru a justifica eliberarea condiţionată, avocatul îl întrerupse:

— Dumneavoastră faceţi aluzie la evenimentele petrecute la Baumettes în ianuarie trecut, evenimente în care, dacă ar fi să ne luăm după anumiţi oameni, clientul meu ar fi fost implicat. În ceea ce priveşte acest lucru, vă amintesc că ancheta condusă de inspectorul general al administraţiei penitenciarelor, M. Robert Haller, nu a scos

în evidenţă niciun element de natură să demonstreze participarea – şi afortiori instigarea – clientului meu în această chestiune… Nu, în realitate, vedeţi dumneavoastră, acolo este vorba de o operaţiune pe bază politică. Alegerile se apropie. Şi adversarii mei fac tot posibilul pentru a mă discredita. Dar marseiezii ştiu prea bine că…

Olivia nu mai auzi urmarea. Neliniştea ce-o cuprinse fu de o violenţă extraordinară.

Legătura… Legătura între morţi…

Legătura între asasinatele de la Saint-Louis, între aceste asasinate şi cel al lui Salim Rashid, legătura ce o unea – şi pe David de asemenea – cu toţi aceşti morţi, o găsise!

Rămase înţepenită.

— Oh dumnezeul meu., şopti ea, nu este posibil… Nu el!

David apăsă cu degetul butonul corespunzând etajului cincisprezece al turnului de „Fildeş” şi se retrase în fundul ascensorului. Ochii omului ce-i era alături străluciră – un colos cu ten roşietic, strâns la gât într-un costum prea deschis; gulerul cămăşii şi vesta stăteau să-i crape.

— A.R.J!… îi spuse lui Lucas cu un zâmbet complice. (David i-a înapoiat surâsul ezitând.) Este pentru prima oară?… Nu, este a doua oară! Hei! Atenţie! Am mai venit la Paris, înainte!

— Ah, da…

— Da, tună colosul. De trei ori deja. Şi de încă două ori, vedeţi… în sfârşit, data trecută şi aceasta. (Afişă o mină veselă). Dumneavoastră staţi numai două zile sau sejurul complet.

— Nu ştiu încă…

— Eu cred că voi face tot. Nu prea ai adesea ocazia să te destinzi, hai? în capitală, pe deasupra! (Făcu cu

ochiul.) Şi pentru o cauză bună, nu?

— Evident.

— Sunt cu un prieten. Am aranjat să venim în acelaşi timp. Dacă vrei putem petrece seara împreună. Păreţi a fi de prin partea locului! (Avu o grimasă deocheată.) Aţi putea să ne arătaţi locurile, hai?... (îi întinse lui Lucas o carte de vizită multicoloră.) Am tras la Novotel, nu puteţi să nu mă găsiţi. (Arată cu degetul înspre cartea de vizită pe care David o examina.) Este magazinul meu. Soţia mea asigură permanenţa, preciză colosul făcând cu ochiul

Etajul cincisprezece era parţial ocupat de cabinetul de relaţii cu publicul, al unei societăţi de import-export şi al unei societăţi specializate în protecţia şi securitatea întreprinderilor industriale, restul etajelor fiind ocupat de A.R.J.

A.R.J.-ul era destinaţia lui Lucas.

Lucrul acesta i-a înţeles imediat ce; a ieşit din lift; la dreapta sa, într-un hol de primire spaţios, zărise un bărbat, un om de talie mică şi corpolent, glumind cu gazda, aşezată. (îţi spatele unui birou. David l-a recunoscut instantaneu: era bărbatul pe care l-a văzut discutând în pafking cu senatorul de Lauhay!

David s-a grăbit, de asemenea, să accepte ofertă făcută de colosul din ascensor, după ce-i povesti că nu este înembru al asociaţiei dar că doreşte să devină şi dacă este posibil, să participe la sesiunea care era pe punctul de a începe;

— Lăsaţi-mă pe mine! L-a spus colosul pe un ton decis. Eu sunt membru de onoare. Cu cotizaţia pe care le-o plătesc, nu-mi pot refuza nimic! (Colosul i-a mai făcut odată cu ochiul.) Cu condiţia să te revanşezi, hai? Mă bizui pe tine pentru seara aceasta! „Paris by night” şâj-tutti quariti”!: jurul biroului gazdei, aşteptându-şi rândul. Pe un panou de lângă intrarea în hol sta scris cu litere aurii pe un fond de catifea albastră: „Asociaţia pentru Reforma

Justiţiei”.

Lucas cunoştea destul de vag existenţa acestei asociaţii. Ştia că militează pentru o justiţie mai severă şi că, un număr destul de mare de jurişti din sânul ei, erau deschişi refacerii Codului penal. Tezele susţinute de A.R.J. nu erau atât de extremiste ca acelea susţinute de alte asociaţii având profilul apropiat – cerând de exemplu reintroducerea pedepsei capitale, lege împotriva spărgătorilor, chiar şi o Curte pentru siguranţa statului.

A.R.J.-ul era ocupat cu precădere de ameliorarea justiţiei şi a funcţionării justiţiei, insistând – şi aceasta era în principal cauza succesului politic-asupra apărării victimelor.

Atenţia lui David i-a fost atrasă de un afiş scris cu caractere groase: 130.000 de membri ai A.R.J.-ului sunt pentru revizuirea articolului 64...”. Nu mai avu timp să-şi continue lectura: vocea colosului în costum de fante răsună în spatele lui.

— Gata, s-a aranjat! făcu colosul zdrobindu-i umărul. Gazda se va ocupa de tine. Bine! Te las acum. Mă duc să-mi găsesc prietenul. El nu este la curent cu planurile noastre. (Colosul îi zâmbi cu gura până la urechi.) Pe curând!

Lucas îl privi îndepărtându-se. Cinci minute mai târziu gazda înainta spre el, cerându-l să o urmeze. S-au instalat într-un mic birou.

— Ah! este cineva acest M. Alcaron! făcu gazda surâzând şi ajustându-şi ochelarii pe nas.

— Pardon?

— Prietenul dumneavoastră! Este un uragan, omul acesta! (Se uită la David pe deasupra ochelarilor, găsindu-l pe gustul ei.) El este amabil, dar trebuie să vă înscriu totuşi.

— Bineînţeles.

Tânăra femeie scotoci în mai multe sertare,

muşcându-şi buzele de ciudă.

— Evident! Formularele nu sunt aici! (Se ridică.) Aşteptaţi-mă, mă întorc într-un minut!

David a rămas singur. Se întreba ce făcea acolo. Toată această comedie era ridicolă! Privirea i-a căzut pe o fotografie prinsă cu ace pe un perete. S-a uitat distrat la ea şi, deodată, şi-a simţit inima bătând cu putere să-i sară din piept: fotografia reprezenta prezidiul unui congres al A.R.J.-ului; se zărea actualul ministru al justiţiei în compania conducătorilor asociaţiei; aşezat în spatele ministrului stătea un om cu faţa severă, având o mustaţă neagră – omul ce întârziase în parking!

David desprinse fotografia şi o băgă cu iuţeală în buzunar.

— Stocul noilor formulare s-a epuizat deja! spuse gazda revenind după câteva clipe. Am fost nevoită să recuperez un formular vechi. (Se instală.) Bine! Atunci, vă numiţi cum?

— Laurence. David Laurence.

Gazda îi puse o serie de întrebări-la care el se strădui să răspundă cât mai natural. Ea îi oferi după aceea, la alegere, mai multe feluri de cotizaţii. David optă pentru ce mai ridicată – 1.000 F – care făcea din el un membru de onoare. Gazda păru încântată de decizie. Ea îi spuse că din motive contabile, nu putea primi bani. Lucas îi semnă un cec. A înţeles că a făcut o greşeală în momentul în care i l-a înmânat.

— Nu înţeleg, spuse gazda examinând cecul, informaţiile pe care mi le-aţi dat nu corespund celor înscrise aici… (Ea al privi pe David cu un aer suspicios.)

— V-am minţit, spuse David luând un aer ruşinat.

— Ah…

— Da „în sfârşit… Nu chiar aşa. Laurence este pseudonimul meu. Sunt de asemenea… scriitor. (Luă o atitudine confuză.) Cred că va veni ziua când mă vor

cunoaşte numai sub numele de Laurence…

— Ah, înţeleg! (Gazda îi surâse.) Trebuie să ştii că avem mai mulţi scriitori printre noi, da, da! Avem chiar şi un membru al Academiei… Da! l-am uitat numele, dar este foarte cunoscut. (Ea ezită.) Laurence… Laurence… Aceasta îmi spune ceva, în sfârşit…

— „John Thomas, cel neîmblânzit”… Să nu-mi spuneţi că l-aţi citit!

— Vă mărturisesc că nu, spuse gazda cu un zâmbet de scuză. Dar acum că v-am cunoscut, voi devora „John Thomas” al vostru cu prima ocazie! Puteţi fi sigur! (Ea mâzgăli ceva pe formularul de aderare.) Trebuie tatuşi să vă scriu numele… (Ea se uită la ceas.) Bine! Cred că este timpul pentru dumneavoastră să vă întoarceţi la sesiune. (Ea se ridică.) Mă urmaţi domnule Laurence? făcu ea adresându-i un zâmbet de convenienţă.

Gazda l-a condus de-a lungul unui coridor larg introducându-l într-un fel de amfiteatru.

— Tocmai începe, şuşoti ea. Succes!

Auditoriul era constituit din vreo patruzeci de bărbaţi şi femei aşezaţi în semicerc în faţa pupitrelor. Un bărbat li se adresa, în picioare pe o estradă; un ecran alb era instalat în spatele lui.

şi, din nefericire, după cum ştiţi şi dumneavoastră – sondajele o arată în fiecare zi! – francezii pun justiţia pe ultimul loc în ceea ce priveşte instituţiile în care au încredere. Şi dumneavoastră cunoaşteţi că acesta este unul din obiectivele A.R.J.-ului – aş putea spune că este chiar obiectivul principal! – acela de a restabili încrederea concetăţenilor noştri…”

O mână se ridică din mijlocul asistenţei, în fundul sălii. David îl recunoscu pe colosul îmbrăcat în costum de fante: el i-a făcut semn. Lucas s-a dus să-l întâlnească cu strângere de inimă.

— Ţi-am oprit un loc lângă calorifer, cotcodăci colosul

făcându-i semn cu ochiul.

— Nu ţi-a venit prietenul? întreabă David cu o voce gravă, forţându-se să-şi ascundă enervarea.

— Nu! Nu înţeleg de ce, răspunse colosul muşcându-şi buzele. S-a evaporat pur şi simplu, ieri seară, mizerabilul! (Privirea i s-a luminat la acest gând.)

— Ce facem aici? s-a întrebat David. (Frunzări mica grămadă de imprimate din fata lui; remarcă faptul că fiecare participant are câte una la fel.) şi cu astea, ce să fac?

— Tocmai se explică, făcu colosul desemnându-l pe orator. Ascultă, ai să vezi, nu este o vrăjitorie.

rezultatele lucrărilor acestei sesiuni la care aţi acceptat, la rândul vostru, să participaţi – drept pentru care vă mulţumesc – ne vor permite să cunoaştem mai bine problemele care se pun, să îmbunătăţim soluţiile pe care le-am propus deja, să spunem – de ce nu? – să dăm la iveală unele mult mai bune... (Murmure de aprobare s-au ridicat din rândurile asistenţei...) Toate acestea vor contribui, indiferent ce va fi, să fiţi siguri, la îmbogăţirea ansamblului de propuneri pe care noi vrem să le facem publice, ceea ce vă spun, nu mai repetaţi, pentru că este încă un secret (se iscară râsete) ... până la marele nostru congres, din toamna viitoare!...”

Ultimele cuvinte au fost salutate cu o salvă de aplauze.

— Extra! Nu? se exaltă colosul dându-i un cot puternic lui Lucas. Voi deveni un adevărat parizian!

David îl aprobă dând din cap şi forţându-se să-i zâmbească. Pe urmă se întrebă ce poveste să inventeze pentru a pleca cât mai repede.

Oratorul a început din nou:

şi cum v-am spus deja, şedinţa din această dimineaţă constă în verificarea în ce măsură deciziile justiţiei din tribunalul corecţional sau în curtea cu juri sunt conforme

cu ceea ce aşteaptă concetăţenii noştri. Noi am selecţionat vreo zece cazuri, la întâmplare, pe care vreau să vi le expun. Veţi răspunde în scris, succesiv, la chestionarele din fata dumneavoastră. Veţi scrie cum simţiţi. Veţi scrie, de exemplu, dacă decizia luată vi se pare justă sau injustă, prea severă sau nu, dacă s-a făcut bine ţinându-se seama de un anumit element, dacă acordaţi circumstanţe atenuante, de exemplu, dacă este cazul etc. Veţi fi într-un fel judecătorii judecătorilor. Veţi face aceasta cu seninătate, la dăpost de presiuni şi de influenţe diverse ce pot apărea, cu sau fără voia noastră, în tribunale!... (Murmure de aprobare...) Remarcaţi că pe documentele din faţa dumneavoastră nu este trecut niciun nume – Legea ne obligă şi noi o respectăm –, dar eu vă repet, sunt cazuri reale... Bine! Dacă nimeni nu are întrebări de pus, vom începe cu cazul numărul unu"...

Cazul numărul unu s-a terminat repede. Era vorba despre un garajist condamnat la un an închisoare, din care şase luni cu amânare, pentru că l-a rănit cu un foc de armă pe un tânăr care încerca să-l fure. Vorbitorul rezumă elementele dosarului pe care-l prezenta proiectând câteva diapozitive pe ecranul din spatele lui.

— Eu l-aş fi achitat! comentă colosul întorcându-se spre David. Tu nu?

— Da, da... Ai dreptate... făcu David uitându-se prin asistentă cu o privire distrată – în sfârşit, căuta ceva, un detaliu, o figura, umbra de realitate care ar face imediat credibilă minciuna pe care se plegătea să o spună: găsise o poveste care să-i justifice plecarea inopinată; nu era strălucitoare dar se potrivea-perfect coloşului.

Vorbitorul începuse expunerea cazului numărul doi: un furt sângeros prin efracţie făcut de doi criminali recidivişti. Citirea depoziţiei unuâă dintre ei provocă nelinişte în asistentă.

Am ales vila unui bijutier pentru că se spune că

aceşti oameni sunt bogaţi... L-am ucis pe tată în garaj, după ce l-am obligat să-şi pornească maşina pentru a acoperi zgomotul împuşcăturilor... Ne-am întors în vilă. Am tras două gloanţe în capul fetei celei mai mari (20 de ani, preciză vorbitorul) şi le-am dus pe mamă şi nepoată în pivniţă... l-am cerut bătrânei să se întoarcă şi am tras. După aceea am tras şi în fetiţă. (11 ani) ... îi era frică şi plângea încercând să-şi protejeze capul cu ambele mâini..."

David şi-a spus că acesta trebuia să fie momentul sau niciodată. Va profita de întunericul din sală, din timpul proiectării diapozitivelor, pentru a o şterge.

— Ah nemernicii! şuieră colosul printre dinţi. (îl văzu pe David aplecat pe pupitrul său ascunzându-şi faţa în spatele foilor chestionarelor.) Hei!... ce ţi s-a întâmplat?

— Se uită încoace? întrebă David cu o voce repezită.

— Cine? făcu colosul făcând ochii mari.

— Tipul acela mare. Al doilea rând pe dreapta. Cel cu negi pe obrazul stâng.

Colosul aruncă o privire în direcţia indicată.

— Are haină maro?

— Da.

— Nu, nu se uită încoace. De ce?

— Eşti sigur?

— Da...

— Un noroc. Este soţul unei... prietene. Dacă mă vede, va face urât! Trebuie s-o şterg!

— Nu prea ai aerul unui astfel de individ, hai? (Colosul îi făcu cu ochiul.)

— Ajută-mă cu gazda. Voi reveni pentru o altă sesiune. Pot să mă bizui pe tine?

— Nu te necăji, prietene! Mă voi ocupa eu de aceasta! (Colosul şi-a încruntat sprâncenele.) Hei! Spune, pentru astă seară! (Avea un aer descumpănit.)

— Nicio problemă! O să-ţi telefonez la hotel! minţi

David făcându-i cu ochiul. (Se făcu întuneric în sală.) Mă duc! Profit de ocazie!

Nimeni nu-l văzu ieşind din sală. Îndesă chestionarele într-un alt buzunar al impermeabilului şi se îndreptă spre ascensoare. Holul de primire de la intrare era gol: nicio urmă de gazdă. Chemă liftul – aşteptarea i s-a părut interminabilă.

Când părăsi în sfârşit turnul de „Fildeş”, simţi un ciudat sentiment de nelinişte: nu ştia prea bine unde se afla; şi o îngrijorare puternică îl apăsa. Nu ar fi avut motive de îngrijorare, era ridicol! Nimeni nu l-a văzut – nimeni nu l-a recunoscut! Atunci de ce avea sentimentul că a comis o greşeală? Şi-a adus aminte deodată de faptul că gazda i-a scris numele pe un buletin de adeziune.

Numele său! Lăsase o urmă!

Neliniştea i-a crescut. Încerca să determine cum putea reprezenta această urmă un pericol. Nu reuşi. Sfârşi prin a se linişti, zicându-şi că buletinul purtând numele său va dispărea în fundul vreunui sertar. Urma se va pierde în hârţogăria A.R.J.-ului.

Strigă un taxi cu scopul de a ajunge în piaţa Saint-Michel şi a-şi recupera maşina.

— De ce spui că lucrul acesta nu te uimeşte?

— Ce? De Launay?

— Da.

Olivia şi-a trecut o mână prin păr şi suspină.

— Pentru că nu ar fi singurul parlamentar care ar face parte din A.R.J., spuse ea. Sunt foarte mulţi. Apărarea victimelor, aceasta este noua modă. Place alegătorilor. Atunci nu există motiv de abţinere!… De Launay nu este singurul! Au doi vechi prim-miniştri în comitetul de onoare, şi chiar doi sau trei miniştri în exerciţiu. În plus, o liotă de deputaţi, de avocaţi, de celebrităţi de toate genurile… (Ea tăcu un timp!) Nu ştiam că de Launay făcea parte, dar lucrul acesta nu e de mirare… în plus, el a fost

ministru de Interne. Este membru al comisiei de legi a senatului. Şi acesta nu a fost niciodată un porumbel!

— Sunt numai oameni de dreapta sau ce? întrebă David după o clipă de gândire.

— Nu numai. Câte unii sunt mai degrabă de stânga… Carrel, vechiul meu profesor de drept – îţi mai aduci aminte de el? Ţi-am vorbit de el, era membru' al Consiliului superior al magistraturii –, nu putem să-l clasificăm de dreapta, nu este aşa? David o aprobă în tăcere.) Bine, ei bine, face parte. Şi nu este singurul!

David îşi aprinse o ţigară. Era zăpăcit. Nu ştia ce să creadă şi neliniştea puse stăpânire pe el. Din nou. Inexplicabil.

— Cum se explică faptul că erau atâţia? se întrebă cu voce tare

— Pentru că, după cum ţi-am mai spus, apărarea victimelor, este un lucru popular în acest moment, răspunse Olivia fără să-l privească. Luând în considerare faptul că A.R.J.-ul nu este o asociaţie de extremişti – ca atâtea altele! Sunt oameni serioşi acolo, jurişti excelenţi vreau să spun…

— De ce nu faci parte şi tu?

— Pentru că nu sunt de acord cu unele dintre ideile lor.

— Care din ele?

— Nu ştiu… De exemplu, ei sunt împotriva individualizării pedepselor, dar sunt pentru restabilirea pedepselor-plafon, pentru instaurarea pedepselor fără putinţă de scurtare în cazul uciderii unui poliţist… Vezi? Chestii de genul acesta. O parte de securitate care pe mine mă… (Ea ezită.) Acestea fiind spuse, nu au întotdeauna dreptate…

— Cum aşa?

— Ei cer de exemplu revizuirea textului privind detenţia provizorie… Pentru a evita „evaziunile prin

procedură”. (Ea al văzu pe David încruntând din sprâncene.) Ştii prea bine, faimoasa şmecherie prin care un judecător de instrucţie uită să reactualizeze mandatul de arest preventiv şi te trezeşti obligat să-l eliberezi… Sunt şi astfel de cazuri în care se pot întâmpla lucruri similare… De exemplu, dacă tribunalul nu se pronunţă în termen de treizeci de zile după un apel la un refuz de punere în libertate etc…

— Despre ce este vorba în articolul 64? întrebă brusc David.

— De ce întrebi? se miră Olivia.

— Erau o mulţime de afişe. Voiau să-l revizuiască.

— Da. Este ultimul lor cal de bătaie. Esta un articol al Codului penal care spune, în mare că nu putem vorbi de crimă dacă s-a acţionat în stare de demeţă. Sunt circa o mie de procese care nu’au loc datorită acestui articol.

— Şi atunci? îi bagă la azil, nu?

— Nu este obligatoriu… Şi tocmai împotriva acestui articol s-au ridicat oamenii de la A.R.J! Dacă se estimează că individul nu este periculos pentru ordinea publică nu pentru el însuşi, după ordonanţa de încetare a procesului se întoarce pur şi simplu la el acasă.

— Ce?!

— În ceea ce-i priveşte pe cei interesaţi, sunt foarte mulţi care reuşesc să iasă. „Vindecaţi”. Problema este, că anumiţi indivizi reîncep, evident…

David se uită la ea perplex.

— Şi aceasta. Îţi pare, de asemenea… liniştitor? Se vrea să se aranjeze o porcărie asemănătoare!

— Nu ştiu… De fapt, este un ansamblu… Este o modalitate de a verifica deciziile justiţiei. (Ea luă chestionarele pe care David le-a adus şi le răsfoi repede dând din cap.) Sub pretextul că judecătorii ar fi prea toleranţi! (Ceva îi scăpă din mâini şi căzu jos.) Ce este cu această fotografie? (Ea se aplecă pentru a o lua de jos.)

— Am luat-o de acolo. Este un Individ pe care l-am zărit în parcarea subterană.

— Care din ei?

— Cel cu mustaţă, din spatele ministrului justiţiei…

Olivia strigă:

— El este!

— Ce el?

— Haller! strigă Olivia Robert HallerL. Legătura!

— Ce? Ce legătură?

David s-a apropiat de Olivia: era albă ca varul la faţă şi părea extrem de tulburată.

— Ce spui? întrebă el. Livia… Ce legătură?

— Legătura dintre morţi, David, murmură ea.

David şi-a turnat o ceaşcă de cafea.

— Vrei şi tu? (Olivia îi făcu semn că nu.)

Bău o înghiţitură şi se gândi la cele spuse de ea. Eliberarea lui Edgar Dione, nepotul lui Zamourian. Şi restul: Haller… Inspectorul general al administraţiei penitenciarelor. Haller… Legătura… O legătură i s-a făcut brusc în cap: eliberarea lui Dione! Despre aceasta se vorbea într-unul din mesajele de la robotul telefonic al lui Ştefan Lovac Nu voi fi la Marsilia.

Îmbrăţişează-l pentru mine…” Şi atunci? Ce-i aducea acest mesaj? Ce putea să deducă? Nimic! Nu era nimic extraordinar în faptul că Zamourian era la curent cu eliberarea următoare a nepotului său!

Îşi termină ceaşca de cafea şi se aşeză lângă Olivia.

— Bine, făcu el aprinzându-şi o ţigară. Atunci de ce?

— Haller?

— Da. (Se uită la ea strângând din ochi.) Numai datorită faptului că i-am auzit numele la radio? Lângă cel al lui Zamourian?

— Da… Şi restul.

— Care rest?

Ea îi luă ţigara, trase un fum şi i-o înapoie. Îşi dădu

capul pe spate şi făcu să-i iasă fumul afară cu un lung suspin. David îşi simţi inima strângându-i-se. Acest gest… O privi: desenul delicat al nasului, al gurii, dulceaţa obrajilor şi frumuseţea ochilor săi… Ochii săi! Ca două lacuri, limpezi şi puri. Calmi. Atât de calmi…

— Care rest? repetă el cu blândeţe.

Olivia ezită.

— Deţinuţii care şi-au găsit moartea la Saint-Louis, începu ea cu o voce slabă, au fost transferaţi în mare parte din această închisoare. Şi, în majoritate, pe motiv de securitate. Nişte D.S.P…

— Ce anume?

— D.S.P. Deţinuţi de supravegheat în particular. (Ea ezită din nou.) Şi ca inspector general al penitenciarelor, este la originea acestor transferuri.

— Îi uiţi pe cei care au fost transferaţi din motive medicale.

— Nu. El a avut un cuvânt de spus şi în privinţa acestora. La fel pentru cei care au fost întemniţaţi direct la Saint-Louis.

— Şi atunci?…

— Atunci, nimic. Se află la originea acestor lucruri, atâta tot…

David zdrobi ţigara şi se ridică. Luă fotografia şi o examină gânditor.

— Şi asta-i tot? făcu el întorcându-se brusc.

Olivia dădu din cap.

— Nu. El era la faţa locului, la Saint-Louis, vreau să spun, pentru a determina existenta unei lipse în supraveghere, în legătură cu „sinuciderea” lui Salim.

— Era slujba sa, nu?

— Da, dar nu e numai aceasta…

— Cum aşa?

— El era la curent cu observaţiile pe care le-am făcut în legătură cu această aşa-zisă sinucidere… M-am luat la

harţă cu el în legătură cu acest subiect. (Olivia s-a întins şi a continuat cu o voce plată.) Şi, cu siguranţă a fost pus la curent de existenta corespondenţei lui Salim de către procuror sau judecătorul de instrucţie.

Se făcu linişte.

— Şi tu l-ai văzut în parcarea subterană noaptea trecută, la a. R.J., adăugă Olivia.

— Aceasta nu are nicio legătură! Participa pur şi simplu la o reuniune A.R.J…

— Este imposibil.

— Cum?

— Aceea nu era o reuniune A.R.J! Este imposibil! Haller nu face parte din A.R.J!

— De unde ştii tu?

— În primul rând, el este clasat mai degrabă ca liberal. Este de mult membru al Consiliului naţional al prevenirii delincventei. Un membru activ. Un partizan convins al prevenirii delincventei. (Se uită la David clătinând din cap.) Şi aceasta, nu tocmai din spirit de siguranţă! (Făcu o pauză.) în al doilea rând, A.R.J.-ul nu este bine văzut la cancelarie.

— Ce dracu’ căuta atunci, ministrul, la congresul lor?

— Aceasta era înainte! De atunci lucrurile s-au înrăutăţit.

Pentru mai multe motive. Anul trecut, doi magistraţi importanţi din minister au fost transferaţi pur şi simplu, pentru că făceau parte din această organizaţie. Cancelaria şi A.R.J.-ul sunt acum la cuţite. (Ea dădu din cap.) Haller nu poate face parte din A.R.J! David.

— Eşti sigură?

— Absolut. Nu sunt cine ştie câţi magistraţi în această asociaţie. Dar Haller, cu neputinţă. El nu… Şi nu cu postul pe care-l ocupă.

— Şi totuşi el a fost acolo, insistă gânditor David. Cu oamenii din A.R.J.

— Tu nu l-ai recunoscut decât pe cel mic şi corpolent, îl corectă Olivia. Despre ceilalţi, nu ştii nimic. Nu ai recunoscut niciunul din local, nici în fotografia aceasta.

— Ai dreptate, recunoscu David. Dar s-au întâlnit cu toţii la etajul cincisprezece. Şi A.R.J.-ul este lajetajul cincisprezece!

— Şi Haller era acolo, admise Olivia. Îi cunoştea.

— 1! cunoştea şi pe „Roman”, de asemenea. Şi chiar foarte bine!

— De ce spui aşa?

— El a sosit ultimul…

— Cine?

— …Haller. Părea că este necăjit pentru că a întârziat. S-a apropiat de maşina lui Roman” şi a atins capota pentru a vedea dacă mai era caldă.

— Şi ce dacă?

— Mai erau şi alte maşini. Aceea a fost singura la care s-a dus! O ştia! (David tăcu un timp aducându-şi aminte brusc un detaliu.) Remarc totuşi, că nu e nimic de mirare… Un lucru normal între magistraţi care se cunosc… spuse el cu ochii în gol.

— Ce? strigă Olivia.

— Maşina lui „Roman”… Era un bilet în maşină.

— Un bilet? Ce fel de bilet?

— Nu ştiu. Nu am avut timp… Am uitat să verific… O chestie roşie şi cu auriu. Semăna un pic cu a ta…

Olivia încremeni. Un vârtej de imagini şi de sunete i s-au dezlănţuit în cap. Voci. O voce! „Aici Roman. Îţi telefonez pentru afacerea noastră…”. Această voce! Cafeneaua din Saint-Michel! Te sun pentru afacerea noastră… afacerea noastră…

afacerea noastră…”. Un bilet!… Această voce!… „Eu cunosc această voce!”

Avu o exclamaţie de surpriză.

— Descrie-l!

— Nu pot, ţi-am spus.

— Nu pe acela! El!… „Roman”!

David ezita, uăindu-se la ea cu îngrijorare.

— Descrie-mi-l, David!

— Cincizeci de ani, poate mai mult un pic. Elegant. De talie mijlocie. Cu părul cenuşiu, nu, alb, destul de lung, pieptănat pe spate, un pic ca…

— Ca o coamă de leu!

— Da! îl cunoşti?

— Karmann.

— Cine?

— Nu îl cheamă „Roman”, David. Şi nu este nici magistrat. Este avocat!

— Karmann… Victor Karmann?

— Da.

— De unde ştii că este el?

— Vocea lui. Mesajul de la robotul telefonic al lui Lovac. Şi după aceea, ia telefonul de la cafenea, ieri seară. Eram convinsă că îl cunosc. Acum sunt sigură! El este!… Biletul, părul! El este, David!

Lucas rămase ca şocat. Ea avea dreptate! Cum de nu-l recunoscuse? Şi-a amintit că i-a zărit fotografia de două sau trei ori în presă în ultimii ani. Şi deodată, înţelese de că nu l-a recunoscut: fotografiile… Erau întotdeauna aceleaşi. Şi în această fotografie, făcută cu câţiva ani în urmă, Karmann avea părul scurt şi brunet.

Karmann. Un personaj ciudat şi misterios. O figură a baroului. Un avocat prosper, evoluând în ¡urnea financiară informaţională, necoborând în arena judiciară decât pentru cazuri politice, adesea legate de terorismul internaţional – având ca fundal: majoritatea mişcărilor subversive europene, „Carlos”, Palestinienii din F.P.L.P., Siria etc. Un personaj ciudat, întreţinând relaţii cu Vaticanul la fel de bine ca şi cu vechi nazişti stabiliţi în America de Sud şi chiar cu Gaddafi – la cererea căruia’ a apărat interesele

Libiei în faţa guvernului fancez în reglarea unui contract de armament. Un personaj misterios: mai multe sejururi în Cuba. Pe urmă la Managua, în Nicaragua, după căderea dictatorului Somoza, de partea revoluţionarilor sandinişti. În Franţa participă activ la mişcarea pacifistă împotriva instalării de rachete americane Pershing şi a rachetelor de croazieră în Europa. Pe urmă, deodată, nimic. Victor Karmann a făcut să nu se mai vorbească nimic de el.

Ce rol avea oare Karmann în acest caz? Ce însemna amestecul său? Pe cine reprezenta el? Cine se ascundea în spatele lui?

Şi ce legătură există între Karmann şi A.R.J? Cu Haller?

— Ce dracu' caută acest individ acolo? repetă David cu glas tare. (Aproape că strigă.) Ce poate să însemne?

Se întoarse spre Olivia: şi ea părea afectată. Îşi muşca buza scuturându-şi capul.

— Nu ştiu, suspină ea. Nu înţeleg nimic.

— Nu este posibil! Trebuie să fie o legătură! (Remarcă o scurtă ezitare la Olivia.) Ce? Ce s-a întâmplat?

— El a fost avocatul lui Zamourian, cu câţiva ani în urmă…

— Avocatul său?! exclamă David.

— Da! Dar asta nu ne ajută cu nimic! spuse ea repede. (Se gândi.) Aceasta face, de fapt, lucrurile şi mai de neînţeles.

— Din cauză că Zamourian nu este inclus?

— Nu numai…

— Ascultă, opreşte-te! Te rog!

— Dar mă gândeam, David!…

Urmă un scurt moment de linişte.

David se întoarse şi-şi aprinse o ţigară. Olivia vorbi din nou:

— Toată lumea ştie că el a fost avocatul lui Zamourian. Şi este imposibil să nu fi păstrat legătura unul

cu altul... Şi lucrul acesta este cunoscut de toată lumea.

— Şi atunci?

— Şi atunci, nu se leagă! Indivizii din A.R.J. sunt împotriva drojdiei societăţii! Cum nu se poate mai împotrivă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Haller. Cu un grad mai scăzut, dar tot împotrivă. Atunci să-mi spui că oamenii aceia s-au încurcat cu un avocat cum este Karmann?

— Erau totuşi împreună...

— Nimic nu se leagă cu adevărat, continuă Olivia fără să-l audă. (Ea părea disperată.) Karmann cu A.R.J.-ul, şi cu Haller. Haller cu A.R.J.-ul. Şi toţi aceti oameni cu toţi acei morţi... Acele asasinate! Este absurd! te legătură între toate acestea cu ceea ce s-a întâmplat la Saint-Louis?... Cu noi? Nu există nicio legătură, David! Este absurd! Absurd!

Liniştea s-a lăsat împrejurul lor. Aerul devenise greu, irespirabil parcă, aproape palpabil; ca şi cum vidul în care se zbăteau se decisese deodată să-i termine, sufocându-i.

David reacţiona primul murmurând:

— Ei erau împreună...

— Ce?

— Ei erau împreună, repetă el venind să se aşeze lângă ea. Te înşeli Livia, nu trebuie să raţionăm astfel. Aceasta nu ne ajută la nimic.

— Nu înţeleg...

— Nu ne va duce nicăieri încercarea de a da un sens la toate acestea. Pentru moment, în orice caz. Ne lipsesc prea multe elemente. Înţelegi? (îi mângâie părul cu tandreţe.) Este ca o ghicitoare „puzzle”. Noi adunăm bucăţi risipite... şi încercăm să construim poza, imaginându-ne ansamblul. Dar aceasta este o greşeală! (Tăcu o vreme.) Ordinea în care descoperim frânturile nu implică şi faptul că se leagă cu celelalte, fie direct, fie prin intermediul altora. Pot să aparţină la figuri diferite ale aceluiaşi tablou... Şi s-ar putea să existe zeci de alte

elemente – zeci şi zeci de elemente – care ne lipsesc!…

Nu înţelegi?

Olivia aprobă din cap.

— Ce propui atunci?

— Să ne rezumăm la fapte.

— Faptele… suspină ea cu amărăciune.

— Da. Mai întâi, Haller: legătura pe care tu ai întrevăzut-o cu Salim, morţii din Saint-Louis, eliberarea lui Dione… (O văzu pe Olivia dând din cap.) Ce?

El nu poate avea legături cu asasinatele din închisoare.

— Dar tu însăţi ai…

— Nu cu toate! Unii au fost ucişi după eliberare, în afara închisorii Saint-Luis!

— Aceeaşi greşeală, făcu David după o scurtă ezitare. Este un detaliu. Un detaliu care nu se leagă în aparenţă cu restul – de acord –, dar aceasta nu-l absolvă pe Haller care putea fi implicat încă de la început… Şi faptul că a fost împreună cu Karmann la A.R.J., şi că se cunosc! (Olivia îl privi impresionată de elocinţa de care dădea dovadă, subit.) Apariţia lui Karmann: un alt fapt. De ce? Nu ştiu nimic. Dar are legătura cu cei care ne doresc moartea. Cu duşmanul! Asta o ştiu! Lovac mi-a spus-o.

Tăcu, părând că se gândeşte.

— Tu ai dreptate, David…

El vorbi din nou, ca şi cum n-ar fi auzit-o:

— Această reuniune, este acelaşi lucru! Şi tocmai pentru că este bizară şi prin unele părţi de neînchipuit. Tocmai! Ea a avut loc. Aceşti indivizi erau împreună! Poate nu era o reuniune a

A.R.J.-ului. Tot ce este posibil! Dar atunci ce era? (S-a oprit brusc.) Există un mijloc de a şti.

Olivia şi-a încruntat sprâncenele, pe urmă înţelese despre ce voia să vorbească.

— Prin alţii… spuse ea gânditoare. Numerele

maşinilor!

— Da, o aprobă David. (El se duse să-şi scotocească buzunarelehainei sale, aruncate pe pat şi reveni cu o bucată de hârtie.) îl sun eu sau îl suni tu?

— Haide (ea avu o ezitare), David…

— Ce?

— Ce-i vej spune?

— Nimic. În sfârşit, cât mai puţin. De ce?

— El a protestat în legătură cu Lovac. A trebuit să insist pentru a-mi da informaţiile. (Ea îşi mişcă buzele.) El crede că începe să bănuiască câte ceva… Nu este idiot. A înţeles foarte bine că nu era vorba de un confrate pe care voiam să-l ajut.

David se gândi la ceea ce-i spusese ea. Pe urmă ridică capul: maxilarele i s-au contractat. S-a îndreptat către telefon şi formă numărul ministerului de interne.

Simţi rezervarea din vocea lui Daniel Valance, când acesta îi răspunse la telefon. Se făcu că nu o observă şi îi expuse tânărului comisar de ce anume avea nevoie: de identitatea proprietarilor maşinilor pe care el le notase; şi de informaţii în legătură cu organizaţia A.R.J. – nu acelea ce se puteau citi în ziare, preciză el, ci al tele, „cadavrele” ce se puteau dezgropa în cadrul serviciului Informaţii generale.

David se aştepta să audă exclamaţii, proteste. Nu se întâmplă nimic din acestea! Numai o linişte la capătul celălalt al firului. Pe urmă un oftat. Şi vocea lui Daniel Valance, ciudat de calmă:

— Ce vrea să însemne asta, David?

— Ce?

— Ce ai de gând să faci?

— Nu înţeleg…

— Dumnezeule! Opreşte-te! strigă Valance. Olivia a început prin a-mi cere informaţii asupra a doi indivizi de-ai lui Zamourian ucişi la Montmartre. După aceea Lovac. Din

nou Zamourian! Şi Lovac a murit, de altfel, l-au găsit la el acasă! Era singur! Doi dintre indivizii lui au fost culeşi în Cartierul latin, cu vertebrele cervicale rupte! Ce dracu' cauţi în toată chestia asta?

— Absolut nimic!

— De ce ai vrut adresa lui Lovac?

— Am vrut să-l văd. Dar nu m-am dus, Daniel.

— Nu te-ai dus?

— Nu. Şi nici nu l-am omorât eu. Nici pe el, nici pe ceilalţi doi de care ai pomenit. Nu înţeleg ce te-a apucat!…

— (Un oftat.) Unde este Olivia?

— Nu este aici.

— (Linişte.) David, am telefonat peste tot. Louveciennes s-a vândut. La birou nu se ştie unde este. Acelaşi lucru pentru domiciliul vostru din Montmartre. Nicio urmă! Nimic! Ce vrea să însemne toată treaba asta? Unde eşti?

„După minciună, adevărul. Nu întreg! Fărâmituri"…

— Nu pot să-ţi spun… Nu încă.

— De ce?

— Pentru siguranţa Oliviei… Şi a ta.

— A mea!…

— Da.

David simţi neliniştea lui Valance de la capătul celălalt al firului.

„Crede-mă, dumnezeule! Am nevoie de ajutorul tău. Crede-mă!"

— David… Are vreo legătură cu… moartea copilului vostru?

„Adevărul".

— Da, răspunse David.

— David, nu aveţi dreptul să…

— Ascultă-mă! i-o taie David cu o voce puternică. Moartea lui Michael a fost un accident! Ei voiau s-o omoare pe Olivia. Şi vor în continuare să mă omoare şi pe

mine!

— Cine sunt ei? strigă Valance.

— Nu ştiu! Şi nu ştiu nici de ce! Am crezut că era Zamourian, dar nu este el. Se ascunde ceva în spate, dar nu îmi dau seama ce!

— Acesta este adevărul, Daniel! Trebuie să mă crezi!

— Dar, dumnezeule! de ce nu te duci la poliţie? Vă va proteja!

— Nu, Daniel. Dacă mă arăt acum sunt un om mort. Şi Olivia va muri de asemenea. (Făcu o pauză.) Şi asta nu va servi la nimic. Eu nu am nicio dovadă concretă… Nu încă. Trebuie să găsesc ceva, neapărat! Imediat ce o voi avea, am să-ţi explic totul, pe cuvântul meu de onoare. Dar pentru asta, trebuie să mă ajuţi… Am nevoie de informaţiile astea, Daniel. Am nevoie de ajutorul tău… Olivia are nevoie de ajutorul tău!

— De ce Halier?

David nu răspunse.

— David… (El ridică capul.) La ce te gândeşti?

— Valance.

— A spus că ne va ajuta. O va face.

— Nu despre asta este vorba… îmi este frică să nu comită o greşeală… Că va vorbi şi cu alţii.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Îl cunosc. Nu va spune nimic. (Ea veni să se aşeze lângă el.) Răspunde-mi… De ce vrei să începi prin a-l contacta pe Halier? De ce nu pe Karmann?

— Mai întâi pentru că, dacă intuiţia ta e bună, cunoaşte afacerea încă de la început. Şi va fi mai uşor de contactat. Mai puţin periculos. Karmann este în contact cu pegra. El ştie că Lovac a murit. Ştie că Lovac duce la „Roman”. Se va teme. Poate a şi făcut legătura cu telefonul din piaţa Saint-Michel.

Olivia îl observa, îngrijorată. Pe urmă scutură din cap şi spuse:

— De acord.
— Cum aşa, de acord?…
— De acord pentru Halier.
David o privi, pradă unei agitaţii subite.
— Ce vrei să spui?
— Merg cu tine, David.
— Eşti nebună!
— Mă simt bine acum. Pot să te ajut. Vreau să te ajut.
— Nici vorbă!
— Nu poţi să mă împiedici, David! izbucni ea. Nu mai pot să suport să rămân singură aici. Să te aştept! Fără să ştiu când vei reveni… Fără să ştiu dacă veimai reveni! înţelegi? (David s-a sculat, după care s-a întors.) îmi petrec vremea… (Vocea i se înăbuşi.) îmi imaginez fără încetare să eşti rănit, undeva, nu ştiu unde… Că mă chemi!… Tu mă chemi, tu ai nevoie de mine şi eu nu ştiu unde eşti! Nu ştiu unde eşti!… Asta mă înnebuneşte, David. (Se întrerupse. Privirile li s-au încrucişat.) Vreau să fiu cu tine, David, murmură ea. Orice s-ar întâmpla. Cu tine!

Mica stradă se termina în faţa grilajului greu al unei intrări în parcul Monceau. Părea nelocuită. La ora nouă seara, sâmbătă şi într-un astfel de cartier, nu era un lucru neobişnuit.

„Tot ce este anormal este periculos…
Tot ce este normal este de asemenea periculos!”

Lucas aruncă din nou o privire la imobilul măreţ situat în unghi, la capătul bulevardului; una din faţadele sale dădea înspre parcul întunecat. Luminile străluceau la primul etaj.

Robert Haller era acasă.

Nu putea fi vorba de altcineva; David nu se îndoia de aceasta: din lectura anuarului a aflat că trei nivele ale clădirii adăposteau birouri, printre care se numărau şi cele ale unei şcoli de notari.

Lucas s-a întors şi a inspectat bulevardul privind prin

geamul din spate al maşinii.

Vocea Oliviei rupse tăcerea; îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Să parchez în faţă?

— Nu. Porneşte şi-ia-o la stânga. Nu aprinde farurile. Mai facem un tur.

Cinci minute mai târziu îi spuse să parcheze pe o stradă ce dădea în micul bulevard. Din locul unde erau, se zărea intrarea în imobilul lui Haller. Stăteau nemişcaţi, fără să scoată un sunet, pândind cel mai mic zgomot, cea mai mică mişcare din noapte. Pe urmă, David se hotărî să acţioneze.

— Parchează maşina pe sensul opus şi nu te mai mişca, spuse el deschizând portiera.

— David, este mult prea departe! protestă Olivia.

— Nu sunt mai mult de cincizeci de metri.

— Şi dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă?

— Tu o ştergi.

— Nu!

— Ba da! Vei face turul parcului şi mă vei aştepta la cealaltă intrare, aceea unde se găseşte muzeul Cernuschi. Vezi unde este?... (Ea clătină din cap.) Nu face prostii, te rog. La cea mai mică alertă, o ştergi şi mă aştepţi acolo. De acord? (Ea dădu din nou din cap, tăcută.) Nu – ţi face griji, totul va merge bine.

La capătul străzii, Lucas s-a ascuns în umbra unui perete şi inspecta încă o dată micul bulevard, în toată lungimea lui. Nimic. Niciun suflet. Pipăind cu mâna Coltul 45 în tocul său, a pornit pe stradă în direcţia imobilului lui Robert Haller.

Avea interfon la intrare. David ştia dinainte. Ştia, de asemenea, şi ce-i va spune magistratului pentru a-l face să deschidă uşa: un tânăr asistent din senat, cerându-şi mii de scuze din cauza orei târzii, ce are un plic de înmânat

personal domnului Robert Haller... Nici nu va mai fi necesar să pomenească numele lui de Launay.

Mormânt către Pândar!... Mormânt către PândarL.

— Pândar. Te ascult.

— Confirm! Numărul maşinii corespunde. El este! Unde este?

— Tocmai a intrat în imobil.

— Femeia?

— Nu se vede.

— Cealaltă echipă se va ocupa de ea. Interveniţi prin Monceau. Atenţie Pândar! Şoc la patruzeci şi cinci. Repet: Prioritate de şoc: patruzeci şi cinci!

Când poarta mare, blindată s-a întredeschis, Lucas a împins-o cu o lovitură de umăr şi a sărit asupra lui Robert Haller, prinzându-l cu mâna stângă de gât. L-a izbit violent de perete şi a închis uşa cu piciorul.

— Nu ţipa! ordonă David printre dinţi. Cine este cu tine? (Puse ţeva pistolului pe tâmpla magistratului.)

— Nimeni... răspunse Haller pe jumătate sugrumat.

— Minţi! Unde ţi-e soţia?

— Nu este acasă!... La nişte prieteni!... (Ochii mici şi negri ai magistratului i se mişcau în orbite ca nişte bile.) Cine eşti tu? Ce vrei?... Nu am bani!...

David ezită. De neimaginat! Haller părea sincer! Haller nu-l cunoştea!

— Eu sunt omul pe care-l cauţi!

— Tu eşti cine?... Ce spui?!

— Lucas.

— Cine?... Cine eşti? Ce vrei de la mine?...

David nu răspunse. L-a tras în marele salon învecinat intrării şi i-a ordonat să se lungească pe podea, cu mâinile şi picioarele depărtate. S-a aplecat asupra lui şi i-a pus pistolul Colt 45 deasupra capului.

— Ascultă-mă bine! spuse el nemaiştiind cu ce trebuie să înceapă. Vreau să ştiu cine încearcă să mă ucidă

şi de ce? Care este rolul pe care-l joci în toată afacerea? Tu, Karmann şi oamenii din A.R.J?

Haller exclamă:

— Nu este adevărat! gemu Haller. Dar cine eşti? Cum de ştii toate astea? Este imposibil!

— Vreau să ştiu ce fel de trafic ascunzi la Saint-Louis? continuă David fără să-şi poată stăpâni furia care l-a cuprins subit. De ce ai pus să-l asasineze pe Salim Rashid şi pe toţi ceilalţi?…

— Nu! Te înşeli!

— Într-adevăr, Rashid este greşeala ta! Greşeala care a schimbat totul. Şi tu n-ai ezitat să-mi omori soţia… Şi pe fiul meu! Bandă de nemernici! Fiul meu! (David înfipse ţeava pistolului în gâtul omului.)

— Lucas! Olivia… Lucas! scheună Haller înţelegând deodată cu cine are de-a face. (Ochii săi mici şi negri s-au dilatat parcă l-ar fi văzut pe diavol.) Nu este adevărat! Nu am fost noi! Eu nu am vrut! Este imposibil, minţi!

— Ba da! L-ai făcut!

— Nu! urlă Haller. (Avea aerul unui nebun pradă unei spaime necunoscute.) Nu suntem asasini!… Trebuie să te apăr… (Dădu din cap fixându-l pe Lucas cu o privire speriată.) Toţi ceilalţi! Toată lumea! UNSPREZECE… UNSPREZECE sunt pentru tine!

Zgomotul soneriei l-a fulgerat pe David.

Uşa de la intrare!

— Cine este? şopti înfigând cu putere ţeava pistolului în gâtul magistratului.

— Soţia mea, răspunse Haller părând că-şi revine.

— Ea nu are chei?

— Ba da. Dar şi le tot uită…

Soneria răsună din nou.

— Trebuie să mă duc să deschid, altfel se va nelinişti, murmură Haller.

— Du-te, făcu David după o scurtă ezitare. Să nu faci

vreo prostie, că te omor ca pe un câine!

— Nu, totul va fi bine. Nu-ţi face griji! Te rog să nu-i faci vreun rău! Ea nu este amestecată deloc în toate acestea…

— Termină! Du-te!

Magistratul s-a ridicat şi s-a îndreptat înspre poarta de la intrare. David s-a retras în umbra unei alte camere ce dădea înspre intrare, faţă în faţă cu salonul; s-a ghemuit lângă un prag şi aţinti revolverul cu ambele mâini în direcţia uşii de la intrare.

IHaller era la trei metri de uşă, când pe Lucas l-a frapat evidenţa.

Interfonul!

— Nu putea să fie soţia magistratului care a sunat. Dacă ea şi-ar fi uitat cheile, ar fi trebuit să folosească interfonul!

Nu mai avu timpul să-l avertizeze pe magistrat: într-o fracţiune de secundă totul se transformă în ceva sălbatic, furios şi dezordonat. O înlănţuire brutală şi îngrozitoare.

O mică explozie zgâlţâi uşa blindată deschizând-o larg. Haller scoase un ţipăt. Un prim om ţâşni în faţa lui ţintindu-l cu un pistolet mare având montat un amortizor de zgomot; un al doilea îşi făcu intrarea aruncându-se în salon şi făcând o tumbă. Se auzi o detunătură – ca aceea a unei petarde! Haller se prăbuşi cu faţa însângerată.

David deschise focul instantaneu. Un singur cartuş din cele patru trase l-a atins pe ucigaş la intrare. Acesta se prăvăli urlând de durere. Imediat au răsunat împuşcături amortizate ce au făcut ţăndări geamurile din spatele său. Celălalt ucigaş! Lucas se rostogoli pe o parte şi trase două focuri în direcţia salonului. Se făcu linişte. Un zgomot de fugă se auzea dinspre scări. Ordine scurte. Pe urmă un strigăt, ca un apel, în apropiere. David a simţit că i se face rău de la stomac. Ucigaşul din salon! Nu l-a atins! Panica l-a paralizat. Şi ceilalţi vor fi în curând aici! Trebuie să-şi

schimbe poziţia altfel este mort! Trebuie să se mişte! Scara de serviciu! Trebuie să existe una! Cum să ajungă la ea? Va fi obligat să se descopere, să treacă prin salon, la loc deschis.

Un strigăt provenind de pe scări îi îngheţă sângele în vene.

— Gaz! Gaz!

Se auzi un şuierat crescând, înspre intrare. Pe urmă un altul. Un fum alb, gros, se împrăştie în atmosferă. David îşi ţinu respiraţia şi ţâşni trăgând la întâmplare. S-a repezit într-un coridor în timp ce răsunau în urma lui strigăte şi detonaţii amortizate. Scara de serviciu! Trebuia să comunice cu bucătăria. Unde era bucătăria? A găsit-o în sfârşit. Reperă o uşă zăvorâtă. Scoase zăvorul şi apăsă pe clanţă. Uşa era închisă cu cheia! Era încolţit!

Ferestrele... Parcul! Era unica şansă!

Se repezi din nou pe coridor şi de abia avu timp să se ghemuiască, în momentul în care zări o siluetă întunecată, la capătul celălalt. Urmă o serie de detonaţii ca nişte petarde: gloanţele cu încărcătura lor aducătoare de moarte ricoşau de pereţi-şi de uşi jur-împrejurul său. Vru să riposteze, dar Coltul 45 nu răspunsese în momentul în care apăsase pe trăgaci; era blocat: uitase să-l reîncarce!

Un şuierat! Văzu panaşul de fum crescând înspre direcţia sa. Se scula pradă unei frici animalice şi se repezi înspre uşa cea mai apropiată. Ea cedă fără dificultate. Îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ, în întuneric. Nu încercă să se scoale. În creier îi sunau numai sonerii.

„Soneriile de la muntele Trittore!”

Reflexele îi funcţionau: în mai puţin de patru secunde mâinile sale au schimbat încărcătorul Colt-ului şi au acţionat mecanismul pentru a introduce glonţul pe ţeavă. Era tot întins pe spate, când silueta apăru brusc din fum, în cadrul uşii. El trase de trei ori. Ucigaşul pivotă fără un strigăt şi dispăru ca înghiţit de fumul alburiu.

David îşi ţinu respiraţia, se apropie de coridor şi trase două focuri la întâmplare. Se auziră strigăte la capătul celălalt al coridorului: strigăte de furie.

Pe urmă se repezi spre fereastră şi o deschise: dădea înspre parc, într-adevăr. Zgomot de paşi în fugă pe coridor şi fumul care învăluise camera făcându-l să se sufoce erau la baza ezitării sale. Escaladă fereastra punând Coltul la loc în tocul său. În mişcarea sa, şoldul drept izbi puternic fereastra care se închisese. Când a înţeles că zgomotul din spatele său era al Colt-ului care căzuse pe parchet în casă, era prea târziu. Răsună o succesiune de împuşcături amortizate ce se apropiau fulgerător, făcând ţăndări geamurile de la ferestre. Sări în gol.

Iarba, cinci metri mai jos, îi amortiză căderea. Fără să piardă o secundă, fugi de-a lungul faţadei imobilului, pe urmă o luă brusc oblic la stânga, pierzându-se în umbra parcului. Privi în urma lui: o siluetă întunecată sărea pe fereastră în timp ce o alta înainta deja în direcţia lui! Undeva în noapte, au fost date ordine scurte; scrâşnete de pneuri au sfâşiat liniştea nopţii.

fasciculele de lumină ale lanternelor electrice măturau dezordonat în noapte masele întunecate ale boscheţilor: alţi criminali fugeau în întâmpinarea lui!

David se grăbi spre un grup mare de tufişuri unde se ascunse. Numără patru lanterne. Cu cei doi ucigaşi care-l urmăreau deja, făceau şase. Şase ucigaşi! Şi nu mai avea armă pentru a se apăra! Nu putea nici măcar să se apere! Frica – de neînvins – l-a cuprins în întregime, anesteziindu-i fiecare muşchi, fiecare nerv. O clipă fu tentat să rămână pur şi simplu acolo şi să aştepte.

Ca un copil. Închizând ochii şi rugându-se lui dumnezeu sănu-i descopere.

„Ca un copil…”

Şi-a revenit însă, imediat. Era cel mai prost lucru pe care-l putea face: să aştepte. Trebuia să se mişte. Să se

mişte în continuu. Să se mişte!

S-a întors şi a încercat să-i repereze pe cei doi ucigaşi care au sărit pe fereastră, în urmărirea lui. L-a zărit pe unul dintre ei, la un cot al aleii, la circa cincizeci de metri în spatele lui: stătea nemişcat, ezitând. Unde era celălalt?

Nu putea să mai aştepte. Luminile lanternelor vor ajunge în curând la nivelul lui. Era o chestiune de secunde.

Să mişte!

Părăsi tufişul străduindu-se să nu facă să trosnească nicio creangă sub paşii săi, ajunse pe o peluză de unde scormoni din priviri împrejurimile. Nimic. Calea părea liberă.

A pornit fugind să traverseze spaţiul, aşteptându-se să audă la fiecare pas strigăte în urma lui.

Ajunse la un boschet şi se ascunse în umbra lui. Îşi ţinu respiraţia, în aşteptare. Nimic. Nu îl văzuseră! Zări în noapte, două lumini de lanternă în parc ce se îndepărtau.

Gardul de lângă muzeu... Era la mai puţin de cincizeci de metri!

Respiră profund de mai multe ori la rând, după care începu să fugă în direcţia ieşirii – cunoştea un loc unde grilajul era mai mic; separa parcul de grădinile imobilelor din vecinătate.

Ajunse la grilaj pe care-l sări fără probleme. Se îndreptă înspre o uşă cu un geam a unui imobil, curăţindu-şi picioarele de pământ. Uşa dădea într-un culoar mare, puţin luminat. La capătul celălalt mai era o uşă. Lucas o deschise şi se trezi pe trotuarul bulevardului Velásquez.

Nici urmă de Golf! Olivia nu era acolo! Primul gând ce i-a trecut prin cap lui Lucas l-a descurajat şi liniştit în acelaşi timp: Olivia a rămas în acelaşi loc, ea nu s-a mişcat. Pe urmă şi-a spus că lucru acesta era imposibil: ea trebuie să fi remarcat cu siguranţă sosirea necunoscuţilor la Haller, imediat după el. Ea nu putea să nu fi auzit

împuşcăturile! Ea ar fi trebuit cu siguranţă să fie aici!

, Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, David…”

Oh, dumnezeule! Nu!

„Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, David… Ce să fac?”

Nu! Nu ea! Nu ea!

Deodată, un ţipăt se auzi în spatele lui, îndepărtat. S-a întors şi a zărit o siluetă în spatele grilajului parcului… S-au auzit împuşcături. David s-a aruncat între maşinile ce erau parcate gen spic în timp ce gloanţele loveau caroseriile provocând sunete de tobă. După aceea’a fugit în zigzag dintr-un capăt la altul al şoselei în direcţia bulevardului Malesherbes.

Un zgomot de motor acoperi împuşcăturile trase cu amortizoare de zgomot. Într-o fracţiune de secundă Lucas înţelese că

O maşină, ascunsă de întuneric, tocmai demara în spatele său. Sări cu disperare într-o parte pentru a ajunge pe trotuar, piciorul

I se izbi de o bară de maşină şi se prăbuşi la pământ.

Un scrâşnet de pneuri. Un strigăt izbucni în noapte. Familiar.

— David! Repede! Repede!

— Încetineşte!

Olivia nu-l auzi. Ea trecu peste un stop, pe urmă peste altul, şi angajă Golf-ul în piaţa Étoile cu aproape o sută la oră. Frână brutal pentru a evita o mulţime de maşini ce ţâşniseră de la dreapta. Golful balansă periculos în mijlocul claxoanelor şi semnalizărilor cu farurile, după care porni cu toată viteza pe bulevardul Foch.

— Olivia! încetineşte! Dumnezeule! strigă David. S-a terminat, acum!

— Da… făcu ea zdrobind pedala de frână, fără să înceteze să privească fix în faţa ei. Da, repetă ea cu o voce tremurătoare.

Câteva clipe mai târziu mergeau liniştit pe banda din dreapta.

— David…

— Nu acum, Livia. Nu acum…

David aprinse o ţigară dându-şi seama imediat că nu avea forţa să o fumeze. Trebui să facă un efort pentru a coborî geamul din partea sa şi să o arunce afară. Se aşeză mai bine în scaun şi se lăsă pradă golului ce-l învăluia. Viziuni şi gânduri înfricoşătoare l-au asaltat în dezordine fără să-i provoace nicio reacţie de resentiment în creieru-i amorf.

Faţa lui Haller. Zdrobită şi însângerată. Nu ştia nimic. Ba da! Ştia… UNSPREZECE… Umbre ucigaşe se mişcau înconjurate de un fum gros. Ucigaşi iuţi, precişi, necruţători… Profesionişti!…

„Trebuie să te protejam… Toată lumea… UNSPREZECE sunt pentru dumneavoastră…”

Să fie apărat de UNSPREZECE! De ce?

Faţa aceea! Faţa aceea zdrobită!… El ştia. Nu a avut timp să vorbească. Ucigaşii l-au omorât. Ei l-au suprimat! Era sigur: nu a fost un accident. Haller era una din prăzile lor!

Dumnezeule! Ăştia omoară toată lumea! Haller era de-al lor şi ei n-au ezitat să-l omoare! De ce?

UNSPREZECE.

„Duşmanul”.

Dar cine? Cine?

FRANCE – SOIR

Asasinatul Inspectorului general al închisorilor

IPOTEZA „CARLOS”.

Un misterios grup terorist revendică crima

„Călăul Haller a fost judecat la rândul său. A plătit pentru toate crimele sale”. Aceştia erau termenii unui corespondent anonim, ce a revendicat în noaptea aceasta, telefonând Agenţiei France Presse, asasinarea

Inspectorului general al administraţiei penitenciarelor, domnul Rober Haller, omorât cu un glonte tras în cap, la domiciliul său din Paris, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Omul se exprima cu un accent arab, arătând că aparţine „Brigăzii de dreptate revoluţionară”, un grup terorist necunoscut până în prezent.

Poliţia se îndoieşte de existenta reală a acestei misterioase organizaţii. Purtătorul de cuvânt ai poliţiei a dezminţit, de altfel, faptul că crima ar avea vreo legătură cu atentatul cu bombe ce a avut loc săptămâna trecută pe Champs-Élysées şi care a făcut opt morţi şi patruzeci-şi trei de răniţi: „Comandoul de acţiune revoluţionară care a revendicat acest atentat, a precizat el, nu are, după cunoştinţa noastră, nicio legătură cu acest caz”. Din care s-a luat nota. Dar mai rămâne faptul că una din ipotezele reţinute de poliţie în ancheta asupra morţii magistratului Haller face trimitere la teroristul internaţional „Carlos”. Iar cine spune „Carlos” spune cu prisosinţă „Comandou de acţiune revoluţionară”. Chiar dacă au păreri diverse, poliţiştii nu exclud niciun moment ipoteza „Carlos”. Robert Haller a reprezentat ministerul public în cadrul procesului lui „SOS Ovnian”, membru al unei organizaţii clandestine armene, afiliate reţelei „Carlos” din Europa. „Dar, Ovnian nu era un militant într-adevăr important, se precizează de pe cheiul „Orfèvres”, şi această poveste datează dejade cinci ani”. După o altă ipoteză a anchetatorilor, „revendicarea teroristă” nu ar fi, de fapt, decât o momeală utilizată pentru a încurca urmele. Ei bine, înainte de a fi chemat la cancelarie, Robert Haller, fiind avocat general numit, la Marsilia, s-a ocupat de mai multe cazuri importante privind crima organizată şi traficul de droguri. „Contrar celor declarate de judecătorul Michel, însărcinat cu anchetarea, Haller nu a fost omorât pentru a fi oprit, ci mai degrabă din răzbunare. Se asista poate la o nouă creştere a războiului de intimidare pe care-l practică pegra

societăţii împotriva magistraţilor. Asasinarea lui Haller este şi 6 modalitate de a spune: atenţie! Cei care pedepsesc pot fi pedepsiţi la rândul lor”…

Cerul în jurul turnului de pază era cenuşiu şi imobil.

Era una din acele zile ce nu-i plăceau deloc lui Alex Linas, una din acele zile în care timpul părea că se opreşte şi apasă pe lume. Lumea nu avea posibilităţi să se consoleze. Nici Linas nu avea.

El observa mişcarea prizonierilor în curtea de plimbare. Ei se deplasau în toate sensurile, în grupe mici, fiecare luând câte o direcţie, oprindu-se brusc, pe urmă pornind în altă direcţie, pentru a se opri iar şi a porni din nou: câte unul fugea, de-a lungul grilajului. O mişcare neîntreruptă, invariabilă. Molecule, gândi Linas.

— Ai să îngheţi, Alex! spuse Assante trecând în fugă prin fata lui.

Linas îl privi îndepărtându-se, fixându-şi atenţia asupra norilor de vapori pe care-i scotea la intervale regulate.

— Imbecilule! murmură el.

Pe urmă privirea i s-a aşezat asupra a doi deţinuţi care discutau la vreo douăzeci de metri, înspre partea lui dreaptă. Unul era tânăr şi avea părul blond şi ondulat. Celălalt, în floarea vârstei, mustăcios, era un tip nord-african. Linas se concentră asupra acestuia din urmă.

Said-Halim Rashid. Prada.

Nu va mai fi nicio greşeală de data aceasta. Nemernicul acesta de arab pederast trebuia să moară! Şi în aşa fel încât până şi sufletul lui – dacă nemernicul ar avea unul! – îşi va aminti. Linas se gândise bine: era cea mai bună metodă să-l facă să crape pe nemernic. Cea mai bună! Nu avea niciun dubiu în legătură cu ea. Mai întâi pentru că îi va face plăcere să-l omoare în felul acesta. Şi datorită faptului că astfel va încurca urmele. Se va crede că s-au comportat precum animalele!

Avu o strângere de inimă: cei doi se ţineau de umeri şi râdeau unul la celălalt. Pe furate, mustăciosul mângâie fesele tânărului care nu se opuse. Linas ştia că tânărul trebuia să se comporte astfel. Aceasta făcea parte din joc. Dar acea expresie de abandon şi plăcere pe care i-o citea pe faţă! Asta nu! Arab împuţit! Ar fi trebuit să-l omoare mai de mult! Ar fi putut s-o facă mai de mult timp dacă imbecilul n-ar fi zbierat peste tot că vor să-l omoare. Noroc că imbecilul s-a plâns „chiorului”. Din fericire! Acum s-a calmat. „Chiorul” l-a calmat. Din fericire. Dar cum de aflase? Cum a putut să ştie acest arab nemernic că voiau să-i facă de petrecanie? Cum?

L-a privit cu intensitate strângând din dinţi. Arabul acesta de rahat fi strica viaţa! Fără el ar fi fost deja’ liber. I s-au bătut apropouri. Din cauza lui a ratat afacerea cu Fracci. Domnul Fracci este mort acum! Niciodată nu va mai recupera cealaltă jumătate a sumei promise! Niciodată! Şi poate nici prima jumătate: Alice nu i-a mai dat veşti din momentul în care a primit suma. Târâtura, probabil o fi şters puţină. Mizeria dracului! Toate acestea din cauza târâiurii acesteia de fiu de curvă. Totul din cauza acestui împuţit de arab!

Îl văzu pe tânărul deţinut blond înaintând singur în direcţia sa. Se întoarse ostentativ atunci când acesta se opri la nivelul lui pentru a se încheia la un baschet.

— Ora cinci şi jumătate, sala de cinema, spuse tânărul înainte de a se întoarce.

Linas îşi privi ceasul şi căută cu privirea pe mustăciosul cu tenul bronzat printre deţinuţi]., care umblau cu paşi mari în lungul şi-n latul curţii. Sfârşi prin a-l găsi şi nu-l mai slăbi din ochi pradă „unei intense bucurii.

Sald-Halim Rashid nu ştia că-i mai rămăseseră numai două ore şi ceva de trăit.

La ora 17 şi 35 de minute, Linas părăsi sala din cartierul socio-cultural unde deţinuţii pierdeau vremea la

zaruri sau la cărţi, ori la jocuri mecanice tip fotbal pentru copii sau pălăvrăgeau cu educatorii despre teme impuse. Trecu să-l ia pe Assante „nebunul”, din sala televizorului – se pusese un film pe video imprimat seara trecută prin grija unui membru al personalului de supraveghere –, şi cei doi s-au îndreptat înspre sala de cinematograf care era în imediata vecinătate. Au intrat îngrijindu-se să nu fie văzuţi.

Era un fel de amfiteatru modern de circa cinci sute de locuri – mai multe chiar dacă se ţinea seama de faptul că se putea sta şi pe treptele de beton. Datorită aparatelor video cu care era dotat Saint-Louis-ul, această sală nu-şi mai merita numele: ea servea mai mult la ţinerea de conferinţe, de concerte rock, sau chiar, de la un timp, de reuniuni sindicale ale personalului mai degrabă decât la proiectarea filmelor – al căror cost de locaţie era prea ridicat pentru bugetul închisorii. Era folosită, de asemenea, pentru slujba de duminică dimineaţa.

Sala era goală.

Linas o inspectă cu privirea şi reperă mătura, căldarea şi şorţul de pânză groasă abandonate lângă una din uşi, în josul sălii, pe stânga: arabul şi-a lăsat treaba pentru a-şi face mendrele, cum prevăzuse!

Şi-a scos o pereche de mănuşi de la brâu, şi le-a tras pe mâini şi i-a făcut semn lui Assante să-l urmeze în linişte.

Said-Halim Rashid gemu uşor simţind gura tânărului bărbat blond închizându-se în jurul sexului său. O clipă, se temu – ca de fiecare dată – că dinţii se vor închide şi-l vor mutila. Pe urmă se lăsă pradă plăcerii fără să mai simtă urmă de neîncredere. Sângele îi zvâcnea în cap, asurzindu-l pe jumătate.

Nu-i auzi pe cei doi bărbaţi sosind. Când în fine îşi dădu seama de prezenţa lor ceva – cineva! – se mişca în spatele lui, era prea târziu; violenţa loviturii fu atât de mare că avu impresia unei explozii în spate. Privirea i s-a

înceţoşat şi şi-a pierdut cunoştinţa.

Şi-ar scăpătat-o aproape imediat. Ce se întâmplase oare? îi venea foarte greu să respire. Ceva din gură îl împiedica să respire! Acest gust amar, infect... Şorţul gros de pânză! Era şorţul pe care H îndesaseră în gură! A vrut să-l scoată dar şi-a dat seama că avea mâinile legate la spate. L-a cuprins panica.

O voce comandă:

— Ridicaţi-l!

A simţit cum este luat de subţiori şi de coapsele goale. Un bărbat de-fiecare parte! Un al treilea stătea în faţa sa. Îi surâdea – un surâs ciudat, pe jumătate.

Linas! De ce avea mănuşi? Deodată înţelese că va muri. Şi, ciudat, nu iminenta morţii îl îngrozi! Ci altceva. O întrebare.

„Cum va muri?”

Ce avea Linas în mâini? Ce era?

Mătura! Băţul de la mătură!

— S-ar părea că-ţi place „teapa”, târâtură! Am să te răsfăţ, făcu Linas, rupând un capăt al măturii pe genunchi.

Şorţul acoperi un urlet de groază al lui Rahid.

— Ridicaţi-l. Mai sus. Îndepărtaţi-i coapsele.

Rashid încercă să se zbată. Urlă din nou văzându-l pe Linas apropiindu-se şi îndreptând extremitatea ruptă a băţului măturii spre fundul său. Durerea din anus a fost de o violenţă inimaginabilă, insuportabilă. Sughiţă şi scoase un geamăt lung şi răguşit. Nu-I mai auzi pe Linas ordonând: „Daţi-i drumul!”. Ultima senzaţie a sa a fost aceea a unui foc care-l devora pătrunzând în el şi devorându-l în interior.

Linas îi dădu ordin lui Assante să tacă. A îngenuncheat şi s-a asigurat că Said-Halim Rashid a murit. Pe urmă şi-a scos mănuşile şi a scos din buzunar un prezervativ pe care-l desfăcu cu grijă: conţinea păr: părul unui vietnamez pe care l-a luat de la unul din frizerii din

Saint-Louis. L-apus între degete şi sub unghiile mâinii drepte ale lui Rashid. Îşi puse din nou mănuşile, luă din buzunar un nasture pe care-l aruncă pe jos, într-un colţ întunecat. Sticleţii îl vor găsi! Şi-l vor găsi, de asemenea, şi pe proprietarul bluzei de la care provenea nasturele ce a fost smuls: un vietnamez! Şi nici nu contează care. Un coleg de-al lui Nguyen Van Dong, omul care a fost carbonizat cu lansatorul de flăcări!

Animalele între ele…

O poveste să-i ţină în frâu pe arabi! îşi spuse Linas cu satisfacţie. Se uită la cadavrul lui Rashid, gânditor, atingând cu degetul cicatricea săpată în obrazul său drept. Animalele între ele… Zâmbi la acest gând. O jumătate de surâs.

Locul era gol. Sinistru.

Victor Karmann îşi pieptănă părul alb. Ridicând gulerul paltonului, aruncă o privire imensului edificiu de beton ca o salatieră al „Parcului prinţilor” care-l adăpostea.

Ciudat loc pentru o întâlnire, îşi spuse din nou.

Respiră profund pentru a îndepărta crampele ce simţea că i se nasc în stomac. Fără succes. A avut parte de ele. Asta mergea împreună cu restul: lucrurile începuseră să ia o întorsătură proastă. Îi scăpaseră lucruri. Era normal să se producă şi accidente în astfel de operaţii; i s-au mai întâmplat lucruri de acest fel. Dar până astăzi reuşise întotdeauna să preia controlul. Repede, foarte repede. De data aceasta, era diferit. Cadenţa accidentelor crescuse. Iar lucrul acesta era normal. Şi accidentele se produceau acolo unde nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Şi lucrul acesta era anormal. Îngrijorător. El era îngrijorat. Centrul era îngrijorat. „S G”. – astfel îl desemna pe cel din hotelul particular de pe bulevardul Victor-Hugo – „S.G.”, el însuşi începuse să dea semne de nelinişte. Iar aceasta pentru că era poate cel mai periculos.

Trebuia să preia controlul! Cât mai repede!

„Ba Huyen”.

Da! „Ba Huyen” îl va ajuta.

„Ba Huyen”… Victor Karmann simţi că i se strânge stomacul. Cu cine putea să semene? înţelegerea sa îl irita. Inspectă din priviri împrejurimile. Straniu şi sinistru, îşi spuse el. În faţa omului pe care trebuia să-l întâlnească.

Avea întâlnire cu un mort!

Un mort care zăcea oficial în cimitirul militar din Ba Huyen, un colţ pierdut din Vietnam, la vreo treizeci de kilometri de Hanoi.

Un om a fost îngropat pe 23 iulie 1967 la Ba Huyen şi, ca un fel de metamorfoză macabră, un alt om s-a născut. O fiinţă necunoscută, fără faţă, fără identitate, ascunzându-se printre miliarde de alte fiinţe umane ale planetei pentru a lovi şi ucide mai bine. Un ucigaş de temut, necruţător, foarte profesional, de a cărui existenţă nu ştiau decât câţiva oameni la Paris, Washington, Ierusalim şi Pretoria – aceştia neştiindu-i decât numele de război, „Ba Huyen” şi procedura de a-l contacta.

„Ba Huyen”… Mortul pe care-l trezeau pentru a obţine alţi morţi. „Ba Huyen”… Răspunsul anumitor servicii în situaţii create de nebunia lumii. Un răspuns anonim, eficace. Mortal.

„S.G”. Îl cunoscuse pe „Ba Huyen” înainte şi după „naşterea” sa. l-ar fi greu astăzi să o recunoască – i-a spus-o lui Karmann „Ba Huyen” era de nerecunoscut. Faţa lui era o mască: o schimba atât de des cât îi permitea chiru’rghia estetică.

Karmann şi-a dat seama că, tot gândindu-se, s-a apropiat de cabina telefonică din colţul străzii. Instinctul. Pentru ca un profesionist ca „Ba Huyen 1 să fixeze o întâlnire într-un loc ca acesta, trebuiau să existe două soluţii: o maşină să te ia în trecere sau un apel telefonic dintr-o cabină. Karmann a optat pentru apelul telefonic.

Fără să ştie de ce, avea presentimentul că nu-l va vedea niciodată pe „Ba Huyen”. Dar se înşela.

La ora cinci fix, un taxi – un Renault mare de culoare albă – s-a oprit lângă el. Karmann a avut impresia vagă că l-a văzut în urmă cu zece minute. Ezită. Geamul şoferului se coborî pe jumătate, însoţit de un zgomot electric. Se auzi o voce:

— Morţii au dreptul la pacea eternă.

— Şi chiar aşa şi este, spuse Karmann tremurând.

— Urcă.

Karmann a vrut să stea în dreapta pe bancheta din spate. Vocea şoferului îl făcu să se răzgândească.

— Nu. În spatele meu.

Karmann ascultă. Aşa aşezat, nu mai putea distinge din şofer decât capul mare şi robust şi ochii din oglinda retrovizoare. Atunci când taxiul se urni, la lumina unui felinar a putut să distingă faptul că părul omului era de un gri ca de oţel şi că avea mănuşi în mâini. De fapt nu se înşelase decât pe jumătate: nu vorbise cu „Ba Huyen” la telefon, ca data trecută, dar nu putea spune nici că l-a văzut!

— Ce s-a întâmplat la Monceau? întrebă el imediat.

Ochii negri din oglinda retrovizoare îl fixară.

— Ce vrei să spui?

— L-ai ratat şi Haller este mort.

— Se pare că mortul te deranjează mai mult decât cel viu.

— Rumoarea care se face în jurul morţii sale mă preocupă. Mă preocupă foarte mult.

— Fii liniştit. Reclamaţia există. Ea îi va induce în eroare pe câini. Într-un fel sau altul.

— Nu este numai asta… Dispariţia lui este jenantă.

— Era inevitabilă.

Karmann se nelinişti deodată.

— Dumnezeule!… Tu l-ai omorât!

— Bineînţeles.

— De ce?! Nu era necesar să o faci!…

— Nu fi ridicol. Haller era în capul listei cu locurile unde Lucas putea acţiona, forţând. Şi mai presus de orice, era locul care ameninţa cel mai mult integritatea sistemului. Eliminarea lui era inevitabilă în caz de contact.

— Nu era cerută!

— Ba da, era.

— De cine? strigă Karmann.

— Nu ştii? îl ironiză „Ba Huyen”.

Karmann încercă să-şi ascundă neliniştea: lucrurile i-au scăpat! „S.G”. a intervenit în spatele lui!

— Sunt numai un pic surprins, spuse pe un ton neutru. Nu ştiam că l-ai văzut.

— Tu asiguri legătura. Dar el este cel care mi-a telefonat. Numai datorită lui intervin.

— Evident. Şi pentru Lucas.

— Este o chestiune de timp.

— Nu prea avem mult timp.

— Ştiu. Dar fotografia pe care o aveam nu prea semăna cu el. În plus, este un amator…

— Tocmai. Nu înţeleg cum a putut să vă scape.

— Tocmai pentru că este un amator. Poate face orice. Este imprevizibil. Şi în plus mai este şi dotat.

— Ce vă face să credeţi că este un amator? întrebă Karmann după o scurtă ezitare.

— Constantele.

— Lucrul pare contradictoriu.

— Şi totuşi nu este. Profesioniştii acţionează după anumite reguli, mereu aceleaşi, în Est ca şi în Vest. Respectarea acestor reguli este o chestiune de viaţă şi de moarte. Un profesionist nu introduce o schimbare decât în cadrul definit de reguli. Un amator acţionează în sens contrar: el nu are reguli. Aceasta îi dă un avantaj, dar îl face să şi comită greşeli. Erori grosolane. Ca şi cum şi-ar

ţese singur plasa în care se va arunca.

— Ce fel de erori? Vorbeşti de constante…

— Este acelaşi lucru. Foloseşte aceeaşi maşină mereu, aceeaşi armă, aceeaşi muniţie… Noi o ştim şi am ţinut seama. Totul, în final, se va întoarce împotriva lui. A şi început deja.

— Cum aşa?

„Ba Huyen” nu răspunse. Dădu din cap şi zise pe un ton rece:

— Tocmai ne-a furnizat, fără să ştie, mijlocul de a-l prinde în propria plasă. În linişte. Tăindu-i toate legăturile.

Ecranul terminalului videotext se înceţoşă deodată şi o inscripţie mare cu litere roşii a început să pâlpâie:

VERIFICAREA IDENTITĂŢII: CODUL DUMNEAVOASTRĂ? Victor Karmann îşi trecu o mână prin părul alb şi suspină. Era procedura normală: îşi dăduse deja, codul de identificare încă de la începutul sesiunii – un număr format din cinci cifre. Trebuia să înceapă acum, dar cu un alt număr, numai de trei cifre. Dacă nu ar fi procedat aşa – dacă s-ar mulţumi să repete codul de identificare iniţial –, nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Cel puţin în aparenţa. Conversaţia sa cu Centrul s-ar fi desfăşurat ca de obicei; dar Centrul ar fi ştiut că interlocutorul s-a schimbat sau că acesta opera constrâns.

Nicio precauţie nu era de prisos, îşi spuse Karmann agasat. Bătu pe tastatura codul de identificare format din trei cifre.

CORECT

Conversaţia s-a reluat imediat. Centrul vorbi primul.

— Analiza dumneavoastră este în ansamblu corectă… Dar ea este incompletă… Nu puneţi întrebarea corectă…

— Asupra cui?

— Lucas… Noi gândim în definitiv ca dumneavoastră: este un Necunoscător… Şi dificultăţile dumneavoastră de a-l neutraliza sunt de înţeles… Numai dacă beneficiază de

un sprijin… Atenţie, Control, păstrează-ţi vigilenta… întrebarea este: CINE ÎL AJUtă PE LUCAS?… TERMINAT… CENTRUL…

Punctul roşu se mărea în centrul ecranului şi explodă ca un balon. Ecranul se înceţoşă din nou. Karmann apăsă pe un buton: terminalul se stinse. Pe urmă se sprijini de spătarul scaunului şi contemplă gânditor, prin fereastră, etajele luminate ale turnului Montparnasse, suspendate în noapte. Tresări: uitase să coboare storul ce avea pe interior o ţesătură de cupru! îşi spuse că vigilenţa îi scăzuse. Trebuia să-şi revină! Nu va mai exista o a doua punere în gardă venită din partea Centrului!

Se sculă şi se apropie de fereastră.

Au dreptate, dumnezeule! Cineva îl ajută pe Lucas. Este singura explicaţie. Cineva îi ajută!… Cine?

— Valance? David Lucas la telefon.

Se făcu tăcere la celălalt capăt al firului.

— „Da.

— Eu sunt, Daniel.

— Da.

David simţi intonaţia străină din vocea tânărului comisar.

— Nu putet-i să vorbiţi, este adevărat?

— Da.

— Vă voi suna.

— Nu, aşteaptă. (Tânărul comisar urmă cu voce joasă): Sună-mă la 27 – 10 în trei minute. (închise.)

Trei minute mai târziu, David avu legătura cu el din nou.

— Dumnezeule! David! De ce ai făcut asta? strigă Valance.

— Ce-am făcut? exclamă David tresărind.

— Mă crezi tâmpit sau ce! L-ai omorât pe Haller!

— Nu!

— M-ai minţit data trecută. Cineva te-a văzut în

Cartierul latin ieşind din clădirea Alicei Bethel. Semnalmentele pe care mi le-a dat îţi corespund trăsătură cu trăsătură! Până şi Volkswagen-ul! Ai un Volkswagen, nu? (Tânărul comisar părea furios şi înnebunit în acelaşi timp.) Şi în ceea ce-l priveşte pe Lovac, m-ai minţit! Am citit rapoartele: tatuajul pe care-l avea, un soare negru! Chestia descrisă de Olivia după agresiune! El a fost la Louveciennes! Şi tu l-ai omorât, David! M-ai minţit pe toată linia! Şi eu, ca un imbecil, te-am crezut!

— Daniel…

— Eşti nebun, David! Ai devenit complet nebun!

— Daniel, ascultă-mă! (David îi făcu semn Oliviei să ia celălalt receptor.)

— Nu! Tu ascultă-mă pe mine! De ce l-ai ucis pe Haller?

— Nu l-am ucis eu.

— Ba da! L-ai ucis! L-ai ucis pentru că eşti bolnav şi crezi că a luat parte la uciderea copilului tău. Pentru care motiv, nu ştiu nimic! Poate doar pentru faptul că i s-a opus Oliviei în povestea cu sinuciderea lui Rashid. Poate pur şi simplu pentru acesta! Eşti complet ţicnit! Doar n-o să-i omori pe toţi cei care au avut vreo legătură mai de aproape sau mai de departe cu această poveste!… David…

David o întrebă din priviri pe Olivia. Ea ezită o clipă şi-i făcu semn să-i dea telefonul.

— Îi este frică, spuse cu voce înceată punând mâna în dreptul mictoronului. (Ea ¡un mâna de pe microfon.) Daniel? Olivia…

— Olivia! exclamă Valance. De ce ai făcut asta? De ce m-ai minţit şi” tu? Ai înnebunit sau ce! Olivia trebuie să te opreşti imediat! înainte să fie prea târziu! Mă auzi?

— Prea târziu pentru cine, Daniel? întrebă Olivia cu o nuanţă de reproş în voce. (Se făcu linişte la capătul celălalt a firului.) Ascultă-mă. David te-a minţit, este adevărat. Şi eu am fost de acord cu ceea ce a făcut, iar este adevărat…

— Ei, la dracul… îţi dai seama în ce m-ai băgat?

— Nu te-am băgat în absolut nimic, Daniel. Încetează cu panica. Dacă te-am minţit, a fost tocmai să te ţinem departe de toate acestea. Şi orice s-ar întâmpla, să ştii, tu nu vei intra, înţelegi? Nici eu nici David nu te vom implica în această afacere.

— Este prea târziu, gemu Valance.

— Nu, nu este prea târziu, replică Olivia pe un ton ferm. Nu există niciun mijloc, niciun motiv, pentru care să se facă legătura între tine şi noi. Niciunul! Şi nu va fi niciodată, auzi? Niciodată!

— Olivia! protestă Valance după o pauză. El a omorât un magistrat! Tot ministerul este în alertă!

— Nu el l-a ucis, Daniel.

— De unde ştii tu?

— Am fost acolo.

— Ce?

— Aşa cum am spus, în plus, au încercat să-l omoare.

— Cine a încercat?

— Nu ştiu, suspină Olivia.

— Dumnezeule! V-aţi băgat amândoi!… Nu era nimeni acolo! Nimeni în afară de el şi Haller…

David avu o exclamaţie de surpriză.

— Dă-mi-l la telefon! (El luă telefonul din mâinile Oliviei.) Daniel, ce vrei să spui cu „nu a fost nimeni acolo?”. Am tras de mai multe ori pentru a mă apăra! Sunt aproape sigur că l-am omorât pe unul din ei! Şi ei au tras în mine, au folosit gaz! Gaze! Astea lasă urme, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu s-a găsit nimic din toate astea. Niciun cadavru. Nimic. (Tânărul comisar tăcu un timp.) Nici măcar corpul cartuşelor trase, David… Ca la Loviac.

— Este imposibil!

— Şi nimeni nu a auzit focuri de armă.

— Aveau amortizoare de zgomot.

— Amortizoare de…

— Da! Şi în plus era sfârşit de săptămână, nu era practic nimeni în acel loc!

— (Un oftat.) … Tu ai răspunsuri la toate, David.

— Dar acesta este adevărul!

— Când trebuie să te cred? Când spui că nu l-ai ucis pe Lovac sau când spui că nu l-ai ucis pe Haller?

— L-am ucis pe Lovac, ăsta-i adevărul. Şi pe cei doi ucigaşi acasă la Alice Bethel. Ei l-au ucis pe Michael. Ei au vrut s-o omoare pe Olivia şi pe mine, după aceea. Eu nu regret nimic şi atunci când va sosi vremea, sunt gata să răspund în faţa cui vrei… Dar nu l-am ucis pe Robert Haller. (David se opri deodată, amintindu-şi un detaliu.) Maşinile de lângă muzeul Cernuschi! Au tras asupra mea, gloanţele au atins maşinile! Nu au putut să le facă să dispară şi pe ele la feli.

— O înscenare, lăsă să-i scape Valance cu o voce monotonă.

— Cum? ţipă David extrem de enervat.

— Ca să încurce urmele. Precum revendicarea teroristă „Brigada dreptăţii revoluţionare”. (Tânărul comisar rânji cu amărăciune.)

Se făcu linişte.

— Crezi într-adevăr că eu am făcut-o? (Valance nu răspunse.) Daniel?…

— Nu mai ştiu, David… Nu ştiu ce să mai cred.

Se făcu din nou linişte.

— Există o modalitate să verifici dacă ceea ce spun este adevărat sau nu, Daniel.

— Care?

— Gloanţele din caroseriile maşinilor. Şi pe acelea care l-au ucis pe Hailer. Nu sunt acelea pe care le utilizez eu. (David simţi o mare bucurie.) Da! în mod obligatoriul… Iată mijlocul, Daniel!

Valance tăcu un timp înainte să răspundă.

Cuvintele sale l-au izbit pe David, ca pumnii, făcându-l să se clatine:

— Hailer a fost ucis cu un Colţ 45. Glonţul care a provocat explozia dislocându-i jumătate de craniu' este de origine americană. Un glonţ cu fragmentare, cu un efect maxim de şoc. Tipul „Glaser safety slug". (Tânărul comisar oftă resemnat.) Ca la Lovac, David.

— Este imposibil!... bâlbâi David.

— Este într-adevăr arma şi muniţia pe care-o foloseşti?

— Dar nu eu... Nu sunt ale mele!"

— Nu mai este decât o modalitate de a te asigura: expertiza.

Adu-mi-le şi om mai vedea. Cu un pic de noroc, vom putea poate...

— Nu-I mai am! strigă David, înnebunit.

— Ce?

— L-am pierdut la Hailer!

— Îţi jur! (David dădu din cap, dezorientat.) Nu este adevărat!... A căzut în apartament în momentul în care am sărit pe fereastră!

— Nu s-a găsit niciun pistol calibrul 45 la Hailer, David.

— Oh! Dumnezeule! Nu... (David aruncă o privire disperată

Oliviei. Citi frica în ochii ei. Se întrebă de ce-i era frică. Pe urmă înţelese şi i se păru că totul se prăbuşeşte în jurul său.) o capcană! strigă el. Ei au înscenat-o încă de la început!

— Ei nu puteau să prevadă că îţi vei pierde arma, obiectă Valance. Chiar dacă sunt atât de diabolici după cum crezi.

— Nu aveau nevoie de asta, replică David din nou stăpân pe ei. Ei trebuiau să mă ucidă. S-ar fi găsit cadavrul împreună cu Coltul! Toate la Haller... Ei au luat Coltul! Ei!

… David tăcu deodată şi încercă să evalueze pericolul ascuns de acest nou fapt: De ce au arma lui? O vor folosi împotriva lui de acum încolo? Vor mai aştepta? Să aştepte ce? Şi la ce bun?

Vocea lui Valance îi întrerupse şirul reflecţiilor:

— În orice caz, nu ar fi fost cine ştie ce şanse să aflăm ceva cu ocazia expertizei. Tipul acesta de gloanţe – Glaser – explodează în întregime la impact. Chiar şi cămaşa din cupru se distruge în întregime. După părerea mea, expertiza nu ne-ar fi permis să determinăm din care armă ar fi provenit glonţul.

Lucas remarcă schimbarea din tonul lui Valance: începuse să se îndoiască!

— În clar, spuse David, asta înseamnă că dacă responsabilitatea mea este stabilită în moartea lui Lovac, sunt toate şansele să fiu acuzat de moartea lui Haller.

— Este o posibilitate, în sfârşit.

— Numai o posibilitate, Daniel?

Tânărul comisar nu răspunse.

— Mă crezi, nu-i aşa? se hazardă David.

— Nu ştiu, răspunse Valance gânditor. Dar este adevărat că sunt multe lucruri împotriva ta… Prea multe, poate. Ştii prea bine. (Ezită.) Ce făceai la Haller?

— Haller era amestecat încă de la începutul afacerii.

— Dar care afacere, dumnezeule?

— Nu ştiu, un trafic la Saint-Louis…

— Închisoarea?

— Da. Ceva destul de important pentru a justifica o duzină de asasinate ale unor deţinuţi. Ceva destul de important pentru a se decide să ucidă un avocat care risca să dea în vileag afacerea. Ceva destul de important pentru a ucide un înalt magistrat!

— Eşti nebun!

— Nu, nu sunt nebun, Daniel. Cineva a lansat contracte asupra mai multor deţinuţi din Saint-Louis. O

ştiu. Poţi chiar să verifici.

— Ce?

— Este un contract în desfăşurare asupra unui anume Said-Halim Rashid… (David auzi un ţipăt de surpriză de la Valance dar nu se opri.) Pentru motive prea lungi pentru a ţi le explica, acest individ este la curent cu faptul că vor să-l lichideze. Du-te să-l vezi, interoghează-l şi vei vedea.

— Este mort, David!

Lui Lucas i s-a tăiat respiraţia. Rămase împietrit, incapabil să scoată un cuvânt.

— Nu s-a anunţat oficial, încă. După primele rezultate ale anchetei, este o banală reglare de conturi. Ucigaşul a fost identificat: este un apropiat al vietnamezului pe care l-au găsit eventrat cu câteva luni în urmă. Nu are nimic de-a face cu un contract, David. (Valance oftă.) Cu siguranţă nu ai noroc…

— Individul a mărturisit? mormăi David.

— Cum?

— Oare a mărturisit? repetă David printre dinţi.

— Nu… Dar au toate dovezile care le trebuie. Fără să mai vorbim de mobil.

— Nu este el!

— Eşti nebun! Ţi-am spus că…

— Nu este el! ţipă David. Ei sunt! Oh! Bunule dumnezeu!…

Se aşternu tăcerea.

— David, reluă Valance, vino aici… Vom verifica ceea ce spui, îţi promit. Garantez eu. Las-o baltă, te rog. Fă-o de dragul Oliviei. Dumnezeu ştie unde vor duce toate astea!

— Informaţiile… bâigui David, derutat.

— Ce?

— Informaţiile pe care ţi le-am cerut, le ai?

— Nu. Nu m-am interesat încă. Dar David…

— Îmi trebuie! ţipă David. Haller era cu Karmann la

A.R.J! Trebuie să aflu cine erau ceilalţi! Trebuie neapărat!

— Karmann… Avocatul?

— Da.

— Cu Haller? Este imposibil!

— L-am văzut, Daniel! Şi pe senatorul de Launay! Dar nu ştiu cine sunt ceilalţi!

— În orice caz, ce vrei să dovedeşti cu asta? întrebă Valance cu o voce neîncrezătoare.

— Nu ştiu. (David deveni din nou stăpân pe sine.) Ascultă, Daniel, obţine-mi aceste informaţii. Te voi suna pentru a fixa o întâlnire, undeva. Mi le dai şi eu îţi voi spune ceea ce ştiu. Dacă tot nu mă vei crede, voi accepta să mă predau. Ţie sau cui crezi.

Strigătul Oliviei îl făcu să tresară.

— Nu! David!

— Te rog, Olivia!

— Este o nebunie! protestă ea. Vei fi acuzat de moartea lui Haller! Nimeni nu te va crede! Au şters toate urmele, David!

— Daniel, făcu David întorcându-se şi tipindu-şi buzele de microfon. Am o singură condiţie.

— Care? întrebă Valance cu o voce nesigură – intervenţia Oliviei l-a impresionat.

— Olivia. Ea va dispare.

— De ce? exclamă Valance.

— Pentru că ea nu este amestecată cu nimic în tot ce am făcut… (David ezită.) Şi pentru că nu cred că vei putea s-o protejezi. Nici tu, nici oricare alt sticlete.

O serie de linii, numerotate de la unu la cinci s-au înscris pe ecranul terminatorului: capetele capitolelor dosarelor stabilit de serviciul Informaţii generale asupra. Asociaţiei pentru reforma justiţiei” (Pe scurt A.R.J.)

— Vrei să ştii totul, sau numai un ţând particular? întrebă operatoarea întorcându-se înspre Daniel Valance.

Tânărul examină „meniul” afişai pe ecran: primele

trei rânduri nu prezentau niciun interes; ele conţineau informaţii pe care le putea găsi la fel de bine şi în presă.

— Numai rândurile patru şi cinci – rândul „patru” era despre aderenţii şi finanţarea asociaţiei; al „cincilea” era intitulat „Studii despre activităţi”, termeni pudici pentru a exprima informaţiile culese, din interior, fie printr-un funcţionar infiltrat, fie printr-un informator făcând parte din rândurile asociaţiei.

Operatoarea îşi puse ochelarii la loc pe nas şi bătu pe tastatura terminalului. O inscripţie cu litere groase bara ecranul.

COD INVALID CODIJL DE ACCES?

— Ce înseamnă asta? întrebă Valance.

— Aceasta înseamnă că nu puteţi avea acces la această zonă de informaţie cu codul dumneavoastră, răspunse operatoarea puţin supărată.

— Trebuie să se fi strecurat o greşeală, este „grupa zece”, prioritară, indică Valance. Începe din nou, te rog.

— Nu va ajuta la nimic, vă previn.

— Fiţi drăguţă, luaţi-o de la început.

Operatoarea se execută, prost dispusă. Terminalul înghiţi docil indicaţiile furnizate de tânăra femeie, cât şi codul de identificare şi de acces transmis de către cartela magnetică a lui Daniel Valance. Ecranul se goli, timp necesar maşinii pentru a digera toate datele, după care apăru un mesaj pâlpâitor.

COMANDA INVALIDA ZONA PROTEJATA

SFÂRŞIT!

Ecranul se înceţoşă din nou, se afişă „meniul” relativ la A.R.J. Daniel Valance rămase perplex. Ce însemnau toate astea?

— Încercaţi cu primele trei rânduri, ordonă operatoarei.

Rezultatul a fost identic.

— Mai doriţi ceva? făcu operatoarea cu un surâs

ironic.

— De ajuns, mulţumesc. Este un telefon pe aici?

— În biroul alăturat.

Daniel Valance s-a închis într-un mic birou fără fereastră şi ai cărui pereţi dispăruseră în spatele unor dulapuri metalice. Se gândi. Erau cu siguranţă prea multe lucruri ciudate în această afacere. Lucas nu a minţit în ceea ce priveşte maşinile din parcarea de la A.R.J. Dar cum putea cunoaşte adevărul din spusele lui? Prea multe lucruri stranii, într-adevăr… Această poveste cu refuzul accesului la fişier, nu era normală. Nu cu nivelul codului său de acces. Ce însemna oare? Cum s-a putut ca el, să nu poată obţine informaţii simple în legătură cu o banală asociaţie? Cine a decis să „clasifice” aceste informaţii? Şi de ce?

Tânărul comisar s-a aşezat în faţa telefonului ezitând. Erau prea multe lucruri ciudate, prea multe lucruri i se încurcau în cap. Prea mult sânge, prea multe zone întunecoase, prea multe întrebări! Avea impresia că era împins înspre un câmp minat şi nu putea să sufere această senzaţie. De un singur lucru era singur: nu putea să continue singur; trebuia să se „acopere”. Dar pe lângă cine? Şeful serviciului P.J. era în străinătate într-o excursie de studii. Directorul adjunct? în afară de orice discuţie: „nu avea încredere în el. Vincenţi! Da! Un prieten al tatălui său. Vincenţi era omul căruia trebuia să i se adreseze.

Ridică telefonul şi formă numărul ministerului de Interne. Trei minute mai târziu, o secretară îl anunţă că directorul general al poliţiei judiciare nu putea să-l primească mai înainte de ora nouăsprezece.

— Este perfect, mulţumesc, spuse el, şi închise.

Un vag resentiment îl cuprinse stricându-i senzaţia de uşurare pe care o simţea. Olivia… Eh, la dracu’! în definitiv, ea l-a minţit! Nu putea să-şi ia riscul să-şi distrugă cariera, numai aşa, din prietenie! în orice caz, era

idiot că nu o lăsa baltă. Din contră! Avea numai nevoie de ajutor, da, de ajutor! Şi pe urmă, era singura soluţie: dacă ea şi Lucas nu au minţit, dacă erau într-adevăr în primejdie de moarte, cum pretindeau, intervenţia lui Vincente nu putea decât să le fie profitabilă. În caz contrar, el, cel puţin, va fi acoperit. Şi nimeni în lume nu i-ar putea reproşa ca a acţionat astfel!

Telefonează soţiei pentru a o preveni că vavenţ târziu. Ea îi dădu veşti în legătură cu fiul cel mic, de şase luni. În momentul în care a închis telefonul, câteva clipe mai târziu, a fost convins că a ales singura soluţie valabilă. Nu avea dreptul să acţioneze altfel. Nu în situaţia lui f

Directorul general al poliţiei judiciare, Pierre Vincenţi, l-a primit după douăzeci de minute de întârziere. Şi-a cerut scuze şi l-a întrebat politicos de felul în care tatăl său suportă pensionarea. Pe urmă, îşi aşează comod cele nouăzeci de kilograme în fotoliul său şi-i ceru tânărului comisar motivul pentru care voia să-l vadă. Privirea sa, până atunci vie şi mobilă, deveni fixă şi rece: fixă asupra tânărului aproape fără să clipească.

Vincenţi nu era născut ieri: ştia că trebuie să fi avut vreo problemă. Nu ştia care, dar era sigur că el avea una: colaboratorul şefului serviciului P.J. din Paris nu i-ar fi cerut o întâlnire, imediată, numai pentru a-i face o vizită de curtoazie; şi el nu s-ar fi amuzat deloc să-i scurtcircuiteze toată ierarhia proprie fără un motiv bun. Trebuia să fi moştenit o problemă, era un lucru sigur.

Valance a început prin a-i explica motivele pentru care a considerat să i se adreseze direct. I s-a părut că distinge o lucire de satisfacţie amuzată în ochii lui Vincenţi atunci când i-a mărturisit neîncrederea pe care o nutrea cu privire la numărul doi al ierarhiei din Cheiul din Orfèvres – nu a făcut această mărturisire la întâmplare: ştia că Vincenţi împărţea aversiunea sa pentru directorul adjunct al P.J. pariziene; nu ignora că el s-a opus numirii acestuia

din urmă, în zadar însă: omul a fost impus de „cabinet”; era nevoie de un câine de pază pe „chei”.

Tânărul comisar şi-a expus după aceea cazul. A început cu aspectul cel mai sensibil, moartea înaltului magistrat Robert Haller, pe urmă continuă reluând totul, încă de la început, fără să omită niciun detaliu şi evitând să omită vreo opinie. Pe măsură ce înainta în expunerea sa, văzu faţa lui Vincenţi întunecându-se: şi două cute adânci i-au apărut între sprâncene, în momentul în care evocă asociaţia A.R.J. şi pomeni numele senatorului de Launey.

Vincente îl ascultă până la sfârşit fără să-l întrerupă, mulţumindu-se să facă câteva însemnări din timp în timp.

— Asta este tot? murmură el, după ce termină tânărul comisar.

— Cred că da, făcu Valance după o ezitare.

— Crezi sau eşti sigur? întrebă Vincenţi pe un ton sec.

— Sunt sigur, răspunse Valance, crispându-se.

— Bine, făcu Vincenţi, îmblânzindu-se.

Marele şef al poliţiei judiciare îl privi pe tânărul interlocutor cu un ochi nesigur. Nu se înşelase: avea o problemă. Dar era mai presus de ce a putut să-şi imagineze. Cu mult mai mult! Aceasta era problema! S-a frecat pe faţă cu mâinile sale puternice; trăsăturile i s-au deformat de parcă ar fi fost o mască de cauciuc; pe urmă şi-au revenit încet, în jurul privirii, strălucituare din nou, cu toată acuitatea.

— Acest… Lucas, îl cunoşti? întrebă el în sfârşit.

— Îi cunosc în special soţia, răspunse Valance.

— Nu asta te-am întrebat, spuse Vincenţi iritat. Crezi ce-ţi spune, da sau nu?

— Nu ştiu domnule, oftă Valance.

— Nu ştii ce?

— Dacă trebuie să-l cred sau nu. Comportarea sa de la moartea copilului său este atât de ciudată… că…

— Ciudată! strigă Vincenţi. Te-ai zăpăcit, Valance! După câte mi-ai povestit, a ucis pe puţin trei persoane dacă nu patru, dacă îl numărăm şi pe Haller! Şi tu numeşti asta ciudat! E un bolnav, da! S-a servit de tine!

— Se pot vedea lucrurile şi în asemenea manieră, domnule, fu de acord Valance, fără să se lase – ghicise că părerea lui Vincenţi nu era încă formată şi se mulţumea să-l urmărească. Şi nu totul este fals, continuă el. Pe de altă parte este povestea cu A.R.J.-ul şi…

Da, lăsă să-i scape lui Vincenţi cu un ton grav. (îşi încruntă sprâncenele.) Celelalte nume în afară de de Launay şi de Haller, dă-mi-le.

Valance s-a aplecat înspre el şi i-a pus o foaie de hârtie pe birou.

— Totul este acolo, a spus el, aşezându-se din nou. Se întrebă dacă să vorbească sau nu de Victor Karmann şi se decise să nu vorbească. Lucrurile erau deja destul de încurcate şi aşa. Şi Lucas ar fi putut foarte bine să se înşele… sau să-l mintă.

Directorul general al P.J.-ului parcurse rapid lista: în afara celor două personaje citate deja, figurau numele secretarului general al A.R.J.-ului, preşedintele uneia dintre cele mai importante asociaţii de magistraţi, şeful unui sindicat al personalului administraţiei penitenciarelor, un poliţist de rang înalt, fostul conducător sindical, actualmente consilier tehnic pe lângă prefectul poliţiei, şi un necunoscut pe numele de Roman.

— Acestea sunt numele proprietarilor maşinilor, comentă Valance. După Lucas, ar mai fi fost şi alţii în parcarea subterană. (Tăcu un timp.) Cu una sau două excepţii, niciunul nu face parte din A.R.J. După câte ştiu eu, în orice caz, dar v-am spus, nu am putut să verific.

Vincenţi îşi ridică capul şi îşi muşcă buzele, perplex.

— Şi după el, toţi oamenii aceştia vor încerca să-l omoare, este aşa?

— Nu a spus chiar aşa. Nu ştie cine caută să-l omoare. Spune că sunt implicaţi în tentativa de asasinat asupra soţiei sale, cu tot ce a urmat.

— Asasinatele din Saint-Louis?

— Da.

— Ai verificat ce a spus?

— Ceea ce am putut, da.

— Şi atunci?

— Nu se leagă nimic, făcu Valance dând din cap. De la acea aşa-zisă tentativă de asasinat asupra soţiei sale până la povestea contractului de la Saint-Louis…

— Are el vreo explicaţie în legătură cu această serie de asasinate din Saint-Louis?" al întrerupse Vincenţi, subit intrigat.

— Nu prea, nu…

— Nici chiar o idee? o idee vagă?

— Mi-a vorbit de un trafic misterios…

— Un trafic?

— Da. Nu ştie nimic, de fapt. A evocat posibilitatea unui trafic de favoruri dar nu prea credea nici el în ceea ce spunea.

— Ce l-a făcut să se gândească la asta?

— Mai multe lucruri, în special eliberarea lui Edgar Dione.

— Din cauza lui Haller?

— Da.

— Seamănă mai mult cu paranoia acesta, nu?

Tânărul comisar dădu din cap oftând.

— Nu ştiu, domnule. Într-adevăr nu ştiu.

Se făcu linişte.

— Bine! făcu Vincenţi ridicându-se şi ducându-se înspre Valance. Primul lucru pe care trebuie să-l faci este un raport scris, detaliat, asupra a tot ce mi-ai povestit, pe care mi-l vei remite personal. (Remarcă expresia de îngrijorare şi de jenă de pe fata tânărului.) Este cea mai

bună metodă de a te acoperi, preciză cu un mic surâs indulgent. Atenţie! Un singur raport. Fără copie. Îl voi informa eu însumi pe şeful tău şi, de asemenea, pe Callac.

— „Criminalistica”!…

— Nu putem face altfel. Altfel vom avea probleme. Ei se ocupă de cazul Haller. Callac este un individ corect, în orice caz. Şi încă ceva: când te vei întâlni cu Lucas?

— Nu ştiu. El trebuie să-mi telefoneze.

— Bine. Imediat ce afli, să-l contactezi pe Callac. Nu poţi să acţionezi de unul singur în acest caz. Încearcă să-l convingi pe Lucas să se predea. Dacă refuză, nu insista. Nu încerca să-l forţezi, nu se poate şti niciodată. Lasă-i pe oamenii lui Callac să acţioneze. Este treaba lor. M-ai înţeles bine? Fără iniţiative. Nu insista dacă vezi că ceva nu merge, de acord?

— De acord, spuse Valance.

— Nu te îngrijora, îi zise Vincenţi luându-l de braţ şi acompaniindu-l până la uşa biroului său. (Vocea îi deveni liniştitoare.) Am să-i telefonez lui Callac ca să-l previn. (Tocmai deschisese uşa, când se lumină la faţă.) Un ultim lucru, Valance: secret absolut. În interesul tău şi al meu… Al tuturor, în definitiv. Această afacere nu-mi miroase bine: un membru al cancelariei asasinat… (Făcu un gest vag cu mâna.) Nume cunoscute – prea cunoscute… Fără. să mai pomenim de de Launay! Treaba asta poate să ni se spargă în cap, imediat! (Pocni din degete.) în orice clipă… Am încredere în tine.

— Bizuiţi-vă pe mine, spuse Valance. (Ei ieşi.)

Marele şef al poliţiei judiciare închise uşa biroului său, făcu câţiva paşi şovăielnici şi se opri în mijlocul camerei, cu mâinile în şolduri, preocupat.

Se întâmplase!

Bănuia că va trebui să se întâmple!

Privirea i s-a aşezat pe telefonul de lângă birou. Ezită, după care-şi spuse că nu ar servi la nimic să mai

aştepte: trebuia să dea alarma.

Responsabilul serviciului „Documentare-lnformare” al informaţiilor generale se rezemă din nou de spătarul fotoliului întinzându-se, plictisit; îşi terminase ziua. Aruncă o privire pe ultima pagină a publicaţiei „France-Soir”, pentru a afla programul de la televizor din acea seară: în permanentă aceleaşi tâmpenii, bombăni în sinea lui, nici măcar un film! Seara începea prost. Pe urmă îşi aminti că-i mai rămăsese un film înregistrat săptămâna trecută pe care nu-l văzuse încă: un film american, cu război, cu Clint Eastwood şi încă câţiva – nu mai ştia cine, şi nu-şi amintea nici numele regizorului; dar aceasta nu avea importantă: nu exista nimic mai bun pentru a-şi petrece seara decât un film american, de război. Perspectiva de a-l vedea pe marele „Clint” aruncând grenade şi mitraliindu-şi duşmanii relaxat îl înveseli. Telefonă acasă pentru a-şi anunţa sosirea şi a afla din ce consta masa. Soţia l-a sfătuit să nu întârzie: aveau invitaţi în seara aceea, i-a reamintit ea. A închis înjurând în sinea lui: şi-a spus că seara este pierdută, da, va fi pierdută!

În momentul în care se pregătea să părăsească biroul, a zărit aruncat într-un coş de plastic ruloul de la imprimantă. „Listingul” controlului traficului de pe fişierele informatizate: uitase să-l examineze! Ezită, întrebându-se dacă era mai bine să se uite pe el a doua zi; pe urmă îşi spuse că orice ar fi, ar face mai bine să arunce o privire chiar acum.

Cele cinci steluţe i-au sărit în ochi imediat: ele semnalizau cerere de acces neautorizată. Luă cunoştinţă de cele scrise şi tresări. Pe urmă îşi spuse că, în definitiv, seara nu era total stricată: ei vor fi mulţumiţi să fie înştiinţaţi de ce a aflat, putând avea drept consecinţă şi 6 mică primă!

S-a întors şi s-a aşezat din nou la birou, ridică telefonul şi formă un număr. O voce bărbătească, anonimă,

îi răspunse aproape imediat. Îşi spuse succint identitatea şi spuse:

— O apropiere de A.R.J.

— Originea?

— P.J., Valance Daniel.

— A reuşit?

— Nu. Codul nu i-a fost suficient.

— Ai lucrat bine. Mulţumesc.

După ce a părăsit piaţa Beauvau, Daniel Valance a trecut pe la birou pentru a-şi lua lucrurile şi a-şi însemna ceva pe hârtie, pentru raportul care i-a fost cerut de către directorul general al poliţiei judiciare.

pe coridoarele de culoare verde şi triste de pe Cheiul din Orfèvres, se întâlni cu un prieten de-al său, inspector în Brigada criminalistică: el ieşea de la o conferinţă ce făcuse analiza stadiului anchetei privind asasinarea inspectorului general al administraţiei penitenciarelor.

— Atunci? îl întrebă Valance.

Omul de la „criminalistică” oftă.

— Şi-au pierdut timpul punându-şi beţe-n roate, ca de obicei, spuse el. M-am săturat de aceste reuniuni de imbecili!

Valance i-a zâmbit, complice.

— Întâlnire de informare, reluă omul de la „criminalistică” ridicându-şi sprâncenele. La dracu’! Da… Fiecare încearcă să pună într-o lumină favorabilă propriile informaţii şi să le sustragă pe ale celorlalţi!

— Cine a fost? întrebă Valance.

— Ai de cine să râzi! Noi… Indivizii de ia O.C.R.B., de la B.R.B., „stup”… şi te părăsesc! mai era un tip de la D.S.T., nu ştiu dacă înţelegi!… (Clătină din cap cu un aer resemnat.) Poţi să mă laşi în drum? Soţia a rămas cu maşina noastră…

— Bineînţeles.

Un vânt’glacial mătura Cheiul din Orfèvres. S-au

grăbit să ajungă la maşina lui Valance, parcată nu departe de intrarea principală.

— Tu mai parchezi încă acolo? întrebă omul de la „criminalistică” cu un ton ironic. Nu ţi-e frică de nimic!

Valance surâse: cu o săptămână mai înaintea plecării la o intervenţie, prietenul său împreună cu alţi câţiva, au avut dezagreabila surpriză să afle că maşinile lor, parcate în faţa clădirii poliţiei judiciare, au fost ridicate. Un episod în plus din ceea ce ziarele intitulau „războiul poliţiştilor”.

— Eu nu i-am supărat niciodată pe cei de la „stup”! replică Valance râzând.

Pe drum, aii vorbit mai întâi de felul în care vor sărbători Crăciunul şi Anul Nou. Pe urmă au evocat afacerea Haller. Valance îl întrebă pe prietenul său de stadiul anchetei. Acesta îi confirmă că era într-un punct mort: pistele nu duceau nicăieri.

— La un moment dat am crezut că eram pe o pistă, spuse omul de la „criminalistică”. Dar şi aceasta s-a înfundat, ca toate celelalte, adăugă pe un ton dezamăgit.

— Să o iau la dreapta sau la stânga? întrebă Valance ştergând aburul de pe parbriz cu dosul mâinii.

— La dreapta.

— Care era pista ta?

— Mergi drept înainte, acum… O bunică care locuieşte vizavi de Haller, o obsedată de hoţi, se pare. Ea a ţinut minte numărul de înmatriculare al maşinii CX ce staţiona pe stradă, în ajun, cu nişte indivizi în ea.

— Şi atunci, nimic?

— Nu, s-a verificat, numărul era fals. Corespundea unui taxi Mercedes ce era la reparat într-un garaj da stat, Alamos, cred, nu-mi mai amintesc prea bine…

— Amos! îl corectă Valance tresărind.

— Se poate, da. Îl ştii?

— Da, făcu Valance după o pauză. (El ezită din nou.) în sfârşit, numai aşa, ce… adaugă el încercând să

eschiveze răspunsul.

— Am ajuns! concluzionă omul de la criminalistică”. Acolo! Opreşte-te la colţ. (Şi-au strâns mâinile.) Îmbrăţişează-i pe ai tăi pentru mine! „Cia o!”. Şi mulţumesc!

Valance l-a privit îndepărtându-se fugind în noapte şi dispărând la colţul străzii. Nu demară. Neliniştea care l-a cuprins se datora faptului că a trebuit să se trădeze – Vincenţi nu-i recomandase secretul absolut? – şi semnalul de alarmă ce s-a declanşat, undeva în străfundurile memoriei sale.

Amos… schimbarea numerelor de înmatriculare… Taxi…

Toate astea spuneau ceva!

S.A.T. – uIL.

Gânduri confuze i se agitau în cap, toate legate de anii în care a fost afectat secţiei anti-teroriste a Brigăzii criminalistice – S.A.T”.

Amos… însemna ceva… Armenii! Da! El a fost acolo! Amos!… Amoş era una dintre baze! Dar taxiurile! treaba cu taxiurile nu se leagă! Imposibil! Demară în căutarea unei cabine telefonice. Cineva putea să-l ajute. Inge Klur. Un ex terorist german din Fracţiunea Armatei Roşii. Inge Klur renunţase la bombe şi la masacrul nevinovaţilor, dar nu şi la convingerile sale; ea îşi păstrase legăturile cu majoritatea mişcărilor subversive europene. Mica librărire pe care o ţinea în Cartierul latin servea, în unele ocazii, de „cutie de scrisori” pentru destui militanţi clandestini. Ceea ce aceştia nu ştiau, era faptul că Inge Klur nu ezita, de fiecare dată când trebuia-ceea ce se întâmpla foarte adesea dar nu întotdeauna, la vremea înnoirii permisului de şedere – să dea informaţii poliţiei franceze.

Valance îi facilitase instalarea în Franţa; ea avea o datorie faţă de Valance; o datorie de care nu se achitase.

I-a trebuit mai mult de un sfert de oră să găsească o

cabină telefonică funcţionând. Formă numărul, rugându-se lui Dumnezeu ca blonda Inge să fie acasă; nu avea chef să o caute prin tot Parisul ia acea oră din noapte. La al patrulea semnal de apel s-a ridicat receptorul la celălalt capăt al liniei. O voce de femeie răspunse: o voce clară şi dulce:

— Da?

— Valance, făcu tânărul comisar „mulţumind cerului.

— Ah… Este târziu, ştii?

— Am nevoie să mă lămureşti, Inge.

— (Un oftat.) Schweint… (încă un oftat.) Ce?

— Amos.

— Amos?! Amos nu mai funcţionează demult.

— A revenit la viaţă.

— Ummoglich!

— Aşa este şi totuşi Pspuse Valance enervat. Ascultă-mă, sunt grăbit! Amos s-a activat şi vreau să ştiu de ce. Pentru cine. Şi repede!

— Mein Gott, suspină vocea clară şi dulce. Dany… Este periculos, ştii?

— Inge! mârâi Valance. Mâine! La ora 7. Ştii tu unde.

Daniel Valance folosi întreaga dimineaţă de a doua zi pentru redactarea raportului către directorul general al P.J. şi aceasta în ciuda tuturor telefoanelor ce sunau neîntrerupt şi al întregii mişcări de du-te – vino din biroul său – şeful s-a întors? Când se întoarce? Să-i spui că trebuie să-l văd imediat! îi vei spune, da? Este important! etc. Pe la ora 13 coborî să-şi ia un sandviş şi urcă imediat în birou pentru a profita de acalmia de la ora prânzului pentru a-şi citi şi corecta raportul. Pe urmă, puţin după ora 14 şi 30 de minute, totul reîncepu, apelurile telefonice şi toate celelalte, de abia lăsându-i timp să vorbească cu curierul şi să se uite prin hârţoagele ce se adunaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Se făcuse deja noapte când părăsi fotoliul pentru a

fuma o ţigară, în picioare, la fereastra biroului său. Scrută cu ochii apa întunecată a fluviului: vântul acoperea pe alocuri apa de solzi scânteietori ca şi cum un monstru rece şi metalic ar profita de noapte, pentru a încercui, în tăcere, oraşul.

Ce s-o fi întâmplat?

De ce nu i-a telefonat Lucas? Şi-o fi schimbat părerea? Să-l suspecteze pe el? Nu era absurd: lucas nu avea niciun motiv pentru a-l suspecta. Niciunul!… Şi chiar dacă ar avea unul, Olivia ştia că puteau să aibă încredere în el. Niciunul?… Dumnezeule! Nu avea niciun motiv pentru a se simţi vinovat!

Dacă acţiona aşa, era în interesul tuturor. În interesul lor, al amândurora!

De ce atunci dacă era convins într-adevăr că a acţionat cum trebuia, de ce s-a întrebat dacă să-l pună la curent pe Callac, şeful de la „criminalistică”, cu întâlnirea pe care i-a propus-o David Lucas? Şi de ce se mai întreabă încă? Lucrurile s-au schimbat… Care lucruri? Amos… Dar el nu era sigur de nimic! Amos… Taxiurile… Ce însemnau toate astea? Ce? Dumnezeule! în ce s-a băgat şi Lucas?

S-a uitat la ceas. Ora 18 şi 30 de minute. Nu mai putea să aştepte.

Mai zăbovi totuşi cinci minute în plus înainte să părăsească biroul pentru a ajunge la maşina sa. Demară fără să mai piardă nicio clipă şi luă direcţia unui supermagazin situat în josul bulevardului Saint-Germain. Un supermagazin pe care-l cunoştea bine – şi nu numai datorită faptului că rămânea deschis până târziu şi că-i era în drum.

Acest supermagazin era loc de întâlnire – de ultimă oră – cu Inge Klur.

Ea îl găsi.

El o căutase în zadar, în timp de mai bine de cinci minute, de-a lungul raionului de produse alimentare. El

începuse să o blesteme cu voce tare pentru întârziere, când, auzi în spatele său, o voce clară şi dulce care-l făcu să se întoarcă:

— Nu eşti prea discret, ştiai?

Inge Klur era în spatele lui. Ea nu-l privea: stătea în faţa unui raft de biscuiţi dând impresia că nu ştia ce să aleagă. Ea luă o cutie, pe urma alta şi le aruncă în căruţ.

— Ai face bine să mă imiţi, spuse ea tot fără să-l privească. Căruţul tău este gol.

Valance înjură în sinea lui, luă două cutii la întâmplare, de pe raftul cel mai apropiat şi le aruncă în fundul căruţului său.

— Mein Gott! făcu ea cu ironie trecând în faţa lui. Dacă toţi sticleţii ar fi ca tine, de multă vreme noi ăştilanfi am fi câştigat războiul, ştiai?

— Ajunge Inge. Te ascult. (Se apropie de ea.)

Ea nu era nici urâtă, nici drăguţă; faţa ei nu era machiată şi lăsa să se vadă mici riduri care-i brăzdau pielea albă, la colţul ochilor. O dată în plus, Valance se întrebă de unde-i venea şarmul. Şi încă o dată nu fu în stare să găsească răspunsul.

Ea ridică capul, îşi trecu o mână prin părul scurt şi blond, uitându-se la un rând de borcane cu dulceaţă şi spuse:

— Ai avut dreptate. Amos s-a reactivat.

— Pentru cine?

— Pentru niciunul dintre cei pe care-i cunosc.

— Pentru cine, Inge! repetă Valance cu nerăbdare.

— Ţi – ti! Pardon! claxonă o voce de copil.

Valance trebui să se îndepărteze pentru a lăsa să treacă o tânără cu un cărucior în care un copil îşi manifesta zgomotos plăcerea ce i-o producea această plimbare; mama avu un zâmbet de scuză la adresa tânărului comisar şi se îndepărtă rugându-l pentru a nu ştiu câta oară pe copil să nu mai ţipe aşa în magazin.

— Viaţa este ciudată, mein Dany, reluă Inge Klur cu o voce fără inflexiuni. Evenimentele se produc, fără să ne fie explicate. Misterul se prelungeşte de-a lungul anilor. Şi pe urmă, deodată, tOtul devine… klar… sehr klar.

— Ce vrei să spui? Cine a devenit clar? întrebă Valance pradă unei nelinişti în continuă creştere.

— Cum trăiesc oamenii şi cum mor alţii, răspunse Inge Klur într-un mod enigmatic. Cine ce este… şi cine, cu cine este. Totul este mult mai simplu decât ne imaginăm, adăugă ea cu tristeţe. Şi mult mai murdar, în special. Ştiai asta?

— Inge, eu m-am săturat de ghicitori.

— Ştiu acum cum a murit Khaled.

— Khaled!

— Da.

Valance rămase perplex.

Yasser Khaled. Unul din „căpitanii" Frontului popular de eliberare a Palestinei (F.P.E.P.) a lui Georges Habache şi Waddi Haddad. Mort acum trei ani, la Paris, când maşina i-a făcut explozie. Dispariţia sa a dat naştere unui război sângeros între „soldaţii" F.P.E.P. Şi cei ai O.E.P., aceştia din urmă fiind incriminaţi pentru asasinarea lui Yasser Khaled.

— Amos i-a ajutat pe câinii care l-au omorât, murmură Inge Klur.

— Amos? Este imposibil! Amos era una din bazele voastre!

— Şi eu credeam la fel. Dar Amos nu are decât Armenia în suflet (Ea tăcu un timp şi avu o grimasă de dezgust.) Amos este în contact cu câinii aceia… Cu Shylock.

Valance îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză.

„Shylock"! M.O.S.S.A.D! „Shylock" era una din reţelele clandestine implantate în Paris de către serviciile secrete israeliene! Reţeaua ce a dat loviturile cele mai dure diverselor mişcări palestiniene din Franţa şi de prin

toată Europa.

— Shylock nu mai este în activitate, replică Valance, incredul.

— Nu mai fiinţează ca înainte, este adevărat, conveni Inge Klur. Dar câinii au amintiri şi se mai întâlnesc câteodată.

— Cum de ai aflat astea? întrebă Valance. (Nemţoaica se întoarse prefăcându-se că se uită pe o pancartă de reclamă ce lăuda diverse produse regionale şi preţurile „hiperavantajoase”. Un bărbat s-a apropiat, luă un cârnăcior, îl mirosi şi se îndepărtă luându-l cu el. Valance făcu doi paşi înainte.) Cum ai aflat de Amos? întrebă el cu insistenţă.

— Nu-mi cere imposibilul, Dany, murmură Inge Klur. O ştiu şi ţi-am spus-o, asta e tot. Mai ştiu faptul că acei câini lucrează pentru stăpânul lor. Au împrumutat Amos pentru a face un serviciu.

— Cui?

— Nu ştiu. (Nemţoaica păru că ezită.)

— Ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu ştie, Dany… Este ciudat, nu? Este un om în contact cu Amos. Amos îl cunoaşte. Câinii îl cunosc… (Ea dădu încet din cap.) Dar nimeni, în realitate, nu pare să-l cunoască cu adevărat! Ca şi cum acest om n-ar exista. Ca şi cum ar fi vorba de o fantomă!

Valance tresări: frânturi de amintiri s-au legat între ele, deodată, în capul său. Un semnal de alarmă sună, undeva în el.

— Ce i-a furnizat Amos? întrebă el cu o voce monotonă.

— Practic, nimic, răspunse Inge Klur. Maşini cred. În rest, nu ştiu…

— Ce maşini? Ce fel de maşini?

— Nu ştiu Dany. Maşini… Ah, ba da! Două taxiuri în plus.

Semnalul de alarmă începu să sune furios în capul lui Valance.

Valance o privi pe Inge Klur croindu-şi drum printre casele de marcat ale supermagazinului şi dispărând în stradă.

Taxiurile!…

Părea de necrezut dar trebuia să ţină seama de lucrurile evidente! Amos, taxiurile, totul spunea ceva. Ştia acum ce! De fapt, a ştiut tot timpul. Inge Klur tocmai îi spusese cum se asamblau între ele piesele.

Taxiurile!…

Ce poate fi mai banal ca taxiurile printre mii de taxiuri pierdute în fluviul de milioane de autovehicule ce circulă într-un oraş? Ce poate fi mai normal decât faptul că într-un taxiu se urcă şi coboară lume de toate felurile, staţionând sau transportând clienţi clandestin, ici şi colo? Ce poate fi mai anodin, mai anonim?

Ce putea fi mai practic şi mai eficace pentru a stabili contacte pentru a face un filaj, pentru a transporta echipe şi de a coresponda cu ceilalţi prin radio?

Era una din tehnicile de mişcare ale lui „Ba Huyen”!

Nu era singura, dar Valance ştia că ucigaşului aceasta îi plăcea cel mai mult. Cu câţiva ani mai înainte, oamenii de la S.A.T. l-au încolţit într-un colţ pierdut din Ţara Bascilor lângă frontiera spaniola. Valance a fost la faţa locului. În ultima clipă, un contraordin al ministerului de interne a anulat operaţia. Oamenii de la S.A.T. au aflat mai târziu că contraordinul a fost transmis după intervenţia ministerului de externe, motivat de o „cerere presantă” provenind de la un membru al ambasadei israeliene la Paris. În acea perioadă, „Ba Huyen” fusese recrutat de G.A.L., misteriosul Grup Antiterorist de eliberare spaniol, la sfatul serviciilor speciale israeliene, pentru a elimina un anumit număr de militanţi ai mişcării separatiste basce ETA.

Valance nu ştia mare lucru de „Ba Huyen”: dosarul ce-l privea pe acesta, de la S.A.T., constituit pe baza informaţiilor culese – „smulse” ar fi termenul ce ar corespunde mai mult realităţii – de la serviciile secrete franceze, nu era deloc gros. În definitiv, informaţiile cele mai precise despre ucigaş, de care dispunea S.A.T.,-ul, proveneau de ia informatori şi terorişti „pocăiţi”, de extremă dreapta. Dar acest dosar, în ciuda părţilor neclare pe care le avea şi a faptelor scoase la lumină, unele mult trunchiate sau chiar de nerecunoscut, deformate uneori „acest dosar în ciuda tuturor imperfecţiunilor şi a lipsurilor sale, permitea totuşi să-ţi faci o idee asupra traiectoriei lui „Ba Huyden” printre oameni: o traiectorie de sânge şi violenţă, de suferinţă şi de moarte. O traiectorie inumană.

O traiectorie al cărei preludiu s-a desfăşurat pe la mijlocul anilor şaizeci, în jungla vietnameză şi în cartierele periferice ale Hanoiului: omul făcea parte dintre ucigaşi, mercenari în cea mai mare parte, lăsaţi de C.I.A. În spatele liniilor armatei nord-vietnameze. „Înmormântarea” sa în cimitirul militar din Ba Huyen – devenită posibilă datorită complicităţii unui agent dublu est-german – şi „reînvierea” sa au fost singurele favoruri cerute de ucigaş ca recompensă pentru serviciile făcute.

Astfel, într-o dimineaţă de 23 iulie 1967 s-a născut „Ba Huyen”.

Astfel a început lumea tenebrelor sale. O lume fără dragoste, crudă şi rece, plină de explozii ucigaşe şi de strigăte de agonie, jalonată de cadavre de bărbaţi şi femei cu priviri înspăimântate. O lume în care viaţa – viaţa altora – nu avea sens decât atunci când se oprea.

Una din rarele certitudini pe care le avea în legătură cu acest ucigaş era aceea că el întreţinuse, încă de la început şi din motive secrete, legături privilegiate cu M.O.S.S.A.D.-ul. Serviciile secrete israeliene l-au utilizat pentru eliminarea militanţilor şi simpatizanţilor cauzei

palestiniene, în Europa şi în toată lumea. Mai multe informaţii concordante te făceau să te gândeşti că lucrase pentru colonii evrei extremişti ai organizaţiei T.N.T. – în ebraică, „Teroare împotriva terorii” – şi efectuase operaţii de curăţire în teritoriile arabe ocupate din Cisiordania şi Gaza: bineînţeles, nicăieri în raportul lui Karp – raportul oficial al comisiei guvernamentale de anchetă asupra furturilor şi abuzurilor comise de colonii evrei în teritoriile ocupate, publicate în Ierusalim februarie 1984-nu s-a găsit menţiunea participării vreunui ucigaş profesionist în înfăptuirea actelor criminale.

Israelienii nu au fost singurii care l-au utilizat pe „Ba Huyen”. Ucigaşul nu aparţinea nici unei cauze. Nici uneia, în afară de cauza proprie.

Se ştia, de exemplu, că a fost recrutat pentru a instiga serviciile speciale ale Africii de Sud, de către Afrikaner Volkswag – Garda naţiunii afrikane –, o organizaţie de extremă dreaptă, ce lupta pentru eliminarea opozanţilor regimului de apartheid refugiaţi în Angola, în Mozambic-şi în Marea Britanie. Se bănuia, de asemenea, că şi americanii i-au folosit serviciile în America Centrală, fără să se aibă însă informaţii precise asupra misiunilor care ar fi putut să-i fie încredinţate.

Valance nu mai ştia altceva în legătură cu „Ba Huyen”. Nu ştia absolut nimic despre relaţiile ucigaşului cu serviciile secrete franceze; era unul din aspectele traiectoriei lui „Ba Huyen” asupra căruia dosarul întocmit de S.A.T. era totalmente mut. El nu ştia nimic, cu siguranţă, de poziţia avută de ucigaş în represaliile decise de Paris împotriva reţelei de susţinere irakiană şi siriană a mişcării teroriste islamice, în urma atentatelor soldate cu morţi, cărora i-au căzut victime în 1983 forţele franceze prezente în Liban. Dosarul nu pomenea nimic din toate acestea. Valance nu avea cum să fie avertizat deci. Dar el era convins că ucigaşul trebuia să fie amestecat şi aici.

Avea nişte semne! începând cu contraordinul care l-a împiedicat să-l prindă pe ucigaş în Ţara Bască: ministerul de Externe şi cel de Interne nu s-ar fi plecat atât de uşor în faţa israelienilor fără un motiv serios. Un motiv ruşinos. În afară de aceasta, ucigaşul, înainte de a lupta în Vietnam pentru americani, a fost un agent al subdirecţiei operaţiunilor clandestine a fostului S.D.E.C.E. „Ba Huyen" era de origine franceză!

Când cinci minute mai târziu, Valance părăsea la rândul său supermagazinul, avea o singură idee în cap: să-l prevină pe Lucas! Să-i spună că-l credea. Să-l anunţe de pericolul ce-l păştea!

Nd erau pe urmele lui nişte amatori, ci nişte profesionişti. „Profesionişti"! împuşcăturile cu arme de foc, având amortizoare de zgomot, din parcul Monceau; dispariţia cadavrelor; faptele care, unele după altele se întorceau împotriva lui; totul era clar acum! Lucas nu avea nicio şansă în faţa echipei lui „Ba Huyen"! Era sinucidere curată. El trebuia neapărat să se pună sub protecţia poliţiei. El şi Olivia. Cât mai repede posibil!

Dar ce putea justifica faptul că l-au pus pe „Ba Huyen" pe urmele lui Lucas? Şi cine l-a contactat?

În momentul în care Valance ajunse acasă la el, soţia îi spuse că a fost căutat la telefon de un prieten de-al său:

— ...şi a spus numai atât: mâine, la ora 16, la Trocadero.

O luminiţă oranj începu să pâlpâie şi Victor Karmann s-a contractat: un taxiu, un Mercedes de culoare deschisă, s-a aşezat de-a lungul trotuarului, lângă el.

— Morţii au dreptul la pecea veşnică.

— Şi este drept să fie astfel, bolborosi Karmann nemulţumit-această voce...

Portiera din spate stânga a taxiului se deschise.

Karmann nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză aşezându-se pe scaunul din spate al maşinii. Nu se

înşelase: nu era vocea lui! Omul de la volanul maşinii nu era „Ba Huyen”: era un bătrân!

— Cine sunteţi?

— Un vector.

— Un ce?

— Portiera dumneavoastră nu este bine închisă. Închideţi-o din nou.

Taxiul porni.

Karman nu mai puse nicio întrebare; ar fi fost inutil. Bătrânul nu-şi descleştă dinţii decât după douăzeci de minute, după ce opri taxiul lângă biserica Saint-Augustin.

— Cabina telefonică este la douăzeci de metri, la dreapta dumneavoastră. Este scris un număr de telefon, discret, pe geam în partea dreaptă a aparatului. Formaţi acel număr şi întrebaţi de domnul Sánchez.

Karmann ieşi din maşină şi se îndreptă înspre cabina telefonică. Zgomotul motorului Diesel se îndepărtă în spatele lui, până se pierdu în noapte. Găsi numărul exact în locul descris de bătrân.

Formă numărul, făcându-şi ordine în părul alb, întrebându-se dacă trebuia să şteargă numărul. Vocea care-i răspunse îl făcu să-înţeleagă imediat că nu era nevoie.

— Hotelul Concorde-Lafayette, vă ascult?

— Aş dori să vorbesc cu domnul Sánchez, vă rog.

— Aşteptaţi la telefon, vă rog.

O bucată muzicală se auzi în aparat. Pe urmă un zgomot şi o voce spuse:

— Morţii au dreptul la pacea eternă.

— Şi este drept să fie astfel, spuse Karmann foarte repede. De ce aceste precauţii? Ce se întâmplă?

— Regulile au nevoie de variaţie, răspunse ucigaşul cu o voce monotonă. S-a aflat deja că sunt la Paris.

— Este imposibil!

— Te înşeli… Dar asta nu are importanţă. Două

lucruri. Primul: Lucas trebuia să fie aranjat mâine.

— Cei de la ascultare au confirmat?

— Da. Sticletele are întâlnire cu el.

— De ce spui „trebuia”?

— Acesta este al doilea lucru: acest sticlete nu este singurul susţinător al lui Lucas.

— Ce?

— Nu este normal faptul că nu l-am putut localiza încă. Altcineva îl mai ajută pe Lucas.

Karmann simţi crampe la stomac. Respiră profund şi întrebă:

— Lucrul acesta îţi creează dificultăţi?

— Nu.

— Noi ne vom ocupa de asta. Ucide-l pe Lucas. Ucide-l!

Ochii copilului îl priveau pe deasupra cearşafului.

— Papa?

— Da.

— Oare tu eşti bătrân?

— Nu prea. De ce?

— Şi eu, sunt bătrân?

— Nu, tu eşti tânăr, foarte tânăr.

— Dar voi fi şi eu bătrân, într-o zi?

— Într-o zi, da. Dar tu ai tot timpul.

— Eu nu vreau să fiu bătrân.

— De ce?

— Pentru că atunci când eşti bătrân poţi să mori.

— Există posibilitatea asta, într-adevăr. De ce te gândeşti la acestea?

— Aşa, nu ştiu. Câteodată eu mă…

— Câteodată.

— Câteodată mă gândesc, aşa.

— Fără niciun motiv?

— Nu! Şi de asemenea, mă întreb uneori, cum este când ai murit.

— Aşa, cum este după ce ăi murit?
— Bine… Cum?
— De ce vrei să ştii?
— Aşa.
— Mu eşti la sfârşitul vieţii. Atunci se moare, asta-i tot.
— Şi eşti trist?
— Nu neapărat. Este un lucru normal să mori. Toată lumea moare într-o bună zi. Aşa sunt orânduite lucrurile.
— Toată lumea?
— Da. Toată lumea.
— Şi eu voi muri?
— Şi tu ca toată lumea, bătrânelul meu! Nu ai de ce să-ţi faci griji! Poţi să râzi de asta… Doar ai tot timpul. Mai întâi îmi vine mie rândul. Tu ai toată viaţa înaintea ta.
— Toată viaţa mea! Asta înseamnă al naibii de multă vreme!
— Foarte multă!
— Cât de multă?
— Foarte – foarte – foarte – foarte – foarte multă.
— …Papa?
— Trebuie să te culci acum.
— Da, dar papa?
— Ce?
— Oare tu vei muri într-o bună zi?
— Hai că ai haz în seara asta!… într-o zi, da.
— Nu vreau.
— De ce?
— Pentru că voi fi trist.
— Dar nu, ai să vezi…
— Totuşi, nu vreau.
— Nu-ţi cer părerea, bătrânelule! Fac ceea ce vreau!
— …Dar când tu vei fi mort, ce se va alege de mine?
— Tu vei fi viu şi eu voi continua să am grijă de ţine de pe steaua mea şi tu vei vedea, mă vei auzi întotdeauna

strigând dacă faci vreo prostie. Nu-ţi mai fă griji, hai! Să nu crezi că vei scăpa aşa!

— Vei fi într-adevăr pe o stea?

— Desigur. Şi tu la fel, după aceea. Vei vedea, ’ne vom striga cu – cu!

— Este adevărat?

— Dacă-ţi spun.

Ochii i-au explodat, ca nişte geamuri. Nu mai fură decât două sau trei găuri negre de unde ţâşneau strigăte. Şi un copil… Un copil cu o faţă de lemn.

— Papa?

— Da!

— De ce m-ai minţit, papa?

— Nu!

— Nu sunt stele, papa… Nu este nimic… Şi tu nu eşti aici, papa… De ce m-ai minţit?

— Nu!

David se sculă prizonier unei dureri ce-l sufoca. Ar fi vrut să plângă, dar era incapabil. Urmări umbra Oliviei, întinsă alături de el, respiraţia ei, lentă şi regulată, cu speranţa smintită că puterea suferinţei sale ar fi de ajuns să o trezească. El o luă în braţe…

Se sculă în sfârşit şi se duse fără să facă zgomot la bucătărie. Se aşeză pe un taburet lângă fereastră şi fumă până spre dimineaţă. Atunci, simţindu-se golit şi fără forţă, tremurând de frig, se întoarse să se culce. Rămase mult timp cu ochii aţintiţi în întuneric înainte să adoarmă.

David scoase Coltul 45 din pânza în care-l învelise. Se asigură de buna funcţionare a armei. Manipulă pistolul introducând un cartuş albastru metalizat pe ţeavă, luă un încărcător plin şi-l introduse în magazie, punând piedica de securitate.

— Aşa cum este acum pistolul, trebuie numai să tragi piedica pentru a trage, spuse el punând Coltul pe pat.

Cu o mişcare a capului, Olivia îi făcu semn că a

înţeles. El închise sacul de sport în care se găseau restul de încărcătoare şi muniţia şi îl puse într-un colţ ale camerei.

— Este în regulă? întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Îţi mai este rău?

— Acum, mai puţin.

— Ce vrei să spui prin mai puţin?

— Vreau să spun mai puţin.

— (El oftă.) Ţi-e rău încă”?

— David! Ce vrei să-ţi spun? Că sufăr ca o martiră, asta vrei?

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Dar tocmai ţi-am spus adevărul! Mi-e rău, dar acum îmi este mai puţin rău!

— Nu vrei să chemăm un doctor?

— Este complet ridicol, David. Îmi va trece.

— De trei zile tot spui aşa.

— Îmi va trece, îţi spun. Când sunt aşa, practic nu am nimic. Nu trebuie să mă mişc, asta-i tot. Cât mai puţin posibil, în orice caz.

El se uită la ea: era aşezată într-un colţ de canapea, cu spatele lipit de pernă. Ea nu ştia cum, dar panica şi graba din parcul Monceau – sau poate mai târziu, când s-a relaxat – probabil a făcut o mişcare greşită şi una din fracturile coastelor probabil s-a redeschis. Crezuse că durerea îi va trece, dar aceasta i s-a instalat în piept, ca un junghi în momentul în care stătea nemişcată, devenea violentă de-i tăia răsuflarea, în momentul în care se mişca.

— În orice caz îţi convine, spuse ea cu amărăciune.

— Cum aşa, mă aranjează?

— Te rog! Nu fi ipocrit…

David o privi în tăcere.

— Trebuie să mă duc, spuse el întorcându-se.

— David…

— Ce?

— Dacă nu te crede?

— Mă va crede.

— Dar dacă nu te crede şi va încerca să te reţină!

— Ascultă! Am discutat de o sută de ori, deja! Nu se pune problema să mă predau acum. Ai spus-o chiar tu, ar fi o nebunie curată! Atunci, sau mă crede şi totul va fi în regulă… Sau nu mă crede şi atunci dispar, asta-i tot! Nu-ţi mai fă griji. Nu am intenţia să-l brutalizez. Totul va fi bine.

David s-a dus la Golf-ul garat la colţul străzii. Avea două amenzi pe parbriz: maşina era parcata pe o trecere marcată – nici el şi nici Olivia nu şi-au dat seama de aceasta, atunci când s-au întors noaptea trecută din parcul Monceau: în definitiv, nu erau preocupaţi de astfel de lucruri în momentul acela. Lucas luă biletele de contravenţie şi le rupse în bucăţi, când privirea îi fu atrasă de o siluetă ce stătea la vreo, douăzeci de metri la dreapta sa: un agent de poliţie îl observă. Îl înjură în sinea sa. Se instală la volan şi puse contravenţiile făcute bucăţele în locul de sub bord: nu trebuia să se facă remarcat.

Aruncă o privire ceasului; limbile de pe cadranul gri metalizat arătau ora 14 şi 15 minute. În loc să demareze, rămase cu ochii fixaţi pe cadranul ceasului din oţel pe care-l luase de la cadavrul ucigaşului din Cartierul latin: subit – de ce acum? de ce numai acum? – contactul ceasului cu mâna îi repugnă. Fu tentat să se debaraseze de el, dar se abţinu: era o armă şi nu era în situaţia în care-şi putea permite astfel de stări sufleteşti; şi pe urmă – era ridicol, dar aşa era –, nu avea în imediata apropiere, un alt mijloc de a cunoaşte ora. Demară.

Ora 14 şi 15 minute: ar mai fi avut timp să treacă pe la parcarea din piaţa Invalizilor unde staţiona Lancia Oliviei, pentru a recupera puşca cu ţeava tăiată din portbagajul maşinii, după care să se ducă la Trocadero. Ar fi chiar în avans dacă ar proceda aşa: el voia să se asigure

că Valance vine neînsoţit la întâlnire. Calculă cu largheţe: douăzeci de minute pentru a ajunge la parcare, în piaţa Invalizilor: un sfert de oră de manipulare cu puşca Smith & Wesson – se şi gândise la modul în care va ascunde arma sub impermeabil, legând-o în jurul gâtului cu o sfoară, ţeava îndreptată în jos şi încă douăzeci de minute pentru a ajunge la Trocadero. Cu un pic de noroc, va fi acolo pe la ora 15 şi 15 minute. Trei sferturi de oră îi vor fi suficiente să verifice dacă Valance juca cinstit sau nu. Dacă va fi cazul, nu se va arăta şi nu se va duce la întâlnire pur şi simplu

Circulaţia îi strică „programarea" pe care şi-o fixase Lucas: la ora 14 şi 50 de minute nu traversase încă Sena. Ambuteiaje monstruoase blocau căile de acces şi împrejurimile imediate ale diferitelor poduri pe care a încercat succesiv să le traverseze. Peste tot domnea o harababură de nedescris: automobiliştii claxonau cu turbare; alţii abandonau maşinile pentru a-şi da seama de amploarea ambuteiajului în care au intrat; alţii se grupau pentru a discuta gesticulând cu furie sau pentru a asculta radioul dând din cap cu gravitate. David auzi o sirenă apropiindu-se şi văzu trecătorii de pe trotuar, la stânga sa, îndepărtându-se în grabă pentru a face loc unei maşini de-a poliţiei. Ghici că se întâmpla ceva anormal; dădu drumul la radio şi merse încet, încet: nimic; numai muzică şi programele obişnuite. Zări un şofer ce se ducea la camionul său, oprit la câţiva metri în spatele lui. Coborî geamul şi-l întrebă ce se întâmpla.

— Cum! Nu eşti la curent? Au blocat aproape toate podurile şi se pare că au început să blocheze străzile din centru.

— Cine?

— Şomerii! Comitetul lor de apărare, nu ştiu ce acolo... Vorbeşte de o şleahtă de nemernici! Spun că nu pot să facă grevă şi au decis să impună o grevă cu forţa

tuturor celor ce muncesc! Tâmpiţii!… înţelegi, într-un sens, hai?…

David nu-l mai ascultă pe camionagiu pentru a asculta buletinul special informativ al unui post de radio. Un reporter, cu o voce isterică, i-a confirmat ceea ce aflase din gura şoferului: comandouri ale şomerilor au ridicat munţi de asfalt sau beton pe majoritatea podurilor Parisului, alţii au' făcut acelaşi lucru în centrul capitalei. Surpriza fusese totală: nimeni nu s-a neliniştit la mişcările lor de pe şosele, toată lumea i-a considerat banale echipe de al serviciul de drumuri. Operaţiunea a început la ora prânzului; ceea ce a contribuit şi mai mult la creşterea confuziei şi la întârzierea reacţiilor autorităţilor: nimeni nu a fost găsit la Hotel de Ville, pentru'a verifica dacă aceşti muncitori surprinzători efectuau un lucru ordonat de municipalitate. La ora 14 era deja prea târziu: răul fusese înfăptuit.

Se considera acum că ar fi cazul să se facă apel la armată: echipele armatei trebuiau transportate cu elicopterul până la locurile de destinaţie pentru a le degaja.

Lucas zări o mişcare în spatele lui: maşinile manevrau pentru a ieşi din ambuteiaj şi o luau pe un sens interzis. El nu mai pierdu nicio clipă. Urcă Golf-ul pe trotuar şi fără a se mai preocupa de protestele pietonilor, dădu înapoi circa douăzeci de metri angajându-se la rândul său pe sensul interzis. Aceasta îl făcea să parcurgă drumul în sens invers, dar nu mai avea importanţă. Nu mai avea timp să recupereze puşca lui Don Orso. Se va ocupa de aceasta mai târziu. Important pentru el, acum, era să ajungă la Trocadero cât mai repede cu putinţă. Puşca putea să mai aştepte, nu fusese în intenţia sa să se servească de ea împotriva lui Valance sau asupra altui poliţist.

Olivia tresări.

Ea frunzări în grabă documentul A.R.J.-ului, scris de David, pe care-l găsise în maldărul de ziare ce zăcea pe jos, lângă canapea. Nu se înşelase!

Era un document pe douăzeci şi cinci de pagini; reunea zece chestionare, prinse cu agrafă, descriind zece cazuri criminale distincte, numerotate de la unu la zece – zece cazuri reale, spusese David. În ciuda presupunerilor sale iniţiale, atunci când a examinat prima dată chestionarele, acestea nu erau identice; cinci dintre ele conţineau o foaie în plus; cinci dintre ele aveau o menţiune particulară înscrisă în colţul stâng de sus al paginii, ascuns de agrafă.

Olivia nu mai plângea acum; nu mai simţea nevoia.

Cu o oră înainte îl privise pe David plecând şi când Golf-ul a dispărut după colţul străzii, s-a simţit dintr-odată singură, foarte singură. Rămase un răstimp la fereastră gândindu-se cum se vor sfârşi toate astea. Se mulţumi numai să se întrebe şi să se mai întrebe o dată, cu inima strânsă, refuzând din toată fiinţa sa să perceapă răspunsul care începea să se contureze. Pentru a-şi alunga gândurile negre, în ciuda durerilor pe care le avea, s-a decis să facă puţină ordine în studio. A renunţat însă imediat, abia reuşind să nu leşine de durerea ce-o săgetă. Atunci s-a resemnat să se aşeze pe canapea, chinuindu-se să-şi găsească poziţia care o făcea să sufere mai puţin. A început să plângă încet, fără revoltă; i se părea că odată cu lacrimile i se scurgea şi viaţa, lăsând-o pradă încurcăturilor vieţii şi amintirilor ce o torturau.

Olivia nu mai plângea acum.

Rămase perplexă, cu privirea fixă, ca în transă.

Nu se înşelase!

Chestionarele erau diferite! O întrebare – una singură – figura pe foaia suplimentară la cinci dintre ele; o întrebare care nu a surprins-o decât pe jumătate atunci când a citit-o pentru prima dată, ştiind orientările

organizaţiei A.R.J. În materie de justiţie şi tendinţa spre securitate a unui număr mare dintre membrii săii; o întrebare căreia nu i-a acordat atenţie, crezând că se repetă sistematic în partea de jos a fiecărui chestionar, mereu la fel, reprodus în mai multe exemplare plecând de la un prototip; o întrebare care, fără să-şi dea seama de ce, o tulbura acum. Această întrebare era:

„Dacă pedeapsa cu moartea ar fi în vigoare, aţi cere aplicarea ei în acest cazi”.

Dar nu numai această întrebare, ci menţiunea particulară ce figura pe foile separate ale celor cinci chestionare au tulburat-o şi intrigat-o mai mult. Nu putea să-şi explice de ce, dar avea presentimentul, certitudinea chiar, că această menţiune, scurtă, enigmatică, justifica punerea acelei întrebări. Menţiunea genera întrebarea! Da, ea era sigură!

Dar de ce era importantă?

Menţiunea nu era mereu aceeaşi; ea varia după caz, părând să opereze un clasament pe trei categorii: se găsea o dată „PE VIAŢĂ/ANTE”, de două ori „20 ANI/POST” şi de două ori „PE VIAŢĂ/POST”. Primul termen nu punea probleme: se referea la închiderea pe viaţă sau pe o perioadă de 20 de ani; condamnare cu care au fost sancţionaţi criminalii din cazurile respective… Al doilea termen în schimb rămânea echivoc, de neînţeles.

ANTE… POST… înainte… După… Dar înainte şi după ce?

Unsprezece… Haller a pomenit de Unsprezece înainte să moară. A spus că trebuie să se ferească de Unsprezece. Dar ce reprezintă Unsprezece? Nici asta nu prea are sens! Ante! Unsprezece, Post/Unsprezece, asta-nu înseamnă nimic. Este absurd! Nu poate fi aşa! Se înşela! înainte şi după… înainte şi după… înainte şi după ce?

Sub impulsul unei intuiţii de moment, ea se ridică brusc pentru a consulta dosarul vechilor deţinuţi, în

legătură cu morţii din închisoarea Saint-Louis: durerea din piept îi smulse un strigăt şi o făcu să se clatine; se rezemă de un perete închizând ochii, de abia îndrăznind să respire, aşteptând ca durerea, încet, să o lase. Pe urmă, cu multă grijă luă dosarul şi-l deschise, l-au trebuit mai puţin de cinci minute pentru a găsi ceea ce căuta: din cei doisprezece deţinuţi care au murit, în ultimii doi ani, în interiorul sau în afara închisorii Saint-Louis, opt fuseseră condamnaţi la închisoare" pe viaţă sau la douăzeci de ani de detenţie; ceilalţi, printre care şi Salim Rashid – dar Salim era o greşeală! – efectuau pedepse mai uşoare. „Punctul comun!" Punctul comun pe care se încăpăţânaseră să-l găsească, ea împreună cu David, era oare acesta*? Ea îşi aminti de ceea ce remarcase David, cu câteva săptămâni mai devreme: nu putea exista un punct comun tuturor acestor morţi. Probabil era o mortalitate normală. Se prea putea să fie şi morţi printre aceştia, care nu aveau nicio legătură cu povestea asta.

Cu siguranţă!

Descoperise ea punctul comun? îi trebuia o confirmare. Dosar care? Contractele… Contractele de care pomenise Joseph Polonski?

Se aplecă din nou asupra dosarului vechilor deţinuţi şi descoperi confirmarea dorită. Polonski pomenise de două contracte. Primul era destinat lui Nguyen Van Dong, al doilea lui Said-Halim Rashid. Aceşti doi oameni au fost condamnaţi, unul la douăzeci de ani închisoare, iar celălalt la închisoare pe viaţă. Era o confirmare parţială, sigură, dar era o confirmare.

Oare găsise punctele comune? Găsise punctul comun? Dacă da, mai rămânea o întrebare: de ce? Condamnaţii la douăzeci de ani de închisoare sau cei condamnaţi la închisoare pe viaţă au fost asasinaţi. De ce? Menţiunea respectivă dă naştere la întrebare. Şi care este raportul ce există cu Zamourian şi pegra societăţii? Cu

Haller? Cu asociaţia A.J.R? Şi cu cele ce se urzeau la Saint-Louis? Cu senatorul de Launay, Karmann şi ceilalţi? Oare ce legătură exista? Oh! dumnezeul meu! Te implor, ajută-mă! Ce legătură? „Menţiunea generează întrebarea-Da, da!”. Dar de ce era aşa de importantă? 20 de ani. Închiosoare pe viaţă. Ante. Post. PE VIAŢA/ANTE. 20 ANI/POST! Dar ante, post, ce? Dumnezeule, te implor! Ante, post, ce?

Olivia se îndoi asupra ei însăşi, cu faţa în mâini, ca şi cum s-ar fi protejat de amestecul monstruos de nume, de cuvinte, de fraze, de întrebări ce creşteau în ea la fel cu acordarea unei orchestre. Încercă să se stăpânească şi să-şi pună ordine în gânduri. Nu trebuia să cedeze. Nu acum! Trebuia să-şi păstreze mintea limpede; să pună în ordine faptele şi elementele de care era sigură, folosindu-le drept scut împotriva întrebărilor ce-o asaltau din toate părţile. Găsise punctul comun: trebuia să nu se lase! Trebuia să raţioneze plecând de la el!… Dar era imposibil! nu va reuşi niciodată. Condamnaţii la douăzeci de ani şi cei condamnaţi pe viaţă au fost asasinaţi la Saint-Louis. De ce? De ce? De ce? „Menţiunea genera întrebarea”.

Da, ştiu! Menţiunea generează întrebarea. Dar eu nu înţeleg aceea menţiune. Nu o înţeleg!

Nu te mai lega de menţiune. Ocupă-te de întrebare. Vezi ce poţi să scoţi din întrebare. t) în întrebare! aţi cere aplicarea în acest caz”? Menţiunea generează întrebarea, … aţi cere aplicarea în acest caz?! întrebarea! aplicarea ei în acest caz?…”

Deodată, înţelese. Sângele îi îngheţă în vene.

— Oh! dumnezeul meu!… Nu este cu putinţă, murmură ea îngrozită. Nu poate fi astfel!… Ba da! Aşa era! Ea ştia acum. Cu cât se gândea mai bine, cu atât se convingea că este aşa! Nu putea să fie decât asta!

Ca după o furtună, lucrurile păreau că vin la locurile lor; locul pe care nu-l părăsiseră niciodată. Feţe. Nume.

Fapte trecute. Şi cuvinte ca acelea ale lui Haller:

„Trebuie să vă feriţi… UNSPREZECE este pentru voi”.

— Oh! dumnezeul meu!…

„Aceasta era!… Pedeapsa cu moartea!”

Pedeapsa cu moartea continua.

Oamenii, în Franţa, continuau să aplice pedeapsa cu moartea!

În aerul gri şi glacial, palatul Chaillot nu mai avea deloc alura unui edificiu betonat al unei ţări din est. Dimensiunile esplanadei, austeritatea marginilor sale, scările, mulţimea ce se înghesuia luptând împotriva vântului, hainele de blană ale femeilor şi şepcile turiştilor japonezi dădeau locului un aspect „de dincolo de cortina de fier”.

Lucas termină să mai sară pe loc. Se aşează pe o bucată de zid şi mimă că-şi strânge şireturile. Era ora patru fără zece minute; tocmai soseau.

Întârzierea lui nu era datorită numai dificultăţilor de circulaţie: se oprise în drum într-un magazin de articole de sport, de unde şi-a procurat o pereche de pantofi de tenis şi o haină gri cu glugă.

Îşi amintise că pe esplanadă şi în grădinile din Trocadero erau mulţi care făceau jogging ori mergeau pe patine cu rotile, îmbrăcat într-o ţinută sport era mai uşor de trecut neobservat. Cine s-ar fi preocupat de un individ care alerga? Pe de altă parte trebuia într-adevăr să alerge. În acest caz pantofii de tenis îi erau utili. Şi restul, de asemenea! dacă va trebui să o ia la fugă: un tip care face jogging pe stradă atrage mai puţin atenţia decât un om îmbrăcat în impermeabil.

Strânse gluga în jurul capului şi inspectă din nou din priviri, locurile, scrutând feţele, spionând gesturile, mişcările, încercând să repereze semne, un semnal, ceva care l-ar putea alerta. Nimic.

Să se mişte! Trebuia să se mişte.

Nu trebuia să stea nemişcat într-o aglomeraţie. Să se încadreze în mişcarea generală.

Se deplasă cu paşi mici, respirând profund şi întinzând braţele deasupra capului ca şi cum ar fi încercat să-şi liniştească respiraţia.

Se rezemă cu coatele pe un parapet, în mijlocul unui grup de turişti ce admirau priveliştea ce se descoperea de la înălţime asupra turnului Eiffel, asupra Senei şi a unei părţi a oraşului. Se întoarse încă o dată, examină esplanada şi împrejurimile prefăcându-se că-şi masează gleznele.

Nimic! Nu vedea nimic suspect. Dar era oare capabil să discearnă ceva? Nu avea nicio practică, niciun fel de antrenament, niciun fel de cunoştinţe în astfel de treburi! Nu ştia asupra căror lucruri trebuia să se concentreze. Cine era suspect? Cine putea fi? Individul de jos care tocmai mătura, sau ceilalţi doi aşezaţi pe trepte, discutând? fata care studia un plan al Parisului? Vânzătorul de amintiri ieftine ce-şi sufla în mâini pentru a-şi le încălzi? cine era suspect? Oamenii izolaţi sau cei în grupuleţe? Cei care se mişcau sau cei care păreau că nu-l văd? Bărbaţii sau femeile? Dumnezeule mare! cine putea să fie suspect?

Mişcă-te, nu rămâne acolo!

Se îndreptă înspre scări şi se ghemui suplu, cu spatele la perete, la vreo zece metri de o statuie impozantă reprezentându-l pe Hercule şi taurul din insula Creta. Căutase bine din priviri, dar nu vedea nimic. Nu erau decât copii patinând: unii patinau în dreapta sa în jurul a doi negri uriaşi ce patinau şi ei clătinând din cap în ritmul aparatelor Walkman; alţii, un pic mai departe în stânga lui se distrau repezindu-se înspre trecători şi ocolindu-i în ultima clipă terminându-şi cursa, sărind un rând de scări, aterizând pe dalele lucioase şi dure. Nu era decât un grup mic de africani mişcându-se de colo – colo, în faţa

bibelourilor în lemn sau fildeş, expuse pe ţesături întinse pe pământ. Nu era… Nu era nimic! Şi în definitiv, poate aceasta era realitatea, pur şi simplu: nu era nimic! Valance are un prieten: nu îl trădase.

O sclipire de culoare, ceva rapid şi fugitiv îl făcu să tresară: o maşinuţă de culoare roşie, telecomandată de la distanţă se deplasa printre picioarele vizitatorilor amuzaţi. David căuta fără să vrea copilul din mulţime ce manipula telecomanda: nu îl găsi. Se deplasă din nou. O bătrână, lângă un cărucior, flutură manşonul de blană ţipând la tinerii patinatori ce nu au reuşit să o dărâme; unul din negrii uriaşi veni înspre ea pentru a se scuza şi a o ajuta să ducă căruciorul lângă un perete. Nu departe o mică orchestră a Armatei salvării cânta un cântec de Crăciun: copiii, trecătorii se îngrămădeau în jurul lor.

Lucas se uită la ceas. Valance întârziase. Oare întârziase cu adevărat? Dumnezeule! am devenit complet…

Deodată, îl zări: trecea prin mulţime cu un pas grăbit, aruncând priviri în dreapta şi în stângă; el se îndreptă spre centrul esplanadei şi rămase acolo, întorcând capul în toate direcţiile, vizibil îngrijortat. David se uită împrejur cu atenţie. Îşi dădu seama că-i este frică. Nu avea motiv să-i fie frică!” Totul era normal. Mai aşteptă două, trei minute înainte să se decidă să-l întâlnească pe tânărul comisar.

— Daniel, spuse el apropiindu-se, cu ochii la pândă.

— La dracu’, am crezut că ai plecat! făcu Valance uitându-se la ţinuta lui Lucas cu o oarecare surpriză.

David îl trase la o parte. Tânărul comisar remarcă neliniştea lui.

— De ce ţi-e frică?

— Nu ştiu… De tine.

— De mine? strigă Valance.

— Da.

— Eşti nebun? Ce te-a apucat?

David îşi muşcă buzele, în timp ce un bătrân trecea prin faţa lor; bătrânul se întoarse îndepărtându-se.

— Ascultă! vreau să ştiu dacă ai făcut cum ne-am înţeles, spuse David luându-l de braţ pe Valance şi privind impacientat împrejur.

— În numele lui dumnezeu! David…

— Eşti singur, da sau nu?

— Da! La dracu'! Sunt singur! făcu Valance eliberându-şi braţul cu o mişcare bruscă. (Dădu din cap şi-şi aranjă ochelarii auriţi pe nas. Suspină dând din nou din cap.) Faci tâmpenii, prieiene. Ai nervii întinşi.

— Se poate. Îmi pare rău. Ai informaţiile? (Lucas văzu ezitarea tânărului comisar.) Nu le ai?

— Calmează-te, dumnezeule!… Am o parte din ele. Pe cele privind asociaţia A.R.J. De cealaltă parte nu am putut să fac rost.

— Cam aşa, nu ai putut?

— N-am putut, pur şi simplu! Dosarul R.G. a fost scos din circuit. (Valance ezită şi scoase o bucată de hârtie din buzunarul paltonului.) Ţine. Sunt proprietarii maşinilor. (îl lăsă pe David să le citească.)

— Cine sunt aceşti indivizi? în afară de de Launay şi… Dumnezeule! Acesta nu este Roman, ci Karmann! Roman era un nume fals!

— Roverul este o maşină închiriată, David. Ea *a* fost închiriată pe numele de Roman. (Tăcu un timp oftând.) în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, este un sticlete de la prefectură, un magistrat şi secretarul general al A.R.J.-ului.

David, perplex, îl privi ţintă pe tânărul comisar, pe urmă se întoarse pe jumătate. Nu mai înţelegea nimic: departe de a lămuri lucrurile, aceste informaţii se încurcau şi mai tare! Ce putea să însemne oare? îl urmări cu privirea pe unul din patinatorii negri ce descrie nişte curbe armonioase, dând din cap, cu ambele mâini puse pe căştile walkman-ului. Tovarăşul său se oprise şi discuta cu

bătrâna cu căruciorul; amândoi urmăreau evoluţiile maşinuţei roşii teleghidate şi se părea că-l căutau prin mulţime pe cel ce o manipula; negrul cel uriaş ridică braţele în semn de neputinţă şi se întoarse să patineze.

— Informaţiile astea te ajută sau nu? întrebă Valance.

Lucas făcu semn din cap, că nu. El urmărea maşina telecomandată care se apropia precum o insectă uriaşă, căutându-şi drumul de-a lungul pădurii de picioare a mulţimii. Orchestra începuse să caute melodia „O brad frumos”.

— Nu mai are importanţă, replică Valance. Trebuie să vii cu mine, David. Şi Olivia la fel. Trebuie să vă puneţi sub protecţia poliţiei. Este singura voastră şansă de a scăpa. (El sesiză încordarea lui David.) Ascultă, l-am contactat pe şeful cel mare al P.J.-ului. El te va asculta şi pe mine mă va asculta de asemenea…

— Pe cine ai contactat? strigă David îngrozit.

— Trebuia! Nu puteam să procedez altfel!

— Cu cine ai mai vorbit de întâlnire?

— Da, dar nu trebuie să te…

— Oh! Dumnezeule mare! Daniel! De ce ai făcut-o?

David se îndepărtă înspăimântat.

— Ţi-am spus că nu trebuie să te îngrijorezi pentru asta! spuse Valance făcând un pas înspre el. Ai încredere în mine, îţi jur că ăsta este adevărul.

— De ce ai făcut-o? repetă David încercând să-şi stăpânească neliniştea ce creştea în el. De ce?

— Nu ştiu… Nu am fost convins de ale tale…

— Ale mele ce?

— Lucrurile s-au schimbat acum, David, spuse Valance după o scurtă ezitare. Ştiu cine l-a ucis pe Haller! îi cunosc pe ucigaşi! Mă asculţi? David! îi cunosc! Nu ştiu de ce, nu ştiu nici cine i-a angajat, dar ceea ce ştiu David, este că nu ai nicio şansă împotriva lor. Niciuna! Nu cu ei!

— Cine?

— Numele său nu-ţi va spune nimic.

Maşinuţa roşie teleghidată, tocmai se oprise lângă ei. Privirea lui David se fixă asupra ei şi ea parcă avu o mişcare de recul. Pe urmă se învârti pe dale, îi înconjură încet, se opri, apoi acceleră deodată şi dispăru în spatele unui grup de turişti.

— Cine? repetă David cu o voce fără intonaţie.

— Nu-ţi va ajuta cu nimic, îţi spun! Se cheamă „Ba Huyen”. De fapt nu este numele său adevărat. Nu i se cunoaşte numele adevărat. Tot ceea ce ştiu este faptul că ester un profesionist. Super-profesionist! Nu are nimic comun cu pegra societăţii. Nu ai nicio şansă să-i scapi, David. Trebuie să mă crezi!

David se întoarse şi privirea îi rătăci prin mulţime.

Deodată, tresări: o frică violentă, de neînvins, îl cuprinse. Cărui lucru i se datora? Orchestrei care părea că se apropiase? Da… Nu! Era altceva la mijloc! Se produsese ceva! Ce era oare? Semnale! Mişcări bine organizate în mulţimea dezordonată. O ameninţare! Ochii săi au remarcat-o dar acum era incapabil să o detecteze din nou. O ameninţare se născuse în mulţime şi se îndrepta spre el.

Ăuzi vocea lui Valance ca într-un coşmar:

— Ceva nu e în regulă, David?

Reperă mai întâi doi bărbaţi, la vreo treizeci de metri înspre partea lui stângă, ce se îndreptau înspre el şi Valance: pe urmă, unul din cei doi negri uriaşi se postase în faţa unor trepte ce duceau înspre grădini, apăsându-şi căştile de urechi şi dând din cap de două ori. Unde era celălalt?

— Daniel, indivizii aceştia sunt ai tăi? făcu David foarte repede, căutându-l din priviri pe celălalt patinator lângă locul unde-l văzuse discutând cu bătrâna doamnă cu cărucior.

— Ce indivizi? Despre cine vorbeşti?

— La stânga! Cel cu impermeabil albastru închis şi

celălalt cu haina de piele! spuse David întorcându-se şi zărindu-l pe celălalt patinator ce bloca celelalte trepte.

— Cine? Nu văd nimic! Eşti nebun!

Frica lui David spori, golindu-i plămânii de aer şi înţepenindu-i membrele. Bărbatul cu impermeabil albastru închis şi cel cu haină de piele maro stăteau nemişcaţi în mulţime la vreo douăzeci de metri, eliminând orice posibilitate de fugă înspre piaţa Trocadero. De ce nu mai avansau? Ce urmăreau ei cu privirile? Pericolul! Dar care?! Cine trebuia să lovească?!

O masă bleumarină intră în câmpul său vizual şi deodată înţelese: căruciorul! Nu mai avu timp să reacţioneze. În câteva fracţiuni de secundă întrevăzu privirea cenuşie şi rece a unei femei bătrâne şi manşonul de bfană pe care îl întindea în direcţia sa.

Strigătul lui Valance îl pătrunse brusc.

— David! Atenţie!

Simţi că este împins într-o parte. Un prim zgomot, ca o petarda răsună, pe jumătate acoperit de ecoul orchestrei. Simţi imediat o arsură la braţul stâng. Un al doilea zgomot. Valance se curbă de la mijloc, cu ochii măriţi. David o zări pe ucigaşă îndreptând manşonul de blană în direcţia sa; un mic nor a ieşit din el. Într-o fracţiune de secundă s-a ghemuit, pe urmă a sărit pe cărucior împingându-l din toate puterile, urlând pentru a scăpa de frica ce-l cuprinsese. Bătrâna femeie nu a putut să-l evite: ea scoase un strigăt de mânie şi sub violenţa izbiturii căzu pe spate. Primul lucru pe care-l văzu Lucas după aceea a fost chipul unei femei, desfigurat de spaimă, ce se uita fix la el; gura femeii s-a deschis şi a început să urle. Un urlet sfâşietor, sălbatic. Pe urmă imagini scurte ca nişte flash-uri: Valance cu faţa la pământ curgându-i sânge din gură; un om în impermeabil albastru închis şi încă unul ce fugeau înspre el; bătrâna ucigaşă ce începuse să se scoale.

Porni la fugă prin mulţime. Un urlet de femeie se auzi la spatele său. Strigăte răsunară peste tot.

— Opriţi-l! Opriţi-l!

Oamenii îngheţaseră pe loc, cu ochii căscaţi, alţii se îndepărtau ţipând şi împingându-se. După câţiva' metri de alergare, David înţelese că panica era în spatele său: turiştii, gură-cască, priveau toţi înspre locul de unde veneau strigătele. Îşi încetini fuga încercând să-l localizeze pe patinatorul cel negru ce se postase în faţa treptelor, către care se îndrepta. Nu îl vedea deloc! Unde era oare? Un şuierat crescu înspre stânga lui: rotiţele patinelor! mai avu timp să se întoarcă: şuieratul se transformă într-un uruit şi simţi mai mult decât văzu, o masă de muşchi şi oase atingându-l cu o viteză şi o putere înfricoşătoare. Patinatorul întoarse zece metri mai departe, lansându-se din nou în urmărirea sa, sărind treptele dintre nivelele esplanadei, mergând în zigzag printre obstacole şi grupurile ce se plimbau, părând că se îndepărtează, dar luând de fapt viteză pentru a se repezi asupra lui Lucas, asemenea unei păsări de pradă. David îi scăpă încă o dată aruncându-se în josul unor trepte şi ascunzându-se după un tufiş mare, decorativ, din extremitatea esplanadei. Scările! Trebuie să ajungă la scări! în momentul în care urca treptele din nou şi se pregătea să fugă, auzi prin strigăte şi agitaţie un şuierat crescând cu toată viteza: al doilea patinator ţâşni clin mulţime înspre el. O voce se făcu auzită în spatele lui Lucas:

— Opriţi-l! Ajutaţi-mă!

Fu prins de braţul drept.

— Lasă-mă! urla David încercând să se descotorosească de bărbatul gras ce se agăţase de el.

Văzu masa patinatorului mărindu-se cu viteză: frica şi furia îi înzeciră puterile îl luă pe om de guler, îi imprimă brusc o mişcare de rotaţie şi-l proiectă în faţa lui. Patinatorul făcu un salt în lături, derapa şi se izbi cu toată

viteza de taraba unui vânzător de suveniruri. Strigăte de groază, isterice; exclamaţii de mânie. Un bărbat zbieră:

— Opriţi-l! Opriţi-l pe nemernic!

David fugea deja, înspre scările cele mai apropiate. Dar, ca într-un coşmar, la circa cincisprezece metri în faţa lui, ţâşni dintr-un grup de turişti silueta unui alt patinator, alunecând lateral, rigid precum un automat. Deodată omul păru că prinde viaţă: braţele-i băteau aerul precum palele unei elice împingându-l pe Lucas; lama unui cuţit străluci în mâna sa.

David înţelese că nu putea să-i scape. Se deplasă lateral, oprindu-se la un metru de nişte boscheţi mari făcând o strâmbătură la apropierea ucigaşului, după care îşi ascunse faţa în mâini. O fracţiune de secundă înaintea impactului se aruncă în faţa picioarelor ucigaşului. Omul se împiedică şi căzu în boscheţi, strigând plin de mânie; urlă de durere simţind vârfurile de fier forjat ale unui gărduleţ, intrându-i în coaste.

David ajunsese deja la scări, coborî treptele câte patru deodată. Ajuns la nivelul bazinului şi al jocurilor de apă, se lansă într-un sprint puternic în direcţia bulevardului New York. După câţiva paşi, se opri brusc; teroarea pe care o simţea îl făcu să geamă: o sută de metri mai jos, doi bărbaţi fugeau în direcţia sa. Mai zări un al treilea, o siluetă fugitivă intrând în grădină în partea lui stângă.

Se întoarse din drum, ocoli bazinul şi o porni înspre partea cealaltă a grădinii. Alerga ca un nebun, puţin lipsindu-i la fiecare pas să nu se lovească de un obstacol, simţindu-şi picioarele din ce în ce mai grele. Să respire! Respiră, pentru că altfel nu rezişti! Se chinuia să-şi stăpânească respiraţia uitându-se în boscheţii din împrejurimi, temându-se în fiecare clipă să nu apară vreo siluetă. Urcă un deal de-a lungul grădinii şi ajunse în strada Franklin. Golf-ul era aproape! garat lângă parcarea

muzeului Omului. Se întoarse: nici urmă de urmăritorii săi. Fără să mai alerge, înaintă cu prudenţă pe trotuar, cu inima bătând, cu toate simţurile treze, încercând să deosebească în zgomotul străzii paşi fugind sau strigăte de înştiinţare. În momentul în care intră în Golf, un bărbat în impermeabil albastru închis apăru pe trotuarul care mergea de-a lungul esplanadei. Un altul i se alătură; avea o haină de piele maro. Amândoi înaintau în direcţia sa. David porni motorul dar îl opri imediat, înăbuşindu-şi o exclamaţie de ciudă: spatele unui autocar cu turişti îl împiedica să iasă din parcare.

— Oh! La dracu'! Nu! Nu!

Ţâşni afară din maşină şi începu să traverseze piaţa Trocadero. Când ajunse la zona cu iarbă, se auzi din spatele său un fluierat şi strigăte. Nu se întoarse. Traversă zona cu pământ şi ajunse din nou pe şosea, neluând în seamă claxoanele şi scrâşnitul cauciucurilor la trecerea lui în zigzag, ca un descreierat, sărind pe capotele maşinilor staţionate. Se angajă pe o stradă cu multă lume, se urcă pe trotuar şi continuă să alerge încercând să-şi regularizeze ritmul paşilor şi să-şi golească mai bine plămânii. Se întreba cât timp va mai putea menţine acest ritm. Bulevardul era parcă fără sfârşit: fără o stradă laterală, absolut nimic! Un gând îl îngrozi: dacă au o motocicletă, sunt pierdut! îşi spuse. Se întoarse din fugă: nimeni! Unde erau? Nu puteau să se lase păgubaşi aşa de uşor. Ce putea să însemne asta? Zări o străduţă laterală pe partea lui dreaptă. Se aruncă în direcţia ei ca un apucat, abia reuşind să nu dărâme două bătrâne, ce strigaseră de frică, o luă pe altă stradă, pe stânga, pe urmă pe alta, pe dreapta şi dădu într-un mic bulevard. Reperă imediat un camion plin cu moloz. Camionul! Da! Mări ritmul alergării şi îl urmări în paralel, de-a lungul trotuarului. Pe urmă, profitând de primul semafor se urcă în platformă prăbuşindu-se cu totul.

Nu mai încercă să verifice dacă a fost văzut. Nici dacă urmăritorii săi l-au văzut, mai ales. Nu făcu nimic din toate acestea. Rămase lungit pe spate, uitându-se fix la norii de pe cer, cu inima bătând îngrozită şi totodată liniştită, precum un copil care se ascunde. Când camionul porni simţi o bucurie puternică, aproape animalică ce-i dădu crampe la stomac. Nu se mai mişcă; se mulţumi să simtă vibraţiile tablei în spate, să asculte zgomotul motorului, rugându-se să nu se întrerupă, imaginându-şi că distanţa dintre el şi ucigaşi se mărea.

Femeia bătrână, împingând căruciorul se îndepărta de mulţimea ce se adunase în jurul corpului lui Daniel Valanee, ghemuit pe dalele îngheţate. Ea se îndrepta încet spre un pâlc de boscheţi, aruncând în jurul ei priviri reci şi precise.

O voce în spatele ei o făcu să tresară.

— Doamnă! Aţi uitat asta!

Ea se întoarse: un puşti, strângând sub braţ o maşinuţă roşie şi o telecomandă, îi întindea o căciulă de blană. Ea îi mulţumi şi se aşeză pe un gărduleţ cu spatele spre boscheţi. Cu mâinile înmănuşate îşi aranjă cocul de culoarea gri, după care se uită la esplanadă legănând uşor căruciorul. Fu găsită în curând de unul dintre patinatorii negri. Au schimbat câteva cuvinte. Bătrâna se ridică şi se aplecă deasupra căruciorului, mâinile sale dispărând în interior.

Ea desprinse arma din manşonul de blană, scoase încărcătorul şi-l înlocui cu un altul, pe care l-a extras cu multe precauţii dintr-un sac de plastic.

Ea ezită, ridicându-se pe jumătate.

— Culasa şi amortizorul de zgomot?

— „Niet”. S-a confirmat, răspunse negrul uriaş, fără să o privească.

— Eu sunt gata.

— Aşteaptă… Acum.

Bătrâna aruncă pistolul în boscheţii din spatele ei. Pe urmă se aşează, urmărindu-l pe patinatorul negru îndepărtându-se şi dispărând în mulţime.

Sirenele, răsunară de departe şi ocupară în curând piaţa Trocadero. În câteva minute esplanada mişuna de poliţişti, b ambulanţă, urlând din sirenă îşi croi drum pe dale.

La capătul a câtorva minute, indiferentă la agitaţia din jurul ei. ucigaşase ridică şi se îndreptă spre piaţa Trocadero. În trecere, acostă un poliţist vorbindu-i o clipă. Când părăsi în sfârşit esplanada, siluete în uniforme se îngrămădeau în jurul unui pâlc de boscheţi.

— Spuneţi! Sunteţi sigur că era vorba de piaţa Trocadero? spuse şoferul de taxi!

— Sigur, răspunse David uitându-se încă o dată după Golf şi în împrejurimi.

Totul părea normal. Noaptea căzuse demult. Nicio siluetă suspectă.

— Mai fă un tur.

— Ce?! Dar este al treilea pe care-l fac!

— Ştiu, îmi pare rău. Dar sunt sigur că am parcat aici… O să-mi aduc aminte. Mai fă un tur.

— Dumneata plăteşti!…

Taxiul plecă din nou. David se contractă şi îşi masă cu o mână rana de la braţul stâng.

— Mergi mai uşor te rog.

— O.K., de acord!

Lucas părăsise camionul la poarta Maillot. Neavând bani la el şi temându-se să nu atragă atenţia sa datorită sângelui ce-i murdărea braţul, s-a refugiat pe un teren din mijlocul pieţei. Locul era gol. Se ascunsese în nişte boscheţi, ca un animal, examinându-şi rana: durerea i se accentuase, dar fu mulţumit să constate că plaga era superficială. Îşi înnodă maioul în jurul braţului de aşa manieră să ascundă urmele de sânge. Pe urmă, tremurând

atât de frică cât şi de frig, asurzit de zgomotul circulaţiei din jurul lui, se chinuia să se gândească la ceea ce tocmai-i se întâmplase, pentru a încerca să înţeleagă. Foarte repede şi-a dat seama de un lucru evident. Acesta l-a întors pe dos mai mult decât frica fizică pe care o încerca din nou, rememorând minutele de nebunie şi moarte pe care le trăise; Valance a fost trădat. Cineva din sânul poliţiei l-a trădat şi i-a înştiinţat şi pe ucigaşi. Cine? Cu cine o fi vorbit Valance?

Lucrul acesta îl mai obseda încă atunci când taxiul făcea înconjurul pieţei Trocadero.

Încercă să nu se mai gândească pentru a se putea concentra să recunoască locurile. Scruta interiorul maşinilor şi examina fiecare trecător.

— Opriţi-vă.

— Unde?

— Acolo.

— V-aţi amintit?

— Cred…

Caroseria Golf-ului lucea în lumina felinarelor. Părea că-l aşteaptă. Lucas şovăi. Ochii lui scotociră parcarea, peronul muzeului, încercând să detecteze o umbră, să simtă o mişcare. Nimic. Se linişti. Şovăise îndelung, întrebându-se dacă trebuia sau nu să-şi recupereze Golf-ul. În final s-a gândit că ar fi mici şansele ca ucigaşii să-l fi văzut urcându-se înăuntru. Aproape niciuna! în afară de aceasta, îşi lăsase hainele actele şi banii în portbagaj. Nu le putea lăsa acolo. După tot ce s-a întâmplat, poliţia ar fi găsit-o mai devreme sau mai târziu. Nu o putea lăsa acolo.

— Este acolo! strigă el prefăcându-se surprins.

— Unde? strigă la rândul său şoferul de taxi.

— Acolo! Tocmai acolo! Golful cenuşiu!

— Dar, dumnezeule! de cincisprezece ori am trecut prin faţa ei.

— Ştiu, este ridicol… Nu am văzut-o de nas.

Şoferul fluieră.

— Eu, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş lăsa-o mai moale cu joggingul, spuse ironizându-l şoferul. Ştiu că goleşte capul dar nu mi-am închipuit că-l goleşte într-atâtL.

Se opri lângă Golf.

— Aşteaptă o secundă, spuse David deschizând portiera.

Chiele erau în maşină. Le luă, deschise portbagajul, luă banii din pantaloni şi plăti şoferului de taxi.

Se aşază la volan privind cum se îndepărtează taxiul. Totul se petrecuse cu bine. Totul era în regulă. Totul era în regulă!... „Prea bine! Prea uşor...". Este ridicol să gândească aşa! Ai înnebunit! Vei înnebuni! Nu! Nu! Nu este ridicol. Nu este ridicol! prea uşor...

„Profesionişti, David. Super-profesionişti! Nu ai nicio şansă..."

Prea uşor... Ei abandonaseră urmărirea prea uşor. Îşi recuperase maşina prea uşor...

„Profesionişti, David".

Simţi neliniştea crescând în el. Ce putea să însemne asta? Presupunând că au reperat maşina, de ce nu s-au repezit asupra lui, acum? De ce nu-l ucid acum? Ei doresc să-l urmărească!... Olivia!... Nu! nu ţine! Ei nu puteau să presupună că va risca să-şi recupereze maşina. Nu puteau! Şi el nu remarcase pe nimeni! Nimic! Oare să fie aşa?... Oh! Dumnezeule bun!... Ce-or fi însemnând toate astea? Asta nu înseamnă nimic. Asta înseamnă că te-ai ţicnit, complet nebun! Ei nu au reperat maşina. Chiar dacă au reperat-o, nu-i ajută cu nimic. Cu ce i-ar putea ajuta? Ştii bine că nu. Şi nici n-au reperat-o! Nici nu sunt aici! Şi nici nu te vor omorî! Nu este nimeni! Nimeni! înnebuneşti! „Prea uşor...". Dar nu! Aceasta este situaţia! „Prea uşor..."

„Nişte profesionişti, David. Super-profesionişti! Nu ai nicio şansă!..."

Deodată se cutremură. Avu impresia că inima-i sta să se spargă. Ochii i-au căzut pe buzunarul de sub bordul maşinii: se vedeau amenzile. Fuseseră mişcate din loc! Era sigur! Dumnezeule! Cum putea fi sigur de un lucru ca ăsta? Era sigur! Oh! Dumnezeule, aceasta era! „Prea uşor…” Aceasta era! Datorită amenzilor, ei puteau să ajungă până la adresa din Muette! Până la Olivia!

Începu să judece febril. Numele străzii era menţionat pe amenzi. Dar strada era lungă. Ei nu puteau fi siguri că era strada pe care o căutau… Cât timp le-ar trebui să localizeze studioulu?

„Nişte profesionişti, David. Super-profesionişti!…”

Oh! Dumnezeul meu!… Olivia!

Demară şi făcu turul pieţei pe două roţi în căutarea unei cabine telefonice.

David! Tu eşti? David!…

Îşi dădu seama că îi era frică. Îi era frică dar trăia! Se cramponă de telefon.

— Ascultă-mă…

— David! ce s-a întâmplat? Daniel este…

— Nu acum! strigă el. Ascultă-mă! Părăseşte apartamentul! Părăseşte-l imediat!

— David!…

— Termină! Nu spune nimic! Fă ce ţi-am spus! Fă-o acum! imediat! Te implor, Olivia, fă ce ţi-am spus!

— De acord.

— Aşteaptă!… Nu ieşi din clădire, înţelegi? Nu ieşi în stradă!

— Dar unde vrei să mă duc? strigă ea, înnebunită. Unde?!

— Coboară la subsol, în parcare, şi rămâi acolo! Or să vină să te ia.

— Cine?

— Prietenii lui Mavrone. Du-te! grăbeşte-te!

El închise telefonul. Introduse o monedă în aparat şi

formă un alt număr de telefon. Numărul îl învăţase pe dinafară cu câteva săptămâni înainte-o eternitate! –, la Vico, în Corsica. Un număr la care să telefoneze în caz de urgenţă, îi răspunse o voce de bărbat:

— Cine?

— Muette.

— Ce?

Lucas înjură. Spuse:

— Să te ajute Fecioara.

— Să te păzească Dumnezeu mai întâi. O.K. Muette. Vorbeşte.

— Evacuare.

— Când?

— Acum!

— Imposibil. Ne trebuie două ore.

— În două ore va fi prea târziu!

— Nu te nelinişti şi rămâi unde eşti. Te vom…

Dumnezeule! urlă David. Muette a fost reperată!

În câteva cuvinte îi explică situaţia. Corespondentul îi ceru să aştepte o clipă, după care îi spuse:

— Într-o oră. Un camion de livrări. Unde vei fi?

— Acolo. Vă voi acoperi.

— De acord. Dacă ne pierzi, punctul de tranzit este hotelul Monaco. Repet: hotelul Monaco. Noroc.

Lucas închise. Ezită înainte să părăsească cabina telefonică. I se păru deodată că s-a speriat degeaba. Poate nu era nicio primejdie, în definitiv! Dacă într-adevăr au văzut amenzile, de ce nu l-au aşteptat lângă Golf? L-ar fi putut omorî şi după aceea să se ocupe de Olivia. De ce nu i-au întins o capcană lângă Golf? „De ce?”

Încetează! Nu te gândi! Nu te mai gândi…

Acţionează!

Se uită la ceas. Ora 20 şi 25 de minute. Nu mai avea niciun minut de pierdut. O oră… O oră! îi mai rămânea timp să facă ceea ce voia să facă. Ieşi afară din cabină.

— Mormânt. Ascult.
— Tocmai a plecat. În direcţia Alma.
— Alma?
— Da. Şi avem o problemă. Merge prea repede…
— V-a reperat?
— Nu.
— Lăsaţi-l!
— Ce?
— Încurcă urmele! Lăsaţi-l! Nu trebuie să-l urmărim. Întâlniţi-vă cu cealaltă echipă la Muette.

Camionul de livrări – un banal camion de produse lactate – apăru în colţul străzii.

David se ascunse mai bine în umbra porticului scoţându-şi Smith & Wesson de sub impermeabil. Observă furgoneta cu ferestre pictate pe partea cealaltă a străzii, la circa cinciprezece metri. Părea soală. Dar nu era aşa: ucigaşii erau în ea. Ştia. Ştia unde se aflau şi ceilalţi.

Camionul s-a oprit în faţa imobilului ce avea firma. Trei bărbaţi au coborât din camion. Se pregăteau să-şi facă de lucru pe lângă un căruţ cu lăzi de carton.

Era ora 22 şi 27 de minute. Evacuarea începuse. Cu o oră mai târziu după cum conveniseră. După ce a părăsit piaţa Trocadero, Lucas s-a dus în cea mai mare viteză în parcarea subterană din piaţa Invalizilor pentru a lua puşca cu ţeavă retezată a lui Don Orso. Se gândise că era mai prudent să abandoneze Golf-ul şi plecase deci la volanul Lanciei Oliviei.

De cum sosi în Muette, reperă ucigaşii. Şansa îl ajutase; în momentul în care intrase pe stradă, îl zărise pe negrul uriaş ieşind dintr-un taxi şi intrând într-un Volvo parcat puţin mai departe. Doi bărbaţi erau în Mercedes; trei în Volvo. Cele două maşini erau invizibile pentru cei ce se găseau în stradă, fiind parcate în aşa fel încât să o poată bloca dacă ar fi cazul.

David îi chemase din nou pe corsicani pentru a

întârzia evacuarea Oliviei cu o oră; timpul necesar pentru a cunoaşte întregul dispozitiv folosit de către ucigaşi. Pentru că trebuiau să mai fie!

I-a luat puţin timp să localizeze BMW-ul din ambuscadă, la capătul opus al străzii; unul din bărbaţii din interior fuma. Nu văzuse pe nimeni pe stradă. Nici pe aceasta, nici pe aceea ce dădea în mijlocul ei, formând un fel de T. Lucrul acesta îl neliniştise. Nu era cu putinţă; o ştia: trebuia să existe un filator, în felul în care erau aşezate maşinile, nu se putea supraveghea strada. Or, ei erau acolo tocmai pentru aceasta! Şi pentru a şti unde, el, Lucas se va duce, în care imobil va intra. Pentru aceasta nu l-au omorât în piaţa Trocadero; înţelesese în sfârşit lucrul acesta: ei îl văzuseră bine urcând în Golf, aşa cum dedusese, ei găsiseră amenzile, evident; şi deciseseră să-l aştepte în strada Muette, să-l pândească, să-l folosească pentru a evita căutările inutile şi periculoase şi numai după aceea să-l omoare – să-l omoare pe el şi pe Olivia! împreună! Era singura explicaţie. Nu putea fi alta! „Nişte profesionişti…”

Trebuia să fie cineva la pândă. Dar unde?

Trecuse o dată pe stradă cu Lancia. Pe urmă încă o dată, într-un taxi pe care-l găsise în piaţa Muette căruia îi povestise ceva în legătură cu o bancnotă de 100 de franci. Nu văzu pe nimeni. Nici sub arcade, nici în maşinile staţionate. Se gândise. Şi pornind de la convingerea pe care o avea – trebuia să fie cineva la pândă”! –, dedusese logic că acesta trebuia să ocupe o poziţie care să-i permită să supravegheze ambele străzi deodată: ucigaşii nu aveau în definitiv niciun indiciu, bazându-se numai pe informaţiile cuprinse în cele două amenzi. Nu puteau şti pe care din străzi locuia. Trebuia să le supravegheze pe amândouă. Numai un singur ioc le permitea lucrul acesta: intersecţia celor două străzi în formă de T. În acel loc precis văzuse furgoneta, staţionând chiar pe trecerea de

pietoni. O furgonetă cu geamurile vopsite!…

Un al treilea drum de recunoaştere nu mai făcu. Parcă Lancia lângă grădina Ranelagh. După ce-şi ascunse puşca Smith & Wasson pe sub impermeabil şi şi-a umplut buzunarele cu cartuşe cu bile de oţel şi cu gaz C.S., a ieşit în stradă luând unul dintre ultimele autobuze din seara aceea. Staţia de autobuz era la vreo treizeci de metri de locul unde staţiona furgoneta. A sărit pe trotuar şi a început să fugă la adăpostul autobuzului. Până acolo unde cei ce pândeau din furgonetă nu-l mai putea vedea şi s-a ascuns în umbra porticului, chiar în faţă, pe partea cealaltă a străzii. Dacă nu s-a înşelat… Dacă cei ce-l pândeau se aflau în acea furgonetă.

David îşi reţinu răsuflarea. Unul din corsicani tocmai se urca la volanul camionului. Ceilalţi doi se prefăceau că se ocupă de adunarea lăzilor îngrămădite pe trotuar; lucrau într-un mod mai precis, cu zor, aproape imperceptibil, dar real. Olivia era în camion! Se părea că reuşiseră? Bătăile inimii sale îl asurzeau. Se deplasă uşor în umbra porticului: strada era goală şi cealaltă, din faţă, de asemenea era goală. Se retrase repede de frică să nu fie trădat de aburii respiraţiei sale. Se uită din nou la furgonetă. O fixă cu intensitate.

— Roşul către Chiorul… Roşul către Chiorul…

— Chiorul, te ascult.

— Mormânt îi va urmări. Schimbaţi frecvenţa. Contactaţi-l.

— O.K… Chiorul către Mormânt… Chio…

— Mormânt… Autobuzul s-a limpezit?

— Nu. În aparenţă nimeni nu a urcat şi nu a coborât.

— Dumnezeule! v-a păcălit… Pe care porţiune a putut să-l folosească?

— Circa şaizeci de metri. Dar ar putea fi o greşeală.

— Nu e nicio greşeală! Roşul vă va întâlni.

— Imposibil, este un camion ce blochează strada.

— Ce?

— Un camion de lapte care…

— De cât timp?

— Cinci… Nu, aşteaptă! Pleacă…

— Interceptaţi-l! Mu sunt magazine pe stradă! Opriţi-l! Opriţi-l!

Semnalizatoarele camionului s-au stins şi porni lent. În aceeaşi clipă, ca şi cum totul începea să aibă un sens-ca într-un film oprit ce începe să se deruleze deodată – furgoneta începu să vibreze şi motorul să uruie.

David nu-i dădu timp să se mişte. Ca împins de un resort pe care aşteptarea şi frica îl comprimaseră la maxim, sări ţintindu-i cu puşca.

Trase de două ori. Primul cartuş cu bile de oţel spulberase parbrizul furgonetei, al doilea cartuş explodă în interior, degajând instantaneu un nor albicios de gaz C.S. Răsunară strigăte. Un geamăt”.

Se Jntoarse aşteptând camionul ce se apropia cu toată viteza. Îi făcu semn şoferului să intre pe strada adiacentă, în spatele lui se auzi zgomotul unei portiere!

Se ghemui pivotând şi deschise focul asupra portierei furgonetei, ce tocmai se deschidea. Un om urlă prăbuşindu-se pe carosabil ţinându-se de un picior.

Totul se desfăşura prea repede! Dumnezeule bun! într-o fracţiune de secundă zări masa camionului ce se depărta bala nsându-se şi auzi zgomotul motoarelor apropiindu-se. Celelalte maşini!

Se angajă pe străduţa adiacentă, după camion, se opri aproape imediat, întorcân du-se, se ghemui între două maşini staţionate. Nu trebuia să se îndepărteze! Trebuia să profite de faptul că maşinile erau nevoite să încetinească pentru a intra în stradă! Deodată o întrebare îl paraliză: câte focuri trăsese? Puşca Smith & Wesson era încărcată alternativ cu cartuşe cu gaz şi cu bile: niciodată cartuşele cu gaz nu puteau străpunge un parbriz! Avu timpul

necesar să introducă un cartuş cu bile în puşcă, când un BMW urlând din cauciucuri dădu colţul străzii derapând.

În momentul în care maşina accelera din nou, Lucas se ridică în picioare şi deschise focul. Puşca avu un recul în momentul în care detonă. BMW-ul îi depăşi. Maşina se întoarse brusc, lovi un autovehicul în staţionare, pe urmă un altul, după care se opri de-a curmezişul pe carosabil. Din câţiva paşi, David a fost lângă maşină îndreptând ţeava retezată înspre parbrizul spart Simţi o mişcare în interiorul maşinii. Un-braţ. O armă… Trase instantaneu. Un ţipăt. El se îndepărtase deja în fugă. Se întoarse şi văzu pe unul din ocupanţii BMW-ului chinuindu-se să deschidă portiera, în timp ce un fum albicios se răspândea în habitaclu. În spatele BMW-ului o altă maşină frână în ultimul moment. Din nou strigăte. Chemări. Ordine. David nu le mai auzea. Fugea în direcţia grădinilor Ranelagh.

Ministrul de Interne încetă să-şi mai răsucească sprâncenele zbârlite între degete, aruncă o privire la dreapta spre şeful de cabinet William Martin după care se uită vizibil enervat la cei şase oameni aşezaţi în semicerc în faţa biroului său. Se uită la cel ce tocmai vorbea.

— Noi vom examina acest aspect mai târziu, Callac, spuse pe un ton fără pic de amabilitate. Care sunt concluziile dumitale?

Şeful Brigăzii criminalistice, Loïc Callac, s-a întrerupt imediat, ridicând capul cu un aer crispat, îl privi cu disperare pe vecinul său din stânga, Ange Campana, director în poliţia judiciară care rămăsese însă împietrit şi spuse:

— Noi credem că Lucas l-a omorât pe Daniel Valance. Arma cu care acesta a fost ucis şi care a fost găsită la Trocadero, are amprentele lui Lucas.

— Vrei să spui că acest tip a fost atât de idiot să arunce arma fără să şteargă amprentele? exclamă şeful de cabinet.

— Nu, este puţin mai complicat. Amprentele au fost şterse de pe armă… dar nu în armă. În graba de a se descotorosi de armă, a uitat un detaliu: încărcătorul. Pe el sunt amprentele, chiar foarte vizibile.

Ministrul dădu din cap.

— Perfect. Mai departe?

— Credem, de asemenea, că Lucas… în sfârşit, noi avem chiar certitudinea că el l-a omorât pe inspectorul general Haller. Ţinând seama de muniţia pe care o utilizaseră acest om, expertiza balistică nu a fost uşoară, dar rezultatele sunt clare: este aceeaşi armă care a fost utilizată la uciderea lui Haller şi a lui Valance. Nu există niciun dubiu asupra acestui lucru.

— Niciunul? întrebă ministrul închizând ochii.

— Niciunul, domnule.

— Bine, făcu ministrul, mai liniştit.

— Nu credeţi că se elimină prea repede dimensiunea teroristă din acest caz, domnilor? întrebă cu morgă un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul scurt şi bine pus la punct, aşezat în stânga ministrului, puţin mai la o parte faţă de ceilalţi.

Ministrul îl privi cu un ochi rece: se chema Richard Vernón. Înalt funcţionar. Având misiunea de la primul ministru pentru supravegherea poliţiei. Însărcinat în special cu spionarea în contul primului ministru, lucru ştiut de ministrul de interne.

— Noi nu eliminăm nimic, domnule Vermon, replică ministrul cu un ton sec, insistând asupra „domnului Vernon” pentru a-l face să înţeleagă că el nu recunoştea niciun alt titlu – în realitate fiind obligat să se acomodeze cu prezenţa acestui tânăr pe care Matignon a reuşit să i-l impună în timpul campaniei electorale. Fiecare lucru la timpul său? spuse ministrul cu un surâs crispat.

— Richard, eşti pe un drum greşit în acest caz, se fandosi şeful de cabinet. Acea revendicare a unei aşa-zise

„Brigadă de dreptate revoluţionară” este o minciună sfruntată. Nimeni nu a auzit vorbindu-se de ea. Nici înainte, nici după. Nu este aşa? Greşesc sau nu? adăugă el adresându-se şlefului Brigăzii criminalistice.

— În sfârşit, răspunse Callac manifestându-se jenat să participe la această discuţie. Totul te determină să te gândeşti la un lucru făcut de Lucas. Pentru a încurca pistele.

— În plus, Richard, continuă şeful de cabinet, ştii bine că este o practică curentă acum. Nu se mai sparg băncile în zilele noastre, se atacă „marele capital”. Sună mai bine. Şi permite în final să derutezi ancheta.

— Ştiu, spuse tânărul ce avea această misiune, cu bruscheţe, făcându-se a nu remarca zâmbetele pe care propunerile şi tonul şefului de cabinet, le-a provocat în asistentă. Găsesc numai că s-a mers cam prea repede, asta este tot…

— Dar noi vom reveni, domnule Vernon, noi vom reveni, fiţi sigur, spuse ministrul pe un ton exagerat de liniştitor. Bine! domnilor, aveţi ceva de comentat în legătură cu ceea ce s-a spus? De la domnul Callac, aştept.

Se adresase celor patru ce nu luaseră încă cuvântul până atunci: Henri Chevance, directorul general al poliţiei naţionale; Roger Mahon, directorul informaţiilor generale ále prefecturii poliţiei; Pierre Vincenţi, directorul general al poliţiei judiciare şi Ang e Campana, directorul poliţiei judiciare. Toţi patru arătau că nu mai aveau nimic de adăugaf.

Ministrul îi privi o clipă în tăcere. Pe urmă deschise dosarul din faţa sa, aruncă o privire prin el şi-l închise la loc.

a»

— Domnilor, am luat cunoştinţă de sinteza pe care am primit-o de la voi în legătură cu acest caz. Nu pot să spun decât că nu este mulţumitoare. Vă veţi convinge

împreună cu mine. Cel puţin aşa sper… (Ministrul tăcu un timp, masându-şi cu ambele mâini tâmplele.) Dacă am înţeles ceva, este uşurinţa, chiar iresponsabilitatea, de care s-a dat dovadă în acest caz, încă de la început. (Ministrul se opri din nou, măsurând parcă tăcerea adâncă ce se lăsase deodată.) Pentru început, vreau să nu apară nimic în presă, în legătură cu acest caz. Descurcaţi-vă cum veţi şti pentru aceasta. Aveţi servicii, oameni pe care-i conduceţi, atunci conduceţi-i! De azi înainte, informaţiile transmise presei, dacă va fi cazul, vor fi cu acorduţ meu. Şi numai cu acordul meu. A fost destul de clar?… Bine. În curând voi ţine o conferinţă de presă în legătură cu acest caz pentru a linişti spiritele. Ştiu că ceea ce s-a întâmplat este ruşinos, dar în situaţia în care ne aflăm, nu am de ales. Am nevoie să-mi faceţi un punct de vedere complet şi precis asupra a ceea ce ştiţi. Nu vreau să cad în plasă. Bine… Mai întâi vreau să ştiu cine este acest Lucas? De unde a răsărit? Cum de s-a putut greşi atât de mult în privinţa lui?

Se iscă rumoare în rândurile asistenţei.

Şeful de cabinet îl întrebă dfri privire pe Henri Chevance: sfinxul – era porecla directorului general al poliţiei naţionale, ce i se trăgea de la faţa masivă şi de nepătruns, mai mult decât gustului pentru secrete, secrete ce i-au permis să evite suferinţele de-a lungul întregii cariere, în ciuda schimbărilor succesive de regim – dădu imperceptibil din cap. Se aplecă şi se adresă unui bărbat din dreapta sa:

— Cred că este rândul tău să răspunzi, Vincenţi. Tu ai detaliile cazului încă de la început. Eu voi interveni dacă va fi nevoie.

— Vă voi fi recunoscător domnule director general, spuse ministrul cu ironie în glas. La fel, tuturor celor prezenţi. (îşi împreună mâinile şi-l privi pe directorul general al poliţiei judiciare.) Vă ascult.

Vincenţi îşi reinstală cele nouăzeci de kilograme pe scaun şi-i expuse ministrului cazul, aşa cum îl cunoştea, începând cu crima din Louveciennes, până la teza susţinută de către Olivia Lucas privind moartea lui Salim Rashid în închisoarea din Saint-Louis, pomenind în două cuvinte de ancheta făcută de soţii Lucas asupra acestei închisori, anchetă pe care ei o mai continuă încă, preciză el, convinşi fiind că moartea copilului lor are legătură cu evenimentele ce s-au desfăşurat la Saint-Louis. Vorbi circa zece minute fără oprire.

— În sfârşit, spuse în loc de concluzie, se pare că nici Lucas, nici soţia sa nu şi-au revenit după moartea copilului lor.

— Aşa crezi? întrebă ministrul.

— Da, domnule. Şi aşa credea şi… Valance.

— De la el ştii toate astea?

— În mare parte, da. Restul provin de la S.R.P.J. de la Versailles. (Vincenţi se întoarse înspre vecinul său din partea stângă, un omuleţ cu ochelari auriţi şi cu faţa smeadă, parcă cerându-i asentimentul.) Şi de la R.G., pentru activitatea soţiei lui Lucas, ca avocat.

Şeful informaţiilor generale, Roger Mahon, îşi descrucişă picioarele aranjându-şi dungile pantalonului; îl aprobă din cap pe Vincenţi.

— Ea s-a ocupat în acest timp, îi preciză ministrului, de un număr însemnat de oameni cu idei de stânga. Dintre care unii făceau parte din Acţiunea directă.

Ministrul de interne ridică capul gânditor.

— Despre Lucas, nimic?

— Nu, domnule.

Ministrul bătu cu degetul pe dosarul din faţa lui şi-i spuse lui Vincenţi:

— Raportul lui Valance…

— Nu există decât un singur exemplar, îl asigură Vincenţi I l-am recuperat din birou.

— Foarte bine, (Ministrul tăcu o clipă.) Bine, atunci în legătură cu cazul de la Saint-Louis, unde sunteţi cu ancheta?

— Nu am avansat deloc, interveni şeful de la P.J., Ange Campana cu vocea sa puternică şi bolovănoasă. Am reluat totul de la început, ţinând seama de informaţiile lui Valance. Moartea celui de al doalea deţinut, Said-Halim Rashid, nu pune nicio problemă. La prima vedere confirmă teza lui Lucas. O face mai mult credibilă. Singura problemă este faptul că nimic nu ne permite să ne îndoim de sinuciderea primului, a aceluia care s-a spânzurat. Absolut nimic.

— Pe scurt, nu e nimic?

— Nu aş spune asta, domnule… Se pare totuşi că se întâmplă lucruri… stranii la Saint-Louis. Dar nu ne dăm seama cu exactitate ce anume.

— Ideea cu traficul de favoruri medicale, de care i-ar fi pomenit Lucas lui Valance, nu se confirmă? întrebă şeful de cabinet.

Omul supranumit sfinxul dădu din cap.

— Este puţin probabil, spuse cu o voce dulce şi fără intonaţie. Dar nu o putem exclude cu totul. Cel puţin pe moment.

— Ne-am gândit că eliberarea lui Edgar Dione, ar putea să confirme această poveste, reluă Campana. Am verificat totul. S-a efectuat într-o manieră perfect regulamentară. Rămâne faptul că implicarea lui Zamourian în ceea ce se petrece la Saint-Louis este mai mult decât probabilă. De ce? Şi cum? încă o dată, nu ştim. Dar el este implicat încă de la început. Mai mulţi dintre oamenii săi de încredere au fost ucişi recent. După Valance, Lucas i-ar fi ucis.

— Se poate? întrebă ministrul.

— Lucrul acesta pare a fi Iqgic. Dar nu avem certitudinea decât în ceea ce priveşte pe unul singur dintre

cei uciși... (Campana se întoarse înspre șeful Brigăzii criminalistice.)

— Lovac, Ștefan Lovac, completă Callac. Unul din anturajul apropiat al lui Zamourian. Glonțul care l-a ucis a fost de același tip cu cele trase asupra lui Haller și Valance.

— Este aceeași armă, presupun? făcu ministrul cu un aer complice.

— Este probabil.

— Probabil?

— Expertiza balistică nu a dat niciun rezultat în cazul lui Lovac. Cămașa glonțului a explodat complet. Acest tip de muniție este destul de rar pentru a ne da seama dacă a fost aceeași armă care l-a ucis pe Lovac, Haller și după aceea pe Valance.

— Adică Lucas.

— Da domnule, spuse Callac după o scurtă ezitare.

Ministrul se ridică și se duse lângă fereastra mare din spatele biroului său. Era noapte. Se gândi o clipă, cu mâinile la spate, după care se așeză la loc pe scaun, încet.

— Bine, acum, înainte de a reveni asupra anumitor aspecte ale acestui caz, spuse punându-și coatele pe birou, vreau să știu două lucruri: De ce Lucas l-a ucis pe acest comisar tânăr-care-i era, după cum cred că am înțeles, unul din prietenii săi? Și de ce acest om l-a ucis pe inspectorul general al administrației penitenciare?

Se făcu liniște. Înalții responsabili din poliție s-au pus de acord din priviri.

Vocea dulce și fără inflexiuni a sfinxului se auzi:

— În ceea ce-l privește pe omul nostru, vreau să spun de Valance, se pare că nu este nicio explicație... logică, aș spune. Chiar nicio explicație, în afara unei crize de nebunie.

— O criză de nebunie, repetă ministrul cu un ton sec. Nu găsiți cam puerilă explicația, domnule director

general?

— Este, într-adevăr, domnule ministru, răspunse sfinxul, fără a se lăsa impresionat. Dar nu văd o alta. Cred că este şi opinia lui Vincenţi, de altfel… (Vincenţi afirmă, dând din cap.) Şi trebuie să recunosc faptul că cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai mult, cu atât sunt mai convins să împărtăşesc această opinie.

— Nu văd o altă explicaţie, domnule, spuse Vincenţi, răspunzând privirii ministrului. Erau într-adevăr prieteni, cum aţi spus dumneavoastră. Lucrul acesta nu prea are sens…

Tânărul însărcinat cu misiunea de a-i supraveghea, îl întrerupse:

— Iertaţi-mă, spuse cu o lucire rea în priviri. Vreau să vă pun o întrebare. Ce făcea comisarul de poliţie împreună cu Lucas în piaţa-Trocadero?

Şeful cel mare al P.J.-ului ezită înainte să răspundă.

— Credem că aveau întâlnire…

— Credeţi?

— Da. Válance era în contact cu el. Trebuia să se întâlnească la cererea lui Lucas.

— Ce să discute?

— Lucas i-a cerut nişte informaţii, făcu Vincenţi, oarecum jenat. Stă scris în raportul lui Valancé…

— Ştiu, spuse tânărul. Şi el v-a vorbit de această întâlnire, nu-i aşa? De ce?

— Nu mai ştia ce să facă. Cred că-l bănuia pe Lucas că l-a omorât pe Haller… Dar în realitate nu era sigur şi el…

— El voia să fie acoperit, pe scurt?

— Da. Cred că da.

— Şi dumneavoastră ce aţi făcut atunci?

— L-am sfătuit să-l convingă pe Lucas să se predea. Era singurul lucru de făcut.

— Bineînţeles, spuse tânărul. (Se ridică, făcând

câţiva paşi, după care urmă.) Dacă am înţeles eu bine, aceasta înseamnă că s-a lăsat un tânăr poliţist, fără o experienţă reală, să-l prindă pe un om bănuit să-l fi omorât pe Haller. Este aşa? Şi totul, fără ştiinţa Brigăzii criminalistice, care era însărcinată să ancheteze împrejurările morţii lui Haller. Nu greşesc, nu-i aşa?

Vincenţi se crispă, părând că ezită.

Tânărul nu-i lăsă timp să intervină. I se adresă lui Campana:

— Valance era unul dintre colaboratorii dumneavoastră?

— Da, făcu Campana, după ce-i aruncă o privire lui Vincenţi.

— Unul dintre colaboratorii cei mai apropiaţi?

— Da, este adevărat, răspunse Campana reţinându-şi un oftat.

Tânărul îl privi fix, dând din cap.

— Deci, dacă am înţeles eu bine, asta vrea să spună că un membru al cabinetului şefului poliţiei judiciare era în relaţie, chiar şi prin intermediul informaţiilor, cu ucigaşul mai muitor persoane, printre care şi un înalt magistrat al cancelariei!...

Se făcu linişte.

Ministrul se uită la oamenii aşezaţi în faţa sa fără să înceteze să-şi răsucească sprâncenele cu degetele.

— Domnule! repetă tânărul, luându-i pe ministru şi pe şeful de cabinet ca martori. Vă imaginaţi ce se va întâmpla dacă presa va afla acest lucru...

— Vă împărtăşesc neliniştea, domnule Vernon, spuse ministrul pe un ton grav. Aţi pus punctul pe i referitor la ceea ce am amintit anterior privind uşurinţa şi iresponsabilitatea... Dar dacă-mi permiteţi, voi examina această problemă mai târziu. (Tânărul s-a aşezat din nou, dădu vag din mână în semn de aprobare.) Vă mulţumesc domnule Vernon, adăugă ministru! cu un surâs forţat.

— Domnule ministru, lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, protestă Vincenţi. Nu chiar aşa de simple precum le crede domnul Vernon.

— Ah… făcu ministrul, cu o lucire de amuzament în privire.

— Nu am idei preconcepute, spuse tânărul. Nu fac nimic altceva decât să constat faptele.

— Permiteţi-mi, domnule… Lucas era un prieten de-al lui

Valance. Este în definitiv, un fapt. Dar nici eu, nici Campana nu am ştiut până când nu ne-a spus Valance. De altfel, în ceea ce priveşte întâlnirile, contrar la ceea ce credeţi, nimic nu a fost făcut fără ştiinţa Brigăzii criminalisitice. Eu personal l-am înştiinţat pe Calfac de întâlnirea dintre Valance şi Lucas, l-am cerut lui Valance să anunţe „criminalistica" tocmai pentru a le indica locul şi ora acestei întâlniri, imediat ce ar fi aflat, l-am recomandat chiar de a se duce la „criminalistică". A fost de acord… Dar nu a făcut-o. &

— Întrebarea este: de ce? spuse şeful se cabinet.

— Şi aş adăuga chiar, interveni sfinxul, ce s-a putut întâmpla ca acest tânăr să ia o astfel de iniţiativă?

Nimeni nu răspunse. Sfinxul luă act de această tăcere. Avu o mică strâmbătură de durere şi adăugă.

— Acestea fiind spuse, domnilor, explicaţiile dumneavoastră nu vor convinge pe nimeni. Mă refer la ziarişti.

Ministrul oftă şi-l aprobă din cap. Reflectă o clipă şi spuse:

— În legătură cu Halier, aveţi vreo explicaţie? De ce l-a omorât?

— Aceasta este de neînţeles, domnule, răspunse Vincenţi. Nu are nicio logică, absolut deloc… Dacă nu considerăm că a înnebunit subit. (Ministrul avu un gest de iritare.) După câte am înţeles eu, îl considera direct

răspunzător de moartea copilului sau pe inspectorul general Halier. Avea aerul că se gândeşte la gradul implicării sale în evenimentele de la Saint-Louis. Toate acestea pentru nişte motive vagi şi făcându-şi reproşuri incredibile, care ar aduce mai degrabă cu un delir paranoic decât cu altceva. Am verificat un număr însemnat de lucruri în ceea ce-l priveşte pe Halier şi n-am descoperit nimic. El este desigur, la originea transferurilor deţinuţilor care au murit la Saint-Louis. Dar, în definitiv, nu este nimic anormal în acest lucru. El a mai transferat şi alţi deţinuţi, în această închisoare sau în alta şi care nu au păfit nimic. Printre altele, el nu a intervenit deloc în stabilirea locului de detenţie a celebrului Salim Rashid, dacă ar fi să ne luăm după Lucas şi soţia sa, punctul de plecare al întregului caz.

— O clipă, vă rog, spuse tânărul. Să admitem că acest Lucas este nebun, aşa precum afirmaţi, şi că Halier ar fi neîntinat ca zăpada. Cum explicaţi întâlnirea de la A.R.J?

— Este într-adevăr un punct ce rămâne neclar…

— Mie mi se pare foarte clar, interveni sfinxul după ce remarcase iritarea ministrului la evocarea acestui aspect al cazului. El a născocit totul.

— A născocit totul? se miră tânărul.

— Desigur. Vă semnalez faptul că, pentru moment, cunoaştem despre această întâlnire numai pentru că Lucas a pomenit de ea. Nu avem nicio dovadă a faptului că s-a ţinut în realitate şi cu atât mai puţin că inspectorul general al administraţiei penitenciarelor ar fi participat la ea. Noi trebuie deci să-l credem pe Lucas pe cuvânt, lucru pe care, se pare, şi-l şi dorea.

— Nu vă pot urmări prea bine, spuse şeful de cabinet.

— Nu eşti singurul, William, mărturisi ironic tânărul.

— Vreau să spun, ce interes ar fi avut să născocească această poveste? reluă şeful de cabinet.

— Pentru a avea sens restul elucubraţiilor, răspunse sfinxul, imperturbabil.

— Cu o minciună în plus? strigă tânărul, Caraghioasă modalitatea de a-şi face credibilă povestea, nu?

Sfinxul zâmbi cu falsă indulgenţă.

— Noi nu avem nicio posibilitate de a afla dacă este o minciună sau nu, spuse el. Dar dacă este o minciună, precum bănuiesc, este destul de abilă şi de tulburătoare pentru a fi tentat să-i acorzi încredere, precum faceţi dumneavoastră, acum. (Tânărul rămase fără glas.) Este o manipulare clasică. De altfel, vă reamintesc faptul că acest om este jurnalist. Se poate deci presupune, a priori, că este o persoană informată. Fabricarea unei astfel de minciuni nu poate prezenta pentru el greutăţi insurmontabile.

Ministrul avu un murmur de aprobare.

— Sunt de acord cu dumneata, spuse el. Acest mod de a vedea lucrurile este cel mai înţelept. (Ezită.) Şi mai ales cel mai sănătos. (Sprâncenele sale s-au încreţit; vocea i s-a înăsprit.) în această privinţă, domnilor, trebuie să vă spun că nu înţeleg graba cu care asociaţi cele două cazuri. Cazul Lucas este unul. Problema A.R.J.-ului este alta. Precum tocmai vă demonstra domnul director general, nu există nimic, în orice caz nimic serios, nici concret care să vă permită să faceţi o astfel de apropiere. Pentru moment, vreau să spun, bineînţeles... Mă înşel oare? domnule Vincenţi, nu păreţi a fi de acord...

Directorul general al P.J.-ului se mişcă în scaun ca şi cum şi-ar fi adunat cele nouăzeci de kilograme în jurul său. Schimbă o privire scurtă cu şeful informaţiilor generale, aşezat la stânga sa şi spuse:

— Noi nu am inventat relaţia Lucas/A.R.J., domnule. Noi suntem departe de a ne imagina că poate exista o astfel de legătură. Valance a făcut acest lucru. El ne-a condus pe această cale...

— Dumneata spui Valance, i-o reteză ministrul, ar trebui să spui Lucas în realitate, nu-i aşa?

— Da, dacă adoptăm optica lui Chevance.

— Dar nu este cazul domniei voastre, dacă înţeleg eu bine.

— Să spunem, domnule, că nu mă mărginesc, în stadiul actual al lucrurilor, să adopt acest punct de vedere, oricare ar fi el, de altfel. Elementele de care dispun-atât ca poliţist, desigur sunt prea slabe pentru a mă putea pronunţa.

Ministrul tăcu. O scurtă lucire de amuzament i se citi în ochi: înţepătura nu-i era adresată, o ştia; îi era adresată sfinxului. Acesta din urmă păru că nu-şi dă seama şi-i ceru lui Vincenţi:

— Valance v-a furnizat informaţii despre A.R.J. de care noi nu dispunem?

— Nu, tocmai voia să le obţină dar nu a mai apucat. Cred, de asemenea, că acesta era unul din motivele pentru care voia să mă vadă. L-am prevenit imediat pe Habon, ca şi pe dumneavoastră... (Şeful de cabinet confirmă cu un surâs.)

— Totul este aşa cum aţi spus, spuse şeful informaţiilor generale. Avem urma unei cereri de acces la fişier, făcută de Valance şi privind A.R.J.-ul. Din fericire, dosarul trecuse la G.E.R. – după cum am convenit, aruncă el, zâmbindu-i şefului de cabinet – cererea nefiindu-i acceptată. (Omuleţul îşi drese glasul.) Dar, ca să revenim la ceea ce spunea Vincenţi, cred că nu putem exclude legătura dintre cazul Lucas şi A.R.J.

— Ce vă face să credeţi aceasta? întrebă ministrul.

— Două nume ce au fost citate de Valance sau de Lucas: nu contează de cine. Întâmplarea ar putea explica amestecul unuia dintre ei, Zamourian, de exemplu. Cu toate că Lucas putea să aibă alte motive pentru care să pomenească de el. Dar nu se mai poate pune problema

întâmplării, domnilor, pentru a justifica amestecul senatorului de Launay. Cum şi-ar fi putut imagina Lucas un lucru asemănător: un lucru de care nu aveam idee cu câtva timp în urmă. Ar fi putut pomeni alţi vreo doisprezece parlamentari care ar fi făcut faţă cazului! chiar mai bine. Atunci de ce de Launay? De ce tocmai el?

Se făcu o scurtă perioadă linişte. Tânărul care de câteva clipe mitralia din priviri pe şeful de cabinet, profită şi spuse:

— Domnule ministru, dacă, bineînţeles nu vedeţi un inconvenient major, aş dori să înţeleg care este problema. Aud vorbindu-se de problema A.R.J.-ului, de o posibilă legătură între acesta şi cazul ce ne preocupă… Şi acum, senatorul de Launay! Vă mărturisesc că m-aş simţi mai puţin inutil dacă aş putea şti despre ce este vorba.

— Nu văd, din partea mea, niciun invonvenient, domnule Vernon, spuse ministrul pe un ton ce-i dezminţea spusele. (Făcu un gest înspre şeful informaţiilor generale.) Vreţi să-l informaţi pe domnul Vernon despre această problemă? în linii mari, bineînţeles. Nu cred că domnul Vernon doreşte să se piardă în detalii, nu este aşa? spuse ministrul aplecându-se asupra aceluia însărcinat cu misiune de către Matignon, cu un zâmbet condescendent.

— Liniile mari îmi vor fi suficiente, în sfârşit, răspunse Richard Vernon cu un ton crispat.

Şeful informaţiilor generale îşi aranjă ochelarii pe nas şi începu să vorbească. Aminti mai întâi ceea ce era Asociaţia pentru Reforma Justiţiei, care erau scopurile sale, acţiunile pe care le-a întreprins şi rezultatele pe care le-a obţinut după mai bine de 10 ani de existenţă. Făcu apoi câteva precizări asupra numărului aderenţilor, care nu au încetat să crească, cât şi asupra diferitelor personalităţi care făceau parte: doi vechi prim-miniştri, miniştri în funcţie din partidul de guvernământ – dintre care doi, cedând presiunilor ministrului justiţiei, care nu

agrea deloc această organizaţie, s-au distanţat recent de A.R.J. –, parlamentari din ambele tabere, jurişti eminenţi, personalităţi de diverse orizonturi.

Atunci când Roger Mahon cită câteva nume pentru a ilustra cele spuse, printre care şi pe cel de-al doilea membru al principalului partid de guvernământ – fu întrerupt de către şeful de cabinet

— Ştim toate acestea, domnule director. Treceţi la fapte, vă rog.

Şeful informaţiilor generale înţelese instantaneu că William

Martin dorea să evite ca el să mai pronunţe şi alte nume; şi poate în particular, pe cel al unui principal colaborator al primului ministru.

— O clipă, William, dacă-mi permiteţi, spuse tânărul. Credeam până acum că această asociaţie ar fi mai degrabă de dreapta… (I se adresă lui Roger Mahon.) Or, după cum spuneţi, se pare că nu este aşa.

— Ea a fost la începuturi aşa, domnule, răspunse Mahon. Şi într-o oarecare măsură mai este încă. Totuşi, mai multe din temele abordate şi natura acţiunilor sale – există dovezi – sunt de a aduna oameni din diferite domenii cu opinii contrare.

— Înţeleg, făcu Richard Vernon. (Evită să mai continue.) Vă rog…

— Din anumite motive pe care nu vi le mai spun, reluă Roger Mahon după ce consultă din privire pe şeful de cabinet, am fost nevoiţi să ne interesăm mai îndeaproape de A.R.J. Vă mai precizez că ancheta este încă în curs. (Ezită.) De fapt, presupunem că A.R.J. are acoperire pentru ceva ce încă nu ştim. O parte importantă, a finanţării sale rămâne neclară. Noi am constatat o intensificare a contactelor dintre anumite cadre de conducere ale acestei asociaţii şi diverse mişcări de extremă dreaptă. Avem motive să credem că există o

relaţie între A.R.J. şi Simon Zamourian. Nu cunoaştem exact între cine şi cine, nu ştim nici de ce, dar ştim că această relaţie există.

— De unde ştiţi? întrebă tânărul.

— Sunt anumite detalii, Richard, i-o tăie şeful de cabinet, întâmplarea (făcu un gest vag cu mâna) plecând de la o altă anchetă…

Richard Vernon dădu din cap gânditor. Se adresă şefului informaţiilor generale.

— De Launay făcea parte din motivele care v-au făcut să vă interesaţi mai îndeaproape de A.R.J?

— Nu chiar…

— Totuşi, măcar un pic, presupun?

— Ei bine… (Mahon îl consultă încă o dată pe şeful de cabinet, care, cu o închidere a pleoapelor îi încurajă să urmeze…) în realitate am fost intrigaţi de faptul că senatorul de Launay nefiind implicat oficial în A.R.J. se interesa foarte îndeaproape de asociaţie.

— Lată! Aceasta ar fi aproape tot, Richard, concluzionă şeful de cabinet. Acum ştiţi la fel de multe ca şi noi.

— Adică nu prea mare lucru, comentă sfinxul. Aţi reuşit să infiltraţi pe cineva? îl întrebă pe şeful informaţiilor generale, cu vocea sa blândă şi fără timbru.

— Da.

— Ah… De când?

— De puţin.

— A aflat ceva? interveni ministrul.

— Este încă prea devreme. Nu avem decât confirmarea faptului că nu cunoaştem un nivel de funcţionare. Omul nostru pare a fi sigur de aceasta.

— Pare, numai? întrebă sfinxul.

— Vreau să spun că nu are încă nimic concret. Nimic, care ar putea să ne facă să înţelegem rădăcinile legăturii dintre Zamourian şi A.R.J. Ceea ce, după mine, este cel mai

neliniştitor în acest caz. Este atât de neînchipuit că o astfel de legătură poate fi, încât eu nu reuşesc să ajung la o…

— Vorbeaţi, mai adineaori, de contacte intensificate între membrii A. RJ. şi extrema dreaptă, i-o tăie tânărul. Mi se pare că relaţia între de Launay şi Zamourian pe de o parte, şi simpatiile politice ale acestui bandit, pe de altă parte, ar limpezi lucrurile, dar de unde! Nu găsiţi?

— Nu sunt convins, răspunse Mahon, încrucişându-şi picioarele având grijă să nu-şi strice dunga pantalonilor. Mai întâi, după câte ştiu eu, relaţiile despre care vorbeaţi, dintre senatorul de Launay şi Zamourian, sunt limitate acum la prezenţa în reuniunile electorale. Nimic mai mult după ştiinţa mea… Dar chiar! dacă ar fi ceva mai consistent, domnule, aceasta nu ne lămureşte cu nimic în privinţa A.R.J.-ului. Vreau să spun de ce A.R.J? De ce nu în altă parte? Ce să facă aici?

— Este adevărat, conveni Richard Vernon.

— O clipă am crezut, continuă Mahon, că eliberarea lui Edgar Dione s-ar putea constitui într-un început de explicaţie, cel puţin în ceea ce-l priveşte pe Zamourian. Şi dumneavoastră la fel, spuse întorcându-se înspre Vincenţi care îl aprobă din cap.

— Dar Campana abia ne-a spus că această eliberare s-a făcut într-o manieră absolut regulamentară! se minună şeful de cabinet.

— Este exact. Numai că se întâmplă ca judecătorul ce se ocupă cu aplicarea pedepselor şi care a instrumentat această eliberare, să fie un membru activ al A.J.R.-ului.

— Şi v-a venit ideea că aceasta ar putea explica…

— Mărturisesc că da, în sfârşit. Dar am renunţat la ea. Mai întâi pentru că nu este susţinută de nimic această idee. Nimic palpabil. Şi pentru că legăturile dintre Zamourian şi A.R.J. sunt cu mult mai vechi.

Ministrul de interne îşi consultă ceasul de la mână fără a încerca să-şi ascundă nerăbdarea. Liniştea se

instaură imediat, la fel, cu o oarecare jenă printre participanţii de la această reuniune.

— Domnule director, spuse ministrul uitându-se cu reproş la şeful informaţiilor generale. Spuneaţi, cu câteva clipe înainte, că ar fi bine, după aprecierea dumitale, să nu separăm cele două cazuri…

— Dacă-mi permiteţi, domnule ministru, am spus că nu putem exclude legătura dintre cele două cazuri.

— …Perfect. În această situaţie, ai bunătatea să-mi explici „şi mie, ce amestec are Lucas, după dumneata, în acest caz?

Şeful informaţiilor generale păru luat din scurt.

— Nu ştiu, domnule… Sau mai degrabă-este o presupunere –, este posibil că Lucas să fi descoperit ceva ce noi nu ştim, ceva în legătură cu raportul Zamourian/A.R.J…

Ministrul îl opri cu un gest.

— Toate acestea nu sunt deloc convingătoare.

— Cu atât mai puţin, întări sfinxul, că aceasta nu se încadrează deloc cu profilul făcut de către Vincenţi. Profilul unui om dezechilibrat. Fără să mai vorbim că acest om este totuşi autorul a mai multor crime, din care una asupra unui poliţist magistrat. El pretinde că vor să-l omoare dar, până la proba contrară, el este cel care omoară! Scuzaţi-mă, dar eu văd nimic care să ne autorizeze să-i acordăm vreun credit, orice ne-ar povesti el.

— Mi-aţi luat vorbele de la gură, domnule director general… Da? Vreţi să adăugaţi ceva?

— Nu, voiam numai, să spun că în definitiv totul este cu mult mai simplu decât ne vine să credem. Avem de-a face cu un criminal – inteligent, paranoic, dezechilibrat, tot ceea ce vreţi – dar un criminal, şi unul periculos. Să-l neutralizăm cât mai repede, sublinie sfinxul, cu vocea sa blândă şi fără timbru. După aceea va fi suficient timp să

vedem dacă a descoperit sau nu ceva în legătură cu nu ştiu ce.

— Sunt cu totul de acord, spuse ministrul. (Ezită.) Cu excepţia unui lucru. (Privirea i s-a aşezat succesiv pe chipul fiecărui responsabil din poliţie ce-i stătea în faţă; o privire rece şi dură.) Acest caz nu este aşa de simplu… în altă ordine de idei, înţeleg. Cazul ia o întorsătură neplăcută, chiar suspectă. (Tăcu un timp.) Nu sunteţi direct implicaţi domnilor, dar întotdeauna se ajunge la a crea o legătură între anumite personalităţi şi un asasin, cu o serie de crime, cu pegra (pleava) societăţii sau cu extrema dreaptă etc. Nu spun, domnilor, că nu ar fi nimic adevărat din toate acestea. De fapt nu ştiu nimic. Nici dumneavoastră de altfel. Vă repet că trebuie să vă feriţi de reproşuri pripite. Deocamdată nu aveţi nimic concret care să vă permită să stabiliţi o legătură între aceste două. cazuri. Mulţumiţi-vă să vă faceţi meseria şi numai meseria. În acest caz, se simte scandalul de departe… Şi nu trebuie să vă spun că un scandal în acest moment, se va lăsa cu urmări grave pentru toată lumea, ţin să subliniez, pentru toată lumea. De altfel… (Ministrul se uită la participanţii de la această întâlnire cu o privire stranie…) Am ajuns să mă întreb chiar, de ce s-a declanşat această afacere exact în acest moment? (Arătă cu degetul în aer.) în plină campanie legislativă.

Ministrul se întoarse înspre şeful său de cabinet ca pentru a-i cere avizul. Acesta îşi muşcă buzele şi dădu din cap cu gravitate.

— Nu m-am gândit, domnule… Dar, într-adevăr este destul de tulburător. Cu atât mai mult cu cât rolul lui Lucas, comportarea sa, nu sunt prea clare. Este adevărat că soţia sa a avut legături cu mişcări extremiste. (Se aplecă şi-l căută din priviri pe tânărul însărcinat de Matignon.) Richard ne-a atras atenţia cu câteva clipe mai înainte că noi neglijăm cam prea iute aspectul terorist al

acestui caz. Poate avea cât de cât dreptate.

Tânărul se mulţumi să se strâmbe cu un aer fals, dezolat.

— În sfârşit, poate fi la fel de bine, murmură ministrul. (Surprinse privirile schimbate între Vincenţi şi Campana.) Se pare că vă îndoiţi, domnilor…

— Nu cred să aibă ceva în legătură cu terorismul, cazul lui Lucas, spuse Vincenţi după o ezitare. Sunt chiar convins.

— Eşti convins?

— Da, domnule.

— Şi eu sunt, făcu Campana cu vocea sa puternică şi bolovănoasă. Cred că moartea copilului său l-a tulburat puternic pe acest bărbat şi că răzbunarea este unicul său ţel. Chiar şi dacă aceasta ia forme ciudate pentru moment.

— Scuzaţi-mă, domnilor! spuse tânărul. Eu nu sunt poliţist, dar mi.se pare că ucigaşii, al căror mobil, după cum aţi spus dumneavoastră, este răzbunarea, acţionează într-o manieră spontană, pasională într-un fel, nu?

— În majoritatea cazurilor, da, dar nu întotdeauna, răspunse Campana fără să mai caute a-şi ascunde prea mult enervarea.

— Nu întotdeauna, spuneţi. Dar în cazul acesta, mi se pare că ucigaşul îşi petrece tot timpul pentru a stabili un plan şi din actele sale rezultă o anumită logică… O logică ce va permite, tocmai dumneavoastră, poliţiştilor, să-l confundaţi! Vreţi să-mi spuneţi care este logica din comportamentul lui Lucas? Şi mai ales, în lumina uciderii tânărului comisar? (Richard Vernon dădu lent din cap ridicând sprâncenele.) Nici reacţiile pasionale, nici logica rece, veţi mărturisi că totul este în definitiv destul de ciudat.

— Nu şi dacă presupunem că acest om a înnebunit, replică sfinxul un pic ironic.

— Sunteţi sigur că a înnebunit? replică tânărul cu un

surâs acru.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ceea ce vreau să spun este că uitaţi un pic prea repede detaliile împărtăşite de şeful Brigăzii criminalistice la începutul întâlnirii. (Richard Vernon se uită ţintă la sfinx.) Spuneaţi cu câteva clipe mai înainte că acum este important să-l neutralizaţi pe Lucas. Foarte bine! Perfect! Dar mai întâi ar trebui să-l prindeţi! Or, ţin să vă reamintesc că a dispărut – a dispărut cu totul – încă de la începutul acestui caz. Şi-a şters cu grijă toate urmele! Ca şi cum s-ar fi decis să intre în clandestinitate… Acesta nu este. vorbind cinstit, comportamentul unui nebun, sunteţi de acord. (Vernon avu o ezitare.) Atunci, nu ştiu ce pot să însemne toate astea'. Nu ştiu cine este acest om şi ce caută. Poate, după tot prin ce a trecut, este într-adevăr nebun? Poate este, dar asemenea, manipulat? Poate se servesc de el, de noi – de dumneavoastră – pentru a fabrica un caz care să explodeze la momentul potrivit? Nu mai ştiu nimic. Dar ceea ce ştiu, în revanşă, este că pentru toate aceste motive – şi pentru cele pe care tocmai le-aţi reamintit, domnule ministru – acest om nu este numai periculos… Acest om este extrem de periculos!

O tăcere apăsătoare a urmat intervenţiei tânărului însărcinat de Matignon. Ministrul de interne schimba o privire cu şeful său de cabinet. După care luă cuvântul.

— Trebuie să recunosc domnule, că mai multe din gândurile dumneavoastră nu sunt lipsite de pertinenţă, spuse el zâmbindu-i aprobator lui Richard Vernon. Cred, în sfârşit, domnilor, că este un aspect al lucrurilor pe care. nu trebuie să-l pierdem din vedere. Este posibil ca Lucas să fie manipulat. Este posibil să stea la bază o maşinaţie. Noi nu trebuie să fim însă jucăriile. Vă repet că un scandal de acest gen va fi de natură să tulbure profund opinia publică şi în consecinţă, să tulbure desfăşurarea alegerilor legislative. (Vocea i se înăspri.) Şi să nu fie greşit

interpretate intenţiile mele. Atitudinea mea nu este niciun pic partizană. Un astfel de crez face rău ambelor tabere. (Se întrerupse pentru a lăsa timp fiecăruia să-i cântărească cuvintele.) Bine! Acestea fiind spuse, este important în definitiv, să-l neutralizăm pe Lucas cât mai repede. În ciuda problemelor anunţate de domnul Callac, aceasta ar trebui să nu reprezinte greutăţi de netrecut, nu-i aşa?

Şeful Brigăzii criminalisitice păru că ezită, dar sfârşi prin aprobarea în linişte, forţat de împrejurări. Vocea bolovănoasă a şefului ministerului de externe se auzi atunci:

— Nu este sigur, domnule.

— Ah… făcu ministrul nemulţumit.

— În sfârşit, vreau să spun… Noi îl vom prinde pe Lucas, domnule. Noi îl vom prinde pe Lucas până la sfârşit, nu mă îndoiesc Dar…

— Dar ce?

— Întrebarea este: îl vom prinde în viaţă?

— Nu vă înţeleg.

— Valance avea o groază de prieteni. Prieteni din poliţie, vreau să spun. Era foarte apreciat. În plus, tatăl său a fost mult timp un membru important în sindicatul comisarilor.

— Unde vreţi să ajungeţi? făcu ministrul, sesizând perfect acum, unde voia să ajungă Campana.

— Personalul este exasperat, domnule. Noi încercăm să-l liniştim, dar… Valance este al treisprezecelea poliţist ucis în timpul serviciului, anul acesta. Deja circulă consemne…

— Consemne? Ce consemne?”

— Recomandând să nu se asume riscuri în cazul lui Lucas. De a-l prinde mai degrabă mort decât viu.

— Sindicatele? întreabă ministrul închizând ochii.

— Se pare că da. Dar nu numai ele.

Se făcu linişte.

Ministrul de interne se gândi o clipă. Se aşeză cu coatele pe biroul său şi-şi netezi cu amândouă mâinile tâmlele argintii. După care îşi înălţă capul. Focul din privire îi trădă cu mult înaintea vorbelor sale decizia pe care o luase.

— Înţeleg emoţia poliţiştilor. Şi o împărtăşesc cu ei, spuse el cu o voce domo ăla dar fermă. Eu voi răspunde… orice s-ar întâmpla.

Zece minute mai târziu, şeful de cabinet William Martin ieşi la rândul său din biroul ministrului şi se întâlni cu ceilalţi participanţi la întâlnire ce aşteptau în anticameră.

— Se renunţă pentru moment la ideea conferinţei de presă, anunţă el cu satisfacţie.

— Înţeleaptă decizie, comentă sfinxul cu un mic zâmbet.

William Martin îl aprobă cu o strâmbătură.

— Cred că a înţeles în sfârşit că era prea periculos, spuse cu un aer destins. Aţi avut dreptate. Întâlnirea nu a fost inutilă.

— Ce facem cu presa? se întrebă Vincenţi închizându-şi poalele hainei peste burta mare.

— Se va ocupa Campana. Aşa este cel mai logic. Poate avea un caracter informativ. Nu este nevoie să aţâţăm lumea…

— Şi ce vom spune? întrebă Campana cu nelinişte.

— Cât mai puţin posibil, spuse William Martin redevenind deodată foarte serios. Vom merge pe versiunea Lucas/ucigaşul nebun… de la moartea copilului său etc. Vedeţi! Bineînţeles, niciun cuvânt despre A.R.J. Nu mi se pare util nici să-i atribuim lui Lucas asasinarea lui Haller. Pentru moment, în orice caz. Să ne ţinem de ceea ce s-a scris prin ziare. Puteţi să ascundeţi faptul că Valance descoperise responsabilitatea lui Lucas în ceea ce priveşte uciderea lui Lovac şi că voia să-l convingă să se predea, şi

că totul a luat o întorsătură urâtă… La limită lăsaţi să se înţeleagă că Valance a acţionat singur, că nu ar fi trebuit să facă astfel, ceva în genul acesta… Aceasta le va da apă la moară!

— Este de altfel adevărul, sublinie sfinxul.

— Absolut! spuse William Martin. Ceea ce ne trebuie este un răgaz pentru a încerca să vedem mai limpede. Adaug că, în măsura posibilităţilor, evident, această versiune trebuie să prevaleze în interiorul Casei.

— Nu va fi uşor, remarcă Vincenţi.

— Va trebui să încercăm. (Şeful de cabinet se întoarse înspre şeful informaţiilor generale.) în legătură cu aceasta, este de dorit să preluaţi dosarul A.R.J.-ului, personal. Şi ar fi foarte bine, în măsura în care este posibil, să fiţi singurul interlocutor cu informatorul vostru din A.R.J. Ministrul a insistat mult asupra acestui aspect.

— Înţeleg, spuse şeful informaţiilor generale.

— Altceva, spuse William Martin adresându-se în acelaşi timp lui Vincenţi, Campana şi Callac, şeful Brigăzii criminalistice. Trebuie un singur dosar al întregului caz. (îl privi pe Vincenţi.) Dumneavoastră răspundeţi. Veţi recupera totul! înţelegând şi copiile… Ţine la un secret absolut. Nu trebuie să existe scăpări de informaţii!

Vincenţi dădu încet din cap. Coborî o clipă ochii, după care îi ridică.

— Dacă legătura cu A.R.J. se confirmă?

Şeful de cabinet îl privi fix, pe urmă se uită la ceilalţi şefi din poliţie ale căror priviri erau aţintite asupra sa.

— Să nu ne grăbim, spuse el.

— Acasă!

— Bine, domnule, spuse tânărul funcţionar din poliţie închizând portiera dreaptă, a puternicei maşini negre, marca Renault.

O pală de vânt glacial îi şfichiui faţa. Se grăbi să ocolească maşina şi se aşeză la volan.

— Se pare că vom avea zăpadă de Crăciun! spuse demarând.

— Da, se poate, spuse omul aşezat în spate, cu o voce dulce şi fără timbru.

Tânărul funcţionar aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi înţelese că nu trebuia să mai insiste. Tăcu şi se concentră asupra conducerii maşinii. La fel sentimental ca o cărămidă! se gândi observând discret în oglindă omul aşezat în spatele său.

Sfinxul se uită cu ostentaţie în altă parte. Nu avea chef de vorbă. Avea nevoie să se gândească. Era îngrijorat şi uşurat totodată.

Se lăsă pradă mişcărilor suple şi liniştite ale maşinii Renault, lăsându-şi privirea să rătăcească în noapte.

Ei nu ştiau nimic, îşi spuse. Nu încă… Singurul pericol era acest om. Lucast… Dar cum de s-a întâmplat? Cum de a putut să facă legătura?

„Nu trebuiau să-l prindă viu!”

„Dacă pedeapsa cu moartea ar mai fi în vigoare, aţi cere aplicarea ei în acest caz?”

David reciti de mai multe ori scrisoarea.

Pe urmă aşează chestionarele de la A.R.J. pe fundul sacului de piele neagră în care se găsea de altfel şi dosarul întocmit de foştii deţinuţi asupra închisorii Saint-Louis. Olivia nu şi-a pierdut capul în timpul evacuării; ea se gândise să ia aceste documente, ca de altfel şi sacul de sport ce conţinea al doilea Colţ 45 cu muniţia sa. Ea se gândise! în ciuda’ fricii, a durerii, în ciuda pericolului, ea se gândise! Simţi că are nevoie de ea. Îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă ucigaşii ar fi ajuns înaintea lui în Muette şi ce-ar fi putut simţi atunci…

Inima i se strânse la această idee sinistră. „Dacă pedeapsa cu moartea ar mai fi în vigoare?…”

— Am mai citit asta, spuse ridicând capul. Întrebarea ar putea fi pur teoretică.

— Nu este, David.

El nu răspunse. Ştia că ea avea dreptate. Numai că era aşa de… neînchipuit!

O privi: era aşezată pe pat, cu spatele lipit de două perne. Era palidă şi părea fără putere. Corsicanii chemaseră un doctor să o consulte. Acesta afirmase că fracturile coastelor probabil s-au redeschis; nu exista alt remediu decât repausul, spusese doctorul, şi să aştepte până când osul se va reface. Îi pansase şi rana lui David. O rană fără gravitate: glonţul tras de „doică” a trecut tangenţial, rupând pielea braţului fără să atingă niciun muşchi.

David se ridică, luă ţigările şi o scrumieră şi se aşeză la capul patului – acest pai şi scaunul pe care-l părăsise erau singurele mobile din acea cameră. Hotelul Monaco nu era chiar un palat, dar era la adăpost. Pentru moment. Acesta era singurul lucru pe care şi-l doreau.

Femeia bătrână ce ţinea hotelul le-a adus de mâncare. „Zitella”. spusese ea vorbind de Olivia, trebuie să mănânce!

Este prea slabă! Ea s-a întors asigurându-i că sunt în siguranţă în hotelul său, trebuiau să ştie aceasta. S-au chinuit să mănânce jambon, brânză şi pâine, să bea vin-toate pe câte le-a adus bătrâna femeie şi despre care le-a vorbit. Puţin câte puţin, sub efectul vinului, David a simţit scăzându-i starea de tensiune. După ce el i-a povestit ce i s-a întâmplat la Trocadero, Olivia i-a spus ce a descoperit. Imediat a simţit tensiunea crescându-i, tâmplele-i zvâcnindu-i dureros.

— Cum de ai ajuns la această concluzie? întrebă alungindu-se lângă ea de-a curmezişul patului. (Durerea din braţ îl făcu să se strâmbe.)

— Te doare?

— Un pic, nu este nimic. Atunci?

— Ascultă, putem să vorbim şi mâine. Arăţi foarte

rău. Am face mai bine să ne odihnim acum, nu crezi?

— Nu am chef să dorm. Nu pot să dorm.

— Pur şi simplu. Să stăm liniştiţi!

— Ai obosit? Tu vrei să dormi? (El se uită la ceas: ora douăsprezece şi jumătate noaptea.)

— Nu, dar… Am putea totuşi să vorbim mâine. Avem tot timpul.

— Mâine nu vom mai fi aici.

„Să nu-i spun ei nimic. Nu acum. Ea nu trebuie să ştie”.

— Ştiu, dar aceasta nu schimbă cu nimic situaţia? Noi…

— Ascultă! Prefer să vorbim acum, înţelegi? Am putea vorbi mâine, sau poimâine, dacă vrei, dar eu prefer să vorbim acum. Vreau să ştiu! Vreau să ştiu ce ştii. Ai înţeles? Trebuie să ştiu! Acum!

Ea se uită la el şi văzu în ochii lui surpriză şi teamă. El îi susţinu privirea.

[Nu încerca să citeşti în ochii mei! Olivia! Nu încerca, te implor! Este pentru tine. Pentru binele tău fac asta!”

— De acord, spuse ea, părând a se resemna. Nu ştiu cum, nici eu nu pot dormi… Mai dă-mi un strop de vin, te rog.

El îi turnă vin în pahar, bău o înghiţitură şi i-l întinse. Îşi aprinse o ţigară în timp ce ea bea din pahar.

— Este infect vinul, nu? spuse ea.

— Da, dar eu îl găsesc minunat.

— Şi eu. Ai dreptate. (Mai bău o înghiţitură şi aşeză paharul pe noptieră. Tăcere.) La început m-a intrigat această întrebare.

— Numai întrebarea?

— La început, da. Totuşi, nu întrebarea în sine, ci faptul că era pusă numai în cinci cazuri din zece. Nu înţelegeam de ce.

După aceea am găsit această menţiune bizară: „Pe

viaţă/Ante”, „20 ani/Post” etc.! Am căutat ce putea să însemne. Ani căutat, am căutat… Nu ştiu de ce, dar era convinsă că există o legătură între ele. Nu încetam să-mi repet: menţiunea respectivă generează întrebarea, menţiunea generează întrebarea…

— De ce te-ai oprit aici? Şi nu asupra întrebării?

— Nu ştiu. Eram cam ca tine. Nu mi se părea un lucru extraordinar că se punea o astfel de întrebare. Cu atât mai puţin că era pusă în cadrul organizaţiei A.R.J. (Ea ezită.) Sau pentru că atunci mi se părea de neimaginat… nu puteam să-mi închipui, refuzam să-mi imaginez. Nu ştiu. (Se întrerupse: părea gânditoare.) Ei, şi atunci am înţeles chestia cu condamnările – punctul comun pe care l-am căutat în zadar – şi plecând de aici, totul s-a înlănţuit, totul a devenit evident.

— Evident?…

— Da. Opt deţinuţi din doisprezece, care au murit, în ultimii doi ani la Saint-Louis, au fost condamnaţi fie la douăzeci de ani de închisoare, fie la închisoare pe viaţă. Printre aceştia se numără Nguyen Van Dong, Said-Halim Rashid! Ştiam, cel puţin pentru aceştia doi, datorită lui Polonski, că existau contracte puse pe capetele lor. Ei nu au murit din întâmplare. Au fost asasinaţi. Şi nu pentru motivele pe care le-am presupus, ci datorită faptului că erau ceea ce erau! Acesta era pericolul! îţi aminteşti, ne-am întrebat la un moment dat: ce pericol puteau reprezenta aceşti oameni pentru a le dori moartea?

Aceasta era David, şi nu altceva! Pericolul pe care-l reprezentau aceşti oameni nu provenea din faptele pe care le puteau face, sau le-au putut surprinde în interiorul puşcăriei, ci în aceea ce au făcut înainte de a fi arestaţi – lucruri pe care le puteau reîncepe după eliberare! Ei reprezentau pericolul! Numai ei!

David rămase perplex. Cuvintele spuse de Robert Haller înainte să moară i-au revenit în memorie: Trebuie să

te aperi... Joacă lumea... UNSPREZECE este pentru dumneavoastră! înţelese deodată, că s-au înşelat amândoi în legătură cu sensul acestor cuvinte. Îi spuse Oliviei:

— Da, spuse ea. Ne-am înşelat cu siguranţă şi în legătură cu aceste cuvinte.

— Dumnezeule! făcu David ca şi când ar fi gândit cu voce tare. Nu a vrut să spună că trebuie să ne protejăm de ei, ci că din contră, ei ne protejează... Asta spunea! (Tăcu un timp, ca pentru a cântări adevărul găsit. Olivia îi luă ţigara dintre degete, trase un fum şi i-o înapoie. Privirea lui Davici s-a aşezat asupra ei focalizând-o subit.) Este ceva ce nu înţeleg. Tu ai găsit punctul comun, dar cum ai ajuns la această poveste cu pedeapsa capitală? Din cauza întrebării?

— Ţi-am spus, totul s-a înlănţuit logic, de fapt. Începând cu întrebarea într-adevăr. Pe urmă am înţeles ce semnifica menţiunea, cealaltă jumătate a menţiunii: Ante, Post... înainte, După... înainte şi după abolirea pedepsei cu moartea! Datele condamnărilor ce figurează în chestionare corespund: unul din indivizi a fost condamnat la închisoare pe viaţă în 1980, menţiunea indică „Pe viaţă/Ante". Alţi doi au fost condamnaţi la douăzeci de ani de închisoare în '82 cred şi menţiunea este " 20 ani/Post" etc. Am verificat şi cu alţii din dosarul întocmit de foştii deţinuţi, Said-Halim Rashid şi. celălalt de acolo... Şi ele corespund. Toţi cei opt pot fi clasaţi fie în categoria celor condamnaţi la închisoare pe viaţă înainte de '81, fie în grupa de după, fie în grupa celor condamnaţi la douăzeci de ani după '81...

— Toţi?

— În afară de unul... Condamnat la moarte şi a cărui pedeapsă a fost schimbată în închisoare pe viaţă, chiar înainte de abolirea legii. (Olivia surâse zeflemitor.) Toiul corespunde, datele, totul... Şi tot restul!...

— Despre care rest este vorba?

— De Launay, Unsprezece şi...

— De Launay?… Este adevărat! strigă David.

Senatorul de Launay depusese în Senat o propunere de lege în vederea restabilirii pedepsei capitale pentru ucigaşii poliţiştilor, magistraţilor sau a membrilor administraţiei penitenciarelor: acum mai bine de trei ani în urmă. De Launay nu era singurul ce cerea reintroducerea pedepsei capitale. Încă de la abolirea ei, alţi parlamentari au făcut la fel, în marea majoritate a cazurilor în urma unor crime abominabile, ce au suscitat o vie reacţie a opiniei publice. Astfel, de-a lungul anilor s-au adunat în cele două camere propuneri de legi ce încercau să restabilească pedeapsa capitală pentru uciderea agenţilor forţei publice, ai reprezentanţilor justiţiei, pentru autorii unor crime violente asupra minorilor sau asupra bătrânilor, pentru ucigaşi recidivişti, pentru perversiunile sexuale foarte mari… Puse cap la cap, toate aceste propuneri nu duc la nimic decât pur şi simplu la a restabili pedeapsa capitală: nu s-a tăiat capul în Franţa niciodată pentru alte motive.

De Launay nu era singurul. Era poate cel mai discret, dar nu era cel mai puţin nerăbdător. A făcut parte dintre cei care au cerut restabilirea pedepsei capitale – într-un fel excepţional, putând s-o aplice eventual în cazul „măcelarului din Lyon”, vechiul nazist Klaus Barbie. Semnase şi o petiţie în acest sens ca urmare a unui fapt divers atroce ce a declanşat pasiuni în întreaga Franţă: două fetiţe de opt şi zece ani au fost găsite omorâte într-o groapă de gunoi din nordul ţării” ele fuseseră violate şi cu abdomenele spintecate; locuitorii regiunii reuşiseră să-l linşeze pe ucigaş.

La vremea respectivă mai mulţi aleşi şi responsabili politici, printre care şi senatorul de Launay, au atras atenţia preşedintelui Republicii asupra riscurilor ce se făceau simţite în ordinea publică datorită lipsei unei pedepse potrivite pentru astfel de fapte.

— Cum de nu m-am gândit – strigă din nou David.

— Şi eu mi-am spus acelaşi lucru, zise Olivia. Este o prostie. Nu aveam motiv să ne gândim la aşa ceva. De ce să fi făcut legătura? Este absurd!

Ştiu, dar… (Clătină din cap şi suspină) şi deţinuţii, cei care au murit, corespund profilului? Sunt printre ei ucigaşi de poliţişti, ucigaşi de copii etc.?

— Da, sunt din toate aceste categorii. Şi nu sunt toţi recidivişti. Este unul – nu ştiu dacă tu îţi mai aminteşti – care a rănit grav un paznic într-o tentativă de evadare.

Ochii lui David s-au micşorat; pe urmă ridică încet capul.

— Da, îmi amintesc.

— De fapt, toţi aceşti deţinuţi au fost indivizi periculoşi. Şi corespund aproape în întregime tipilor ce au fost invocaţi de câţiva ani, de către de Launay şi alţii, în vederea restabilirii pebepsei cu moartea. În sfârşit, o restabilire parţială, vreau să spun.

David ridică capul în linişte. Se uită la Olivia muşcându-şi buzele cu un aer ezitant.

— N-ai nicio îndoială, nu-i aşa? făcu el privind-o cu intensitate.

— Tu ai vreun dubiu?

— Nu ştiu. Acum pare atât de evident… Şi în acelaşi timp atât de… monstruos!

— Te înţeleg, da… Felul în care pun problema nu este mai puţin monstruos.

— Cum aşa?

— Eu am avut timp să reflectez şi este destul de uşor de reconstituit. Aveam toate elementele în mână sau aproape. (Ea ridică din umeri.) Mai întâi chestionarele. Acestea fac parte din „legalizarea” demersului. Se formează un juriu nou, un juriu ce nu ia în considerare consecinţele reale ale răspunsurilor pe care le dă, dar este un juriu! Nu ştiu exact ce vor. Ştiu că aşteaptă o justificare

a acţiunii lor, un fel de cauţiune populară sau este pur şi simplu un element de apreciere suplimentară de care ei ţin seama înainte să ia decizia de a acţiona.

— Sau poate amândouă.

— Probabil că da. Tu ai dreptate… După aceea, sunt lucruri despre care tocmai am discutat, reluă Olivia. Alegerea cazurilor pe care le reexaminează, trierea pe care au efectuat-o. Totul este foarte logic, „ştiinţific”! Ei rejudecă într-un fel pe toţi condamnaţii pe viaţă mai ales după abolirea legii, ca şi pe aceia ce au fost condamnaţi la douăzeci de ani după abolirea legii… Când spun toţi s-ar putea să mă înşel. Ei trebuie să facă cu siguranţă o triere ţinând seama de periculozitatea indivizilor. Periculozitate ce se poate evalua fie plecând de la crimele în sine de care s-au făcut vinovaţi, fie plecând de la comportamentul lor din detenţie, fie ţinând seama de riscul de a recidiva.

— Aşteaptă o clipă!… în ceea ce priveşte condamnaţii pe viaţă, înţeleg. Te mai poţi întreba de ce îi rejudecă pe cei condamnaţi înainte de ’81: pedeapsa cu moartea exista atunci! Dacă aceşti indivizi nu au fost condamnaţi la moarte, înseamnă că s-a socotit că nu meritau, nu?

— Tocmai aceasta este problema… cu pedeapsa capitală, vreau să spun. Justiţia nu este o ştiinţă exactă. Şi devine şi mai inexactă în cazul unei curţi cu juraţi, fotul depinzând de om, de circumstanţe etc. Ştii bine că pentru aceeaşi crimă, un juriu dintr-o regiune oarecare la un moment dat ar cere executarea vinovatului şi că după alte şase luni, pe un altul l-ar ierta… Sau că un alt juriu, la aceeaşi dată, dar în altă parte, ar face dovada unei blândeţi mai mari pentru aceeaşi crimă! De fapt, este o loterie… (Olivia reflectă.) Presupun că în trierea pe care o fac ei ţin seama de caracterul aleatoriu al deciziilor justiţiei.

— În definitiv, ei se asigură de faptul că condamnaţii pe viaţă dinainte de ’81 nu ar fi meritat, de fapt, pedeapsa

cu moartea?

— Cred că da! La fel şi pentru cei de după ’81.

— Bine, pentru condamnaţii la închisoare pe viaţă, înţeleg. Dar pentru ceilalţi, cei cu „douăzeci”, de ce se ocupa şi de ei? Lucrul acesta nu pare logic?

— Ba este logic, dimpotrivă. Ei nu se ocupă de orice condamnat. Se ocupă numai de cei condamnaţi după ’81. Am verificat.

— Şi atunci? Nu mă prind.

— Odată cu abolirea pedepsei cu moartea, ierarhizarea pedepselor s-a schimbat… sau s-a revalorizat, cum vrei să-i spui. Aceasta înseamnă că un individ care ar fi meritat pedeapsa cu moartea, înainte, este astăzi în închisoare pe viaţă. La fel, cel care ar fi fost condamnat pe viaţă, înainte de ’81! poate lua astăzi douăzeci de ani de închisoare. Şi aşa mai departe.

— Este atât de… mecanică treabă? se miră David.

Olivia dădu încet din cap.

— Nu chiar, răspunse ea suspinând. Dar în realitate, lucrul acesta a fost verificat de mai multe ori. Şi asta înseamnă, ca să revenim la ceea ce spuneai, că se găsesc – că se pot găsi! – astăzi, indivizi periculoşi printre tipii condamnaţi la douăzeci de ani de închisoare.

David tăcu. Se întinse pe spate uitându-se fix la tavan. Este o nebunie! Dar ea avea dreptate! Totul se înlănţuia logic, şi avea un sens. Simţi creierul lucrând repede şi dezordonat, precum o minge de fliper. Semnele de întrebare s-au stins unele după altele, făcând loc răspunsurilor în înspăimântătoarea configuraţie pe care o înţelegea încet, încet, din ce în ce mai bine.

— Ei se folosesc de pegra societăţii pentru a efectua execuţiile, spuse el ca şi cum s-ar fi gândit cu voce tare. Aceasta trebuie să beneficieze la rândul ei de nişte favoruri… De genul eliberării condiţionate a lui Edgar Dione. (Tăcu un timp dând lent din cap.) Este o nebunie,

murmură el.

— Da, este o nebunie, repetă Olivia. Este o nebunie care merge foarte bine, în schimb. Chiar foarte normal.

— Pegra societăţii este conservatoare…

— Exact, spuse Olivia. (Avu un suspin zeflemitor.) Cred că este ironia sorţii la mijloc.

— Cum aşa?

— Oameni ca Zamourian, cei. mari din pegră, nu au avut niciodată frică de pedeapsa capitală. Celor de teapa lui nu li s-au tăiat capetele în această ţară, niciodată!… Şi acum, el este cel însărcinat cu aplicarea pedepsei cu moartea celor care, după alţii, ar fi meritat-o. (Ea rânji cu amărăciune.) Totul se petrece ca şi cum pegra societăţii ar asigura acest „serviciu” cetăţenilor cinstiţi – serviciu pe care legea li-l refuză –, şi toate acestea cu aceeaşi naturaleţe cu care au furnizat alcool în timpul prohibiţiei, sau droguri în zilele noastre.

David şterse aburul de pe geamul ferestrei. Hotelul Monaco dădea înspre o stradă liniştită, în josul bulevardului Saint-Germain. Ploaia începuse să cadă tăind în fâşii lumina felinarului din faţa hotelului.

Olivia avea dreptate. Se convinsese. Avea atâta nevoie să fie convins: s-a înşelat atât de mult până acum. Dar totul era atât de evident şi în acelaşi timp atât de… necrezut!

— Mai este un lucru pe care am uitat să ţi-l spun, spuse Olivia parcă ghicindu-i gândurile. (El lăsă să cadă transperantul de la fereastră şi se întoarse.) În legătură cu „unsprezece”, precizează ea. Îţi aduci aminte, ne-am spus că trebuie să fie un fel de cod, un nume al unui cod, ceva fără semnificaţie reală. În orice caz, fără altă semnificaţie decât pentru cei care îl utilizează. În realitate, are o semnificaţie. Paul a găsit-o.

David avu o tresărire.

— Aronfeld? Tu i-ai telefonat? strigă el.

— Nu direct la birou, îl asigură ea. Am telefonat la portăreasa blocului şi am rugat-o să-l cheme.

El păru liniştit.

— De ce i-ai telefonat?

— Am vrut să verific două sau trei lucruri. Şi am profitat să-i cer să vadă dacă „unsprezece” nu-l ducea către ceva precis, un articol de lege, un grup, nu ştiam prea multe, dar ceva în legătură cu justiţia, cu pedeapsa capitală… Şi a găsit ceva: „Cei unsprezece”.

— Cei unsprezece?

— Da. Erau magistraţii ce conduceau poliţia în Atena, în antichitate. Când arestau’ un criminal, şi acesta îşi mărturisea crima, îl executau imediat. Dacă nu, îl târau în faţa unui tribunal. Ei asigurau în felul acesta paza închisorii. Cumulau, dacă vrei, funcţia de poliţişti, de judecători, de temniceri şi de călăi. (Ea se întrerupse şi se uită la David cu un aer gânditor.) Nu ştiu dacă este tocmai aşa, dar… Coincidenţa este mai mult decât tulburătoare, nu?

— Nu este decât asta?

— Ce vrei să spui?

— De Launay trece drept o figură elenistă?

— El?”

— Da. În orice caz, se străduie să fie. Chiar a publicat o cărţulie, acum patru sau cinci ani, un studiu comparativ între Atena şi Sparta, viciul şi virtutea, o tâmpenie de genul acesta… Chestii obişnuite, care…

Se făcu linişte.

— Tu ai vorbit cu Aronfeld de toate astea?

— Nu. Lui i-am spus pur şi simplu că aveam nevoie de informaţii, asta-i tot. De ce?

— Pentru nimic. Ai făcut bine.

Ea îl observă pentru un timp.

— Ce este?

— Nimic.

— Ba da. (El nu răspunse.) îţi vine greu să crezi asta, aşa este?

— Nu. (Dădu din cap privind-o.) Nu, repetă, el, cred că asta este. Cred într-adevăr… Ceea ce aş dori este să fiu sigur, înţelegi? Sigur! Absolut sigur!

— Şi nu eşti?

El ridică din umeri.

— Ştiu că pare o tâmpenie, suspină el. Dar am căutat atât de mult… Atât de mult m-am întrebat ce putea să fie. Şi acum când ştiu, când realizez această mizerie!… (Faţa i se crispă.) Mi se pare într-un fel o enormitate şi… totuşi nesemnificativă (vocea i se sugrumă). Nesemnificativă, înţelegi?

Tăcu. Rămaseră acolo, privindu-se şi fără să scoată un cuvânt, un timp lung. Liniştea dintre ei deveni parcă palpabilă.

Parcă era emanaţia unei prezenţe…

El îşi reveni primul. Se lungi lângă ea pe pat şi îşi aprinse o ţigară. El privea norii de fum împrăştiindu-se în cameră. Ploaia bătea uşor în geamurile ferestrelor.

— Ceva nu este în regulă, spuse el într-un sfârşit.

— Ce? se grăbi să întrebe Olivia.

— Felul în care procedează. Şi tot rostul acestei acţiuni. Sensul acţiunilor lor.

— ¿um aşa?

— Vreau să spun că este ceva paradoxal. Ei restabilesc într-un fel pedeapsa cu moartea şi în loc să facă publică aceasta, ei se înconjoară de mister. Că funcţionează clandestin, asta este de înţeles, este chiar logic. Ceea ce nu mai este logic, este faptul că se folosesc de orice mijloc pentru a păstra secretul. Că nu ezită să ucidă, să mă ucidă, să-l ucidă pe Fracci, pe Valance şi pe ceilalţi… Să ucidă oameni nevinovaţi pentru ca acţiunea lor să rămână secretă.

— Şi în ce constă partea ilogică, după tine?

— Pentru că acţiunea lor este lipsită astfel de orice fel de eficacitate. La ce bun să restabileşti pedeapsa cu moartea dacă nimeni nu ştie? Nu mai are niciun efect moralizator! Nicio teroare nu poate funcţiona fără a fi făcută publică, cât de puţin, în aceasta constă absurditatea!

— Din acest punct de vedere, aşa este, spuse Olivia cu o voce fără intonaţie. Dar ei nu privesc din acest punct de vedere, David. „Ei elimina”.

— Ce?

— Greşeşti crezând că ei acţionează fără logică. Dimpotrivă, ei au o logică rece, de necomb ătut. Şi tu greşeşti raţionând ca majoritatea oamenilor în legătură cu pedeapsa capitală, pentru că tu ţii seama de frica ce o degajă, de efectul moralizator şi de care tu ţii seama numai şi numai de el. Greşeşti cu atât mai mult cu cât acest efect moralizator al pedepsei capitale, nu există deloc! Sau, în tot cazul, dacă există este în proporţii atât de slabe, de infime, că practic nu se poate lua în considerare.

Toate statisticile arată: nu s-au constatat niciodată creşteri ale crimelor sângeroase după abolirea pedepsei capitale. În nicio ţară, niciodată!

— Ştiu toate astea, făcu David enervat. Şi atunci?

— Ce vreau să spun, urmă Olivia, este că ei ştiau perfect toate astea. Printre ei sunt jurişti, nu uita, oameni de meserie în justiţie. Ei cunoşteau foarte bine că nu există exemplaritate în pedeapsa capitală. Nici nu le păsa de ea! Nu era problema lor! Ei nu căutau intimidarea ci „eliminarea” criminalilor. Pur şi simplu eliminarea completă! Şi singura modalitate efectivă şi sigură era aceea de a-i omorî.

— Sună un pic a „soluţie finală”.

— Un pic, într-adevăr… în treaba aceasta nu este nimic extravagant nici de provenienţă nazistă, vreau să spun. În definitiv, teoria eliminării există în dreptul penal.

Şi sunt oameni ca mine şi ca tine ce sunt convinşi că este bine fondată…

David i-a privit chipul o clipă încercând parcă să împrumute de la ea un pic din convingerea ce o stăpânea.

— Tu ai dedus toate astea plecând de la faptul că ei acţionează în secret?

— În parte, da, răspunse ea. Este pur şi simplu o chestiune de logică, David. Iar ceea ce mi-a spus Paul în legătură cu Haller, nu a făcut decât să-mi confirme această idee…

— Haller? Eu credeam că este mai degrabă liberal! Chiar tu mi-ai spus că făcea parte din Consiliul naţional de prevenire a delincvenţei!…

— Corect. Mi se pare însă că nu a fost membru în permanenţă. (Ea păru că se adună.) Sau mai degrabă lucrurile nu sunt chiar aşa de simple, şi liberalismul nu este acelaşi lucru cu a fi angelic. (Ea ezită.) Pe de altă parte, adăugă ea cu greutate, părând că-şi descoperă gândurile pe măsură ce le formula, eliminarea şi prevenirea nu sunt noţiuni contradictorii… Ele sunt complementare la origine… Da! asta este…

David se strâmbă, neînţelegând.

— Ţie ţi s-o fi părând evident dar mie nu mi se pare.

— şi totuşi este! (Ea ezită.) Cum să-ţi explic asta?…

— Este aşa de complicat?

— Nu, nu este numai asta, dar… Lucrul acesta ţine de istoria dreptului penal şi…

— Nu trebuie să-mi ţii un curs, i-o reteză David. Spune-mi esenţialul.

— Da, îl aprobă ea. (Olivia ezită din nou, după care păru că se decide.) Tu nu te îndoieşti că dreptul penal nu a căzut din cer aşa cum este acum. El s-a şlefuit, s-a dezvoltat şi îmbunătăţit de-a lungul timpului.

— Esenţialul, Livia, îi reaminti David cu dulceaţă.

— Da, spuse ea muşcându-şi buzele. Dar nu este

uşor!

— Ştiu. Continuă.

— A fost influenţat la rândul său de mai multe şcoli. Fiecare din ele şi-a lăsat amprenta pe el în modul de a considera criminalitatea şi răspunsul pe care societatea trebuia să-l dea.

— Răspunsul… Represiunea, vrei să spui?

— Dacă vrei tu, da. (Ea tăcu un timp.) în mare au fost trei şcoli. Prima, aşa-zisă neo-clasică, consideră că oamenii sunt diferiţi şi deci şi criminalii de asemenea, şi de aceea este bine să individualizeze pedeapsa; ea ataşează pedepsei o virtute ispăşitoare: ea trebuie să-l îndrepte pe criminal. A doua şcoală, şcoala pozitivistă, vede lucrurile astfel: criminalitatea pentru ea, are un caracter fatalist. Criminalul este cum este şi nu se poate să fie schimbat cu nimic. La limită, nu putem să-i reproşăm nimic, şi este iluzoriu să încercăm să-l schimbăm, oricare ar fi pedeapsa pe care i-am da-o. Chiar ideea de „pedeapsă” nu are niciun sens. Ei cred că societatea nu poate face decât un singur lucru în faţa criminalilor: să se protejeze. De unde provine şi teoria eliminării. Eliminarea este gândită în funcţie de periculozitatea criminalului. Aceasta nu are nimic juridic în sine, nici chiar represiv, este un fel de „optică medicală” în raport cu delincvenţa.

Olivia se întrerupse pândind o reacţie pe faţa lui David.

— Continuă, spuse el. A treia şcoala?

— Este aceea intitulată noua apărare socială. Cea mai recentă. Ea preia mai multe aspecte de la şcolile precedente, în special cele pozitive. Ea se remarcă prin adoptarea unui punct de vedere mai umanist: societatea trebuie să se apere, dar nu în detrimentul omului, fie el chiar criminal. Ea trebuie să facă tot posibilul pentru a-l readapta, pentru a-i permite să-şi reia locul în societate, de a se reclasa în definitiv. Reclasarea criminalului, fiind,

conform acestei doctrine, cel mai bun mijloc de a înlătura riscul recidivei, adică de a-l elimina chiar pe criminal.

— De acord, făcu David. Opreşte-mă dacă greşesc. Dacă se adoptă optica medicală, de care vorbeai, sunt două atitudini în raport cu delincvenţa considerată ca boală. Dacă eşti infestat şi reacţionezi în aşa fel ca să te descotoroseşti de germeni, înseamnă să-i elimini. Sau acţionezi într-o manieră preventivă, pentru a nu contracta boala.

— Exact! Lucrurile acestea merg împreună pentru cei care au îmbrăţişat această teorie. Atunci, aceasta a dus la măsuri cum ar fi surghiunirea, pe de o parte – întemniţarea pe viaţă în Guyana – pentru cei ce recidivaseră de foarte multe ori, şi bineînţeles, pedeapsa cu moartea pentru cei mai răi dintre ei. Şi pe de altă parte măsurile preventive cum ar fi interdicţia de şedere, condamnarea cu suspendare – pentru a evifa ca delincvenţii mărunţi, ocazionali, să nu fie contaminaţi de cei „profesionişti" din închisoare – şi de altfel ca o măsură de reeducare pentru delincvenţii minori, eliminând total noţiunea de pedeapsă. Vezi... (David aprobă din cap în tăcere.) ŞI îţi spun toate acestea, ca să înţelegi că... Cum să spun?...

— Că teoria eliminării nu are nimic tipic nazist în ea, nu-i aşa?

— Dă. Ştiu că ar putea părea bizar, dar este un fapt. Şi în general numai oamenii de dreapta sunt de acord cu această modalitate de a trata delincvenţa. Se mai găseşte şi câte unul de stânga, precum Dolan.

— Cine?

— Dolan, preşedintele asociaţiei magistraţilor care era în parcarea de la A.R.J. Împreună cu ceilalţi.

— Tu îl cunoşti?

— După nume, răspunse ea oftând. Tu înţelegi acum de ce aceşti oameni dacă au restabilit pedeapsa cu moartea nu doresc să o facă cunoscută. Nu este aceasta

treaba lor. Treaba lor este eliminarea, curăţenia!... Fără să mai punem la socoteală faptul că, dacă ei cred în ceea ce fac, atunci sunt nevoiţi să acţioneze în clandestinitate. Altfel nu ar avea nicio şansă ele a continua. Acesta este de altfel motivul pentru care ascund „execuţiile” sub forma unor sinucideri, a unor accidente, a unor încăierări etc. Totul se leagă, David, totul! (Ea se întrerupse uitându-se cu ochii măriţi în gol.) Şi fără greşeala pe care au comis-o cu Salim, nu ar fi existat niciun motiv pentru a descoperi ceva... (Surâse zeflemitor.) „Greşeala lor juridică” de fapt.

— Tăcere. Afară, ploaia se înteţise. Ploaia bătea darabana pe geamuri, delicat, ca şi cum ar fi bătut cu degetele.

— Legătura cu Haller? întrebă David. Ai spus că Aronfeld ţi-a spus ceva în legătură cu el.

— Da. răspunse Olivia după un oftat scurt. Se pare că Haller a publicat un studiu, sau poate o teză, nu ştiu prea bine, în legătură cu Garofalo. Garofalo este un jurist din secolul al XIX-lea, unul din teoreticienii tezei eliminării. Un italian – dreptul penal datorează multe juriştilor italieni...

— Nu ne pasă de asta, Olivia!

— Ascultă! încerc pur şi simplu să-ţi explic! protestă ea.

— De acord, de acord... Scuză-mă. Continuă. Continuă!

Ea îl privi, suspină, după care continuă:

— Povestea lui Haller se intitula ceva în genul „Umanismul articolului 24” – acest articol 24 figura în proiectul Codului penal internaţional elaborat de Garofalo. Acest articol spune cam aşa: eliminarea asasinilor trebuie să fie absolută şi nu se poate realiza decât prin pedeapsa cu moartea. (Ea ezită.) Dacă vrei, teza lui Garofalo susţine că societatea nu are numai dreptul, dar şi datoria de a-i executa pe criminalii cei mai periculoşi. Şi aceasta nu atât pentru ceea ce au făcut cât pentru ceea ce pot face în

viitor. Problema se pune în modalitatea de a-i recunoaşte pe aceşti criminali, pe aceşti neadaptaţicare pot face din nou aceleaşi crime, dintr-un moment în altul în realitate nu există niciun mijloc de a-i recunoaşte. Dacă se iau de exemplu cinci cazuri: se ştie prea bine că doi sau trei dintre ei vor recidiva la ieşirea din puşcărie, pe când ceilalţi nu. Dar nu se poate şti care nu vor recidiva! Atunci se pune întrebarea: trebuie să-i executăm pe toţi cinci, din cauza îndoielii? Sau să-i lăsăm să profite de această îndoială pe cei care se vor readapta?

— Presupun că Haller a fost pentru execuţie.

— Da. Dar el prezintă altfel lucrurile, într-o manieră mai nouă – în sfârşit, era nouă la vremea respectivă. Acum nu mai este. El n-ar mai risca să greşească…

— Dar se gândeşte la victime.

— Exact. Şi acest lucru schimbă natura dilemei. Alegerea se reduce după el la a şti să eliminăm riscul de eroare în ceea ce îi priveşte pe criminali sau pe victime. Aşteaptă, este o formulă în legătură cu aceasta… Ah da! „Să ucizi un criminal în plus sau să laşi să fie omorâtă încă o victimă?”

— Nu aduce nimic nou, chestia asta, obiectă David.

— Acum, nu, conveni Olivia. (îşi dădu părul de pe frunte cu o mână tremurătoare; era foarte palidă şi părea epuizată.) Rezultă că dacă pedeapsa cu moartea are o justificare – o utilitate! – adăugă ea, aceasta ar fi şi nu alta. A omorât; poate să omoare din nou; dacă este închis, poate fi eliberat într-o zi; poate chiar evada din închisoare, nu avem dreptul să ne asumăm acest risc în faţa celor nevinovaţi: trebuie suprimat.

Au terminat prin a se culca pe la ora trei dimineaţa. David a adormit aproape imediat. Se trezi după o oră fără a şti de ce. Corpul îi era îngheţat; picul de căldură ce-i rămăsese părea să se fi adunat între tâmplele ce-l dureau dându-i o fierbinţeală. Îl duru braţul şi se forţă să nu se

mişte. Afară, ploaia cădea în continuare. Înţelese, înainte să-i audă vocea, că Olivia nu dormea.

— Tu dormi? şuşoti ea.

— Nu. M-am trezit.

— Ţi-e rău.

— Fou.

Ea se mişcă uşor şi-i simţi mâna pe frunte.

— Tu eşti fierbinte.

— Nu este nimic… Crăp de frig.

— Aşteaptă…

Ea se mişcă din nou cu grijă şi-şi lipi corpul de al său. Simţi o undă de căldură învăluindu-l.

— Fii atent, David. Nu mă strânge, te rog.

— Aşa este bine?

— Da. Aşa da.

Ea îşi frecă faţa de pieptul său, încet, şi îl îmbrăţişă. Au rămas aşa, un lung moment, unul lângă celălalt, în întuneric, ascultând ploaia ce cădea afară.

— David.

— Da.

El o simţi înghiţind cu dificultate.

— Ce este? murmură el mângâindu-i părul.

— Nu vreau să mă minţi.

La dracu’… se gândi el.

— De ce spui asta?

— Nu pleci cu mine, nu-i aşa?

Îşi spuse că tot va trebui să-i spună mai devreme sau mai târziu.

— Nu, răspunse el. (Simţi mâna Oliviei crispându-se încet pe pieptul său.)

— De ce? întrebă ea.

— Nu se poate să plecăm împreună.

— De ce?

— Din motive de securitate.

— Din motive de securitate, repetă ea.

— Da.

Tăcere.

— Dar te vei întâlni cu mine?

— Da.

— Când?

— În curând.

— Spune-mi adevărul, David.

— Asta-i adevărul.

— Adevărat?

— Da, este adevărat.

El minţea şi ea ştia. Dar ea nu mai spuse nimic.

O clipă nu se mai auzi decât suflul respiraţiilor lor şi ploaia de afară.

Ea se strânse în el.

— Te iubesc, David, îi spuse ea, ca şi cum n-ar trebui să uite asta niciodată.

— Şi eu te iubesc.

Ea i-a luat faţa în mâini şi l-a îmbrăţişat. S-au înlănţuit, plini de grijă unul faţă de celălalt şi au făcut dragoste încet, nevrând parcă să se despartă niciodată.

Două lovituri uşoare în uşă l-au trezit pe Lucas. Şi-a dat seama că se făcuse ziuă. Olivia dormea. Se sculă fără zgomot şi se duse să deschidă.

— Îmi pare rău, se scuză bătrâna patroană a hotelului, cu voce joasă. Este un prieten de-al vostru, jos. Vă aşteaptă. Spune că este urgent.

— Sosesc.

Cinci minute mai târziu se întâlniră în hol. Îl recunoscu imediat pe unul din corsicanii ce participaseră la evacuarea din Muette şi cu care vorbise de continuarea operaţiunilor imediat după sosirea sa la hotel.

Omul înaintă surâzând. Era tânăr. Ochii îi erau injectaţi de sânge şi unul din dinţi îi era spart şi avea culoarea gri.

— Totul este aranjat, spuse el întinzându-i un bilet de

avion. Este un zbor obişnuit, dar ea va călători cu un grup sub un nume fals. La Nisa, cineva va avea grijă de ea. Ea va trece frontiera în maşină. După aceea cu vaporul până la Gênes.

— De ce nu cu un vapor plecând din Marsilia? Nu aţi găsit.

— Prea repede. Cele ce rămăseseră nu erau sigure.

— Bine, făcu David.

— Nu vă faceţi griji, ea va fi mâine la Vico, spuse tânărul corsican pentru a-l linişti.

David ridică capul:

— Mi-aţi găsit vreo ascunzătoare?

— Nu încă, dar o veţi avea. Cum puteţi, contactaţi chioşcul de ziare ce este la intersecţia străzii Champs-Élysées cu strada Washington. Individul care-l ţine este de-al nostru. Parola rămâne aceeaşi.

— De acord.

— Noroc, spuse tânărul înainte să plece. (Se opri şi se întoarse.) Să nu faceţi vreo greşeală! Avionul decolează la ora unsprezece şi este deja aproape nouă!

Melodia ce răsună într-un difuzor din apropiere îl făcu să tresară pe David. „Sosirea zborului Air France 832 venind de la Roma…”. Avu o grimasă de înţelegere faţă de funcţionara de la aeroport.

— Vă rog să mă scuzaţi.

— Soţia dumneavoastră nu are alt bagaj? repetă ea cu un surâs indulgent, desemnând sacul mare de piele maro de pe cântar.

— Nu.

Funcţionara îi surâse din nou. El se întoarse căutând-o pe Olivia din priviri în timp ce funcţionara îşi făcea de lucru cu bagajele. Olivia era aşezată pe o banchetă în hol, uitându-se la oamenii din preajma ei şi la mulţimea ce mişuna peste tot. Părea singură şi pierdută. El avu o strângere de inimă. Ea purta un taior gri elegant, şi la

sfatul său îşi pieptănase părul pe spate, legându-l ca un fel de coc ce-i accentua paloarea. O găsi mai frumoasă ca niciodată, dar de o frumuseţe rece şi fragilă totodată – o frumuseţe diferită şi era exact ceea ce voia. În caz că fotografiile ar putea circula… îi scrută faţa prin mulţime sperând să-l remarce, sperând că-i va simţi dragostea şi că-i va răspunde surâzând. Ea rămase „nemişcata însă, indiferentă. El îşi simţi inima strângându-i-se. În mai puţin de o oră ea va fi departe de el; ea era deja. Pentru prima dată după săptămâni şi săptămâni – după o eternitate! el se întreba dacă ceea ce făcea avea vreun sens.

— Domnule… Domnule…

El se întoarse.

r lată biletul, domnule, îi spuse funcţionara surâzându-i.

Îi mulţumi şi se îndepărtă. Trebuia să-şi revină. Şi totuşi o iubea… Da! Tocmai pentru că o iubeşti! Trebuie ca ea să plece, ştii treaba aceasta. Trebuie să o îndepărteze de el. Ca să o salveze!… în Corsica, o vor ascunde, o vor proteja, o vor apăra… în Corsica ea va fi în siguranţă… Da, o iubeşti! Dar tocmai pentru că o iubeşti. Pentru numele lui dumnezeu tu ştii bine! Tu o ştii! Ea trebuie să plece.

Respiră profund, de câteva ori la rând, ca pentru a-şi afirma decizia luată. Pe urmă se uită la oamenii ce se strânseseră în jurul ghişeelor de înregistrare a bagajelor şi se îndreptă înspre locul unde stătea Olivia.

Când o zări îi îngheţă sângele în vene. Ea era împietrită uitându-se fix la ceva – „cineva” – în faţa ei. El se opri imediat şi începu să scotocească mulţimea din privire. Ce văzuse ea?

Ea se întoarse şi-l zări la rândul ei; ochii îi erau măriţi de groază. El vru să se repeadă înspre ea dar, cu o încruntare a sprâncenelor ea îl făcu să se răzgândească. Încet, ea privi din nou în faţa ei pentru a-i indica direcţia. El îi urmări privirea: ce putea fi? Klu vedea nimic!

Dumnezeule, ce putea fi!

Deodată, ca o descărcare electrică i-a străbătut corpul: un om stătea în picioare, la câţiva paşi de ea, cu spatele la vitrina unui magazin de lux: era pe jumătate ascuns în spatele unui ziar pe care-l ţinea în mâini. Lucas făcu un pas lateral şi se sprijini de un stâlp. Să-şi scoată Coltul 45! Dar cu mare grijă. Erau într-un aeroport. Îşi deschise nasturii de la impermeabil, îşi scoase mâna din mâneca dreaptă şi îl puse pe umeri închizând nasturii de sus şi scoase arma. Inima îi bătea să se spargă. Lăsă Coltul în jos, de-a lungul şoldului cu un deget gata să tragă piedica şi cu arătătorul pe trăgaci. Dar din locul în care era nu putea să o zărească pe Olivia. Bărbatul nu se mişcase; niciun gest, nimic, nici măcar o privire aruncată pe deasupra ziarului France-Soir a cărui lectură părea să-l fi absorbit. Ce putea să însemne asta? „Mai erau şi alţii!” Unde erau oare? Cum să descopere cine era duşmanul în această mulţime? Dumnezeule! De ce nu se mişcă? De ce nu o priveşte oare?

Opreşte-te! încetează să te ambalezi! Gândeşte-te! Unde sunt ceilalţi? Cu siguranţă mai sunt şi alţii! Unde sunt? El!… El poate să-ţi spună… Da! Repede!

Părăsi ascunzătoarea de după stâlp şi se deplasă în direcţia omului, încet, amestecându-se prin mulţimea ce se preumbla prin hol. Cum să facă? aruncă o privire spre locul unde se găsea Olivia: ea nu mai era acolo! Simţea că înnebuneşte! Nu mai avea decât vreo cinci metri până la individ. Încă câţiva paşi… Individul era tot acolo, în spatele ziarului. Nu i se vedeau decât picioarele, pantofii maro închis, prost făcuţi şi degetele sale, de o parte şi de alta a ziarului desfăşurat ca un ecran. Brusc, David înţelese de ce omul nu se mişcase, de ce nu o supraveghea pe Olivia, de ce se mulţumea să rămână pur şi simplu în colţul acela, absorbit de ziar. A înţeles, plin de stupefacţie: nu’ pe acest individ a vrut Olivia să i-l arate, ci ziarul

— Fotografia sa era pe prima pagină! Un titlu cu litere groase negre bara pagina „unu”.

UCIGAŞUL DfN TROCADERO – *EXCLUSIV*

ERA ASASINUL INSPECTORULUI GENERAL AL ÎNCHISORILOR

El a ucis un poliţist venit să-l aresteze.

David rămase paralizat, hipnotizat de propria sa imagine: era chiar el şi în acelaşi timp nu era el! Acest chip fără corp

— Fără el! – avea ceva obscen. Avu impresia că toată fiinţa sa se evaporă. Vru să fugă, dar nu fu în stare. Picioarele îi erau de plumb, lipite de pământ. Fu cuprins de panică. Simţi că-l ia cineva de braţ. Cineva îi vorbea. Recunoscu vocea Oliviei:

— Vino! nu trebuie să rămâi aici. Vino cu mine.

Stăteau separat, în fundul holului aeroportului.

— Te descriu a fi foarte periculos, spuse Olivia cu o voce surdă, citind din ziarul France-Soir pe care şi-l procurase.

— Cine spune asta? întrebă David fără a înceta să scruteze împrejurimile.

— Sticleţii. (Ea cită.) Un dezechilibrat foarte periculos ce face pe toată lumea responsabilă de moartea copilului său. (Ea se întrerupse, apoi continuă lectura numai pentru sine.) Ei ştiu că-l cunoşteai pe Valance, reluă ea. Ei spun că el descoperise că tu l-ai ucis pe Haller şi că ai vrut să te întâlneşti cu el ca să negociezi tăcerea lui… Lucrul acesta nu s-a putut, şi atunci tu nu ai ezitat să-l suprimi. Există martori care v-au văzut certându-vă… (Ea îşi înăbuşi un strigăt de surpriză.)

— Ce s-a întâmplat?

— …Dacă ucigaşul nu s-ar fi descotorosit de arma sa, reluă ea citind din articol, lucrul acesta s-ar fi putut transforma într-un masacru, trecători curajoşi încercând să-l prindă…

— Ce? Despre ce armă vorbesc? mormăi David.

— Un Colţ 45!... Spun că expertizele sunt formale, fiind aceeaşi armă de care s-a servit pentru a-l ucide pe Haller şi că sunt şi amprente pe ea!... Oh! Dumnezeul meu!

— Este imposibil, bolborosi David consternat.

— Oh! Dumnezeul meu! David... se lamenta Olivia pradă unei frici violente şi de neînfrânt.

— Dă-mi să văd, spuse el luându-i ziarul din mâini.

Parcurse articolul cu toată viteza. Aceeaşi armă! cu amprentele sale! Stătea scris negru pe alb. Articolul preciza că datele obţinute se datorau unei indiscreţii. Poliţiştii justificaseră tăcerea lor referitor la această chestiune spunând că nu au vrut să-i arate asasinului stadiul exact în care se găsea ancheta – „pentru a evita ca acesta să se teamă şi să se transforme într-o fiară urmărită. Este destul de periculos şi aşa!” spusese unul dintre ei. Aceeaşi armă cu amprentele sale! David simţi un nod în stomac. Lângă articolul propriu-zis, era un chenar ce amintea faptul că comisarul Daniel Valance era al treisprezecelea poliţist ucis în timpul serviciului, în cursul anului şi se recapitulau circumstanţele în care au fost ucişi ceilalţi doisprezece.

Mai erau tot felul de reacţii: protestele sindicatului poliţiştilor, declaraţiile oamenilor poliţiei – unele, printre care cea a şefului opoziţiei, stigmatiza „lipsa de fermitate” a puterii în faţa delincvenţei, alţii denunţau exploatarea violentei pentru scopuri partizane şi aceasta, cu câteva săptămâni înaintea alegerilor legislative. În sfârşit, figura la loc de cinste comunicatul ministrului de interne ce-şi exprima „profunda emoţie” şi „foarte via indignare” în faţa unei crime „laşe şi abominabile” şi asigura că „se va face totul pentru ca autorul să fie repede arestat şi adus în faţa justiţiei pentru a suferi pedeapsa pe care o merită”.

Lucas nu mai citi toate astea; le cunoştea pe

dinafară, numai numele celor morţi se schimbau.

Un singur gând îl obseda: aceeaşi armă şi cu amprentele sale!

Se întrebase ce puteau să facă ucigaşii lui Robert Haller cu Coltul pe care-l pierduse în fuga sa din parcul Monceau.

Acum ştia. Şi totuşi, ceva nu se potrivea!

Aceeaşi armă şi cu amprentele sale…”

— Mint, murmură el.

— David, nu ajută la nimic să spui asta. Ei s-au folosit de arma ta pentru a-l ucide pe Daniel. Capcana va funcţiona. Funcţionează deja, David!

O’privi şi-i văzu buzele tremurând.

— Nu, tu nu înţelegi, spuse el dând din cap. Mint. Poliţiştii mint! Că s-au folosit de acest Colţ pentru a-l ucide pe Valarice, că au găsit amprente, se poate. Dar că balistica spune că este vorba de aceeaşi armă cu care a fost ucis Haller, acest lucru este imposibil. Înţelegi? Nu putea să fie aceeaşi armă! Ei mint! (Se întoarse şi privi mulţimea din hol.) De ce? De ce mint sticleţii?

— *Ca* tu să mori, David, lăsă Olivia să-i scape, cu o voce monotonă.

— Este absurd.

— Nu. Tu singur ai spus că există complici în sânul poliţiei. Daniel ţi-a spus că a vorbit de întâlnirea de la Trocadero…

— Da! Dar toate acestea nu au nimic comun cu trucarea unei expertize balistice.

— Cum aşa!…

— Vreau să spun că în ciuda faptului că au complici, nu pot ajunge până la nivelul acesta, este absurd!

Olivia ezită.

— Ascultă-mă… Ascultă-mă te rog! (El o privi.) Nu ştiu ce se întâmplă, dar aşa cum au luat-o lucrurile, te-au izolat complet, David. Mă înţelegi? Ei te-au izolat! Au făcut

din tine un ucigaş al unui înalt magistrat şi poliţist. Tu înţelegi ce înseamnă toate astea? Asta înseamnă că nu numai ucigaşii lor sunt pe urmele tale. Sticletii te vor vâna la rândul lor! Şi nici ei nu vor fi mai blânzi. Nu într-un astfel de context. Pentru ei tu ai ucis pe unul de-al lor. Nu vor soma, David! (El se întoarse din nou.) Te-au izolat, David! repetă ea cu putere. Au reuşit să răstoarne totul împotriva ta. Totul! înţelegi? Totul!

— Nu vorbi aşa de-tare. Calmează-te.

— Să mă calmez!

— Opreşte-te! Te rog! spuse el printre dinţi, strângându-i mâna cu putere.

Ea tăcu şi îl privi îndelung, apoi continuă cu o voce slabă, aproape tremurând.

— David, îţi dai seama ce vrea să însemne asta?

— Da. Cred că da.

— Şi atunci?

— Atunci ce?

— Ce te gândeşti să faci?

— Nu ştiu.

— Nu ştii! exclamă ea cu o voce sugrumată.

— Nu, nu ştiu, repetă el crispându-se.

David strânse din dinţi şi oftă zgomotos. Cum putea să ştie? Cum îşi închipuia ea că poate şti? Avea nevoie de timp de gândire, să găsească o modalitate de a ieşi din capcana în care a intrat. Timp! îi trebuia timp! Iar acum, avea altceva în cap: o privire, de care-şi amintea, o privire insistentă, inchizitoare ce se pusese asupra lui încă de la sosirea sa la aeroport. De aceasta trebuia să se preocupe acum. Aceasta era prima urgenţă! Acea privire era o ameninţare şi trebuia să găsească soluţia să o evite.

— David… Davicf, priveşte-mă.

O privi: ea avea un aer descumpănit, în pragul lacrimilor; buzele-i tremurau. Înghiţi cu greu şi murmură:

— Vino cu mine. (El rămase perplex.) Vino cu mine,

David, te rog. Te implor! Vino cu mine.

El închise ochii şi dădu încet din cap.

— Te implor! David…

— Nu.

— De ce? îl imploră ea.

— Ar fi o nebunie! Nu aş putea trece de controlul grănicerilor de pe aeroport… Nu sunt sigur că pot să mai ies din aeroport… Nu sunt sigur, dar cred că am fost reperat de un sticlete cu câtva timp în urmă, la intrare. Şi atunci vor bloca toate intrările şi ieşirile.

— Oh! Dumnezeul meu!…

— Nu sunt sigur, îţi spun! poate-mi fac griji pentru nimic! (Regretă că-i spusese: ea ajunsese în pragul unei crize de nervi, acum.) Nu te îngrijora pentru asta. Te rog! Calmează-te. (O luă în braţe.) Calmează-te, Livia… Te rog, calmează-te.

Ea se lăsa strânsă în braţe. El îi mângâie părul urmărind din priviri situaţia din hol.

Tresări: doi poliţişti în uniformă făcându-şi loc prin mulţime avansau în direcţia lor. El aplecă capul şi o îmbrăţişă pe Olivia tandru, fără să-i piardă din vedere pe poliţişti. Îi văzu oprindu-se lângă una din porţile de acces ale aeroportului. Se uită înspre celelalte două uşi pe care le putea zări din locul de unde se găsea: alţi poliţişti din aeroport şi grăniceri erau în aşteptare.

Trebuia să găsească o soluţie. Absolut!

Dar mai întâi ea. Să se ocupe de ea. Să o salveze!

Se uită la ceas: rămăsese mai puţin de jumătate de oră până la decolarea avionului.

— Ar fi mai bine să te duci acum, spuse el îndepărtând-o uşor.

David a urmat-o de la distanţă până la zona de îmbarcare. Acolo, chiar înainte să dispară, se opri cu spatele, ca şi cum s-ar fi rupt ceva în ea. Nu se întoarse. David îşi simţi inima strângându-i-se; privirea i se înceţoşă

şi închise ochii. Când îi deschise, ea nu mai era acolo. Avu o impresie puternică, iraţională că a pierdut-o definitiv.

— „Te iubesc, David. Nu te am decât pe tine. Aş muri dacă tu…”

Nu! îşi aprinse o ţigară şi se forţă să-şi domine emoţia ce-l suqruma. Nu trebuie să-ţi spui decât un singur lucru: ea este salvată.

Acum este rândul tău. Trebuie să o uiţi.

Nu pot… Trebuie! Trebuie să te gândeşti numai la tine! Numai la tine, dacă vrei să supravieţuieşti! La tine. Şi la „duşman”. Numai la tine şi la „duşman”!… Dar mai întâi, trebuie să ieşi de aici. Iar tu ştii cum să ieşi de aici, nu-i aşa?… Da, ştii. Bineînţeles că ştii! Ştii exact ce trebuie să faci, atunci fă-o! Fă-o!

Pentru a o urma pe Olivia până la poarta de îmbarcare el îşi scosese impermeabilul, cravata şi îşi deschisese gulerul cămăşii şi se amestecase într-un grup de turişti. Trebuia să-şi schimbe ţinuta dacă voia să înşele vigilenţa poliţiştilor care supravegheau ieşirile din aeroport. Aruncă ţigârea într-o scrumieră şi se îndreptă spre magazine.

Cumpără mai întâi o mică valiză de piele moale şi o pereche de ochelari de soare cu sticla foarte luminoasă, a cărei tentă varia în funcţie de lumina ambiantă – lentilele închise la culoare ar fi atras atenţia poliţiştilor, avea nevoie de ochelari doar pentru a schimba alura feţei. Îşi procură apoi o vestă de lână de un cafeniu închis spre verde şi o caschetă asortată, precum şi un echipament de sport de un galben ţipător. În sfârşit, dintr-un magazin de parfumuri şi de produse de înfrumuseţare, cumpără un pachet de vată şi un flacon de fond de ten fluid, care dădea pielii, dacă ar fi fost să te iei după ceea ce scria pe ambalaj, „tonul auriu şi cald al celui mai frumos bronzaj” – ştia că acesta era adevărul: Olivia utiliza câteodată acest produs; efectul pe care îl obţinea era cu adevărat similar cu bronzul de la

soare.

Încărcat cu toate cumpărăturile s-a dus şi s-a închis în toaletă. A început prin a se schimba şi a-şi aranja lucrurile în valiză. Pe urmă, cu ajutorul unui tampon cu vată şi-a aplicat fondul de ten fluid pe faţă, pe gât, fără să uite mâinile. Produsul nu era gras şi se fixă foarte repede. S-a privit în oglindă: semăna cu orice în afara figurii gri, şterse, din fotografia din France-Soir. Galbenul viu al echipamentului sport punea în valoare „bronzul" său şi-i dădea în final aerul unuia ce-şi petrecuse mult timp la soare şi voia ca aceasta să se vadă bine. Ochelarii de soare constituiau din acest punct de vedere, un accesoriu indispensabil, dar cascheta în schimb, i s-a părut fără rost şi chiar ridicolă. S-a mulţumit totuşi să o păstreze, deoarece cu cât va avea un aer mai tâmpit, cu atât va fi mai bine.

Părăsi toaleta oprindu-se în drum să cumpere gumă de mestecat şi se duse în zona de unde se recuperau bagajele. Sperase în sinea sa că în acel loc supravegherea efectuată de poliţişti va fi mai slabă – în definitiv, erau atenţi la cei ce pleacă, nu la cei care se reîntorc! Dar nu era aşa: uniformele încadrau toate ieşirile. S-a plimbat atunci printre oamenii adunaţi în jurul benzilor rulante pe care erau valizele. Găsi într-un târziu ceea ce căuta: un grup de pasageri venind din Marsilia. Se apropie de banda rulantă, se prefăcu că vrea să recupereze o valiză înainte să se poată îndepărta din nou, rupse eticheta purtând numărul zborului şi o ataşă mânerului propriei sale valize. Remarcă un mic grup de pasageri ce se pregăteau să iasă şi li se alătură.

Acostă o femeie de vreo cincizeci de ani, îmbrăcată cu lux şi eleganţă şi se oferi să-i ducă sacul de călătorie voluminos.

— Nu, sunteţi foarte amabil dar nu este nevoie, vă mulţumesc.

— Sunteţi sigură?

— Sigură. Vă mulţumesc foarte mult.

El îi arătă ploaia şi cerul gri ce se zăreau prin geamuri.

— Este vesel? Găsiţi că stăm bine unde suntem? făcu el, mestecând ostentativ ctiewing-gum.

— Adevărat, făcu ea din politeţe. (Ea îşi încruntă sprâncenele cu un aer bănuitor.) E adevărat că aţi prins acest bronz pe coastă?

— Africa! spuse el cu un aer complice şi mulţumit de el. (Nu mai erau decât câţiva paşi până la ieşire; doi poliţişti se uitau la oameni discutând împreună.) M-am oprit numai la Marsilia când m-am întors.

— Ah! îmi spuneam eu, de asemenea…

— Eh! Din nimic nu se obţine nimic!… făcu el surâzând cât mai tâmp în momentul în care porţile din sticlă se deschideau în faţa lui.

Cei doi poliţişti de gardă nu se mai uitau la el deloc.

— Preşedintele Republicii…

Omul din faţa uşilor înalte ale salonului Murat dispărea, în timp ce miniştri întrrerupându-şi conversaţiile îşi luau locurile în primire în jurul imensei mese a Consiliului de miniştri. Nu se mai auzi în curând, decât ploaia ce bătea în geamurile acelor uşi-ferestre ce dădeau în grădinile palatului Élysée.

Preşedintele îşi făcu intrarea într-un pas apăsat, ca de obicei, urmat de primul ministru, vizibil crispat şi încordat. Făcu turul camerei dreptunghiulare şi sumbre, salutând pe fiecare ministru ce stătea în picioare în faţa scaunelor tapisate şi se duse la fotoliul său. Primul ministru, contrar uzanţelor predecesorilor săi, nu avea un fotoliu cu spătarul mai înalt, ci la fel cu cele atribuite miniştrilor. Şeful statului schimbă câteva cuvinte cu ministrul de interne şi cu cel al apărării, fideli printre fideli, aşezaţi amândoi lângă el. Un uşier se apropie şi-i

şopti ceva la ureche. Preşedintele inspecté camera dintr-un cap în altul şi clătină scurt din cap. Uşierul ieşi şi trei din cele cinci lustre de cristal, suspendate deasupra mesei Consiliului, s-au aprins. Numai trei. Preşedintelui nu-i plăceau cheltuielile inutile şi credea pe deasupra, că guvernul trebuia să fie un exemplu în materie de economie de energie. Acesta era de altfel motivul pentru care temperatura în salonul Murat, a cărui izolaţie fusese totuşi îmbunătăţită, nu depăşea cincisprezece grade. Cel puţin acestea erau motivele oficiale. Căci mai era un altul: cel adevărat. Preşedintele s-a destăinuit într-o zi câtorva intimi. Cum fusese întrebat dacă era într-adevăr necesar să-i facă să tremure pe miniştri în timpul consiliului, el răspunsese cu seriozitate: „În timp ce dârdâie, nu pot adormi”.

Preşedintele deschise dosarul din fata sa şi aruncă o privire rapidă asupra ordinii de zi: era prevăzută examinarea unui pachet de măsuri prezentate de ministrul sănătăţii şi cel al afacerilor sociale, destinate relansării natalităţii; o comunicare a ministrului agriculturii precedând negocierile asupra preţului produselor agricole de la Bruxelles; diferite măsuri obişnuite, numirea unui nou preşedinte – director general la Renault, numirea unui nou ambasador la Roma, ridicarea la gradul de comandor sau oferirea marii cruci a Legiunii de onoare unui număr de personalităţi etc. Mai era înscrisă pe ordinea de zi şi relatarea pe care şeful statului trebuia să o facă în urma vizitei efectuate în Africa neagră – călătoria se încheiase în ajun, astfel explicându-se bronzul de care da dovadă preşedintele republicii şi ţinerea Consiliului de miniştri în după amiaza acelei zile de joi, în locul tradiţionalului miercuri dimineaţa.

„Dingul” unei pendule, pusă pe o consolă stil Empire, aşezată pe una din extremităţile sălii, răsună în zumzetul făcut de cei ce discutau în şoaptă.

Preşedintele îşi consultă ceasul şi cealaltă pendulă, plasată la centrul mesei, între el şi primul ministru. Era ora cinci şi treizeci de minute. Îşi plimbă privirile nerăbdătoare pe deasupra miniştrilor aşteptând să se facă linişte, după care deschise şedinţa.

Începu prin a remarca absenţa ministrului afacerilor externe ce efectua un turneu în mai multe capitale din Est pentru a explica „noua orientare a politicii noastre de apărare nucleară în planul tactico-strategic” – fiecare înţelegând că făcea aluzie la deschiderea negocierilor franco-germane asupra instalării rachetelor Hades pe teritoriul Republicii Federale Germane şi asupra deciziei atribuite germanilor în declanşarea focului cu acest tip de rachete. Pe urmă preşedintele enunţă repede ordinea de zi şi, fără altă introducere dădu cuvântul ministrului sănătăţii şi ministrului afacerilor sociale.

— Vă mulţumesc, spuse Preşedintele. Nicio altă observaţie?

Consiliul miniştrilor se apropia de sfârşit. Se discută în legătură cu acţiunea organizată în ajun la Paris, de către „şomerii furioşi „după cum îi numeau ziarele ce reuşiseră să paralizeze capitala de-a lungul unei jumătăţi de zi. Chestiunea făcuse multă zarvă atât în Franţa, unde apăruse ca un început de luptă şi solidaritate a şomerilor, până atunci izolaţi şi neorganizaţi, cât şi în celelalte ţări europene, ce se temeau de răspândirea mişcării. Şeful statului invitase pe fiecare ministru să-şi spună părerea asupra acestui „eveniment” şi să arate, eventual, concluziile trase.

— Da, domnule prim-ministru, doriţi să interveniţi din nou? făcu preşedintele închizând ochii. Vă gândiţi cu siguranţă la ceva esenţial, ce nu a fost spus…

— Fără îndoială, domnule preşedinte.

Se făcu un scurt moment linişte. Miniştrii schimbară priviri între ei. Alţii încercau parcă în acest timp mort să

evalueze care din cei doi! preşedintele sau primul ministru, a marcat un punct. Raporturile dintre cei doi nu au fost niciodată bune. Mai multe iniţiative ale şefului statului şi apropierea alegerilor legislative nu au’făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Erau acum cu săbiile trase din teacă şi toată lumea ştia că de ieşirea aceasta va depinde rezultatul scrutinului viitor: sau unul va fi legat sau celălalt va fi azvârlit peste bord. Aşteptând – şi în ciuda faptului că o schimbare de alianţe este întotdeauna posibilă, dar improbabilă, după unii observatori, înaintea primului scrutin – erau constrânşi să lupte cot la cot în aceeaşi barcă riscând să se scufunde amândoi.

— Vă ascultăm, spuse preşedintele cu un surâs înţepat.

Primul ministru îşi puse mâinile una peste alta, ca pentru rugăciune, şi îşi plimbă privirea rece şi sigură de jur-împrejur.

— Cred că toată această treabă este de o extremă gravitate. Cred, după cum am spus, că ea constituie un semnal de alarmă de care trebuie să ţinem seama. Şi dacă este să judec după ceea ce am auzit spunându-se aici, de către fiecare dintre dumneavoastră, este un lucru de care fiecare este convins. (O lucire de ironie străluci în ochii primului ministru.) Şi din acest punct de vedere aş spune că această afacere nu are decât consecinţe negative. (Făcu o pauză pe care se părea că o savurează.) Nu trebuie să cădem încă dintr-un exces în altul. Există o diferenţă, domnule ministru al muncii, între ceea ce este de dorit şi ceea ce este posibil şi această diferenţă, trebuie să o faceţi cât mai repede. (Tăcere.) Acesta fiind spus, revin la un aspect al acestui caz ce nu a fost evocat până în prezent şi care mi se pare foarte neliniştitor. O guvernare poate să negocieze multe lucruri: dar nu poate să nu menţină ordinea. Din acest punct de vedere, lipsa de care a dat dovadă poliţia, pune pe gânduri. Nu cred să mă

contraziceţi, domnule ministru de interne?

Atacul era direct. Ministrul de interne încetă să-şi mai răsucească sprânceana şi replică imediat:

— Eu cred că, dimpotrivă, trebuie să lăudăm modul în care forţele de poliţie au reacţionat ieri. Nu avem să ne plângem de niciun incident grav, nici de cea mai mică confruntare. Poliţia a dat dovadă de mult sânge rece şi în definitiv, a restabilit ordinea. Nu văd în ce…

— Nu aceasta voiam să spun, i-o tăie brusc primul ministru. Aţi spus adineauri că aceste evenimente erau imprevizibile. Eu cred, dimpotrivă, că erau perfect previzibile. Este anormal ca serviciile de poliţie în cauză să nu aibă cunoştinţă de ele. Mai adaug că există un oarecare zvon care circulă referitor la faptul că poliţiştii au dat dovadă de o înţelegere suspectă, ca să nu vorbim chiar de complezenţă, faţa de manifestanţi. Anumite ziare vorbeau chiar în această dimineaţă de o „complicitate de fapt” şi de un „scurtcircuit” în conducerea forţelor de ordine.

— Acestea nu sunt decât zvonuri, după cum aţi spus şi sunt cu cea mai mare probabilitate, nefondate.

— Ar fi bine totuşi să se verifice, tranşă preşedintele adresându-se ministrului de interne.

— Bineînţeles, domnule preşedinte. De altfel am şi ordonat deschiderea unei anchete, dar sunt sigur asupra concluziilor ce se vor trage.

— Aş vrea să fiu la fel de optimist ca şi dumneavoastră, reluă primul ministru cu o anumită perfidie.

— Vă alarmaţi pe nedrept, credeţi-mă

— Mă îndoiesc, domnule ministru, mă îndoiesc. În realitate, acest caz este revelator pentru delăsarea ce domneşte acum în sânul poliţiei.

— Această imputare este gratuită.

— Credeţi?… (O lucire ţâşni din privirea primului ministru.) Ce trebuie să gândim atunci, de moartea acelui

poliţist, ieri, la Trocadero? O moarte intervenită în circumstanţe tulburătoare, sunteţi de acord... Vreau să spun tulburătoare datorită luminii ce o aruncă asupra funcţionării anumitor servicii ale poliţiei şi asupra comportamentului a câtorva poliţişti plasaţi foarte sus. Şi ce să mai spunem de scurgerile de informaţii produse, cu care este la curent toată lumea, de acţiunile dezorganizate şi toate celelalte? Nu aţi fost dumneavoastră, domnule ministru de interne, cel ce ne-aţi asigurat, în urmă cu câteva luni, că nu vor mai fi scurgeri de informaţii din poliţie? Suntem forţaţi să constatăm că aţi greşit.

Ministrul de interne ezită înainte să răspundă. Era îngrijorat. Nu atât datorită atacului în toată regula la care era supus de către primul ministru, cât datorită întorsăturii pe care o lua cazul Lucas. „Un caz murdar”. Cazul îi scăpa. Scurgerile de informaţii se produseseră într-adevăr, în ciuda tuturor consemnelor stricte pe care le dăduse. Cine era la baza acestor scurgeri de informaţii? Şi mai ales, de ce? Nimic din toate astea nu era normal. Cazul Lucas ascundea altceva. O presimţea. Dar ce?

— Acest caz este într-adevăr regretabil.

— Regretabil, se ambală primul ministru. Cuvântul este prea slab domnule ministru. Noi nu avem nevoie de o afacere de acest gen, mai ales în acest moment. În special, în acest moment!

Vizibil iritat, preşedintele interveni pentru a cere lămuriri asupra cazului adus în discuţie de către primul ministru, caz de care nu ştia nimic sau aproape nimic. Ministrul de interne îi expuse cazul în linii mari. El arătă că toate posturile de radio şi toate canalele de televiziune au reluat revelaţiile din France-Soir, întrebându-se asupra motivelor reale pentru care poliţia a crezut că este mai bine să ascundă legătura existentă între moartea comisarului Daniel Valance şi cea a inspectorului general al administraţie» – penitenciarelor, Robert Haller – „ce

ascund oare?”, „Pe cine vor să protejeze?”, astfel sunau intervenţiile ce s-au succedat de-a lungul dimineţii şi la începutul după amiezii. Şi mai grav încă: unul dintre comentatorii unei staţii de radio, a cărui simpatie pentru opoziţie era bine cunoscuta, a mers până acolo încât se întreba’ dacă „întâlnirea sângeroasă” de la Trocadero nu avea ceva de-a face cu recenta recrudescenţă a atentatelor teroriste din Franţa; teza sa fiind că guvernul, negându-şi principiile, s-ar fi servii de un vechi poliţist al secţiei antiteroriste a Brigăzii criminale pentru a contacta diverse mişcări teroriste şi a negocia o „încetare a bombelor” în timpul campaniei electorale. „Dacă această ipoteză se va arăta exactă, a tras concluzia comentatorul, mai rămân de pus două întrebări: cât a costat colectivitatea această lamentabilă şi tragică operaţie? Şi în special, ce preţ au fost gata să-l plătească, în plus faţă de viaţa unui poliţist şi a unui magistrat, în singurul scop de a satisface electoralismul nemărginit al unui pumn de politicieni, pentru realegere”. Ministrul de interne termină intervenţia, precizând că emoţia poliţiştilor, în faţa acestei noi morţi tragice a unuia de-al lor este reală şi profundă.

— Bine, murmură preşedintele, atunci când ministrul de interne termină. (Părea contrariat. Rămase nemişcat, cu privirea fixă, cu palmele întinse pe pluşul de culoarea tutunului ce acoperea imensa masă.)

Primul ministru reveni în atac:

— Vă las să vă gândiţi, domnule preşedinte, de exploatarea acestora de către domnii din opoziţie…

— „Îmi imaginez fără greutate, i-o tăie preşedintele cu un ton sec. Întrebarea care se pune acum este: ce putem să facem? Aveţi vreo sugestie?

— Eu cred că-i revine ministrului de interne să restabilească faptele, răspunse primul ministru, după o ezitare. Aceasta în primul rând, pentru a dezamorsa această afacere – dacă mai este încă timp! – dar, şi revin

asupra a ceea ce am spus cu câteva clipe mai înainte, eu sunt convins de necesitatea intervenţiei poliţiei. (I se adresă ministrului de interne.) Am pomenit de „delăsare” şi lucrul acesta se pare că v-a mişcat…

— Era, într-adevăr, excesiv.

— Eu cred, din contră, că este mai sus de orice adevăr. Lăsaţi-mă să vă citez ceva, ceva anecdotic cu privire la ceea ce vom discuta, vă spun, ceva totuşi foarte simptomatic şi care ilustrează bine ceea ce vreau să spun. (Privirea primului ministru deveni tăioasă.) Ştiţi, domnul» ministru, că efectivul de funcţionari din poliţie însărcinaţi cu paza mea… şi de a asigura protecţia principalilor mei colaboratori s-a dublat în ultimele şase luni? Puteţi să-mi spuneţi de ce? Nu, nu puteţi pentru un lucru foarte simplu, domnule ministru… (Se lăsă o tăcere grea, scurtă, ca înaintea unei explozii.) Nimeni nu poate, spuse primul ministru lăsându-şi privirea asupra interlocutorului său ca şi cum ar fi vrut să-i traducă sensul ascuns al cuvintelor sale. Am pus să se facă o anchetă rapidă şi nu am putut obţine nicio explicaţie valabilă a creşterii efectivului atât de subit şi de neaşteptat…

Ministrul de interne aruncă o privire hârtiei pe care preşedintele republicii i-o scrisese în grabă. Pe ea era o simplă întrebare: îl supraveghez!? răspunse cu un singur cuvânt: Da.

— …Nu credeţi de cuviinţă că aceşti funcţionari, în loc să se înghesuiască în grădinile mele, erau mai la locul lor în… Trocadero, de exemplu?

— Este o chestiune de apreciere, răspunse ministrul de interne – şi dacă primul ministru credea a-l fi prins în capcană, nu-l cunoştea bine –, dar în spaţiu, eu aş spune că un…

— Aţi avea amabilitatea să vă explicaţi?

— Bineînţeles. Ar fi trebuit de altfef să discutaţi direct cu mine, domnule prim-ministru, nu aş fi putut să nu

vă satisfac curiozitatea, fără întârziere. (Ministrul de interne sublinie cuvintele cu un zâmbet de curtoazie veninoasă.) Se întâmplă să fi primit ameninţări de la un grup terorist arab, foarte activ în ultimul timp, vizând nu numai persoana dumneavoastră ci şi pe cele ale unor înalte personaje de stat. Avem motive serioase să luăm în seamă aceste ameninţări.

— Motive serioase?

— Motive serioase, în definitiv, da. Grupul de care v-am vorbit se intitulează" Jihad 83". Credem că este afiliat reţelei Carlos din Europa... în orice caz, eu am crezut de datoria mea să ridic gradul dumneavoastră de securitate ca de altfel al tuturor persoanelor ameninţate.

— Mă mir că nu am fost avertizat, spuse primul ministru pe un ton arătând că nu s-a lăsat păcălit.

— Aş fi făcut-o dacă lucrurile nu s-ar fi precipitat, replică ministrul de interne cu calm. Se pare că măsurile luate i-au făcut pe terorişti să nu-şi mai pună planul în aplicare. (Surâse.) Nu putem decât să ne felicităm. Totuşi, cu privire la perioada pe care o traversăm, cred că ar fi imprudent să ne bucurăm prematur şi să lăsăm garda jos. Acest* dispozitiv de securitate crescut trebuie după părerea mea, menţinut în jurul persoanei dumneavoastră, ca şi în jurul preşedintelui, de altfel, sau a celorlalţi membri ai guvernului.

— Este mai înţelept aşa în definitiv, spuse preşedintele pe un ton categoric" Bine... Fără alte observaţii? – întrebă el pe un ton ce lăsă să se vadă evident faptul că nu mai dorea niciuna.

Nu mai fu nicio observaţie. Preşedintele reveni atunci asupra cazului Lucas, lansându-se într-o declaraţie – în care indica faptul că termenii vor trebui reluaţi în comunicatul ce va fi publicat la terminarea consiliului de-miniştri – în care, de fapt, făcu elogiul poliţiei aducând omagii celor morţi şi asigurându-i de consideraţia sa şi de

recunoştinţa naţiunii.

— Acestea fiind spuse, concluzionă adresându-se ministrului de interne, se pare de fapt că acest caz a fost prost tratat. Atât în ceea ce s-a făcut cât şi în ceea ce s-a spus. Francezii vor încă să-şi imagineze nu ştiu ce… şi va fi dezolant, pentru viaţa politică şi democraţia din această ţară, ca aceasta să poată influenţa oricât de puţin alegerea pe care o vor face peste puţin timp. (Cin murmur de-aprobare fervent ă îi întâmpină cuvintele.) Nu ştiu, reluă preşedintele referindu-se la ministrul de interne, dacă toate acestea impun din partea dumneavoastră o „luare de poziţie” a poliţiei aşa cum ne-a fost sugerată de către domnul prim-ministru, dar, în revanşă, eu aştept să luaţi toate măsurile ce vi se par că trebuiesc-luate pentru a evita ca acest caz să nu ia o întorsătură şi mai neplăcută – aceasta bineînţeles în respectul strict al legii şi ai justiţiei – şi ca un alt caz de acest fel să nu mai poată exista în viitor. (Preşedintele făcu o pauză.) Vă rog să mă ţineţi personal la curent cu urmările, de orice natură, pe care le poate avea acest caz şi vă pun în vedere să-i acordaţi extremă atenţie.

Ploaia păru să se liniştească. Lucas se uită la faţa sa în oglinda retrovizoare a Lanciei, asigurându-se că nu mai avea urme de fond de ten. Învârti un sfert de cheie şi dădu drumul la ştergătoare. Chioşcul de ziare, situat la colţul străzii Washington cu Champs-Élysées, îi apăru prin parbrizul aburit pe care apa curgea în şiroaie. Nu era nimeni. Acum era momentul! Se repezi afară din maşină şi fugi înspre chioşc.

— Fecioara să te aibă în pază.

— Dumnezeu să te păzească, mai întâi, răspunse omul care ţinea chioşcul, după o mişcare de surpriză. (Avu un aer încurcat.) Eşti în avans!

Era un om gras, de vreo cincizeci de ani, cu faţa roz şi ochi foarte vioi; barba sa cenuşie era îngălbenită de tutun ieşind în afara hanoracului său negru, ca un jabou.

Semăna cu Hemingway.

— De ce? Nu ai nimic? întrebă David contrariat.

— Îmi pare rău, fiule! Este prea devreme. Nu am nimic mai devreme de cinci ore. Trebuie să aştepţi. (Barba i se mulă în jurul gurii: surâdea.) De acum încolo, fiule, dacă aş fi în locul tău mi-aş schimba înfăţişarea. (Bătu cu mâna pe un maldăr de France-Soir.) Prea semănaţi.

Lucas se îndepărtă. Ploaia se întrerupsese şi lumea invada din nou trotuarele de pe Champs-Élysées. Merse la întâmplare întrebându-se ce putea face aşteptând să se sfârşească după amiaza. Îşi încrucişă privirea cu aceea a unei tinere femei şi apoi cu a unei alte femei un pic mai departe, pe urmă cu a unui bărbat ce venea înspre el. Deodată îl cuprinse panica: i se păru că este în atenţia tuturor: priviri grele, de ameninţare, priviri scotocitoare sau’altele ce păreau că nu-l văd... Simţi nevoia să se ghemuiască. Se gândi: nu puteau să-l recunoască, nu aşa! Fotografia din France-Soir era foarte puţin asemănătoare, exista o lume între fotografie şi omul în carne şi oase de pe Champs-Élysées. Şi mai trebuia să fi văzut şi fotografia! Şi chiar şi atunci apropierea nu ar fi fost uşor de făcut; nu semăna cu el. Numai un ochi exersat, sau un tip cu spirit de observaţie, atent la astfel de lucruri ar putea face apropierea. Nu trebuia să intre în panică. Nu, nu trebuia... dar, nu putea fi la adăpost de hazard! Se hotărî să urmeze sfatul omului de la chioşc şi intră într-o galerie comercială. Se opri mai întâi la un optician – ochelarii de soare pe care şi-i procurase de la aeroport nu-i deformau destul faţa; în afară de aceasta, în acest anotimp nu mergeau deloc.

— „Excuse me”, spuse el vânzătoarei ce înainta spre el. Franceza mea... nu e prea bună. „You speak english?”... Minunat! Vezi, vreau să-i joc o farsă unui prieten de-al meu şi...

Zece minute mai târziu, ieşea din magazin având pe nas nişte ochelari de vânzător de stridii, dreptunghiulari şi

cu lentile albe. Era mai bine decât o mască: îi dădea feţei un aer sever şi tacticos, ceva ce-l făcea să semene cu un funcţionar de bancă sau cu un om de afaceri, aşa cum se vedeau în reclame. Intră după aceea într-un magazin de haine de lux şi jucând în continuare rolul turistului anglo-saxon, cumpără un costum gri de flanelă, o jumătate de duzină de cămăşi tip Oxford bleu, o cravată de mătase bleumarin şi tot ceea ce îi lipsea de când părăsise în grabă studioul din Muette. Mai trebuiau făcute câteva retuşuri la costum: a fost asigurat că vor fi terminate în următoarele două ore.

Îşi reluă plimbarea gândindu-se că în ritmul în care cheltuia banii va trebui în curând să-i scrie Oliviei pentru a-i mai trimite. Se enervă: ar fi trebuit să se gândească înainte ca ea să fi plecat. Galeria mişuna de lume, atât datorită timpului urât cât şi apropierii Crăciunului.

Crăciunul era la mai puţin de o săptămână de acum încolo. „Nu te gândi la Crăciun. Nu te gândi!”. Se întrebă dacă era bine să păstreze Colţ-ul 45 în buzunarul impermeabilului – îl scosese din centura lui înainte să fi intrat în magazinul cu haine. Se lăsă dus de mulţimea în mişcare, merse cu scara rulantă şi se găsi la subsolul galeriei. Câteva clipe mai târziu se opri în faţa vitrinei unei frizerii: bărbaţi şi femei, în special tineri îşi tăiau şi tundeau părul în forme şi culori de neînchipuit. Salonul de coafură se intitula „Bel Hair”. Lucas intră înăuntru.

— În cafeniu închis, sunteţi sigur? se miră un tânăr frizer efeminat luându-i un smoc de păr şi privindu-l fix în oglindă cu nişte ochi rotunzi – el era îmbrăcat cu un fel de combinezon de un galben fluorescent, deschis foarte mult peste pieptul gol şi ale cărui buzunare erau ticsite de foarfece şi de piepteni.

— Da. În orice caz mai închis şi, de asemenea, mai scurt. Mai scurt, dar clasic!…

— Ah…

— Să nu greşiţi, spuse David pe un ton exagerat de rugător îndesând o hârtie de 100 de franci în buzunarul combinezonului. Altfel, va fi o dramă, o dramă!…

Tânărul avu un surâs înţelegător şi îi şopti la ureche:

— Dacă aşa vă vrea, nu mai avem ce discuta, nu-i aşa?

— Vai dumnezeule! Fiule, nu te mai recunosc!

Vânzătorul de ziare îşi scoase un ciot de ţigară din barba sa. Îl privea pe David dând din cap.

— Este de-a dreptul incredibil! Nu eşti acelaşi…

— Cu atât mai bine. Aveţi noutăţi?

— Da, da! (Omul strecură un plic de hârtie într-un exemplar de Paris-Match şi i-l întinse.) Am uitat numele străzii dar este în Halles. Totul este acolo: adresa, cheile şi… Aşteaptă o secundă. (Servi clienţii şi reveni la el.) Este apartamentul unui doctor. Individul este în Statele Unite pentru doi ani. Dacă te întreabă cineva, spui că eşti un văr. Paznicii sunt preveniţi.

— Bine, mulţumesc.

— Un ultim lucru, fiule…

— Ce?

— Se şterge totul în urma ta. Dacă ai vreo problemă nu ezita să te întorci în urmă. Singurul tău contact de acum încolo sunt eu. A [înţeles, fiule…

— Înţeles. La revedere.

David se îndreptă spre Lancia. Ploua din nou, dar era o ploaie fină şi glacială, care strica noaptea înţepând feţele oamenilor ca nişte ace. Luminile de Crăciun se vedeau’ la ferestre şi se răsfrângeau în trotuarele ude. Oamenii se grăbeau peste tot, întorcându-se cu braţele pline de pachete şi cadouri: se făceau cozi lungi în faţa cinematografelor; pe bulevard se auzeau colindătorii. Era ora şase seara, un 19 decembrie, la Paris. În ciuda ploii şi a frigului, în noapte persista un aer de sărbătoare.

David încercă să se gândească la altceva. Intră în

maşina sa şi demară imediat.

I-au trebuit trei sferturi de oră pentru a ajunge la Halles. Noua sa adresă era un imobil înstărit, situat într-un loc foarte frecventat, la care se ajungea printr-o străduţă strâmtă şi cu multe magazine. Cumpără câteva provizii şi urcă pe scări fără să mai aştepte liftul. În apartamentul de la etajul şase lumina nu fusese închisă. Aprinse luminile în toate camerele – erau şase camere. Nu dădu nicio atenţie mobilierului şi decoraţiei apartamentului încercând să afle dacă mai exista o altă ieşire în afara intrării principale. Nu exista. Îşi alese o cameră şi-şi puse toate lucrurile sale, reveni în salon şi dădu drumul la televizor pentru a rupe liniştea ce-l apăsa. După un timp se simţi mai bine. Se duse la bucătărie să mănânce ceva. Spre nouă seara, frânt de oboseală, stinse toate luminile şi se culcă.

Nu dormea.

„Te-au izolat, David. Au reuşit să întoarcă totul împotriva ta. Totul!… Ca să mori, David”.

Unde era ea oare, acum?

Aprinse o ţigară. Unde este ea? în siguranţă. Ce ştii tu? Ştiu. Ea este în siguranţă. Tu nu trebuie să te nelinişteşti pentru ea. Nu trebuie să te mâi gândeşti. Nu te mai gândi la ea.

Încercă să nu se mai gândească la nimic. Dar, încet, încet, gândurile ce-l ţineau treaz l-au obsedat din nou; şi toate în final s-au întruchipat în unul singur, monstruos:

O organizaţie clandestină continua în secret să aplice în Franţa pedeapsa cu moartea! O organizaţie puternică, sprijinindu-se pe pegra societăţii, bucurându-se de complicitate la nivel înalt în sânul justiţiei şi al poliţiei. Un monstru rece, necruţător, ucigaş.

Întoarse acest gând pe o parte şi pe alta, încercând parcă să-l evalueze. Încercând să-l înţeleagă… Era atât de monstruos! întrebările îşi găsiseră răspunsurile. Dar altele au răsărit; fără răspunsuri, acestea din urmă. Era ca şi

cum misterul, după ce a fost descoperit cu o claritate fulgerătoare, s-a retras în umbră, lăsând în urma lui viziunea fugitivă a unui spectru cu contururi înspăimântătoare şi nebănuite.

Alte întrebări au apărut…

În interesul cui s-a restabilit pedeapsa capitală? Ce ascundea funcţionarea acestei justiţii paralele şi oculte? Şi pe cine?

Îşi aminti de ceea ce-i spusese Olivia în legătură cu aceasta, noaptea trecută. Ea se mirase că el era în stare să pună astfel de întrebări.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu cred că nişte oameni ar putea restabili şi aplica pedeapsa cu moartea, numai din convingerea şi cu unicul scop de a proteja comunitatea. Pentru că dacă abolirea pedepsei cu moartea nu a influenţat creşterea crimelor sângeroase, după cum ai spus tu, înseamnă că nu servea la nimic! Şi putem să ne întrebăm, în aceste condiţii, de ce oamenii au restabilit-o?

— Eu am spus numai că nu s-a constatat nicăieri creşterea crimelor sângeroase datorită numai faptului că se abolise pedeapsa cu moartea. Dar asta nu înseamnă că nu a crescut acest fel de criminalitate. A crescut! Abolirea pedepsei capitale nu a înlăturat crima. Au fost ani în care numărul crimelor a crescut, fără să ştim cu adevărat de ce. Este un fapt! Singurul lucru ce-l putem spune este acela că nu există nicio legătură cu existenta sau inexistenţa pedepsei capitale. Au fost atinse, vârfuri ale criminalităţii înainte de abolire şi au existat şi după abolire!

— Deci, am dreptate în ceea ce spun, nu a ajutat la nimic pedeapsa capitală!

— Nu este chiar aşa de simplu, David.

— Nu văd de ce.

— Tu spui că nu a servit la nimic pentru că te plasezi de partea celor ce consideră pedeapsa capitală „drept

exemplu”. Sau drept „pedeapsă”. Din acest punct de vedere, este adevărat, ea nu serveşte la nimic – încă se mai discută acest aspect… Dar nu contează. În logica eliminării, pedeapsa cu moartea este dimpotrivă de o certă eficacitate, dacă este aplicată. Ţi-am explicat. Nu se ucide numai criminalul, se elimină riscul pe care-l reprezintă criminalul însuşi. Şi procedând astfel – ştiu că lucrul acesta te face să te cutremuri, dar nu se poate nega că se influenţează curba criminalităţii.

— Scăzând nivelul de recidivare.

— Exact. În ce proporţie, nu mai ştiu. Dar există cu siguranţă o scădere.

— Să admitem… Tu crezi cu adevărat că această chestie este făcută de către oameni dezinteresaţi? Că acţionează numai animaţi de grija pentru interesul… public, dacă pot să spun aşa? Oameni ce au decis să se substituie statului „slab” şi justiţiei sale „tolerante”.

— Este aşa de neînchipuit?

— Ţi-am pus întrebarea, Olivia.

— FvJu ştiu… Mi se pare fără sens, în orice caz… Fiind numai atât, tu ai dreptate. Ai spus-o chiar tu, cu puţin timp înainte, în legătură cu sindicaliştii din parcarea de la A.R.J…

— Reacţii din spirit de solidaritate.

— Da. Putem paria că această organizaţie este la baza unei mari părţi a demersurilor făcute. Poliţiştii se lasă împuşcaţi precum iepurii, paznicii din închisori se lasă agresaţi etc. În definitiv, ar fi logic…

— Ar fi sau este?

— Nu, este logic, tu ai dreptate! Este în logica lucrurilor… Dar este secundar, David.

— Cum aşa?

— La origine se află indivizii. Indivizii ce acţionează cu mai puţine scrupule cu cât sunt convinşi că acţionează nu numai în interesul persoanelor expuse – poliţişti,

magistraţi, supraveghetorii din penitenciare – dar mai ales în interesul întregii colectivităţi.

— Apărarea interesului general, ironiză el.

— Bineînţeles! Aceasta este de fapt ceea ce primează. Chiar dacă la început, pentru unii dintre ei motivaţiile erau mai puţin…" nobile. Gândeşte-te, David. Interesul general… Ce altă justificare poate fi mai bună?

Şi-a amintit că ea se oprise, în acel moment, pradă unei revelaţii subite. Revăzu expresia feţei sale grave şi îngrijorate. Îi auzi din nou cuvintele, ca şi cum ar fi fost acolo, întinsă lângă el. Aproape de el.

— Ne putem întreba, spusese ea, dacă ei nu văd în dorinţa oamenilor reflectată în sondaje – tu ştii, 60 sau 65%, an de ah, se declară „pentru" pedeapsa cu moartea – astfel că nu numai le justifică acţiunile dar chiar le şi leg iţimizează.

Se auzi repetându-i întrebarea pe care i-o pusese atunci:

— Sunt puri, asta este ceea ce crezi despre ei?

— Cred că da. Nu înţeleg ce te jenează.

— Puri… care nu ezita să omoare nevinovaţi!…

Ea ezită înainte să răspundă.

— Poate că ei cred că acţiunea lor este prea importantă pentru… că ea… că ocrotirea organizaţiei merită câteva sacrificii, nu ştiu!

— Este un pic cam mult, nu?

— Poate, nu ştiu! îţi spun. Pare că nu se prea potriveşte cu scopul pe care şi l-au fixat, într-adevăr.

— Este chiar contradictoriu! Olivia.

— De acord! Dar ce vrei să-ţi spun?… Singurul lucru pe care-l văd, ce ar putea explica…

— Ce este? Spune!

— Nu sunt la curent cu doctrinele organizaţiilor.

— Ce?!

— Chiar tu mi-ai spus că Haller nu ştia nimic. Da sau

nu?

— Da.

— Nu o fi singurul, în acest caz, David. Cu siguranţă! Nu-I văd pe Haller, nici pe de Launay sau Dolan, să susţină nişte ucigaşi, mi se pare fără sens! în schimb, începând cu Louvenciennes... şi toate celelalte, mai este şi Zamourian! El este la origine. El nu are niciun interes ca această organizaţie să dispară. Trebuie să tragă nişte foloase foarte mari din ea.

— Există un punct al raţionamentului tău care este slab.

— Care?

— Zamourian. Nu mai este în afacere. O ştim de când cu Karmann... Cineva a tras sforile. Altcineva a angajat ucigaşi de profesie. Nişte hiperprofesionişti, după opinia lui Valance, şi care nu au nicio legătură cu pegra societăţii! Altcineva, Olivia, pentru care moartea mea, a ta, este o prioritate absolută! Cineva pentru care această organizaţie trebuie să fie ocrotită cu orice preţ! Cu orice preţ! Chiar dacă trebuie pentru aceasta să ucizi nevinovaţi sau chiar membri ai organizaţiei, precum Haller! Altcineva, Olivia!... întrebarea este: cine? Şi pentru ce?

„Te-au izolat, David. Au întors tot împotriva ta”. Ea avea dreptate. Era prins în capcană. Nu putea să aştepte niciun ajutor, de niciun fel. De la nimeni. Capcana funcţiona ireproşabil. Totuşi trebuia să facă ceva! Nu putea să stea pur şi simplu acolo, ascunzându-se şi aşteptând ca ucigaşii să-l găsească şi să-l omoare! Acum era sigur că îl vor găsi, mai devreme sau mai târziu. O vor găsi şi pe Olivia, de asemenea. Trebuia să facă ceva. Să reia iniţiativa. Să lupte împotriva duşmanului. Nu să-l aştepte, ci să acţioneze pentru a-l surprinde şi destabiliza. Dar cum? Gândeşte-te. Este singura ta şansă! Trebuie să contraataci. Să contraatac?... Dumnezeule! înnebunesc! Nu, nu eşti nebun, îţi este viaţa în joc. Viaţa ta! Şi a ei! Să

contraataci, de acord… Dar în numele cerului, cum? Gândeşte-te! Nicio capcană nu e perfectă. Găseşte-i hiba! Este unica ta şansă.

„Te-au izolat, David…”

Izolat…

Aceasta era hiba! Da!

Se redresă, aşezându-se cu spatele de tăblia patului. Nu aprinse lumina. Rămase nemişcat în întuneric, de abia îndrăznind să respire, ca şi cum respiraţia i-ar fi putut risipi gândurile.

Să rupă izolarea! Să-i facă să afle! Da!… Să pună la curent presa! Da! Da! Da!

Surescitarea i se spulberă dintr-odată: nu putea să facă asta – nu va putea! Nimeni nu l-ar crede. Era discreditat complet. Cine ar crede cuvintele unui dezechilibrat şi ale unui ucigaş? Franţa întreagă îl lua drept un nebun periculos! Cine ar acorda încredere poveştii sale? Este atât de exagerată, atât de incredibilă! Chiar dacă ar găsi un ziarist care să-l asculte, nu ar obţine alt rezultat decât acela de a întări imaginea sa de dezechilibrat: ar avea toate şansele pentru a trece drept un mitoman paranoic pe deasupra! Este tot ce ar câştiga! Nimeni nu l-ar crede. Nimeni! Dacă ar fi avut cel puţin o probă despre ceea ce spunea, un document, o fotografie, indiferent ce, dar ceva palpabil în legătură cu o mică parte din povestea sa… Dar nu avea nimic. Nimic!… Şi, în definitiv, spre ce ziarist ar fi putut să se îndrepte? Prietenii săi adevăraţi au fost rari şi nu făceau parte din presă. Ce ziarist? La televiziune? Nici măcar nu merita osteneala să se gândească. Atunci unde? Cine?

Trecu în revistă ziariştii pe care-i cunoştea. Un nume se impuse printre toate celelalte: Montdale. Arthur Montdale avea un loc privilegiat în sânul redacţiei de la „Globe”, unul dintre principalele cotidiene naţionale, unde făcea aproape ce voia. Avea reputaţia unui excelent

profesionist, independent şi ancorat în realitate, şi după cât a putut judeca Lucas, cu reputaţia neîntinată. „Scosese” câteva afaceri răsunătoare şi delicate, care i-au făcut un anumit renume în ţară. David nu-l cunoştea cu adevărat; trebuia să-l fi întâlnit de două sau trei ori. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că Montdale era omul ce-i trebuia. Montdale! Dar problema rămânea aceeaşi! Montdale nu va reacţiona diferit faţă de alţi ziarişti. Imediat ce Lucas s-ar anunţa, el va deveni neîncrezător; şi mi-l va crede niciodată!

Îi veni un gând ce-l descurajă până la urmă: chiar şi dacă Montdale s-ar lăsa antrenat – ceea ce practic era exclus, dar şi admiţând aceasta acesta ar dori să verifice povestea sa. Acesta ar fi primul lucru pe care l-ar face! Atunci el s-ar descoperi şi s-ar expune „duşmanului”. Inevitabil. Şi ar muri ca ceilalţi. Ca toţi ceilalţi.

Fu cuprins de o ameţeală insuportabilă. Aprinse lampa de pe noptieră şi pe măsură ce se obişnuia cu lumina, mintea i se liniştea. Se simţi atunci mai singur pe lume şi mai dezarmat ca niciodată. Căuta din ochi, cu tot sufletul, în această cameră străină şi rece o prezenţă, ceva de care să se lege. Nu găsi decât lumina lămpii de lângă pat, insensibilă dar familiară: căldura sa degajată asupra mâinilor sale fu singurul reconfort găsit.

Să rupă izolarea…

Soluţia i-a apărut aproape instantaneu, în mod natural, ca şi cum ar fi fost acolo întotdeauna, disponibilă şi că numai din greşeală nu a văzut-o. Nimeni nu putea să-l creadă pentru că nu era de crezut şi pentru că povestea sa era de necrezut… Era de ajuns să rămână anonim şi să trucheze povestea!

Să-l contacteze pe Montdale fără să-i spună cine este. Să-i povestească faptele înfumurându-se. Să procedeze pe etape. Să nu-i spună în prima etapă decât fapte incontestabile, uşor de verificat: morţii de la Saint-Louis şi

din alte părţi, nume. Să-i sugereze legături... nu prea multe! Să nu-i vorbească imediat despre pedeapsa cu moartea. Să-i evoce un trafic ciudat... Să-l facă să înţeleagă că vor fi şi alte informaţii. Să-l amorseze... Mai întâi să-l amorseze! Să-l intoxice încet, progresiv... După aceea să-l pună în gardă.

Trebuia să joace bine. Montdale nu era un novice, nu se lăsa manevrat cu uşurinţă. Dar ştia ce trebuia să spună şi să facă pentru a-l ispiti şi a i se impune. Şi el era, de asemenea, ziarist. Nu avea decât să se gândească la propria experienţă şi la cunoştinţele sale în ale ziaristicii pentru a stabili dozajul subtil între ceea ce ar trebui să dezvăluie şi ceea ce să ascundă, să-i scape sau să mărturisească, să subînţeleagă sau să presupună, să precizeze sau să rămână vag, să sublinieze sau să neglijeze: astfel ca să determine maniera în care va trebui să spună totul. Da, ştia exact ceea ce trebuia să spună şi să facă. Nu avea grijă referitor la acest subiect. Că Montdale ar putea să-l întrebe în legătură cu identitatea sa, sau să ceară o probă referitor la ceea ce ar fi spus, nu-i mai puneau acum niciun fel de probleme: va şti ce să răspundă şi-i va furniza poate chiar o dovadă.

O dovadă!... Ce dovadă?

O fotografie! Dovedind cârdăşia tuturor. Cum o va obţine? Ei trebuie să se suspecteze acum. Trebuie că au rupt contactele. Trebuie să fi multiplicat măsurile de securitate. Cum vei face să obţii această fotografie?

Se gândi şi încă o dată, răspunsul îi veni evident şi imediat, ca într-o reacţie în lanţ. Va înnebuni organizaţia. Îi va obliga pe şefi să reacţioneze. Să se întâlnească! În acest scop, va acţiona asupra celui ce pare cel mai „sensibil”: De Launay – Senatorul Georges de Launay... Şi Montdale îl va ajuta să-şi atingă ţinta. Da! Era chiar indispensabil: Montdale pentru a-l ataca pe de Launay şi de Launay pentru a-l îmbrobodi pe Montdale. Va trebui să efectueze

cele două manipulări în acelaşi timp în aşa manieră ca ziaristul şi senatorul să se intoxice unul pe celălalt! Numai aşa planul său avea sorţi de izbândă.

A doua zi şi următoarele cinci zile, Lucas le petrecu închis în apartament.

În Ajunul Crăciunului, îi telefonă Oliviei – indicându-i numărul său de telefon şi precizându-i că-l poate întâlni în caz de urgenţă: avea un aparat cuplat cu un receptor telefonic codat, de buzunar, care, datorită unui semnal sonor îl avertiza că este sunat, putând lua legătura de la distanţă.

După aceea făcu asemenea Oliviei: luă o groază de somnifere în seara revelionului.

Nu ieşi decât de două ori. Prima dată pentru a-şi cumpăra o maşină de scris şi un aparat de fotografiat 24><36 cu filme alb-negru, de 400 AŞA – dacă va fi nevoit să facă poze pe timp de noapte, utilizarea unui flash fiind exclusă; va trebui ajutată pelicula în timpul developării. A doua oară, pentru a depune la „Globe” un plic pe numele de Arthur Montdale, conţinând două foi dactilografiate, indicarea unui telefon joia viitoare şi jumătatea unei bancnote de două sute de franci – cealaltă jumătate, i-o dădu recepţionerei ziarului, precizând că Montdale îi va da el însuşi cu ce să completeze bancnota.

Restul timpului şi-l petrecu antrenându-se la manevrarea Colt-ului 45 la fel de intens precum o făcuse la poalele muntelui Trittore; chiar mai intens încă, încercând parcă prin reflexele căpătate să-şi făurească şi un suflet de luptător. La sfârşitul zilei încrederea i-a revenit. A simţit crescându-i o nerăbdare stranie, găsind chiar plăcere în ceea ce făcea şi în ceea ce se pregătea să facă, în tensiunea şi sentimentul de urgenţă pe care le avea.

Se întrebă dacă, într-un anumit fel, nu a vrut aceasta dintotdeauna: să trăiască… în frica morţii. Ca să accelereze mişcarea, să se termine odată. Se gândi la

copilul mort şi un dezgust imens îl cuprinse, de care nu scăpă decât abandonându-se mânuirii armei cu o fervoare apropiată nebuniei.

— Alo! da.

— Montdale?

— Cine este la telefon? bombăni omul de la capătul celălalt al firului.

David îşi lăsă privirea să vagabondeze dincolo de geamul cabinei telefonice. Se crăpa de ziuă. Câmpul lui Marte ieşea încet din umbră. Îl recunoscuse pe ziaristul de la „Globe”. Totuşi insistă:

— Sunteţi Arthur Montdale?

— Dumnezeule! Cine vreţi să fie? Evident că eu sunt. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Saint-Louis.

— Ce?... Cum aţi făcut rost de numărul meu de telefon? Cine sunteţi dumneavoastră?

— Întrebările dumneavoastră sunt stupide. Aţi citit textul?

— Mai întâi să-mi răspundeţi.

David remarcă o scurtă pauză şi spuse:

— Poate m-am înşelat în privinţa dumneavoastră. Vă las zece minute de gândire.

Închise telefonul.

După zece minute îl sună din nou pe Montdale şi îl găsi după cum sperase într-o dispoziţie mai bună.

— Ascultă, întrebările mele sunt poate prosteşti, dar. trebuie să ţi le pun! Povestea dumitale este plină de pete albe.

— Le voi umple când va fi cazul. Dar va trebui să faceţi o parte din drum de unul singur.

— De ce?

— Din motive de securitate.

— Securitate pentru cine? Pentru dumneavoastră sau pentru mine?

— Pentru amândoi.

— Nu înţeleg.

— Dacă vă spun totul acum, mă descopăr şi ei mă vor ucide… Ei vă vor opri după aceea. (David făcu o pauză.) Dar nu vor putea face nimic dacă acţionăm în etape. Şi ziarul dumneavoastră participă ia cursă încă de la început.

Se aşternu liniştea. Lucas se feri să intervină. Montdale luă cuvântul:

— Ei… sunt organizaţia de care pomeneai?

— Da.

— Faci parte din ea?

Nu răspunde imediat, lăsându-i iniţiativa.

Ziaristul de la „Globe” se nelinişti.

— Ascultă! Trebuie să ştiu un minimum, altfel nu merg deloc. Dacă vrei să am încredere în tine, trebuie să ai şi tu încredere în mine! Povestea ta mai treacă-meargă…

— Înţeleg, dar…

— Faci parte, nu-i aşa?

— Da.

— La ce nivel?

— Nu pot să vă spun.

— Dar dumnezeule! Din moment ce nu ştiu nici măcar despre care organizaţie este vorba!

— O veţi şti în curând. Nu-mi pot lua un astfel de risc. (David se strădui să suspine.) îmi pare rău.

— Eşti dezolat, suspină Montdale la rândul său.

— Trebuie să mă înţelegeţi…

— Tocmai încerc! încerc, gândeşte-te, dar nu este deloc uşor. Nu ştiu cine sunteţi, nici ce faceţi, nici ce vreţi în realitate.

— Credeam că era clar.

— Ce?

— Ceea ce vreau.

— Nici asta nu este, prietene.

David coborî vocea ca şi cum i-ar fi fost frică să nu-l

audă.

— Vreau să dispară această organizaţie.

— Pentru care motiv?

— Au mers prea departe. Au pierit nevinovaţi şi lucrul acesta nu făcea parte din obiectivele ei. Eu nu pot fi de acord cu aceasta…

— Există vreo legătură cu traficul de care pomeneai?

— Da.

— Mârşavă?

— Tocmai aceasta este problema.

David coborî din nou vocea:

— Obiectivul, iniţial, a fost politic.

— Politic?!

— Eu aşa mi-am închipuit, în orice caz.

— Dumnezeule! Dar de ce vorbeşti? Ce-i cu povestea asta? Lucas scoase un mic strigăt forţându-se să aibă un ton îngrijorat.

— Dumnezeule! Este opt fără cinci! Trebuie să închid!

— De ce? se miră Montdale.

— Pentru că! Ascultă-mă! Te voi suna în această după-amiază la ziar, şi vă voi spune cu ce să completaţi un al doilea gol, dacă totul este în regulă.

— Cum aşa un al doilea? Nu mi-ai spus nimic…

— Îţi voi spune despre primul acum. Dar nu este de mare ajutor. Celălalt va trebui să vă deschidă drumul. Mă ascultaţi?

— Dar nu fac decât asta!

— Iniţialele unui inocent – primul citat în text – sunt R.F… R.F. de la Roberto Fracci.

— Ce?! Dumnezeule! Dar cine sunteţi?

David întrerupse convorbirea.

Ieşi din cabină. Aerul de afară era rece şi uscat; atât de rece şi atât de uscat că părea solid. Îşi aprinse o ţigară şi aspiră cu lăcomie fumul.

„Montdale fusese agăţat!”

Privirea i s-a dus spre ferestrele primului etaj al unei clădiri în unghi, ce era la o distanţă de vreo douăzeci de metri; şi se fixă pe o zonă rotundă, încadrată cu coloane într-un stil vag doric. Nu îi mai rămânea decât să ia legătura cu de Launay. Lucrul acesta nu ar fi trebuit să prezinte dificultăţi: inspectase deja împrejurimile; nu remarcase nimic suspect. Senatorul nu era prevenit. În aparenţă. Pentru a-şi înşela teama ce simţea că-l cuprinde, Lucas încercă să treacă în revistă ceea ce credea că trebuie să spună şi să facă.

Se întrerupse brusc, tresărind. O perdea tocmai se dădea la o parte la una din ferestrele cu coloane dorice şi apăru o siluetă mare şi longilină. Senatorul Georges de Launay!

În aceeaşi clipă o uşă de serviciu din lateral se deschise şi un tânăr blond se repezi în strada ce dădea spre Champ-de-Mars însoţit de un copilaş pe care-l ţinea de mână. Copilaşul purta o glugă de lână cafeniu închis, părea să aibă dificultăţi la mers şi se lăsa condus de tovarăşul său. Acesta îl făcu să ocolească o maşină veche, Triumph, de culoare verde, căreia îi deschise una din portiere.

O clipă, David putu zări chipul copilului: şocul pe care-l avu îi tăie răsuflarea.

„Copilul nu avea faţă!”

El purta gluga sa invers.

Înainte să se aşeze la rândul său în maşină, tânărul blond se întoarse, duse o mână la buze şi trimise un sărut în direcţia ferestrei cu coloane dorice.

David fugi la maşina sa. Tocmai descoperise cel mai bun mijloc de a-l ataca pe de Launay. Cu mult mai bun decât o întrevedere directă.

Triumph-ul parcă pe o stradă din Montparnasse. Tânărul blond coborî din maşină şi intră într-un cafe-bar

având alura unui chici.

Cu zece minute înainte se oprise în faţa farmaciei Saint-Germain pentru a-l lăsa pe copil, după care plecase imediat. Lucas abia avusese timpul să zărească faţa micuţului; nu mai avea glugă: era foarte brunet, genul sud-asiatic şi trebuia să aibă vreo doisprezece ani.

David s-a apropiat de cafe-bar. O reclamă luminoasă din neon de culoare galben lămâie lumina cu intermitenţă „Tutti frutti!” Tutti frutti!”… Interiorul era luminat cu lămpi de neon de toate formele, multicolore. David îl reperă pe tânărul blond într-un colţ al sălii, aşezat în compania altor tineri, veseli. Fără să ezite, înaintă înspre micul grup şi murmură ceva ia urechea tânărului blond.

— Pardon?

— Vă rog, este foarte important. Putem să ne aşezăm acolo, alături. Nu am decât cinci minute. După aceea vă las în compania prietenilor.

Tânărul îl privi cu ochii rotunzi, ezitând.

— Franky are cu siguranţă noroc! lansă unul din însoţitori, surâzând la adresa lui Lucas!

— Eu nu înţeleg cu adevărat, ce are în plus faţă de ceilalţi? spuse un altul afişând o mină exagerat de mâhnită.

Tânărul blond surâse pe jumătate. David luă un aer rugător.

— Te rog, este foarte important.

— Foarte bine, făcu tânărul bărbat sculându-se.

S-au instalat la o masă lângă bar.

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ce aveţi aşa de important să-mi spuneţi?

Lucas se prefăcu a ezita, cu un aer jenat.

Tânărul îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă înspre el privindu-l drept în ochi.

— Este atât de important? spuse el cu dulceaţă.

— Este stânjenitor…

— Pot să vă ajut. Este în legătură cu mine?

— Nu chiar…

— Ah!… (tânărul bărbat păru nemulţumit). Nu înţeleg…

— La drept vorbind, da! în sfârşit, nu direel. (David se prefăcu că se decide.) lată… Dumneata eşti singurul care poţi să faci ceva. Eu nu pot. Este exclus să fiu văzut în compania sa. Numai dumneata poţi să-l previi.

— Pe cine?

— Te rog, ştii tu bine.

— Nu înţeleg un singur cuvânt din ce-mi spui! exclamă tânărul cu o voce sugrumată şi brusc neliniştit.

David aruncă o privire în jurul său ca şi cum i-ar fi fost frică să nu fie auzit şi, aplecându-se în faţă, murmură:

— Senatorul de Launay.

Tânărul bărbat avu o mişcare de recul; privirea-i deveni şovăielnică.

— Cine sunteţi? îngăimă el. Ce vreţi?

— Nu trebuie să vă temeţi cu nimic de mine, şuşoti David dorindu-se cât mai liniştitor, bin contră, credeţi-mă! Vreau să-l avertizez pe senator de un complot ce se urzeşte împotriva lui… şi împotriva dumneavoastră.

— Un complot! Eşti nebun!

— Liniştiti-vă, vă rog! Eu risc foarte mult în această poveste. Vă repet că nu aveţi de ce să vă temeţi de mine. Eu sunt un prieten… Ascultaţi-mă, eu sunt poliţist, ţin de Informaţiile generale. (David citi groaza din privirea tânărului bărbat: totul se petrecea cu mult mai uşor decât prevăzuse.) Am sarcina să supraveghez activităţile senatorului… activităţile cât şi relaţiile. Toate relaţiile, înţelegi? (Tânărifl bărbat îl privea fix, uluit.) Oficial, această supraveghere este strict de ordin politic, dar eu cred că este fals. Obiectivul este personal. Se vrea să se facă un dosar în legătură cu senatorul… (David avu o strâmbătură de dezgust şi îşi strânse dinţii.) Şi numai

datorită faptului că este homosexual, sunt sigur.

— Oh! dumnezeul meu!

— Ştiu, este revoltător, dar aşa este. Trebuie să-l preveniţi, cât mai repede posibil! (Tânărul îşi frângea mâinile cu toată forţa.) (David puse o mână pe a sa şi-l strânse uşor.) Şi eu sunt… (David lăsă ochii în jos…) De aceea vă previn. Găsesc aceste metode respingătoare.

— Este înfiorător! se plânse tânărul bărbat. Ce nemernici.

— Da.

— De ce nu se pot mulţumi să ne lase dracului în pace? Sunt homosexual, de acord! Dar nu sunt un criminal!

— După modul lor de gândire, lucrurile acestea nu sunt contradictorii… Ele riscă de a deveni sinonime în ceea ce vă priveşte.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am văzut azi dimineaţă împreună cu copilul.

— Oh! dumnezeul meu!…

— Liniştiţi-vă, eu nu voi spune nimic, zise David apăsând în treacăt mâinile tânărului. Eu sunt prietenul vostru.

Tânărul era pur şi simplu distrus. El dădea încet din cap.

— Eu i-am spus că era o nebunie… Nu a vrut să mă asculte. Idiotul!

— Vă rog, nu vă lăsaţi doborât. V-am spus că eu nu voi spune nimic. Aveţi încredere în mine. (David tăcu un timp.) Sper numai să nu vă fi văzut nimeni în afară de mine.

— Ce? Ce spuneţi?

— Nu am vrut să vă alarmez, dar… cred că o altă echipă de la Informaţii generale îl supraveghează pe senator. În paralel. (Tânărul om scoase un mic strigăt plângăreţ.) Ascultă! Acum este important să-l previi cât

mai repede. De acord?

— Da! Da!

Lucas îl observă pe tânăr în tăcere, pentru o clipă.

Acum este cel mai delicat. Luă un aer grav şi spuse:

— Nu folosi telefonul. Mai mult ca sigur că este ascultat.

— Nemernicii!

— Nu sunt sigur, ar trebui verificat… Ai numărul său. (Tânărul bărbat deschise gura dar David îi făcu semn să tacă.) Nu spune nimic! Scrie-l aici, spuse el împingând pachetul său de ţigări pe masă, scoţând stiloul din haină. (Tânărul se execută cu docilitate.) Perfect. Bine, acum ascultă-mă, când îl poţi vedea?

— Ar fi trebuit să ne vedem la începutul după-amiezii.

— La el?

— Da.

— Foarte bine, duceţi-vă. Nu folosi intrarea principală. Să-mi povesteşti tot. Dar te rog, să nu spui la nimeni. Este foarte important pentru mine, înţelegi?

— Înţeleg, da, mormărtânărul bărbat, având aerul unui om total depăşit de evenimente.

— Ştiu că-pot conta pe tine, spuse David strângându-i din nou mâinile. Îţi voi telefona la ora 15 şi 30 de minute fix…

— Acolo? se sperie tânărul.

— Da. Să-l laşi să sune. Dacă sună de două ori înseamnă că linia nu este sterilă.

— Ce?

— Că linia este ascultată. Dacă sună de patru ori înseamnă că nu am încă certitudinea. Dacă sună de mai mult de patru ori, poţi să răspunzi. O.K?

La ora 15 fix, David se închise într-o cabină telefonică de pe Champ-de-Mars şi formă numărul de la „Globe”. Îl obţinu imediat pe Montdale. Acesta se arătă mai puţin maleabil ca dimineaţă şi manifestă pretenţii. Lucas se

aştepfa, îşi pregătise răspunsurile.

— Eşti nebun, prietene! Nu pot să fac un articol pe baza asta. Trebuie cel puţin să te văd, mai întâi…

— Nu se pune problema! Eu nu sunt ziarist, dar mi se pare, dimpotrivă, că aveţi cu ce să începeţi. Vă repet că este esenţial ca „Globe” să înceapă. Este singura mea poliţă de asigurare. Şi a voastră, de asemenea, să nu uitaţi.

— Ai vreo dovadă a ceea ce spui? Oare poate cineva să-ţi confirme afirmaţiile? răcni Montdale.

— Veţi avea o dovadă.

— Când?

— La momentul potrivit. Aţi găsit legătura între Saint-Louis şi Fracci?

— Ascultă, eu am alte lucruri…

— Îţi e frică, Montdale. Această poveste este mult mai enormă decât carnetele lui Hitler.

— Tocmai! Carnetele erau false! Cine îmi dovedeşte că nu mă păcăleşti?

— Ce interes aş avea? Şi mai este o diferenţă majoră, Montdale, nu eşti servit la tavă. Din contră chiar, ceea ce aştept de la tine este ca tu să-ţi faci meseria.

— Meseria mea’?!… Eşti bine!

— Ai cu ce să scrii?

— Da…

— Încă două nume. Al treilea paraqraf. R.H. şi D.V… Eşti gata?

— Da.

— Robert Haller şi Daniel Valance. (Se auzi o exclamaţie de surpriză la capătul celălalt al liniei.) Un singur nevinovat.

— Eşti nebun!

— Lasă-mă să vorbesc, nu am prea mult timp…

— Eşti sigur în ceea ce-l priveşte pe Haller?

— Ascultă-mă! ordonă David. Vrei pe cineva să-ţi confirme, am să-ţi dau pe cineva, dar nu se va petrece

precum ai crede. Îţi notezi?

David îi dădu numărul de telefon înscris pe pachetul de ţigări.

— Imediat ce închid, să telefonezi la acest număr. Să-i spui că eşti ziarist, dar să nu-ţi dai numele. Întreabă-l să-ţi explice ce înseamnă „Unsprezece”.

— Semnificaţia cui?

— Unsprezece! Numărul unsprezece.

— Şi cui cer eu asta? Al cui este acest număr de telefon?

— Este domiciliul lui Georges de Launay.

Ziaristului de la „Globe” puţin îi lipsi să nu se sufoce.

— …Dar cine eşti?

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus. Să nu-i spui cum te cheamă şi cheamă-l imediat. Imediat! După aceea va fi prea târziu! Te voi suna într-o oră.

La ora 15 şi 25 de minute bătrânul Triumph verde nu-şi făcuse încă apariţia. Ce să însemne oare? Tânărul „Franky” să se fi răzgândit în ultimul moment?… De ce să fi făcut asta? De frică! L-a terorizat!… Trebuia! Da, dar până într-atât? Poate a exagerat. Sau a găsit o altă modalitate de a-l preveni pe de Launay!

Încă un minut. În continuare, nimic.

Triumph-ul rămânea invizibil.

Deodată, David îşi înţelese greşeala. Triumph-ul nu apărea pentru că proprietarul său era pur şi simplu terorizat… şi că se gândise că ar fi mai prudent să vină pe jos!

Lucas se îndesă în scaunul maşinii sale urmărind din priviri silueta ce apăruse în spatele lui, venind dinspre grădinile din Champ-de-Mars: aceea a unui tânăr purtând ochelari de soare fumurii şi având o tichie de lână neagră – bucăţi de păr blond îi ieşeau de sub tichie. David scoase un suspin de uşurare.

Aşteptă ca tânărul să intre în clădire pentru a se

duce din nou la cabina telefonică. Se străduí să aştepte până la ora 15 şi 33 de minute, după care formă numărul senatorului de Launay. La al patrulea semnal închise – semnalul convenit cu blondul indicând faptul că linia telefonică a senatorului era poate ascultată. O jumătate de oră mai târziu, îl văzu pe tânărul „Franky” ieşind din clădire în fugă şi pierzându-se în fundul unei alei din Champ-de-Mars. Perdelele de la fereastra încadrată de coloane dorice s-au mişcat, îndepărtându-se uşor dar nicio siluetă nu a apărut.

Câştigase! începuse să plătească înapoi! Undeva, în oraş, telefoanele vor suna; consemnele se vor schimba, se vor da dispoziţii. „Duşmanul” trebuia să se mişte. Să se descopere!

Lucas se repezi încă o dată în cabina telefonică. Să-l cheme pe Montdale. Să nu mai piardă nicio clipă. Senatorul putea să reacţioneze de la o secundă la alta, de acum. Trebuia să fie gata.

Cuvintele lui Montdale avură asupra lui efectul unei lovituri de măciucă.

— M-a întrebat dacă este vorba de un nou joc radiofonic!

— Asta este tot? întrebă David consternat.

— Nu, pe deasupra, s-a şi stricat de râs! ironiză ziaristul de la „Globe”. Bine că mi-ai spus să nu-mi dau numele. Aş fi fost de-a dreptul tâmpit.

— La dracu’, ar fi trebuit să prevăd…

— Ce?

— Nimic.

— Ascultă, s-ar putea să merg împreună cu dumneata, dar îmi trebuie elemente suplimentare…

— Imposibil! Este prea devreme. Nu încerca să sări peste etape. Este pielea mea în joc.

— De acord! dar vreau o chestie, ceva!…

— Ce?

— În legătură cu Haller şi Valance, în scrisoarea dumitale, ucigaşul, Lucas, nu apare. De ce?

— Lucas este o amăgire.

— Cum?

— L-au ucis de mai bine de o lună.

— Dar amprentele?! izbucni Montdale.

— Amprentele sunt reale.

— …De unde ştii asta?

— Începi să pui întrebări stupide.

Ziaristul de la „Globe” înjură. Se făcu linişte.

— Ţineţi-vă de ce am spus azi dimineaţă, reluă David. Haller şi Valance depindeau de de Launay. Dacă avansaţi pe acest teren veţi sări împreună cu mine!… Vă voi mai suna, am nevoie să reflectez. Nu vă voi spune nimic în plus dacă nu faceţi niciun pas înainte, pe cont propriu.

David închise telefonul şi se duse la maşină. În timpul conversaţiei cu Montdale, nu părăsise din ochi intrările imobilului lui de Launay: nu ieşise nimeni. Se instală la volanul Lanciei şi fără să-şi întrerupă supravegherea, începu să se gândească. Eşuase planul său? Fusese prins în capcană de Launay? Nu, era imposibil. Jucase teatru cu Montdale. Nu era el omul care să-şi piardă sângele rece atât de uşor. Trebuia să-l fi prevenit!… Dar nu asta este important. Important este că ştie acum, că unul din cei „unsprezece” este la curent! Important este să-i fie frică, foarte mare frică! Dar de ce nu reacţionează? De ce? Şi dacă nu reacţionează?… Nu!

David scoase brusc maşina, parcă pentru a-şi scutura descurajarea ce începea să-l cuprindă. Îi va telefona personal lui de Launay. Îl va obliga să iasă din gaura lui. Da! îl va suna.

Lucas îşi încetini paşii: cabina telefonică era ocupată, înjură în sinea lui. Ocoli cabina telefonică şi se aşeză în aşa fel ca să fie remarcat, în faţa omului ce era pe cale să telefoneze.

Uimirea l-a înţepenit pe loc. Bărbatul din interiorul cabinei telefonice, acest bărbat cu faţa lungă şi palidă, cu obrajii brăzdaţi de riduri verticale, acest bărbat era senatorul de Launay! Şi el îl privea cu un aer turbat!

Incapabil să reacţioneze, ca într-un coşmar, David îl văzu întorcându-se, cu un gest de supărare şi continuându-şi conversaţia telefonică, cu spatele la el. Cum a putut să ajungă acolo?! Cum a fost posibil de nu l-a văzut?! Această întrebare a reuşit să-l liniştească. Avu deodată impresia că toată fiinţa i-a fost aspirată cu violenţă într-un abis; şi l-a cuprins panica, grea şi puternică. Să se mişte! S-a îndepărtat încercând din toate puterile să nu se grăbească şi să-şi stăpânească tremurul picioarelor şi al mâinilor; se îndreptă spre o bancă de sub arbori. Linişteşte-te! Nu te-a recunoscut. Linişteşte-te!

S-a aşezat şi aprinzându-şi o ţigară s-a uitat înspre cabina telefonică.

De Launay nu mai era acolo!

Se ridică dintr-o săritură şi-l zări dispărând în palisada de tablă neagră ce împrejmuia grădiniţa de la poalele clădirii. Exista şi o a treia intrare!

Nu simţi nicio satisfacţie, nicio uşurare, numai sentimentul straniu, că lucrurile îşi urmau cursul. Planul său reuşise; senatorul nu mai avea încredere în telefonul său; nu-i mai rămânea decât să aştepte. Să aştepte…

Aşteptă mai multe ore în frig şi noapte fără să se producă nimic. Nemaiputând supraveghea toate cele trei ieşiri ale clădirii deodată, decise să nu supravegheze intrarea principală, gândindu-se că senatorul, crezându-se observat, va folosi una din celelalte două, mult mai bune pentru o ieşire discretă. Se decise să nu se lase păcălit de lumina strălucitoare de la ferestrele de la primul etaj. De Launay nu stingea niciodată lumina înainte de a ieşi; el va face chiar din contră! Nu s-a înşelat decât asupra unui singur punct.

Cu puţin timp înaintea orei 20, atunci când apartamentul mai era luminat, un taxi se opri la intersecţia străzii, în faţa intrării principale. David văzu o siluetă înaltă, longilină ţâşnind în stradă şi intrând cu grabă în taxiul ce demară imediat.

Mânios foc, se urcă la volanul Lanciei lansându-se în urmărirea taxiului. O încurcătură a circulaţiei provocată de manevra unui autocar cu turişti i-a fost de ajutor, permiţându-i să ajungă taxiul în momentul în care se înscria pe chei, în direcţia podului Alma.

Un sfert de oră mai târziu, taxiul intra pe o străduţă austeră din cartierul european, oprindu-se în mijlocul ei, în dreptul unui mic hotel de lux, „Reşedinţa Americii”. Instantaneu, senatorul de Launay ţâşni pe trotuar şi intră în hotel, în timp ce taxiul pleca. Prea repede! Totul se petrecuse prea repede! De Launay nu a avut timpul material necesar pentru a plăti cursa. Este ridicol! l-ar fi putut arunca o bancnotă şoferului fără să mai ia restul. David văzu taxiul dând colţul străzii: lampa indicând că era liber din nou, nu era aprinsa! Ce putea să însemne? în spatele său au răsunat zgomote de claxoane; blocase strada. Se hotărî să înainteze. Aruncă o privire, în trecere, intrării hotelului. Inima îi bătu să-i sară din piept. Înjură şi zdrobi pedala de acceleraţie: hotelul avea o altă intrare ce dădea pe o stradă paralelă!

La colţul străzii viră pe două roţi şi intră pe cealaltă stradă cu toată viteza. Taxiul aştepta la semafor. Lucas încetini şi se aşeză în spate, spre stânga: cineva era aşezat pe bancheta din spate şi, în ciuda luminii insuficiente, îl recunoscu cu uşurinţă pe de Launay. Semaforul se schimbă şi taxiul făcu la stânga pe bulevardul Batignolles. În mai puţin de cinci minute după aceea se opri la colţul străzii Villiers. Senatorul coborî, păru că ezită câteva clipe, pe urmă se îndreptă spre o gură de metrou. David îşi părăsi maşina pe o trecere de pietoni şi începu să fugă. Înainte să

începă a coborî treptele, văzu taxiul luând rând la coadă la o staţie de pe partea cealaltă a străzii: era liber din nou întrucât firma de pe acoperiş era aprinsă. Se repezi înainte. De Launay nu avea avans mai mult de câteva secunde: nu putea să-i scape.

Ajuns la ghişee înţelese imediat că lucrurile nu s-au petrecut după cum prevăzuse: mai avu timp să zărească de-a lungul mulţimii, statura înaltă a senatorului dispărând în interiorul unui fotomat. David continuă să înainteze într-un mod cât mai natural, îndreptându-se spre un chioşc de ziare. În trecere remarcă faptul că perdeaua fotomatului nu era bine trasă: De Launay spiona mişcările din interior! Se aşeză în aşa fel încât să poată supraveghea aparatul fără să fie văzut.

După câteva minute, senatorul ridică perdeaua şi se amestecă în mulţime. Dar în loc să se îndrepte spre locul de acces al peronului metroului, se îndreptă într-un pas grăbit pe culoarul ce ducea la intrarea în altă staţie. Pleca! Lucas porni în spatele lui, dar se opri imediat: staţia de taxi era chiar lângă gura de metrou!

Se întoarse şi fugi la maşină. În momentul în care se aşezase la volan, un taxi trecu prin faţa lui îndreptându-se spre piaţa Étoile.

Plecă în urmărire: îl văzuse pe de Launay urcându-se în taxi. Lucas mulţumi cerului că lucrurile se desfăşuraseră astfel şi, mai ales că senatorul nu luase metroul pentru a se duce la destinaţie: tocmai îşi dădu seama că în graba de mai înainte comisese o eroare de neimaginat! O greşeală care ar fi putut strica toate eforturile sale: îşi uitase aparatul foto în interiorul maşinii Lancia! îl cuprinse panica gândindu-se la eroarea comisă. Nu se poate să mai comită o greşeală de acest fel. Nu se mai putea!

Senatorul părăsi taxiul pe bulevardul Victor-Hugo şi merse circa două sute de metri înainte să intre într-un mic hotel particular a cărei intrare era protejată de o copertină

sprijinită pe stâlpi.

David trecu prin fata lui fără să oprească. Remarcă placa de cupru de pe peretele de lângă poarta de intrare: A.M.E. SOCIETATE DE STUDII ŞI CERCETĂRI: Mai parcurse circa cincizeci de metri, după care traversă bulevardul şi se întoarse. Primul etaj al hotelului particular era luminat. David exploră cu privirea trotuarul pe care se găsea: nu exista nimic în spatele său după care s-ar fi putut ascunde pentru a face fotografii. Singura soluţie: să parcheze Lancia pe trotuar încercând să o ascundă cât mai bine printre vehiculele staţionate la marginea trotuarului. Nu era deloc satisfăcător, dar nu avea de ales. S-a liniştit văzând că alte maşini erau imobilizate pe trotuar, un pic mai departe, în apropierea restaurantului ce părea foarte frecventat. Cu un pic de noroc, va trece neobservat.

Porni cu paşi repezi înspre locul un de lăsase Lancia. O scenă de pe cealaltă parte a străzii îl opri net din elanul său: un bărbat tocmai se urca în spatele unei furgonete în staţionare, în timp ce un altul coborâse şi se îndepărta liniştit.

Arthur Montdale împinse din nou scrisorile agenţiilor ce se strânseseră pe biroul său de-a lungul zilei şi se uită, prin geamul biroului său, cu un ochi nesigur, la sala redacţiei ziarului „Globe”, pe trei sferturi goală. Era ora 20 şi nu mai avea niciun motiv să mai întârzie acolo. Ceea ce şi va face: perspectiva de a se regăsi faţă în faţă cu soţia sa îl dezgusta.

De ani de-zile nu mai avea ce să-i spună, dar nu şi-a dat seama cu adevărat decât în momentul plecării fiicei sale, cu şase luni în urmă. În decursul acestor şase luni, ideea divorţului i-a trecut de multe ori prin cap. l-a trecut numai… El nu-şi iubea nevasta, dar nu iubea nici singurătatea, şi era conştient: la vârsta sa, şi cu fizicul său, nu avea nicio şansă să găsească pe cineva.

S-o mai lungească un pic. Ea va fi în faţa televizorului

când va intra. Va putea mânca singur la bucătărie.

Se străduí să se gândească la altceva şi amintirea misteriosului corespondent cu care s-a întreţinut de mai multe ori la telefon în decursul zilei i-a venit în minte. Reciti textul omului şi începu să reflecteze. Îşi dădea seama cu o oarecare plăcere că nu mai era chiar aşa de sigur că va lăsa baltă cazul. Din două motive: primul, corespondentul său nu era nebun şi îi era frică; al doilea – şi acesta era cel determinant – era de Launay: Montdale nu l-a plăcut niciodată şi mai ştia că multe personalităţi ale puterii îi împărtăşeau aversiunea pentru vechiul ministru şi senator. Dacă reuşea să-l pună pe de Launay în dificultate, nu-i mai rămânea decât să se aplece pentru a culege roadele.

Surâse la acest gând.

Mai înainte trebuia să verifice două sau trei lucruri. Îşi aminti de sfaturile ce-l îndemnau la prudenţă, ale misteriosului corespondent şi se decise să ţină seama de ele.

Ridică telefonul şi formă numărul pe care-l luă din carnetul său de adrese: linia directă la ministerul de interne, cu directorul general al poliţiei naţionale, Henri Chevance.

Sfinxul.

David reglă aparatul fotografic fixându-l între geam şi tocul uşii. Îşi lipi ochiul de vizor: nu avea decât jumătate din peronul din faţa hotelului în obiectiv. Era de ajuns: trebuia să fotografieze oamenii numai atunci când puneau piciorul pe scară pentru a profita de lumina de pe bulevard. Declanşă de două ori la rând şi se linişti constatând că aparatul rămânea fixat; trebuia să lucreze cu timpi de expunere 1/30 de secunde; la o astfel de viteză de declanşare, cea mai mică mişcare a aparatului risca să-i transforme fotografiile într-un amestec bătând în cenuşiu.

Se aşeză cât putu de confortabil cu Coltul 45 pe

genunchi. Observă o clipă furgoneta parcată pe partea cealaltă a bulevardului, la vreo cincisprezece metri de hotelul particular: ocupanţii săi rămâneau ascunşi. Îl reperaseră? S-a liniştit spunându-şi că dacă ar fi fost cazul, ar fi intrat de mult în acţiune. Trebuie că se mulţumeau să supravegheze accesul şi împrejurimile imediate ale locului de întâlnire. Nimic altceva! Privirea i s-a îndreptat înspre ferestrele luminate ale primului etaj al hotelului particular, după care şi le îndreptă asupra intrării.

Se scurseseră patruzeci şi cinci de minute… O aşteptare interminabilă, insuportabilă pe care frigul din interiorul maşinii o făcea şi mai grea. Când, în sfârşit, o siluetă se profilă pe peronul din faţa hotelului, David era atât de amorţit încât acţionă cu întârziere şi reuşi să rateze fotografia.

Primul care a ieşit a fost senatorul de Launay. Cinci minute mai târziu şi-a făcut apariţia un al doilea: Lucas fu surprins pe jumătate recunoscându-l pe avocatul Victor Karmann. Îl observă o clipă pe omul cu părul alb, leonian, care se îndepărta cu paşi mari pe bulevard, după care se uită din nou pe peronul hotelului particular. Câţi mai erau? Au mai trecut cinci minute… Pe urmă încă cinci minute… Nimic. Ce făceau? Nu părăsea peronul din ochi decât pentru a supraveghea furgoneta. Tensiunea era groaznică.

Deodată, luminile de la primul etaj s-au stins. David îşi reţinu suflarea. Furgoneta. Tot nimic, nicio mişcare. Ieşiţi, dumnezeule! Ieşiţi! Ce aşteptaţi?…

În sfârşit apăru un bărbat. Unul singur. Atunci când puse piciorul pe ultima treaptă a peronului, Lucas apăsă pe declanşator de trei ori la rând. Zgomotul aparatului de fotografiat i s-a părut extraordinar. Aruncă o privire la furgonetă, pe urmă examină omul ce tocmai cobora de pe trotuar şi se grăbea să traverseze: talie mijlocie, faţă energică, încadrată de o barbă cenuşie; părul cenuşiu de asemenea şi stufos ca peria, formând ca o vizieră deasupra

frunţii. David fu ca electrizat: îl cunoştea pe acest om! Era sigur că îi cunoaşte!

Cine era? Unde-l văzuse?

Omul nu traversă bulevardul. Merse pe carosabil, de-a lungul şirului de maşini parcate, trecu în faţa furgonetei fără să se oprească şi, o clipă mai târziu, urcă la volanul unei maşini CXkgri, parcate în apropiere.

Îl cunoştea!… De ce îl cunoştea?

„Cine era?”

CX-ul alunecă uşor în faţa lui şi se îndepărtă în direcţia pieţei Étoile. Cu o manevră rapidă coborî Lancia de pe trotuarşi porni în urmărire. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare accelerând: furgoneta nu se mişcase!

Ce însemna oare?

Circulaţia se desfăşura normal. CX-ul ajunse repede în Champs-Élysées, îl coborî în bună parte, depăşi sensul giratoriu, după care făcu la stânga pe bulevardul Marigny. Lucas îl urmă. Îl străbătu un frison şi încetini: imediat în faţa lui, ea la sfârşitul unui coşmar străluceau grilajele gardului de la ministerul de interne. Vederea acestuia îl hipnotiză. Acceleră din nou într-o nouă stare. O fracţiune de secundă mai târziu o lumină oranj ţâşni în câmpul său vizual, pe urmă o alta! Şi alta! Şi alta!…

Fu cuprins de o emoţie violentă. CX-ul nu ajunsese până la grilaje: cotise pe stra da Foubourg Saint-Honoré! Câteva secunde mai târziu îl imită şi el. CX-ul părea să se fi volatilizat. Avu impresia că-i plesneşte capul. Faptul acesta nu-l zăpăci ci, din contră, îl linişti: stră unde să o găsească. Da. Acum ştia.

Depăşi porţile grele, închise ale palatului Élysée, fără să dea atenţie gărzilor, după care încetini la colţul unei mici străzi ce mergea pe celălalt flanc al reşedinţei prezidenţiale. CX-ul era acolo, ca şi cum l-ar fi aşteptat, de-a curmezişul străzii, strălucirea farurilor sale zdrobindu-se de uşile unei alte intrări în palatul preşedinţiei republicii.

David nu întârzie acolo.

Ştia tot ceea ce dorise să ştie. Era consilierul special al preşedintelui Republicii pentru probleme de securitate!

Élysée-ul era implicat.

Unul dintre colaboratorii cei mai apropiaţi ai preşedintelui era în capul acestei organizaţii secrete care continua să aplice pedeapsa cu moartea în Franţa!

Acum totul era clar! Ştii cine trage sforile. Ştii cine este duşmanul şi de ce vrea să mori… de ce trebuie să te-ucidă! Tu îl cunoşti pe duşman. Puterea sa. Perseverenţa sa. Ea nu va avea limite.

Saint-Gilles era oare singur? Sau trebuia să considere că statul şi şeful statului erau la originea unei justiţii paralele, a unei pedepse cu moartea oculte? Este absurd!" De ce este absurd? Ce ştii tu despre Saint-Gilleş? Cine-ţi dă voie să crezi că a putut lua singur o astfel de iniţiativă? Ôe ştii despre el? Nimic! Ba da, ştii puţin! Ce ştii despre el?

Saint-Gilles. Vechi prefect. Mare parte a carierei sale a fost în serviciile speciale, la S.D.E.C.E., devenit după aceea D.G.S.E. Ar fi coordonat pe ascuns, acţiunea antiteroristă din anii ’80, de o parte şi de alta a frontierei. Omul pe capul căruia Gaddafi ar fi pus un preţ. Un om ascuns, rece, rezervat, ducând o viaţă austeră. Un om animat pentru unii de singura pasiune, de a servi statul, iar pentru alţii, de o ambiţie nemăsurată precum şi de gustul puterii. Un om ce nu se poate încadra din punct de vedere politic; evoluând în aparenţă cu indiferenţă, de la stânga la dreapta în decursul carierei; unii au văzut în aceasta motivul eşecului candidaturii sale, alţii au explicat-o prin incapacitatea sa de a se apropia de contemporanii săi şi a-i înţelege – adversarii săi politici din acea vreme i-au pus o poreclă ce i-a rămas: „omul a cărui inimă bate în zadar".

Toată lumea ştia că s-a întors la Élysée, mai puţin din convingere politică, cât din prietenie pentru actualul

preşedinte.

Se poate ca un astfel de om să fi acţionat singur, fără să se sprijine pe altcineva? Cum poţi să crezi aşa ceva? Este imposibil! Totuşi… Totuşi ce? Morţii de la Saint-Louis, execuţiile, totul a început înainte de alegerea preşedintelui…

Las-o moartă pentru moment! Răspunsurile vor veni la momentul potrivit. Vei găsi răspunsurile. Toate răspunsurile! Dar nu acum. Nu ai timp. Nu acum! Trebuie să-ţi salvezi viaţa. Şi pe cea a Oliviei.

Élysée-ul este implicat… Da. Şi tu ştii acum că şi capacitatea de ripostă a duşmanului este fără limite. Ei vor utiliza toate mijloacele de care dispun pentru a te neutraliza şi a te ucide. O vor face! Singura ta şansă este de a continua cu Montdale ceea ce ai început. Dar trebuie să găseşti altceva. Ei vor demola orice vei putea povesti. Chiar fotografiile nu vor folosi la nimic. Trebuie să găseşti o dovadă. Dar ce? Ceva care să confirme spusele tale. Montdale ţi-a cerut dacă nu arii cineva… Da, mi-a cerut, da! Dar cine?! Nu este nimeni! l-au ucis pe toţi, toţi martorii! Cu siguranţă că mai este unul! Dar, în numele cerului, cine?

Cine?

Douăzeci şi patru de ore mai târziu găsi răspunsul. Exista un bărbat care putea să-l ajute: care va vorbi! Un bărbat care era probabil condamnat la moarte de organizaţie, dar care nu ştia încă. Un bărbat care nu se situa de partea victimelor desemnate de către această organizaţie sau a martorilor nevinovaţi pe care ea nu a ezitat să-i elimine, chiar din mijlocul monstrului! Bărbatul despre care-i vorbise Joseph Polonski; deţinutul cu cicatrice de la Staint-Louis. „Călăul” organizaţiei.

Alex Linas. Nu era decât un executant dar ştia destule despre contractele din Saint-Louis, asupra greşelii comise în legătură cu Salim Rashid; fără să mai vorbim de

profitul financiar pe care a încercat să-l tragă în urma unei „execuţii” efectuate la Saint-Louis, de la Roberto Fracci, fără ştiinţa organizaţiei. Şi va vorbi! Da, va vorbi când va afla cum a murit Alice Bethel, cine a ucis-o şi de ce. Va vorbi pentru că va fi pentru el singurul mijloc de a-şi salva pielea. Va vorbi!

Nimeni, din holul hotelului Hilton, nu dădu atenţie sosirii unui om cu părul alb, leonian. Era 31 decembrie; era ora 18 şi ca pentru a adăuga festivităţilor din ziua de revelion, zăpada începuse să cadă în Paris.

Victor Karmann traversă holul scuturând zăpada de pe palton. Luă ascensorul, se opri la etajul şase, pe urmă urcă scările până la etajul opt. Acolo se duse în camera 845.

Charles Saint-Gilles îl aştepta; sosise separat, cu un sfert de oră mai înainte.

Cei doi bărbaţi s-au salutat scurt. Erau încordaţi. Locurile de întâlnire le schimbau periodic; erau obişnuiţi. De data aceasta era altfel; de data aceasta au fost obligaţi să-l schimbe.

Se produseseră evenimente ce i-au obligat să reacţioneze.

Cei doi bărbaţi au început să discute. Fără precauţii. Camera 845 era „sănătoasă” – cu două ore înainte, un „funcţionar” al hotelului Hilton a pregătit-o: aparate de bruiat au fost ascunse cam peste tot.

Numai o mică lampă la capătul unui pat era aprinsă. Karmann de-abia distingea mişcarea buzelor omului de la Élysée, aşezat într-un fotoliu, în faţa sa.

— Cred că nu trebuie să avem niciun dubiu, este Lucas. Nu poate fi decât el. Nu este nimic în desfăşurare în legătură cu de Launay. S-a servit de el pentru a-l momi pe Montdale.

— Ar fi putut foarte bine să-i asmuţă unul împotriva celuilalt: pe de Launay contra lui Montdale şi invers,

pentru a-l agita pe de Launay.

— În sfârşit. În cazul acesta, aproape a reuşit.

Se făcu un moment linişte.

— L-am subestimat pe acest om, exclamă Karmann.

— Dumneata ai spus-o, murmură Saint-Gilles.

Karmann sesiză îngrijorarea din vocea omului de la Élysée.

Simţi imediat un crampe la stomac. Îi e frică… Nu trebuie să-i fie fricăi

— Nu înţeleg, spuse el după o ezitare. După ce i-a povestit lui Montdale, nu ştie nimic…

— Nimic dacă nu-i spune în reprize.

— Ca să-şi întărească poziţia? Nu este interesul lui.

— De ce?

— Timpul nu este de partea lui.

— Timpul este împotriva tuturor… Nu îl subestima, ştie că este desconsiderat. Altfel de ce s-ar da drept mort?

— De acord. Dar înaintarea aceasta pe etape poate avea o altă finalitate. Rupturile ascund golurile.

— Exact, conveni Saint-Gilles. (Reflectă.) în realitate, nu cred că ştie mare lucru, cred numai că încearcă să deschidă jocul. Numai să se elibereze… De altfel aceasta este de neînţeles!

— Ce?

— Nu renunţă.

Din nou tăcere, tulburată numai de zgomotul climatizării. Karmann reluă primul cuvântul:

— Montdale poate fi utilizat?

— Da. I s-a spus că ar trebui să fie circumspect, că era vorba de o intoxicaţie informaţională provenită din tabăra adversă, în perspectiva alegerilor, ca de Launay era paravan pentru o altă ţintă…

— A funcţionat?

— Da, s-a şi oferit să ne ajute. (Saint-Gilles s-a întrerupt brusc.) Cu Corsica nu se aude nimic? întrebă el

cu nelinişte.

— Nu este nimic, îl asigură Karmann. Dar dacă avem un mijloc suplimentar să-l neutralizăm pe Lucas, trebuie să-l utilizăm. Corsica ne va servi la nevoie.

— De acord.

Un zgomot de brichetă. Faţa omului cu barbă fină, cenuşie, se lumină în timp ce-şi aprindea o ţigară. În cameră se răspândi un parfum de tutun.

— Cum de a ştiut de Corsica „Ba Huyen”?

— Nu au şters toate urmele în Muette.

— Până în ce puntrsunt implicaţi?

— Numai logistic. Îi susţin uşor după „Ba Huyen”. Grupa respectivă este formată din disidenţi A.L.N.C., şi nu prea au mijloace.

— Şi el este sigur că femeia se ascunde acolo?

— Practic este sigur. Unde în altă parte ar putea fi? Ea este de origine corsicană. În plus, Lucas a fost văzut la Orly. Totul concordă. „Ba Huyen” a trimis o echipă pe insulă. Sunt pe cale să o localizeze. De cum punem mâna pe ea, îl avem şi pe Lucas… Dacă nu cumva punem mâna pe Lucas înainte.

Omul de la Élysée clătină din cap în tăcere.

— În rest? spuse el cu o voce fără intonaţie.

— Infiltrarea R.G?

— Nu am înaintat, dar este fără importanţă. Toate contactele au fost întrerupte, toate urmele distruse. Unsprezece este etanş.

— Perfect etanş?

Karmann înţelese aluzia.

— „Ba Huyen” se ocupă şi de asta, spuse el.

De pe etaj le-au parvenit exclamaţii şi hohote de râs. Cei doi bărbaţi au tăcut până ce s-a îndepărtat vesela agitaţie. După aceea, vocea omului de la Élysée s-a auzit din nou, gânditoare, neliniştită.

— De ce nu renunţă?

Marion Polonski nu dădu atenţie omului ce tocmai ieşea dintr-o maşină din faţa casei ei: ea îşi continuă drumul în direcţia intrării în imobilul său. Atunci când îşi dădu seama că bărbatul înainta înspre ea, primul gând care i-a trecut prin minte a fost acela că el era elegant şi că nu era de pe acolo. Pe urmă, deodată îşi dădu seama că era târziu şi simţi născându-se în ea o vagă înţelegere.

Ea nu avu de fapt timp să-i fie frică.

— Bună seara, Marion.

Ea înlemni şi, în ciuda ochelarilor, al părului mai scurt şi negru, îl recunoscu imediat.

— Tu!

— Te-am speriat, îmi pare rău…

— Nu! Dar cu ochelarii, am…

— Ochelarii… Da, adevărat, este o tâmpenie!

Ea îl observă cu intensitate în timp ce el şi-i scotea. Tot ce a găsit să-i spună, a fost:

— Stai de mult aici?

— De câteva ore. Am încercat să te sun, dar nu răspundea nimeni.

— Mi-am petrecut anul nou cu nişte prieteni, spuse ea, parcă scuzându-se.

— Am nevoie de tatăl tău, Marion.

Ea scutură uşor capul şi îi zâmbi.

— Pare de necrezut! De zile întregi mă întrebam cum să te găsesc… şi iată-te! (Ea îi zâmbi din nou.) Şi el vrea să te vadă.

— Tatăl tău?

— Da. Are ceva ce te-ar putea ajuta. (Ea îl luă de braţ.) Vino, să nu rămânem aici.

— Şi nu ţi-a spus nimic în plus? întrebă David luând paharul pe care ea i-l întindea.

— Nu.

— Cât timp este de atunci?

— Cred că sunt trei săptămâni. Nu mai ştiu prea

bine… Am fost bolnavă! Nu mi-ai lăsat nimic! Nu aveam niciun mijloc de a te contacta… (Ea dispăru în bucătărie şi reveni cu o sticlă de J & B.) Am numai asta, spuse ea.

— Este foarte bine.

Ea se aşează în faţa lui şi îl privi servindu-se. Era mirată de faptul că nu avea nici un pic de teamă. El era aşezat în acelaşi loc ca data trecută. Era ca şi cum timpul nu ar fi existat. Era acelaşi bărbat. Ei nu putea să-i fie frică de acest bărbat. Nu ştia de ce, dar aşa simţea şi lucrul acesta îi era suficient.

Ea s-a lăsat în grija lui şi era în secret emoţionată şi încântată.

— Nu ţi-a spus nimic în plus despre omul pe care vrea să-l întâlnească?

— Numai că este vorba de un paznic.

— De la Saint-Louis?

— Cred. Nu ştiu.

— Când trebuie să iasă?

— În mod normal, zilele acestea… Dar sunt probleme, în acest moment, la Saint-Louis…

— Ce fel de probleme?

— În legătură cu biletele de ieşire, vreau să spun… El nu ştie cu exactitate când va putea ieşi.

— La dracu'…

Tânăra femeie avu o grimasă de compătimire.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Când trebuie să-l vezi?

— La sfârşitul săptămânii. (Ea citi decepţia din privirile sale.) Mai devreme, dacă vrei… De ce ai nevoie?

— Trebuie să-mi găsească o modalitate de a intra în contact cu un deţinut de la Saint-Louis. Am nevoie de un canal singur.

— Este atât de important?

— Pentru acest tip, este o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Şi pentru tine?

David o fixă, ezitând înainte să-i răspundă.

— Şi pentru mine la fel.

Marion Polonski îl privea la rândul ei. El nu putu să interpreteze privirea cu care ea îl învăluia. El nu-i văzu decât ochii, imenşi şi albaştri. Întrebarea pe care i-o puse, îl dezorientă:

— Pe poliţistul acela, la Trocadero, l-ai omorât?

— Era un prieten…

— L-ai omorât?

— Nu.

— Şi pe… acel magistrat de care au scris ziarele?

— Nu am fost eu, Marion.

Din nou, el nu mai văzu decât acea privire imensă şi albastră ce-l învăluia, dulce ca vântul.

— Bine, făcu ea cu simplitate.

— Mă crezi?…

— Mă minţi?

— Nu.

Ea se ridică, luă un bloc de hârtie şi un stilou de pe o măsuţă de lângă telefon şi veni să se aşeze.

— Cum îl cheamă pe acel deţinut?

— Linas, răspunse el fără să o scape din priviri.

— Unde pot să te contactez? (Ea simţi ezitarea sa; îşi ridică apoi capul, adresându-i un surâs de reproş.) Nu ai încredere în mine?

El reflectă şi îşi spuse că nu-şi mai putea permite să piardă timp. Ştia că putea avea încredere în ea. Mai ştia, de asemenea, că era o şansă la un milion ca ei să ajungă la ea.

Îi dădu telefonul apartamentului din Halles.

— Există un robot. Vreau să ştiu dacă mă sună şi să-l întreb de la distanţă. Dacă laşi un mesaj, să spui minimul necesar. (Tonul său deveni dur.) Să nu-ţi spui numele, ai înţeles?

— Voi asculta, făcu ea cu un zâmbet nesigur.

Remarcă jena. ei şi se îmblânzi.

— Te rog, Marion, fă ceea ce ţi-am spus. De acord?

— Da.

O observă mult timp, în tăcere. Nu era mulţumit că cedase, dar lucrul fusese făcut deja. Ea îi susţinu privirea o clipă, după care se aplecă să pună blocul de hârâie pe podea. Se redresă, îşi strânse picioarele sub ea şi ridică ochii din nou. Pentru prima dată, David a fost mişcat de tinereţea şi această ciudată suferinţă ce-i scălda privirile – o privire ce părea să se fi retras, lăsând în urmă cearcăne dulci şi triste, ca nişte amintiri. Era frumoasă. Nu ştia absolut nimic despre ea. Se simţi deodată vinovat şi plin de recunoştinţă.

— Marion…

— Da?

— Nu eşti obligată să faci asta.

— Să fac ce?

El ezită. Ea aprinse o ţigară.

— De ce mă ajuţi?

Ea îşi muşcă buzele şi sorbi fumul de ţigară de parcă ar fi fost oxigen.

— Nu ştiu de ce, spuse ea fără să-l privească.

Mai rămase un moment împreună cu ea, după care plecă. Ea nu făcu nimic pentru a-l reţine, în ciuda dorinţei arzătoare pe care o simţea.

Trei zile mai târziu, pe 4 ianuarie, ziarul „Globe”, ca toate celelalte cotidiene, publica fotografia unei tinere femei blonde, de vreo treizeci de ani: se sinucisese aruncându-se de la fereastra apartamentului său, de la etajul opt, al unui bloc situat în partea de est a capitalei. Această „sinucidere” – termenul fiind între ghilimele în toată presa – reţinea atenţia pentru un motiv bine întemeiat: tânăra femeie, de origine germană, era o fostă teroristă a Fracţiunii Armatei Roşii, mişcare ce succedase

„Banda lui Baader”. Se numea Inge Klur.

— Lucas nu acordă nicio atenţie acestui caz.

Nu văzu şi nu citi în „Globe” decât un singur articol publicat pe pagina interioară şi al cărui titlu era:

SAINT-LOUIS: O ÎNCHISOARE UCIGAŞĂ

Articolul nu conţinea nimic exploziv în el; se mulţumea să enumere actele de violenţă intervenite în interiorul închisorii şi să se întrebe asupra măsurilor ce ar trebui luate pentru ca astfel de fapte să nu se mai poată produce.

Era puţin, dar era semnalul pe care David îl aştepta: Montdale nu se implica, dar mergea alături de el. Acest articol era un mod de a-i arăta aceasta.

Articolul era un semnal! Avea un aliat!

Poate sosise momentul să-l întâlnească? Să-i spună adevărul? Să-i vorbească de posibilitatea de a obţine mărturia lui Alex Linas, „executantul” de la Saint-Louis?

În aceeaşi zi, înspre ora 15, Lucas îl zări pe Arthur Montdale intrând în interiorul unui bloc cu şase etaje ce găzduia „Globe”; prea târziu. Mai aşteptă cinci minute în interiorul maşinii sale după care se duse într-o cafenea din apropiere pentru a-i telefona ziaristului.

— Din partea cui? îl întrebă o secretară pe un ton obosit.

— Saint-Louis.

— Saint-Louis? întrebă dezamăgită.

— Da.

— Foarte bine Saint-Louis, aşteptaţi.

Tânăra femeie îl făcu să aştepte. Se scurseseră două minute, după care reveni.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule, spuse ea cu o voce jenată şi politicoasă în acelaşi timp. M-am înşelat. Domnul Montdale nu s-a reîntors la ziar.

— Cum?

— Rechemaţi-l înspre 15 şi 30 de minute, cred că

atunci va fi aici.

David închise telefonul intrigat. Părăsi cabina telefonică şi se opri la bar pentru a lua o cafea. Ce însemna asta?

La capătul a cinci minute, un „bip-bip” sonor îl făcu să tresară şi atrase atenţia celorlalţi consumatori asupra sa: realiză cu întârziere că era vorba de alarma aparatului receptor ce-l avea în buzunarul impermeabilului, anunţându-l că cineva îi telefonează! Luă aparatul şi îl debranşă sub ochii uimiţi ai unui bărbat ce stătea în picioare lângă el.

— N-am nici măcar timp să beau o cafea! spuse David cu un aer istovit.

— Ce drăcie, făcu omul impresionat. O adevărată zgardă.

— Trebuie să mă duc să văd, spuse David cu o strâmbătură de ciudă.

Se întoarse la cabina telefonică promiţându-şi să lase, de acum înainte, aparatul debranşat – alarma era prea zgomotoasă; lucrul acesta putând să-i fie periculos. Formă numărul de telefon al apartamentului din Halles, puse aparatul de cotat în microfon şi declanşă emiterea semnalului acustic. La câţiva kilometri distanţă, aparatul receptor-înregistrator recunoscu semnalul, făcu să revină banda de înregistrare înapoi şi se poziţionă pe „ascultare”. David recunoscu vocea era Marion Polo nski.

Sunt… Sunt eu. Tata iese mâine… O întâlnire acolo nu se poate… trebui să te văd… Te aştept, nu voi pleca nicăieri”.

Lucas se întoarse la bar. Douăzeci de minute mai târziu, coborî din nou la cabina telefonică şi sună la „Globe”.

— Aşteptaţi domnule, vi-l dau, spuse secretara în grabă. (Se auzi un zgomot urmat de o notă muzicală.) Alo? Tu eşti? întrebă Arthur Montdale, un pic surescitat.

— Ţi-am telefonat mai înainte, spuse David.

—) a, ştiu, mi s-a spus... O masă de prânz ce nu s-a mai sfârşit... Nu reuşeam să plec! Atunci?... Ai văzut?

— Da.

— Ce crezi?

— Un pic cam slab.

— Un pic cam slab! ţipă Montdale, ai tupeu! Dacă vrei să trag la ţintă, apoi dă-mi altfel de cartuşe!

Exact ce-mi propusesem tocmai să fac.

— Ah... făcu Montdale părând surprins.

— Pot să-ţi dau cu ce să umpli celelalte goluri.

Ziaristul de la „Globe" păru încurcat.

— Ascultă! Nu se mai poate continua astfel! protestă el.

— Cum aşa?

— Eu am avut încredere. Tocmai (Pam dovedit-o. Acum e rândul tău.

— Nu înţeleg.

— Trebuie să ne vedem, spuse Montdale. (Lăsă o pauză.) Dacă nu, eu nu mai merg mai departe.

David reflectă cu toată viteza şi spuse;

— În zece minute, în faţa clădirii ziarului. Îţi convine?

— Nu!...

— De ce?

— Nu pot acum, spuse Montdale. (Avu o scurtă ezitare.) Am o şedinţă de manşetă la ziar într-un sfert de oră... şi după aceea am o groază de chestii...

„Minte!"

David se strădui să-şi ascundă tulburarea.

— Atunci când? întrebă el.

— Aşteaptă... Să spunem ora 21. De acord?

— ...Da.

— Bine. Ne trebuie un loc liniştit. Ai vreo idee? Eu îţi propun parcarea Palatului congreselor. Este ideală pentru chestii din astea. Şi în plus, merge de minune cu „gâtul

profund” pe care-l ai! rânji Montdale.

— Ce am? se nelinişti David care înţelesese foarte bine aluzia.

— „Gât profund”. Aceasta este porecla dată de indivizii care au declanşat scandalul Watergate informatorilor lor. Ei îi întâlneau în parcări. Nu a fost niciodată identificat. Lucrul acesta îţi place, nu?

— …în sfârşit.

— Nu mă îndoiam. Bine, ne vedem acolo, la al treilea nivel, aleea J. Veţi vedea, este un loc liniştit. Am mai fost acolo.

— Foarte bine.

— Ora 21, hai?

— De acord.

David închise telefonul şi îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau. Montdale l-a minţit de două ori!

Prima dată punând să-i spună că nu era acolo şi explicându-i după aceea că aşa-zisa absentă se datora unui prânz ce nu se mai termina. Şi a doua oară, pretextând o şedinţă de manşetă de ziar ce-l reţinea la „Globe”. „Globe” era un cotidian de dimineaţă: şedinţa de manşetă – în care se definitivau titlurile şi apelurile de la „unu” – nu putea să se ţină decât la sfârşitul zilei. Cu siguranţă nu la începutul după-amiezii! Toţi ziariştii ştiau lucrul acesta! Montdale îl ştia cu siguranţă, dar nu bănuia că interlocutorul său ar putea fi ziarist. El nu ştia acest lucru! Şi i-ar fi spus orice i s-ar fi părut adevărat din punct de vedere profesional.

De ce îl minţise? Să câştige timp… De ce?

Ca să-i întindă o cursă.

Este imposibil. Ai înnebunit! Este absurd. Este de acum paranoic. De ce i-ar întinde Montdale o capcană? De ce?…

Urâtă întrebare. Întrebarea corectă este de ce minte? De ce încearcă să câştige timp? De ce avea aerul atât de încurcat? Era el oare încurcat? Da! Era şi tu o ştii!

„O capcană”…

Exista un mijloc de a se asigura. David se duse la maşină şi o luă în direcţia vest. Cineva îl va ajuta să se asigure.

— Alo?

— Domnul Montdale?

— Da. Cine este la aparat?

Marion Polonski aruncă o privire lui David, care ţinea o capsulă de ascultat şi urmă aşa cum îi indicase, pe un ton neutru dar ferm.

— Avem probleme de securitate cu Cancer…

— Ce? Cine sunteţi?

— Nu sunt autorizată să vă spun. Avem un semn de întrebare în legătură cu Cancer şi este în interesul tuturor să nu mai fie. Începând cu dumneavoastră, domnule.

— Nu înţeleg nimic!… strigă Montdale.

— Important este că noi înţelegem. Pentru moment securitatea dumneavoastră nu este asigurată. Vă voi pune o întrebare, răspundeţi prin da sau nu. Nu daţi nume. Palatul congreselor s-a confirmat?

— Asta este!… Dar cine sunteţi?

— Răspunsul dumneavoastră este: da sau nu, domnule?

— Bineînţeles că s-a confirmat! Eu însumi am făcut-o! Ce este cu această tâmpenie? Nimeni nu a vorbit vreodată de probleme de securitate! Ce vrea să însemne asta? exclamă Montdale cu nelinişte.

Marion Polonski citi ceea ce tocmai mâzgălise Lucas pe un bloc de hârtie aşezat în faţa ei şi continuă:

— Nu trebuie să vă alarmaţi domnule. Este vorba de o simplă măsură de prevedere. Noi am avut în schimb o problemă la transmitere. Care era nivelul dumneavoastră de confirmare?

— Îl ştiţi foarte bine!

— Regret domnule, nu este specificat.

— Ascultă! domnişoară, se ambală Montdale din ce în ce mai neliniştit, încep să mă enervez de toate tâmpeniile astea! Această poveste ia o întorsătură care nu-mi place. Eu am nevoie să obţin lămuriri, altfel nu mai merge. Recheamă-mă într-o oră. (Convorbirea a fost întreruptă.)

Marion Polonski închise telefonul şi îl privi pe David: era palid şi părea pierdut.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Cum? bâigui el părând că-şi revine.

— A închis, n-am mai putut să…

— Nu face nimic. Eu am aflat ceea ce voiam în orice caz.

Ea îl aprobă în tăcere. El se întoarse, făcu câţiva paşi şi se opri în faţa geamului ce dădea de-a dreptul spre 6 peluză unde noaptea părea să se fi întins. Mai departe, pe deasupra arborilor, luminile erau aprinse în alte clădiri rezidenţiale.

O capcană… Avusese dreptate!

Cum era cu putinţă? Cum de-au ştiut de contactul său cu Montdale? Şi de ce acesta a acceptat să-l ajute?… Ei au oameni peste tot! Nu vei reuşi să scapi. Acum ei ştiu ce vrei să faci. Vor alerta toate „santinelele” lor din toate redacţiile. La televiziune, la radio, peste tot! Nu vei reuşi niciodată… Niciodată!

Vocea Marionei Polonski se auzi timidă, în spatele său:

— Omul acesta te-a trădat, nu-i aşa?

El se întoarse. Nu-i spusese, la sosire, decât strictul necesar: numai cât să înţeleagă manevra pe care trebuia să o facă.

— Într-un anume tel, da, răspunse el.

— Nu înţeleg…

— El nu ştie cine sunt.

— Dar atunci… cum a putut să te trădeze? exclamă tânăra femeie.

— Nu ştiu, spuse David suspinând. Dar rezultatul este acelaşi. El nu avea nevoie să ştie cine sunt.

— Face parte din oamenii care sunt împotriva ta…

— Nu. Nu cred. (El se întoarse spre fereastră şi suspină.) Nu ştiu nimic. Nu înţeleg ce s-a putut întâmpla.

Se făcu linişte. Marion Polonski îl observa cu intensitate. Părea dezorientat. Ea voia să-l ajute, voia din toată inima.

— Nu vrei să-mi spui despre ce este vorba, nu este aşa?

El scutură din cap fără să se întoarcă.

— Aş putea poate să te ajut! îl imploră ea. Să văd mai limpede, nu ştiu!…

— Nu, Marion.

Din nou tăcere.

— Bărbatul acesta ştia? întrebă ea.

— L-aş fi spus.

— Şi aceasta era o chestiune de viaţă şi de moarte?

David nu răspunse.

— Şi nu mai este nimeni căruia să i te poţi adresa?

— Nu.

— Imposibil! Cu siguranţă mai este cineva!

— Chiar şi dacă ar exista altcineva, acum este prea târziu.

— De ce?

David rămase tăcut.

Este nebun, îşi spuse ea, plină de milă şi de tandreţe. Nu mai ştie ce spune! A pierdut simţul realităţii. Trebuie să-l ajut, trebuie! O, dumnezeul meu, lasă-mă să-l ajut. Vreau să-l ajut.

— De ce spui că este prea târziu? murmură ea. (El nu răspunse.) Cel puţin spune-mi asta! Asta poţi să-mi spui, cel puţin, nu? (Ea aproape că striga.) Nu-ţi cer nimic altceva, numai asta!

El se întoarse, surprins de vehemenţa tinerei femei.

Ezită şi termină prin a-i răspunde – avu grijă sa nu-i precizeze nimic, insistând asupra „santinelelor” în stare de alertă în sediile redacţiilor.

Când termină, ea îl privea lung şi îi spuse încet:

— Eşti nebun.

— Nu…

— Ba da, eşti! Nimeni nu poate avea puterea pe care o atribui acestor oameni, nimeni!

— Te înşeli, Marion. Ei o au. Ei sunt puterea.

— Ce spui? strigă tânăra femeie.

— E un fel de a spune, spuse David pentru a camufla cuvintele ce-i scăpaseră.

— Un fel de a spune…

— Da.

Veni şi se aşeză lângă ea şi îşi aprinse o ţigară. Ea îi privea chipul în timp ce fuma. Avu deodată dorinţa să-i ia capul în mâini şi să-l îmbrăţişeze; să-l strângă la piept.

Şi îşi dădu seama imediat de ceea ce dorea mai mult, ca el să o strângă în braţe. Din nou, ca prima dată când l-a întâlnit, simţi învăluind-o emoţia violentă şi dulce.

Îşi aprinse şi ea o ţigară pe care o fumă nervoasă, cu picioarele unul peste altul, cu un braţ sub piept, examinându-şi unghiile pictate ale mâinii sale.

— Să admitem ceea ce spui, spuse ea. Să admitem că nu există niciun ziarist din această ţară care te poate ajuta… Nimic nu te împiedică să te adresezi unui ziar din altă ţară.

— Problema ar fi aceeaşi, spuse David după o scurtă ezitare.

— De unde ştii?

— Ştiu, atâta tot.

— Dar de ce?

— Pentru că toată lumea lucrează la fel. Şi ei vor dori să verifice. Eu sunt complet discreditat. Nimeni nu mă va crede…

În plus, chestiunea pe care vreau s-o scot la lumină, este atât de enormă… atât de incredibilă…

— Oare este astfel?

— Este, Marion.

— Poţi măcar să încerci! Acest lucru încercai să-l faci cu acest ziarist?

— Da. Dar lucrurile s-au schimbat între timp. Chestiunea a luat o altă dimensiune – o dimensiune înspăimântătoare! Chiar cu Montdale, mi-ar fi trebuit altceva pentru a-mi asigura sprijinul său… un element, ceva din exterior, care să sprijine în parte afirmaţiile mele. (Se întrerupse cu ochii în gol.) îmi trebuie chestia aceea… Şi înainte, dacă mă adresez unui ziar străin.

— Acest element, crezi că-l obţii cu tatăl meu? Asta este, nu-i aşa?

— În orice caz, sper.

Marion Polonski dădu încet din cap, cu buzele crispate. Se simţi tristă şi nedecisă. Era nebunie în el… dar nu era nebun! Tot ceea ce spunea avea sens. Poate exagera anumite lucruri – cum să le afle? –, dar, la sfârşit, totul părea că se leagă. Şi lucrul acesta nu avea nimic comun cu mania persecuţiei sau alt lucru de acest gen! Această nebunie pe care ea credea că a remarcat-o la el, nu era altceva decât tensiunea ce-l stăpânea. O tensiune înspăimântătoare, neomenească; parcă era singura-i forţă.

Ea înghiţi cu dificultate şi spuse cu o voce surdă:

— Şi dacă nu merge?… nici asta?

— Dacă nu merge?…

— Da.

O privi şi văzu spaima ce o cuprinsese.

— Va merge.

— Dar dacă nu merge? spuse ea văicărindu-se.

Emoţia pe care o încercă, îl descumpăni. Cuvintele îi lipseau. Murmură:

— Eşti drăguţă, Marion…

Nu, nu sunt drăguţă, idiotule! Te iubesc! Te iubesc din clipa în care te-am văzut.

Ea îl privi în ochi.

— David…

Îl văzu întinzând mâinile înspre ea; închise ochii şi tresări simţind mângâierea lui pe obraz; ea îi luă mâna, i-o apăsă pe faţa ei şi îl îmbrăţişă. Ea deschise din nou ochii şi din nou, nu mâi există decât acea privire imensă şi albastră, ce-l învăluia pe David cu o dulceaţă infinită. O trase spre el şi o strânse puternic, din ce în ce mai puternic, părându-i-se că suferinţele lor se amestecau pentru a se potoli una pe cealaltă.

Deodată, nu mai simţi nimic. Îşi reveni şi o îndepărtă de el.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Numele?

— Linas.

— Prenumele?

— Alex.

— Data şi locul naşterii.

Alex Linas răspunse docil. Avea impresia că trăieşte un vis. Supraveghetorul îi arătă ceva într-un registru şi îi dădu cartea de identitate penitenciară – erau pe ea fotografia sa, numărul matricol din închisoare, informaţii privind identitatea sa şi numărul celulei ce-i fusese dată.

— O.K., Linas, mergem.

Şi visul lui Linas continuă. Un vis în secvenţe, în care, zgomotul grilajului deschis în faţa lui, după care, era închis în spatele său, îndeplinea rolul măsurii timpului. Grilajul blocului „A 3”. Grilajul etajului. Grilajul parterului. Un alt supraveghetor l-a preluat conducându-l în sala de aşteptare. Acolo aşteptă. Fără să acorde atenţie altor deţinuţi care, ca şi el, aşteptau. Supraveghetorul îl chemă şi îl urma. Un nou zgomot. Grilajul închisorii. Nu era încă afară, dar nu mai era de fapt în închisoare. Ajunse la

vestiar. L-au scotocit, l-au dat înapoi câteva efecte şi obiecte personale – ceasul de aur, plus tot ceea ce depusese la sosirea sa în Saint-Louis, totul, în afara permisului de conducere. Se verifică din nou identitatea. Numele?... Prenumele?... Data şi locul naşterii?... Pe urmă trecu ia grefă. Era o cameră destul de mare şi luminoasă, cu o masă lungă, pe toată lungimea ei în spatele căreia munceau femei şi bărbaţi, pe care Linas nu-i văzuse niciodată. Un funcţionar, îmbrăcat în civil, înaintă. Numele?... Prenumele?... Dată şi locul naşterii?... Linas băgă în buzunar ordinul de ieşire, semnat de judecătorul pentru aplicarea pedepselor şi suma de opt sute de franci, luaţi din fondul public.

În acel moment răsună în spatele său vocea primului supraveghetor, Martin Keller. Chiorul.

— Poţi să te duci, spuse Keller supraveghetorului. Îl acompaniez eu până la ieşire. (I se adresă lui Linas.) Tu, vino cu mine.

Linas încetă să-şi mai mângâie cu degetul cicatricea de pe obrazul drept şi se luă după primul supraveghetor. Grilajele dispăruseră; nu mai erau decât porţi. Porţi care se deschideau electric, cu un zgomot. Şi altele ce nu puteau fi deschise decât cu o cheie. Înainte de a ajunge în holul precedând ieşirea, Keller îi dădu o hârtie lui Linas.

— Acesta este locul unde trebuie să te duci.

— Ce este?

— Un camionagiu. Mai ai, de asemenea, un număr de telefon şi orele când trebuie să suni. Suni de la cabina telefonică ce este în apropiere.

— De ce din cabină?

— Nu fi mai tâmpit decât eşti, Linas. Locul este supravegheat de vameşi.

— De acord, din cabină. Şi după aceea?

— Aştepţi să ţi se răspundă.

— Tipul care trebuie să mă treacă graniţa?

— Nu ştiu nimic.

— Care frontieră? întrebă Linas după o ezitare.

— Germană.

Un zgomot. Cei doi au intrat în interiorul holului cu geamuri şi înaintau înspre camera ce controla intrarea în închisoarea Saint-Louis. Era un fel de acvariu blindat unde evoluau supraveghetori în mijlocul pupitrelor şi al ecranelor de control. Se vedea lumea exterioară prin intermediul unor hublouri în peretele din fund. Un supraveghetor se apropie de ghişeu. Numele?… Prenumele?… Data şi locul naşteri?… Un zgomot. Linas s-a găsit în faţa porţii gigantice, de oţel, de la Saint-Louis. Umbra dinaintea luminii. Klumai frigul te făcea să-ţi dai seama că nu era un vis.

— Dacă nu faci prostii, ar trebui să nu ne mai vedem, Linas, îi suflă Keller.

Un nou zgomot. Un dreptunghi de lumină se tăie în perete, lângă enorma poartă de oţel.

— Salut, Keller.

Linas nu se întoarse. Atunci când se îndepărtă, lăsând în urma lui pereţii înalţi de la Saint-Louis, un surâs ciudat se amplifică pe buzele sale. O jumătate de surâs.

Pe uşă! Pe uşă!…

David tăie contactul motorului, luă Coltul 45 ascuns – într-un ziar de pe scaunul alăturat, şi îl introduse în tocul de la şold. După aceea ieşi din maşină şi făcu pe jos, restul drumului ce-l despărţea de bazilica Sacré-Cœur.

— Te aşteaptă în locul „unde maşinile dispar” în piaţa din faţa bisericii, spusese Marión Polonski. Înţelegi ce înseamnă asta?

Era o dimineaţă însorită de ianuarie. Cerul era albastru, erul limpede. În stradă se părea că nu este loc decât pentru ger: un frig intens, să-ţi sfarme oasele. Lucas nu închisese practic ochii toată noaptea. Îşi strânse din nou impermeabilul în jurul lui, fără să-l închidă. Timp de o

clipă, se întrebă cât va mai trebui să trăiască aşa, cât timp va mai putea rezista…

Turiştii se grăbeau, numeroşi deja, în piaţa din faţa bazilicii. David îl căută pe Joseph Polonski până să-l repereze în mulţime: era aşezat pe ultima treaptă şi contempla oraşul, în depărtare, sub cer. Când îl zări, cedă unui nou acces de descurajare: era ca şi cum s-ar fi întors de unde a plecat şi tot ceea ce realizase nu servise la nimic.

Îşi reveni şi se apropie de bătrânul deţinut.

— Ce mai faci? spuse aşezându-se alături de el.

— Bună ziua, fiule, făcu Polonski după ce s-a uitat la faţa lui cu interes. Credeam că ai şi ochelari.

— Vrei să-i pun? spuse David uşor amuzat.

— Nu acum, nu… răspunse Polonski imperturbabil. (Deodată, faţa păru să prindă viaţă, ridurile adânci se strângeau şi se zbăteau unele de altele, ochii săi limpezi străluciră: surâse.) Ai o figură mizerabilă.

Lucas încercă să zâmbească. Pe urmă întrebă:

— Eşti singur?

— El aşteaptă înăuntru, răspunse Polonski desemnând cu mâna bazilica din spatele său. Voiam să te văd înainte.

— Este un paznic de la Saint-Louis?

— Da. El nu ştie cine eşti şi…

— Ar fi mai bine să nu ştie, completă David.

— Da. Este un prieten, dar ar fi mai bine să nu ştie. Înţelegi?

— De acord.

— I-am spus că eşti ziarist, că anchetezi în legătură cu penitenciarele şi cu mizeriile de la Saint-Louis… De altfel nici nu este în întregime fals, hai?…

David îl aprobă în tăcere. Polonski ezită o clipă.

— Ce i-ai spus lui Marión, referitor la sticlete şi la rest, a fost adevărul?

— Ar schimba ceva pentru dumneata?

— Nu.

— Este adevărul.

— Bătrânul deţinut clătină încet din cap şi zâmbi.

— Îmi plăcea mai mult aşa, la drept vorbind, mărturisi el. (îl fixă pe Lucas, după care păru să se decidă.) Bine, mai întâi rahatul: Linas este liber.

— Ce?!

— Nu ştiu cum s-a descurcat, dar a obţinut permisiunea de a ieşi. A părăsit închisoarea în dimineaţa aceasta. Şi, după părerea mea, sunt puţine şanse să mai calce pe acolo.

David avu impresia că se prăbuşeşte totul în jurul său.

— Este atât de dezagreabilă chestia? întrebă Polonski, neliniştit de descurajarea în care căzuse de data aceasta David. Ce aveai cu el?

Lucas îi explică în câteva cuvinte.

— Nu cred că te consolează, spuse Polonski, dar te înşeli, după părerea mea.

— De ce?

— Linas nu va trăda niciodată. Chiar în condiţiile pe care le spui. Nu te-ar fi crezut. Şi ar mai fi trebuit să poţi să-l contactezi! Nu era simplu în vremuri normale. Dar cu ceea ce ai în spate, nu sunt sigur dacă realizezi!

Cei doi oameni au tăcut un moment. Bătrânul deţinut începu să vorbească considerând priveliştea ce o aveau asupra oraşului de pe vârful colinei. Vocea-i era ciudat de calmă.

— Eu nu îţi cer să-mi spui ce este, îţi pun pur şi simplu întrebarea… Ai descoperit ceva ce se întâmplă la Saint-Louis, nu-i aşa?

— Da.

— Lucrul acesta are vreo legătură cu ceea ce am discutat altă dată?

— Nu. Este cu mult mai rău decât ne-am putut imagina.

— Mai rău?

— Da, mai rău, Polonski.

— Există vreun pericol?

David simţi neliniştea din vocea bătrânului deţinut.

— Nu pentru dumneata, îl asigură el.

— Ar fi un pic o tâmpenie! făcu Polonski după un mic suspin. Nu mai am decât şase luni. (Făcu o pauză.) Mai rău, hai?…

— Da.

— Şi această mizerie, are vreo legătură cu spânzurarea lui Salim Rashid?

— Da.

— Eşti sigur?

— De ce-mi vorbeşti de asta?

Ochii limpezi ai lui Polonski părură să se retragă sub pielea groasă şi boţită a pleoapelor sale.

— Pentru că dacă a fost cu adevărat asasinat, spuse el, cred că v-am găsit un mijloc de a-i azvârli pe toţi cei vinovaţi înăuntru.

— După ce ne-am văzut ultima oară, m-am tot gândit la povestea aceea cu spânzurătoarea lui Salim Rashid… Pari foarte sigur de figura făcută. Trebuie să recunosc că nu prea avem ce face… M-am întrebat cum de s-a prins, mi-am închipuit tot felul de chestii şi până la urmă, puţin câte puţin, am ajuns să-mi spun că era o chestie imposibilă. Dar de fiecare dată era ceva ce nu se potrivea… Banda video de supraveghere. Totul se potrivea numai mizeria aceea de bandă nu! Dacă cineva a intrat în celula lui Rashid – în plină noapte! – camerele de luat vederi l-ar fi surprins. S-ar fi văzut pe bandă… Iar dumneavoastră mi-aţi spus că nu s-a observat nimic pe acea bandă. Este într-adevăr aşa?

David aprobă cu o mişcare a capului. Bătrânul

deţinut continuă:

— Totul se potrivea, numai mizeria aceea de bandă… Până ce m-am prins. Singura şmecherie pentru a rezolva problema benzii, era să o faci dispărută înlocuind-o cu alta.

— Este imposibil!

— De ce? Dimpotrivă! în realitate nimic nu-i mai simplu. Toate nopţile sunt asemănătoare pe un coridor de puşcărie. Este de ajuns, să iei o bandă dintr-o noapte precedentă şi să-i schimbi data! în plus, nici nu trebuie să schimbi toată noaptea…

— Cum aşa? făcu David neînţelegând nimic.

— De fapt se utilizează două benzi pentru a acoperi toată noaptea. Prima începând de la ora 19, cu închiderea celulelor până la ora 1 dimineaţa. Cealaltă bandă continuă până la ora 7. Se poate schimba numai o jumătate din noapte, o singură bandă! Aceea unde se văd tipii ieşind din celule, alergând pe coridor şi intrând în celula aceluia… Şi aceeaşi chestie dar în sens invers după ce i-au făcut felul individului!

David încercă să-şi stăpânească bucuria ce simţea că-l cuprinde. Totul se petrecea prea repede. Era prea simplu. Trebuia să fie o greşeală pe undeva. Era cu siguranţă una!

Bătrânul deţinut îi remarcă tulburarea.

— Ce se întâmplă? Nu e în regulă?

— Nu, dar este atât de…

— Atât de ce?

— Nu ştiu, murmură David, eu…

Bătrânul deţinut îl fixă o clipă. Pe urmă îi zâmbi slab, clătinând din cap.

— Ei drace, făcu el fără să-l scape din ochi. Este singura soluţie, crede-mă… Nu este alta.

L’ucas reflectă şi spuse:

— Lucrul acesta presupune complici. În rândul supraveghetorilor, vreau să spun.

— Este evident.

— Importanţi.

— Nu neapărat.

— Adică?

— Noaptea, nu e nevoie. Există un singur individ la punctul de supraveghere P.C. El poate fi şi cel care a făcut schimbul casetelor video, acelaşi care a – deschis uşile celulelor, comandate electric…

— Eu credeam că există un sistem dublu pentru broaşte, obiectă David.

— Unul mecanic, da, conveni Polonski. Dar lucrul acesta nu pune probleme. E de ajuns să fi pasat o cheie indivizilor – după părerea mea puteau fi mai mulţi, nu poţi prinde chiar aşa de uşor un tip ca ăsta! Pe care o recuperează după aceea. (Polonski urmă cu un aer gânditor.) Trebuia, de asemenea – mai înainte – să deschidă broasca mecanică a tipilor ce trebuiau să iasă ca să execute ceva, după aceea să o închidă pentru ca a doua zi, la deschiderea porţilor celulelor, nimeni să nu-şi dea seama.

— Este fezabil lucrul acesta?

Bătrânul deţinut dădu încet din cap.

— Este complicat, dar se poate face, spuse el. Mai ales cu individul ce era de serviciu la punctul de supraveghere din acea noapte, Keller.

— Cine?

— Keller, un prim supraveghetor – nu mai ştiu dacă ţi-am pomenit data trecută –, este chior…

— Este posibil, nu mai ştiu.

— Măi, măi… Se pare că individul despre care vorbeam, Keller, este prieten cu Linas, făcu Polonski zâmbind. Se pare că Linas şi cu încă un individ, un anume Assante, erau închişi în aceeaşi parte ca şi Rashid… Se pare de asemenea că Keller a intervenit în noaptea aceea în blocul de detenţie, din cauza lui Assante, care, zice-se, s-ar fi tăiat… (Polonski avu o mişcare de cap în direcţia

bazilicii din spatele său.) El mi-a spus, precizã, fãcând aluzie la omul ce aştepta înăuntru. Se prea poate să fi soluţionat problema cheii în clipele acelea. (Polonski tăcu şi-l privi fix pe David; ridică din sprâncene şi-şi muşcă buzele parcă pentru a sublinia adevărul cuvintelor.) Totul se leagă, fiule. Totul!

Lucas respiră profund uitându-se perplex la bătrânul deţinut.

— Ce te deranjează? întrebă Polonski.

— Nu văd unde vrei să ajungi, spuse David după o ezitare. Şi dacă ceea ce spui este adevărat, atunci au făcut să dispară banda…

— Nu asta te poate ajuta, i-o tăie Polonski. Este evident că pe aceea au înlăturat-o. Cealaltă! Cea pe care au pus-o în loc!

— Cum aşa?

O sticlire scurtă apăru în privirea lui Polonski. Desemnă cu degetul Sacré-Cœur ce era în spatele său şi spuse:

— El a descoperit şmecheria – se numeşte Soldani. S-a uitat pe înregistrarea unei nopţi şi a remarcat un detaliu… Un ceas cu dată ce se afla în spatele gratiilor de pe coridor. Se vedea prost, dar dacă s-ar putea mări imaginea – chiar dacă banda cu Salim Rashid ar fi bine făcută –, am vedea că data nu este cea bună!… Şi am avea toate şansele să corespundă unei perioade anterioare în care chiorul a fost de gardă la punctul de control P.C. (Polonski îl urmărea pe Lucas care rămăsese perplex.) Te-ai prins? Două date diferite pe cele două casete… pentru aceeaşi noapte!

David aprobă făcând un gest cu capul aproape imperceptibil.

Nu la fel de bine precum mărturisirile lui Linas, dar era o modalitate de a demola versiunea oficială a morţii lui Salim Rashid, de a dovedi asasinatul şi complicitatea unui

membru din personalul de supraveghere de la Saint-Louis. Era mai ales mijlocul de a fundamenta o parte esenţială a poveştii sale – punctul de plecare! – şi, dintr-odată să dea credibilitate restului!

— Casetele, unde sunt? întrebă el pradă unei surescitaţii crescânde.

— În ceea ce-l priveşte pe Rashid dosarul său s-a închis, nu-i aşa?

— …Da.

— Deci este la arhivele tribunalului. La Versailles.

David fu copleşit deodată.

— La dracul… gemu el.

— Dimpotrivă! făcu Polonski.

— Polonski, nu am timp să aştept să se deschidă dosarul pentru a se verifica această poveste!

— Tocmai ia asta m-am gândit. (Bătrânul deţinut îi surâse liniştitor lui Lucas.) Trebuie să le şterpelim.

— Ce?!

— Da. Şi ai noroc, nu puteau fi într-un loc mai bun.

— La tribunalul Versailles! strigă David. Glumeşti sau ce? spuse coborând vocea la apropierea unui grup de turişti.

O pală de vânt învolbură rochiile femeilor. Răsunară strigăte de surpriză, râsete şi exclamaţii în limbi pe care Lucas nu le recunoscu. Micul grup coborî scările şi se îndepărtă încrucişându-se cu alţi oameni ce se plimbau, care urcau treptele în direcţia bazilicii.

— Nu e nimic mai simplu decât să spargi arhivele tribunalului din Versailles, reluă Polonski. Am un prieten care a studiat chestia. Dovezile de culpabilitate fără valoare sunt depozitate la margine. Dar la subsol sunt kilograme de mărfuri, bijuterii, arme, o adevărată harababură! Şi fără niciun semnal de alarmă! (Polonski tăcu un timp.) Chiar dacă au instalat-o de atunci până acum, asta n-ar schimba mare lucru în ceea ce te priveşte.

Casetele ar trebui să fie sus, acolo unde nu ar avea niciun motiv să pună vreo alarmă.

— Dacă este atât de simplu, de ce prietenul tău…

— Nu a avut timp! L-au înhăţat pentru altceva. (Bătrânul deţinut surâse în colţul gurii.) bar se gândeşte acolo, se gândeşte… (Ridică capul râzând cu adevărat.) Am să-ţi explic cum să faci. (Luă o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse lui David.)

— Ce este?

— Caracteristicile casetelor. Poate vei câştiga timp aşa. Îţi va trebui, de asemenea, numărul dosarului lui Salim Rashid.

— Ce să fac cu el? se nelinişti David.

— Sunt mii de dosare păstrate acolo, îi spuse Polonski. Fără acest număr îţi va fi imposibil să găseşti casetele. (Remarcă descurajarea din privirile lui Lucas.) Nu-ţi face griji, prietene. Soţia ta era avocatul lui Rashid? Numărul este prin hârtiile ei. (Surâse din nou.) Bine! îi dăm drumul lui Soldani?

jăe ridică. David îl imită.

— La dracu'! Ce frig este în ţara asta! bodogăni Polonski.

— Nu înţeleg, făcu David, mergând pe urmele sale. De ce vrei să-l văd pe acest individ?

— Vei avea nevoie de el pentru a te uita la benzi. În cazul în care chestia cu ceasul este confuză… El cunoaşte mutrele celor care au fost de serviciu în noaptea în care tipul vostru a fost anihilat. De fapt, să nu-i spui nimic de felul în care vei face rost de casete. Cu cât mai puţin va şti, cu atât va fi mai bine.

— De ce face el asta?

— Mă iubeşte mult… şi nu-l iubeşte pe chior.

— Asta este tot?

— Nu. Sunt la mijloc mizerii sindicale. Dacă-l demască pe chior, sindicatul său are toate şansele să fie

din nou în avantaj la Saint-Louis. (Polonski îi făcu cu ochiul complice.) Contează lucrul acesta, contează! (Examină pridvorul bazilicii, după care privirea i s-a îndreptat asupra lui David.) Acum poţi să-ţi pui ochelarii, prietene.

Două ore mai târziu, după ce-l părăsise pe Joseph Polonski, Lucas schimbă nişte bani la un negustor de tutun şi se duse să se închidă într-o cabină telefonică situată într-un loc ferit, pe un bulevard rezidenţial din Montmartre.

Dădu cinci telefoane.

Primul a fost destinat portăresei blocului în care era cabinetul lui Paul Aronfeld; îi transmise un mesaj pentru acesta. Cinci minute mai târziu mai sună o dată la acelaşi număr. Vocea lui Aronfeld îi sparse timpanul.

— Dumnezeule mare! David!… Totul e în regulă?

— Paul, sunt grăbit. Ai numărul?

— Da! Bineînţeles că-l am! Eşti pregătit? V-8568732… Vrei să repet?

— Nu.

— Cum se simte ea?

— Bine.

— Nu ai nevoie de nimic altceva?

— Nu. Dă-i ceva portăresei. S-ar putea să mai am nevoie.

Lucas închise după câteva clipe şi formă un alt număr.

Dennis Denoth. Prietenul său american ce avea o societate privată pentru producţia video. Denoth l-a ajutat să intre în contact cu Roberto Fracci. David spera să-l mai ajute şi de data aceasta.

— Îmi pare rău, domnule Laurence, domnul Denoth este ocupat şi…

— Domnişoară, o dojeni David. Spuneţi-i că-l sun pentru Fracci, Fracci! Aţi înţeles? Spuneţi-i numai asta!

După cincisprezece secunde îl obţinu pe Denoth la

telefon.

— Individ tâmpit! tună Denoth fără cel mai mic accent. Cum voiai să-mi amintesc de Laurence?

— Nu face nimic, Denis… Am nevoie de ajutorul tău.

— Totul este în regulă?

David notă intonaţia ciudată din vocea prietenului său.

— Dennis… Tot ce ai putut să auzi, tot ce ai putut să citeşti, totul, este fals. Mă auzi?… Totul este fals!

Denoth vorbi foarte repeae, aproape cu voce joasă.

— La dracu'! oare ţi-am cerut eu ceva?… Aşteaptă o secundă, nu sunt în biroul meu. Nu părăsi aparatul! (Comunicaţia a fost întreruptă. După un minut, Denoth reveni la telefon.) Dă-i drumul, te ascult.

— Îmi trebuie un car de reportaj pentru astă seară. Pentru două sau trei ore, nu ştiu.

— O.K., ce să faci cu el?

David îi explică.

— Şi în afara vizionărilor, preciză el vreau o copie a benzilor. Vreau, de asemenea, să fiu filmat în timpul operaţiei, având înscris şi timpul. Să reduci personalul la minimum. Spune-le orice, că sunt probe pentru film, o tâmpenie de genul acesta. Tu nu trebuie să-ţi faci griji, în imagine nu voi fi decât eu!

— Nici nu-mi făceam.

— Un alt lucru: scoate-ţi firma de pe car. Va fi un individ cu mine. Nu trebuie să-ţi fie teamă, dar nu vreau să poată să te identifice.

— O.K. Ce tip sunt benzile?

— 3/4 ţoli, alb, negru. Magnetoscopul este o chestie specială cu eşantionare.

— La dracu'! unul cu viteză diferită?

— De ce? Nu ai aşa ceva? se nelinişti David.

— Nu este asta, răspunse Denoth. Sunt mai multe mărci şi nu sunt compatibile între ele. Pentru a citi banda,

eşti obligat să foloseşti acelaşi tip de aparat cu care s-a făcut înregistrarea. Ce marcă este al tău?

David i-a spus.

— Ai noroc, spuse Denoth.

— Bine, suspină David. Ai ceva de adăugat?

— Dinspre partea mea, nu…

— Ce vrei să spui?

— Detaliul pe care vrei să-l surprinzi pe bandă, dacă imaginea este slabă, ştii bine că nu va ieşi nimic mărind imaginea.

Lucas suspină din nou. O ştia foarte bine: mărirea unei imagini de televiziune nu avea nimic de-a face cu efectul de lupă. Nu se obţineau informaţii suplimentare. Dacă calitatea imaginii era proastă, detaliul pe care voiai să-l izolezi rămânea neciteţ. Indiferent dacă era mărit sau nu!

— Vom vedea, spuse David. În orice caz sunt şi alte elemente de verificat.

Cei doi bărbaţi au mai vorbit câteva clipe dându-şi întâlnire în aceeaşi seară.

Al patrulea telefon pe care l-a dat David, a fost Oliviei, la Vico – avea nevoie de bani; trebuia să-i trimită cât mai repede cu putinţă, i-a răspuns bătrânul servitor al lui Don Orso: Olivia lipsea toată după amiaza. David l-a rugat să-i transmită mesajul.

Ultimul telefon a fost cu Soldani, supraveghetorul de la Saint-Louis. l-a fixat locul şi ora pentru întâlnire.

— Ai deja benzile! se miră omul.

— Le voi avea astă seară.

Lucas părăsi cabina telefonică pentru a se duce la maşină. Porni în direcţia Versailles. În drum se opri într-un magazin şi luă o rolă de izolirband.

Cel însărcinat cu probele de culpabilitate din tribunalul Versailles şi-a împins scaunul pe rotile din faţa terminalului calculatorului şi suspină. Se întreba dacă va

sfârşi vreodată munca pe care o făcea. Tocmai punea în ordine şi introducea în memoria calculatorului cea de-a doua mii douăzeci şi două probă din cele circa zece mii, depozitate la palatul justiţiei.

O sarcină plictisitoare, de care se achita cum putea şi când putea, adică momentul când trebuia să dea un răspuns judecătorului de instrucţie, la cererea acestuia, în legătură cu o anumită probă; înregistrate şi aranjate, noile probe tocmai soseau – cam între o mie cinci sute şi trei mii pe an –, odată făcută trierea, se producea la trimiterea lor la Domaines. Teoretic, odată ce se pronunţase sentinţa, probele de culpabilitate relevante trebuiau trimise la Domaines, în cel mult şase luni – numai în cazul în care nu avea loc procesul, exista obligaţia păstrării lor timp de zece ani. În realitate, întârzierea avută era aproape de cei zece ani sau mai mult!

Informatica trebuia să amelioreze lucrul acesta, tânărul însărcinat cu această problemă era convins de aceasta. Dar, pentru moment, era „în curs de realizare” ceea ce nu făcea decât să complice mai mult gestiunea.

Tânărul se uită la micul birou pe care-l ocupa la etajul doi al palatului justiţiei, cu un ochi gol şi plictisitor. Privirea i se opri la fereastra semicirculară ce dădea înspre stradă.

Se făcuse noapte. Şi-a scos ochelarii. Se frecă la ochi şi îşi puse delicat ochelarii înapoi pe nas. Se uită la ceas. Era timpul să se pregătească. Nu mai rămânea niciun minut în plus în acel birou afurisit. Se sculă, îşi scoase vesta veche de lână pe care şi-o punea la birou iarna, o agăţă în cui şi făcu un pic de ordine împrejur.

Omul care dădu buzna în biroul său o clipă mai târziu nu-i inspiră niciun pic de teamă. Remarcă faptul că era elegant şi îşi spuse că trebuia să se fi rătăcit pe coridoare.

— Dacă vreţi să ieşiţi, urmaţi-mă! îi spuse tânărul.

— Nu, nu doresc asta, făcu necunoscutul întinzându-i

o bucată de hârtie.

— Îmi pare rău, este…

Tânărul nu-şi mai termină fraza; rămase cu gura căscată, cu ochii holbaţi la pistolul uriaş pe care necunoscutul îl ţinea îndreptat asupra lui.

— Eh, la dracu'… sfârşi el într-o mormăială.

David îl observa pe tânărul ce tocmai bătea pe clapele terminalului. Se simţea ciudat de calm. Lucrul acesta îl neliniştea: calmul său se datora faptului că lucrurile, până în acea clipă, se derulaseră surprinzător de uşor. Nu era oare un semn de relaxare din partea sa? Nu atinsese oare limita tensiunii ce şi-o putea impune? Dacă aşa stăteau lucrurile – ştia – era ca şi mort. Gândul acesta îi dădu fiori.

— Lată, făcu tânărul.

— Îl ai?

— Da. Fiind recent, l-am înscris deja în calculator.

Luca se apropie şi aruncă o privire asupra cifrelor înscrise pe ecranul terminalului: N° 90 – 2789… HOR 12 TRA CAS 68/82

— Ce înseamnă astea?

— Este numărul de înregistrare dat şi localizarea: sala ceasurilor, a douăsprezecea travee, cutia nr. 68/82.

— Perfect. Notează-l şi îmbracă-te. (Tânărul îşi luă bluzonul din umeraş.) Nu bluzonul, vesta de lână, ordonă David. (Tânărul se supuse.) Ascultă-mă bine. Eu nu am intenţia să-ţi fac vreun rău, dar dacă mă obligi, îţi voi face. Este destul de clar?

Tânărul surâse.

— Te cred, spuse el. Nu vă este gândul la asta. Şi în plus vrei să mergi în partea de sus, or, banii sunt în partea de jos, cu toată marfa. Sus nu sunt decât nişte mizerii. (Tăcu un timp şi surâse în chip de scuză.) Acestea fiind spuse, am o îndoială, adăugă el foarte repede, voi face ce veţi spune. (Făcu o strâmbătură ca pentru a se scuza din

nou.) Aniversarea mea este în cincisprezece zile şi vreau să suflu în lumânări!

— La cea mai mică tâmpenie, te împuşc în genunchi. Ca să sufli în lumânări nu te va jena dar în rest, lucrul acesta îţi va crea probleme... (Nu-i fu greu să-l facă să-l urască şi lucrul acesta îl dezgustă.) De acord?

Tânărul se făcu alb ca varul. Făcu semn cu capul.

— Sala ceasurilor, unde este? întrebă David.

— Cu două etaje mai sus. Ascensorul este la capătul culoarului.

— Există riscul să ne întâlnim cu cineva?

— La ora aceasta, m-ar mira!

David avu o ezitare.

— Când pleci, ce faci?

— Sting lumina, închid uşa şi mă evaporez! Ce vreţi să fac altceva?

— Nu vorbeşti cu nimeni?

— Nu.

David scrută faţa tânărului. Nu mintea.

— O.K., mergem, spuse David făcând un pas în lături. Treci înainte. Şi nu uita ce ţi-am spus.

— Fiţi fără grijă, făcu tânărul luând în trecere un inel cu chei atârnat pe perete.

Nu au întâlnit pe nimeni, nici pe coridoarele pustii, nici pe palier, aşteptând liftul. Când au intrat înăuntru, tânărur suspină de Uşurare şi spuse:

— Nu mai trebuie să vă faceţi griji, numai eu urc acolo!

David rămase tăcut.

Ieşind din lift, s-au aflat în faţa unei uşi simple, capitonate, pe care tânărul o deschise cu ajutorul unei chei. Făcu-acelaşi lucru cu a doua uşă, un pic mai groasă, plasată la cel puţin trei metri faţă de cealaltă.

— Lata, aici este! anunţă tânărul. Aşteptaţi, aprind lumina.

Ici şi colo s-au aprins luminile în aplice, împrăştiind cu greu întunericul ce părea să fi căzut de pe grinzile de la mansardă.

Sala era ticsită de travee metalice de şase etaje, ridicându-se paralel, una în spatele celeilalte, părând toate a se prăbuşi sub greutatea obiectelor şi a cutiilor de carton ce erau îngrămădite precum şi a prafului adunat deasupra.

— Nu aceasta este sala, spuse tânărul, ci cealaltă. Veniţi.

Lucas îl opri cu un gest.

— Mai întâi închide uşa. Pe prima. (îl urmă pe tânăr.) Perfect. Cheile. (Tânărul i le-a dat, ascultător.) Acum mergem.

A doua sală nu diferea cu nimic de prima. Tânărul s-a băgat între două travee. Supraveghindu-l, David aruncă o privire la harababura care-l înconjura – obiecte furate sau care au servit la îndeplinirea vreunui furt: o bicicletă, o şurubelniţă, cleşti, o maşină de scris, un morman de pulovere, un cuţit de-vânătoare, valize, saci, o combină muzicală Hi-fi, un clarinet, canistre de benzină, o sabie, haine, pachete de carton…

— Am găsit-o! (Tânărul examină fişa de pe sacul de hârtie pe care-l avea în mână.) La dracu'… Pentru nişte şosete faceţi circul acesta!

— Ce?… bâigui David.

— Aşteptaţi, este notat „sigilat al doilea". Trebuie să fie un număr pe undeva. (Tânărul scotoci etajera din faţa sa.) Da, iată-l… Salim Rashid – Saint-Louis, sigilat primul… Două casete magnetice video… Asta este?

— Da, făcu David liniştit.

Tânărul îi dădu cutia albă de carton având grosimea unei cărţi. Ea era legată cu o sforicică având capetele fixate sub un sigiliu de ceară roşie. O fişă de carton maro închis indica:

MINISTERUL DE INTERNE DIRECŢIA POLIŢIEI

NAŢIONALE

P.V. N° 635 – 240

CAZUL SALIM RASHID – SAINT-LOUIS

SIGILIUL N°… DOUĂ CASETE MAGNETICE

Mai era de asemenea o ştampilă a S.R.P.J.-ului din Versailles şi o semnătură. Pe spatele fişei era scris de mână numărul de înregistrare al sigiliului.

Lucas rezistă tentaţiei de a deschide cutia pentru a-i verifica conţinutul. Nu trebuia să rupă sigiliul acum. Trebuia să aştepte!

— Ce facem acum? întrebă tânărul cu o voce nesigură.

— Întinde-te pe pământ, ordonă David.

— N-o să mă bateţi?! strigă tânărul înfricoşat.

— Nu. Numai în caz că faci tâmpenii. (Lucas scoase rola de izolirband din buzunarul impermeabilului şi i-o întinse.) Leagă-ţi gleznele cu asta. De mai multe ori. (Tânărul ascultă şi îl lăsa să-i lege mâinile fără să protesteze. David îl ajută după aceea să se aşete cu spatele lipit de un stâlp al unei travee metalice.)

— N-o să-mi puneţi căluş?

— Nu am chef să te sufoci.

Tânărul avu un zâmbet resemnat.

— În orice caz, chiar dacă strig nu mă aude nimeni… Tot ceea ce risc este de a muri de frig!

— Voi da un telefon într-o jumătate de oră pentru a veni cineva să te elibereze. Dar până atunci, încearcă să stai liniştit. De acord?

— De acord, făcu tânărul uitându-se la el cu interes. Pot să vă pun o întrebare?

— Nu, spuse David.

Înainte să ajungă din nou la aerogară Invalizilor, unde îşi fixase întâlnirea cu supraveghetorul Soldani, Lucas se opri la un important negustor de ziare de pe malul drept, pentru a-şi procura un exemplar din Soir, un

ziar belgian. Se duse după aceea, la un negustor de tutun şi cumpără un pachet de „Boule d'or", ţigări belgiene. Aruncă jumătate din ţigări, boţi pachetul şi mototoli cu grijă prima pagină a ziarului.

La ora 21, după cum conveniseră, îl luă pe Solani de la aerogară.

— Polonski mi-a spus că sunteţi un tip deosebit, făcu omuleţul slab şi cu mustaţă, aşezându-se în Lancia, dar nu mi-am imaginat niciodată că veţi reuşi atât de repede! Cum aţi făcut să obţineţi casetele?

— Eu am prieteni care sunt, de asemenea, deosebiţi.

— Ah… Unde mergem?

David îi explică: un car de reportaj staţiona la marginea arterei ce lega periferia de autostrada de vest – Lucas şi Denoth au ales acest loc pentru că era pustiu şi zgomotul circulaţiei va acoperi zgomotul făcut de grupul electrogen ce alimenta' carul de reportaj. David îi spuse supraveghetorului ce vor face şi ce aştepta de la el. i-a spus că nu va avea nevoie de el la început şi că îl va chema în momentul în care prezenta-i va fi necesară. Soldani manifestă o anumită îngrijorare când află. că toată operaţia va fi filmată în continuu.

— Klu trebuie să-ţi faci griji, numai eu voi fi în imagine, îl asigură David. Ah! încă ceva, aceşti oameni sunt belgieni.

— Belgieni! se miră Soldani.

— Da. M-am gândit că va fi o măsură de securitate în plus pentru dumneata. Ei nu ştiu cine eşti. Ei cred că lucrezi în domeniul cinematografic, o chestie de genul acesta, înţelegi… Nu este nevoie să le spui adevărul. Vorbeşte-le cât mai puţin cu putinţă. La limită, eu îţi voi fi singurul interlocutor, înţeles?

— *De* acord, făcu Sioldani, pe deplin liniştit.

Au ajuns ia podul Saint-Cloud câteva minute mai târziu. În loc s-o ia pe pod, David o luă pe cheiul Senei, pe

părea dreaptă şi mai merse încă circa opt sute de metri înainte să intre pe un drum al cărui acces era permis numai: REZERVAT VEHICULELOR DE ÎNTREŢINERE, conform unui panou. A trebuit să aprindă farurile. Drumul urca o pantă, mergea de-a lungul unui parc, fără lume la acea oră, şi pe dreapta rambleul drumului de acces către autostrada A13. La capătul a încă o sută de metri, apăru în lumina farurilor Lanciei, carul de reportaj. Un bărbat coborî din car şi făcu semn cu mâna. Lucas încetini şi parcă chiar în spatele marelui autovehicul.

— Aşteaptă să-ţi fac semn, îi spuse lui Soldani deschizându-şi portiera.

Dennis Denoth era un individ mare, cu faţa şi burta rotunde, avea mâinile practic tot atât de lungi ca şi picioarele şi majoritatea timpului dădea impresia că-şi lasă mâinile atârnând de-a lungul corpului fără să ştie ce să facă cu ele. David înaintă către el întinzându-i mâna.

— Nu-mi sări în braţe! spuse el cu o voce puternică din cauza zgomotului produs de grupul electrogen şi al celui datorit circulaţiei rutiere. Nu ne cunoaştem într-atât!

— Ahl… făcu Denoth surprins.

— Da, şi în plus tu ai bunul simţ să fii belgian.

O lucire de amuzament străluci în ochii mici şi negri ai americaniflui.

— Bine… spuse el.

— Câţi ţipi sunt înăuntru?

— Unul singur. Eu mă voi ocupa de cameră.

— Fă-l să iasă afară. Este mai bine să fim singuri pentru început.

— O.K. spuse Denoth. (Se opri o clipă.) Ochelarii sunt o noutate sau numai aşa…

— Numai aşa, spuse David.

— O.K. vino!

Au intrat în interiorul cărului de reportaj. Lucas examină dispozitivul folosit de prietenul său în timp ce

acesta cerea tehnicianului, un tânăr bărbos şi cu plete, să iasă pentru o clipă.

Jumătate din car era scăldată într-o lumină puternică provenită de la un proiector agăţat de plafon. O mică cameră video era montată pe un trepied, în centrul spaţiului liber, unde, în timp normal, o jumătate de duzină de persoane puteau să se mişte fără să se jeneze prea tare una pe alta. Pupitrul de comandă se întindea pe jumătate din lungimea din faţă a unei baterii de ecrane de control. Denoth fusese unul dintre pionierii tehnicii video. Era un pasionat şi un mic geniu al tehnicii imaginii. Carul de reportaj precum şi studioul de care dispunea societatea sa, le concepuse singur, le desenase şi aproape le fabricase, dregea şi perfecţiona fără încetare aparatele pe care le utiliza. Instalaţiile sale video fixe sau mobile, figurau totuşi printre cele mai sofisticate şi mai performante din Europa, în ciuda faptului că nu erau de o capacitate de producţie prea mare.

— Bine, îţi explic, făcu Denoth înaintând. Mai întâi un plan lărgit în timp ce tu vorbeşti şi manipulezi. După aceea eu iau în prim plan aparatul în care tu introduci caseta.

— Sunt două.

— O pui pe cealaltă deasupra. În timpul manipulării imaginea va încadra aparatul şi ecranele de control. Ea va fi fixă. Eşti mulţumit?

— Da. Te-ai gândit la timp?

— Bineînţeles. Va fi şi pe copie. Le lucrez pe toate în VHS, altfel ţi-ar trebui un geamantan.

David aprobă cu o scurtă mişcare a capului. Denoth remarcă ziarul belgian şi pachetul roşu şi alb de „Boule d’or” puse pe pupitrul de comandă. Zâmbi.

— Este culoarea locală pentru flăcăul tău?

— Nu, este pentru tine.

— Pentru mine?

— Să încurcăm urmele. Dacă lucrurile iau o

întorsătură urâtă, nu vreau să poată să ajungă până la tine.

— La dracu'… murmură Denoth vizibil impresionat. (îl privi fix pe Lucas, în tăcere, preţ de o clipă. Pe urmă surâse.) O.K., voi face un plan deasupra.

— Să nu faci aşa ceva! Descurcă-te numai să le iei în treacăt. Să nu cumva să te opreşti asupra lor.

— O.K., David. Nu-ţi face probleme. Cu un astfel de cadru nu există nicio posibilitate de a identifica carul. (Denoth surâse.) Bine… îi dăm drumul?

— Da.

Americanul trecu în spatele camerei, îi arătă lui David mişcarea şi felul în care trebuia să acţioneze, îi făcu o probă de voce, după care îi spuse că este gata be filmat.

— Imediat ce ai terminat, spuse el, eu îi chem şi pe ceilalţi. Eşti gata?

— Da, spuse David scoţându-şi ochelarii.

Motorul camerei de luai vederi începu să toarcă.

Braţul drept al americanului se îndreptă în direcţia lui David arătându-i că „era rândul său".

Lucas începu să vorbească arătând cutia albă de carton pe care o furase de la palatul de justiţie de la Versailles. Cu o voce neutră, indică laconic proveniența cutiei şi ceea ce conţinea. Ceru un prim plan asupra sigiliului şi asupra fişei de carton brun, după care rupse sigiliul, desfăcu firele şi deschise cutia. Ceru din nou un prim plan şi prezentă cele două casete asigurându-se pe ecranul de control că etichetele lor erau perfect lizibile.

— U: V. A_3, comentă el, înseamnă unitatea de detenţie A_3. Aceasta corespunde unui sector din închisoarea Saint-Louis. Mai precis un coridor. Aceasta este data: noaptea de 1 spre 2 septembrie. Acest „I" mare, în cifre romane înseamnă că este prima parte a nopţii, adică de la ora 19 la ora 1 noaptea. Cea de-a doua casetă, „II", corespunde celei de-a doua jumătăţi a nopţii, de la ora 1 la ora 7 dimineaţa… Pe scurt, pe aceste două casete, este

înregistrat filmul complet al supravegherii video, a „blocului de detenţie A3” al închisorii Saint-Louis în timpul nopţii din întâi spre doi septembrie trecut.

David se întrerupse şi reflectă. Spusese deja prea mult. Nu trebuia să intre mai mult în amănunte: securitatea lui Denoth i-o impunea. Urmă: – Cred că una din casete nu corespunde datei indicate pe ea. Cred că datează de fapt, supravegherea unei nopţi precedente. În cel mai plauzibil caz, ar fi vorba de caseta numărul unu, aceea care cuprinde înregistrarea primei jumătăţi a nopţii… Voi încerca să-mi verific supoziţiile.

David indică pe scurt felul în care va acţiona aparatul. Menţionă că va face o copie a celor două casete.

— Tot ceea ce spun şi fac, precizează el, şi tot ceea ce va urma, a fost şi va fi filmat şi înregistrat în mod continuu cu un cronometru afişat pe imagine… Aceasta pentru a proba că totul a fost realizat în timp real şi fără niciun fel de trucaj.

Pe urmă Lucas anunţă că va introduce caseta „I” în aparatul video şi va depune caseta „II” pe aparat. Precizează faptul că camera va urmări mişcarea sa după care va rămâne nemişcată încadrând aparatul video şi ecranul de control; toate manevrele vor fi astfel efectuate sub ochiul camerei. Făcu ceea ce tocmai anunţase. Se asigură că nu mai este în imagine şi adăugă verbal „off:

— Sunetul va fi oprit începând de acum… Sfârşitul sunetului.

Se întoarse spre Denoth şi văzu că prietenul său îl privea cu un aer grav şi tensionat.

— Nu-mi pune întrebări, Dennis.

— Nu-ţi pun.

Se făcu tăcere. David îşi puse din nou ochelarii.

r îi chem pe ceilalţi, sfârşi prin a spune Denoth.

În mai puţin de jumătate de oră, ceea ce bănuia David se verifică: mărirea imaginii nu dădea nimic; data de

pe ceas nu se putea citi. Denoth făcuse totuşi tot ce trebuia pentru a reuşi: înainte să memoreze imaginea într-o memorie de lucru şi de a face mărirea zonei datei, el utilizase un sincronizator pentru a normaliza semnalele dintre aparatul video şi memorie; folosise, de asemenea, un DNR – Digital noise reducer – pentru a scoate „puricii" de pe imagine. Din toate acestea, David nu a reţinut decât un singur lucru: nu se putea vedea ceea ce camera de la Saint-Louis nu a filmat!

Denoth, bălăngănindu-şi braţele mari, îl privea pe Lucas cu compasiune. Cu o voce ezitantă întrebă:

— Ce facem în continuare?

— Vizionăm.

— Înregistrăm totuşi?

— Da, nu se ştie niciodată, spuse David pe un ton obosit şi dezamăgit. (Se întoarse înspre supraveghetorul de la Saint-Louis.) Acum totul se bazează pe dumneata.

Soldani dădu din cap cu putere. Pe urmă, spuse:

— Îmi pare rău pentru…

— Nu sunteţi cu nimic de vină, spuse David. Încercaţi numai să fiţi atent.

Contaţi pe mine.

În timpul orei următoare, cei patru oameni din interiorul carului nu avură ochi decât pentru monitorul unde defila filmul primei jumătăţi a nopţii de 1 spre 2 septembrie din „blocul de detenţie A3" al închisorii Saint-Louis. O imagine, mereu aceeaşi, care nu se termina şi unde nu se întâmpla nimic: planul şi contraplanul culoarului de detenţie împărţindu-şi ecranul cu inscripţia „A3" în partea din stânga jos. Se vedea podeaua de un alb strălucitor şi pe laturi, uşile întunecate ale celulelor pe care o mişcare lentă de apropiere dădea impresia de trecere în revistă. Un film fără acţiune, în afara celor două intervenţii ale supraveghetorului efectuând rondul de noapte. Apariţiile sale te duceau cu gândul la burlescul

epocii filmului mut: magnetoscopul cu eşantioane folosit nu reţinea decât o imagine din şase, mişcarea şi gesturile supraveghetorului se înlănţuiau într-o manieră discontinuă şi sacadată.

— Atunci? făcu David întorcându-se spre Soldani după al doilea rond.

— Nu înţeleg… Este chiar supraveghetorul care era de serviciu în noaptea aceea.

David nu s-a îndoit niciodată cu adevărat – cum ar fi putut să comită o astfel de greşeală? Şi totuşi, răspunsul supraveghetorului de la Saint-Louis îl copleşi.

La insistenţele acestuia se hotărî să urmărească a doua casetă, fiind convins că era o cauză pierdută: dacă schimbul de casete a fost făcut – şi cu siguranţă fusese unul! – acela nu s-a putut face decât cu prima caseta, cu niciun chip cu a doua! Aceasta, spre deosebire de prima nu era interschimbabilă: ea avea imagini ce făceau acest lucru imposibil: mai întâi intervenţia supraveghetorului principal, chiorul Martin Keller, însoţit de alţi doi supraveghetori, în urma aşa-zisei tentative de sinucidere a lui Mario Assante, tovarăşul de celulă al lui Alex Linas; după aceea, descoperirea spânzurării lui Salim Rashid şi agitaţia care a urmat în interiorul „blocului de detenţie A_3”.

Nu se putea schimba decât prima casetă. Dar nu exista niciun mijloc de a dovedi aceasta!

— Nu serveşte la nimic suspină David, atunci când vizionarea celei de-a doua casete se apropia de sfârşit. Poţi să opreşti, Dennis.

Pe unul din monitoarele de control imaginea – plan/contraplan – a „blocului de detenţie A_3” încremeni la începutul unei mişcări lente de apropiere! Soldani îşi luă ochii de la ecran şi se întoarse înspre Lucas.

— Sunteţi sigur că nu ar trebui să…

— Este inut-i, bătrâne… Nu serveşte la nimic. În orice

caz, ştii bine că nu aceasta este banda cu pricina.

— Ştiu. da, suspină la rândul său Soldani privind din nou imaginea îngheţată de pe monitor.

— Atunci? întrebă Denoth apropiindu-se.

— S-a zis, spuse David, uitându-se şi el pe ecranul de control. Toate nopţile seamănă pe coridorul ăla împuţit… Este acelaşi coridor, aceeaşi lumină, aceleaşi uşi de celule… Totul este asemănător, totul este întotdeauna asemănător! (Continuă să vorbească de parcă ar fi reflectat cu voce tare.) Singura variabilă de care ar fi trebuit să ţină seama, era figura indivizilor ce asigura rondul de noapte… (Avu un surâs zeflemitor.) Lucrul acesta nu le-a fost greu de realizat. (Dădu încet din cap.) Singura variabilă… Singura. Nu-i aşa? făcu el la adresa lui Soldani.

— Cum?

— Spun că nimic nu se schimbă pe acest coridor în afară de figura supraveghetorului… Şi eventual, aceea a deţinuţilor, dar pe einu-i putem vedea.

Soldani îl aprobă în tăcere. Deodată, ochii săi s-au făcut rotunzi şi au încremenit precum cei ai unui posedat.

— În numele lui dumnezeu!… murmură el. „Extrasul!”

— Extrasul… Ce extras? strigă Denoth după ce schimbă o privire cu David.

— Extrasul! Acolo! făcu Soldani precipitându-se spre ecranul de control.

— Nu vă mişcaţi! ţipă David. Veţi intra în obiectivul camerei. (Trecu în faţa supraveghetorului şi se apropie de ecran.) Ghidează-mă…

— Prima celulă pe stânga, spuse Soldani gâfâind uşor.

— Aceea?

— Da. Acum, mai sus, pata albă dinspre dreapta… Nu! Pe uşă…

— Aceasta?

— Da.

David auzi vocea lui Denoth adresându-se tehnicianului său:

Trimite o copie a primei benzi. Monitorul trei. Acelaşi plan.

În aşteptare, Lucas, cu ochiul la a doua bandă, examină pata luminoasă de pe poarta celulei; bătăile inimii sale s-au accelerat.

— Ce este asta? întrebă el cu o voce slabă.

— Acesta este! extrasul! răspunse Soldani. Toate uşile celulelor au o fişă cartonată pe care este menţionată identitatea deţinutului dinăuntru…

— Dumnezeule bun! Vorbeşti tâmpenii! Nu vom putea niciodată să citim chestia aia!

— Nu este chiar aşa! Vezi bine că nu este plasată la fel cu celelalte! Este ieşită din locaşul ei şi este un pic oblică!…

Era exact.

— Aşa se face când tipul este în extras, adăugă Soldani.

— „În extras!” strigă David. Dar ce mai este şi cu chestia asta?

— Asta vrea să spună că tipul nu mai este acolo, în celula lui, vreau să spun. Fie pentru că este undeva la judecată şi este prea departe pentru a fi adus de fiecare dată, fie că se găseşte la spital… sau altceva! (Supraveghetorul urmărea pradă unei surescitări puternice.) Spuneaţi adineauri că nu exista altă variabilă, dar există aceasta! Există aceasta!

Exclamaţia lui Denoth fu ca un bubuit.

— Priviţi aici!

— Ce? făcu David întorcându-se.

Americanul îi desemnă un ecran cu un pocnet din degete.

— Al treilea! Este copia primei benzi. Fişa este la

locul ei, nu este scoasă din lăcaşul ei!

Încă o dată, era adevărat.

David se simţi dintr-odată fără puteri. Ochii îi fugeau de la un ecran la altul, fixând fişa de pe uşa celulei, la locul ei pe prima bandă şi ieşită de la locul ei pe a doua. Ezită, parcă necrezând ceea ce vedea. Se întoarse înspre supraveghetorul de la Saint-Louis. Înghiţi cu dificultate şi spuse:

— Este imposibil, aşa este?

— Absolut! Invers, la limită ar fi putut fi posibil, dar asta, nu.

— Eşti sigur?

— Absolut cigur. Un deţinut nu poate fi în celulă în prima parte a nopţii scos după ora unu noaptea. Este imposibil.

— Fără Se. itai socotim, interveni Denoth, că, datorită faptului că supravegherea video este continuă, ar fi trebuit să-l vedem ieşind la un moment dat!

— Desigur! spuse Soldani. (Se uită la David şi surâse pe sub mustaţă.) Aveţi ce v-aţi dorit... Prima casetă nu corespunde nopţii din 1 spre 2 septembrie!

Tehnicianul s-a ocupat de carul de reportaj. David, după ce l-a lăsat pe supraveghetorul Soldani la o staţie de taxi, l-a însoţit pe Denoth la el. Cedând insistenţelor prietenului său, sfârşi prin a accepta ospitalitatea acestuia pentru o noapte; era extenuat şi argumentele lui Denoth i-au spulberat îndoielile.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Individul acela, al tău, nu ştie cine sunt. În timp. ce ai meu, dacă a înţeles ceva – lucru de care mă îndoiesc – este tăcut ca un mormânt. În plus, nimeni nu va şti că ai venit în casă. Cine vrei să ştie?

— Jenny şi copiii?

v – Sunt la munte. Nu se întorc decât după amiază.

— Walt schiază?

— Ei drace… Se pare că l-a ajuns practic pe Duncan.
— …Câţi ani are el acum?
— Duncan?
— …Nu „Walt.
— Opreşte-te, David.
— Ce să opresc?…
— Tu chiar ai chef să vorbeşti despre asta acum?
— …Nu.
— Hai, vino… Hai!

Au sporovăit până la ora două dimineaţa având grijă, unul şi celălalt, să evite orice ar putea să le reamintească de subiectul „Walt”: Walt se născuse cam în acelaşi timp cu Michael, cu cincisprezece zile după.

A doua zi dimineaţă, David găsi în bucătărie un bileţel de la Denoth: „Sunt la birou! Dacă ai nevoie de mine… fluieră!”

Înainte să plece, puse un plic conţinând două mii de franci pe masa de la bucătărie şi mâzgăli un mesaj: „În felul acesta nu vei putea să refuzi. Sunt pentru tehnician şi aparatură. Nu uita: dacă îţi vor pune întrebări, tu nu m-ai revăzut deloc, nu ştii ce am făcut. Arde acest bilet… îmbrăţişează-l pe Walt pentru mine”.

Alex Linas era aşezat într-un colţ al sălii barului-restaurant, lângă fereastră. Se uita la oamenii aşezaţi la mese sau la cei aşezaţi în jurul barului, vorbind cu putere şi glumind cu veselie; privirea i se aşeza ici şi colo, după cum izbucneau râsetele sau vocile. O chelneriţă cu obrajii roşii şi cu mâinile murdare ieşea, din timp în timp, de la bucătărie, precum un cuc – cald! cald! – şi plimba pe deasupra capetelor platoul plin de farfurii umplute ochi cu o carne fiartă de culoare cenuşie: meniul zilei, tocană de berbec.

Linas se întreba dacă Keller nu cumva îi spusese gogoş1 şi dacă locul era într-adevăr supravegheat de vameşi. Sfârşi prin a-şi spune că în definitiv nu avea de ce

să se sinchisească.

Se uită la ceas: încă o jumătate de oră! începu să se sature până peste cap de acest bar împuţit, de mirosul său infect şi de acele târfe demne de plâns ce zbierau în jurul său. Ieşise deja de două ori pentru a telefona la numărul dat de Keller. Fără rezultat. De ce-şi bătea joc acest individ?

Se gândi din nou la târfa cu care fusese noaptea trecută şi lucrul acesta avu darul să-l calmeze. O blondă mare, frumoasă, cu nişte sâni enormi, care-i bombau decolteul de parcă erau a doua pereche de fese. O blondă platinată, de fapt, dar ce-i păsa. Nu mai fusese la fel, ca înainte, cu Alice. Dar Alice era moartă acum şi nu se mai putea face nimic. Dumnezeu ştie ce tâmpenie putuse să facă acea târfă de Alice ca, să fie împuşcată. Trebuie să fi dat peste un client nebun. Sau a mers prea departe cu Fracci. Da, asta putea să fie! Era chiar foarte posibil să fie aşa! Dacă era aşa, italianul n-ar fi trimis-o în rai. Tâmpită asta de Alice... Era moartă acum. Dar, în definitiv, nici de asta nu-i păsa deloc!... Numai că, tot era mai bine cu Alice.

Se uită prin geamul ferestrei: cerul cenuşiu, drumul cenuşiu, camioanele ce staţionau erau murdare... Dumnezeule! De ce nu se simţea fericit? ra liber! Trebuia să urle de bucurie în loc să fie aşa... ca un claustrat. Dumnezeule! El era afară! Afară! Trebuia să-şi bage bine în cap lucrul acesta! se gândi la feţele pe care le vor face imbecilii din Saint-Louis când vor vedea' că nu se mai întoarce în celulă. Lucrul acesta îl înveseli.

Câteva clipe mai târziu se ridică şi ieşi.

Aruncă o privire la doi şoferi care discutau în faţa camioanelor de mare tonaj parcate lângă barul-restaurant şi se îndreptă spre cabina telefonică situată la vreo cincizeci de metri în josul străzii.

Linas înjură: cabina era ocupată şi o femeie bătrână cu o basma neagră aştepta la rând.

Se uită la ceas în înjură din nou. Keller i-a spus să fie punctual şi nu-i mai rămăseseră decât trei minute.

Linas îi adresă jumătatea sa stranie de surâs femeii bătrâne spunându-i că-i va trece înainte. Aceasta făcu un pas pentru a se apropia de cabină cramponându-se nervoasă de plasa cu provizii. Linas se duse la cabină, bătu cu pumnul în geam şi-i arătă ceasul tinerei fete ce se găsea înăuntru. Surâse bătrânei şi reîncepu să bată aproape instantaneu. După un minut tânăra ieşi privindu-l chiorâş pe Linas.

— Nu, dar asta este culmea! ţipă ascuţit bătrâna femeie văăindu-l grăbindu-se să intre în cabină. este rândul meu, secătură!

Plină de mânie, deschise uşa pentru a-şi face dreptate. Linas o împinse cu brutalitate urlându-i insulte. În busculadă, ea abandonă plasa şi-i lipsi puţin să nu cadă pe spate. Linas închise uşa şi formă numărul fără să mai aştepte. Se uită la ceas în momentul în care auzi primul semnal al soneriei telefonului: era punctual! Cu colţul ochiului văzu bătrâna femeie ce se aplecase lângă uşa cabinei telefonice pentru a-şi lua plasa. Privirile li s-au încrucişat în timp ce bătrâna se ridica, şi fu puţin uimit de lipsa totală de expresivitate a ochilor săi cenuşii. La al treilea semnal s-a răspuns la telefon. O voce de bărbat răspunse:

— Da?

— Eu sunt, spuse Linas privind cum se îndepărtează bătrâna femeie.

— Cine?

— Linas, la dracu’!

— Ah… Linas. Foarte bine.

— Când trece camionul? Am început să mă cam satur!

— Soseşte.

— Când? răcni Linas.

— Acum.

— Acum…

— Drum bun, Linas.

Legătura fu întreruptă. Linas, buimăcit, îndepărtă de ureche receptorul din care se auzea o sonerie puternică şi continuă.

Totul se petrecu după aceea, foarte repede.

Zări în partea sa dreaptă bătrâna femeie cu basma neagră agitând într-un fel ciudat plasa cu provizii. Ca un fel de semnal…

Închise, se întoarse şi ceea ce zări atunci îi ridică părul măciucă în cap: la vreo douăzeci de metri, un camion de mare tonaj venea drept înspre el, după ce parcă ratase curba, muşcând din trotuar.

Linas se aruncă în uşa cabinei telefonice şi îşi dădu seama cu oroare că era blocată! Groaza îl făcu să urle. Se chirci pentru a scăpa de mastodontul ce creştea cu furie întunecând totul în jur. Într-o fracţiune de secundă, cabina se sfărâmă şi Linas muri. Nu simţi nici sticla spartă, nici structura de oţel pătrunzându-i în carne sub presiunea enormelor cauciucuri ale camionului de mare tonaj.

Câteva clipe mai târziu, nimeni din mulţimea adunată în jurul locului accidentului nu remarcă bătrâna femeie cu basma neagră. Camionul, după ce a strivit şi antrenat cabina telefonică vreo douăzeci de metri, se înţepeni într-un taluz. Bătrâna femeie se îndepărtă şi urcă încet panta în direcţia locului unde se afla iniţial cabina telefonică. Nimeni nu o văzu lăsând să-i cadă plasa, aplecându-se pentru a o culege de jos şi băgând înăuntru un obiect de culoare neagră: un opritor de cauciuc. Nimeni nu a remarcat-o atunci, îndreptându-se cu supleţe şi înaepărtându-se cu un pas vioi. De fapt, nimeni nu-i acordă atenţie acestei femei bătrâne; nici ei, şi cu atât mai puţin faptului – dar prin ce întâmplare putea să fie altfel? – că în ciuda frigului, ea nu-şi mai proteja mâinile în interiorul

unui manşon.

În aceeaşi dimineaţă, după ce părăsise casa lui Denoth, David trecu pe la fotograful căruia îi încredinţase spre developare fotografiile de pe bulevardul Victor-Hugo, pentru a lua pozele suplimentare pe care le-a comandat. Fotograful era un adevărat profesionist; developase el însuşi filmul, respectând cu stricteţe indicaţiile date de David. Rezultatul, fără a fi extraordinar, se adeveri a fi suficient pentru ceea ce trebuia făcut. Fotograful muncise repede şi bine, fără să pună întrebări – o bancnotă de cinci mii de franci a înlesnit lucrurile, şi promisiunea că ar mai putea căpăta astfel de comenzi, bine; emunerate, dacă era mulţumit de el.

Lucas se duse apoi în parcarea subterană din Invaiides pentru a lua din portbagajul Golf-ului documentele pe care crezuse că e prudent să le ascundă acolo, cu câteva zile înainte. După ce s-a mai gândit, şi-a spus că nu era cea mai bună soluţie: era căutat de poliţie şi aceasta va găsi Golf-ul mai devreme sau mai târziu. Puse documentele în portbagajul Lanciei, alături de benzile magnetice video şi de fotografii şi părăsi parcarea promiţându-şi să găsească o ascunzătoare mai sigură.

O porni în direcţia apartamentului din Halles. Avea nevoie să-şi găsească liniştea pentru a reflecta. Să reflecteze la maniera în care trebuia să acţioneze de acum înainte. Acum avea o dovadă. Dar această dovadă nu-i era de niciun folos – nu-i servea la nimic! – dacă nu găsea o modalitate să o difuzeze. Ştia totul sau aproape totul despre „duşman”. Ştia cine era, pentru ce acţiona, unde se ascundea. Şi avea un mijloc de a-şi fundamenta spusele acum. Da, ştia… Dar a şti nu însemna nimic! Trebuia să-i facă să afle! Supravieţuirea sa depindea de această condiţie. Şi cea a Oliviei… De această condiţie!

Denoth căruia îi vorbise de această problemă – fără să intre în detalii şi fără să-i spună ce să restituie –, l-a

sfătuit mai întâi să se adreseze unui organ de presă străin:

— Dacă căzul tău este atât de mare precum spui, cred că acesta ar fi lucrul cel mai bun. Cel mai prudent, în orice caz, precizase cu un mic surâs. Cunosc un tip la biroul parizian al lui Time. Dar nu este numai Time. Mai sunt şi altele. Cred că dacă aş fi în locul tău m-aş adresa la mai mulţi… la concurentă. Acestea fiind spuse, îi sugerase după aceea, nu m-aş limita numai sectorului presă… Nu ştiu, m-aş duce la o ambasadă, o chestie de genul Amnesty International.

Sugestiile prietenului său erau juste. Dar ele nu rezolvau decât jumătatea problemei; rămânea problema „santinelelor”! Ar fi nebun să creadă că duşmanul nu folosise toate posibilităţile pe care le avea pentru a-i demasca revelaţiile. Duşmanul ştia, încă de la episodul Montdale că el, Lucas, începuse să acţioneze în acest sens; trebuia să-şi fi luat toate măsurile pentru ca un contact de acest tip să nu se mai poată produce. „Santinelele” sale trebuiau să supravegheze peste tot în presă, dar nu numai în presă… Peste tot! Chiar un organism ca Amnesty International nu putea, într-un fel sau altul să scape controlului! Chiar şi o ambasadă! Să crezi altfel era o nebunie!

— Eşti nebun!

Cuvintele lui Marion Polonski îi răsunară în creier.

— Eşti nebun! Nimeni nu poate avea puterea pe care le-o atribui acestor oameni, nimeni!

Ba da!… Ei o au! Ei sunt puterea.

Nu, ea are dreptate! înnebunesc!… Dumnezeul meu, sunt oare nebun?… Cum să fac? Cum să acţionez?

Era ora douăsprezece şi jumătate când se angajă pe străduţa comercială, strâmtă, ce ducea la mica piaţă unde se găsea clădirea în care-i era ascunzătoarea. Un ambuteiaj bloca strada pe toată lungimea; automobiliştii claxonau toţi în cor, în indiferenţa mulţimii ce se

îngrămădea pe trotuare sau se răspândea pe carosabil, printre autovehiculele imobilizate. Un camion de livrare, staţionând pe banda a doua mărea harababura. Nu se înainta, sau se înainta puţin câte puţin, bară la bară, metru cu metru. David se întreba enervat dacă va găsi un loc de parcare.

Deodată, tresări şi simţi furnicături în mâini şi picioare. În străfundul său îndepărtat, răsună o sonerie, crescând în intensitate şi amestecându-se cu altele pentru a da naştere unui zgomot infernal.

„Soneriile de pe muntele Trittore!”

La mai puţin de zece metri de el, pe partea sa stângă, un bărbat stătea la marginea trotuarului; strângea la piept un sac de hârtie, muşcând dintr-un sandviş, părând că măsoară mărimea ambuteiajului. Moartea. David îşi strecură mâna sub ziarul plasat pe scaunul de lângă el, luă Coltul 45 şi lăsă în jos cu degetul piedica. Afluxul de sânge îi zvâcnea în tâmple, asurzindu-l; îşi dădu seama şi lucrul acesta îi mări şi mai mult panica.

Pe acel om, îl recunoscuse! Purta acelaşi impermeabil bleumarin.

Era unul din ucigaşii din Trocadero!

Lucas înţepeni: ucigaşul tocmai cobora de pe trotuar şi înainta înspre el. Brusc, omul îşi schimbă direcţia, se strecură printre două maşini şi ajunse pe trotuarul opus. Se îndepărta. David se aplecă pe o parte şi îl reperă imediat: îşi pusese sacul de hârtie pe acoperişul unei maşini mari ce staţiona şi din care se distribuiau sandvişuri ocupanţilor din ea.

Ei erau acolo!

Ce făcuseră pentru a-l găsi?

Ucigaşul cu impermeabil îşi luă sacul de hârtie şi dispăru în mulţime, în direcţia pieţei mici de la capătul străzii. Mai erau şi alţii!” Câţi erau oare?

David simţi crampe în stomac. Era prins în capcană!

Nu putea să dea înapoi; nu putea decât să avanseze la pas şi va trece în mod fatal pe lângă maşina ucigaşilor. La pas! Nu se putea să nu-l vadă! Şi chiar dacă nu-l vedeau, îl puteau vedea ceilalţi, aflaţi mai departe… Unde? Nu ştia nici măcar unde se află ceilalţi! Crezu că se sufocă. Să abandoneze maşina? Nu! Era imposibil! Erau documentele şi toate celelalte în portbagaj! Nu o putea abandona. Şi s-ar putea să fie şi alţi ucigaşi postaţi la capătul celălalt al străzii! Cu siguranţă chiar! Alţi ucigaşi pe care nu i-a remarcat intrând cu câteva clipe mai înainte pe această stradă. Oameni despre care nu ştia nimic, ale căror chipuri nu le cunoştea; oameni pe care ar fi fost incapabil să-i recunoască a-i fi duşmani, dar care, din momentul în care va părăsi maşina, l-ar repera cu siguranţă şi s-ar năpusti asupra lui amestecându-se prin mulţime, anonimi şi invizibili. Ei nu i-ar lăsa nicio şansă! Profesionişti, David… Nişte profesionişti!

În numele lui Dumnezeu! Opreşte-te!… Pentru moment nu te-au reperat. Nu pot să o facă! Nu uita, ţi-ai schimbat înfăţişarea. Fi nu ţi-o ştiu… Ochelarii. Nu ai ochelarii. Semnale de claxon au răsunat în spatele său şi i-au fost necesare mai multe secunde pentru a înţelege că-i erau adresate lui. Înaintă din nou. Mai puţin de trei metri! Dumnezeule bun! Şi dacă lucrul acesta nu-i suficient? Dacă mă recunosc? Şi… Lancia! Este posibil să ştie de ea?

Nu mai avu timp să se întrebe mai mult.

Portiera maşinii s-a deschis brutal şi un bărbat s-a aplecat înspre el. Un strigăt.

— Nu! Nu face asta!

Un detaliu – un singur detaliu întrezărit – reţinu degetul lui David pe trăgaciul Colt-ului 45: un dinte cenuşiu, spart. Tânărul corsican de la hotelul Monaco! – cel care a aranjat evacuarea Oliviei.

— La dracu’! Erai cât pe-aci să mă împuşti! ţipă tânărul a cărui voce a fost acoperită de vacarmul străzii.

(Frica i se citea încă în ochii injectaţi de sânge.) Eşti ţicnit sau ce? (Scutură de mai multe ori din cap şi păru să-şi revină.) Mişcă-te. Lasă-mă pe mine la volan. Şi aranjează chestia asta, la dracu'! O să ne repereze.

David îşi ceru scuze fără un cuvânt. Aruncă o privire maşinii ucigaşilor: nu remarcaseră nimic. Se întoarse şi inspectă împrejurimile prin geamul din spate: totul părea normal.

— Ce te-a apucat? spuse tânărul corsican. Nu ai văzut că ţi-am făcut semn?

— Nu.

Maşinile din faţă au înaintat. Tânărul s-a lipit de prima maşină.

— Aşteaptă, ordonă David.

— Ce?

— Aşteaptă să înainteze mai mult.

— De ce?

— Ascultă ce-ţi spun! (David s-a aşezat cu spatele lipit de portieră.) Când îţi voi spune, înaintează încet dar nu prea mult!

Tânărul corsican remarcă maşina cenuşie şi pe bărbaţii din interior. Îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză

— La dracu'! Pe ăştia nu i-am văzut!

— Haide acum, repede!

Lancia demară uşor, depăşi maşina ucigaşilor şi se opri un pic mai departe. Lucas se aşeză normal şi observă maşina mare, gri, în oglinda retrovizoare laterală: un reflex de pe parbriz îl împiedica să-i vadă pe oamenii din interior.

— Nu au văzut nimic. Nu-ţi mai fă griji, spuse tânărul corsican.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă David fără să-şi ia ochii de pe oglinda retrovizoare.

— Pe loc. Două maşini. Un opel taxi şi un Renault mare, gri. Doi oameni în taxi şi trei în Renault.

— Asta este tot?

— Da.

— Este unul cu un impermeabil bleumarin. În care maşină este?

— Un impermeabil bleumarin… Eşti sigur? întrebă tânărul corsican.

David îşi simţi stomacul contractându-se încă o dată!

— Pe strada de pe stânga, spuse el, imediat ce ajungem acolo, o iei pe acolo.

— Este un sens interzis!

— Ştiu.

— Şi dacă ne înfundăm?

— Nu ne vom înfunda. Vei aştepta să fie liberă. Mai sunt numai douăzeci de metri de făcut înainte de a face din nou la stânga.

— Cum vrei, făcu tânărul corsican. Dar, după părerea mea, faci o tâmpenie. Riscăm să fim reperaţi. Ar fi mai bine să continuăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu este posibil să vă recunoască. Eu însumi, dacă nu era Lancia, te scăpăm!

— Cine ţi-a vorbit de Lancia?

— …Soţia ta! (Tânărul se întoarse înspre Lucas; ochii săi injectaţi de sânge s-au rotunjit.) Crezi că şi ei ştiu?!

— Nu ştiu nimic, răspunse David fără să înceteze să supravegheze mulţimea de pe trotuare. Ai vreo armă?

— Nu!

Nu le mai rămăseseră de parcurs decât vreo cincisprezece metri înainte să ajungă la strada cu sens interzis. David încercă să inspire profund, dar plămânii parcă-i erau de lemn. Mâinile nu-i mai tremurau, dar îi deveniseră moi. Le strângea cu toată puterea pe patul Colţ – ului 45, până îl duru şi se strădui să dea afară aerul blocat în piept. Respiră după aceea din stomac, şi, după o clipă începu să se simtă mai bine. Aruncă o privire tânărului corsican: era tensionat dar nu era îngrozit.

— Cum de ţi-ai dat seama că ascunzătoarea a fost reperată? întrebă David.

— Ştim, asta-i tot.

— Cum? insistă David pe un ton dur. Şi cum de au descoperit-o?

— Avem o problemă, Lucas, spuse tânărul corsican după o ezitare.

— Cum aşa? Ce problemă?

— Toată reţeaua este ratată. Chiar bazele noastre secrete au fost puse sub ascultare. Ce este mai rău este faptul că nu ştim de unde provine aceasta. Sticleţii sunt în afara acestei afaceri. Tot ceea ce ştim este că ascultarea este făcută de oameni ai D.G.S.E.-ului, dar originea ordinului este necunoscută. Toate contactele noastre sunt în ceaţă.

David rămase blocat, încercând să discearnă motivul fricii sale bruşte. Văzuse oare ceva? Sau ceva din cuvintele tânărului corsican? Ceva l-a îngrozit…

Ar ajuns în sfârşit în dreptul străzii cu sens interzis. Tânărul corsian scoase un strigăt.

Tipul cu impermeabil! Acela este?

Unde-i?

— La librăria din faţă!

Lucas se aplec într-o parte şi zări omul din Trocadero: vorbea cu cineva din spatele tejghelei pline cu cărţi de buzunar ale unei librării situate la câţiva paşi de colţul străzii cu sens interzis

— Da, el este, spuse anevoie David.

În spatele Lanciei răsunară sunete de claxon.

— Blocăm strada! ţipă tânărul corsican. Vom fi reperaţi.

— Strânge-te în colţ!

— Nu este loc! protestă tânărul.

— Este loc! strigă David. Fă ce ţi-am spus! Repede! (Deschise puţin portiera, în aşa fel încât să o poată

deschide în caz de nevoie.) ÎI supraveghez eu. Ocupă-te de stradă. Imediat ce va fi liberă, porneşte!

Lancia se aşează la colţul străzilor. O primă maşină ieşi din strada cu sens unic, pe urmă o alta urmată de un camion care se opri, mascându-i lui David vederea spre librărie. Treizeci de secunde mai târziu; când camionul porni din nou, ucigaşul în impermeabil bleumarin dispăruse. Şi celălalt, de asemenea! Unde erau oare?

— Cred că putem porni! spuse tânărul corsican.

Lancia ieşi cu brutalitate din locul în care era parcată, în mijlocul pietonilor îngroziţi şi furioşi, şi porni vuind pe sensul interzis. Cinci metri... Zece metri... Douăzeci de metri... Niciun vehicul nu le apăru în faţă. Tânărul corsican o luă la stânga, pe strada indicată de David, pătrunse într-o stradă largă, cu dublu sens. şi se înscrise în fluxul circulaţiei.

— Agentul... suspină el încetinind. (O clipă mai târziu, trase pe dreapta.) Acum trebuie să te părăsesc...

— Asta-i tot?

— Nu. Mi s-a cerut să-ţi pun o întrebare dacă reuşesc să te întâlnesc.

— Care?

— Vrei să te evacuăm sau rămâi?

— Cine întrebă?

— Nu ştiu.

— Rămân.

Tânărul îl privi o clipă şi dădu încet din cap.

— De acord, spuse deschizând portiera. Contactează chioşcul de ziare. Vom vedea ce putem face. La dracul uitasem: contactează-l pentru că sunt bani pentru tine acolo. (Tânărul bărbat ieşi din maşină.) Un ultim lucru: se întâmplă să fi lăsat ceva în apartament care ar permite să se stabilească o legătură între tine şi... noi?

— Nu! răspunse David după un scurt timp de gândire.

— Eşti sigur?
— Da.
— Bine. Mult noroc!

David îl privi pe tânăr depărtându-se. „Se întâmplă să fi lăsat ceva în apartament?”… Nu, era sigur; nu lăsase acolo decât haine… Nimic după care ar putea să fie identificat. Nimic! Nu trebuia să se îngrijoreze. De ce era neliniştit? Se întâmplă să fi lăsat ceva?… Deodată, alte cuvinte de-ale tânărului corsican i-au revenit în memorie şi sensul pe care îl luară atunci, îl îngrozi – aceeaşi groază pe care a simţit-o cu câteva minute în urmă în mica stradă din Halles, fără să fi înţeles de ce. Aceste cuvinte erau: chiar bazele noastre secrete au fost puse sub ascultare. Ascultare!

Se întâmplă să fi lăsat ceva?… Ascultare! Dumnezeule bun! Olivia… Oh! nu… Robotul telefonic!

Se înfioră şi mâinile începură să-i tremure. Robotul telefonic! uitase cu desăvârşire! îi ceruse Oliviei să-i trimită bani şi ea o făcuse: tânărul corsican tocmai îi confirmase. Frica i se dublă. Cu siguranţă ea încercase să ia legătura cu el… Numai ca să-l prevină de faptul că-i vor sosibanii. Cu siguranţă că i: a lăsat un mesaj! Un mesaj înregistrat! închise ochii. Dumnezeul meu, fă ca să nu fi spus nimic… Dumnezeul meu, te implor! Fă ca ea să nu fi spus nimic! Fă-o! Olivia… Nu putea fi decât ea… Marion Polonski?

Se aşeză din nou la volanul Landei şi demară în trombă. Trebuia să se asigure! Să verifice!

Cinci minute mai târziu se închise într-o cabină telefonică, formă numărul de telefon al apartamentului din Halles şi declanşă semnalul sonor al aparatului codor – receptor pentru a afla mesajele înregistrate. Primul venea de la Marion Polonski – era acela în care-i spunea că vrea să-l vadă în legătură cu întâlnirea cu tatăl ei. David ascultă şi-i mulţumi cerului că tânăra femeie nu spusese nimic

care ar fi putut să o pună în pericol. Un „bip”. Un alt apei. Vocea Oliviei: „David, eu sunt. Am primit cu bine mesajul tău. Mă voi ocupa imediat… Te iubesc”. Nu avu tirrip să se bucure. Un nou „bip!” răsună, urmat de un alt apel al Oliviei: „Am probleme. Vico nu este deloc practic pentru a trata astfel de lucruri. Banii vor avea douăzeci şi patru de ore întârziere… Cheamă-mă”. David îngheţă de spaimă. „Vico nu este foarte practic”… Dumnezeul meuf De ce spusese asta? Acum ei ştiu… Ştiu unde s-o găsească! De ce spusese asta?…

Trebuie s-o previn… da! S-o previn! Repede!

Agentul plasat în mijlocul bulevardului Marigny opri circulaţia în ambele sensuri pentru a lăsa să treacă CX-ul cenuşiu ce venea de pe bulevardul Gabriel – o panglică tricoloră era vizibilă în spatele parbrizului acesteia. Maşina coti în direcţia Champs-Élysées, traversă bulevardul cu toată viteza, trecând prin faţa Grand Palais şi, mereu fără să încetinească, beneficiind ca prin miracol de unda verde, se angajă pe podul Alexandre III. Trebui totuşi să încetinească la începutul podului, înainte să facă la stânga spre cheiul d’Orsay.

Bărbatul aşezat în spatele CX-ului era Charles Saint-Gilles, consilierul special al preşedintelui republicii în chestiuni de securitate.

— Opreşte acolo, îi ordonă şoferului, atunci când maşina se găsea încă pe cheiul d’Orsay.

— La cabină, domnule?

— Da.

Şoferul opri CX-ul pe banda a doua, în dreptul unei cabine telefonice. Pe urmă, din cutia de mănuşi a maşinii, luă un fel de portmoneu din piele neagră conţinând mărunţiş şi i-l întinse şefului său. Acesta luă o monedă de un franc şi ieşi din maşină.

Şoferul îl imită, dar rămase lângă CX, supraveghind împrejurimile, gata a scoate magnumul 357 de la subţioară

în cazul în care securitatea consilierului preşedintelui s-ar fi găsit ameninţată. Nu era mirat de această oprire subită şi imprevizibilă la o cabină telefonică. Aceasta făcea parte din practicile şefului său şi în toţi aceşti ani avusese timp să se obişnuiască – ele nu s-au schimbat nici după instalarea la Élysées.

Charles Saint-Gilles intră în interiorul cabinei şi formă numărul pe care-l ştia pe dinafară.

Cu două ore înainte, secretara sa l-a informat că a primit un apel de la un oarecare domn Jasper şi că trebuia să-l sune la numărul: 500 – 13 – 15.

Numărul era fals: Saint-Gilles ştia.

Trebuia numai să ţină seama de ultimele două numere, de indicau o oră: ora 13 şi 15 minute. Nici „Jasper” nu corespundea numelui său. Acesta însemna numai gradul de pricritate: „urgent”.

La al treilea semnal s-a răspuns. Bărbatul de la Élysées a recunoscut imediat vocea corespondentului său. Întrebă:

— De ce urgent?

— Corsica. S-a terminat. Trebuie să ne vedem.

— Probleme? se îngrijoră Saint-Gilles.

— Nu s-a desfăşurat bine.

— Este pozitiv sau nu?

— Este… în orice caz.

David văzu funcţionara de la poştă, unde tocmai se dusese, închizând telefonul şi revenind spre el.

— Nu este de mirare că nu aţi putut obţine legătura, spuse ea, legătura cu Vico este întreruptă. Colegul meu din Ajaccio spune că a fost un atentat. Au aruncat totul în aer.

— Un atentat… bolborosi David, zdrobit.

— Ştiţi, lucrul acesta este obişnuit acolo.

— Unde?

— Cum?

— Atentatul! Unde a avut loc?

— Nu ştiu domnule, răspunse funcţionara nemulţumită de tonul tăios şi de privirea rătăcită a lui Lucas. Mi s-a spus că s-a întâmplat la Vico, este tot ce ştiu…

David trebui să se sprijine de casa de marcat; închise ochii. Auzi vocea funcţionarei ca printr-un vis:

— Nu vă simţiţi bine, domnule?

Deschise ochii. Ea avu un surâs de înţelegere.

— Nu puteţi să luaţi legătura altfel cu soţia dumneavoastră?

David se uită fix la ea, cu un aer ezitant – îi istorisise o poveste în care era vorba de un copil, de un accident, de mama copilului care trebuia înştiinţată cât mai repede, şi de alte detalii de care nu-şi mai amintea; 6 poveste, în orice ea., în care avea nevoie de ajutorul imediat al tinerei funcţionare de la poştă.

— Nu ştiu, murmură el, neputând să-şi stăpânească neliniştea.

— Nu cunoaşteţi pe nimeni din regiunea care ar putea…

Cineva… Ba da! Era cineva! Un prieten de-al lui Don Orso.

La Santa-Lucia. Cum se chema?… Leonelli! Da, asta era!

Leonelli, primarul din Santa-Lucia, un mic sătuc la cincisprezece kilometri de Vico. Leonelli, da! Să-i telefoneze lui Leonelli!

Lui David îi trebuiră mai puţin de cinci minute să găsească în cartea de telefon numărul primăriei din Santa-Lucia. O clipă mai târziu, funcţionara de la poştă îi dădu legătura într-o cabină.

Îi răspunse o femeie, secretară la primărie: Leonelli era absent şi nu era nici acasă la el.

— Ascultaţi, este foarte important, insistă David pe un ton imperativ, trebuie neapărat să-i vorbesc!

— Dar dacă vă spun că nu este aici! Şi mai întâi, cine sunteţi?

— Sunt un prieten de-al lui Don Orso. Trebuie să-i vorbesc de urgenţă. Dar a avut loc un atentat şi…

Exclamaţia femeii de la capătul celălalt al liniei îl înfioră pe David.

— Oh! Dumnezeul meu!…

— Ce? Ce se întâmplă?

— Oh! Dumnezeul meu! Este înfiorător…

— Ce este înfiorător? ţipă David.

— Casa lui Don Orso a ars… Au murit cu toţii, domnule! Este îngrozitor… nu ştiaţi. Oh! Dumnezeul meu, dumnezeul meu!

David crezu că leşină. Vocea i se frânse:

— Ce spuneţi?…

— Este adevărul! domnule… Don Orso a fost ucis şi „Zitella”, săraca, ce era la el, şi ea… Au fost găsiţi amândoi carbonizaţi, în maşina săracului Don Orso. Oh! dumnezeul meu, este înfiorător, dacă aţi şti… Au ucis pe toată lumea, pe toată lumea! Chiar şi pe bătrânul Gianu, servitorul, şi fiul său… domnule… domnule?

David nu o mai asculta.

Închise ca un automat. Rămase nemişcat, fără reacţii, animat numai de răsuflare, numai inima bătându-i; în aşteptarea durerii ce ştia că trebuie să vină; cu speranţa că durerea-l va da gata şi va alunga golul atroce ce era în el. Dar durerea nu venea. Olivia era moartă şi el nu simţea nimic… nimic.

Pe urmă, deodată, o văzu departe, foarte departe… Moartă, îşi simţi fiinţa dezintegrându-se.

Michaël… Olivia…

Acum era rândul lui. O ştia; o ştiuse dintotdeauna. Şi această idee îl revoltase atunci, ceea ce nu mai era cazul acum. Nu mai încerca decât o imensă şi ciudată oboseală. Şi de dezgust… un ocean de dezgust.

Cele două fiinţe pe care le iubea cel mai mult în lume erau moarte… din greşeala lui! Nu a ştiut să le păstreze!

Erau morţi… ce raţiune în lume putea să justifice faptul că el le-a supravieţuit? Ce motiv? Era cu siguranţă unul? Nu, nu era! Niciunul! Ştia bine, nu era niciunul! Va muri. Era normal. Era drept. Nu va aştepta altceva, nu mai spera nimic decât să moară împreună cu ei…

Continuă astfel, ore întregi, închis în maşina sa, neatent la lumea ce-l înconjura, abandonându-se durerii şi remuşcărilor ce-l torturau, negăsind linişte decât în sentimentul – aproape senzaţie – iminenţei propriei morţi.

Pe urmă, deodată, nu mai simţi nimic. Inexplicabil.

Se lăsase noaptea şi el îşi dădu seama. Tot mai suferea, dar era altfel, într-un fel, cu mult mai rău. Suferinţa sa părea să se fi retras. Ca o mare dojenitoare. Îi auzea rumoarea: ea îi spunea grozăviile pe care le va îndura, zi după zi, până la sfârşitul zilelor sale.

Atunci, brusc, venind din străfundul zilelor sale, o voce răsună îndepărtată, slabă… Ce spunea oare? Era ca o chemare… Pe cine chema oare? Văzu feţele Oliviei şi a lui Michaël: el încerca să le întâlnească privirile, dar ei şi le ascundeau şi feţele lor s-au estompat. Vocea s-a transformat într-un urlet fioros care-l asurzea şi-l făcu să tremure. Înţelese ceea ce-i spunea vocea şi ştiu imediat că o va asculta.

Da, şi ei de asemenea… Ei vor muri. Toţi. Unii după alţii… până la capul hidos al acestui monstru care i-a distrus viaţa, ba, mai întâi îi va ucide! Pe toţi! Şi după aceea va muri şi el.

Charles Saint-Gilles, consilierul special al preşedintelui republicii în chestiuni de securitate, se aşează în faţa biroului său uitându-se la fotoliul gol. Îşi simţi pieptul strângându-se; suspină fără să reuşească să scape de apăsare.

Combinaţia este de jucat, şi-a spus-o încă o dată. Nu

va fi uşor, dar dacă va manevra cu dibăcie, va reuşi... Putea să scape. Trebuia!

Se întoarse şi se uită într-o oglindă, mult timp, ca pentru a lăsa vreme deciziei sale să se consolideze în imaginea sa. Cu un gest maşinal îşi mângâie barba sa fină şi cenuşie, constatând cu uşurare că nu-i mai tremura mâna. Era la marginea prăpastiei; dar îşi păstra sângele relee. Se putea juca, da...

Şi în orice caz, nu mai avea de ales. Partida era începută; ministrul de interne era deja în joc, la fel cu Galland, consilierul politic al preşedintelui. Era prea târziu pentru a da înapoi: el fixase deja regulile, distribuise cărţile; trebuia să-şi joace partea acum. Jocul său.

Atenţia i-a fost atrasă de o strălucire roşie ce se aprindea şi se stingea. Interfonul.

Ocoli birou şi apăsă pe un buton al „f aratului.

— Da?

— Întâlnirea dumneavoastră cu Preş. dintele este în cincisprezece minute de acum încolo.

— Mulţumesc.

Dădu drumul butonului şi se aşează po fotoliul său.

Cincisprezece minute...

Lucrurile serioase începeau într-adevăr în cincisprezece minute. Se gândi la Preşedinte şi se simţi slăbind. În alte vremuri i-ar fi mărturisit t) tul... Ce-a făcut din prietenia lor? îşi reveni imediat: nu avea nimic să-şi reproşeze. Cu atât mai puţin să mărturisească. Nu fi ouse decât ceea ce alţii nu au îndrăznit să facă; şi-a asumat responsabilităţile. Aşa stăteau lucrurile. Toată viaţa a căutat *şi* acţioneze în conformitate cu ideile sale. Oricare era preţul! în alte vremuri... da, dar nu acum! Refuza să irosească totul. Nu mai avea nici vârsta „nici gustul sacrificiului. Avea alte ambiţii. Ma putea fi util încă. În altă parte. Mai sus! în alte vremuri... Klu! El „u avea nimic să-i reproşeze. A acţionat cum a crezut că trebuia s-o facă.

Şi astăzi, mai mult ca niciodată, era convins că a servit mai presus de interesul personal, pe cel al Preşedintelui şi al ţării întregi. Nu, într-adevăr nu avea nimic să-şi reproşeze.

Se ridică şi-şi aranjă nodul cravatei în faţa oglinzii.

Se putea juca… Era chiar mai bine decât atât. Nimeni nu putea să dovedească ceva împotriva lui, oricine ar fi fost acela. Nimeni nu putea şti de implicarea sa în această istorie! „Unsprezece” nu era opera sa; acceptase să-i acopere din umbră, la cel mai înalt nivel. Surâse gândindu-se la de Launay şi se felicită pentru faptul de a nu se fi arătat în acea faimoasă seară, pe bulevardul Victor-Hugo. Nimeni nu putea fi la curent, nimeni! Numai Karmann… dar Karmann era nimic. „Ba Huyen” va avea grijă de Karmann.

Mai aruncă o ultimă privire în oglindă. După care ieşi din biroul său.

Niciunul din cei trei bărbaţi aşezaţi în faţa preşedintelui republicii nu îndrăznea să rupă tăcerea ce se instalase deodată.

Preşedintele se lăsase pe spătarul fotoliului în afara conurilor de lumină a celor două lămpi aşezate de o parte şi de alta a mesei sale de lucru. Restul salonului auriu – biroul şefului statului prin tradiţie, începând de la Generalul de Gaule – era lăsat în întuneric.

Vocea Preşedintelui se auzi, trădând o mânie surdă.

— De când a încep >t acest caz?

— Este greu de dus cu precizie, domnule Preşedinte, răspunse Charles Sa. rr – Gilles după ce s-a pus de acord din priviri cu ministrul derterne şi cu consilierul politic Thomas Galiand. După documentele ce au fost găsite la inspectorul general Haller, se pare că această… justiţie paralelă funcţiona deja sub Preşedintele anterior. Dar nu aveam niciodată.

— Este totuşi ceva, interveni ministrul de interne.

Haller ţinea un fel de jurnal în ceea ce privea activităţile sale, în special acestea. Vorbeşte la un moment dat de de Launay şi spune ceva de genul: „acum că are mâinile libere, „Unsprezece" ar trebui să beneficieze de un impuls de natură să-i permită să ia adevărata dimensiune". „Unsprezece" este numele de cod al acestei organizaţii, precizează ministrul pentru preşedinte. Mă gândesc că se poate deduce cu uşurinţă că se făcea acolo aluzie la perioada în care de Launay a părăsit ministerul de interne.

— Este exact, conveni Saint-Gilles.

— Daţi-mi voie să vă opresc o secundă, spuse Thomas Galiand luând cuvântul, la rândul său. (Se adresă mai întâi ministrului de interne, pe urmă Preşedintelui.) Am citit această frază ca şi dumneavoastră. Interesul ei nu este numai de ordin cronologic. Ea ne lămureşte, de asemenea, asupra fondului afacerii. Şi de ce manieră! Vreau să spun că această frază semnifică, nici mai mult nici mai puţin, că de Launay, atunci când era ministru de interne, era la curent cu această afacere – că era chiar iniţiatorul ei – şi că a devenit principalul ei înfăptuitor după ce a abandonat portofoliul său ministerial!

— Vă cam grăbiţi, cometă Saint-Gilles, încântat în secret de intervenţia lui Galland.

— Nu cred „replică sec Galland, şi nu cred că suntem în situaţia de a ne relaxa.

— Asupra acestui-lucru nu vă voi contrazice.

Cei doi oameni se detestau. Spre deosebire de Saint-Gilles, Gallar d nu făcea parte din ceea ce se numea „vechea gardă": era un nou venit în anturajul Preşedintelui. Pentru unii, printre care Saint-Gilles, tânărul consilier politic ce şi-a făcut loc lângă preşedinte prin „lovituri de sabie", tăind capetele celor ce jenau ascensiunea „şefului" său confundându-le de cele mai multe ori cu cele ce jenau propria ascensiune. După alţii, datora postul său inteligenţei, energiei şi calităţilor de

tactician precum şi abilităţii de care a dat dovadă în cursul campaniei electorale prezidenţiale. Pentru toate aceste motive şi datorită mai multor „lovituri” politice date în interesul Preşedintelui, Galland era supranumit de presă „manager”-ul de la Élysée.

Preşedintele cunoştea duşmănia dintre cei doi consilieri. – „ovte de a se formaliza, el o întreţinea – acţionând chiar, cu toţi şi toate ce-i erau în preajmă; era una cano era căzu… să manevreze anturajul său dintre regulile sale; să uiv, *

pentru a evita să devină el jucăria. avu yn qest

De data aceasta totuşi, în ciuda obiceiului bav „e, v° de nerăbdare, indicând cu claritate faptul că.nu era în conu… r de a suporta un schimb de focuri între cei doi. I se adresă lui Saint-Gilles:

— Aceste documente de care vorbiţi, ce mai spun?

— În principal conţin informaţii asupra modului în care este organizată această… pedeapsă cu moartea, regulile ce stau la baza funcţionării ei.

— Reguli?

— Da. Asupra acestui punct delicat v-am întocmit o notă, spuse Saint-Gilles desemnând dosarul ce-l înmânase Preşedintelui.

— Asta este tot?

— Nu, mai sunt, de asemenea, un anumit număr de note, scrise de mâna lui Haller care, în final, apar ca un fel de justificare a acestei acţiuni.

— Ceva personal?

— Nu numai. Notele lui Haller reflectă o acţiune colectivă. Sunt citaţi, în special, care…

— Nu am nici timpul, nici cheful să citesc toate astea, i; o reteză Preşedintele, împingând la loc dosarul pe biroul său. În două cuvinte, despre ce este vorba?

— Este destul de confuz, spuse Saint-Gilles.

— Tocmai.

— Pentru a rezuma, aş spune că instaurarea acestei pedepse oculte cu moartea se pare să fi fost pentru iniţiatorii ei, contribuţia pe care au crezut că trebuie să o aducă pentru a remedia insecuritatea ce prevalează în această ţară…

— Care prevala, corectă Preşedintele.

— În sfârşit…

— Continuă.

— Deci, pedeapsa cu moartea drept răspuns la insecuritate, dar şi – notele lui Haller sunt foarte clare în această privinţă – ca răspuns la tulburările din poliţie şi magistratură, la agitaţia din închisori, la înmulţirea actelor de autoapărare.

— Dacă-mi permiteţi; nu cred că cuvântul „răspuns” este cel care convine, spuse Oalland. Reacţie mi se pare mai bun. Q reacţie ce se bazează pe tot ceea ce tocmai evocâti.

— Dacă vreţi.

— Eu cred că este important. Nu este în – …

formă. Pedeapsa cu moartea nu – ia! o chestiune de punct de vedere m² „– «» constituit niciodată din acest orqanizat H: – taspuns. Şi dacă responsabilii acestei n-ar. - au atribuit această virtute, ar fi acţionat cu minimum vi «publicitate.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, spuse ministrul de interne. Am mai putea” nuanţa ţinând seama de aspectul „eliminării” de care s-ar fi folosit această organizaţie. Acestea fiind spuse, mai sunt şi alte elemente ce răzbat din documentele pe care le-am găsit şi care sunt în sensul remarcii dumneavoastră.

— Mâini murdare pentru apărarea principiilor? lansă Galland.

— Exact, făcu ministrul. (Se întoarse către Preşedinte.) De fapt, se pare că toată operaţiunea a fost la origine, dacă nu instigată, cel puţin încurajată şi acoperită

de autoritatea politică din acea perioadă. Obiectul fiind, pentru acea autoritate, de a se feri de riscurile reale sau presupuse la care s-ar fi expus în legătură cu politica sa în materie de justiţie… Noi am cunoscut deja limbajul dublu în acest domeniu… Aici, în această împrejurare trebuie să vorbim de dubla acţiune. Pe de o parte, se reiau şi se apără principiile nobile – din interes sau din convingere, puţin contează pe de altă parte, se aranjează lucrurile pe sub mană, pentru ca realitatea să nu vă împroaşte cu noroi. În mod clar, se elimină delincvenţii cei mai periculoşi, cer mai mari aducători de necazuri…

— Această autoritate, la ce nivel se situează? întrebă Preşedintele.

— Nu ştiu… dar îmi vine greu să cred că de Launay a fost singurul în cauză.

— Şi dumneata, Saint-Gilles?

— Nici eu nu ştiu mai mult, domnule Preşedinte… Dar dacă, aşa cum se pare că gândiţi domnule ministru, De Launay nu a acţionat din proprie iniţiativă, eu nu văd decât o persoană la care s-ar fi putut referi… Şi ţin să vă spun că lucrul acesta mi se pare de-a dreptul de neconceput.

Preşedintele republicii păru că se gândeşte. Pe urmă dădu încet din cap.

— Sunt de părerea ta, spuse el. În orice caz, numai cerul cunoaşte răspunsul.

— Vreţi să spuneţi infernul, domnule Preşedinte! glumi Galland.

Personajul la care tocmai făcuse aluzie era fostul Preşedinte al republicii, mort cu şase luni înainte – Georges de Launay îi fusese unul dintre puţinii intimi.

— Dacă ceea ce spuneţi este exact, reluă Preşedintele netulburat, cum explicaţi că acţiunile acestei organizaţii s-au succedat până acum?

Ministrul de interne păru să ezite. Saint-Gilles răspunse în locul său:

— Cred că nu trebuie să pierdem din vedere că fondatacestei organizaţii sunt oameni de bună credinţă…

— De Launay de bună credinţă! rânji Galland.

— Să-l lăsăm pe de Launay de-o parteeilalţi. Cred că aceşti oameni sunt„*S*5U vorbesc de interesul tuturor. Notele ins. convinşi că au acţionat în dare în 3 Ce3 stă i – e/CRorului Generel Hsller sunt foerte a avut de—… mă. Este un lucru ce te frapează! Acest om

auevărat sentimentul, convingerea de a munci în”… ciesul ţării.

— Este exact, întări ministrul de interne. El foloseşte chiar, cred, la un moment dat expresia „lucrare de salubrizare publică”.

— Absolut.

— Bine, şi atunci? se îngrijoră Preşedintele. Unde vreţi să ajungeţi?

— Eu cred, domnule Preşedinte, spuse Saint-Gilles, că aceşti oameni, ţinând seama de mobilurile şi de perioada prin care trecem, nu au avut motive să-şi întrerupă activităţile… dacă au avut această idee vreodată, adăugă el întorcându-se spre. ministrul de interne, ceea ce eu nu cred.

Preşedintele îşi puse mâinile pe biroul său şi se făcu linişte.

— Nişte nebuni, murmură el, nişte nebuni. (Faţa i s-a crispat de mânie.) Bărbatul acela, de care mi-aţi vorbit…

— Lucas, spuse Saint-Gilles, David Lucas, domnule Preşedinte.

— Sunteţi siguri că este la curent?

— Sunt mai mult decât convins.

— Este singurul? Ziaristul de la „Globe”, care v-a alertat, ce ştie exact?

— Nimic ce i-ar permite să-şi facă o idee precisă asupra situaţiei. De fapt, absolut nimic.

— Sunteţi sigur?

— Absolut, domnule Preşedinte. Adevăratul pericol este Lucas.

— Bine, fătu Preşedintele. (Privirea i s-a fixat asupra ministrului de interne.) Este şi părerea ta?

Ministrul de interne păru jenat de această nerespectare de către Preşedinte a regulii fixate de comun acord, aceea de a nu se tutui niciodată în public.

— Da, spuse după o scurtă ezitare.

— Acest arbitraj, despre care mi-a vorbit Galland, în ce constă?

— CStl Înade simplu. Saint-Gilles gândeşte că este de datoria serviciilor speciale şi eu a poliţiei de a rezolva problema; * = – i cred de altfel că dumneavoastră aţi şi dat dispoziţii în

Lucas. i –", a? SDUSE ministrul la adresa lui Sanit-Gilles.

acest sens, nu-i – 01J O mişcare seacă din bărbie.)

(Acesta din urma apro Oa „*cord*, făcu Preşedintele.

— Şi ministrul de interne nu essi pentru că nu văd

— În sfârşit. Mai întâi din principiu, au – irit se a Asesc cum putem s-o luăm. Ştiţi în ce fel de stare" de a –, n. poliţiştii la această oră şi Lucas a ucis pe unul de-ai lor. hi 1 aş spune, foarte… motivaţi în legătură cu acest caz. În plus, justiţia este sesizată… Mi se pare cu totul exclus să acţionăm în feiul pe care-l preconizaţi, spuse ministrul întorcându-se spre Saint-Gilles. Este nerealizabil. Nerealist! Adaug că în circumstanţele prezente, s-ar da dovadă de iresponsabilitate de a acţiona astfel.

— Circumstanţele prezente?… sublinie Preşedintele, impunând printr-un gest tăcerea lui Saint-Gilles.

— Eu înţeleg prin aceasta, domnule Preşedinte, tensiunile multiple ce ies la lumină acum în această ţară, tensiuni care, fără a fi, sunt de acord, compatibile în întregime cu cele care au fost în trecut, nu sunt mai puţin preocupante… după părerea mea, bineînţeles.

(Preşedintele a fost vizibil iritat de spusele ministrului de interne, dar nu-l întrerupse: acesta din urmă rămânea unul dintre rarii cunoscuţi care mai îndrăzneau încă, în faţa lui, să afirme că regele este în pielea goală. Nu era plăcut câteodată, dar lucrul acesta nu avea preţ.) Avem de făcut faţă unei recrudescenţe a activităţilor teroriste, extrema dreaptă se agită din ce în ce mai mult, şi cred că trebuie să ne aşteptăm la dezordini crescute din această parte, nu numai până la alegeri, dar şi după aceea. Dacă ar fi să dăm crezare sondajelor, rezultatele nu ar fi de natură să calmeze spiritele. Va fi prea tangenţial. Acum sunt şomerii ce se agită… Toate acestea lasă să se întrevadă zile grele. Noi trebuie să putem conta pe poliţie.

— Vă faceţi griji în legătură cu acest subiect?

— Nu chiar, domnule Preşedinte. Dar cred că nu ar fi bine din partea noastră să dăm un pretext celor ce se încăpăţânează să aţâţe confuzia poliţiştilor în faţa dificultăţilor şi a pericolelor pe care trebuie să le înfrunte în fiecare zi şi cu fiecare zi mai mult, în îndeplinirea misiunii lor. Vă amintesc că treisprezece poliţişti au murit în timpul serviciului, în cursul anului ce se va termina. Uciderea tânărului comisar la Trocadero din greşeală a dat foc la pulbere, lipsea atât de puţin. Se aude din nou vorbindu-se de „toleranţa justiţiei”, de „demisia autorităţii publice”, sau, ceea ce nu este deloc mai bine, de „nepăsarea guvernamentală” şi trec peste… Toate acestea, sunt de acord, nu sunt la drept vorbind o noutate. În schimb, cea care este, şi este una îngrijorătoare, este că aceste anateme înfloresc acum până în sectoare ale poliţiei ce erau prin tradiţie moderate şi care s-au ţinut până în prezent la distanţă de agitaţia ambiantă… Nu ar trebui mare lucru pentru ca toate acestea să explodeze şi să ne trezim, de exemplu – s-a mai întâmplat în trecut –, cu poliţişti defilând pe stradă… sau fraternizând cu manifestanţii cum se pare, în paranteză fie spus, că s-a

produs efectiv în cursul recentei manifestări a şomerilor din Paris.

Preşedintele l-a întrerupt cu un gest.

— Ştiu toate astea. Am citit nota dumneavoastră în legătură cu acest subiect… Bine. Aveţi ceva de spus? adăugă el pe un ton sec la adresa lui Charles Saint-Gilles.

— Se pare că este o neînţelegere, se grăbi să spună Saint-Gilles subliniindu-şi cuvintele cu un surâs politicos, împărtăşesc întru totul punctul dumneavoastră de vedere, adăugă în locul ministrului de interne. Este într-adevăr în afară de orice discuţie să retragem acest caz poliţiei. Lucrul acesta n-a fost niciodată în intenţiile mele. Nu, ceea ce cer este mult mai simplu şi mi se pare realizabil. Perfect realizabil: unu, să nu informăm poliţiştii de ceea ce ştim; doi, să mă ţineţi la curent cu mersul anchetei. În acest fel, vom reuşi să-l neutralizăm pe Lucas înainte ca poliţia să-l găsească… Ţinând seama de pericolul pe care acest om îl reprezintă, cred că din păcate aceasta este singura soluţie valabilă… Eu în orice caz nu văd o alta.

Preşedintele rămase nemişcat, cu coatele pe birou, cu mâinile împreunate într-un gest de rugăciune. Lumina candelabrelor dădea feţei sale o tentă galbenă. Avea un aer auster şi rece al acelor prelaţi ce apăreau obsesiv în pictura renascentistă. Nu-I părăsea din ochi pe consilierul special pentru chestiuni de securitate.

— Părerea dumneavoastră, Thomas?

— Sunt de părerea lui Saint-Gilles, domnule Preşedinte.

— De ce?

— Dacă această afacere iese la lumină, cu greu vom ieşi cu faţa curată. Vom fi taxaţi de incompetenţi… în cel mai bun caz!

— Este unicul motiv?

— Nu domnule, eu văd alte două… chiar trei, de aceeaşi natură. Primul: ar fi nesănătos, periculos, ca opinia

publică să descopere că autoritatea statului, legile republicii, au fost batjocorite fără milă – şi în ce fel! Al doilea motiv este că scandalul, ţinând seama de problema pe care o pune şi de personalităţile ce riscă să fie implicate, acest scandal va fi devastator. O bună parte din politicieni vor fi orbiţi şi în apropierea alegerilor eu cred că nu trebuie să facem un astfel de cadou extremei drepte.

— Personalităţile de care vorbiţi sunt acelea care fac parte din această asociaţie pentru reforma justiţiei, aşa este?

— A.R.J.-ul, da domnule Preşedinte.

— Credeam că lucrurile acestea nu au legătură între ele, spuse Preşedintele, întorcându-se către ministrul de interne.

Acesta din urmă păru surprins.

— Nu există, spuse el cu o voce ezitantă. Cel puţin, nu direct. Noi gândim că organizaţia ce se însărcinează să aplice pedeapsa cu moartea este într-un fel grefată pe Structura A.R.J.-ului pentru a profita de infrastructura sa, de mijloacele, de aderenţii şi chiar – lucruri despre care eu v-am mai vorbit, să culeagă opiniile acestor indivizi asupra cazurilor de criminali, fără ca ei să bănuiască consecinţele reale ale luării lor de poziţie. Cele două lucruri par a fi opuse. Membrii organizaţiei pe care noi am putut să-i identificăm nu fac parte din A.R.J. cu una sau două excepţii. Acestea fiind spuse, noi nu am descoperit toate ramificaţiile şi numeroase idei de-ale A.R.J.-ului sunt foarte apropiate sufletului acestor promotori ai pedepsei cu moartea în mod clandestin. Dincolo de aceasta, Galland are dreptate, dacă scandalul ar izbucni va trebui să ne rugăm mult ca opinia publică să facă distincţia… Or, A.R.J.-ul numără câteva nume dintre cele mai importante în rândul politicienilor acestei ţări.

— Şi ele toate convingerile politice, preciză Galland.

— Al treilea motiv? întrebă Preşedintele

impenetrabil.

— Este poate cel mai important, domnule Preşedinte… Eu mă tem că opinia publică, dacă va fi informată, nu va aproba acţiunile acestei organizaţii. Mai mult de 60% din francezi sunt pentru restabilirea pedepsei cu moartea, domnule Preşedinte. Mai mult de 60%. Şi insecuritatea, sau cel puţin sentimentul de: nsecuritate există, cu adevărat în această ţară! Că este exagerat, întreţinut artificial, poate!… Dar el există. (Tânărul consilier politic tăcu un timp.) Nu numai oamenii riscă să aprobe, dar lucrul acesta poate da idei unora dintre ei.

— Adică?

— Riscul este ca această organizaţie să creeze o şcoală!… Acesta este pericolul. Fiind implicaţi deja, nu numai puterea politică dar însuşi statul cu instituţiile sale.

Thomas Galland înţepeni, părând impresionat de propriile cuvinte; ca şi cum prin simplul fapt că au fost formulate nemaifiind în forul său interior, ci spuse cu voce tare şi în biroul şefului statului, au luat adevăratul sens, nemaiascunzând nimic din extrema lor gravitate.

Vocea Preşedintelui se ridică seacă şi rece:

— Nicio altă observaţie, domnilor?… Bine… Şi eu sunt de părerea dumneavoastră, Saint-Gilles. (Preşedintele se adresă ministrului de interne.) Va trebui să găsim ceva, ţie îţi revine această sarcină. Secretul rămâne indispensabil… Totuşi, Saint-Gilles, există o condiţie la toate astea. Acest om…

— Lucas.

— …Da. Vreau să-l văd. Vreau să-l văd „viu” şi să-i vorbesc.

— Este imposibil, domnule Preşedinte! se bâlbâi Saint-Gilles, nu puteţi să faceţi asta!

— Este un ordin.

— Dar este un ucigaş, domnule Preşedinte!

— Eu nu sunt la fel de sigur ca dumneavoastră,

interveni Galland. Acest om poate este inocent. Poate a fost victima unei maşinaţii, tocmai pentru că a descoperit adevărul.

— Dar este o nebunie! Sunt dovezi împotriva lui! protestă Saint-Gilles întorcându-se înspre ministrul de interne pentru a-i cere ajutorul.

— Asupra acestui punct, sunt de acord cu Saint-Gilles, spuse ministrul cu putere. Noi avem deja o problemă mare să o rezolvăm… Dacă îl vedeţi, veţi implica Preşedinţia. Dumnezeu ştie în ce se poate transforma!” Riscul este prea mare…

— Riscul este în altă parte! replică Preşedintele. V-aş atrage atenţia domnilor, că acest om a încercat deja să iasă din această afacere. S-ar putea foarte bine să încerce din nou. Şi de data aceasta să şi reuşească.

— Este puţin probabil… Este chiar în totalitate exclus, spuse Saint-Gilles.

— De ce?

— Acest om este complet izolat. În plus, acum toate punctele susceptibile să se adreseze sunt sub supraveghere… Nu ne poate scăpa.

— Şi dacă şi-a luat măsuri de siguranţă? spuse Galland.

— De siguranţă…

— Documente ce vor ieşi cu întârziere, de nu se ştie unde, în caz că i se întâmplă ceva.

— Este puţin…

— Este puţin probabil, ştiu, dar este posibil, nu?

Saint-Gilles rămase mut, pradă unei emoţii vizibile.

Preşedintele se arătă nerăbdător.

— Vreau să-l văd, spuse pe un ton fără replică. Este clar? Găsiţi-l şi aduceţi-l la mine. Saint-Gilles…

— Da, domnule Preşedinte?

— Dumneata dirijezi această operaţie. Cu mijloacele de care dispui deja. Acestea fiind spuse, vreau să

colaborezi cu Mast. Strâns. Nu pentru că m-aş îndoi de eficacitatea serviciilor speciale, dar ştiu cât preţuiesc oamenii lui Mast. Eu ţin în particular ca ei să fie cei ce asigură persoana acestui om la timpul potrivit.

Comandantul Mast era în fruntea G.S.P.R.

— Grupul de securitate al Preşedintelui republicii – alcătuit din jandarmi, majoritatea provenind din faimosul G.I.G.N., toţi trăgători de elită, formaţi în cele mai diverse tehnici de luptă, dispunând de arme şi de materialul cel mai perfecţionat. Eficacitatea şi sângele rece al acestor oameni era cunoscut pe plan mondial. Ordonând să ia parte la acţiunea la care se angaja, preşedintele – se putea presupune – nu'. avea alt scop decât de a se asigura de perfecta executare a ordinelor sale.

— Mast nu a fost pus la curent de această afacere în întregime, continuă Preşedintele, devansând obiecţiile pe care le ghicea în schimbul de priviri al celor trei oameni aşezaţi în faţa lui. Va fi de ajuns să-i spuneţi că această chestiune interesează securitatea statului. Este un militar, va înţelege. Pentru rest, o repet, colaborare strânsă… Thomas, vreau să urmăreşti această chestiune împreună cu Saint-Gilles, vreau să-l ajuţi când are nevoie.

— Bine, domnule Preşedinte.

Preşedintele se întoarse înspre ministrul de interne cu care schimbă o privire lungă. O privire lungă şi ciudată.

— Dinspre partea ta, încearcă să vezi ce poţi să faci, lăsă să-i scape cu o voce surdă.

— Bineînţeles.

— …Bine. Asta-i tot, domnilor.

Odată rămas singur, Preşedintele republicii rămase gânditor, cu privirea pierdută în umbra salonului auriu. Oare luase decizia cea mai bună? Frânturi din discuţii îi reveniră în memorie şi imediat întrebarea cedă locul alteia, 'neliniştitoare:

Nu se trădase oare într-un moment sau altul?

Când, o oră mai târziu, Thomas Galland îşi făcu din nou apariţia în salonul auriu, Preşedintele stătea în picioare în faţa uneia din cele trei uşi monumentale din sticlă care dădeau spre grădina palatului Élysée, iluminată în acel început de seară.

Galland ezita, întrebându-se dacă trebuia să înainteze.

În ciuda obişnuinţei, nu intra niciodată în biroul prezidenţial fără un fior interior, ceva comparabil cu ceea ce simţea, copil fiind, intrând într-o biserică.

O biserică… Totul concura la această impresie, temperatura, penumbra, masa de lucru izolată în lumina celor două candelabre – altarul! –, totul! până la extrema goliciune a locului, dorită chiar de Preşedinte. Salonul auriu, conform dorinţei sale a fost golit de ot ceea ce se putea, de la podea la plafon. Tapiserii de catifea cenuşie acopereau pereţii, ascunzând structura; o mochetă cenuşie înlocuise covoarele de valoare – nu am nici inima nici dreptul de a umbla pe astfel de opere de artă, declarase Preşedintele cu ocazia instalării la Élysée.

O astfel de dezgolire a locului, după şeful statului servea mai bine funcţiei sale: niciun fel de cadru, niciun fel de decor nu putea fi la înălţimea ideii pe care o avea. Aceasta corespundea, printre altele unei voinţe neîmblânzite pe care şi-o manifesta în toate ocaziile şi în alte domenii: să se sustragă accesoriilor, la ceea ce este superfluu – „umanului”, spuneau detractorii săi –, pentru a se consacra trup şi suflet exercitării sarcinii sale. Unui jurnalist, care la o conferinţă de presă arăta că se interesează de viaţa sa „ascetică”, fără niciun fel de răgaz, fără nicio destindere de niciun fel, el îl dădu această replică, mai întâi în zeflemea, în final foarte frumoasă: „Ce doriţi domnule, eu nu am ca alţii nici gustul nici chiar nevoia să ţopăi pe un teren de tenis sau unul de golf!… Eu nu-mi părăsesc Franţa. Franţa mă pasionează şi-mi ia tot

timpul”.

Preşedintele păru să-şi dea seama de prezenţa lui Galland. Îi făcu semn să se apropie.

— Atunci?

— A muşcat.

— Eşti sigur?

— Absolut, domnule Preşedinte.

Tânărul consilier politic îi arătă că şi ministrul de interne era de părerea lui: Charles Saint-Gilles, consilierul special pentru chestiuni de sec Jiitate căzuse în capcana ce-i fusese întinsă.

Galland spus că lucrurile se derulaseră, aproape toate, într-o manieră satisfăcătoare şi că ministrul de interne a avut dreptate să le ceară să se preteze la o astfel de manevră, oricât de neplăcută ar fi fost.

Numai rezultatul conta: Saint-Gilles nu a pomenit de legătura sa din piaţa Victor-Hugo cu senatorul de Launay – şi cu un al treilea personaj, pe care funcţionarii de la serviciul de informaţii generale, care supravegheau locul, nu l-au putut identifica încă. Tăcerea sa în legătură cu acest lucru confirma bănuielile ministrului de interne; era proba concludentă a faptului că era implicat în acest caz.

— Dacă ne-am fi mulţumit să-i cerem, explicaţii, ar fi putut întotdeauna pretinde ca încerca să se infiltreze în această organizaţie sau orice altceva, spuse Galland, pentru a şterge scrupulele pe care ştia că le are Preşedintele. Şi am fi pierdut orice posibilitate de a acţiona… de a reacţiona, domnule Preşedinte.

Preşedintele ridică capul cu un aer grav.

— Ştiu, spuse el.

— Intrând în jocul său era mijlocul cel mai bun de a prelua controlul, insistă Galland. Şi este singurul, domnule Preşedinte. Nu putem să ne bazăm pe poliţie; secretul este indispensabil; şi am avut ocazia să vedem că această organizaţie beneficiază de complicitate în rândul

poliţiştilor… Dacă vrem într-adevăr să ajungem la Lucas, nu avem altă şansă: trebuie să trecem de Saint-Gilles.

Cu atât mai mult cu cât se pare că nu este prea departe…

— Ai dreptate, făcu Preşedintele. (Se întoarse la fotoliul său şi, cu un gest, îl invită pe Galland să ia loc în faţa sa.) Asupra acestui om…

— Lucas? Nu ştim nimic în plus pe moment. Nimeni nu înţelege nimic. Nu se ştie pentru cine lucrează… Se poate ca el să fie în centrul unei reglări de conturi interne ale organizaţiei… Se poate să fi făcut parte la început din organizaţie, şi să se fi decis brusc să o părăsească…

— Aceasta vă este opinia?

— Nu… Din partea mea, aş avea tendinţa să cred că nu este nimic din toate acestea, cel puţin până la un punct… Vreau să spun că nu cred să fie implicat în acest caz, privind pedeapsa cu moartea…

— De asasinate, rectifică Preşedintele pe un ton ferm.

— În sfârşit, domnule… de asasinate. Eu cred că este nevinovaţ, dar aceasta nu explică uciderea poliţistului la Trocadero. Tot ce a întreprins este logic până în acel pomenit; după aceea totul devine de neînţeles, o nebunie… Poate a înnebunit într-adevăr!

Se făcu linişte un scurt moment.

— Sper că te înşeli, Thomas.

— Şi dacă nu este cazul, domnule Preşedinte?

— Ce vrei să spui?

— Sunteţi într-adevăr decis să-l vedeţi?

— Da.

— Domnule Preşedinte, riscul este…

Preşedintele îl întrerupse cu un gest.

— Nu se poate altfel, lăsă să-i scape pe un ton ce nu admitea replică. Pentru motivele pe care le-am spus mai înainte… (Fata i s-a contractat.) în cel mai rău caz, riscăm

nu numai să fim acuzaţi de incompetenţă... dar chiar de complicitate la asasinate! La asasinate!... Élysée-ul... Cine va crede că nu am ştiut? Cine?... (în loc de răspuns, o tăcere scurtă, intensă). Domnule! Cum de a putut să facă un astfel de lucru?

— Nu cred să fie un accident, domnule-Preşedinte, spuse Galland după o ezitare.

— Cum aşa, nu un accident?

— Urî astfel de caz nu apare aşa, din întâmplare, la numai câteva săptămâni înaintea unor alegeri importante.

Ochii Preşedintelui s-au îngustat.

— Şi Saint-Gilles s-ar fi amestecat într-o operaţie îndreptată împotriva mea? spuse el. (Dădu din cap.) Nu. Imbecil, de acord, dar trădător nu. Nu Saint-Gilles, nu pot să cred.

— Nu mă gândeam la o trădare... dar ia o manipulare...

— Nu te pot urmări.

— Saint-Gilles a putut foarte bine să fie manipulat... Şi totul combinat pentru a fi scos la suprafaţă la momentul potrivit.

— Glumeşti?

— Dimpotrivă, sunt foarte serios, domnule Preşedinte.

Preşedintele se uită la chipul tânărului consilier cu intensitate. Pe urmă dădu din nou din cap.

— Este absurd, Thomas. Uiţi că şi cealaltă tabără este amestecată în această poveste, toată lumea este! Nimeni nu ar avea de câştigat, orice ar fi. Nimeni!

— Ştiu, domnule... Ştiu foarte bine. (O lucire ciudată dansă în privirea tânărului consilier.) Dar eu nu cred în întâmplare, domnule Preşedinte. Mai ales în acest fel de întâmplare.

Inspirându-se din exemplul Preşedintelui, Thomas Galland a pus să-i tapeteze pereţii biroului cu draperii de

postav bej. Nu din mimetism, ci din necesitate: biroul său era de fapt, o sală de baie!

Élysée-ul nu era Kremlin-ul; avea lipsă de spaţii; Galland, fiind unul dintre ultimii colaboratori ai şefului statului, ce s-au instalat la palatul prezidenţial, a trebuit să se mulţumească cu ceea ce a rămas; pentru el, în această împrejurare, sala de baie a împărătesei Eugénie – o cameră uimitoare, în negru şi aur, toată în oglinzi, ţinând de primul etaj al apartamentelor particu-Jare ale Preşedintelui republicii. Nu s-a simţit jignit, mulţumindu-se să ceară să se acopere în spatele unor perdele, cada şi oglinzile. Cei care au crezut că-l pot îndepărta în acest fel şi nu numai geografic de Preşedinte, s-au înşelat. Nu numai că-l chema frecvent pe consilierul său politic pentru consultări în biroul său, dar i se mai întâmpla, de asemenea, să se oprească în „sala de baie” înainte de a se duce în apartamentele sale, pentru a discuta o chestiune sau alta sau pur şi simplu să mai trăncănească.

În seara aceea, Galland ştia, nu era cazul. Preşedintele era pe cale să se întreţină cu regele Marocului, în vizită particulară în Franţa, cu care va lua masa după aceea.

În biroul său, Galland avea două fotografii, cei doi poli ai vieţii sale. Una era aceea a Preşedintelui, cu dedicaţie pe spate: „Lui Thomas Galland, tânărului meu prieten la care apreciez Flerul, Francheţea şi Fidelitatea”. Cu „F” deosebit de mari. Pe cealaltă fotografie erau trei surâsuri: soţia sa şi cele două fete ale sale, de trei şi şase ani; era desenat un cerc în care toate trei strigau în cor: „Te iubim”.

Pe aceasta Galland era pe cale să o privească. Nu o privea precum i se întâmpla să o facă, uneori, de plăcere sau pentru a-şi da curaj sau pur şi simplu din întâmplare. Nu, o privea întrebându-se cum va reacţiona, ce va face, dacă din nefericire, cineva – un monstru! Nu putea fi vorba

decât de un monstru!

— Le-ar lua viaţa la toate trei… Sau chiar numai uneia dintre ele… Oroare. Acest gând i-a fost insuportabil şi l-a izgonit din minte. Putea să înţeleagă… da, putea să-l înţeleagă pe acel om. Dar de ce-l ucisese pe poliţist? Inspectorul general Haller făcea parte din această organizaţie secretă, dar nu acel poliţist. De ce l-o fi ucis oare? Galland se hotărî să nu se mai gândească la aceasta. Lucrul acesta nu servea la nimic; nu avea elemente suficiente pentru a reflecta cu uitlitate. Era altceva, mult mai urgent, mult mai important asupra căruia trebuia să reflecteze: convingerea sa intimă că tot acest caz nu era întâmplător.

„Nimeni nu ar avea de câştigat orice s-ar întâmpla”.

Era adevărat. Preşedintele avea dreptate. Totuşi, era imposibil!… De ce? Pe ce se baza convingerea sa? Nu avea niciun element. Niciun element concret. Nu. Dar el ştia – simţea – că lucrul acesta era imposibil: acest caz nu era întâmplător. Nu în ajunul alegerilor. Nu în acel moment. Mai ales în acel moment! Nu avea elemente, dar avea semne. Semne îngrijorătoare!

Ţările erau din nou prada demonilor care, în cursul istoriei, se încăpăţânaseră să le divizeze şi să le slăbească. Majoritatea prezidenţială era fragilă. Clarificarea, dorită de Preşedintele republicii – dizolvase adunarea naţională –, risca să nu se facă; mai întâi pentru că dacă trebuia să crezi în ceea ce spuneau sondajele, nicio alegere clară nu părea să se întrevadă din scrutinul viitor; după aceea, pentru că în opoziţie, precum şi în majoritate, unii deciseseră să saboteze iniţiativa prezidenţială şi luau măsurile pe care le puteau lua pentru’a-şi atinge scopul, şi acesta, oricare ar fi fost rezultatul alegerilor. Galland avea dovada contactelor repetate ale şefului principalului partid de opoziţie cu primul ministru şi – acesta nu era lucrul cel mai puţin neliniştitor – cu actualul şef al D.G.S.E.-ului.

Aceştia doi din urmă, Galland o ştia, „viraseră” încă de la deschiderea negocierilor franco-germane în vederea instalării pe teritoriul RFG a rachetelor nucleare Hades, hotărârea de deschidere a focului ar fi fost împărţită între francezi şi germani; şi aceşti doi oameni nu au fost singurii care au reacţionat astfel, Galland nu ignora nici acest lucru.

Tresări.

„Nimeni nu ar avea de câştigat orice s-ar întâmpla”.

În Franţa poate… Dar nu era numai Franţa! Preşedintele avea adversari, duşmani, în străinătate. Numeroşi. Puternici. Nu se aprecia activitatea sa şi în particular politica sa europeană, nici la Washington, nici la Londra, cu atât mai puţin la Moscova. Sovieticii erau cei mai furioşi: nu mai erau la stadiul „neliniştilor” şi al „criticilor” ci la cel al „protestelor” şi al „condamnărilor”. Ca un ecou al nemulţumirilor stăpânilor de la Kremlin, răcnetele partidului comunisi francez şi-au redublat violenţa împotriva guvernării. Ambasadorul U.R.S.S.-ului în Franţa s-a întâlnit în secret cu cei patru lideri ai opoziţiei înainte de deschiderea campaniei alegerilor legislative.

Sovieticii la originea acestui caz?

Galland se întreba dacă imaginaţia sa, aliindu-se cu cinismul său nu era pe cale să ia locul perspicacităţii sale. Această idee era absurdă. De ce oare? Nu încercaseră să-l asasineze pe papă?… „Ghicea totul pentru că ştia să presupună totul”. Cine spusese asta?… Nu conta! De ce era absurd oare? Chiar şi dacă nu erau la originea cazului, puteau foarte bine să-l preia din mers şi să-l controleze pentru a-l face să crească şi să răbufnească la momentul potrivit!… Da. Ei puteau s-o facă. Pentru care motiv? Rachetele Hades… simpla idee că „revanşarzii nemţi” pot dispune, chiar şi de jumătate de buton pentru a declanşa o armă nucleară, le era insuportabilă.

Da, aceasta putea fi explicaţia!

Totuşi Galland nu o considera pe deplin satisfăcătoare. Strategii sovietici nu erau nişte impulsivi. Erau nişte oameni care se gândeau, reci şi realişti. Cum să-ţi imaginezi atunci că au acţionat astfel, cu riscul de a provoca o criză politică majoră în Franţa, ce ar aduce foloase numai extremei drepte; cu preţul slăbirii Europei şi al întăririi poziţiei Statelor Unite în sânul Alianţei Atlantice? Şi mai ales, în profitul cui, ar fi putut acţiona astfel, în Franţa?

Cine este avantajat? Cine?

Un bec al unui post telefonic al lui Galland începu să se aprindă cu intermitenţă. Zece secunde mai târziu se auzi slab o sonerie. Galland ridică telefonul şi recunoscu imediat vocea ministrului de interne.

— Ai avut dreptate, Galland. Se pare că este mai complicat decât se părea la început.

— Cum aşa?

— Tocmai a fost identificat al treilea om de pe bulevardul Victor-Hugo. Este Karmann. Victor Karmann, avocatul.

— Cubanezul?

— Chiar el.

Galland înţepeni. Într-o fracţiune de secundă cuvinte, nume, imagini i s-au îngrămădit în minte. Karmann; terorism internaţional; „Carlos”; Gaddafi; Karmann la Cuba; Karmann asigura apărarea palestinienilor şi a neonaziştilor; Karmann… unul dintre demonii pacifismului european! Unul dintre organizatorii mişcării de protest împotriva instalării rachetelor americane Pershing şi a rachetelor de croazieră în Europa!

— La dracu’… murmură Galland.

— Sunt lucruri şi mai neliniştitoare, continuă ministrul de interne. Şi asta nu simplifică lucrurile. După D.S.T., Karmann a fost la Viena de vreo şase ori în ultimii trei ani şi în majoritatea cazurilor pentru a participa la

colocviile „Fraternitate”.

— Ce este asta?

— „Europa – Fraternitate”.

— Îmi pare rău, nu ştiu nimic.

— Este un institut de studii şi de promovare a ideii europene. Organizează întâlniri, colocvii care adună periodic elita democraţiei creştine din Europa şi chiar personalităţi din toată lumea care au aderat mai mult sau mai puţin la acest curent de idei. Este un fel de „adunare” unde te poţi! ntâlni şi vorbi câte un pic despre tot, indiferent ce. Cred chiar că Kissinger a făcut o conferinţă. Ceea ce domină este Europa ca a „treia forţă”, cu o coloratură antimarxistă netă.

— Şi atunci, nu înţeleg…

— Problema este că toate acestea sunt de faţadă. Sunt acolo sau au fost, dar este acelaşi lucru, oameni ale căror nume sau activităţi au fost asociate cu scandalul lojei P.2 în Italia, cu cazul

Flick din Germania; oameni, bancheri sau industriaşi, despre care ştim că sunt legaţi de vechi organizaţii naziste sau chiar – şi câteodată în acelaşi timp! – cu diverse mişcări teroriste arabe, palestiniene în particular, dar nu numai… Dar este şi mai rău…

— Nu vrei să-mi reaminteşti de „Internaţionala brună”, strigă Galland. Este ridicol!

— Poate, în sfârşit… Nu, dar nu asta voiam să spun.

— Atunci, ce?

— Se bănuiesc a fi legături între „Fraternitate” şi anumite servicii speciale din est. Nişte italieni…

— Pentru dumnezeu!

— …Bulgarii, în ceea ce-i priveşte şi, într-o mai mică măsură, pe cei din R.D.G. Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Continuă.

— Acestea, nu sunt decât nişte bănuieli…

— Bazate pe ce?

— Legături financiare între bănci. O bancă sovietică, cu baza la Luxemburg, cu alte bănci, în special cu aceea a unui bancher austriac ce susţine activ „Fraternitate”. Nu am detalii. Am cerut să mi se întocmească o sinteză…

După ce a închis telefonul, Galland a rămas nemişcat pradă unui singur gând, obsedant. În ciuda semnalelor de întrebare şi a necunoscutelor ce erau, el era mai mult ca niciodată convins că a văzut corect; această chestiune a pedepsei cu moartea nu era apărută în mod accidental. Şi nici măcar compromisul Élysée-ului.

Nu era o întâmplare. Era un complot!

Urzit de cine? În profitul cui?

Întrebarea apărea scrisă pe ecranul videoterminalului într-un zumzet electronic.

— Natura problemei dumneavoastră?…

Victor Karmann îşi pregătise răspunsul; îl introdusese în memorie. Apăsă pe butonul „Trimis”.

— Confirmat defectarea „S.G.”… întoarcere nedeclarată dar posibilă… Riscuri: fără limite…

Ecranul rămase mult timp de aproape un minut. Pe urmă răsună din nou zumzetul electronic. Răspunsul Centrului îl ului pe Karmann:

— Fără gravitate SG” şi-a jucat rolul… Abandonează-l…

Faza finală UNSPREZECE atinsă… COMA este respectată…

Singur obiectiv schimb… Pentru a contra tabăra „SG” soluţia de urmat este Lucas.

Karmann se uită năucit la ecran. Ezită o clipă după care bătu pe clape:

— Cer dublă confirmare.

— Nu se poate primi… UNSPREZECE nu este autonom… COMA este şef… Amintesc din nou: Lucas este noua soluţie… Se deschide din nou acţiunea.

— Instrucţiuni personale?

— Tăiaţi retragerea… TERMINAT… CENTRUL…

Ecranul se înceţoşă.

Bunul dumnezeu! Asta este ceea ce vor, îşi spuse Karmann. Asta au vrut întotdeauna… Să arunce totul în aer!

— Mr. Laurence?… Mr. Laurence?… Are you all right, sir? David se trezea cu greutate. Lumina zilei îl jena la ochi.

Văzu mai întâi tânăra femeie blondă, elegantă, aplecată asupra lui, îi simţi parfumul, pe urmă zări biroul cu telefonul şi terminalul calculatorului şi celălalt birou mai mic, cu maşina de scris şi geanta de piele neagră aşezată pe pământ. Puse o mână în faţa ochilor pentru a se proteja de lumina zilei ce invada camera printr-o fereastră mare, din fata lui. Îşi aduse aminte de priveliştea ce-o avea acea fereastră. Îşi aminti unde se afla şi de ce se afla acolo. Adormise pe canapea. De cât timp oare? Se ridică şi se aşeză în capul oaselor. Privi la tânăra femeie clipind din ochi şi o întrebă:

— What’s the time?

— Half past ten, sir, răspunse ea surâzându-i. My name is Brigitte Beaufort, I am the…

— Poţi să vorbeşti franţuzeşte, înţeleg perfect, spuse David. Tânără femeie păru încântată.

— Ah! ce noroc! engleza mea este departe de a fi perfectă. Specialitatea mea este de a-i însoţi pe oamenii de afaceri lapună Z Eu sunt secretara pe care aţi cerut-o ieri seară, domnule Am trei” * deja de două ori în dimineaţa aceasta, dar

— oati că dormiţi” atât de dine că… Cred că nu am greşit i-e ar.a., să dormiţi, domnule?

Iasanau-v0 Nu, liniştită-vă. I ve changed my plâns…

tra cât pe – în final, mă întorc direct la New York.

Nu mai trec prin Londra.

Şi nu voi mai avea deloc nevoie de dumneavoastră. În

afară de un lucru: am documente ce trebuie fotocopiate. Unde pot să le fotocopiez?

— Dacă vreţi să mi le încredinţaţi, eu…

— Nu. Este o chestiune confidenţială.

— Înţeleg. Aveţi o maşină în a doua cameră pe stânga spre ieşire. Nu veţi fi deranjat.

— Perfect.

— Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

David se ridică şi îşi masă şalele.

— Aceste decalaje orare, nu mă voi obişnui niciodată, spuse el frecându-se la ochi. Se poate să beau puţină cafea?

Tânăra femeie avu un surâs înţelegător.

— Mă ocup imediat, domnule, Nimic altceva?

— Nu… Mulţumesc.

Tânăra secretară dispăru. Lucas se apropie de fereastră, luă o sticlă de apă minerală dintr-un mic frigider încastrat în perete şi bău aproape jumătate, considerând priveliştea ce-o descoperea de la acea fereastră asupra Champs-Élysées.

Era acolo din ajunul serii precedente. Începând cu… Nu! Să nu se gândească. Să nu se gândească la asta.

Locul unde se găsea se chema „Paris-Transit-Office”. Era o societate specializată în locaţia de birouri gata echipate şi gata de lucru. Clientela sa: oameni de afaceri, cel mai adesea străini, în trecere prin Paris şi ale căror activităţi nu puteau suferi nicio întrerupere şi nici nu se puteau efectua’ în cadrul limitat al unei camere de hotel. Pentru câteva mii de franci pe zi aveai la dispoziţie un birou, telefoane, una sau mai multe secretare, terminale de calculator, telex etc.

Lucas îşi amintise de existenţa acestei societăţi: întâlnise cu un an înainte un miliardar libanez care închiria un etaj întreg la fiecare şedere în Paris.

Se prezentase ca om de afaceri american „între două avioane” şi obţinu imediat ce şi-a dorit. Fără nicio dificultate. Şi-a petrecut noaptea în biroul acestei societăţi pentru mai multe motive: mai întâi pentru că nu ştia unde să se ducă şi pentru că un hote! ar fi fost mirii prea periculos; după aceea pentru că avea nevoie de o maşină de scris; în sfârşit pentru ceea ce avea de făcut era urgent şi că acest luppi *era* ce bun pentru a-l face să nu se mai gânde-a

Să nu se mai gândească…

Îşi petrecuse mare parte din noapte red … –…

maşina o versiune a evenimentelor *n*» ş7?

— Care le trăise în ultimele luni. Paragrafe scurte, concise, reci. În total şapte foi. Şapte foi mizerabile ce rezumau moartea copilului său şi a soţiei sale; redând violenta şi oroarea, relevând existenţa unei organizaţii secrete, în Franţa, care continua să aplice pedeapsa cu moartea; desemnând nominal membrii acestei organizaţii, toţi membrii ei, până la acel – şi poate până la acei – ce se a scurtă în umbra puterii, chiar la Élysée. Şapte foi arătând dovezile de care dispunea. Şapte foi în care anunţa intenţia de a-i pedepsi pe vinovaţi. Şapte foi destinate în final, în caz că duşmanii săi ar reuşi să-l omoare, să dezvăluie mârşăvia şi să distrugă monstrul care i-a stricat viaţa…

Nu avea nicio idee asupra orei la care a adormit în Tânăra secretară reveni după circa zece minute cu o ceaşcă de cafea.

Lau7 en3? Să „T’i bi etl” avi?” Pen rU ” o* domnule – … De ce?

spuse David. Mulţumesc.

Americanii ăştia, gândi secretara plecând, dolarii au sfârşit prin a li se urca la cap.

Cafeaua era infectă, dar David se forţă să o bea până la ultima picătură. Îşi petrecu restul dimineţii gândindu-se,

pe urmă reciti şi corectă cele şapte foi pe care le redactase. Rebătu la maşină jumătate din ele. Înspre ora 13 se duse în mica cameră unde se găsea maşina de fotocopiat. Făcu două copii fără a fi deranjat şi se duse din nou în biroul său.

Să nu se gândească... Nu te gândi. Nu te gândi ia ea... Mai ales la ea. Nu trebuie să te mai gândeşti. Niciodată. Nu te mai gândi la trecut. Nu mai este trecut. Nu mai este nimic... Nimic! Trebuie să te gândeşti la un lucru, la un singur lucru: ceea ce trebuie şi ceea ce vei face. Numai la asta şi la nimic altceva. Numai asta contează. Numai asta a rămas... Nu mai este nimic... Nimic.

Începu să se gândească. Cel mai urgent acum era să aleagă destinatarii. Dispunea de trei versiuni scrise ale cazului: cine trebuiau să fie cei trei destinatari?

Pe primul şi pe al doilea îi găsi foarte repede, dar îi trebui mai mult de o oră pentru a se decide asupra celui de-a-l treilea. Ora următoare o petrecu încercând să verifice dacă alegerile au fost bune, pe urmă se gândi la modul cum trebuia să procedeze.

Atunci când se decise în sfârşit şi părăsi biroul era aproape ora 16. Nu întâlni pe nimeni pe coridoare nici în faţa lifturilor, cu excepţia unei recepţionere căreia îi spuse în engleză că pleacă, îi spuse, de asemenea, că nu era imposibil să revină la sfârşitul săptămânii: în acest caz dorea să poată să beneficieze de: Kirou şi de aceeaşi secretară. Recepţionera luă notă. aceiaşi... *Kir* Laurence Have a sale trip back to New

V *Z* * – y lv – u cel mai frumos surâs.

Yor K articula ea cu gnjaş. r) y. tre-i în Champs-o clipă mai târziu, David se yao, r hq

Élysées. Se duse într-un oficiu poştal situat la su\.

metri mai jos. Acolo îşi procură trei cutii pentru expeaiei", cartonate şi un plic. mare. În fiecare din cutii

puse câte Qn exemplar din cele şapte foi, câteva fotografii luate pe bulevardul Victor Hugo. În două dintre ele puse pentru una originalul, pentru cealaltă, copia înregistrării video din noaptea de 1 spre 2 septembrie din „blocul de detenţie A 3” al închisorii Saint-Louis. În a treia cutie, cea destinată prietenului său Dennis Denoth, puse caseta pe care era înregistrată totalitatea vizionării şi a manevrelor făcute în carul de reportaj. Adăugă câteva cuvinte pentru prietenul său spunându-i ce trebuia să facă cu toate lucrurile astea, recomandându-i prudenţă. Înainte de a închide această a treia cutie, se asigură că nu conţine niciun original, nici scris nici fotografiat.

Aceasta a fost singura dintre cele trei pe care o expedie.

Celelalte două mai puteau să aştepte. Se mulţumi să consulte-anuarul pentru a şti adresa exactă a destinatarilor. Da, lelalte două cutii puteau să aştepte… Şi în orice caz, nu se jutea pune problema folosirii poştei pentru a le duce la estinaţie. În niciun caz nu se putea pune astfel problema!

Le puse în interiorul plicului mare pe care şi-l procurase şi plecă. Cineva se va obliga să le transmită destinatarilor. Cineva I va ajuta!… Singura fiinţă din lumea asta înspre care se putea „dreapta… Singura fiinţă de care se simţea atras în suferinţa sa, a de un magnet.

Nu deschide plicul. Numai în caz că afli că am murit… sau dacă nu-ţi mai dau de ştire după cum am convenit, în fiecare săptămână… Dacă lucrul acesta se întâmplă, destinatarii sunt fixaţi. Nu folosi poşta. Şi nu-l transmite personal. Găseşte pe cineva… un taxi, un puşti, orice! Dar găseşte ceva. Să nu poată să ajungă până la tine. Mă auzi. Nu trebuie să te poată identifica, nu trebuie! Altfel vei muri şi tu… înţelegi? Şi nu vreau! Nu vreau să mori, Marion.

Marion Polonski îşi muşcă buza şi îşi coborî ochii

fixând plicul mare aşezat jos, în faţa ei. Ea continua să-şi muşte buza.

— De acord? întrebă David.

Ea nu răspunse. El veni şi se aşeză lângă ea.

— Marion?…

— De acord, murmură ea.

— Vei face ce ţi-am spus?

Ea aprobă în tăcere.

— Vei fi atentă, nu-i aşa?

— Da.

— Marion, eu…

Ea ridică capul, dar fu incapabilă să-l privească. El suferea, ştia, şi nu putea suporta să-l vadă astfel. El nu-i spusese nimic dar înţelesese imediat ce l-a zărit. Era pe chipul său, în privirea sa; ca şi cum ceva s-ar fi rupt în el şi viaţa i s-a oprit subit. Nu ştia ce era, dar putea să vadă suferinţa ce-l copleşea, putea să simtă dorinţa lui de a sfârşi şi aceasta o răvăşi cel mai mult. Nu voia ca el să moară. Ea voia ca el să trăiască… să trăiască!

Se întoarse către el şi-şi îngropă privirea într-a lui. Ca pentru a se topi în el şi înconjurându-l… să-l reţină. O clipă ea îl simţi şovăind sub această dulceaţă cu care-l asalta. Ea văzu buzele sale mişcându-se; nu înţelese ce-i spunea. Nu văzu decât suferinţa cumplită ce-l sufoca şi acea rugăminte din ochii săi… Ochii săi ce o chemau!

Ea se aruncă la pieptul lui.

— David… gemu ea. Oh, David!…

Era ca un desen de copil.

Nu era decât noapte, neagră şi, suspendat în noapte, un soare fără de lumină, rotund şi plat, foarte rotund şi foarte plat… Gălbenuş de ou…

Nu era decât noapte. Şi două fiinţe ce pluteau în noapte. El ştia că una din fiinţe era mai mică decât cealaltă şi că se ţineau de mână. Nu le vedea. Dar le simţea ca şi cum le-ar fi văzut.

Dar nu le vedea! Totuşi voia să le vadă. Dar ştia că nu putea şi lucrul acesta îi provoca o suferinţă de-i venea să urle. Urla. Dar nu se auzea nimic.

Nu era decât vidul. Două fiinţe în noapte, în vid… Vid în vid.

Simţi o mână pe frunte şi o prezenţă caldă şi dulce, aşezată la marginea patului, în întuneric.

— Olivia… murmură el conştient fiindcă nu făcea altceva decât să repete ceea ce uriaşe în vis.

Vocea Marionei Polonski ajunse la el apropiată şi străină totodată.

— S-a terminat acum, David. Nu a fost decât un coşmar, nu a fost decât un coşmar mizerabil.

El plânse atunci, fără să poată să se abţină. Şi în timp ce plângea, o simţi pe tânăra femeie alunecând în patul său şi strângându-i corpul gol de al său. O simţi mângâindu-l, şi mângâierile şi sărutările sale se înmulţeau, ca o ciudată şi dulce luptă împotriva suferinţei ce-l mistuia.

— Nu, Marion… Nu pot…

— Nu face nimic. Vreau numai să stau cu tine… Vreau să te ajut!

— Olivia a murit.

— Ştiu… Ai strigat în timpul coşmarului. De asta sunt aici. Cu tine. Nu poţi rămâne singur în acest infern… Gândeşte-te la ea… Vorbeşte despre ea, dacă vrei, da, vorbeşte-mi despre ea. Fă ce vrei. Dar trăieşte! Te implor, trăieşte!… Nu, nu spune nimic, te implor nu spune nimic. Lasă-mă să-ţi vorbesc… Lasă-mă să te ajut, da, lasă-mă să te ajut…

O simţi strângându-se puternic în el, mângâindu-l şi îmbrăţişându-l din nou. Se abandonă căldurii şi dulceţii corpului ei, presiunii tandre ce-l cuprindea în întregime şi care-I liniştea.

Timpul trecu.

— Te iubesc, David, murmură ea. (El nu răspunse.)

Orice s-ar întâmpla, orice se întâmplă... Eu vreau să-ţi aminteşti că te iubesc... (Ea vorbi şi mai încet. Vocea ei nu era decât o suflare.) Da, te iubesc, David.

El tot nu spuse nimic.

Ea se îndepărtă uşor şi îl privi. Ştia că el nu dormea, dar mai ştia, de asemenea, că nu mai era cu ea. Văzu buzele sale mişcându-se şi-l auzi murmurând un lucru de neauzit. Ea îl privea încă, atunci când înţelese deodată că acolo unde era el, acolo unde l-au adus, ea nu va putea niciodată să-l ajungă.

Niciodată!

Se întinse lângă el. Afară cânta o pasăre. Se strânse şi mai tare în el şi blestemă zorile ce se iveau.

Cei trei bărbaţi erau adunaţi într-o sală din subsolul unui mic imobil în stil georgian care mărginea strada Élysée, în faţa palatului prezidenţial.

Era ora 7 şi 45 de minute. Ora ce şi-o fixaseră pentru întâlnire. Niciunul dintre ei nu prea dormise. Cel mai proaspăt dintre ei avea circa treizeci şi cinci de ani, o alură sportivă şi păr blond, tăiat scurt; ochii săi erau deschişi la culoare, privirea vie şi precisă: era comandantul Mast, şeful G.S.P.R. Sosise primul – fără a avea vreun merit din asta: îşi petrecuse noaptea într-un pat de campanie, în biroul său de la etajul trei al aceluiaşi imobil. Charles Saint-Gilles şi Thomas Galland l-au întâlnit aproape în acelaşi timp, cu cinci minute mai înainte de ora fixată.

Această întâlnire trebuia să fie scurtă. Preşedintele ceruse un punct de vedere asupra situaţiei pentru ora 8 şi 30 de minute. Cei trei oameni o ştiau; au intrat imediat în miezul problemei.

— Punctul de vedere este uşor de făcut, a spus comandantul Mast, ca răspuns la întrebarea lui Galland. Nu am reuşit încă să-l întâlnim pe Lucas. Nu avem nici măcar idee asupra locului unde se află.

— Cât timp vă este necesar pentru a ajunge la nişte

rezultate, întrebă Galland.

— Îmi este frică de faptul că timpul nu va afecta cu nimic acest caz, interveni Saint-Gilles.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Comandantul tocmai vă spunea, noi nu ştim unde este… Şi nu avem niciun canal prin care să-l contactăm.

— Dar corsicanii?

— Nu funcţionează. Contactele obişnuite nu mai răspund. Sau nu ştiu nimic.

Galland se întoarse către comandantul Mast.

— Mesajul a fost transmis peste tot?

— Peste tot pe unde putem noi. Dar întrebarea este: a fost recepţionat? Nu avem nicio asigurare în acest sens.

— Oamenii de la A.R.C. par să fi dispărut cu desăvârşire, completă cu răceală Saint-Gilles.

— Este imposibil! exclamă Galland. Trebuie să existe o modalitate de a-i găsi! Există cu siguranţă cineva care cunoaşte unde se ascunde!

— Eu mă îndoiesc, spuse Saint-Gilles cu calm.

Galland îi aruncă o privire furioasă, foarte scurtă, pe urmă se uită la mâinile sale împreunate pe masa de sticlă, ovală, la marginea căreia cei trei oameni se aşezaseră.

— Pari pesimist rău, Saint-Gilles, spuse fel.

— Sunt şi chiar mai mult decât vă imaginaţi.

— Pot să ştiu de ce? întrebă Galland fără să-şi dezlipească privirile de pe mâinile sale.

— Vă repet, mă îndoiesc că vom găsi pe cineva care să ştie unde este.

— De ce? spuse Galland. (Părea că vorbeşte cu mâinile sale.)

— Chiar soţia sa nu ştie unde este.

— …Cum?

Galland, surprins, îl privi pe Saint-Gilles, după care se întoarse către şeful G.S.P.R.-ului. Acesta din urmă făcu o strâmbătură a neînţelegere.

Saint-Gilles explică faptul că alertase, cu câteva zile mai înainte, antenele D.G.S.E.-ului din Corsica. Ea întâmplare, precizează el, soţia lui Lucas fiind de origine corsicană. Olivia Lucas a fost în final reperată la Vico şi a fost capturată.

— Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Galland. Vreţi să spuneţi că asta are vreo legătură cu măcelul acela din insula?

— Da. În sfârşit, s-a terminat prost…

— S-a terminat prost!…

— Era apărată… Oamenii noştri au avut pierderi mari.

Se făcu linişte.

— De ce nu aţi vorbit mai devreme? întrebă Galland imperturbabil. Şi în legătură cu confuzia ce a urmat. Nu mai avem niciun contact. Au fost pierderi şi de o parte şi de cealaltă. Chiar am crezut la un moment dat că operaţia a eşuat şi că soţia lui Lucas a fost ucisă… De fapt, nu s-a întâmplat nimic. A părăsit insula clandestin. A fost un pic mai dificil şi a durat mai mult decât am prevăzut, dar până la urmă s-a înfăptuit. Am fost înştiinţat ieri seară.

— ŢInde este ea? întrebă Galland.

— Într-o vilă din Boulogne, lângă Roland-Garros. Eu am văzut-o în seara asta… Dacă ştie cum să dea de Lucas, refuză să spună. Eu cred că nu ştie.

— Cum poţi să fii sigur? strigă Galland. Aduceţi-o aici, dumnezeule! Acum! (Galland se ridică.) Mast, aranjează asta. Vorbesc cu preşedintele despre aceasta imediat, adăugă el înainte să plece.

Comandantul Mast se ridică la rândul său.

— Care este adresa? îl întrebă pe Saint-Gilles.

— Pardon?…

— Adresa vilei în care se găseşte această femeie.

Saint-Gilles mâzgăli adresa pe un bloc de hârtie din faţa lui, rupse foaia şi i-o întinse şefului G.S.P.R.-ului.

— Va trebui să telefonez înainte, spuse el. Acestea fiind spuse, un sfat... Să aşteptăm să vedem ce gândeşte preşedintele.

— De acord. Vii?

— Vă urmez.

Saint-Gilles întârzie un pic în sală. Singur.

Totul merge bine, gândi el, această femeie nu prezintă niciun pericol. Ea nu ştie... Situaţia rămânea sub controlul său. Torpilând „Unsprezece" era modalitatea cea mai bună de a-l conduce acolo unde voia... Cât mai departe posibil.

Te, vil se petrecea bine. Ea nu ştia nimic... Dar putea să-i conducă la Lucas. Acolo era pericolul. El poate să ştie. Lucas era pericolul!

Saint-Gilles se linişti: era în mijlocul vânătorii; putea în fiecare moment s-o ia înaintea haitei.

Ba Huyen îl va ucide pe Lucas. Ca pe Karmann. Şi nu se va putea face nicio legătură cu el. Ba Huyen nu exista! Nimeni nu putea şti, nici măcar bănui, de intervenţia acestui ucigaş. Chiar în Corsica, el a stat retras. A folosit cerşetori din Porto-Vecchio. Omul din D.G.S.E. care a organizat operaţiunea a fost ucis. Nu exista nicio urmă! Ba Huyen era tot în umtiră. Operaţional.

David zări un mesaj scris, prins cu ac de gămălie, pe hainele sale. „Mă voi întoarce pe la ora 16. Ştiu că nu vei mai fi acolo. Voi face ce mi-ai cerut. Nu vreau să te mai văd. Nu vreau să te iubesc... Te iubesc. Marion".

Citi şi reciti mesajul. Era şi un post-scriptum: „Voi fi întotdeauna acolo". Ezită asupra răspunsului său. Se îmbrăcă încet, gânditor. Pe urmă dădu două telefoane: primul, palatului justiţiei din Paris pentru a obţine un număr de telefon; al doilea, la acel număr de telefon, pentru a obţine informaţii indispensabile organizării acţiunii sale; şi le obţinu:

— Îmi pare foarte rău, domnule, avocatul Karmann

nu primeşte vizite după ora 20 astăzi.

Tocmai pleca când zări, pe pat, mesajul de la Marion Polonski. Ezită încă o dată. Pe urmă îl luă şi-i dădu foc în chiuveta de la baie.

Nu exista răspuns. Nu putea să existe.

Dimineaţa era pe sfârşite când părăsi locuinţa Marionei Polonski. O porni iute în direcţia Parisului. Se grăbea să ajungă pe Champs-Élysées. Acolo îl aşteptau bani; acolo, mai ales, îi vor da o nouă adresă ca ascunzătoare. Şi, înainte de orice, avea nevoie de o nouă ascunzătoare. Era un lucru vital. Avea nevoie de o bază unde să se retragă.

Bulevardul Charles-de-Gaulle până la Neuilly era blocat. Uitând orice prudenţă, Lucas se angajă pe un culoar rezervat autobuzelor.

Aceasta a fost prima sa greşeală.

După circa şaizeci de metri a trebuit să frâneze brutal, la o încrucişare de drumuri, peqtru a nu strivi un agent de poliţie care i-a ţâşnit în faţă. Poliţistul i-a făcut semn să se afcăfeze la colţ. În loc să se supună cu calm, în loc să se gândească că nu exista nicio şansă ca un poliţist să-i poată recunoaşte; în loc să-şi spună că i-ar fi fost suficient să admită politicos infracţiunea şi să inventeze o poveste pentru a explica faptul că nu are actele sale, nici pe cele ale maşinii – dar că nu va lipsi de ia comisariatul pe care i-l va indica – în loc de toate acestea, îl evită pe poliţist, şi porni în direcţia porţii Maillot.

Aceasta *a* fost a doua greşeală a sa.

O maşină a poliţiei staţiona de partea cealaltă a intersecţiei. Ea urmări imediat Lancia.

A treia greşeală pe care a comis-o Lucas a fost că a uitat faptul că nu putea fugi folosind drumurile principale Aceasta l-a dus la pierzanie.

Atunci când se angaja cu o viteză nebună pe bulevardul Grande-Armée, o maşină de poliţie ţâşni

deodată din circulaţie, pe contrasens, derapă şi se opri de-a curmezişul drumului. Făcu o mişcare bruscă pentru a evita maşina poliţiei. Lancia se izbi de vehiculele staţionând, ţâşni în mijlocul drumului şi se opri la rândul ei, cu motoriii oprit

Lucas nu văzu poliţiştii ce alergau înspre el scoţându-şi armele; nu văzu decât duba poliţiei, cu toate luminile aprinse, crescând în direcţia sa din şuşui bulevardului. Porni din nou în trombă în momentul în care au răsunat primele împuşcături. Geamul din spatele Landei se sparse. Strivi pedala de acceleraţie, traversă bulevardul forţând o trecere în fluviul de autovehicule ce proveneau din piaţa Étoile şi se angajă cu toată viteza într-o stradă transversală.

Comandantul S.I.C.

— Cameră de informaţii şi de comandă a securităţii publice – se aplecă asupra biroului său, orientă microfonul şi apăsă pe un buton de culoare albastră. Singurul buton albastru: acela ce permitea lansarea unui apel general.

— Către toate unităţile… Centrala către toate unităţile… Conducătorul Lanciei gri este David Lucas… Acest om este foarte periculos. Nu vă luaţi niciun risc inutil… Repet, nu vă luaţi niciun risc inutil…

Cu câteva clipe înainte, comandantul şi cei doisprezece funcţionari ai poliţiei prezenţi în S.I.C. au asistat „în direct” datorită unei camere de televiziune cocoţată pe un semafor la incidentul de pe bulevardul Grande-Armée. Agitaţia care a urmat, s-a transformat într-o învălmăşeală în mai puţin de două minute, când informaţiile privind Lancia au fost cunoscute.

S.I.C.-ul, zis şi „camera de circulaţie” era situat în centrul capitalei, în Ile de la Cité, la adăpostul unui adevărat bunker, la şase metri în adâncime, sub prefectura poliţiei. Se ajungea la el prin intermediul unei scări de beton gri, rece şi umedă – urmele infiltraţiilor datorite

creşterii nivelului apelor Senei erau vizibile –, pe urmă pe un culoar lung, tot din beton gri, plin de camere de urmărire. Trebuia trecut după aceea un sas unde era instalată paza: după ce erai privit prin intermediul unei camere de luat vederi, se trecea de o primă poartă de oţel a cărei deschidere era comandată de un poliţist ce stătea de gardă în sas, pe urmă o a doua uşă de oţel ce-ţi era deschisă de un alt funcţionar, după ce te examina printr-un hublou. Descopereai mai întâi, în spatele geamurilor, standardul poliţiei de intervenţie, pe urmă „sala de circulaţie”. Era un fel de amfiteatru: pe trei etaje, poliţişti aşezaţi în spatele pupitrelor de comunicaţii radio, făceau faţă unui perete impresionant de circa cincizeci de ecrane de televiziune, fiecare primind imagini de la una sau mai mult de optzeci de camere împrăştiate în capitală – acest număr nu cuprindea zecile de camere repartizate de-a lungul liniei de centură, a drumurilor de.pe malurile Senei şi a subteranelor din Halles ale căror imagini erau transmise la trei puncte de comandă distincte şi autonome.

S.I.C.-ul era un fel de submarin fix, a cărui misiune consta să supravegheze fluxul circulaţiei şi să se asigure de perfecta lui fluiditate.

Mulţumită celor optzeci de periscoape – ce puteau fi telecomandate de la distanţă în cea mai mare parte, fie pentru a schimba unghiul de veclere, fie pentru a obţine o mărire a zonei date –, cel mai mic incident survenit pe o axă strategică a capitalei era imediat reperat, semnalat, iar mijloacele de intervenţie se grăbeau imediat spre locul respectiv.

Camerele de luat vederi ale S.I.C. – uluf nu serveau întotdeauna şi nu numai la controlul circulaţiei la Paris. Erau utilizate, de asemenea, cu ocazia supravegherii manifestaţiilor şi a supravegherii securităţii ceremoniilor oficiale de pe căile publice – o mică sală, cu acces foarte strict, fusese amenajată ca plombă în „sala de circulaţie”

pentru a permite funcţionarilor serviciilor poliţiei, ce erau însărcinaţi, să lucreze în linişte.

Aceste camere de luat vederi puteau să folosească la urmărirea oamenilor.

Şi, în acea zi, la acel moment, la aceasta se gândea să le folosească ofiţerul comandant al S.I.C.-ului. Dacă totuşi circumstanţele o permiteau…

Trei minute după apelul general, relativ la identitatea fugarului, operatorul radio al S.i. C.-ului, în legătură permanentă cu toate autovehiculele de patrulare ale securităţii publice, a primit o comunicare pe care o trecu imediat comandantului.

— Centrala, comandantul, ascult.

— TM 451… Am găsit Lancia în strada Lord Byron. Abandonată. Nici urmă de Lucas. Se poate să se fi îndreptat înspre Champ-Élysées. Martorii au văzut un om fugind în această direcţie…

— Cum era îmbrăcat?

— Cred că în gri. Şi avea un sac de piele neagră cu el. Mă duc acolo?

Comandantul ezită. „TM 451” era indicativul unui motociclist.

— Eşti singur?

— Pentru moment, da.

— Aşteaptă-ţi coechipierul. Nu lua niciun risc.

Comandantul întrerupse legătura. Soneria unui telefon răsună în zarva de alături.

— Iar indivizii de la criminalistică, anunţă şeful brigăzii după ce ridică telefonul.

— Răspund eu, ocupă-te de ce urmează! făcu comandantul punând mâna pe telefon. Alo?… Aţi auzit?

— Am auzit. Trimitem oameni. O întrebare: câte camere aveţi şi unde?

— Pe Champs-Élysées. Trei.

— Puteţi să le urmăriţi?

— Vom încerca.

— Mulţumesc. Dacă aveţi ceva, spuneţi tare şi clar.

— De acord.

Comandantul închise. Şeful brigăzii se întoarse către el şi spuse:

— Îi vor numai pielea?...

— Toată lumea vrea asta, bătrâne. Acest nemernic a ucis un poliţist. Treisprezece poliţişti într-un an! Este vremea ca lucrul acesta să aducă ghinion cuiva, tu nu crezi?

— Ba da... Dar nu prea au multe şanse să-l prindă.

— Se va încerca totuşi. (Comandantul arătă înspre poza mărită a lui David Lucas, prinsă de perete, lângă cele cincizeci de ecrane de televiziune.) Dacă acest nemernic mai arată aşa, putem să avem şansa să-l prindem. Şi vom încerca!

— Fecioara să te însoţească.

— Dumnezeule!... Nu credeam să te mai văd vreodată! Ai reuşit să le scapi?

— Cum ai...

Vânzătorul cel gras dădu drumul bărbii sale gri de care se cramponase datorită surprizei şi arătă înspre aparatul de radio cu tranzistori de lângă el.

— Tocmai au anunţat că poliţiştii te-au reperat prin împrejurimi! spuse el inspectând împrejurimile chioşcului cu ochii săi mici şi vioi. Eşti nebun că ai utilizat această maşină.

— L-am înşelat, spuse David foarte repede.

— Tu spui asta! Poliţiştii mişună peste tot! Cum ai făcut să vii până aici?

David îi spuse pe scurt.

— Când ţi-ai abandonat maşina, aveai acest impermeabil?

— Nu.

— Şi sacul acesta?

— Da, l-am…

— Dă-mi sacul! Dacă cineva te-a văzut părăsind locul având sacul vei fi reperat imediat. (David ezită.) Grăbeşte-te, fiule! Urgent!

David puse sacul pe teancurile de ziare din fata sa, îl deschise, luă din interior muniţia şi încărcătoarele Coft-ului 45 pe care le puse în buzunarele impermeabilului, după care întinse sacul vânzătorului de ziare.

— Poţi să păstrezi restul, spuse el. Ai banii?

— Da! ţine, făcu vânzătorul punând în faţa lui un exemplar din Paris-Match deformat de un plic gros de hârtie ce era introdus între paginile revistei. Aşteaptă o clipă…

Vânzătorul de ziare servi un client, pe urmă un altul.

— Ce este înăuntru? întrebă David când fură din nou singuri. (Ţinea un plic alb în mână.)

— Un număr de telefon.

— Ce număr? Al cui?

— Nu ştiu. Am fost însărcinat numai să-ţi spun că ei ne-au contactat şi că vor să trateze cu tine.

— Cine sunt ei? strigă David.

— Tu ştii, fiule… Ei spun că datele problemei s-au schimbat, în mod normal eu trebuie să confirm că mesajul a fost transmis… Să confirm oare?… Hai?

— Fă cum vrei, murmură David, cu privirea pierdută. (Făcu un efort pentru a-şi reveni.) în ceea ce priveşte ascunzătoarea?

Vânzătorul de ziare dădu din cap cu un aer supărat; îşi cuprinse barba cu mâna şi capul lui sfârşi prin a sta nemişcat. Se întoarse şi spuse:

— Fără ascunzătoare, fiule.

Cum aşa, fără ascunzătoare!

— Mai am un mesaj pentru dumneata…

— Un mesaj! se ariibală David. Ce mai este şi asta? în numele lui Dumnezeu, ce mesaj?

— Centu anni… Se pare că înţelegi.

Cuvintele vânzătorului l-au îngheţat pe Lucas. Centu anni… Avertismentul lui Santu Mavrone! Uitase! Rugaţi-vă cerului ca el să trăiască o sută de ani. Mavrone nu mai avea niciun motiv să-l mai ajute acum: Don Orso era mort!

Centu anni…

Dacă nu, eu vă voi lăsa. Şi sper că vei crăpa!

— Înţelegi ce vreau să spun? întrebă vânzătorul de ziare.

David făcu semp că da.

Da, înţelegea. Înţelegea că acum era singur şi că nu mai putea conia pe sprijinul nimănui. Ciudat, dar nu simţea niciun sentiment de revoltă. Era în natura lucrurilor. Numai în natura lucrurilor. Şi aceasta o înţelegea, de asemenea. O admitea. Ordinea lucrurilor… Nu, nu-şi imagina nicio revoltă, nici măcar o tristeţe. Se simţea din contră eliberat, calmat. Centu anni… Centu anni… Cep tu anni… Gura îi era înţepenită. Zilele ce vor veni, vor fi cum vor fi şi el va face ce va putea. Va face ce va putea mai bine. Nimic în plus.

— Ai unde să te duci? întrebă vânzătorul.

— Voi găsi.

— Îmi pare rău, fiule. Nu pot să fac nimic pentru tine.

— Nu face nimic.

David îşi luă rămas bun, când vânzătorul îl reţinu cu un gest.

— Aşteaptă o secundă să văd dacă este liber. Pot să fac măcar asta! spuse el ieşind din chioşc.

Se aşeză lângă David şi, prefăcându-se că aranjează marfa, examină cu grijă împrejurimile.

— La dracu’, spuse el încet, nu înţeleg nimic…

— Ce?

— Erau doi, cu câteva clipe mai înainte tocmai la colţul străzii Washington. Nu mai sunt acolo.

— Au plecat, asta-i tot.

— Sau i-au făcut să plece.

— Care este diferenţa? se nelinişti David care nu înţelegea unde voia să ajungă bătrânul vânzător de ziare.

— Erau în uniformă, ăia, fiule. E o diferenţă a dracului de mare... Trebuie că bănuiesc că te afli pe aici şi nu vor să devii suspicios. (Vânzătorul schimbă locul şi continuă să vorbească fără a înceta să observe împrejurimile.) Problema este că trebuie să mai fie alţii, dar eu nu-i văd. Chiar şi când sunt în civil eu îi reperez. Am un nas pentru asta... (Vânzătorul încremeni; ochii săi mici deveniră rotunzi.) în numele lui Dumnezeu! Mişcă!

— Cine? exclamă David tresărind.

— Camera de pe semafor, la intersecţie! Mătură trotuarul!

— Sunt în câmpul ei? întrebă David fără să se mişte.

— Nu! Chioşcul te apără, răspunse vânzătorul. (Avea un aer îngrozit.) Dumnezeule! Să nu-mi spui că te pot repera cu asta!

— Ba da! Pot!

Cum de ştia? Cine îi vorbise de asta? Citise oare undeva? Nu! Nu citise. Era un tehnician, da, un tehnician de la televiziune care i-a vorbit de asta într-o zi. De ce? Nu reuşea să-şi amintească când, dar îşi amintea perfect ceea ce i-a spus acel om.

Oficial aceste camere de luat vederi erau destinate supravegherii circulaţiei; şi tot oficial ele nu puteau servi decât la aceasta: pe de o parte urechi de ghidare le împiedicau să se poziţioneze asupra trotuarelor şi a faţadelor imobilelor; pe de altă parte raportul de mărire cu care erau dotate nu era mai mare de 10 – adică, de exemplu, pentru o lărgime a câmpului maxim de cincizeci de metri, mărimea imaginii obţinute era numai de cinci metri. „Mai rămân urechile de ghidare, care sunt lucrurile ce se dereglează imediat! îi spusese lui Lucas tehnicianul de la televiziune, cu un aer de om ce ştia despre ce e

vorba. În plus există servicii tehnice ale prefecturii ce se ocupă de îngrijirea lor: sunt sigur că nu s-au putut abţine să nu le regleze! mai rămâne, a adăugat el, că raportul 10 dacă nu este cine ştie ce la distanţa de o sută cincizeci de metri, dă prim planuri mulţumitoare la douăzeci şi cinci de metri! Şi, pe cinstite, sunt cazuri foarte rare când trotuarele şi imobilele sunt atât de departe. Pe deasupra, nimic nu împiedică dublarea capacităţii de mărire punând în faţa camerei un dispozitiv ce dublează distanţa focală. Nu costă mai nimic şi trece neobservat... Nu văd de ce nu ar face-o!”

David reflectă cu toată viteza. Trebuia să mai fie şi alte camere pe Champs-Élysées. Câte? Unde? Nu ştia nimic!... Alte camere de luat vederi... şi poliţişti ascunşi peste tot. Era prins în capcană!

— Este îndreptată în această direcţie?

— Da, fiule. Imediat ce se mişcă îşi spun. Cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să te îndepărtezi liniştit înspre gura de metrou care este tocmai acolo...

— Nu cu metroul! Este plin de camere de luat vederi! obiectă vehement David.

Îşi amintise motivul pentru care consultase tehnicianul de la televiziune: „Fratele cel mare”. O anchetă pe care o efectuase cu ani în urmă asupra dezvoltării supravegherii video; şi una din concluziile anchetei: interconexiunea tuturor reţelelor (Paris, linia de centură, aeroporturi, gări, locuri publice, metrou...) era tehnic realizabil.

— La dracu’! Şi chiar crezi că...

— Nu ştiu nimic. Dar, în orice caz dacă ceea ce ai spus cu puţin mai înainte este exact, acolo este ultimul loc unde trebuie să mă duc.

— Este adevărat. Trebuie să mişune acolo jos, aprobă vânzătorul. (Gândi cu voce tare fără să părăsească camera din priviri.) Strada Washington... Este prea riscant, nu poţi

şti ce este acolo. Un taxi! îţi chem un taxi!…

— Nu! Şi asta este prea riscant. Risc să atrag atenţia. Îmi trebuie lume, lume în jurul meu!… O galerie comercială! ba! La ce distanţă este cea mai apropiată?

Vânzătorul îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză.

— Gata, dumnezeule! Se mişcă!

— La ce distanţă, galeria cea mai apropiată? repetă David aproape strigând.

— Circa cincizeci de metri. (Vânzătorul se întoarse înspre el.) Acum! Poţi să te duci… Noroc, fiule.

David se îndepărta deja, amestecându-se în mulţime.

Să nu rămână singur. Să nu meargă prea repede… Nu putea să meargă prea repede! Picioarele sale îi erau moi şi de-abia îl duceau! La fiecare pas avea impresia că pământul îl izbea cu putere şi că se va prăbuşi. Cerul, aerul, totul nu era decât o părere. Nu ştia ce să facă cu mâinile sale, cu ochii săi. Era ca într-un coşmar – se simţea ameninţarea dar nu se vedea deloc; ştia că este acolo că se va năpusti asupra sa; dorea să-i scape dar ştia că nu-i poate scăpa; se ştie că dacă încearcă să-i scape, acesta va fi cel mai bun lucru pentru ca coşmarul să se materializeze; şi totuşi nu poate face altfel decât să încerce să-i scape. Ce va face dacă bărbaţi – poliţişti – vor ţâşni deodată în faţa lui?… Nu voia să se lase prins. Nu acum. Nu încă. Atunci ce va face? Ce vaface? înţelese deodată că răspunsul nu avea importanţă pentru că întrebarea era inutilă. Nu ar fi avut nici măcar timpul să reacţioneze. Nu vor soma, David…

Sfârşi prin a ajunge la galeria Lido şi intră în ea.

Era ora prânzului şi o lume nebună se înghesuia înăuntru. Un miros greu şi dezgustător venea de la snack-barul de lângă intrare.

David merse de-a lungul galeriei prefăcându-se interesat de vitrinele buticurilor. Mergea încet, extrem de încordat, forţându-se să interpreteze fiecare zgomot,

fiecare mişcare ce-i părea suspectă. Ajunse fără probleme la cealaltă intrare a galeriei ce dădea în strada Ponthieu. Tocmai se avânta în afară când îi zări pe cei doi bărbaţi: erau postaţi pe partea cealaltă a străzii cu poate le sprijinite de o maşină ce staţiona. Trăncăneau supraveghind intrarea în galerie. Unul dintre ei se mişcă, îşi aplecă capul şi vorbi înspre interiorul bluzei.

Un aparat de radio emisie-recepţie!

David se postă în faţa unei vitrine şi îi observa discret: stăteau de multă vreme acolo, în frig şi nu mai erau atenţi; dădeau chiar semne de nerăbdare. David îşi spuse că putea să iasă în stradă bine mersi, ca şi cum n-ar fi fost nimic. Dar nu voia să-şi asume niciun risc. Şi era o modalitate foarte simplă de a evita privirile poliţiştilor părăsind galeria. Era suficient să aştepte câteva clipe. Circulaţia de pe stradă, scăzută la acea oră îi va da prilejul să iasă fără a fi văzut, mai devreme sau mai târziu.

Abia trei minute se scurseseră când se întâmplă ceea ce prevăzuse: un camion, prins în ambuteiaj se opri o clipă în faţa galeriei, mascând intrarea. Când porni, David era deja departe.

Se pierdu în micile străzi învecinate. Merse mai mult de o oră, drept în faţa lui, fără a şt? unde mergea. Fără să îndrăznească să se întoarcă. Când se simţi în siguranţă începu să se gândească la situaţia sa şi puţin câte puţin, în ritmul paşilor săi simţi ura sa, o ură feroce ce-l stăpânea din nou. Vor să negocieze… Spun că datele problemei s-au schimbat… Nemernicii. Da, s-au schimbat. Se vor schimba. Este rândul lor să moară. Rândul lor!

Înainte de toate are nevoie de o maşină. Anonimă. Cel mai sigur va fi să ia una de ocazie. Va găsi. Acum avea bani. Lucrul acesta nu-i mai punea nicio problemă.

Da… Acum era rândul lor să moară! Karmanni. Karmann îi va conduce la moarte! Pe toţi!

Olivia îşi spuse că este prizonieră.

Nu existau zăbrele la fereastră şi uşa camerei nu era închisă cu cheia. Dar fereastra nu era decât un panou de sticlă groasă; fix; erau un om pe culoar şi alţii jos. Şi erau, de asemenea, camere de luat vederi în grădina şi arbori mari de jur-împrejur, ce mascau totul. Nu i se spusese că trebuie să stea în acea cameră; i s-a spus, pur şi simplu, că dacă ar avea nevoie de ceva, trebuia să se adreseze omului care se afla pe coridor. Cum îi spuseseră pe nume? Nu-şi mai amintea. Ei nu-i pronunţaseră numele.

Camera era albă, cu pereţii goi, cu podeaua acoperită cu o mochetă bej. Un pat, două fotolii confortabile şi o măsuţă joasă, cită plastic. O mică sală de baie învecinată, fără uşă, fără fereastră, fără cadă, numai cu un duş, o chiuvetă şi un closet.

Era oare prizonieră? Ea nu ştia unde se afla. Nu mai ştia ce să creadă. De cât timp era acolo? Cât timp s-a scurs de atunci… Nu! Nu voia să se mai gândească la lucrul acela! Atroce. Acele împuşcături în noapte. Acele strigăte. Uşa deschizându-se brusc… Şi oamenii aceia aplecaţi asupra ei ţinând-o strâns. Şi injecţia. Şi urletul acela oribil – era Laetitia care urla.

Îşi amintea că a auzit-o urlând tocmai înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Şi din nou împuşcături şi o explozie. Şi pe urmă, nimic. Lâetiţia era moartă. Don Orso era mort. Ştia. Nu a avut nevoie să-i spună pentru a şti. Simţea. Totuşi ei au ţinut să-i spună. O înlănţuire tragică, au spus ei, o teribilă nenorocire. Nu au vrut asta… Ea le ascultase explicaţiile. Fără să le creadă, dar şi fără să le pună la îndoială. Le înregistrase pur şi simplu, aşa cum erau, şi puţin câte puţin se mulţumi cu ele. De cât timp?… Au mai fost şi alte injecţii după acea noapte. Nu-şi aducea aminte de nimic. De nimic… în afară de acel urlet oribil ca şi cum moartea ar fi urlat în ea. Moartea în ea… Acel urlet nu voia să-l mai audă! Dumnezeul meu, acel urlet… Dumnezeul meu, eliberează-mă de acel urlet! Eliberează-mă!

Se scufundă într-un somn letargic cu certitudinea că-şi va găsi liniştea: fusese văzută de un doctor ce-i dăduse tot ce trebuia.

Se trezi două ore mai târziu. Urletul dispăruse; nu-i mai păstrase nici măcar amintirea.

Nu era decât linişte. Numai linişte şi conştiinţa intensă a unei duferi absente, dar gata să revină şi să o facă la cea mai mică greşeală a sa, la cel mai neînsemnat gând. La ce nu trebuia oare să se gândească?

Se gândi atunci la David. Şi deodată, ca şi cum un baraj s-a sfărâmat în ea, realitatea zilelor şi orelor pe care le-a trăit au năpădit-o cu violenţă. În special ultimele ore… Şi miza lor: viaţa sau moartea omului pe care-l iubea.

Făcuse oare bine? Se putea oare încrede în ei? De ce avea această impresie că-i ascundeau ceva? Au minţit-o ei? De ce să o fi minţit? Ca să-l ucidă? Nu avea niciun sens! Nu câştigau nimic din asta! De ce voiau să-l omoare? Ei i-au spus că vor numai să-i vorbească, să-l aducă pe calea cea bună, să-l scoată din capcana în care a intrat. Preşedintele i-a spus-o. Ea îl văzuse pe Preşedinte.

Preşedintele!

„Te cred. Eu pot să-i fiu salvatorul… dar trebuie să-l văd…”

El nu putea să fi minţit. Nu el! Nu, ea era sigură, Preşedintele îi spusese adevărul: voia cu adevărat să-l ajute pe David.

Cineva bătu la uşă.

A aşteptat ca ea să splină „intraţi” înainte de a intra în cameră.

Bărbatul era singur. Ea l-a recunoscut imediat. Nu-şi amintea numele său dar îl văzuse în acelaşi timp cu Preşedintele. Era tânăr; capul pleşuv accentua aspectul rumen al feţei. Totul era rotund la el şi părea bun.

Ochii săi erau totuşi ciudaţi, cenuşii, cu o urmă fină, albă, încercuind irisul şi pupila. Nişte ochi ca nişte ţinte de

care părea că se foloseşte pentru a te aranja mai bine.

Olivia de-abia i-a vorbit în cadrul primei lor întâlniri, dar instinctul ei îi spunea că poate avea încredere în el. Nu ştia de ce; nici nu căuta de altfel să afle: după ce a fost atât de zdruncinată de evenimente, nu mai era în măsură să analizeze, orice ar fi fost. Prea multe lucruri s-au întâmplat. Prea repede. Prea multe elemente îi scapă. În clipa aceea, în ce se putea încrede în afara instinctului?

Orbul Preşedintelui se prezentă şi o salută. Se numea Thomas Galland. Olivia se gândi că nu-şi aminteşte să fi auzit pronunţându-se acest nume. Se întreba dacă nu era numele celuilalt bărbat, mai în vârstă şi cu barbă fină şi cenuşie cu care se întreţinuse îndelung în orele ce au urmat sosirii sale în acel loc. Renunţă aproape imediat, lucrul acesta neavând importanţă. Şi în orice caz ea prefera să aibă de-a face cu acesta, din instinct.

— Avem o problemă, spuse Galland fără înconjur. Şi sper că aici ne veţi putea ajuţi: să o rezolvăm. De asta sunt aici… Tot nu ne-a contactat, lăsă el să-i scape pe un ton neutru, fără să o scape din ochi pe Olivia.

— Nu v-a contactat, bolborosi Olivia, neîncrezătoare. De ce?

— Nu ştiu.

Olivia păli brusc. Murmură:

— Trăieşte, nu-i aşa?… Nu mă minţiţi…

— Nu! exclamă Galland. Fără îndoială! Trăieşte, liniştiţi-vă. (Avea un aer încurcat.) Vă jur că este adevărat. Puteţi să mă credeţi. Trăieşte şi a primit mesajul nostru.

— Sunteţi sigur?

— Da. Acum mai bine de opt ore. Ne-a confirmat. Este de neînţeles… Ar fi putut reacţiona demult. Aş dori aprobarea dumneavoastră.

— Aprobarea mea?

— Ca să fiu sincer, aş dori în special să ştiu dacă ne-aţi spus tot, cfacă nu mai există un alt mijloc de a-l

contacta… Cineva sau un loc anume, nu ştiu.

— Nu! protestă Olivia. V-am spus adevărul! Nu mai este nimic în plus… Nimic din ceea ce ştiu eu, adăugă ea încet.

— Bine.

— Mesajul, spuse Olivia după o scurtă ezitare, ce zice?

Galland îi dădu conţinutul mesajului.

— Asta este tot?

— Este tot ce putem noi să facem.

— Tot…

— Da. O ştiţi prea bine.

Olivia reflectă o clipă. După care lăsă să-i scape o uşoară plângere.

— Oh, dumnezeul meu!… El nu vă crede. El nu poate să vă creadă!

— De ce?

— Nu există provenienţă! Mesajul vostru nu are provenienţă! Pentru el, mesajul nu poate proveni decât de la cei care i-au ucis fiul, cei care au încercat să ne ucidă… Dumnezeul meu! Nici nu va ţine seama de el. Înţelegeţi? Nu va vrea să ţină seama de el!

— Dumnezeu din cer! scăpă Galland, consternat.

— Trebuie să-i transmiţi un alt mesaj! reluă foarte repede Olivia.

Trebuie să-l transmit eu! trebuie să mă lăsaţi să-l văd! auziţi?

— Este imposibil, spuse Galland. Nu putem face asta.

— Nu puteţi… Dar aţi promis! strigă din nou Olivia, înnebunită de îngrijorare. Preşedintele mi-a dat cuvântul! Lăsaţi-mă să-l văd, eu îl voi convinge. Vă implor!

— Nu este vorba de asta! Noi – acţionăm întotdeauna după ordinele Preşedintelui. Dar nu putem să-l contactăm. Nu mai avem niciun mijloc de a o face. Prietenii dumneavoastră corsicani l-au părăsit.

— Nu este adevărat.

— Ba da, este adevărat. Din nefericire. Nu ştim de ce, dar aşa este. L-au părăsit.

— Este absurd, murmură Olivia, descumpănită. De ce ar fi făcut-o…

Se întrerupse brusc. Centi: anni! David îi vorbise de avertismentul lui Santu Mavrone. Centu anni!… Olivia crezu că leşină. Se cramponă din toate puterile de braţele fotoliului în care sta. Îşi încrucişă privirea cu aceea a omului Preşedintelui. Se întoarse scuturând încet din cap.

— Ştiţi de ce au făcut asta, nu-i aşa? spuse Galland.

Daţi explică. Îi împărtăşi şi teama ce i-o inspira această evoluţie a situaţiei.

— Nu atât de consecinţele obiective mă tem, spuse ea, ci de acelea ce pot apărea asupra lui. În el.

— Vă este frică să nu clacheze, nu-i aşa?

— Din contră, spuse ea dând din cap cu tristeţe. Din contră… într-un anumit fel el trebuie să fie mulţumit de ceea ce se întâmplă. (Ea ezită, cu privirea pierdută şi îşi aprobă în linişte propriile cuvinte.) Da, într-un anumit fel, cred că pot spune asta, spuse ea plină de tristeţe.

— Este nebun.

Olivia rămase nemişcată, tăcută.

— Dacă ceea ce spui este adevărat, este nebun! repetă Galland cu putere.

Olivia scutură încet din cap.

— Nu nebun, spuse ea cu o voce slabă. Nu. Este rănit… Rănit de moarte. (Se întoarse către omul Preşedintelui.) Puteţi să înţelegeţi asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu… Nu ştiu dacă pot să înţeleg un astfel de lucru, răspunse Galland ce înţelegea foarte bine. (Se uită ţintă la Olivia. Pe urmă dădu din cap, sigur de el din nou şi de ceea ce trebuia sau nu să înţeleagă.) Să admitem ceea ce spuneţi, să admitem că ştie că nu mai are nicio şansă. Să admitem chiar că lucrul acesta îi face plăcere…

— N-am spus asta.

— De acord. Retrag cuvântul „plăcere”… în toată această chestie un lucru nu merge. Chiar două. Nu este idiot… şi mai sunteţi şi dumneavoastră!

— Eu?

— Da, dumneavoastră! Chiar dacă nu-i pasă de consecinţe în ceea ce-l priveşte – ar fi putut intra în contact. Nu ar fi fost decât pentru a înţelege mai bine situaţia şi să vă protejeze mai bine! Nu credeţi?”

— Nu ştiu…

— Eu ştiu. Altfel nimic nu se leagă. Nimic… Nici cu ceea ce ne-aţi spus despre el… Nici cu maniera în care s-a comportat cu dumneavoastră. Pot să vă spun că până acum a făcut totul pentru a vă pune la adăpost. Ar fi trebuit să intre în contact. Din cauza voastră! Numai din cauza voastră!

Olivia a pălit brusc.

— Numai dacă nu mă crede moartă, spuse ea.

— Moartă!?

— Este singura explicaţie.

— Este absurd! De ce să vă creadă moartă? strigă Galland înspăimântat – imediat fu străbătut de un gând ce-l doborî: o femeie murise în Corsica şi chiar Saint-Gilles crezuse că era vorba de Olivia Lucas!

Olivia scruta faţa omului Preşedintelui şi înţelese că ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi ea. O cuprinse o nelinişte surdă, ce se accentuă imediat atunci când sesiză confuzia ce-l cuprinsese pe omul Preşedintelui. Murmură:

— Trebuie să existe un mijloc de a…

— Numai el ne poate contacta, spuse Galland după ce şi-a marcat perplexitatea cu o strâmbătură, şi dacă vă crede moartă… Nu văd într-adevăr cum putem să-l scoatem din impas. Nici cum putem ieşi noi, adăugă ca pentru sine.

— Nu este posibil! Trebuie să-l prevenim!

— Să-l prevenim… Cum?

— Trebuie să-l prevenim! Trebuie!

— Calmaţi-vă… V-am spus că nu mai avem niciun mijloc de a-l contacta.

— Ba da! Există un mijloc!

— Care? întrebă Galland pe un ton neutru.

— Jurnalele! răspunse foarte repede Olivia, o fotografie! Publicaţi o fotografie de-a mea cu un interviu, orice… Dar să afle că sunt vie!

— Imposibil, făcu Galland după o ezitare.

— Vă rog.

— Nu putem face asta…

— De ce?

Suferinţa cumplită a tinerei femei îl mişcă pe Galland. El se crispa.

— Îmi pare rău, spuse el. Este imposibil.

— De ce? repetă ea cu o voce surdă.

— Nu pot să vă spun. Nu încă. În interesul dumneavoastră. Ai vostru ca şi al lui. Aveţi încredere în mine, vă rog. (Ezită.) în orice caz, lucrul acesta' ne-ar lua prea mult timp. Şi nouă ne lipseşte timpul. (Ezită din nou.) Poliţia era cât pe ce să-l prindă azi dimineaţă, adăugă el pentru à o convinge de buna sa credinţă – o regretă însă imediat că a spus-o.

— Ôh, Dumnezeul meu! gemu Olivia. Dar mi-aţi promis că poliţia nu va interveni!

— Liniştiti-vă, noi vom… Nu se va mai întâmpla, afirmă Galland, ştiind în mod sigur – episodul de pe Champs-Élysées îi demonstrase aceasta – că o nouă intervenţie a poliţiei putea apărea în orice moment şi nimeni nu o putea împiedica'.

Maşina era parcată între două lampadare, lângă grădinile Ranelagh, în faţa ambasadei Afghanistanului. Dintre toate maşinile staţionate pe bulevardul Raphael, era cea mai puţin luxoasă maşină şi dintre puţinele franţuzeşti.

Doi funcţionari ai D.S.T.-ului erau aşezaţi în faţă. Cum erau aşezaţi, puteau supraveghea fără să atragă prea mult atenţia intrarea unui imobil somptuos vecin cu ambasada: distingeau în întregime peronul de la intrare şi, printr-un perete de geam, o parte din holul de intrare în marmură gri, scăldat în lumină şi plin de plante verzi: nu vedeau bazinul şi fântâna, nici fotoliile dispuse împrejur.

Celor doi oameni de la D.S.T. nu le era frig dar ştiau că lucrul acesta nu va întârzia: de abia sosiseră şi se anunţase la buletinul meteorologic că temperatura la Paris, în această noapte, va coborî până la două grade sub zero. Nu ştiau cât timp va trebui să stea acolo, dar nu-şi făceau deloc iluzii: oricât ar fi, până la sfârşit vor fi îngheţaţi complet. De la sosirea lor, singurele fiinţe umane pe care le-au zărit pe bulevardul Raphael au fost poliţişti, într-o maşină de patrulare – maşina nu se oprise: comisariatul fiind prevenit de „supravegherea specială de la ambasada Afghanistanului”.

Era trecut puţin de ora 21 când emiţător-receptorul se auzi în interiorul maşinii D.S.T.-ului.

Câinele albastru cheamă câinele roşu… Câine roşu răspunde…

Bărbatul aşezat la volan luă microfonul. Tovarăşul său, mai în vârstă, nu făcu niciun gest.

— Câinele roşu ascultă…

— Ne apropiem… Probleme?

— Nu sunt probleme.

— O.K., vă părăsim… Noapte bună, câine roşu…

Comunicaţia radio se întrerupse. Cel mai în vârstă dintre cei doi dădu încet din cap fără să părăsească din ochi norii de ceaţă ce începeau să cuprindă arborii negri şi peluzele grădinii.

— Noapte bună, repetă el cu voce joasă; pe urmă înjură.

Celălalt bărbat nu se mişcă. Amândoi s-au aşezat mai

bine în scaune, în linişte, cu mâinile în buzunarele paltoanelor, cu o singură grijă: să dea cât mai puţin timpului ce se va scurge. Amândoi, poate s-ar fi comporta într-un mod diferit dacă ar fi ştiut că acele clipe erau ultimele din viaţa lor.

Trei minute mai târziu, o puternică şi luxoasă limuzină de culoare gri s-a angajat încet pe bulevardul Raphael. Încetini în dreptul ambasadei Afghanistanului, păru că se opreşte, pe urmă îşi continuă drumul pentru a se opri la patruzeci de metri mai departe şi parcă lângă trotuar. Coborî un om; o siluetă întunecată. Ezită, după care traversă strada pentru a ajunge la trotuarul mare, plantat cu arbori, ce se întindeau de-a lungul imobilelor, ezită din nou, după care începu să înainteze în direcţia ambasadelor.

Atunci s-au auzit voci în noaptea rece. Invizibile, auzindu-se numai între ele. Ca nişte demoni conversând în întuneric.

— Pândar către Mormânt… Pândar către Mormânt…

— Mormânt, ascult…

— Soseşte.

— Bine… Staţi pe poziţiile voastre.

— Şi cei doi poliţişti?

— Dacă se mişca, neutralizaţi-i.

— Trebuie să-i omorâm?

— Dacă se mişcă, da. Utilizaţi HK-urile.

Bărbatul de pe trotuar continua să înainteze. Efectua mici ocoluri pentru a evita băltoacele. Traversă o porţiune de trotuar iluminat printr-o reflecţie de lumină şi o clipă se păru că lumina se concentrează asupra gulerului alb.

— Mormânt către Legătură… Mormânt către Legătură…

— Legătură… Am auzit. Cain este alertat.

— Îl vezi?

— Nu. Nu văd decât primul etaj. Cain este la al doilea cu fata. – înţeles… S-a făcut…

— Mormânt către Scarecrow.

— …Scarecrow…

— Se mişcă ceva?

— Nu. Totul doarme.

— Câinele roşu?

— Câinele roşu tocmai a adormit.

Victor Karmann aruncă o ultimă privire în spatele lui înainte de a se îndrepta înspre intrarea din marmură gri a imobilului învecinat cu ambasada Afghanistanului. Zărise cei doi bărbaţi din maşina parcată un pic mai departe de cealaltă parte a bulevardului, dar nu era neliniştit: acest gen de supraveghere, în acel loc, nu era deloc neliniştitor; era mai degrabă un lucru obişnuit. Şi apoi, era pradă unei alte viziuni: lumina care strălucea la ferestrele de la etajul doi al imobilului; îi lumina de la primul nivel al duplexului său. Această lumină avea un sens: semnifica faptul că Miwako era acolo şi îl aştepta.

Formă codul de la uşa de la intrare şi două uşi de sticlă s-au deschis în faţa lui. Intră în hol şi se îndreptă spre unul dintre cele două lifturi – nu folosea niciodată scările: era un efort inutil; şi găsea foarte plăcut să aştepte liftul ascultând murmurul delicat al fântânii din hol.

Nu trebuia să se întoarcă acasă; nu era deloc prudent. Poate ar fi trebuit chiar să şi dispară. Ştia toate astea. Dar lucrul acesta mai putea aştepta încă douăzeci şi patru de ore. Miwako îl aştepta. Era ziua ei. Ea se ocupa de el cum numai ea singură ştia. Putea să-şi permită. O ultimă dată. După aceea va dispărea. Din nou. Vor mai fi alte fete, bineînţeles. Dar nu ca Miwako. Miwako era unică. Miwako era… specială. Mai ales mâinile sale erau speciale. Într-o clipă, ele îl dezbrăcau, rapide şi uşoare ca nişte aripi şi îl spălau, uşoare şi dulci ca nişte fulgi; pe urmă îl masau, insistente şi încete; pe urmă, din nou

uşoare şi precise ele îi parcurgeau tot corpul pentru a-i oferi plăcere, din ce în ce mai uşoare, din ce în ce mai precise, întârziind asupra locurilor celor mai secrete, declanşând unde de necrezut şi ghidându-le cu ştiinţă, râuri delicioase, într-o convergenţă înnebunitoare, enormă, insuportabilă… Atunci mâinile îl abandonau. Atunci sexul lui Miwako îl înghiţea pe al său, liniştindu-l mai întâi, pe urmă făcându-l să vibreze într-o altă manieră. Sexul lui Miwako era de asemenea special, gândi Karmann. Era într-adevăr. Ca o menghină. O dulceaţă ce te cuprindea în întregime; o dulceaţă ce se putea strânge împrejurul tău cu o putere de necrezut să te strângă şi să te facă să mori de plăcere, mult, mult timp. Foarte mult timp.

Karmann se gândea la toate astea intrând în ascensor, la corpul suplu şi subţire al lui Miwako, la rotunjimile sale ample şi ferme. Se mai gândea încă în momentul în care ajunse la etajul respectiv şi înainta spre uşa apartamentului său.

De-abia deschise uşa când simţi o lovitură de o violentă nemaipomenită în şale, în acelaşi timp fiind împins cu brutalitafe înainte. Picioarele nu i-au mai susţinut şi s-a prăbuşit la păruşni. A vrut să se ridice. Întoarse capul şi văzu, prea târziu pentru a o evita, ţeava unui pistolet măturând aerul. Avu impresia că faţa, în special nasul, i-au făcut explozie.

Să intre neobservat în imobilul lui Karmann nu a fost simplu, darjucas a reuşit în final.

Începuse prin a chema portarul, dintr-o cabină telefonică din apropiere, dându-se drept un funcţionar din serviciile de livrare ale unui mare magazin parizian; prin acest telefon a aflat etajul apartamentului lui Karmann. După aceea, pentru a înşela vigilenţa portarului care din locul său putea supraveghea în acelaşi timp holul intrării principale şi întărea de serviciu, chemase pompierii. Se dăduse de data aceasta drept portarul imobilului şi inventă

povestea „unui ascensor blocat cu cineva înăuntru şi cu un început de fum în cuşca scărilor”. Nu a trebuit să aştepte mult timp. A profitat de agitaţia şi confuzia create pentru a intra în imobil pe intrarea de serviciu.

S-a dus în parcarea de la subsol şi a fost satisfăcut să constate că, aşa cum a presupus, lifturile coborau până acolo: putea deci să ajungă la etajul doi fără să fie văzut. A decis totuşi să aştepte până la ora 19 şi 30 de minute înainte de a o face. Ascensoarele puteau foarte bine să fie reglate să oprească la parter, uşile lor deschizându-se o clipă în faţa cuştii portarului… Nu a vrut să-şi asume acest risc. Şi cu atât mai puţin că până la ora 19 şi 30 de minute – era încă un lucru spus portarului la telefon – „la ora 19 şi 30 de minute fix vă voi spune personal!”, portarul îşi termina ziua punând în funcţiune codul ce comanda deschiderea şi închiderea uşilor imobilului. Dacă liftul se mai oprea sau nu la parter, nu mai avea nicio importanţă: portarul nu mai era acolo să-l vadă. Aşteptase deci preţ de vreo două ore ascuns în întunericul parcării de la subsol, rupt de lumea de la suprafaţă, ignorând intrările şi ieşirile din imobil – ignora totul, cu precădere sosirea unui cuplu format dintr-un bărbat de talie mijlocie fără semne particulare şi o femeie, tânără, elegantă, tipul asiatic; nu văzuse modul în care o ţinea de braţ bărbatul pe tânăra femeie şi paloarea fetei acesteia şi expresia ochilor ei. Lucas aşteptase chiar şi după ora 19 şi 30 de minute. Aşteptase încă vreo douăzeci de minute înainte de a risca să urce cu liftul şi să ajungă – fără să facă oprire la parter – la etajul doi.

Acolo s-a aşezat pe scările ce duceau la etajul trei şi aşteptarea sa a reînceput. Nu i-a fost teamă că va fi descoperit: nimeni – datorită stării mochetei ce acoperea scările – nu folosise vreodată scările. Singura lui grijă, care i-a făcut aşteptarea şi mai insuportabilă, a fost aceea să nu vină Karmann, dintr-un motiv sau altul. Avea nevoie de

Karmann pentru a-i atrage pe ceilalţi… Se întrebase ce va face. Se întrebase ce va face în cazul în care Karmann ar veni, dar ar refuza să participe la capcana pe care voia să o întindă. A avut chiar timp să se întrebe asupra a ce va face Karmann şi ceilalţi în cazul în care capcana sa ar funcţiona… Trebuia să-i ucidă. O dorea… Dar o întrebare ciudatăse interpusese printre gândurile sale. O întrebare tulburătoare. O întrebare stresantă: cum îi va omorî? Cum? îi voi ucide, îşi spusese, şi imediat îşi dăduse seama că răspunsul nu era suficient. Îi voi omorî, şi-a spus din nou. Mă voi gândi la Michaël, la Olivia, şi îi voi ucide. Cum? Da, mă voi gândi la Michaël şi la Olivia şi îmi va fi uşor să-i ucid. Nu! Nu mă pot gândi la ei ucigându-i. Nu făcând asta! Şi totuşi va trebui… Cum? Mă voi gândi la ei şi-mi va fi uşor să o fac. Uşor. Cu siguranţă, uşor. Cum?… Nu-i vei putea ucide pe toţi în acelaşi timp. Va trebui să-i nimiceşti unul după altul… Cum? O voi face!… Cum?… Să vedem pentru primul. Dar pentru al doilea, al treilea?… Nu ştiu cum dar o voi face. O voi face!…

Aşteptarea sa a urmat nesfârşită şi s-a terminat prin înlăturarea acelei întrebări din capul său şi trecerea la cu totul altceva. Chiar înainte de sosirea lui Karmann, gândul i-a fost acaparat în întregime de un detaliu de care şi-a dat seama în acel moment şi numai în acel moment: Karmann locuia la câteva sute de metri de prima ascunzătoare, lângă Muette, unde fusese împreună cu Olivia. De obicei, acest fel de coincidenţe îl lăsau rece. Dar de data aceasta era cu totul altfel: i se părea că exista un sens şi că trebuia să-l găsească cu orice preţ. Nu găsise nimic, bineînţeles. În afară de ce să se culpabilizeze şi să se tortureze un pic. Lucrurile ar fi fost altfel dacă s-ar fi ocupat de Victor Karmann mai devreme?

Nu mai avu timp să răspundă la această întrebare: ascensorul pornise. Se oprise o clipă mai târziu la etajul doi şi un bărbat ieşi din lift. Un om cu părul alb, leonian. Şi

David s-a repezit în spatele omului, plin de o ură violentă, de necontrolat.

— Legătură către Mormânt! Legătură către Mormânt.

— Mormânt ascult.

— Karmann nu este singur! Este un bărbat împreună cu el!

— Este imposibil.

— Omul este înarmat. Mai degrabă mare. Brunet. Aşteptaţi... în numele lui Dumnezeu! Este Lucas!

— Liniştеşte-te! Unde este Cain?

— Tot la etaj! Nu îl văd!

— Anunţă-l!

— Imposibil. A închis radioul!

— Părăseşte-ţi poziţia. Ajută-l pe Cain. Îl trimit pe Pândar cu voi... Pândar ai auzit?...

— Da.

— Executarea!... Scarecrow!... Scarecrow!

— Scarecrow ascult...

— Tu îl controlezi pe Câinele roşu. Bruiază-i. Dacă mişcă, ucide-i!

Primul lucru care l-a frapat pe David a fost muzica, în surdină, venind de undeva din apartament. Pe urmă luminile aprinse. Era cineva! Pe urmă scara, în faţa lui, şi în susul scărilor, o uşă mare dublă. Muzica venea de acolo de sus. Mai era cineva!

David apăsă cu putere ţeava Colt-ului 45 pe fruntea lui Karmann. Acesta era la pământ, pe spate: jumătatea inferioară a fetei plină de sânge, cealaltă jumătate eraja fel de albă precum parul său: ochii îi erau dilataţi de frică. Înghiţea sângele ce-i curgea în gură cu un zgomot oribil.

— Nu mă ucide! gemu el.

— Cine este acolo sus?

— Lucas, ştiu că tu eşti! Nu mă ucide, pot să te ajut...

— Cine este acolo sus? repetă David printre dinţi.

— O fată.

— Ce fată?

— O fată pur şi simplu! O târfă!

— În picioare! făcu David îndepărtându-se. Spune-i să coboare.

— Da. Da.

Karmann se ridică în timp ce David se postă lângă scară, în afara privirii.

— Haide! ordonă cu o voce joasă.

— Miwako! Eu sunt, Vie!… Coboară, dacă vrei!

Primul nivel al apartamentului nu era decât o cameră imensă organizată în jurul scărilor încadrate de plante verzi gigantice. Pe cele două laturi opuse pereţii erau înlocuiţi cu geamuri dând unele înspre bulevardul Raphael, altele spre o grădină interioară şi alte imobile.

— Miwako! Mă auzi! strigă din nou Karmann, la un semn al lui David. Miwako! Coboară, te rog! Eu… Eu nu pot să urc! auzi? Miwako!

Tot niciun răspuns. Nu se auzea decât muzica, în surdină, insistentă.

— Nu poate să audă din cauza uşilor, se lamentă Karmann. Îşi tamponă uşor partea de jos a feţei cu o batistă de mătase. Este din cauza uşilor, repetă el, în mod jalnic, scuzându-se. Din cauza uşilor!…

— Încă, ordonă David cu voce joasă. Mai tare.

Karmann rămase mut. Expresia fetei sale şi muzica deodată mai tare îl făcură pe David să înţeleagă că uşa din susul scărilor s-a deschis. Dar ceva îl intrigă imediat: mirarea din privirea lui Karmann şi ezitarea din vocea sa.

— Miwako?… Miwako, vino, te rog… Miwa…

Vocea lui Karmann se sugrumă. David văzu ochii săi rotunjindu-se de teroare şi gură deschizându-se pentru a urla. Două împuşcături răsunară, seci, ca nişte petarde. Karmann tresări; îşi duse mâna stângă la piept şi întinse dreapta în gol în căutarea unui sprijin ce nu exista; pe

urmă căzu într-un foşnet de haine; capul său lovindu-se de mochetă, produse un sunet înfundat.

David, uimit, auzi un prim scârţâit. Pe urmă un altul. Şi încă unul. Cineva cobora scara! printre frunzele plantelor gigantice ce-l ascundeau, văzu silueta unui om apropiindu-se de corpul lui Karmann, îngenunchind şi îndreptând atenuatorul de zgomot al armei sale asupra capului. Încă o împuşcătură, seacă. Părul alb şi leonian se ridică umflându-se şi căzu murdar de o pată brună. Ucigaşul puse arma pe podea şi, fără să-şi schimbe poziţia, luă un obiect de culoare neagră din interiorul bluzei sale.

— Cain către Legătură… Cain către Legătură… Răspunde. (Un zbârnâit.) Cain către…

David ţâşni.

Se descoperi încovoindu-se, cu Coltul 45 la capătul mâinilor întinse. Ucigaşul avu o tresărire de surpriză şi se prăvăli pe o parte.

— Nu mişca! spuse David. Mai ales nu mişca. (Ucigaşul îl privea năucit.) Întinde-te pe spate. Mâinile şi picioarele îndepărtate. Repede! Repede! (Omul ascultă.)

Un zbârnâit răsună undeva pe podea. David zări aparatul de emisie-recepţie portabil lângă corpul lui Karmann şi auzi aproape imediat apelurile;

— Cain! Nu interveni! Lucas este împreună cu Karmann! Repet: Lucas este împreună cu Karmann. Nu interveni! Aşteaptă întăriri! Cain! auzi? Ce se întâmplă, la dracu’! Răspunde!…

David reacţionă imediat. Luă aparatul şi-l înconjură pe ucigaş; îi puse ţeava pistolului pe vârful capului său.

— Răspunde-le, repede!

— Ce să spun? întrebă omul luând aparatul.

— Spune-le că totul merge bine. Că m-ai omorât şi pe mine împreună cu Karmann. Haide!

David văzu că tremură şi lucrul acesta îl linişti un pic.

— Cain chemă Legătura…

— Cain! Unde eşti? Ce se întâmplă?

— Totul este în regulă. Lucas a murit.

— Ce?

— Nu ştiam că era el. L-am omorât în acelaşi timp cu Karmann.

— În numele lui Dumnezeu! Aşteaptă o secundă!… (Un zbârnâit interminabil.) Nu te mişca, Cain. Soseşte Mormânt. Urcăm.

— Nu!…

— Calm, Cain! Rămâi unde eşti, este un ordin! Terminat. (Aparatul zbârnâi din nou.)

David crezu că-i va sări inima din loc. Înjură.

— Nu sunt vinovat! strigă ucigaşul lăsând aparatul.

— Câţi sunt jos? întrebă foarte repede David apăsând cu putere ţeava pistolului asupra capului omului.

— Trei! Nu! Patru cu Legătura!

— Unde?

— Câte o maşină la fiecare capăt al bulevardului.

— Cine este Mormânt?

— Mormânt comandă.

— Maşina sa?

— Nu ştiu unde este…

— Minţi?

— Nu! Tu jur că nu…

David îl lovi cu patul pistolului. O lovitură violentă în vârful frunţii. Ucigaşul se îndreptă gemând. O a doua lovitură în tâmplă de data aceasta; capul omului căzu cu greutate pe podea, se rostogoli pe o parte şi rămase nemişcat.

David porni spre uşa de la intrare, o deschise ghemuindu-se şi ţinând cu Coltul 45 în direcţia scărilor. Nimic. Dar se auzeau zgomote de paşi, în jos, în hol.

Să fugă! Dar pe unde? Liftul! Era singura posibilitate: să iasă pe la subsol pe uşa de serviciu. O să-l vadă în stradă! Dar nu se vor aştepta să-l vadă acolo. Nu se vor

aştepta să-l vadă deloc. Eşti mort! Ei cred că eşti mort!

Ascensorul era încă la etajul doi. Se repezi înăuntru, apăsă pe butonul subsolului şi se ghemui pe fundul cabinei. Uşa se închise în sfârşit. Ascensorul săltă şi începu să coboare.

Am făcut o greşeală! Ascensorul este o greşeală! Nu aveai de ales! Calmează-te. Gândeşte-te Ei te cred mort. Nu au niciun motiv să fie neîncrezători. Vor vedea semnalul luminos! Da, îl vor vedea dar nu vor şti de unde vine ascensorul şi nici unde se duce…

Ascensorul se opri cu o zdruncinătură.

Uşa Culisă într-o parte descoperind ochilor lui David neîncrezători, îngroziţi, marmura gri din holul de la intrare, pe urmă un bărbat cu haine închise la culoare şi cu părul gri ce înainta în centrul holului, pe urmă un altul, foarte aproape la stânga, cu un aparat emisie-recepţie portabil în mână care se întoarse. Un ţipăt în hol. David deschise focul cu frenezie. Într-un vacarm înspăimântător îl văzu pe omul cu aparatul de emisie-recepţie dându-se înapoi gesticulând şi prăbuşindu-se; continuă să tragă în direcţia unde credea că văzuse un alt bărbat aruncându-se; continua să tragă la întâmplare în hol până în momentul în care uşa liftului se închise complet. Simţi liftul coborând din nou. Nu te gândi! Acţionează! Acţionează! ¿coase încărcătorul Colt-ului 45, introduse altul şi introduse un glonţ pe ţeavă chiar în clipa în care liftul se opri. Apăsă pe butonul etajului doisprezece şi ieşi fugind în obscuritatea parcării. Ajunse la uşa de serviciu şi o deschise.

Frigul îi îngheţă faţa. Uşa era învecinată intrării în parcarea subterană în josul unei rampe de acces. Zări imediat agitaţia de sus, din partea lui dreaptă: zgomot de paşi pe trotuarul din faţa imobilului; chemări; o voce bărbătească dădea ordine scurte. Motorul unei maşini se auzi în noapte apropiindu-se. Maşina frână brutal şi David auzi o rafală de pocnete pneumatice şi zgomotul

geamurilor ce se spărgeau. Un bărbat urla îngrozitor. Încă o rafală şi urletul încetă. Asupra cui au tras? se întrebă David cu oroare. În numele lui Dumnezeu! Trag asupra oricui! Ucid pe oricine! Porni în susul rampei de acces. Maşina sa era la treizeci de metri pe stânga: a ajuns să-i audă fără să fie reperat, era salvat. Ucigaşii blocau cele două capete ale bulevardului, dar mai exista o străduţă ce ieşea în mijlocul bulevardului: ea dădea în bulevardele exterioare.

Ucigaşul îi vorbise de a treia maşină! Unde era a treia maşină?

David ţâşni pe trotuar şi numai atunci văzu ucigaşul în dreapta sa, supraveghind bulevardul şi faţadele imobilelor, cu un pistol mitralieră cu amortizor de zgomot în mâini. Ucigaşul se întoarse şi îl zări la rândul său. Nu mai avu timp să strige; sau strigătul îi fu acoperit de împuşcăturile Colt-ului 45; se frânase în două şi se prăbuşi dând înapoi. David trase trei reprize în direcţia siluetelor de pe peronul imobilului, după care începu să fugă în direcţia maşinii sale. Ţipete au răsunat în urma lui; pocnete în rafale; grilajul de fler de pe partea sa stângă a răsunat, după care un parbriz se sparse chiar în faţa lui, chiar în momentul în care părăsea trotuarul. Nu traversă strada; continuă să fugă de-a lungul vehiculelor staţionate. Nu mai trăgeau asupra sa. Înţelese deodată de ce: în faţa lui, acolo jos, o maşină era pe cale să iasă din locul de parcare!

David nu-şi încetini cursa şi, în loc să se ducă la maşina lui ce era imediat în apropiere – nu ar fi avut niciodată timpul să demareze – intră pe o mică străduţă de pe partea stângă. Parcurse vreo zece metri şi se ghemul între două maşini parcate de-a lungul trotuarului. Acolo, într-o clipă, introduse un încărcător amestecat, cu glloanţe obişnuite şi Glaser, în Coltul 45 şi altul îl strânse între dinţi. Pândi zgomotul motorului crescând pe bulevard.

Zgomotuf! Trebuia să se încreadă în zgomot! Zgomotul motorului maşinii se amplifică încă, deveni foarte apropiat pentru *a se* atenua brusc şi un scrâşnet de roţi răsună în toată strada. În fracţiunea în care motorul maşinii se ambală din nou, David se ridică în picioare şi aproape instantaneu trase în partea din faţă a maşinii, spărgându-i parbrizul, pe urmă făcându-i să-i explodeze flancul drept în timp ce-l depăşea; continuă să tragă pivotând; maşina făcu un salt într-o parte, lovi un autovehicul staţionat şi se opri.

David se îndepărta deja încărcând Coltul 45 din fugă. Ţâşni pe trotuarul din dreapta al unei străduţe, se ghemui chiar înainte de colţul bulevardului Raphael, cu spatele la o clădire şi armă Coltul. Maşina sa, un Volvo, era la mai puţin de 15 metri. Îşi ţinu respiraţia şi auzi ceea ce se aştepta: un zgomot de paşi ce se apropiau pe bulevard! Un alt zgomot îl electriză: motorul maşinii asupra căreia deschisese focul! Cineva încerca să o pornească!

Să se mişte! Acum! După aceea va fi prea târziu!

Fără să se ridice îndreptă Coltul 45 în faţă, îşi schimbă centrul de greutate pe piciorul drept şi făcu o jumătate de întoarcere, precum o mişcare de compas, şi deschise focul fără să mai ochească în umbra trotuarului bulevardului Raphael. Un ţipăt de durere. O siluetă se aruncă într-o parte, în spatele unui arbore. Încă un ţipăt: omul era rănit şi chema ajutoare.

David se repezi înspre Volvo. Era gata de a demara, cu roţile întoarse, cu cheile în contact, cu frâna de mână scoasă din funcţiune. Demară. Porni de-a lungurl trotuarului. David nu se gândea decât la a treia maşină. Unde era oare? Nu văzu bărbatul de la capătul străduţei ce-l ochea. Când îl zări, auzi sunetul sec al gloanţelor ce străpungeau caroseria Volvo-ului. Pe urmă simţi o durere pătrunzătoare în braţul stâng şi un cadran de pe tabloul de bord se sparse. Strivi până la fund pedala de acceleraţie, ajunse la sfârşitul bulevardului şi, fără să încetinească,

viră pentru a se angaja pe bulevardele exterioare.

De cât timp zace acolo? Şi durerea ce nu-l slăbea deloc! Cât timp va mai suferi oare?

Luă tubul de calmante de pe scaunul alăturat şi înghiţi două tablete. În total patru… Bunule Dumnezeu! Câte tablete trebuia să mai ia ca să-i înceteze durerea? Avea impresia că braţul şi-a dublat volumul şi continua să crească. Îşi procurase dintr-o farmacie cu ce să-şi panseze rana, dar nu era sigur că lucrul acesta era suficient: glonţul de data aceasta a făcut mai mult decât să-l atingă; glonţul i-a străpuns braţul dintr-o parte în alta. Nu credea că i-a atins osul, dar nici nu era sigur. Îl durea. De aceasta era sigur. Dar durerea nu ar fi fost nimic dacă ar fi putut fi sigur că nu era nimic grav şi că nu ar fi existat riscul unei hemoragii. Nu, durerea nu era nimic. Dar nu o hemoragie! Dumnezeul meu, fă să nu fie hemoragie. Împotriva ei nu pot face nimic. Cu durerea pot să mă descurc. Dar nu cu o hemoragie… Durerea, aş vrea, dar…

La dracu'… Doare rău! Ale dracului de tablete!

Nu, durerea ai spus că o accepţi. Da. Dar restul…

Se uită la tubul de neon ce pâlpâia în plafonul parcării şi încercă să simtă efectul comprimatelor. De cât timp era acolo? încercă să reflecteze pentru a uita de durere, ca să nu se mai gândească la durere. Dar durerea îl cuprindea întotdeauna, în întregime. Se resemnă atunci să o accepte. Ca un animal, se gândi. Şi lacrimi i-au venit în ochi. Lacrimi de mânie în faţa neputinţei sale; lacrimi de amărăciune, de asemenea, pentru că era fa sfârşit şi dorea să termine, şi pentru că îşi dădea seama că lucrul acesta îl dezgusta. Îl dezgusta dar nu putea face nimic împotrivă: dorea să termine şi lucrul acesta era ca o febră.

Da, să se termine, îşi spuse cu revoltă. Dar nu cum cred ei! Nu cum doresc ei! Vreau să le fie frică. Şi lor! Să moară de frică!… Au spus că circumstanţele s-au schimbat, îşi spuse el, rememorând cuvintele pronunţate de către

vânzătorul de ziare. S-au schimbat! Nemernici! Da, s-au schimbat! Vreau să ştiţi cât de mult s-au schimbat! Vreau să o ştiţi perfect. Şi vreau să crăpaţi de frică!

Demară ca un nebun şi porni înspre ieşirea din parcare.

Afară era încă noapte.

„Mast”, spuse omul de la celălalt capăt al liniei; pe urmă scoase un ţipăt.

— Lucas! Tu eşti?

— Vreau să ştii că te voi ucide pe tine împreună cu toţi ceilalţi…

— Lucas! Aşteaptă! (Omul se adresă cuiva alăturat.) Dumnezeule! El este! Anunţaţi-l repede pe Galland! Şi branşaţi linia la vilă!

— …Karmann a murit. Tu l-ai omorât. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Îi voi omorî pe ceilalţi…

— Lucas! Lucas ascultă-mă!

— Nu, nu te voi asculta! Nu vreau să te ascult! Tu mă vei asculta! strigă David.

— De acord!…

— Vreau să mă asculţi până la sfârşit, strigă David din nou. Ai înţeles?

— Da! Da! Am înţeles!

David se sprijini cu spatele de un perete de geam al cabinei, cuprins de frisoane. Îşi şterse sudoarea de pe faţă cu mâneca dreaptă a impermeabilului, după care duse din nou aparatul la ureche.

— Lucas! Eşti acolo? Rămâi pe fir, te rog! Soţia ta…

— Termină!

— De aco/d! De acord! (Vocea omului răsună îndepărtată, sugrumată.) în numele lui Dumnezeu! Ce dracu’ fac?

David îl auzi. Sesiză panica din vocea bărbatului şi lucrul acesta îl mulţumi.

— Veţi sfârşi prin a mă ucide, spuse el, dar nu este

sigur… Spune-o sigur, nu este sigur! Şi chiar dacă mor, lucrul acesta nu va schimba nimic pentru tine. Nimic! Toată lumea va afla ce aţi făcut. Cine sunteţi… Lumea va şti, auzi! Şi lucrul acesta se va produce oricum înţelegi, oricum! Chiar dacă te ucid sau sunt ucis… Se va afla. Nu puteţi face nimic. Nimic!

— Lucas! Aşteaptă! mai ales nu închide, ţi-o dăm la telefon pe soţia ta!

Nemernicii! gândi David

— Lucas! Te rog! Rămâi ia aparat. Ea îţi va vorbi! Lucas! auzi?

Nemernicii, sunt pe cale să localizeze de unde telefonez. Caută să câştige timp pentru a mă repera!… Nu-mi pasă… Nu! Nu spune asta! Nu trebuie! Trebuie să continui. Trebuie să-i faci să plătească ceea ce ţi-au făcut. Nir te lăsa prins. Nu acum. Închide!

Închide!

Crezu că înnebuneşte.

— David! Eu sunt! Olivia!… Răspunde-mi! Răspunde-mi!

Oh! Dumnezeul meu! îşi spuse el profund tulburat. Această voce… Cum de au reuşit să facă asta? Este… atât de asemănătoare cu vocea ei! Nu! Este vocea ei… dar nu este ea! Este imposibil! Ea este moartă. Olivia este moartă! O ştii. Nu poate să fie ea, este imposibil! Ştiu că este imposibil!

Şi strigă că nu-i credea. Şi îşi urlă ura sa. Şi vocea în care nu credea ţipa şi ea, rugându-l să o asculte şi să o creadă.

— Trăiesc, David. Oh! Dumnezeul meu!…

— Este imposibil…

— David! Ascultă-mă!

— Este imposibil!

— David! Laetiţia a murit la Vico! auzi? Laetiţia, David!… (Un geamăt.) Oh! Dumnezeul meu! Este o

nebunie!... David?... (Un ţipăt.) Nu-mi răspunde! David!

— Olivia...

— Da!

— Tu eşti Olivia, nu-i aşa? Tu eşti?

— Da. David! Da, da, da! Eu sunt, eu sunt!

— Atunci, ştii...

— ...Ce?

— Cu cine seamănă soarele la asfinţit.

Se aşternu un scurt moment de tăcere. Pe urmă un geamăt sfâşietor. Şi vocea izbucni în hohote de plâns.

David se crispă. Întrebă încetişor:

— Cum spunea că era?

— Oh! David!...

— Numai tu poţi să ştii...

— David, David! David!...

— Cum?

Şi răspunsul veni.

Şi noaptea se sfârşi.

— Unde eşti?

— Nu pot să-ţi spun, David.

— De ce?

— ...Nu ştiu unde sunt. Ţi-am spus!

— Nu ştii.

— Nu. Dar lucrul acesta nu are importanţă. Totul este în regulă. Eu mă simt bine, David.

Îi povesti ce se petrecuse în Corsica. Foarte repede. Şi mai repede încă l-a asigurat că nu i-au făcut niciun rău şi că era bine tratată. Şi din ce în ce mai repede, ca şi cum ar fi recitat o rugăciune, îi spuse că-i întâlnise pe Preşedinte; că nu era la curent, dar că acum era; şi că Preşedintele voia să-l salveze, că o voia într-adevăr.

David a ascultat-o fără să scoată un cuvânt. Fără a şti ce să creadă. O auzise pe Olivia spunându-i că trebuie să aibă încredere în Preşedinte, să aibă încredere în oamenii pe care-i va trimite să-i vorbească şi a vrut să o creadă.

Dar ea a spus că Preşedintele nu este la curent!

— David?

— Da…

— Este totul bine?

El se întoarse pe jumătate şi-şi sprijini fruntea de geamul cabinei telefonice. Geamul era rece şi lucrul acesta îi făcea bine; ca şi cum frigul i-ar fi oprit durerea din braţ. Dar în momentul acela durerea i-a devenit mai vie, mai concentrată. Se forţă să-şi stăpânească tremuratul maxilarului.

— Ba, răspunse el.

— Sunt mulţumită, spuse ea.

— Da.

— David… Eu sunt mulţumită, repetă ea cu o voce slabă.

— Da.

— Dacă ai şti cât sunt de mulţumită, murmură ea.

El apăsă telefonul pe faţa sa; parcă-i simţea răsuflarea pe faţa sa.

— Şi eu, spuse el.

— Coşmarul acesta se va termina în curând, nu-i aşa?

— Da.

— Trebuie să-l vezi pe Preşedinte, David. Îl vei vedea, nu-i aşa?

De ce spusese că nu era la curent?

— David?…

— Lucas! spuse o voce bărbătească. (Omul era parcă fără respiraţie.) Scuză-mă… Puteţi să rămâneţi pe fir, doamnă. Lucas?”

Vocea era diferită de cea dinainte. Un alt bărbat.

— Lucas, mă auzi? Galland la telefon. Thomas Galland. Mă cunoşti?

David nu răspunse: prin geamul cabinei telefonice tocmai vedea oprindu-se un pic mai departe, în faţă, lângă maşina sa parcată aproape de intrarea unui hotel, dublând

şirurile de maşini; trei bărbaţi erau înăuntru. Unul dintre ei a coborât şi a examinat maşina. David îl văzu deodată făcând semn celorlalţi doi, privind în jur, şi grăbindu-se înspre hotel.

Poliţişti!

David scoase un ţipăt de turbare.

— Aţi minţit! Nemernicilor, aţi minţit! Aţi reperat aparatul!

— Ce?… nu! Nu este adevărat! Lucasi Lucas, ascultă-mă!…

— David!… David!

David nu ascultă nici protestele lui Galland, nici apelurile înspăimântate ale Oliviei. Fugi fără să mai închidă aparatul.

Mint, gândi el pierzându-se în noapte.

Au minţit. Au minţit întotdeauna. Mint încă! Preşedintele, spusese că nu era la curent. Şi e! minte de asemenea! Toţi mint! Şi Olivia nu putea să ştie. Ea nu cunoştea implicaţiile Élysée-ului în punerea în aplicare a unei pedepse cu moartea oculte; ea nu ştia nimic de rolul lui Charles Saint-Gilles. consilierul principal al Preşedintelui pentru chestiuni de securitate, în organizaţia clandestină. Ea nu ştia nimic din toate astea. Ea nu putea să le ştie. Ei s-au ferit să-i spună! Şi pe ea au minţit-o. Şi ea i-a crezut. Ea îi crede! S-au servit de ea. Ca să-l atragă în capcană. Da. Pentru asta n-au omorât-o. Nu încă. Le era mai utilă vie decât moartă. Pentru moment. Până când şi el va cădea în mâinile lor. Atunci o vor ucide. Atunci îi vor ucide pe amândoi… în numele lui Dumnezeu! Şi ea îi credea! Ea îi credeai

Dumnezeul meu! Este vie… l-a vorbit! Nu este moartă! Ea trăieşte.

Trebuie să o salvezi, îşi spuse. Trebuie să existe un mijloc. Trebuie să-l găseşti. Ei nu ştiu că tu cunoşti… Lucrul acesta îţi dă un avantaj. Trebuie să o salvezi. Nu

trebuie, să moară. Nu ea!

Nu vreau ca ea să moară. Ea nu va muri. Tu vei găsi un mijloc şi ea nu va muri. Şi dacă nu-l găsesc? îl vei găsi. Dar dacă nu-l găsesc? Nu te gândi la asta. Nu te gândi. Eu nu vreau ca ea să moară! Ea nu va muri. Nu ea! Nu ea!

La ora 8 şi 53 de minute, în acea dimineaţă, un semnal radio, pe frecvenţa ultrasecretă, ce se schimba toHimpul, alertă oamenii din securitatea prezidenţială postaţi pe bulevardul Gabriel, bulevardul de Marigny şi la intersecţia Champs-Élysées.

Un minut mai târziu, grilajul cu cocoş al palatului Élysée s-a deschis: patru maşini Renault, mari, negre şi strălucitoare au ţâşnit din interiorul grădinilor palatului şi au pornit pe bulevardul feabriel; patru motociclişti i-au întâlnit în bulevardul Marigny, precedându-i, şi cortegiul, cu luminile aprinse, traversă bulevardul Champs-Élysées şi plecară în direcţia podului Alexandre-lll.

Cele patru Renault-uri erau identice, blindate şi având geamuri insacabile, fumurii: nu se putea şti în care din ele era Preşedintele.

Cortegiul se împărţi în două în faţa hotelului Invalizilor, doi motociclişti şi două kenault-uri l-au înconjurat prin stânga, ceilalţi prin dreapta. Două itinerarii diferite pentru aceeaşi destinaţie, aeroportul Orly, şi era imposibil de ştiut pe care-l va lua Preşedintele.

— Am reascultat banda de mai multe ori. Are ceva, domnule Preşedinte, fără nicio îndoială.

— Ce poate să aibă?

— Nu avem nici cea mai vagă idee.

— Şi soţia sa?

— Ea nu ştie despre ce este vorba.

Preşedintele observă decorul ce se schimba cu toată viteza, prin faţa geamurilor Renault-ului; oamenii, mai ales, îngheţaţi pe trotuare ca nişte figurine. Ca nişte figuranţi... Apăsă pe un buton, lângă telefonul încastrat în

cotiera din partea sa dreaptă.

— Nu putem să încetinim puţin? întrebă el.

În partea din faţă a maşinii, de cealaltă parte a geamului despărţitor, omul aşezat lângă şofer se aplecă în faţă.

— Este dificil, domnule Preşedinte…

— Credeţi că avionul va decola fără mine?

— …Nu, domnule Preşedinte, dar…

— Transmiteţi cel puţin motocicliştilor să o lase mai moale. Sunt Preşedintele republicii. Nu regele Franţei.

— Da, domnule Preşedinte.

Preşedintele suspină scurt. Se adresă lui Thomas Galland, aşezat lângă el, în partea stângă, fără să-l privească:

— De ce crezi că ştie tot? A spus ceva?

— Nu.

— Atunci?

— Este greu de spus, domnule… Este numai o impresie.

— O impresie?

— Da, domnule, spuse Galland. Nici măcar nu a întrebat cu cine vorbeşte atunci când a telefonat… Ca şi cum ar fi ştiut. Nu şi-a manifestat nicio surpriză. În nicio clipă. Nici chiar atunci când soţia i-a spus că v-a văzut… Ca şi cum ar fi fost normal. Logic.

— Eşti sigur de astea?

— Nu sunt sigur de nimic, domnule…

Preşedintele îl aprobă în tăcere. După care murmură:

— Suntem la marginea prăpastiei, Tohmas. Suntem într-adevăr.

— Poate să mai sune, sugeră Galland. Mai avem o şansă.

— Da, termină prin a spune Preşedintele. Bineînţeles. Ai dreptate. Dar, de data asta, adăugă el după o ezitare, trebuie să-ţi iei nişte măsuri de precauţie.

— Saint-Gilles?

— Da. Cred că este momentul să începem să-l îndepărtăm. Nu vreau încă o patrulă de poliţie sau de orice ar fi ea.

— A fost o pură întâmplare.

— Poate… Dar poate nu. Moartea acelui avocat nu a fost o întâmplare, în orice caz. Cum îl chema?

— Karmann.

— Karmann, spuse Preşedintele dând din cap, cu un aer furios. Cum s-o facem că nu-l supravegheam? Vreau să spun mai bine decât a fost. (Galland rămase tăcut.) Nu controlăm nimic, Thomaş, suspină Preşedintele. Absolut nimic. Trebuie să înceteze asta. Îndepărtaţi-l pe Saint-Gilles.

— Bine, domnule Preşedinte.

— În legătură cu acest avocat…

— Da?

— Suntem siguri că Lucas este amestecat în… moartea sa?

— Ştiu numai că era acolo, corectă Galland. A lăsat urme. Urme de netăgăduit, se pare. Dar nu el l-a ucis pe Karmann, nici pe cei doi oameni de la D.S.T. Cel puţin în aparenţă.

— În aparenţă, sublinie Preşedintele cu’ un mic suspin. Noi nu controlăm nimic, dar ei cu siguranţă continuă să controleze în spatele nostru. În aparenţă. (Păru să reflecteze şi se întunecă deodată.) Toate acestea sunt cu atât mai consternante cu cât dacă am înţeles bine, acest avocat era singura legătură pe care o aveam cu’… duşmanul. Este aşa?

— Exact, domnule.

— Ei controlează, reluă Preşedintele, pierdut în gândurile sale. Au dat naştere monstrului şi i-au tăiat cordonul ombilical… Monstrul poate să se dezvolte. Este ciudat, spuse el parcă revenindu-şi, am sentimentul că

acest om, Lucas, ca şi mine, suntem prinşi în aceeaşi capcană… Şi că nu putem unul şi celălalt, decât făcând un pas unul înspre celălalt. Dar, în acelaşi timp. Dar, în acelaşi timp nu pot să mi scot din cap şi poate că tocmai aici este greşeala. Greşeala mea. Greşeala ce se vrea să o comit…

Preşedintele tăcu. Renaultul prezidenţial tocmai se angaja pe o porţiune de autostradă ce ducea la aeroportul Orly şi mergea acum cu aproape 140 kilometri la oră.

Preşedintele arătă spre dosarul cartonat de culoare albă pe care Galland îi ţinea pe genunchi – dosarul purta inscripţia, cu litere de aur: „Preşedintele Republicii”.

— Opinia voastră?

Galland înţelese că nu se aştepta de la el un discurs.

— Este mai mult decât tulburăto „domnule Preşedinte.

Dosarul în chestiune conţine două note, de mai multe pagini fiecare, bătute la maşină pe hârtie albă, obişnuită. Ele puteau fi clasificate „FOARTE SECRET – APĂRARE”, dar ele nu erau. Ele erau mai presus de orice clasificare. Mai întâi prin sinteza informaţiilor pe care le prezentau – şi mai multe decât această sinteză, prin informaţiile în sine. După aceea, datorită circumstanţelor grave ce au necesita* elaborarea lor şi datorită legăiurii stabilite de către aceste circumstanţe între obiectul şi conţinutul acestor două note. În sfârşit, şi bine că lucrul acesta nu a fost indicat datorită unicului destinatar: Preşedintele. O simplă menţiune „D.S.T”. preciza provenienţa – fără alte precizări. O altă menţiune „Interne”, de asemenea cu listă a vreo şase servicii de informaţii sau de contraspionaj din vest, dezvăluiau izvoarele lor.

Una dintre note îl privea pe Victor Karmann. Celălalt institut internaţional „Europa-Fraternitate1.

Galfand citise aceste note înainte de a le transmite Preşedintelui. Nu avusese impresia de a fi aflat mare lucru pe care să nu-l fi ştiut. Pur şi simplu erau scrise negru pe

alb şi lucrul acesta îţi dădea fiori pe şira spinării: nume, date, fapte, toate legate de-aproape sau de departe, într-o manieră sau alta, la un moment dat sau la altul, fie de terorismul internaţional sau de diverse manevre subversive în Europa, fie de majoritatea scandalurilor ce murdăriseră jocul politic al democraţiei europene în cursul ultimilor ani; totul, în Italia şi în R.F.G. Îndeosebi, dar de asemenea, în Marea Britanie, în Spania, în Belgia şi în Franţa, nicio ţară din bătrânul continent nefiind într-adevăr scutifă. Dacă te luai după detalii, dacă rămâneai la acest nivel, impresia dată de această lectură era aceea a unei mari dezordini, scormoneli de nerezolvat, fără niciun sens. Ca Fabrice la Waterloo, îşi spusese Galland. Dar dacă te ridicai deasupra dezordinii faptelor, nu se putea să nu vezi că toate aceste forţe contrare, pentru care Europa era în acelaşi timp teren de bătaie şi pradă, toate neducând decât la un singur rezultat: s-o slăbească şi să decadă. Şi nu se putea atunci să nu te întrebi cine putea să profite de această situaţie. Şi se găseau cu siguranţă răspunsuri.

Trebuia ca pentru atât să vezi în toate astea un plan? Trebuia să crezi în existenţa unui dirijor invizibil, declanşând focul şi sacrificând fără ruşine în interesul personal?

Niciodată nu a fost aceasta opinia lui Galland şi nu era nici acum. Se gândise întotdeauna că Europa era destul de mare pentru a se sabota singură, nemaiavând nevoie de nimeni şi că făcuse deja de câteva ori demonstraţia. Era acolo, după el, o fatalitate. Şi, chiar când se gândea ca la o întoarcere a lucrurilor: Europa după ce făcuse din lume câmpul închis al ambiţiilor şi al rivalităţilor sale devenise la rândul ei câmpul închis al ambiţiilor şi rivalităţilor restului lumii. O reîntoarcere a lucrurilor a cărei ironie nu i-a scăpat lui Galland şi în care vedea chiar un anumit grad de dreptate. Şi acesta era conştient şi perfect european: nu era decât un „European”

– sau un intelectual; dar pentru Galland, era acelaşi lucru – pentru a asista la propria-i decădere şi în acelaşi timp să o înţeleagă şi într-un anumit fel să o justifice.

Nu, nu exista un dirijor. Orchestra cânta singură. Europa suferea de propriile rele. Dar, de ceea ce Galland era convins şi acum mai mult ca niciodată, era faptul că se puteau menţine aceste rele, să le trezeşti, să le înveninezi, să le ajuţi să crească şi să se dezvolte. Să le utilizezi. Trebuia tocmai puţină otravă – şi exista otravă în „Fraternitate”. Şi diavoli pentru’ a răspândi otrava – şi Karmann era unul dintre acei diavoli. La nota ce-l privea erau ataşate trei fotografii ale lui, luate în locuri şi la date diferite: prima, în Cuba, într-o tabără de antrenament terorist din Matanzas, lângă Havana, împreună cu numărul trei al serviciilor secrete ale R.F.G.-ului; a doua, în Germania de Vest, împreună cu principalii organizatori ai marilor manifestări pacifiste de la începutul anilor ’80; a treia, la Viena, la un banchet de la „Fraternitate”, împreună cu yn bancher vienez, partizan declarat al idealurilor naziste şi simpatizant activ al „luptei de eliberare arabe”, şi cu conducătorii celor două grupări industriale şi financiare italiene, bănuite de a susţine mişcarea neofascistă din Italia şi ale căror nume au fost citate de anumite ziare, în scandalul Lojii P. 2, ca făcând parte adevăraţii „păstori” ca Licio Gelli şi loja sa subversivă.

Galland se gândea la toate astea în timp ce maşina prezidenţială mergea înspre aeroportul ce se zărea în depărtare.

Se gândea şi nu reuşea să-şi facă o idee clară asupra situaţiei. Prea multe fapte, prea multe idei, prea multe îndoieli, prea multe temeri se îngrămădeau de-a valma în capul său. Nu avea decât o certitudine şi numai una, şi aceasta, obsedantă, neliniştitoare, nu făcea decât să-i sporească confuzia: această afacere cu pedeapsa cu

moartea era un complot. Un complot ale cărui origini, ramificaţii şi altele încă, în special obiectivul final îi scăpau, dar. era un complot! Ameninţarea… Care era ameninţarea? Preşedintele era ameninţat, eră un lucru evident. O simţea foarte bine. Dar presimţea ceva mai grav decât aceasta, că aceasta ducea undeva' deasupra persoanei Preşedintelui, că ţara întreagă, Franţa, era ameninţată. O presimţea sau se temea? Un complot… F-oate că această chestiune cu pedeapsa cu moartea nu era decât partea vizibilă a unui complot mai mare: tentaculul hidos, respingător, dar înşelător al unui monstru cu dimensiuni nebănuite! Spun tâmpenii, îşi spuse el. Nu, nu spui tâmpenii şi o ştii. Dar nu pot să-i vorbesc despre asta. Nu, nu poţi. Dar dacă-mi cere părerea?

Vocea Preşedintelui se înălţă ca un ecou al întrebărilor şi temerilor tânărului consilier.

— Ce vor? murmură Preşedintele reflectând cu voce tare. Ce vor?

Galland rămase tăcut: nu era o întrebare; cel puţin nu-i era adresată lui.

— Thomas…

— Domnule Preşedinte?

— Celula este constituită?

— Este, domnule Preşedinte. Aştept unda verde din partea dumneavoastră pentru…

— Dă-i drumul. Fă-o să funcţioneze. Aştept primele concluzii la întoarcerea mea de la Bonn.

— Bine domnule Preşedinte.

— Pe cine aţi inclus în ea?

Galland enumeră numele oamenilor pe care-i alesese pentru a-l asista pe şeful statului în această criză. Oameni a căror inteligenţă şi competenţă nu ridicau nicio îndoială, nici în ceea ce priveşte loialitatea – fără îndoială. Oameni în special care cunoscuseră deja secrete de stat şi care au făcut demonstraţia unei tăceri mormântale. Galland i-a

prevenit personal şi fiecare dintre ei era gata să-şi abandoneze activităţile pentru a se întâlni la Élysée în clipa în care primeau semnalul. Aceşti oameni erau în număr de cinci.

Preşedintele aprobă alegerea lui Galland.

— Adaugă-i pe Chiles, spuse el simplu.

— Va veni?

Preşedintele avu deodată un aer grav şi spuse:

— Nu-i spune că am, sau că preşedintele are nevoie de el. Spune-i că ţara aceasta are nevoie de el. Ţara asta, Thomas… Spune-i asta.

Întâlnirea ce se ţinea în subsolul unui mic imobil în stil georgian, în faţa palatului Élysée şi la care participau ministrul de interne, Cliarles Saint-Gilles, Thomas Galland şi comandantul Mast se termină înspre ora 20 şi 30 de minute. Ministrul de interne şi consilierul special al Preşedintelui pentru chestiuni de securitate părăsiră împreună locul, aproape imediat.

După plecarea lor, Galland întârzie în mica sală în compania şefului G.S.P.R. Amândoi rămaseră tăcuţi şi amândoi se uitară la masa la care s-a ţinut adunarea şi la locul pe care l-a ocupat Charles Saint-Gilies-şi la acel loc, la paharul cu puţin Pérrier pe fund şi o bucată de lămâie.

Galland văzu că şeful securităţii prezidenţiale privea acelaşi lucru ca şi el.

— Urăsc asta, spuse el.

— Nu am avut de ales.

— Ştiu. Dar urăsc asta.

— Şi eu… Vino. Să mergem în biroul meu.

În mai puţin de douăzeci de minute un telefon sună în biroul comandantului Mast. Acesta ridică aparatul şi-l acoperi imediat.

— El este! exclamă întorcându-se către Galland.

Acesta sări în picioare.

— Răspund eu! (Luă telefonul şi făcu semn

comandantului să ia capsula de ascultare a telefonului.) Alo! Lucas? Galland este la telefon, Lucas! Mă auzi?...

— Da.

— Înainte de toate, vreau să-ţi spun că nu suntem cu nimic vinovaţi de incidentul de ieri. Era o patrulă a poliţiei! Pură întâmplare!

— Bine.

— Mă crezi, nu-i aşa? făcu Gallarid aruncând o privire îngrijorată comandantului ce se afla lângă el.

— Oare am de ales?

— Este adevărat, Lucas! A fost o pură întâmplare!

— De acord.

Galland ezită înainte să continue.

— Vreau să ştii, de asemenea, că tot ce ţi-a spus soţia este adevărat. Nu avem nicio vină în această chestiune... Mă-auzi?

— Te aud.

— Toate astea sunt adevărate, Lucas. Şi Preşedintele vrea într-adevăr să te întâlnească.

— Vreau să-i vorbesc.

— Da. Îi vei vorbi.

— Acum.

— Este imposibil.

— Atunci cu atât mai rău pentru voi...

— Lucas, aşteaptă! strigă Galland. Este la Bonn în acest moment! Nu poate să-ţi vorbească!... Eu sunt însărcinat – el m-a însărcinat – să organizez o întâlnire între el şi tine, în cazul în care sunai din nou.

— O întâlnire...

— Da! întâlnirea poate avea loc imediat după sosirea lui. Poimâine.

— Unde? La Élysée?

— La Élysée... este imposibil, făcu Galland dând din cap. (Suspină.) Dumnezeule bun! Ştii bine că este imposibil.

— Atunci unde?
— Marly, răspunse Galland. Pavilionul.
Urmă un moment de tăcere.
— Ştii locul, nu-i aşa? întrebă Galland.
— Îl cunosc.
Pavilionul prezidenţial Marly. Una din „reşedinţele secundare” la dispoziţia Preşedinţilor republicii. O casă simplă, discretă, situată la vreo treizeci de kilometri la vest de Paris, în centrul parcului Marly, uzurpând pădurea cu acelaşi nume – acest parc a adăpostit „casa de ţară” a regelui Louis XIV, distrusă în întregime în timpul revoluţiei. Lucas cuonoştea obligatoriu acest loc, Galland era convins; era cu atât mai convins deoarece parcul Marly. se învecina cu micul orăşel Louvenciennes.
— Lucas?
— De acord. Dar nu în pavilion. În parc.
— De ce?… se nelinişti Galland.
— În parc. Pe esplanada din faţa apei.
Galland îl consultă din privire pe şeful securităţii Preşedintelui. Acesta aprobă din cap.
— De acord, Lucas. La ora 9. (Galiand citi hârtia pe care comandantul Mast i-a întins-o sub ochi.) Bineînţeles… Lucas, vom fi obligaţi să izolăm locul. Înţelegi?… înţelegi, nu-i aşa?
— Da.
— Barajele nu vor cunoaşte identitatea ta. Ai cuvântul meu. Ca să le treci, vei utiliza o parolă… „Drapel”. De acord?
— Da.
— Bine…
— Vreau ca soţia mea să fie acolo.
— Va fi.
— …Vreau să-i vorbesc.
— Acum?
— Da, acum.

— …Este imposibil.

— Lucas, ascultă, spuse foarte repede Galland. i-a fost rău după telefonul tău de ieri. Este sub efectul tranchilizantelor şi…

— Minţi!

— Nu! Nu mint! strigă Galland. A fost zdruncinată serios. Dumnezeule! Nu poţi să înţelegi asta? Nu înţelegi?

Tăcere.

Galland se cramponă la telefon, cu nervii întinşi la maxim.

— Lucas?

— Sper pentru tine că acesta este adevărul.

— Este adevărul. Îţi jur! protestă Galland, neliniştit de răceala apărută în vocea de la celălalt capăt al firului.

— Dacă vreodată i se va întâmpla ceva – orice ar fi, Galland – vei regreta până la sfârşitul zilelor tale. Tu… şi Preşedintele de asemenea. Voi toţi, Galland.

— Nu i se va întâmpla nimic!

— Există mai multe exemplare ale acestui caz, cu dovezi, gata a fi transmise prin canale pe care voi nu puteţi să le reperaţi la oameni care se vor însărcina să le publice! …

— Lucas, ascultă-mă!

— …Destinatari asupra cărora nu puteţi face nimic. Ca de exemplu Amnesty Internaţional şi altele… Şi aceasta nu este decât prima etapă, Galland… Va fi de asemenea ambasada URSS…

— Lucas! ţipă Galland înnebunit. În numele lui Dumnezeu, ascultă-mă! Nu face asta! Este o nebunie!

O tăcere. Să-ţi dea ameţeli.

— Lucas!

— Te-am prevenit, Galland.

Aşezat în spatele CX-ului gri ce l-a luat de la rampa avionului, Adam Chiles, vechi ministru, vechi deputat, privea agitaţia străzilor pariziene şi acest spectacol i se

părea ciudat de ireal. Cu câteva ore înainte era încă pe pantele înzăpezite ale vârfului Jarra, în Pirineii occidentali, unde fata sa avea o cabană, 'numai la un kilometru de graniţa spaniolă.

În dimineaţa aceasta s-a sculat devreme, împreună cu nepoţelul şi s-au dus pe munte până într-un loc retras, unde, amândoi erau obişnuiţi să se ducă împreună de câte ori puteau. Pur şi simplu pentru' că iubeau acel colţ şi pentru că erau singurii ce-l cunoşteau. Trebuia să mergi câteva ore bune pentru a-l descoperi: un mic lac în vârful muntelui, ca o recompensă, mărginit de brazi pe un mal şi a cărui culoare se schimba după culoarea cerului.

Acolo i-au găsit un elicopter militar.

Două ore mai târziu, elicopterul l-a dus pe Chiles la aeroportul Bayonne unde un jet al G.L.A.M.-ului, Grupul legăturilor aeriene ministeriale, îl aştepta.

Adam Chiles a fost unul dintre cei mai vechi tovarăşi de drum ai Preşedintelui. Rămăsese prietenul cel mai intim. După victoria în alegerile prezidenţiale la care a contribuit foarte mult, Chiles s-a retras din viaţa politică. S-a spus atunci că Preşedintele ales a distrus ceea ce candidatul adorase, s-a vorbit de „ingratitudinea prinţilor"; alţii au crezut că pot spune că Chiles, ca prieten fidel şi loial s-a închis în sine pentru a nu da crezare zvonurilor după care ar fi fost „adevăratul creier" al şefului statului. Adevărul, ca întotdeauna era cu totul altul: Chiles, care era mai bătrân decât preşedintele, s-a simţit deodată bătrân şi obosit şi nu a mai avut chef pur şi simplu să mai continue. În afară de aceasta, moartea soţiei sale, datorită unui cancer, l-a afectat profund. S-a retras în casa sa din Ţările basce, la marginea oceanului şi a început să picteze şi să se ocupe de nepoţei. Preşedintele îl întâlnea uneori, adesea chiar, în timpul unui weekend, pentru a-i cere părerea unei sau altei probleme sau pur şi simplu pentru a fi împreună şi a discuta. Şi de asemenea, pentru a juca

şah. Jocul de şah era una din pasiunile lor comune. Excelau amândoi dar în marea majoritate a partidelor jucate, Chiles reuşea întotdeauna să câştige. „Eu sunt Preşedintele, trebuia să câştig!” se lamenta preşedintele. La care Chiles îi răspundea invariabil: „Tu eşti Preşedintele de aceea eu câştig”.

Adam Chiles nu se gândea la lucrurile astea în acest moment. Nici chiar la munţi şi la micul lac de ia care elicopterul militar l-a luat. Pe măsură ce maşina sa se apropia de palatul Élysée simţea curiozitatea-i crescând. Şi neliniştea de asemenea. Thomas Galland nu i-a spus nimic la telefon. Numai faptul că era o chestiune gravă. Şi trebuia să fie, gândi Chiles, în timp ce CX-ul mergea acum de-a lungul zidurilor de incintă ale palatului prezidenţial Marigny. Trebuia să fie o chestiune foarte gravă chiar, îşi spuse el. Fără de care, niciodată prietenul său, oricât de Preşedinte ar fi fost, nu şi-ar fi permis să-l facă să revină astfel.

Convingerea sa s-a întărit când maşina sa, în loc să intre în interiorul palatului prezidenţial, se opri pe strada Élysée, în dreptul unei mici clădiri în stil georgian ce găzduia Comandamentul G.S.P.R.; şi când, o clipă mai târziu, într-o mică sală de la subsol, descoperi oamenii ce-l aşteptau. Îi cunoştea pe toţi: în afară de Thomas Galland, era ministrul de interne – pe care Chiles îl îmbrăţişă afectuos –, preşedintele Adunării naţionale, generalul Hugues Kessler, numărul doi din D.G.S.E., prefectul Georges Noble, directorul D.S.T.-ului şi Francis Beaulac, şeful de cabinet al Preşedintelui republicii.

Totul – locul, oamenii, numărul lor restrâns cât şi funcţiile sau calităţile lor – atestau gravitatea acestei întâlniri şi caracterul ei ultrasecret. Galland ar fi putut să renunţe la a aminti acest lucru atunci când luă cuvântul; dar nu se putu împiedica să nu sublinieze:

— Nu este nevoie să vă spun, Domnilor, că tot ce va

urma…

Era ora 15 şi 10.

Mica sală luă deodată alura unei cripte.

— …Este o nebunie! Nu face asta!

— Te-am prevenit, Galland.

Galland opri magnetofonul aşezat în faţa sa, pe masa de sticlă. Tăcerea ce domnea în mica sală era impresionantă.

Era un pic trecut de ora 16.

Membrii celulei de criză erau la curent acum cu situaţia; că o organizaţie clandestină, beneficiind de complicitatea mai multor elemente din stat, restabilise, în ciuda legilor şi a autorităţii statale, pedeapsa cu moartea în Franţa; că Preşedintele republicii era – că se voia să nu – implicat în acţiunile acestei organizaţii datorită faptului că Charles Saint-Gilles, consilier special al Preşedintelui pentru chestiuni de securitate, fusese implicat; erau, de asemenea, la curent cu posibilitatea ca această afacere, datorită unui număr prea mare de indicii şi de personalităţile ce erau implicate, începând cu avocatul Victor Karmann, *a* fost rezultatul unui complot din care se discerneau greu instigatorii şi obiectivul final; erau la curent în sfârşit şi cu faptul că această afacere riscă să iasă la lumină datorită unui singur om: David Lucas.

Preşedintele Adunării naţionale, ce se aşezase el însuşi în capul mesei – celălalt rămânând liber – dădu din cap, cu un aer consternat, fără a-şi dezlipi ochii de magnetofon.

— De ce ambasada URSS-ului? spuse el, nefăcând nimic altceva decât să formuleze cu voce tare întrebarea pe care şi-o punea fiecare. Trebuia să bănuiască că ei nu vor publica nimic. Ei doar se vor servi de documente.

— Poate este ceea ce vrea, spuse gânditor generalul Kessler, având vreo cincizeci de ani, blond, elegant şi cu maniere ce nu arătau prin nimic faptul că era militar şi cu

atât mai puţin în fruntea serviciilor de informaţii franceze.

— A făcut politică? întrebă Francis Beâulac, adresându-se lui Galland – şeful de cabinet al Preşedintelui republicii era, după Galiand, cel mai tânăr membru al celulei; singurul lucru ascuţit de pe fata sa plină era privirea, vie, într-o continuă mişcare.

— Nu.

— Nici activităţi sindicale.

— Nici.

— Şi soţia sa? Şi corsicanii care i-au ajutat?

— Nimic care să semene cu asta, spuse Galland arătând magnetofonul din fata sa.

— Dar asta exista, insistă Beaulac. Şi trebuie să fi avut un motiv. De ce sovieticii? De ce tocmai ei? Sunt şi alte ambasade la Paris, cu siguranţă! De ce tocmai aceea?

— Se prea poate să fi avut un motiv, avansă ideea directorul D.S.T.-ului, cu calm.

— Ce vreţi să spuneţi?

Georges' Noble, şeful contraspionajului, era un bărbat gras, cu umeri largi, masivi; riduri adânci îi brăzdau fruntea de parcă ar fi fost trasate cu furculiţa. Răspunse cu calm şi încetineală – încetineală ce părea datorită mai puţin surplusului de kilograme ci greutăţii ce o acorda vizibil propriilor gânduri.

— Vreau să spun că Lucas nu a avut un motiv personal. Poate a ţinut seama pur şi simplu de contextul actual.

Fiecare înţelese că făcea aluzie acum, la raporturile tensionate franco-sovietice în urma deschiderii negocierilor dintre Franţa şi R.F.G. În vederea instalării în afara Rhinului a rachetelor nucleare Hades, al căror tir s-ar fi declanşat cu ajutorul unui sistem de securitate cu două chei, una franceză şi una germană.

— Este posibil Georges, spuse generalul Kessler. Dar s-ar fi putut la fel de bine orienta înspre englezi.

— Către oricine se întoarce, spuse Beaulac, va fi o catastrofă. În orice caz. Sovieticii, dar nu numai ei vor profita de ocazie. Franţa, patria drepturilor omului... Vom avea o figură!

Toate astea tind să arate un lucru, lansă preşedintele Adunării naţionale la adresa ministerului de interne.

— Care?”

— Că această poveste cu internaţionala brună sau neagră, cum vreţi, al cărei instrument ar fi „Fraternitate”, este o bagatelă!

— Nu este chiar aşa simplu.

— Ştiu, dar ceea ce vreau să spun este că nu trebuie să pierdem din vedere că acest organism serveşte poate drept paravan de fum unei operaţiuni de politică internă – aşa cum părea să sugereze Galland cu puţin timp înainte – sau mai rău, la manevre ale străinătăţii.

— Sau chiar amândouă deodată, făcu ministrul de interne cu nerăbdare. (El schimbă o privire cu Adam Chiles după care se întoarse înspre Thomas Galland.) Thomas, dacă aţi spune ce aşteaptă Preşedintele de la noi cu exactitate.

Tânărul consilier politic aprobă cu o mişcare nervoasă a capului. Indică foarte repede punctele asupra cărora Preşedintele dorea să aibă avizul celulei. Le formulă pe cele mai importante dintre ele prin întrebări clare, concise: care era natura ameninţării din spatele acestui caz? Cum se putea face faţă? Preşedintele trebuia să-l întâlnească pe David Lucas? Pană unele se putea – trebuia – merge pentru a împiedica dezvăluirea acestui caz?

Când termină, Francis Beaulac luă imediat cuvântul.

— Cred, mai degrabă, că prima întrebare care trebuia să o examinăm este de a şti dacă trebuie să împiedicăm izbucnirea acestui caz.

Era în contradicţie totală cu declaraţiile sale precedente dar nimeni nu se gândi să o spună: Beaulac,

fiecare o ştia, era perfect conştient.

Nimănui nu-i veni ideea de a-i reproşa folosirea acestui procedeu de analiză, ce se foloseşte în cele mai bune universităţi şi în cercurile intelectuale, consistând în a se întreba mai întâi, în faţa unei probleme de rezolvat, dacă ar fi fost o problemă: nu era genul şefului de cabinet al Preşedintelui.

— Presupun Francis, spuse Galland, că nu ne spuneţi asta numai pentru a ne da ocazia să ne fixăm ideile?

— Nu numai, nu, spuse Beaulac. Chiar şi dacă nu ştiu ce gândiţi domnilor, adăugă el, din partea mea, lucrul acesta nu mi se pare total inutil. (O tăcere aprobatoare.) Acestea fiind spuse, întrebarea pe care o pun – trebuie să împiedicăm această afacere să iasă la lumină? – nu este de formă. Mă întreb dacă nu suntem pe cale să dramatizăm situaţia. Nu s-a dovedit că opinia publică nu ar aproba… în acest caz, şi dacă există un complot, să lăsăm să răzbată la suprafaţă această afacere ar fi modalitatea cea mai bună pentru dezamorsare, de a-l întoarce chiar împotriva instigatorilor.

— Şi să sărim şi noi, lansă preşedintele Adunării naţionale.

— Nu este sigur. Nu suntem în S.U.A. Nixon, aici, nu ar fi fost obligat niciodată să demisioneze. Oamenii ştiu foarte bine că nu se poate guverna fără să te murdăreşti pe mâini.

— Asta nu înseamnă că aprobă, obiectă ministrul de interne. Şi, vorbind sincer, nu văd cum ar aproba un guvern despre care ar crede că a nesocotit deliberat legea, acoperind ceea ce Preşedintele numeşte, pe drept cuvânt, o fabrică… de asasinate.

Şeful de cabinet aprobă în tăcere.

Precum aprobară toţi şi toată lumea împreună cu el, au adus argumente bine fundamentate pentru a justifica muşamalizarea chestiunii, dezvoltate pe rând de ministrul

de interne şi de preşedintele Adunării naţionale. Argumentele se puteau rezuma după cum urmează: riscul de a vedea imaginea Franţei, în străinătate, întunecată pentru multă vreme şi poziţia sa pe scena internaţională slăbită; riscul, chiar în Franţa, de a duce la o destabilizare a instituţiilor şi o desconsiderare crescută a partidelor şi a clasei polifice – care ar avea nevoie într-adevăr de aşa ceva –, şi riscul, atunci, de a vedea extrema dreaptă profitând de acest chilipir; riscul în sfârşit, de a pierde alegerile şi de a antrena astfel căderea Preşedintelui.

— Nu păreţi a fi pe de-a întregul convins, Beaulac, remarcă preşedintele Adunării naţionale.

— De ce?

— De necesitatea de a muşamaliza această afacere

— Te înşeli. Eu sunt pentru, de la început. Încerc numai să vedem clar.

— Ce vă deranjează? întreabă Galland.

— Un amănunt.

— Care?

— Nu avem de fapt certitudinea că Lucas este la curent cu implicarea Élysée-ului.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile?

— În legătură cu muşamalizarea, cu nimic. Eu cred că afacerea trebuie să fie muşamalizată, indiferent dacă este la curent sau nu. Dar, în ceea ce priveşte modalitatea noastră de a acţiona în raport cu el, este total diferită. Şi chiar în raport cu restul. Aceasta ne dă o marjă.

— Mă îndoiesc din păcate să fie la curent, spuse Galland.

— Aceasta este şi părerea mea, spuse ministru! de interne.

— Este posibil, spuse Beaulac, dar nu este o certitudine. Şi ce probe poate să aibă el? Spune că are. Foarte bine. Dar care probe? Şi ce dovedesc ele? El spuse că dovedesc totul. Dar care tot? Existenţa unei pedepse cu

moarte ocultă? Sau compromiterea unuia dintre cei mai apropiaţi colaboratori ai Preşedintelui republicii într-o organizaţie… criminală – în definitiv, acesta este termenul ce convine. Sau mai ce? De fapt, nu ştim nimic. Dacă se găseşte că el trage o cacealma. Nu are nimic şi blufează!

— De ce ar face astfel?

— Nu ştiu Thomas. Nu ştiu nimic… Pentru a-şi recupera soţia?

— Cum? Cu ce am schimbat-o noi dacă nu are nimic, aşa cum spuneţi? Nu poate avea un astfel de raţionament dacă vrea să tragă o cacealma. Acest raţionament este valabil tocmai dacă are ceva…

— De fapt este ciudat, sublinie şeful contraspionajului fără a-şi pierde calmul. El nu spune nimic despre elementele pe care le poate avea.

— Aceste probe, dacă există, spuse preşedintele Adunării naţionale, nu aveţi nicio idee în ce constau? în niciun moment nu v-a lăsat să auziţi ceva ce v-ar putea furniza o indicaţie?

— Tot ceea ce ne-a spus se află acolo, spuse Galland, desemnând magnetofonul.

— Avem totuşi ceva, spuse directorul D.S.T.-ului. O indicaţie, vreau să spun. (Se întoarse spre ministrul de interne.) Furtul benzilor video de la tribunalul din Versailles.

— Exact.

Ministrul de interne explică despre ce era vorba.

— Este un indiciu, în sfârşit, spuse el pentru a termina. Dar nimic mai mult. Nu înţelegeam de ce a făcut-o. După judecătorul care s-a ocupat de caz, pe acele benzi nu este nimic.

— Se pare că s-a înşelat, remarcă preşedintele Adunării naţionale, agasat.

— Nu este sigur, spuse directorul D.S.T.-ului.

— Cum aşa, nu este singur?

— Faptul că Lucas a luat benzile nu înseamnă că este ceva pe ele.

— Vrei să spui că nu le cunoştea conţinutul?

— Mai exact, că nu le-a văzut niciodată.

— Şi le-a furat ca să le vadă.

— Este o posibilitate, spuse directorul D.S.T.-ului.

— O posibilitate! Un indiciu! spuse preşedintele Adunării naţionale din ce în ce mai enervat. Aveţi bunătatea să ne spuneţi care este indiciul în realitate?

— Isiimic mai mult decât v-am spus, răspunse şeful contraspionajului cu serenitate.

— Foarte multe ne luminează!

— Dacă-mi permiteţi, aceasta ne spune altceva, interveni şeful de cabinet. (îl privi pe Galland.) Nu spun că ar trebui trase concluzii definitive, dar este un fapt: singurul lucru aflat în posesia sa – sau singurul lucru despre care ştim că este în posesia sa – priveşte închisoarea Saint-Louis. (Tăcu un timp.) De la Saint-Louis până la Élysée este cale lungă, nu? (Se opri din nou.) Acum, mai este ceva: soţia sa, pe care a ţinut-o la curent până acum, nu ştie nimic în aparenţă – asupra lui Saint Giiles, asupra benzilor video şi eventual asupra restului... De ce?

— După cele ce ne-a spus ea, lucrurile acestea se explică destul de bine, răspunse Galland. El a îndepărtat-o pentru a o proteja.

— În Corsica. Da, o ştim. Dar i-ar fi putut telefona, nu?

— După spusele ei, nu a făcut-o. El nu voia să telefoneze.

— După spusele ei...

— Da. Şi eu cred că spune adevărul, Francis. Datorită ei l-am putut contacta.

— Ea poate nu spune tot adevărul, sugeră directorul D.S.T.-ului. Sunt de acord cu voi, adăugă el adresându-se

lui Francis Beaulac, distanţarea ei... este destul de tulburătoare. Dar mai există o altă explicaţie posibilă şi care nu merge din păcate în sensul în care spuneţi. (Se întoarse către Galland.) Ea a fost mai întâi interogată de Saint-Gilles, nu-i aşa?

— Da. Dar ea mi-a repetat practic cuvânt cu cuvânt ceea ce...

— Nu asta vreau să spun. El era prezent. Acesta este lucrul important. Dacă ea ştia că el este implicat, interesul său era să tacă. Să nu spună nimic în faţa lui, bineînţeles, dar şi în faţa noastră. Şi-ar fi putut imagina că trebuia să spună ceva, dar nu totul, pentru a-şi păstra şansa să scape. Ţinând cont prin ceea ce a trecut, lucrul acesta pare verosimil. Vreau să spun ca ea să-şi fi făcut un astfel de raţionament. În afară de asta, coincide cu faptul că Lucas a fost în nesiguranţă ca să nu-şi compromită şansele de a o recupera... Nu este decât o ipoteză, pe care v-o supun, dar în orice caz, nu se poate exclude. (Şeful contraspionajului privi la rând pe Galland şi Beaulac.) Nu mai mult pe unul decât pe celălalt.

— Există un lucru pe care nu-l înţeleg, spuse preşedintele Adunării naţionale. Nu are decât un raport indirect, dar, totuşi... Spuneaţi adineauri că acest om este complet izolat. Atunci, aceste canale despre care vorbeşte, pentru a-i contacta pe sovietici şi cu restul, despre ce este vorba? Asta ar tinde să arate că nu este chiar aşa de izolat după cum păreţi să-l credeţi, nu?

Se făcu un scurt timp tăcere.

— Nu este cu totul imposibil, spuse generalul Kessler.

— Ce înţelegeţi prin „nu cu totul”, generale? întrebă preşedintele Adunării naţionale.

— Noi am analizat mesajele robotului telefonic, şi plecând de aici i-am localizat deja soţia în Corsica. Există în continuare ceva poate. Trebuie să avem un răspuns în câtva timp.

— Ceva. Ce?

— O femeie. Dar vă repet nu este sigur. Cu atât mai mult cu cât poate folosi curieri necunoscuţi. Curieri ce nu cunosc conţinutul a ceea ce au de transmis. Curieri pe care nu putem să-i interceptăm în niciun fel… Acesta este de altfel lucrul cel mai îngrijorător…

— Noi vă împărtăşim toată grija, generale, i-o tăie preşedintele Adunării naţionale. Credeţi-ne. De asemenea, lucrul acesta nu trebuie să se producă. Eu mă gândesc, în ceea ce mă priveşte, adăugă el la adresa celorlalţi bărbaţi prezenţi în mica sală, că Preşedintele trebuie să-l întâlnească pe acest bărbat. Nu văd cum putem să rezolvăm treaba altfel. Nu văd, într-adevăr, cum.

— Ce spuneţi de teama Preşedintelui în legătură cu această întâlnire? întrebă Galland. De faptul că ar putea constitui o manevră pentru a-l desconsidera?

— Tratând cu un criminal? Dar, după câte cunoaştem, nu este! Cel puţin, nu l-a omorât el pe inspectorul general Haller şi pe acel comisar de poliţie. Nu-i aşa?… Şi pe urmă, în orice caz, ascultaţi-mă, trebuie să aranjăm totuşi ca această întâlnire să rămână secretă, nu? Nu văd unde este greutatea.

Directorul D.S.T.-ului îl aprobă.

— Lucrul acesta trebuie să se poată realiza, spuse el pe un ton calm, fără să-şi întrerupă examinarea atentă a unghiilor de la mâna stângă; adăugă imediat pe acelaşi ton: rămâne o problemă totuşi… (Privirea sa se aşează cu părere de rău asupra preşedintelui Adunării naţionale.) Ce certitudine vom avea că Lucas nu păstrează alte dovezi, undeva? Ce certitudine avem că va păstra tăcerea după aceea?

Nimeni nu spuse nimic. Şeful contraspionajului păru că ia seama şi fixându-l din nou pe preşedintele Adunării naţionale, continuă:

— De altfel, eu mă îndoiesc că îngrijorarea pe care

generalul Kessler doreşte să o exprime se limitează numai la greutăţile pe care le vom avea în interceptarea eventualilor curieri ai lui Lucas. Cred că este vorba chiar de semnificaţia curierilor… Cred că am avea un avantaj în a-l asculta.

Preşedintele Adunării naţionale, uşor crispat, indică printr-un gest vag faptul că nu vedea niciun inconvenient. Galland surprinse o licărire de amuzament în privirea lui Adam Chiles. El era din ce în ce mai intrigat de tăcerea acestuia din urmă: încă de la începutul întâlnirii, Chiles nu a deschis practic gura, excepţie făcând câteva întrebări adresate tânărului consilier în legătură cu informarea făcută.

Galland se întoarse către numărul doi al D.G.S.E.

— Generale?…

— Noble are dreptate, spuse generalul Kessler. Ceea ce voiam să spun este că, faptul că Lucas utilizează astfel de curieri poate avea mai multe explicaţii. Să spunem, cel puţin două. Prima este că dacă el acţionează astfel, înseamnă că şfie cu cine are de-a face.

— Eu nu înţeleg…

— El ar fi, putut utiliza poşta. Dar nu o face, a spus-o. Şi nu o face pentru că ştie că avem mijloacele de a interveni la acest nivel. Pentru că el ştie cine suntem noi. Şi el ştie aceasta logic, adică ştie totul.

— Vreţi să spuneţi de implicarea Élysée-ului? întrebă şeful de cabinet al Preşedintelui.

Generalul dădu din cap în semn de aprobare.

— Nu este o certitudine, dar foarte adevărat.

— A doua semnificaţie? întrebă Galland cu îngrijorare.

— Este o ipoteză care ar putea foarte bine să o completeze pe prima. Un astfel de comportament din partea sa mă duce cu gândul a mă întreba dacă el este tot atât de inocent pe cât părem să-l credem… Asta ar duce, în

sensul remarcat de Noble cu câteva clipe înainte, în legătură cu modalitatea sa de a nu spune prea mult, spunând suficient… Ar cadra mai ales cu Karmann, Fraternitate… şi cu restul. Încă de la început noi judecăm ca şi cum acest om ar fi „inocent”, ca şi cum ar fi străin… complotului – căci eu sunt de părerea dumneavoastră, îi spuse generalul lui Galland, eu sunt convins, considerând elementele pe care ni le-aţi spus, că există ceva de acest gen. Deci noi raţionăm astfel şi poate că aceasta este greşeala noastră. Este poate ceea ce vrea ca noi să gândim… în clar, Lucas nu este cu ei? Nu ne-am lăsat intoxicaţi? De el? De soţia sa?

Ministrul de interne şi şeful de cabinet al Preşedintelui afişară un anume scepticism. Galland nu era departe de a gândi ca ei; ÎI făcu totuşi pe omul de la D.G.S.E. să continue.

— Ce spune asta? Rolul lui Lucas în toată această afacere?

— „Sperietoarea”.

— Nu vă pot urmări prea bine…

— Ameninţafea ce se agită… Cei ce sunt în spatele acestei afaceri nu au intenţia să o dezvăluie… Şi într-o oarecare măsură, adăugă generalul Kessler, după o scurtă ezitare, adresându-se şefului Adunării naţionale, aceasta va merge în sensul în care aţi pomenit mai înainte. În legătură cu manevra, având originea în interior. Poate să fie într-adevăr aşa. (Generalul tăcu un timp.) Ar avea chiar o anumită logică a acţiunii…

— „Sperietoarea” este sigur. Asta este? spuse directorul D.S.T.-ului închizând-ochii.

— Exact, spuse generalul.

— Este un lucru seducător. Dar eu cred că vă înşelaţi.

Toate privirile s-au îndreptat înspre Adam Chiles.

— Nu vom avea această şansă, domnilor, spuse Chiles. Nu putem să ne bazăm pe ea.

Se născu o mişcare de adunare. Preşedintele Adunării naţionale interveni:

— Are cineva amabilitatea să-mi explice ce înseamnă toate astea?

— Mărturisesc că nici eu nu înţeleg, spuse ministrul de interne privindu-l pe Chiles şi pe urma pe numărul doi al serviciilor de informaţii.

Generalul Kessler păru să-l consulte din priviri pe Adam Chilec după care luă cuvântul:

— 1 ogica despre care vorbeam este aceasta: în cazul în care această manevră este de origine internă şi Lucas face parte acesta este sperietoarea. Căci cei care sunt în spatele afaceri nu numai că nu vor să iasă la lumină cazul… dar nici nu pot. Pentru simplul motiv că instaurarea acestei pedepse cu moadea conduce către Preşedintele anterior. Pe scurt: dacă afacerea ar exploda, toată lumea ar orbi.

— Nu ţine, spuse şeful de cabinet scuturând din cap. Dacă raţionăm astfel, asta ar însemna că ameninţarea ar aduce ca un fel de şantaj, nu-i aşa? Bine. Dar când se face un şantaj se formulează nişte cereri, generale. Or aici, nu există aşa ceva. Nimic!

— Oare sunt necesare cu adevărat?

— Nu, dar nu este numai asta, întări ministrul de interne. În această ipoteză eliminaţi mai multe date importante în ceea ce-l priveşte pe Lucas. Mai întâi, se pare că s-a mai încercat să-l omoare pe Karmann. Sunt mărturii. Oameni ce au văzut un bărbat ştergând împuşcăturile. Indicii după care nu poate fi vorba decât de el…

— Intoxicare. O înscenare pentru a ne induce în eroare.

— Generale, glumiţi?

— Deloc. Nu ar fi nimic neobişnuit în această înscenare. Noi i-am făcut să creadă pe români că Virgil

Tănase a fost lichidat foarte uşor. Egiptenii au făcut la fel cu Gaddafi în legătură cu unul din opozanţii săi. Este genul de lucruri ce se practică în mod curent.

— Dumnezeule mare! Generale! strigă. ministrul de interne. Şi moartea copilului său! Şi soţia lui care... Sunt tot intoxicări?

Adam Chiles interveni pe un ton şi cu cuvinte de împăcare.

— Aceasta ar fi putut contribui, spuse el. Dar nu cred. (Avu o privire amicală pentru ministrul de interne.) Ca Lucas să fie în centrul, unei intoxicări nu implică cu siguranţă că consimte, ştii bine. (îl privi pe generalul Kessler.) Dar, repet, eu nu cred. Eu cred şi mai puţin că Lucas este complice. Cred că lucrurile sunt mult mai simple... şi mai complicate totodată. Eu cred, că într-o anumită manieră – spun că într-o anumită manieră Lucas este manipulat la rândul său... Spun şi el, de asemenea, pentru că am din ce în ce mai mult sentimentul că există o formă de manipulare la baza ameninţării ce ne preocupă.

Adam Chiles tăcu. Galland înţelese semnificaţia acestei tăceri.

— Haide, Adam, spuse el. Te ascultăm.

Chiies începu să vorbească.

În câteva minute lui Galland îi păru că ameninţarea ce o prezentase în umbra acestei „pedepse cu moartea" lua deodată formă.

— Eu cred, ca toată lumea de aici, că există un complot în spatele acestei afaceri. Şi deci o ameninţare. Eu cred, că „Fraternitate" trebuie luată în serios. Şi puţin importă pentru moment cine se ascunde în spatele ei. Acum, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea, nu cred deloc într-o origine internă... nu văd cine ar avea de câştigat. Eu nu cred nici în originea de extremă dreapta, după cum „Fraternitate" ar lăsa să se înţeleagă: mai întâi pentru că este prea evident... în afară de aceasta, prezenţa şi rolul

lui Victor Karmann în această afacere îmi pare mai plin de semnificaţii decât acela al senatorului de Launay. La fel ca bănuielile dumneavoastră, domnilor, privind o posibilă infiltrare în „Fraternitate” de către serviciile speciale din est. Toate acestea şi aş adăuga actuala tensiune a relaţiilor franco-sovietice mă fac să mă gândesc că originea nu se găseşte nici la Paris, nici chiar la Viena… Ci la Moscova.

Adam Chiles făcu o mică pauză după care continuă:

— Dar încă o dată, nu contează… Nu contează cine este duşmanul – să-l numim astfel, va fi mai comod. Duşmanul este aici şi ne ameninţă. Problema este că nu discernem obiectivul. Situaţia noastră a devenit mai instabilă încă prin intervenţia acestui om, David Lucas. Bâjbâim în întuneric din cauza lui Lucas care este disperat… Eu spuneam mai înainte că Lucas este într-un anume fel manipulat… Ceea ce vreau să spun este că duşmanul l-a integrat în manevra sa: nu-l voia în joc la început este evident; dar acum când este în joc, ei ţin seama de asta… Şi aceasta ar trebui să ne ajute să înţelegem natura ameninţării, să discernem obiectivul urmărit… după mine sunt două ipoteze.

Adam Chiles se întrerupse o clipă cu ochii ficşi; s-ar fi putut spune un orb. Cineva tuşi.

— Prima ipoteză, spuse Chiles. Duşmanul a încercat să-l omoare pe Lucas la început, deoarece din cauza acestui om afacerea risca să jasă ia lumină prea devreme. Cel puţin se poate presupune. În legătură cu ce se poate spune prematur, nu ştiu nimic. Poate pentru că Élysée-ul nu s-a murdărit, sau nu s-a murdărit destul… Bine. Dar noi ştim că duşmanul voia în continuare să-l ucidă pe Lucas. A încercat din nou. Trebuie să concluzionăm că nu voiau ca această afacere să iasă la lumină. Întrebarea este: de ce? Şi singurul răspuns pe care îl văd este: pentru a ne ţine… Să-şi exercite puterea în sânul puterii. Să aibă un mijloc de influenţă şi de presiune asupra pionilor importanţi –

pieselor importante – din inima statului: Saint-Gilles de exemplu, dar şi a altora, de asemenea… Cu alte cuvinte aceasta ar însemna cangrenarea statului de către un fel de cârtiţe cu procură.

— Ceva ce-ar fi un amestec din Loja P.2 italiană şi spionul Guillaume, din cabinetul cancelarului Willy Brandt, aşa este? întrebă Francis Beaulac.

Chiles aprobă în tăcere pe şeful de cabinet al Preşedintelui.

— Franţa sub influenţa sa, spuse el cu gravitate.

Tăcere. Galland îl reîansă pe Chiles:

— A doua ipoteză, Adam?

— A doua ipoteză: Chiar punctul de plecare. Dar după ce au încercat să-l elimine pe Lucas pentru că riscau să iasă ia lumină afacerea prea devreme, ei l-au utilizat, fără ştirea sa, de data aceasta făcându-l să iasă la lumină… Ei ştiu unde este, ceea ce ştie – sau poate nu ştiu? Poate numai bănuiesc. Nu contează. Dar ei vor să-l omoare pentru a face să fie divulgate documentele ce ar ieşi la suprafaţă după moartea sa. Toată povestea. Avantajul: duşmanul rămâne ascuns. Afacerea răzbate la lumină fără ca el să se fi descoperit. De ce este important lucrul acesta? De ce obiectivul urmărit este cu totul altul? Obiectivul este acela de ai face să cadă pe Preşedinte! Şi să-l facă să cadă… singur, dacă îndrăznesc să o spun. Cel puţin în aparentă. De aşa manieră ca să nu se poată striga despre un comploi internaţional. De aşa manieră încât să fie imposibil să vezi mâna străinătăţii în această cădere… Fructul era putred, a căzut singur… Asta aduce a un fel de Watergate organizat.

— Şi cu atât mai mult cu cât vom încerca să muşamalizăm afacerea, spuse Galland.

— Absolut, spuse Chiles. Consecinţele vor fi acelea pe care le-aţi evocat cu câteva clipe mai înainte, domnilor, adăugă el. Slăbirea Franţei în exterior. Destabilizarea ei în

interior. Teren pierdut în favoarea extremei drepte etc. Şi de asemenea – ceea ce este poate preponderent – punerea în discuţie a alianţei cu Germania în ceea ce priveşte sfera tactico-strategică a apărării noastre nucleare. Cuplajul cu Germania, o ştim cu toţii, poate constitui un prim pas decisiv în elaborarea unei apărări comune pentru Europa. Şi deci o întărire a independenţei sale.

Adam Chiles făcu din nou o pauză.

Preşedintele Adunării naţionale îl privi încruntând din sprâncene, aruncă o privire celorlalţi membri ai celulei, tăcuţi, şi luă cuvântul.

— Dacă vă înţeleg bine, spuse el, ar trebui să considerăm că sovieticii au montat toată această poveste, această pedeapsă cu moartea, cu acest unic scop?

— În parte. Da.

— Dar lucrul acesta nu stă în picioare! Din punct de vedere istoric, nu stă în picioare! Ei nu puteau să prevadă că noi vom lua o astfel deaniţiativă. În orice caz nu puteau să o dateze. Dar în special aceasta afacere cu pedeapsa cu moartea, nu datează de astăzi. Ea nu a fost începută sub acest preşedinte ci sud cel precedent!

— Aveţi dreptate asupra acestui punct... Dar vă înşelaţi în ceea ce priveşte durata.

— Mărturisesc că subtilitatea aceasta îmi scapă, dragul meu Chiles, făcu preşedintele Adunării naţionale, agasat.

— Şi sovieticii nu au creat bineînţeles, această afacere, adăugă Chiles spre marea uimire a interlocutorului său. Se pare că au luat-o din mers. Şi că au lăsat-o adormită, mulţumindu-se să-şi plaseze pionii lor înăuntru – Karmann. Pentru a-l putea trezi în ziua în care ar fi crezut că este util să o facă. Fie pentru a-l activa... fie pentru a-l face să explodeze.

Preşedintele Adunării naţionale ezită, după care ridică capul, vizibil impresionat.

— De acord Chiles, spuse el. Avem deci două posibilităţi: o influenţare sau o tentativă de destabilizare. Care din ele este cea bună?

— Nu ştiu nimic… Dar ştiu pe care trebuie să o alegem.

— Pe care?

— Pe cea mai periculoasă.

— Amândouă sunt perfect inacceptabile, Adam, obiectă ministrul de interne.

— Bineînţeles. Dar ceea ce vreau să spun, este că în primul caz noi suntem parţial scoşi din cauză. În sfârşit, se poate spera: noi l-am descoperit şi Saint-Gilles este pe cale de a fi neutralizat. La fel şi cu de Launay şi cu cei cărora le cunoaştem numele. Există cu siguranţă alţii pe care nu-i cunoaştem încă şi va trebui să-i identificăm. La fel cum va trebui să ne preocupăm să ştim ce se ascunde într-adevăr în spatele „Fraternitate” cu atât mai mult cu cât, repet, eu nu am niciun fel de dubii în legătură cu acest subiect să examinăm eventual măsurile de răspuns; să vedem în orice caz până unde au putut ajunge în această ţară… Acum totul nu este decât o chestiune de timp. Încă o dată, în această variantă, noi suntem practic scoşi din cauză: nu ne rămâne decât să încheiem… Dar în varianta a doua, pe care o putem asimila cu o tentativă de destabilizare, spuse Chiles la adresa preşedintelui Adunării naţionale, este total opus: rămâne totul să-l rezolvăm… Cele două variante pot să fie legate de altfel, remarcă el gânditor. Au eşuat cu cangrena, atunci au decis să taie capul… Nu contează. Totul rămâne să rezolvaţi, domnilor. Şi Lucas este cheia… Şi numai Preşedintele poate să acţioneze. Va trebui să-l convingă să abandoneze, să dea dovezile… şi să tacă.

— Va rămâne să ne convingă că va tăcea într-adevăr, spuse cu răceală Georges Noble.

Adam Chiles întâlni privirea şefului contraspionajului şi aprobă în tăcere.

— Şi eu cred că nu trebuie să-i ascundem acest aspect preşedintelui, spuse Chiles cu gravitate. Oricât de neplăcute ar putea fi… consecinţele. (Suspină.) Lucas reprezintă un pericol. Un pericol mai mult sau mai puţin mare, mai mult sau mai puţin tolerabil, după faptul dacă ştie totul sau numai o parte… Şi logic, eu sunt de acord cu dumneata Thomas, el ştie tot.

— Fără să mai punem la socoteală că dacă ipoteza, voastră este justă, întăreşte cele spuse de generalul Kessler, şi eu cred că este, acest om ignoră că face parte din „joc”. Şi sunt toate şansele ca el să ne creadă responsabili pentru tot ceea ce i se întâmplă. De tot!… Dumnezeu ştie ce şi-a putut imagina şi cum poate reacţiona.

Adam Chiles îl aprobă.

— Va fi greu, în orice caz, să-l convingem de buna noastră credinţă, spuse el. (îl privi pe Galland.) Trebuie să o ştim.

O lungă tăcere urmă cuvintelor sale.

O linişte mormântaia, gândi Galland.

— Deci Preşedintele trebuie să-l vadă, spuse tânărul consilier cu o voce nesigură. Este cineva de altă părere?

Tăcerea părea să se facă şi mai profundă în mica sală.

Galland nu mai avu timp să afle: telefonul răsună în spatele lui. Ridică receptorul. Aproape instantaneu strigă:

— În numele lui Dumnezeu! Eşti sigur?… (Se întoarse iute înspre membrii celulei de criză.) Tocmai au recuperat probele lui Lucas!

În aceeaşi zi, aproape la aceeaşi oră, Marion Polonski se întorcea acasă, fără să bănuiască ceea ce o aştepta.

Primul lucru pe care-l văzu când închise uşa de la intrarea în camera el fu patul desfăcut, saltelele de-a latul patului, după care totul îi sări în ochi în acelaşi timp: uşile dulapurilor deschise, veşmintele împrăştiate pe jos, un

colant atârna de un sertar prost închis, cărţi aruncate pe fotoliu, lumina deschisă în sala de baie; ea văzu’toate astea în acelaşi timp şi totodată, instantaneu, îşi simţi picioarele devenind grele şi o cuprinse frica. Vru imediat să iasă, dar un gând o opri: David Lucas. După care, într-o fracţiune de secundă, un altul o asaltă: plicul! O simplă aruncătură de ochi îi permise să-şi dea seama că nu mai era la locul lui.

Cuprinsă de panică se repezi afară.

Nu-i văzu imediat pe cei trei bărbaţi ce se îndreptau spre ea. Când îi zări, era prea târziu. Nu încercă nici măcar să le scape. Se opri, simţindu-şi forţele părăsind-o şi închise ochii. A fost prinsă şi se gândi la David Lucas. Unul dintre bărbaţi vorbea şi ea încerca încă să se gândească la David Lucas.

Aproape leşină când o duseră în stradă şi trebuiră să o susţină.

tind minute mai târziu, în apartamentul în dezordine, telefonul începu să sune. De şase ori la rând, după care se opri.

Sună din nou după o jumătate de oră. Mai lung. Încă o dată după jumătate de oră. Şi de această dată se întrerupse de la începutul celui de-al patrulea apel.

În acelaşi moment, în aceeaşi zi, un funcţionar al poştei centrale din Paris văzu apropiindu-se de ghişeu) său un bărbat cu părul brun, foarte palid, înfăşurat într-un palton elegant şi închis la culoare ce-i accentua paloarea. Îl recunoscu imediat: îi dăduse deja textul unei telegrame cu puţin timp înainte. Încă o dată fu izbit de felul în care arăta acest bărbat: în special da contrastul dintre veşmintele luxoase, ca noi, şi faţa sa trasă, privirea sa aprinsă. Prima dată l-a văzut tremurând şi şi-a spus că trebuie să fie bolnav. Acum se întreba dacă, în plus nu pierduse pe cineva; nu ştia la ce gândeşte aşa; poate datorită vidului din ochii săi şi a culorii închise a cravatei şi a paltonului.

Prima telegramă pe care omul a trimis-o a fost adresată unui american pe numele Dennis nu ştiu cum… Cu un text scurt de felul:

„Nu s-a schimbat nimic. Ai grijă de tine. Te îmbrăţişez”.

A doua telegramă pe care omul a expediat-o era adresată unei anumite Marion Polonski. Poştăriţa se întreba dacă era vorba de prietena lui, dar citind textul îşi spuse că trebuia să fie mai degrabă secretara sau ceva similar: „Schimbare. Urgent. Trimite documentele lui David Laurence. Paris-Tranzit-Office. Champs-Élysées… David”.

Omul plăti ce trebuia şi plecă. Tânăra funcţionară de la poşta centrală îl privi îndepărtându-se, cu un sentiment de regret.

Este probabil că dacă ar fi ştiut c. e avea în cap acel. om, opinia sa să fi fost cu totul alta. Mai mi t ca sigur că ar fi fost îngrozită de acest om.

În acea seară, la ora 20 şi 03 minute, avionul prezidenţial venind de la Bonn a aterizat pe aeroportul Orly. La coborârea din avion, Preşedintele a fost primit de primul ministru, cu care s-a dus în salonul oficial în care-l aşteptau un pumn de miniştri, veniţi şi ei pentru a-l în ampina pe Preşedinte. Preşedintele îi salută pe fiecare în parte şi se întreţinu câteva clipe cu primul ministru. Pe urmă se d.de la Élysée. Acolo făcu o scurtă oprire în biroul său, dădu un telefon înainte să se ducă în apartamentele personale unde soţia sa împreună cu cele două fete şi soţii lor îl aşteptau pentru a lua împreună masa de seară.

Seara, ea mai toate în astfel de ocazii, fu calmă. Singurele apropouri „politice fură acelea *ak* fiicei celei mici a Preşedintelui, ce făcu o trecere în nvistă a particularităţilor „familiilor conducătoare” – ţintele favorite fiind soţia cancelarului R.F.G., „ţărancă de-a drepful” şi Preşedintele Statelor Unite, cu pantalonii săi

prea scudi.

Şeful statului se amuză de poznele şcolare ale nepoţilor. Râse chiar când află că unul dintre ei, în vârstă de şapte ani, a „trecut la opoziţie” deoarece se săturase să audă repetându-se la şcoală că trebuia să ia exemplul bunicului său care era „primul dintre francezi”. Pe măsură ce timpul trecea, fiecare remarca faptul că Preşedintele era din ce în ce mai crispat; dar nimeni nu-i puse vreo întrebare – el nu ţinea să discute despre asta, altfel ar fi spus singur.

Puţin înainte de ora 23, şeful statului se despărţi de familie şi se duse din nou în birou.

La ora 23 fix, Thomas Galland se prezentă în faţa lui.

— Eşti sigur că aţi recuperat tot?

— Da, domnule Preşedinte.

Se scursese o jumătate de oră. Preşedintele era la curent acum cu concluziile celulei de criză; şi acestea, datorită în mare parte prietenului său Adam Chiles, corespundeau dacă nu în detaliu, cel puţin în spirit cu cele la care ajunsese el însuşi.

— De ce nu’a venit Adam?

— Nu ştiu domnule… Mi-a cerut pur şi simplu să vă înmânez asta.

Şeful statului luă plicul ce i-l întindea Galland, îl deschise şi-l citi. Un bilet cu aceste cuvinte simple: „Este rândul tău de jucat. Şi la acest joc eşti singurul ce-l poţi juca… Şi acesta nu este un joc… Respectele mele, domnule Preşedinte”.

Preşedintele rămase o clipă nemişcat, cu biletul în mâini, cu privirea pierdută. După aceea Galland îl văzu ridicând capul cu un aer grav şi un pic trist, împături încet biletul şi-l introduse în buzunar.

Galland nu ştia ce scrisese Chiles în? ceh bilet şi nici nu-l interesa. O întrebare-i stătea pe buze. O simplă şi unică întrebare. O întrebare la care nu se putea răspunde

decât prin „da” sau „nu”; o întrebare ce aparţinea şefului statului şi numai el putea să o tranşeze. În faţa tăcerii Preşedintelui, el ezită să o pună dar sfârşi prin a se decide:

— Domnule Preşedinte, mai credeţi... utilă întâlnirea cu acel om?

Preşedintele îl privi pe tânărul consilier, enigmatic.

— Această întrebare este utilă?

— Ea se pune, domnule Preşedinte.

— Cine o pune?

— Ea se pune singură, domnule... Ea se va pune în orice caz, acum... sau după.

— Şi ai vreun răspuns?

— ...MI-I cereţi?

— Ţi-l cer, făcu Preşedintele pe un ton dur.

— L-o cereţi lui Thomas Galland... sau consilierului Preşedintelui?!

— Ai milă, Thomas! Nu deveni ca ceilalţi! Dacă ai un răspuns, dă-mi-l. Dacă nu, termină.

Se aşternu o linişte lungă, densă.

Preşedintele luă cuvântul.

— Eşti absolut sigur că ai recuperat tot?

— Absolut.

— N” – *S*\ nicio îndoială?

— Niciuna, domnule Preşedinte, răspunse Galland crispându-se.

Pieşedintele îl privi mult timp. Pe urmă, pe un ton calm, hotărât, spuse:

— Îl voi vedea pe acest om, mâine. (Tăcu un timp.) lată răspunsul imediat la întrebare. În ceea ce priveşte după... Mai rămân câteva ore pentru a reflecta.

Galland nu spuse nimic. Se mulţumi să scoată din dosarul ce-l t. nea pe genunchi două foi dactilografiate şi le puse pe birou [preşedintelui.

— În această privinţă, cred că trebuie să luaţi cunoştinţă de aceasta.

— Despre ce este vorba?

— Sunt indicaţii asupra a ceea ce se presupune a fi… starea mentală a acestui om.

— Starea mentală. (Preşedintele avu un aer iritat.)

— Da. Noi am luat avizul unui psihiatru de la D.G.S.E. Un specialist. Se pare a fi unul dintre cei mai buni. L-am informat în măsura posibilului, evident, asupra „parcursului" lui Lucas. I-am spus tot ce ştiam despre el, tot ceea ce i s-a întâmplat…

— Cine a avut această idee? Kessler?

— …Da.

— Continuă.

— L-am pus benzile înregistrate ale conversaţiilor telefonice pe care Mast şi cu mine le-am avut cu el. El a putut vorbi şi cu soţia sa… Bineînţeles că nu i-am splis conţinutul exact al acestui caz, dar i-am dat elemente pentru a-i permite să-şi facă o idee asupra importanţei lui. Importanţa sa în legătură cu Lucas şi consecinţele ce pot apărea asupra felului de a vedea lucrurile. Importanţa sa, de asemenea, în legătură cu… statul. Cele două fiind de altfel legate, pentru Lucas vreau să spun, influenţa ce a putut-o avea asupra…

— Pe scurt, este nebun, o scurtă Preşedintele cu iritare. Aici vrei să ajungi, nu-i aşa?

— Nu-i chiar aşa, domnule… Dar eu cred că aceste indicaţii ar trebui să vă permită să vă faceţi o idee despre omul pe care-l veţi întâlni… Eu cred de asemenea, că… în sfârşit, ţinând seama de-decizia pe care trebuie să o luaţi în legătură cu acest om, ele trebuiau să vă fie cunoscute.

Preşedintele examină cele două foi, părând a ezita, şi le împinse către Galland.

— Spune-mi esenţialul, spuse el lăsându-se pe spătarul fotoliului, în afara luminii candelabrelor ce încadrau biroul.

Galland îl văzu unindu-şi mâinile într-o atitudine de

rugăciune; şi chipul său se împietri, două luminiţe strălucindu-i în ochi. Îi simţi privirea, în acelaşi timp putând fi evitată şi inevitabilă, ca aceea a unui personaj dintr-un tablou; o privire ce nu te priveşte decât pe tine.

Îşi consultă notele.

— După acest specialist, începu el cu o voce ezitantă, Lucas nu mai este un om normal. Nu mai poate fi normal. Nu este categoric. Aceasta corespunde stării în care trebuie să fie în acest moment. Dar, după Tehernak – acesta este numele… – este un fapt. Şi pe deasupra, este formal.

— Formal… Fără măcar să-l fi văzut.

— Tehernak crede că nu este necesar. Cel puţin asupra acestui lucru el pare foarte convins… şi foarte convingător, trebuie să spun. După el, dacă Lucas nu mai este un om normal, aceasta se datorează nu atât şocurilor pe care le-a avut – începând cu şocul provocat de moartea copilului său – şi până la succesiunea neîntreruptă a acestora şi mai ales, aceasta pare să fie lucrul cel mai important, tensiunea pe care acest om a suportat-o timp de aproape patru luni. O tensiune înfricoşătoare. Mult prea lungă. Inumană, după Tehernak – sunt propriile cuvinte. Stresul datorat unei astfel de tensiuni nu poate să fi avut decât efecte devastatoare asupra lui Lucas. Pentru a da o măsură a distrugerilor făcute de o astfel de tensiune la un om, Tehernak foloseşte o comparaţie: el spune că ar aduce un pic cu ceea ce s-ar petrece cu o maşină dacă se apasă acceleraţia la fund… cu toate frânele blocate!… Din acest punct de vedere, paranoia ale cărei semne şi le-a notat atât din propunerile cât şi din reacţiile acestui om, nu-l surprind. El crede chiar că mai are şi alte tulburări nervoase. De exemplu o tendinţă de autodistrugere sau mai exact exacerbarea sa.

— De unde le scoate? întrebă Preşedintele.

— A vorbit cu soţia lui. Şi ea pare încredinţată că,

într-o anumită măsură, el se simte responsabil de moartea fiului său… Spunând aceasta, Tehernak nu este categoric asupra acestui punct, precizează Galland. El spune numai că această tendinţă a putut fi exacerbată de moartea copilului şi datorită tensiunii suportate după aceea. El spune, de asemenea, că poate la fel de bine fi vorba de altceva. Ceva comparabil cu ceea ce se observă la anumiţi soldaţi rămaşi prea mult timp expuşi unui pericol puternic: pierderea instinctului de conservare… Sau mai degrabă o insensibilitate totală în faţa morţii.

— Bine, făcu Preşedintele cu nerăbdare. Toate astea ca să spună ce?

— Că acest om este periculos, domnule Preşedinte, spuse Galland după o ezitare. Şi la fel de imprevizibil… Tehernak crede că nu va întreprinde nimic până nu-şi va recupera forţele. Tehernak gândeşte aşa, dar nu este sigur. În schimb este foarte sigur că nimeni nu poate şti cum va reacţiona după aceea.

— Asta-i tot?

— Mai este ceva, domnule…

— Ce?

— În legătură cu ambasada URSS-ului. Tehernak are o teorie asupra alegerii făcute de către Lucas de a se îndrepta spre sovietici. Ea are un aspect pozitiv în ceea ce-l priveşte pe Lucas, dar şi un altul, care este mai puţin pozitiv.

— Te ascult.

— Lucas s-ar fi găsit în situaţia cuiva ce ar fi descoperit că totul este putred în ţara sa, spuse Galland ajutându-se de notiţele sale. Totul, până la vârf. Şi lucrul acesta este extrem de grav, cel mai grav… Şi că trebuie să-l facă cunoscut. Acesta fiind cel mai important. Încearcă în ţara sa dar nu reuşeşte. Răul se apără. Atunci se îndreaptă spre duşman pentru ca acesta scoţând la lumină adevărul să poată fi distrus răul ce macină ţara’ sa, sau să fie de

ajutor celor ce luptă împotriva elementelor ce sunt la originea răului… Este chiar într-un anume fel pe dos. (Galland renunţă la notiţele sale.) Toate acestea pot părea un pic sumare dar aceasta nu înseamnă că sunt false… Totuşi, importanţa nu constă în aceasta. Importanţa, după Tehernak, rezidă din faptul că un astfel de comportament denotă o viaţă obsedantă de a scoate la lumină adevărul. Este poate lucrul cel mai periculos la acest om: vrea să se ştie; în orice chip; orice s-ar întâmpla; oricare ar fi consecinţele… Şi aceasta nu numai datorită pur şi simplu gustului pentru adevăr. El vrea să se ştie, să se ştie oroarea ca şi cum ar fi fost pentru el o necesitate vitală, o eliberare… (Galland îşi citi notiţele.) Da, asta este: după Tehernak este singura modalitate pentru' Lucas de a da un sens la tot ce a îndurat… începând cu moartea copilului său… Singura modalitate…

Preşedintele rămase tăcut.

— Cred că nu se poate neglija acest aspect a lucrurilor, spuse Galland crispându-se.

Preşedintele nu spuse nimic. Galland îi întâlni privirea, i-o susţinu, după care şi-o întoarse.

— Ai terminat prin a răspunde la întrebare, Thomas.

Jânărul consilier păstră tăcerea.

Încet, cu o voce plată, Preşedintele continuă:

— Nu este poate un răspuns foarte clar… nici foarte net. Dar este un răspuns. Nu-i aşa?

Galland încremeni.

— În privinţa pericolului, a mizei, spuse el, incertitudinea noastră privind acest om este inacceptabilă… Inacceptabilă, repetă el mai încet.

Preşedintele îl privi cu intensitate.

— Şi răspunsul tău este acelaşi şi pentru această femeie?

— Nu. Există o soluţie.

— O soluţie…

— Pentru ea, da. Ea nu este la curent decât cu o parte din caz.

— Ce soluţie?

Galland se crispă încă o dată, ezitând să răspundă.

— Ce soluţie, Thomas?

— O clinica.

— …Psihiatrică, murmură Preşedintele.

— Ar fi o măsură provizorie. Preventivă, dar provizorie. Noi avem se pare o instituţie ce ar putea să o… (Galland se întrerupse şi privi podeaua de sub picioarele sale.) Se poate antedata intrarea pentru a o face să corespundă perioadei ce a urmat dispariţiei copilului său. (Ridică capul.) Când va ieşi, ea nu ar mai trebui să reprezinte niciun pericol… Şi în orice caz, nimeni nu o va crede.

— De la cine vine această idee? întrebă Preşedintele după o clipă de tăcere.

— Kessler.

— Kessler, spuse Preşedintele pe un ton arătând că nu este surprins.

— Este treaba sa, domnule Preşedinte.

— Bineînţeles.

— Ştiu la ce vă gândiţi. Dar nu sunt de acord.

— Ah…

— Kessler nu va rezista undei de şoc dacă afacerea explodează. Nu i-au scăpat multe lucruri, este sigur. Dar în cazul schimbării sale rămâne Saint-Gilles. Şi lucrurile acestea i-au scăpat, pentru că la origine a fost Saint-Gilles. Şi deci dumneavoastră într-o anumită măsură. La limită chiar; chiar dacă ar fi ştiut ceva, nu ar fi ridicat niciun degeţel, nici măcar n-ar fi cerut o confirmare. Ca oricare din oamenii D.G.S.E.-ului pe care Saint-Gilles i-a folosit. Pentru că aceasta venea de la el. (Galland ridică din umeri.) în plus, dacă această afacere va trebui să iasă la lucrună, Kessler ar fi singurul incriminat… De fapt nu a

făcut decât să propună soluţii „tehnice” unei probleme pe care ne-o punem.

— Nu a făcut numai asta, Thomas.

— Nu înţeleg…

— Le-a radicalizat.

— Nu a fost singurul.

— Poate.

— Chiar şi eu, Noble… chiar Chiies, am făcut cu toţii la fel. Eu cred că situaţia impune aceasta. Şi eu nu cred că generalul Kessler s-a distins cu ceva în această privinţă… Nu înţeleg ce vă deranjează!

— Poate, în sfârşit… făcu Preşedintele gânditor. Bine… Altceva? (Galland făcu un semn negativ cu capul.) Atunci, pe mâine, Thomas. (Galland se ridică.)

— Pe mâine, domnule Preşedinte.

Tânărul consilier sejetrase.

Odată singur, Preşedintele, în ciuda orelor penibile ce-l aşteptau şi cărora le simţea toată greutatea, se simţi uşurat: avea de luat o hotărâre; îi revenea numai lui şi voia să fie singur pentru a lua-o.

Se gândi la vechiul său prieten Adam Chiies.

…Şi la acest joc tu eşti singurul ce-l poţi juca…

Se ridică şi se apropie de una dintre ferestrele înalte.

…Şi nu este un joc.

Ironia situaţiei sale îi apăru deodată şi îl amărî: se luptase pentru abolirea pedepsei cu moartea şi se găsea în situaţia de a decide viaţa şi moartea unui om. Dreptul de graţiere. Acest drept – pe care constituţia îl recunoştea Preşedintelui republicii şi al cărui exerciţiu se limita acum la a acorda sau nu libertatea unui condamnatacest drept, din nou, ca mai înainte! Ca şi cum nu se schimbase nimic.

Dreptul de viaţă sau de moarte.

Declaraţiile predecesorilor săi din timpul când pedeapsa cu moartea exista încă, i-au revenit confuz în memorie. Toţi, şi-a amintit, au spus că exercitarea

dreptului de graţiere i-a făcut să trăiască momentele cele mai penibile din timpul guvernării lor.

Ei trebuiau să se pronunţe şi asupra cazurilor criminalilor… se gândi Preşedintele. El trebuia să decidă soarta unui nevinovat! a unui om pe care, în anumite privinţe îl înţelegea, chiar îi aproba mobilurile. Le aproba oare?… întrebarea nu era aceasta, întrebarea – singura întrebare! – căreia trebuia să-i răspundă era următoarea: în interesul ţării, acest om trebuia să moară?

Era singura întrebare pe care trebuia să şi-o pună. Era singura la care trebuia să răspundă. Şi trebuia să-i răspundă acum! Nu avea de ales.

Alţii l-ar fi putut invoca pe Dumnezeu sau istoria.

El nu făcu aşa. Se mulţumi să facă ceea ce făcea uneori, de când era preşedinte: deschise fereastra şi ieşi în balcon, în noapte, pentru a se impregna de zgomotul oraşului, de umbrele mari ale arborilor, de aer, de cer, de noapte şi de frigul din jurul lui. Toate acestea erau Franţa. Şi el o simţea. O simţea fizic. Era modul său de a comunica cu ea şi de-a-şi aduce aminte unde era, de ce era acolo şi ce să facă. O modalitate de a nu uita că singurul judecător era Ea. Că nimic nu avea importanţă în afara Ei. Şi a celor şaizeci de milioane de suflete.

Trebuie să moară?

Face jocul duşmanilor. Fără să o ştie…

Ar fi trebuit să comande moartea lui? Şi să treacă sub tăcere infamia şi crimele de care oamenii săi – nişte nebuni! – s-au făcut vinovaţi arogându-şi dreptul de a decide cine ar trebui să trăiască sau să moară; batjocorind legile, justiţia, în numele unor principii din alt ev şi deschizând astfel calea trădării, dând astfel o armă duşmanilor Franţei?… Franţa nu putea fi bănuită de o astfel de mârşăvie. Nu se putea. Nu trebuia!… Dar trebuia oare să moară?… Oare nu erau în cauză numai onoarea şi măreţia Franţei? Securitatea ei era şi ea în cauză. Şi

liniştea civilă… Şi pe urmă duşmanul nu putea triumfa. Acest duşman redutabil, viclean, invizibil, pe care îl ura pentru că a descoperit cu atâta răceală problema „securităţii” ca pe una din nereuşitele societăţii franceze, unde se putea cel mai bine acţiona pentru a o diviza şi slăbi. Nu, acest duşman nu putea să triumfe. El trebuia să lupte împotriva lui şi să-l înfrângă… Dar oare acel om ar trebui să moară?

Trebuie oare să moară?

Sfârşi prin a găsi un răspuns la această întrebare. Răspunsul său.

Îl convocă imediat pe şeful securităţii sale şi îi transmise ordinele, după care se duse în apartamentele particulare.

În orele ce au urmat în acea noapte, în niciun moment decizia luată nu i-a dat pace.

În acea noapte înspre orele trei dimineaţa, Olivia a fost sculată brusc de trei bărbaţi ce au dat buzna în camera ei. Unul dintre aceşti bărbaţi, mare, foarte brunet, cu părul tăiat scurt i-a cerut să se îmbrace şi să se pregătească să-i urmeze; un altul inspectă rapid camera şi ieşi; al treilea s-a instalat în prag şi supraveghea coridorul vorbind într-un microfon minuscul ataşat la extremitatea liberă a căştii sale pentru o singură ureche.

Bărbatul brunet a spus că face parte din G.S.P.R. şi că nu trebuie să-i fie frică.

— Unde mă duceţi? întrebă Olivia speriată.

— Grăbiţi-vă doamnă, spuse bărbatul pe un ton rece.

— V-am pus o întrebare!

— Nu pot să vă răspund.

— În acest caz refuz să vă urmez.

— Doamnă, trebuie să vă duc. De bunăvoie sau cu forţa. Este un ordin al Preşedintelui.

— Al Preşedintelui!… Nu vă cred! Vreau să-i vorbesc.

— Este imposibil.

— De ce?

— Vă rog, doamnă. Grăbiţi-vă.

Ea nu avea de ales; ascultă. Atunci când fu gata, bărbatul brunet o luă de braţ şi o scoase din cameră; îl urmă fără să opună rezistenţă.

Coridorul era pustiu. În spatele ei îl auzi pe celălalt bărbat spunând în microfon; „Coborâm”, şi atunci ea simţi crescându-i frica. L-au găsit pe cel de-al treilea bărbat în capul scărilor.

La parter, patru membri ai „personalului” vilei s-au opus ieşirii micului grup. „Ordinul Preşedintelui”, spuse omul brunet. Ordinul Preşedintelui sau nu, nu erau la curent şi aveau şi ei ordine. Trebuia verificat…

Omul brunet făcu un semn celor doi tovarăşi ai săi. Două revolvere Magnum 357 au fost îndreptate imediat asupra „personalului” vilei, îngrozit, în timp ce micul grup se retrăgea înspreieşire. „Ieşire”, spuse bărbatul la microfon în plină mişcare şi adăugă imediat: „Acoperire”.

Afară, în stradă, două maşini aşteptau cu motoarele pornite, cu uşile deschise. Bărbaţi în poziţie de tragere ţinteau cu armele lor vila. Bărbatul brunet o împinse pe Olivia în prima maşină care demară imediat. A doua maşină începu să înainteze încet, bărbaţii de pe stradă intrând în ea pe rând, după care maşina acceleră cu putere pentru a dispărea la rândul ei, la capătul străzii într-un scrâşnet de cauciucuri. În maşina ce o ducea, Olivia nu se gândea decât la David. Ea ştia acum că el va muri şi ştia şi de ce lucrul acesta o tortura. Ea nu crezuse în el. Ea îl… trădase!

Nu am vrut, dragostea mea… Nu ştiam!

Nu ştiam.

În acea noapte, la ora 5 dimineaţa, Charles Saint-Gilles se trezi din nou: nu se simţea bine. Avea încă dureri de stomac şi acum la picioare şi chiar greaţă. Se ridică; se simţea slăbit. Soţia sa, prin somn îl întrebă dacă are nevoie

de ea. Îi spuse că nu şi aceasta se culcă la loc. Se duse în sala de baie, după care la toaletă şi vomită din nou.

Se duse după aceea în salon, aprinse o ţigară şi se apropie de fereastră. Maşina era tot acolo cu cei doi oameni înăuntru.

Saint-Gilles ştia că fusese descoperit. Nu ştia nici când, nici cum se întâmplase, dar se întâmplase. Maşina aceea de jos, din stradă, era confirmarea. O confirmare inutilă: nu avea niciun dubiu în legătură cu acest subiect de mai bine de câteva ore. De când aflase – de la secretara lui Galland – că s-a ţinut o întâlnire în subsolul imobilului G.S.P.R.-ului, o întâlnire la care ar fi trebuit să participe, o întâlnire de care nu a fost informat, o întâlnire de la care a fost ţinut de o parte cu bună ştiinţă… Reflectase mult de atunci, fuseseră semne cu mult înaintea acestei întâlniri; semne cărora nu le dăduse importanţă; semne care ar fi trebuit să-l pună în gardă; semne care acum primeau sensul lor adevărat.

Ca şi această modalitate a lui Galland şi a ministrului de interne de a-i smulge tot ceea ce ştia fără să-i spună nimic. Ca şi această coincidenţă ca la fiecare întâlnire el să sosească ultimul… ca şi cum ora reală a întâlnirii ar fi fost fixată cu zece, cincisprezece minute mai devreme…

Oare aceasta nu se petrecuse imediat după întrevederea avută cu Preşedintele? Nu ar fi ştiut să spună, dar era foarte plauzibil în definitiv.

Observă maşina de jos, din stradă, şi se întrebă ce se va întâmpla.

Se simţi deodată foarte deprimat, şi, de asemenea, foarte slăbit. Abia se mai ţinea pe picioare. Vru să se întoarcă să se întindă pe pat, dar durerea îi reveni în burtă, violentă. Fu cuprins din nou de o senzaţie puternică de vomă.

Numai atunci i-a venit ideea că poate să moară. Vru să şi-o îndepărteze din cap dar cum continua să vomite şi

să sufere, acest gând îi reveni şi nu-l mai părăsi. Şi deodată, în momentul în care se aştepta cel mai puţin, se metamorfoză în altul, mult mai oribil, ce-l îngrozi:

Ei m-au otrăvit… Otrăvit!

În acea noapte doi bărbaţi s-au prezentat în holul de intrare al turnului Centrului internaţional de textile de la Montparnasse. Nimic din ţinuta bărbaţilor nu-i distingea de oamenii de afaceri ce frecventau cu precădere locul. Au depus legitimaţiile de intrare funcţionarului serviciului de securitate care, neavând niciun motiv să se îndoiască de autenticitatea lor, le deblocă imediat un lift. „Mergem la etajul şase”, a spus unul dintre bărbaţi cu un accent străin, pe care funcţionarul serviciului de pază nu l-a identificat.

La al şaselea etaj, cei doi bărbaţi au mers de-a lungul coridorului gol înainte de a se opri în faţa unei uşi pe care un panou indica: LLOYD LIMITED.

Când au plecat, după cinci minute, panoul nu mai era acolo. Stătea lângă o cartelă magnetică gri, pe fundul unei genţi; celălalt bărbat transporta o valijoară care, la prima vedere, ar fi putut să conţină o maşină mare de scris, dar conţinea în realitate un terminal video.

În acea noapte, încă de la începutul ei, un dispozitiv al jandarmeriei naţionale a fost instalat în jurul parcului Marly, interzicând accesul. Întreaga noapte bărbaţi, dintre care unii cu câini, au inspectat interiorul parcului. Patrulele s-au succedat din oră în oră; cele cu câini s-au întrerupt cu puţin timp înainte de ora 5 dimineaţa; ploaia ce începuse să cadă făcea animalele inoperante.

În acea noapte clienţii barului „King’s” aparţinând de „Hanul regelui”, situat pe şoseaua naţională 386 la liziera pădurii Marly au vociferat la ieşirea din local: ploua! Au pornit în grupuri mici înspre parcarea comună a hanului şi barului înjurând sau râzând, toţi preocupaţi numai să ajungă cât mai repede la maşini, fără să se ude prea mult. Niciunul dintre ei nu remarcă o umbră omenească în vârful

zidului ce separa parcarea de pădure; niciunul dintre ei nu văzu umbra ghemuindu-se şi lăsându-se să cadă de partea cealaltă a zidului.

Umbra începu să înainteze în noapte, sub ploaie, amestecându-se printre umbrele pădurii. Parcurse doi kilometri înainte de a ajunge la gardul întins de-a lungul unui drumeag. De partea cealaltă a gardului se întindea parcul Marly. Umbra se ascunse la trecerea unei maşini de patrulare după care, o clipă mai târziu escaladă gradul, traversă drumul pe care ploaia cădea cu zgomot şi, înaintă spre interiorul parcului. Acolo înaintă ascunzându-se după fiecare copac, din groapă în groapă, din hăţiş în hăţiş. Întâlni numai două patrule pe care le evită fără dificultate. Clmbra nu cunoştea dispozitivul de supraveghere din parc, dar cunoştea că toate dispozitivele de acest fel se organizau în jurul unui nucleu central cu protecţie maximă şi cu cât te îndepărtai de nucleu cu atât supravegherea era mai scăzută. Totul era de a şti unde se situează nucleul şi aceasta, umbra o ştia. Ajunse în sfârşit într-un loc greu de pătruns: adâncitura unui teren în pantă. Umbra se ascunse în întuneric. Fără teama că va fi descoperită. Cunoştea bine acel loc. Fusese ades acolo. Împreună cu un copil.

Se făcu ziuă.

Ploaia încetă parcă imediat

Nemişcat, David Lucas privea cerul pălind printr-o gaură în coroana arborilor de la baza dealului unde se ascunsese. Se gândi că nu-i mai rămăsese decât o oră. Acesta i-a fost singurul gând. Pădurea îl înconjura şi el o asculta. Pământul reavăn, frunzele moarte ce-l acopereau degajau un miros puternic de nuci pe care-l respira. Aerul se răcise: îl simţea pe mâini, pe fată. Nu-i era frig: combinezonul de motociclist cu care era îmbrăcat din cap până-n picioare era nu numai impermeabil ci şi izoterm. Mai avea un avantaj: era negru precum trunchiurile arborilor înmuiaţi de ploaie şi murdăriţi de noroi. Acolo

unde se găsea nu putea fi zărit decât de departetrebuia să semene cu un arbore uscat.

În acel moment auzi elicopterul.

Crezu mai întâi că soseşte Preşedintele. Dar îşi dădu repede seama că aparatul nu avea nicio intenţie de a ateriza: survola parcul.

Lucas îşi ascuţi auzul. Zgomotul se apropia crescând în trepte. Înţelese ce însemna lucrul acesta; era ca şi cum l-ar fi văzut; elicopterul mergea deasupra arborilor oprindu-se pe loc asemenea unei insecte ce-şi culege hrana ici şi colo, deplasându-se câţiva zeci de metri, stând pe loc din nou pentru a pleca din nou şi a se opri iar…

Lucas nu schiţă nicio mişcare de fugă atunci când elicopterul s-a oprit practic deasupra lui: încâlceala ramurilor copacilor şi boscheţii de deasupra lui îl ascundeau perfect. Se mulţumi să aştepte ca zgomotul strivitor să se îndepărteze. Dar elicopterul întârzia. Întârzia oare? Se linişti repetându-şi că nu puteau să-l vadă; era imposibil. Zgomotul îşi schimbă din intensitate şi înţelese că elicopterul pleca din nou. Îl ascultă îndepărtându-se cu uşurare.

Nu l-au văzut.

Preşedintele sosi cu maşina la ora 8 şi 25. Era însoţit de Thomas Galland. Cei doi bărbaţi au fost imediat întâmpinaţi de comandantul Mast şi micul grup ajunse curând pavilionul prezidenţial. Preşedintele nu dormise şi-i era frig: o ceaşcă de cafea fierbinte îi va face foarte bine.

Cinci minute mai târziu, un subofiţer din G.S.P.R. se prezentă la pavilionul prezidenţial: elicopterul detectase prezenţa unui om în pădure la circa şase sute de metri de locul de întâlnire.

Într-o oarecare măsură David Lucas a avut dreptate: elicopterul nu-l văzuse. Dar îl simţise fiind echipat cu camere în infraroşu: ele au captat căldura corpului său. Pe unul din ecranele de serviciu de la bordul elicopterului au

apărut trei pete roşii: faţa şi mâinile lui Lucas – restul corpului în ciuda ghetelor şi acombinezonului „izoterm” apăreau într-o culoare mai palidă.

În minutele ce au urmat a devenit din ce în ce mai evident că omul reperat de elicopter nu putea fi altul decât David Lucas. În ciuda îngrijorării lui Galland şi a rezervelor şefului G.S.P.R.-ului, Preşedintele gândea că această „peripeţie” nu era de natură să pună în discuţie întâlnirea sa cu Lucas.

— Ordinele mele sunt aceleaşi, comandante, preciză el pe un ton ferm, cu un aer grav, către şeful G.S.P.R.

— Bine domnule Preşedinte.

La ora 8 şi 50, şeful statului părăsi pavilionul prezidenţial însoţit de comandantul Mast pentru a se duce înspre esplanada centrală a parcului Marly, la circa două sute de metri.

În acelaşi moment, David atinse liziera pădurii şi se opri. De acolo era în loc deschis.

Elicopterul efectua un zbor pe deasupra lui.

Nu se nelinişti. Era sigur că nu puteau să-l vadă.

Din locul unde se găsea, se deschidea înspre partea lui dreaptă o întindere de iarbă ce cobora în pantă dulce înspre o alee păduroasă; mai departe încă şi mai jos un aliniament mare de tufişuri tăiate în formă de con, paralel cu latura mare a vastului bazin cu apă. La stânga, terenul urca în terase înspre esplanada încadrată de tei. Din aceasta el nu putea zări decât o parte, dar era singura ce conta: preşedintele nu putea sosi decât pe acolo. Luă un binoclu din interiorul combinezonului şi îl îndreptă înspre esplanadă. Nu avu mult de aşteptat pentru a-l vedea apărând pe şeful statului. Mai mulţi bărbaţi îl înconjurau, cu ochii la pândă având vestele costumelor deschise în ciuda aerului rece. Cu binoclul David cercetă marginile esplanadei în căutarea siluetelor din spatele arborilor şi a boscheţilor. Siluete cu puşti. Trebuiau să fie trăgători de

elită, era sigur. Dar nu zări niciunul. Îşi spuse că trebuie să fi fost dispuşi pe înălţimile ce dominau esplanada şi de aici îi era imposibil să-i zărească. Deodată, inima-i bătu cu putere în piept: Olivia! Nu o văzuse!

Unde era ea oare?

Sfârşi prin a se convinge că ar trebui să se găsească printre persoanele din micul grup ce abia se distingea printre trunchiurile teilor. Se uită la ceasul de pe mâna sa. Ora 8 şi 57. Trebuia să se ducă. Se dezbrăcă de combinezon şi-l întinse pe pământ. Scoase Coltul 45 şi coborî piedica, detaşă tocul de pe cureaua sa şi împături totul, încărcătoarele şi binoclul în interiorul combinezonului. Îl puse la piciorul unui arbore. Privi încă o dată ceasul de la mâna sa – ceasul ucigaşului – nu pentru a şti ora ci pentru a examina brăţara de oţel şi inelul alăturat micului cilindru sudat la închizătoare. Ezită. După care trase de inel în aşa manieră încât să scoată atâta fir de oţel încât să-l poată ascunde sub brăţară. Inelul era invizibil. Părăsi ascunzătoarea şi începu să înainteze înspre esplanadă, la cinci sute cincizeci de metri în faţa sa.

Dacă lucrurile trebuiau să evolueze după cum se aştepta, nu avea nicio şansă dintr-o sută să scape viu. Nici el, nici Olivia. O ştia. Dar exista o şansă. Şi era decis să o joace, de dragul Oliviei… Pentru Michael. Nu ştia cum se va întâmpla într-adevăr, dar erau două lucruri de care era sigur: şansa aceasta şi-o va juca oricât ar costa; şi omul pe care-l va întâlni făcea parte din joc.

Să coste cât o costa!…

Elicopterul apăru deasupra arborilor, părând că derapează în aer şi se opri la douăzeci de metri deasupra pământului, ia dreapta lui David.

Un difuzor urlă:

— Eşti David Lucas? Dacă răspunsul este da, ridică braţul.

David ridică braţul fără a înceta să înainteze.

— Eşti înarmat? bacă răspunsul este da, ridică braţul.

David continuă să înainteze. Elicopterul îşi mişcă botul şi parcă făcu un salt pentru a se menţine ia înălţimea lui.

— Doi oameni ai serviciului de securitate înaintează înspre dumneavoastră. Trebuie să vă controleze.

Doi oameni au apărut în susul esplanadei şi coborâră panta în întâmpinarea sa. Elicopterul efectuă din nou un salt înainte.

Unul dintre cei doi oameni înaintă; celălalt rămânând în spate de o parte.

— Trebuie să vă controlez, domnule. (Elicopterul acoperi pe jumătate vocea omului.)

— Nu sunt înarmat.

— Trebuie să verific.

Omul de la securitatea Preşedintelui îl palpă pe Lucas din cap până în picioare. Nu remarcă ceasul.

— Puteţi să vă duceţi, domnule. Preşedintele vă aşteaptă.

Omul dispăru făcând'ci un semn elicopterului ce se ridică şi se îndreptă brusc, ca dus de vânt.

David ajunse la nivelul esplanadei. Preşedintele se găsea la centru, la circa cincizeci de metri pe dalele ce marcau amplasarea pavilionului Soarelui, distrus la revoluţie.

Locul exact, la poalele unei vâlcele unde se întâlneau cele două perspective ale parcului: în spatele lui David, în spatele jocurilor de apă se vedea valea Senei; în faţa lui, pe deasupra esplanadei, o terasă cu un bazin de apă pe urmă o pajişte mare, un gazon, mărginită de pădure; la stânga, un drum pietruit în pantă dreaptă ducând la gardul regal, la dreapta, o scară de piatră urca celălalt versant al vâlcelei prelungindu-se până în pădure.

Un loc ce-i oferea patru posibilităţi de fugă, îşi spuse Lucas. El ştia pe care dintre ele o va alege – dacă ar

ajunge vreodată să părăsească viu esplanada.

Preşedintele, nemişcat, privea în direcţia sa.

Oamenii din serviciul de securitate s-au îndepărtat şi s-au postat la marginea esplanadei; cel mai apropiat de şeful statului se găsea la circa treizeci de metri.

Ce viziune – acest om singur, în centrul decorului, ceilalţi făcând un cerc în jurul lui la distanta cuvenită – avea ceva ireal.

David auzi elicopterul în spatele său, îndepărtându-se. În depărtare, între arborii înclinaţi distinse una, pe urmă două siluete ce se mişcau cu rapiditate. Se întreba unde erau ceilalţi. Oare ce s-ar fi schimbat dacă ar şti? Nimic, îşi spuse. Absolut nimic.

Şi înaintă înspre Preşedinte.

Preşedintele vorbi primul.

El făcu doi paşi înainte, se opri şi spuse:

— Eu sunt Preşedintele republicii. Nu te îndoieşti?

David Lucas îi făcu fată şi îl privi fix. Nu binevoi să răspundă. Privirea sa se îndreptă înspre micul grup ce se distingea în spatele teilor.

— Unde este ea? întrebă el.

Preşedintele, pentru o groază de motive nu putea să aştepte de la acest om pe care-l avea în faţa lui nici stimă, nici chiar respect. Ştia şi îl înţelegea. Fu totuşi nemulţumit de atitudinea şi tonul lui David Lucas. O atitudine şi un ton cu care nu era obişnuit de muttă vreme. Nu numai că acest bărbat nu era impresionat, dar se ghicea o hotărâre care ea însăşi era impresionantă. i

La ce era hotărât acest om?

Întrebarea lui Lucas cerea un răspuns imediat. Şi cinstit.

— Nu este aici.

— Ce spuneţi?

— Este în siguranţă, linişteşte-te.

— În siguranţă! strigă David cu mânie.

— Da. Ai cuvântul meu.

— Vă bateţi joc de mine! strigă David. În siguranţă! Cu dumneavoastră! (Se calmă deodată.) Este o cursă…

— Nu! Te înşeli!

— …Este o cursă, repetă David cu o mânie rece. (Se crispă.) Dar sunteţi în capcană şi dumneavoastră! (Duse mâna dreaptă la încheietura mâinii stângi.)

— Nu te mişca! îi ordonă Preşedintele. Te implor, nu te mişca. Nu face niciun gest brusc. Rămâi unde eşti.

Preşedintelui îi era frică. Era vizibilă aceasta. Dar nu pentru el îi era frică, şi aceasta se vedea de asemenea.

Lucas ascultă.

— La cel mai mic gest suspect din partea ta, rişti să fii împuşcat, spuse foarte repede Preşedintele. Nu sunt un om oarecare domnule Lucas, sunt Preşedintele… Nici tu nu eşti un om obişnuit… Te rog, revino-ţi. Şi încearcă să te gândeşti. Ştiu că este dificil, ştiu prin ce ai trecut, îndurat… Dar gândeşte-te, dacă ar fi vorba de o capcană eu nu aş fi aici pe cale să-ţi vorbesc… Şi mai întâi, ce capcană? Pentru ce? Ca să te prindă? Să te omoare? Dacă ar fi fost cazul am fi putut să o facem de acum o jumătate de oră. Ştiam unde eşti. Cu precizie. Elicopterul te-a reperat. (îi explică în ce fel…) Dacă-ţi doream moartea de ce să fi aşteptat? De ce?

— Pentru că nu puteţi să faceţi altfel, spuse David cu răceală.

— Te înşeli, spuse Preşedintele după un timp. Noi avem

„Probele” tale. De ieri seară sunt în posesia noastră.

— Minţiţi!

— Nu…

— Ba da, minţiţi! Este imposibil…

Preşedintele scoase o foaie de hârtie din buzunarul paltonului său; aruncă o scurtă privire asupra ei, o puse la loc în buzunar şi spuse cu simplitate:

— Marion Polonski.

David Lucas nu avu nicio reacţie. Nimic în atitudinea sa, nici pe chipul său palid nu trăda nici cea mai mică emoţie. Dar Preşedintele văzu în ochii săi şocul produs de numele Marionei Polonski: ochi rămaşi brusc fără privire; ochi de sticlă.

— Mi-au spus cum s-a întâmplat, spuse el. Totul a plecat de la un mesaj înregistrat de robotul telefonic şi de la un simplu cuvânt: „Închisoarea centrală”, preciză Preşedintele pe un ton ce şi-l dorea în acelaşi timp convingător şi liniştitor. Restul, mi-au spus, a fost uşor…

— Ce aţi făcut cu ea? murmură David.

— Nu i s-a făcut niciun rău.

— Ea nu ştie nimic.

Preşedintele ridică uşor capul.

— Ea nu ştie nimic! Absolut nimic!

— Te cred.

— Vă jur că acesta este adevărul! Nu puteţi ca şi pe ea să o…

— Să o ce? strigă preşedintele. Dar drepf ce fel de monstru mă iei?

— Ea nu ştie nimic, repetă David.

— Te cred! Ţi-am spus că te cred!… Eu îţi cer ca şi tu să mă crezi!… Ţi-am spus adevărul. Nu ţi-am întins o capcană. Nu-ţi vreau moartea. Nici pe cea a soţiei tale. Nu vreau, mă auzi!

— Atunci de ce nu este şi ea aici?

— Este în interesul său.

— În interesul său?…

— Da. Pentru siguranţa ei. Şi a voastră de asemenea… Să vă pun pe amândoi la un loc ar fi însemnat să vă expun. Prea multă lume a fost amestecată în această afacere. Prea multe servicii compromise… care ar fi avut interesul să vă vadă dispărând pentru a se proteja pe ele însele. Şi ar fi avut cu atât mai puţine scrupule având

certitudinea de a acţiona pentru ocrotirea statului şi a Preşedintelui. Nu pentru persoana mea, domnule Lucas, ci cea a Preşedintelui… Şi într-o oarecare măsură înţeleg acest lucru chiar dacă nu-l aprob.

— Credeţi într-adevăr că voi crede asta?

— Nu.

— Nu?

— Şi nici nu ţi-o cer, adăugă Preşedintele cu autoritate. Îţi explic pur şi simplu motivele pentru care n-am vrut ca soţia ta să fie aici. Motivele mele, domnule Lucas. Şi mi-e de ajuns să cred eu în ele. (Şeful statului păru brusc gânditor.) Spiritul lucrurilor, domnule Lucas, spiritul lucrurilor… Niciodată nu trebuie să uiţi spiritul lucrurilor în această ţară. Şi cu atât mai puţin când ai de-a face cu anumite sfere din stat… şi cu anumiţi „servitori" ai statului… în afară de asta, nu se poate exclude posibilitatea unor scurgeri de informaţii, chiar din cadrul serviciilor speciale, ca de altfel din oricare altele, a unei iniţiative „personale", ca aceasta… (Tăcu un timp.) Este posibil, chiar probabil-cel puţin eu sper –, ca temerile mele să nu fie exagerate. Dar sunt ale mele. (Privirea sa se puse pe David Lucas cu toată încrederea.) Şi nu îmi vei reproşa că am astfel de temeri. Nici că am crezut necesar să iau anumite măsuri de precauţie pentru securitatea ta şi cea a soţiei tale… Trebuie să mă crezi, ea este în siguranţă. Îţi cer încă o dată să mă crezi. Orice s-ar întâmpla nu i se va face niciun rău. Viaţa sa nu este ameninţată. Nu va fi niciodată.

— Orice s-ar întâmpla.

— Îţi dau cuvântul meu, spuse Preşedintele, făcându-se a ignora adevăratul sens al replicii lui Lucas.

— Orice s-ar întâmpla… Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa?

Preşedintele ezită, cu un aer jenat.

— Nu, bineînţeles, nu i-am spus nimic. Ea nu cunoaşte adevărul. Tot adevărul.

— Nici dumneavoastră!

— Credeţi?

Preşedintele păru surprins.

— Cred, în orice caz, spuse el. Cred cu sinceritate. Pentru dumneata.

— Pentru mine?

— Da, pentru dumneata.

— Mi se poate întâmpla ceva mai rău decât ceea ce nu a fost inclus în „orice s-ar întâmpla”, ironiză David.

Preşedintele se simţi deodată liniştit şi iritat.

— Nu înţelegi.

— Nu înţeleg ce?

— Ceea ce se întâmplă. Ce s-a întâmplat.

— Natural.

— Nu! Nu poţi să înţelegi.

— Că este vorba de o deturnare, de o iniţiativă personală, ironiză din nou David, subliniind din tonul vocii că răstălmăcea vorbele şefului statului. Că nu eraţi la curent, continuă el, dar că sunteţi obligaţi să muşamalizaţi cazul… Interese de stat…

David scoase un suspin zeflemitor. Preşedintele îl observă cu intensitate şi spuse:

— Şi nu crezi că este posibil? (Lucas nu spuse nimic.) Este totuşi adevărul curat. Nu am fost la curent. Nu aş fi acoperit niciodată această pedeapsă cu… această întreprindere de asasinate. Dar aveţi dreptate. Acum când sunt la curent, voi muşamaliza acest caz. Trebuie să o fac. Pentru motive pe care ţi le imaginezi fără greutate. Şi pentru altele de asemenea…

— Care?

Preşedintele îşi reveni. Îndepărtă cu un gest întrebarea lui Lucas.

— Ascultă-mă, spuse el, vreau să te salvez. (Părea decis.)

— Din bunătate sufletească?

Preşedintele făcu un efort pentru a-şi stăpâni iritarea.

— Din bunătate sufletească, da, dacă vrei, spuse el. Cred, într-adevăr, că lucrurile pot fi prezentate astfel... (Păru gânditor deodată. După care privirea îi deveni din nou precisă, decisă.) Dar nu numai din bunătate sufletească, domnule Lucas. Eu cred, că într-o oarecare măsură, ţi-o datorez... Că această ţară ţi-o datorează... Nu-mi cere să-ţi spun de ce, nu-ţi voi răspunde.

— Nu-mi răspundeţi...

— Nu acum. În interesul tău, crede-mă.

— În interesul meu... (David îl privi fix pe Preşedinte şi dădu încet din cap.)

— Pe cât de necrezut poate să-ţi pară, ăsta-i adevărul! spuse Preşedintele ridicând tonul. Încerc numai să te ajut. Să vă ajut pe amândoi!... Dar nu voi putea face nimic pentru tine dacă ameninţarea pe care o reprezinţi... rămâne.

— Ameninţarea! se înfurie David. Ce ameninţare? Acum aveţi toate cărţile în mână. Ce ameninţare pot să mai reprezint pentru dumneavoastră?

Fata Preşedintelui deveni gravă.

— Care? repetă David cu o voce plată.

Şeful statului nu răspunse. Îl fixă pe David Lucas şi ceea ce văzu în privirea sa şi în atitudinea sa îl întristă şi nelinişti totodată.

Are un aer sincer, gândi David susţinând privirea Preşedintelui.

Şi totuşi minte! Nu poate decât să mintă!... Dar acele motive de care vorbeşte, celelalte motive?... Intoxicare! încearcă să te păcălească. Dar de ce? Unde vrea să ajungă?... Ţi-a spus! Ţi-a spus-o chiar el. El vrea să se asigure că tu nu mai reprezinţi niciun alt pericol. Nu-i spune că se înşală. Nu imediat. Aşteaptă.

Au recuperat dovezile de la Marion... dar nu cele pe

care le-ai încredinţat lui Dennis! Da, pe acelea le mai ai încă! Nu au niciun mijloc să ajungă până la Dennis. Mai ales nu în atât de scurt timp. Este imposibil.

Ai încă cu ce să te aperi.

Preşedintele se întoarse şi păru interesat de priveliştea dată de jocul de apă de mai jos. Elicopterul survola parcul în continuare dar nu se vedea; se auzea slab, în depărtare.

— Eşti pentru pedeapsa cu moartea, domnule Lucas.

— Vă rog, scutiţi-mă de acest gen de…

— De ce?

— Nu văd nicio legătură, iată de ce.

— Şi totuşi există una, spuse Preşedintele privindu-l. Nu mi-ai răspuns.

— Întrebarea dumneavoastră este absurdă.

— Ce este absurd, domnule Lucas? replică Preşedintele cu repeziciune. Ce altceva ai făcut, într-un fel, decât să aplici pedeapsa cu moartea asasinilor copilului tău? Cine este absurd, domnule Lucas?

David dădu din cap în tăcere.

— Credeţi într-adevăr că au vreo legătură?

Nu, n-aii nicio legătură, gândi David cu amărăciune. Nici cu pedeapsa cu moartea, nici chiar cu vreun sentiment de justiţie sau de răzbunare. Ura? Da, a avut ură: mai avea încă ură. Dar ura sa nu a fost altceva decât un elan. Nu, nimic din toate astea nu l-au animat, într-adevăr. Era altceva. Ceva ce era cel mai uman în el. Cel mai uman dintre toate… Să şteargă oroarea, să o facă să dispară… Să oprească oroarea. Ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

— Nu, răspunse Preşedintele îmblânzindu-se; îl fixă pe Lucas ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, adăugă: Dar este oare admisibil? (Nu aşteptă răspunsul la această întrebare; dădu impresia de a nu avea nevoie.) Nu contează, reluă el, nu aici voiam să ajung. Nu mi-ai dat

răspunsul, o să ţi-l dau pe al meu: eu sunt împotrivă, întotdeauna am fost. Simpla idee îmi creează aversiune. Aveam silă faţă de ea înainte, când era lege… Te las să judeci ce pot simţi privitor la acestea, spuse el cu un dezgust manifestat. (Tăcu un timp privindu-l pe Lucas drept în ochi.) Totuşi sunt gata să trec sub tăcere această mârşăvie. Aş fi chiar gata să mă obişnuiesc cu existenţa ei dacă interesul acestei ţări l-ar cere.

— Nu asta este ceea ce sunteţi pe cale să faceţi?

Şeful statului încremeni. După care avu un suspin înciudat.

— Nu mă ajuţi deloc, domnule Lucas.

— Pentru ce ar trebui să vă ajut, după dumneavoastră?

Preşedintele ezită să răspundă. Se întoarse din nou, privirea sa pierzându-se în depărtare, pe deasupra jocului de apă. Tensiunea ce o avea păru deodată a se concentra toată în ochii săi. Mai ezită încă, după care spuse:

— Domnule Lucas, lasă-mă să-ţi spun motivele pentru care. această afacere trebuie să rămână secretă.

— Vă cunosc motivele.

— Permite-mi totuşi să ţi le expun, făcu Preşedintele întorcându-se. Vreau să fiu sigur că sunt bine înţeles de către dumneata. Vreau să înţelegi, de asemenea, că nici un fel de interes personal sau partizan nu-mi dictează conduita. Vreau să ştii că nimic altceva nu mă ghidează decât interesul acestei ţări… Şi interesul acestei ţări este următorul.

David ascultă. Nu se putu împiedica să nu fie impresionat de convingerea şefului statului şi de fundamentarea argumentelor sale: apărarea renumelui Franţei şi păstrarea imaginii sale; apărarea şi păstrarea statului şi a autorităţii sale, a legii şi a justiţiei şi chiar a vieţii politice şi a democraţiei acestei ţări, deoarece această chestiune – Preşedintele îi aminti – nu a început în

timpul mandatului său ci al predecesorului său – despre care nu se va şti niciodată nimic fiindcă era mort, sublinie Preşedintele, dacă el a fost întemeietorul acestei chestiuni sau a fost şi el, de asemenea, „depăşit de evenimente" şi în sfârşit pericolul ce ar fi existat, începând din momentul în care s-ar fi făcut publică această pedeapsă cu moartea.

David se gândise la toate acestea dinainte. Ştia că Preşedintele avea dreptate. Dar refuza să admită. Ceva în el se revolta la această idee. Ceva…

— Ştiu ceea ce simţi, îi spuse Preşedintele părând să-i ghicească tulburarea.

— Dumneavoastră ştiţi! Credeţi că ştiţi?

— Să spunem că eu…

— Vă înşelaţi dacă credeţi un astfel de lucru, spuse David cu putere. Vă înşelaţi cum nu v-aţi înşelat niciodată în viaţă!

Preşedintele rămase tăcut. Termină prin a aproba încet din cap.

— Eu ştiu un lucru în schimb, spuse el cu tristeţe, că copilul tău este mort. Şi că, pe cât de oribil şi de nedrept îţi pare, nimic – absolut nimic – nu-ţi justifică acţiunea şi drama ce ar putea fi cunoscută de această ţară, dacă din nefericire… Nimic, repetă Preşedintele. Şi copilul vostru mai puţin ca oricare.

— Opriţi-vă…

— Eşti sigur că ai acţionat până acum numai din cauza lui? Numai pentru ei?

— Opriţi-vă…

— Ceea ce aş vrea să te fac să înţelegi, reluă Preşedintele după o tăcere, este faptul că toate astea nu mai au niciun sens. Nici în raport cu el… Nici în raport cu dumneata şi soţia dumitale… Pentru nimeni, domnule, Lucas, pentru nimeni. Înţelegi… Trebuie să încetezi. Trebuie. Absolut.

David era ca pietrificat. Îl privea pe Preşedinte. Dar

ceea ce vedea era un chip dulce şi tandru şi el căuta cu disperare să împrumute forţă de la el. Renunţă: micul chip părea că-l ignoră. S-a îndepărtat chiar, indiferent. El nu încercă să-l reţină. Nu încercă nici să reziste tristeţii nesfârşite ce-l cuprinse, tristeţea de a nu simţi revoltă nici chiar dezgust… Tristeţea de a nu mai avea în el amintirea unui copil mort.

Se întoarse.

— Ce propuneţi? murmură el.

Preşedintele îl observă înainte de a-i răspunde.

— Vreau cuvântul tău de onoare că vei păstra tăcere… Vreau cuvântul tău de onoare că nu mai ai alte dovezi în posesie. În schimb eu îţi garantez viaţa. Şi că acest caz va fi… reglementat cum trebuie să fie. Vei putea să verifici dacă vei dori.

— Şi cuvântul meu va fi de ajuns? se miră David. Cum aţi putea fi sigur că nu v-am minţit? Cum aţi putea fi sigur că nu am şi alte dovezi pe undeva? Sau că nu mă voi duce să povestesc totul.

Preşedintele ezită.

— Cuvântul dumitale îmi va ajunge, spuse el după un suspin.

David îl privi pradă unei nelinişti puternice. Nu era cu putinţă!

Era altceva la mijloc. El ştia!… El ştia că există a treia versiune! El ştie că am alte dovezi! Nu!… Este imposibil! Nu au putut ajunge până la Dennis. Nu atât de repede. Şi totuşi! Dennis nu arii spus nimic. Şi plicul nu era la el acasă. Îi spusese să-l pună în seiful unei bănci. Era imposibil.

— Domnule Lucas.

David întâlni privirea Preşedintelui şi crezu că citeşte în ea ceva ca o rugăciune.

— …V-am spus tot adevărul…

Ştie, îşi spuse din nou David.

— …Pot să cred în dumneavoastră. Nu vreau decât cuvântul vostru de onoare. Cuvântul vostru. Nu avem altă cale. Niciunul, nici celălalt.

David remarcă faptul că şeful statului s-a îndepărtat de el.

Înţelese atunci că viaţa sa depindea de răspunsul pe care-l va da. Viaţa sa…

Cea a Oliviei?… Cu un simplu răspuns. Cap sau pajură! Ce putea să răspundă? Adevărul? Adevărul putea să-l ucidă? La fel ca şi minciuna. Era o nebunie! O nebunie!

Atunci se hotărî să-şi asculte vocea lăuntrică. Vocea Oliviei. Ea îi strigase că preşedintele era sincer şi că voia să-l salveze, voia cu adevărat. Într-un anume fel, ea alesese. Nu avea dreptul să nu-i respecte alegerea.

— Am o a treia versiune, spuse el, cu dovezi identice sau aproape.

— Unde? făcu Preşedintele impasibil.

David îi indică.

— Denoth nu ştie nimic, spuse el. Este un prieten. Nu a făcut decât să mă ajute. El nu ştie nimic, aveţi cuvântul meu.

O lucire de satisfacţie, indescifrabilă, apăru în privirea preşedintelui. Îl privi pe Lucas intens şi ridică braţul drept în sus după care îl coborî.

David nu simţi niciun pic de frică.

Am pierdut, îşi spuse. Şi într-o fracţiune de secundă cu o claritate de necrezut văzu arborii ce-l înconjurau şi cerul limpede şi proaspăt, simţi aerul pe faţa sa şi pământul tare sub picioarele sale; şi aştepta ca totul să se întunece.

Vocea Preşedintelui răsună îndepărtată, ireală.

— Noi avem această a treia versiune spuse el apropiindu-se. Aveam nevoie să te pun la încercare. Înţelegi?… Ştiu acum că pot să am încredere în dumneata.

— O aveţi… Cum?

— Soţia ta… Soţia ta ne-a ajutat. Mai întâi pentru a şti unde ai putut realiza copiile video pe care le-am recuperat împreună cu benzile originale de la acea femeie tânără… Şi după aceea pentru a-l convinge pe prietenul vostru să coopereze. (Preşedintele avu un surâs slab.) Soţia dumitale a avut încredere în mine… Şi nu avem decât să ne felicităm unul pe celălalt… Şi să-i mulţumim cerului. (Preşedintele surâse sincer de astă dată; îl luă pe David de braţ şi-l duse cu el.) Vino. Mai am ceva să-ţi spun. Când vei şti, vei înţelege de ce nu puteam să-ţi vorbesc. Nu m-ai fi crezut niciodată, te-ai fi gândit că voiam să abuzez. Lucrul acest ar fi stricat totul… Era destul de greu şi aşa… Nu?

EPILOG

Pedeapsa cu moartea era abolită în Franţa.

Dar nu moartea… Ea adusese câteva servicii statului punând capăt „Unsprezece”-lui şi muşamalizând cazul.

Legea era lege.

Charles Saint-Gilles, la câteva ore după primele manifestări ale suferinţei fu transportat de urgenţă la spitalul militar din Valde-Crace. Diagnosticul surprinse pe toată lumea, inclusiv pe medici: era atins de o formă foarte gravă de holeră. Era grav dar nu mortal. Totuşi, în noaptea ce urmă internării sale în spital, inima consilierului special al Preşedintelui republicii pentru chestiuni de securitate, cedă.

Nu se făcu niciun fel de autopsie. Nu ar fi servit la nimic: o înţepătură de clorură de etil nu lasă urme – excepţie făcând urma înţepăturii, dar într-un spital…

Élysée-ul publică un „comunicat” şi Preşedintele asistă personal la funeralii.

Şeful statului nu avu niciun amestec în moartea acestuia. Ea a fost opera unei „iniţiative personale” şi a acelui faimos „spirit de echipă” ce se întâlneşte la anumiţi slujbaşi ai statului.

Vechiul ministru şi senator, Georges de Launay nu avu nevoie de ajutor. Nu rezistă presiunii ce se exercita asupra lui în urma unei „vizite” la domiciliul său: „vizitatorii” i-au adus la cunoştinţă un număr mare de documente, fotografii între altele relativ la relaţiile sale sexuale. Patruzeci şi opt de ore mai târziu el închise gura asupra ţevii unei puşti de vânătoare şi se împuşcă în cap.

Nu se găsi nicio scrisoare, nimic ce ar fi putut să-i explice gestul. Élysée-ul publică un „comunicat” şi mai mulţi reprezentanţi ai clasei politice franceze asistară la funerăriile salepreşedintele a fost reprezentat în persoana lui Thomas Galland. Singurele lacrimi adevărate ce fură vărsate în afara înmormântării senatorului de Launay, fură acelea ale unui tânăr bărbat blond, în fundul unui café bar din Montparnase numit „Tutti Frutti”.

Simon Zamourian a murit – ciuruit de gloanţe – în patul său de la primul etaj al unei vile luxoase pe care unul dintre verii lui i-a pus-o la dispoziţie la Miami, în Florida în S.U.A. Paris Match publică fotografia şi Liberation titră: „Pe frontul drogurilor: un mort”. Élysée-ul nu publică niciun comunicat şi funeraliile se desfăşurară numai în prezenţa „familiei”.

Martin Keller, primul supraveghetor chior al închisorii Saint-Louis explodă cu maşina în prima zi de primăvară a acelui an. Jurnalele au vorbit de posibilitatea unei răzbunări a unui vechi deţinut.

Alte decese au fost, mai puţin spectaculoase, topindu-se în masa accidentelor de circulaţie şi a celor cardiace. Astfel au dispărut „prematur” bărbaţi ce aveau obiceiul de a se întâlni în anumite seri în localurile A.R.J.-ului – Asociaţia pentru reforma justiţiei”.

On bărbat scăpă mâniei statului: Henri Chevance, directorul general al poliţiei naţionale; pentru motive pe care numai acela pe care-l chemau „sfinxul” le cunoştea.

Trei persoane au ieşit neatinse din acest caz.

Primele două, Marion Polonski şi Dennis Denoth pentru că ele nu erau implicate cu nimic. A treia pentru că avea obişnuinţa: era un bărbat pe numele său Sven Jorgensen, de naţionalitate norvegiană locuind la Oslo şi exercitând profesia de industriaş; acestea erau informaţiile de pe paşaportul său. Controlul poliţiei şi al vameşilor de pe aeroportul Roissy-Charles-de-Gaulle, nu acordă atenţie deosebită norvegianului. Şi „Ba Huyen" părăsi Franţa pentru a se pierde din nou printre alte miliarde de fiinţe umane ale planetei.

Dintre aceste trei persoane numai primele două, Marion Polonski şi Dennis Denoth au fost zdruncinate la vestea morţii lui David Lucas şi a soţiei sale Olivia. Ea interveni la circa trei săptămâni după întâlnirea de la Marly, atunci când cei doi mergeau pe un drum de munte în direcţia frontierei cu Italia: din motive necunoscute maşina lor a ieşit de pe şosea şi s-a zdrobit de fundul unei râpe. Toate jurnalele, toate canalele de televiziune au pomenit. Opinia publică în faţa acestei ştiri a fost scindată între milă şi uşurare. Se găsiră câteva voci – ce nu uitaseră şi nici nu iertaseră moartea înaltului magistrat Robert Haller şi a comisarului de poliţie Daniel Valance – pentru a spune şi a repeta că „există totuşi dreptate".

Anunţul oficial al morţii lui David şi al Oliviei Lucas sfârşi prin a-l tulbura pe Preşedinte. Dar nu pentru motivele la care ne-am fi putut aştepta.

Tulburarea sa se întări într-o seară, la trei săptămâni după întâlnirea de la Marly, atunci când se plimba pe plaja oceanului Atlantic în compania lui Adam Chiles. Era un weekend şi cei doi bărbaţi îşi disputaseră o partidă de şah, pe care Preşedintele ca întotdeauna, o pierduse. Mergând de-a lungul oceanului, cei doi vechi prieteni au ajuns într-un mod natural să evoce toată afacerea. Chiles îi mărturisi Preşedintelui că tot nu ştia ce ar fi decis dacă ar fi fost în locul său – dar nu era preşedinte. Când Preşedintele îi ceru

avizul asupra deciziei sale, Chiles îi spuse mai întâi că nu gândea decât de bine. Dar adăugă după aceea:

— Astea fiind spuse, nimic nu este rezolvat, sau putem spune că totul rămâne în suspans. De ambele părţi. Şi tu o ştii bine... Nu se va găsi nimic din partea „Fraternităţii" şi ei vor continua... Cât despre Lucas, este un risc. Tu l-ai luat, tu trebuie să-l controlezi.

— Nu va vorbi niciodată.

— Numai morţii nu vorbesc niciodată, domnule Preşedinte.

David şi Olivia nu au ştiut niciodată care era identitatea cadavrelor ce au ars în locul lor într-o maşină, pe fundul unei râpe, lângă graniţa italiană. La fel cum nu ştiau identitatea proprietarilor cabanei situate lângă vârful Jarra, în Pirineii occidentali unde au trăit izolaţi, sub protecţia oamenilor de la G.S.P.R. în timpul celor trei luni ce au urmat întâlnirii de la Marly. La fel cum nu cunoşteau din care fonduri secrete a fost luată suma care le-a permis mai târziu să plece la Québec, să se instaleze într-un mic oraş din sudul statului pe nume Chappadi Creek, de a locui într-o casă simplă dar confortabilă la marginea lacului şi de a profita de un cont deschis în bancă, în singura bancă din oraş, pe numele de domnul şi doamna Lawrence, ce le dădea mijloacele nu numai de a plăti locuinţa dar şi de a trăi convenabil timp de mai mulţi ani.

Ei s-au întrebat mult timp dacă bărbatul – ce se schimba în fiecare lună – ce" trăia într-o cabană de pescar de lângă casa lor, era acolo pentru securitatea lor cum au fost asiguraţi sau pentru cea a Preşedintelui. Au terminat prin a nu se mai întreba, după care au încercat să nu mai reţină numele fiecăruia dintre acei oameni ce se succedau: sfârşiră prin a le uita prezenţa.

Dispuneau de destui bani pentru a primi vizite şi cu acestea şi-au petrecut lunile care au urmat. Şi să se familiarizeze cu noul lor loc de existenţă. Făcându-se

adoptaţi de către ceilalţi locuitori din Chappadi Creek. Şi reînvăţând să trăiască... Să trăiască împreună. Şi de-a lungul timpului au reuşit. David se simţea din ce în ce mai bine, Olivia era convinsă şi lucrul acesta o făcea fericită. În ziua în care ea l-a anunţat că aşteaptă un copil, el i-a zis numai că era foarte mulţumit; după care găsi un pretext pentru a lipsi de acasă şi ea nu-l revăzu decât seara. În ziua aceea ea crezu că se înşelase.

Când, noaptea, veni să se culce lângă ea, ea ezită înainte să-l întrebe:

— Este în regulă?

— Da, este în regulă.

— Eşti sigur?

— ...Dacă este un băiat nu-l vom chema Michael.

— Nu. Bineînţeles că nu.

— Cum îl vorri chema?

— Poate să fie o fetiţă.

— Dar dacă este un băiat.

— Vom găsi un nume.

— Vreau să fie o fetiţă.

— ...Aş vrea mai mult să fie o fetiţă.

— Va fi o fetiţă. Sunt sigură.

— Îl simţi, aşa este?

— Da, îl simt... Nu râde!

— Nu râd.

— Ba da, râzi!... Nărodule!

Mai târziu o privi în timp ce dormea.

Ea se abandonase atât de dulce... şi de vie. Ea era viaţa.

Se simţi mândru de ea şi plin de recunoştinţă. Era sănătos şi renăştea şi asta graţie ei, ei care a pus capăt nebuniei ucigaşe în care a vrut să dispară; ei care l-a protejat împotriva tuturor şi chiar a lui însuşi şi care îl protejează încă.

Ca un înger.

Îngerul său…

Acum o va iubi şi va veghea asupra ei.

Nicio femeie din lume nu o merita mai mult decât ea.

Îi mângâie burta şi o îmbrăţişă. Ea se trezi şi îl îmbrăţişă.

— Ce este? şuşoti ea.

— Tu eşti viaţa mea.

Ea se lipi de-el.

— Mai spune-o, spuse ea, mai spune-o încă o dată. Spune-mi dragostea mea încă o dată.

Mai exista cineva care se bucura – în mai mică măsură, dar sigur de această noutate: un bărbat la mii, de kilometri depărtare de Chappadi Creek, la Paris, într-un ¡mpozsnt birou crenuşiu. Şi în luna următoare cabana de pescar de lângă casa lui David şi a Oliviei Lawrance nu a mai găzduit niciun înger păzitor. Nici în lunile care au urmat. Niciodată.

Rezultatele alegerilor legislative ce s-au desfăşurat în Franţa şase săptămâni după întâlnirea de la Marly, aşa cum prevăzuseră sondajele, au fost strânse. Dar nu fură de natură să-l oblige pe Preşedinte să devieze niciun pic de la politica sa – în special asupra politicii sale de apărare europeană.

Exact trei săptămâni mai târziu, un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o ţinută elegantă şi cu o faţă fermă, intră în holul unui turn din zona apărării. Era vineri, la sfârşitul după amiezii şi birourile începeau să se golească.

Omul se duse la etajul treizeci şi trei, schimbând de trei ori ascensorul şi se închise într-un birou modest. Uşa biroului nu avea nicio indicaţie.

Douăzeci de minute mai târziu, un fel de zumzet electronic a răsunat în interiorul biroului în care omul intrase. Şi cuvintele s-au aliniat, în rafale scurte, pe ecranul terminalului videotext în faţa căruia omul era aşezat.

— Corect S.A.2… Treceţi în faza I…

Controlaţi COMA… UNSPREZECE este terminat… Activaţi

NEBEL! Noul nume de cod: GREY – DAY… confirmaţi.

Bărbatul confirmă.

— Corect… TERMINAT… CENTRUL.